

Nhất Tuyệt Bộ

Contents

Nhất Tuyệt Bộ	1
1. Chương 1: Đang An Thân Bổng Lâm Tai Họa Vì Báu Vật Mẫu Tử Cách Chia	2
2. Chương 2: Vì Bảo Vật Lụy Đến Tầm Thân Thần Ung Bang Ác Nhân Đây Rầy	12
3. Chương 3: Cách Thạch Quái Nhân Thu Đệ Tử Khổ Cảnh Kết Bạn Cùng Chim Ưng	22
4. Chương 4: Thoát Tử Địa Lại Lâm Hiểm Cảnh Qua Chiêu Thức Suýt Lộ Xuất Thân	35
5. Chương 5: Lọt Vào Tướng Phủ Ngụy Thành An Trở Lại Thành Người Lợi Hay Hại	49
6. Chương 6: Cuộc Đời Đầu Thế Mãi Bình Lặng Bí Ẩn Minh Ngọc Loạn Lạc Gia	59
7. Chương 7: Truy Bảo Vật Tịch Sơn Xuất Hiện Chung Mưu Đồ Thần Ung Ra Tay	73
8. Chương 8: Số Phận Bi Thảm Hủy Lạc Gia Anh Hùng Tuyệt Lộ Được Ứng Cứu	85
9. Chương 9: Do Số Phận Cùng Lâm Tuyệt Cảnh Phích Lịch Bổng Cũng Phải Phó Giao	95
10. Chương 10: Tài Biện Khẩu Hoá Giải Oan Cừ Ngộ Hiểm Ngụy Minh Thệ Có Nhau	108
11. Chương 11: Thoát Hiểm Mới Biết Đã Gây Họa Bí Ẩn Của Công Phu Toái Bia	122
12. Chương 12: Về Cổ Hương Lại Sa Kiều Gia Bởi Nghi Ngờ Cùng Mưu Vạch Mặt	133
13. Chương 13: Bất Ngờ Chạm Trán Hoa Sơn Phái Tình Thâm Nghĩa Nặng Thật Nan Phân	149
14. Chương 14: Lai Lịch Thân Thế Nhiều Bí Ẩn Hợp Lực Đối Phó Chung Địch Nhân	161
15. Chương 15: Thoát Kiều Gia Lại Sa Hải Hà Trong Nguy Biến, Thiên Duyên Tiền Định	174
16. Chương 16: Phái Hải Hà Biến Cố Dồn Dập Khổng Huyết Thủ Trở Thành Cứu Tinh	190
17. Chương 17: Bốn Kiều Gia Âm Hồn Bất Tán Những Tình Sử Lụy Bao Anh Hùng	198
18. Chương 18: Không Động Phái Cũng Sinh Biến Cố Cốc Minh Nhiên Hung Hiểm Thập Phần	210
19. Chương 19: Họa Trung Hữu Phúc Ngộ Kỳ Nhân Ẩn Sự Khôn Lường Minh Nhiên Cốc	219
20. Chương 20: Tự Đến Thiết Xà Nhận Trọng Trách Phô Diễn Tuyệt Công Giải Nghi Ngờ	227
21. Chương 21: Hung Đồ Huyết Thủ Lại Tái Hiện Thần Công Uy Mãnh Bức Kiều Gia	243
22. Chương 22: Tịch Sơn Môn Mưu Đồ Độc Bá Diễn Biến Bất Ngờ Trượng Càng Nhu	253
23. Chương 23: Bối Đồ Kỳ Quần Hùng Phân Hóa Tịch Sơn Môn Độc Bá Võ Lâm	268
24. Chương 24: Tịch Sơn Môn Huynh Đệ Tương Tàn Trong Kỳ Trận Ẩn Tình Hé Lộ	278
25. Chương 25: Thi Ân Bồ Đức Nhận Oan Cừ Độc Mưu Liên Hoàn Ngụy Quân Tử	294
26. Chương 26: Hải Hà Lâm Biến Hủy Hoa Sơn Chạm Trán Ma Vương Bất Bại Thủ	305
27. Chương 27: Có Đàm Luận Mới Truy Nguyên Ủy Những Bí Ẩn Ở Ngọc Hiển Thư	319
28. Chương 28: Độc Kế Khôn Lường Diệt Thần Ung Cầu Xin Diệu Kế Quyết Vãn Hồi	325
29. Chương 29: Kiều Gia Toại Nguyên Ngồi Minh Chủ Đáy Tuyệt Mệnh Lộ Mặt Ác Nhân	334

Nhất Tuyệt Bộ

Giới thiệu

Từ nay về sau thật tội cho người sẽ phải tự lực lo thân, vì quyết chẳng còn mẫu thân bên cạnh để bảo vệ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-tuyet-bo>

1. Chương 1: Đang An Thân Bỗng Lâm Tai Họa Vì Báu Vật Mẫu Tử Cách Chia

Vẫn đứng uể oải dưới một cội du già để tạm tránh ánh nắng nóng gay gắt của vầng dương lúc đang ngọ là một gã tiểu cái có niên kỷ chỉ độ mười bốn mười lăm.

Nhưng ngược lại với dáng vẻ bề ngoài uể oải, đôi mắt gã kể từ lúc đứng tránh sức nắng nóng dưới cội du già kỳ thực vẫn luôn nhìn và chờ đợi về phía một cánh cổng, chỉ cách đó độ mười mười lăm trượng trong nỗi niềm hy vọng khát khao.

Tuy nhiên, riêng hôm nay, không xuất hiện từ phía cánh cổng được gã và mọi người biết đến qua tên gọi Kiều Phúc môn, phúc lạc cổng của Kiều gia.

Trái lại, lúc ngỡ đã thất vọng, chợt gã nghe thanh âm quen thuộc vang đến từ phía ngược lại:

- Hôm nay ta có việc phải ra ngoài, mãi đến lúc này mới tạm hoàn tất và quay lại. Có phải Tiểu Hồng người đang thất vọng? Vì nếu chẳng được ta rộng tay bỏ thí thêm, như mọi ngày, thì việc độ nhật, ngày qua ngày, không chỉ của người mà còn má má người nữa sẽ rất khó khăn, đúng không?

Tiểu Hồng quay lại và vừa vui vừa ngượng lên tiếng giải thích với một nhân vật quả thật đang đi về phía gã:

- Là tổng quản của Kiều gia, Trang đại nhân đương nhiên luôn vất vả với biết bao trọng trách cần phải hoàn tất. Thế nên suốt mấy năm qua, đích thực tiểu nhân và má má vẫn luôn cảm kích về nghĩa cử thật đại lượng của đại nhân, luôn đêm ngày thấp hương cầu cho đại nhân ngày càng thêm hồng phúc và cát tường.

Với phong thái ung dung đường bệ xứng với thân phận một tổng quản, nhân vật họ Trang vừa cười cười vừa phóng khoáng ném vào chiếc túi vải của Tiểu Hồng hầu như cả một nắm đều là những mẫu bạc vụn:

- Sau lần này, ta còn nhiều việc khẩn, phải đi xa một ít lâu, cũng có thể nói chẳng biết mất bao lâu nữa mới có cơ hội quay về. Đây, ta còn những ngân này, cho người cả. Hãy liệu và tự lo cho bản thân và má má người. Nghĩa là kể từ mai, người đừng phí thời gian lẫn quần đến khát thực ở đây nữa. Nhớ chưa?

Tiểu Hồng quá đổi vui mừng, vì thế cứ mãi nhìn vào túi vải vừa nhỏ vừa nông choèn choẹt, đôi mắt sáng rỡ như chưa lần nào được bỏ thí và sở hữu nhiều mẫu bạc vụn như vậy.

Dù vậy, nhìn thì nhìn, nhưng tai của Tiểu Hồng vẫn nghe thêm một lời căn dặn nữa của Trang tổng quản lúc bước ngang gã và hầu như cố tình nói thật nhỏ chỉ đủ cho gã nghe. Trang tổng quản dặn thế này:

- Trong đó có một vật không phải là bạc vụn. Nhờ người cất giữ hộ ta và đừng để lộ cho ai biết.

Lời dặn thật khác thường, khiến Tiểu Hồng phải ngẩng mặt lên, nhìn và thấy Trang tổng quản đã lướt qua gã, đang điềm nhiên đi dần đến cánh cổng Kiều Phúc môn.

Và đang nhìn như thế, chợt Tiểu Hồng có cảm nhận hai mắt bỗng bị hoa lên, giống như vừa xuất hiện một vật lạ nào đó thoáng lao lướt qua mắt gã.

Theo phản ứng tự nhiên, Tiểu Hồng chớp mắt, đến khi mở ra thì không rõ đã có từ lúc nào, Trang tổng quản bỗng bị hai nhân vật bất thần xuất hiện chặn lối.

Một trong hai nhân vật đó có mang kiếm và nhân vật này gần giọng hỏi Trang tổng quản:

- Đã có lệnh triệu hồi từ rất sớm, dám hỏi Trang tổng quản vì nguyên nhân nào mãi đến lúc này mới quay lại Kiều gia?

Tổng quản họ Trang bỗng cười:

- Chẳng phải nhị vị vẫn bám theo từng bước chân Trang Duy Nhật mỗi hay sao? Mỗi đã đi những đâu, hành sự những gì nhất định nhị vị đã tỏ tường, hà tất hỏi như vậy. Ha ... Ha ...

Diện mạo của nhân vật mang kiếm xuất hiện vẻ ngơ ngẩn:

- Hóa ra Trang tổng quản đã biết có bọn ta bám theo?

Vừa dứt lời, có vẻ như nhận ra hàm ý mai mỉa trong từng tràng cười của Trang Duy Nhật, nhân vật mang kiếm đổi sắc mặt sang giận, bật quát:

- Nhưng bất luận thế nào, tuân theo mệnh lệnh chủ nhân, thật mong Trang tổng quản mau giao vật, sau đó cùng bọn ta đến gặp chủ nhân chịu tội.

Trang Duy Nhật nhún vai:

- Mỗi là tổng quản, đương nhiên có trọng trách đối với mọi việc trong ngoài Kiều gia. Nhưng thiết nghĩ tất cả đều là diên sản, thật không hiểu nhị vị muốn mỗi phải phó giao vật gì cho chủ nhân? Vì mỗi quả quyết không hề cất giữ dù chỉ là một mẫu diên sản nhỏ của Kiều gia ở trong người.

Nhân vật cầm kiếm gầm vang:

- Trang Duy Nhật! Người chớ giả vờ. Hay là muốn bọn ta dùng vũ lực nếu người vẫn khẳng khái không giao hoàn Hiên Thư Minh Ngọc?

Trang Duy Nhật giật mình:

- Hiên Thư Minh Ngọc? Đây, đây là báu vật đã từ lâu khắp võ lâm ai ai cũng thèm khát, muốn chiếm hữu. Nhị vị đừng độc ác, đừng quyết mỗi đang sở hữu vật đó. Bằng không, mỗi nào đủ bản lĩnh nếu mai hậu bất luận ai cũng tìm đến mỗi hỏi vật?

Sắc diện của nhân vật mang kiếm một lần nữa biểu lộ vẻ ngẩn ngơ:

- Người không đắc thủ Hiên Thư Minh Ngọc thật ư? Nhưng vật đó lẽ ra đã thuộc về chủ nhân nếu như đừng có người xuất hiện phỗng tay trên. Kẻ đó không phải người sao?

Trang Duy Nhật thở dài và tự đứng ưỡn ngực ra:

- Nếu vẫn chưa tin, nhị vị xin cứ tùy tiện đến soát xét khắp người mỗi.

Thái độ của Trang tổng quản làm nhân vật mang kiếm phân vân do dự.

Nào ngờ, đúng lúc đó, nhân vật còn lại đã xuất hiện cùng nhân vật mang kiếm, bỗng bất thần quay người bật lao đi.

“Vù ...”.

Nhân vật mang kiếm ngạc nhiên:

- Triệu huynh đi đâu?

Nhưng vừa hỏi xong, nhân vật mang kiếm vì thấy bằng hữu họ Triệu chỉ mới đó đã xuất hiện chặn lối và lập tức không chế bắt giữ gã tiểu cái liên hiều ngay nên bật cười:

- Triệu huynh quả inh. Nếu bọn ta có sơ hở nào tạo cơ hội cho họ Trang kịp tuồn giấu Hiển Thư Minh Ngọc thì chỉ là hành vi bố thí của hần lúc này. Vậy có thể hiểu chẳng, gã tiểu cái nhất định phải là đồng bọn của họ Trang?

Nhân vật họ Triệu lúc đó cũng lập tức giằng và đoạt mất túi vải của Tiểu Hồng. Họ Triệu đổ trút tất cả mọi vật sẵn chứa trong túi ra đất và sa sầm nét mặt:

- Không hề có Hiển Thư Minh Ngọc? Tiểu oa nhi ngươi hãy khai mau, vật đã do Trang Duy Nhật phó giao ngươi cất giấu ở đâu?

Trang Duy Nhật chợt bật lao đến với thái độ giận giữ vì bất bình:

- Nhị vị thật quá đáng. Tiểu Hồng chỉ là kẻ cùng khổ cơ cực, không ngày nào không đi khát thực để mưu sinh, lại còn phải phụng dưỡng mẫu thân y đã từ lâu triền miên vương bệnh. Đừng nhấn tâm và cũng đừng ỷ thế bức người.

Nhưng bất chấp phản ứng của họ Trang, nhân vật họ Triệu lần này còn sỗ sàng sục cả hai bàn tay vào mò tìm khắp người Tiểu Hồng:

- Nếu họ Trang ngươi không từng tuồn bảo vật cho tiểu oa nhi thì có gì lo ngại, không để Triệu mỗ được toại nguyện và minh bạch?

Thật nhanh, Trang Duy Nhật lập tức xuất thủ, tấn công họ Triệu:

- Chủ nhân luôn giáo huấn, ngăn cấm mọi hành vi ỷ thế bức người. Triệu Khang ngươi ngay trước mặt ta còn dám tỏ thái độ này thì vào những lúc khác, thật không hiểu ngươi sẽ ngông cuồng đến thế nào nữa. Thay mặt chủ nhân, ta là tổng quản không thể không một lần nghiêm trị Triệu Khang ngươi. Đỡ!

“Ào ...”.

Nhưng nhân vật mang kiếm cũng đã kịp lao đến xuất chiêu:

- Có tật mới giật mình. Triệu huynh hãy cứ tiếp tục hành động, miễn tìm lại được Hiển Thư Minh Ngọc. Còn Trang Duy Nhật ngươi hãy đỡ một kiếm chiêu của Lục Vi ta.

“Vù ...”.

Đang tấn công họ Triệu, lại bất ngờ bị Lục Vi sử kiếm từ phía sau cuộn đến, Trang Duy Nhật đành quay lại và bật gầm phần nộ:

- Lục Vi ngươi muốn chết. Hãy đỡ!!

Vừa lúc đó trên tay Trang Duy Nhật đã bất chợt xuất hiện một chiếc quạt màu đen. Và vì được cuộn xếp lại nên chiếc quạt có công dụng như đoản côn, chạm thẳng vào kiếm chiêu của Lục Vi.

“Choang!! Choang!!”.

Lục Vi thất sắc, vội chuyển đổi kiếm chiêu, vẫn tiếp tục giao đấu với Trang Duy Nhật, miệng gầm vang:

- Ta vẫn nghe danh ngươi là Thiết Phiến Truy Hồn, thật không ngờ trăm nghe chẳng bằng một thấy. Hóa ra thân thủ của ngươi cũng khá lợi hại. Đỡ!!

“Ào ...”.

Đúng lúc này có tiếng của Tiểu Hồng kêu thét lên:

- Nếu muốn thì lão cứ tìm, có sao lại độc ác, chỉ suýt nữa là làm gãy tay tiểu nhân?

Chiêu thức của Trang Duy Nhật chợt trở nên lợi hại hơn:

- Bọn ngươi đã toại nguyện chưa? Chúng tao chẳng những ta không sở hữu Hiển Thư Minh Ngọc mà kể cả Tiểu Hồng cũng là kẻ vô can. Bây giờ đến lượt ta cho bọn ngươi biết một khi dám xúc phạm bốn tổng quản thì sẽ nhận chịu hậu quả như thế nào. Xem chiêu!!

Thiết Phiến vụt xòe rộng và cứ thế được Trang Duy Nhật vỗ thẳng vào kiếm chiêu của Lục Vi.

“Ào ...”.

“Choang! Choang!!”.

Sau vài lượt chấn chạm liên tiếp và liền kề nhau từ thiết phiến của Trang Duy Nhật, thanh kiếm của Lục Vi chợt bị gãy làm đôi.

“Cạch!”.

Lục Vi kinh tâm lùi lại:

- Có phải là chiêu Thiết Phiến Thập Nhị Nan vẫn nghe mọi người truyền tụng, là tuyệt kỹ hiếm khi sử dụng của người?

Trang Duy Nhật cười lạnh và đưa chiếc quạt ra trước với vị thế đã được xếp cụp lại từ lúc nào, mà lẽ ra phải xòe rộng như thoát đầu từng có:

- Thế người ngỡ ta ngẫu nhiên được chủ nhân phó giao trọng trách tổng quản hay sao? Hãy mau nằm xuống!

Với chiếc quạt đã xếp lại, Trang Duy Nhật dùng như đoản côn, lập tức xuất chiêu và tiến áp thật nhanh vào Lục Vi.

“Vù ...”.

Chợt có tiếng Triệu Khang quát:

- Trang tổng quản mau dừng tay. Nếu không, đừng trách mỗ sẽ lập tức hạ thủ, kết liễu tiểu oa nhi này!

Liền lúc đó cũng có tiếng Tiểu Hồng vừa gào thét vừa thóa mạ họ Triệu:

- Lão đã không thấy vật cần tìm, có sao vẫn chưa chịu buông tha ta? Có muốn ta thóa mạ chẳng? Lão là cuồng cuồng vô sỉ, chỉ chuyên cắn bậy.

Cùng lúc này, Trang Duy Nhật cũng đắc thủ:

- Trúng!!

“Bùng!!”.

Lục Vi bị chấn chạm, toàn thân lão đảo thối lùi và còn thêm nữa là lập tức bị Trang Duy Nhật chế ngự.

- Hự!!

Chộp giữ Lục Vi, Trang Duy Nhật gần giọng, ra lệnh cho Triệu Khang:

- Để tỏ tường hư thực về Minh Ngọc Hiển Thư, sẽ không gì thuận tiện hơn cho bằng ta cùng bọn người đến gặp chủ nhân ngay lúc này. Hãy tha cho kẻ vô can. Đối lại, ta quyết bỏ qua hành vi hồ đồ của bọn người lần này.

Triệu Khang hậm hực, khề hắt tay, làm cho Tiểu Hồng ngay lập tức bị ngã lăn lông lốc:

- Mau cút. Cũng cấm người từ nay về sau không được hẻo lánh đến đây nữa.

Bị ngã đau nhưng Tiểu Hồng không sợ. Vì khi đã đứng được lên, chính Tiểu Hồng ngang nhiên đi trở lại:

- Những mẩu bạc vụn này là do Trang tổng quản đại lượng tặng ban. Thiết nghĩ tiểu nhân có quyền nhặt lại, đúng không?

Gật đầu về hải lòng, Trang Duy Nhật bảo:

- Lẽ ra ngay khi được ta ban tặng, người đừng nên nấn ná lưu lại. Dù sao, đây là phần của người, hãy an tâm thu nhặt. Tương tự, ta hứa, nếu sau này có kẻ nào to gan, vẫn tìm cách gây khó dễ cho người, Thiết Phiến Truy Hồn Trang Duy Nhật ta sẽ cho kẻ đó nếm mùi lợi hại.

Vừa nói, Trang Duy Nhật vừa xòe ra, rồi lại cụp chiếc quạt vào nhiều lần, tạo thành chuỗi thanh âm chan chất, cho biết đó là chiếc quạt không tầm thường vì được làm bằng kim thiết. Hơn nữa, khi cổ tình cụp chiếc quạt lại, các thanh nan còn dồn gỗ vào nhau, đây chính là tuyệt kỹ Thiết Phiến Thập Nhị Nan lúc

này Trang Duy Nhật đã vận dụng, khiến liên tiếp nhiều thanh nan bằng kim thiết cứ thế dồn chấn vào làm gãy thanh kiếm của Lục Vi.

Triệu Khang cười gằn, vừa nói họ Trang vừa nhìn Tiểu Hồng đang đi xa dần:

- Ta không tin họ Trang ngươi đã không thủ đắc Minh Ngọc Hiển Thư. Và nếu ngươi vẫn chưa tuân giấu báu vật ấy cho bất kỳ ai khác, hừ, thì hừ thực thể nào chỉ cần đến trước chủ nhân ắt minh bạch. Mau đi.

Trang Duy Nhật bỏ Lục Vi ra, đoạn ung dung tiến vào Kiều gia, bước qua cánh cổng Kiều Phúc môn.

Kể cả Lục Vi và Triệu Khang sau đó cũng dần dần mất hút vào sâu bên trong cánh cổng, chẳng ai quan tâm đến Tiểu Hồng, sau một lúc vờ bình thản bỏ đi và khi cảm nhận đã an toàn liền co chân chạy một mạch về nhà.

Đó là một gian thảo lư đã cũ kỹ, cơ hồ sắp rệu rã.

Dù vậy, sắp vào nhà, Tiểu Hồng vẫn cui mùng cất tiếng gọi:

- Mẫu thân!! Hải nhi đã về đây. Mẫu thân hôm nay cảm thấy người thế nào?

Đáp lại Tiểu Hồng chỉ là tiếng trả lời yếu ớt:

- Tiểu Hồng ngươi sao chưa gì đã vội về? Lại có chuyện gì bất ổn xảy đến với người nữa chẳng?

Tiểu Hồng tiến đến chỗ có đặt một chõng tre thân thuộc, xúc cảm nhìn một thân hình gầy guộc cũng đã quá thân quen:

- Hải nhi luôn tuân lời mẫu thân, đã tránh xa bọn luôn gây sự, thường tranh khất thực cùng hải nhi, nhất là ở những chỗ đông người. Tuy nhiên, do lần này xảy ra chuyện khá hệ trọng, hải nhi chẳng biết quyết định thế nào, đành về thưa lại, mong được mẫu thân chỉ dạy.

Từ chõng tre, một phụ nhân yếu đuối và bạc nhược, với sắc da trắng nhợt vì bệnh hoạn đã tỏ ra lo sợ ngồi lên:

- Không tranh khất thực với bất luận ai, chột bị kẻ khác sinh sự thì hãy mau mau tránh. Nếu nhất nhất mọi điều đều tuân theo lời mẫu thân thì lại xảy chuyện gì với Tiểu Hồng ngươi để bảo là khá hệ trọng, không thể tự quyết định?

Tiểu Hồng nhẹ nhàng ghé ngồi bên cạnh và dùng tay đỡ ấu thân luôn có tư thế ngồi vững:

- Mẫu thân còn nhớ Trang tổng quản, một nhân vật đại lượng đã nhiều lần hải nhi thuật kể ấu thân nghe?

Phụ nhân gật đầu và thở dài:

- Là tổng quản của Kiều gia và cơ hồ ngày nào cũng dành một ít bạc vụn để bố thí cho Tiểu Hồng ngươi, đúng không? Và đã vậy, phải chăng vì họ Trang dù gì cũng là nhân vật võ lâm, một trong những hạng người mẫu thân thường khuyên bảo ngươi phải luôn tránh, nhưng ngươi không chịu nghe, thế nên hôm nay tai họa xảy đến cho ngươi là từ họ Trang này?

Tiểu Hồng kinh ngạc:

- Sao mẫu thân quả quyết hễ dây dưa với các nhân vật võ lâm thì sớm muộn gì cũng có tai họa xảy đến?

Phụ nhân lắc đầu, càng thêm lo sợ:

- Có nghĩa là mẫu thân đoán đúng? Đã xảy ra tai họa gì cho ngươi từ người họ Trang này?

Tiểu Hồng gượng cười, tìm cách trấn an mẫu thân:

- Đã ba năm rồi, có ngày nào Trang tổng quản không rộng tay thí ân bố đức cho hải nhi. Thế nên, để đáp lại, nếu Trang tổng quản có việc gì cần nhờ đến, theo mẫu thân, há lẽ hải nhi bội ân và dễ dàng cự tuyệt? Đã vậy, với sự việc lần này, vị tất đã là tai họa. Và cho dù có cũng không hề xuất phát từ Trang tổng quản. Mẫu thân chớ quá lo.

Phụ nhân lại thở dài:

- Đâu, hãy kể lại toàn bộ nguyên ủy sự việc ầu thân nghe.

Tiểu Hồng thuật lại:

- Có một vật gọi là Hiển Thư Minh Ngọc, nhất định mẫu thân chẳng thể nào có cơ hội được nghe hoặc nhìn thấy bao giờ. Nhưng hôm nay, Trang tổng quản đã chủ tâm đặt lẩn vào khá nhiều các mẫu bạc vụn khi bố thí cho hài nhi, sau đó còn căn dặn hài nhi tìm cách thu giữ hộ, để mai hậu đích thân Trang tổng quản sẽ đến và nhận lại vật này.

Phụ nhân thất kinh:

- Hiển Thư Minh Ngọc?! Sau đó thì thế nào? Có phải vì bị phát hiện đang sở hữu vật này nên họ Trang suýt nữa lâm đại họa nếu như chẳng kịp phó giao cho Tiểu Hồng người?

Một lần nữa, Tiểu Hồng kinh ngạc:

- Mẫu thân liệu việc như thần. Nhưng cũng may, tất cả đều trôi qua thuận lợi, như thế này.

Chờ nghe Tiểu Hồng thuật xong, phụ nhân cau mày hỏi:

- Người đã kịp giấu vật đó thế nào, khiến Triệu Khang dù tự tay sục tìm cũng không phát hiện?

Tiểu Hồng chợt nghi vấn ngược lại:

- Có vẻ như mẫu thân cũng đôi chút am hiểu về vật này? Liệu có gì nguy hiểm chẳng nếu hài nhi vì muốn đền đáp ân tình Trang tổng quản nên đã có cách cất giấu vật ấy ở chỗ an toàn?

Phụ nhân lập tức phủ nhận mọi am hiểu nếu như thật sự từng biết về Minh Ngọc Hiển Thư:

- Mẫu thân không là nhân vật thuộc giới võ lâm, đương nhiên chẳng thể có bất kỳ am hiểu gì về Hiển Thư Minh Ngọc. Dù vậy, qua thái độ của họ Trang, tiếp đó là những xung đột xảy đến giữa các nhân vật đều cùng là người của Kiều gia, đủ biết vật đó tuy là báu vật thì vẫn đem đến đủ mọi sự bất tường cho bất luận ai cất giữ nó. Tiểu Hồng người đã cất giấu ở đâu thì hãy nên cứ để y như thế. Đừng bao giờ tự ý để lộ cho bất kỳ ai khác biết, nhớ chưa? Tương tự, người cũng nên nhớ và chỉ chờ khi nào đích thân họ Trang tìm đến hỏi thì hãy điểm chỉ cho họ Trang tự đi thu hồi, đừng để xảy ra bất kỳ hệ lụy gì đến bản thân người, rõ chưa?

Tiểu Hồng hớn hở nhận lời:

- Hài nhi nguyện luôn khắc ghi lời giáo huấn của mẫu thân. Nhưng phải chăng ý mẫu thân cũng đồng tình với hành động của hài nhi? Đã thọ nhận ân tình của người, tất phải tận tâm tận lực đền đáp cho người?

Phụ nhân chép miệng và than:

- Tính khí của người thật chẳng khác chi phụ thân. Và người có biết, chỉ vì đã hết lòng với bằng hữu, còn là huynh đệ chí thân, khiến phụ thân người bất hạnh uống tử, để lại không biết bao nhiêu là cực nhục lẫn gian truân cho hai mẫu tử chúng ta, chỉ là hạng cô nhi quả phụ, chân yếu tay mềm chẳng?

Tiểu Hồng động tâm:

- Chưa bao giờ mẫu thân đề cập mọi chuyện có liên quan đến phụ thân cho hài nhi nghe. Hóa ra phụ thân đã gặp một kết cục không may mắn? Phải chăng chết vì bị thù nhân mưu hại?

Phụ nhân gạt ngay mọi nghi ngờ vừa bất chợt đến với Tiểu Hồng:

- Người đừng nghĩ vớ vẩn, cho phụ thân người bị mưu hại vì từng là nhân vật võ lâm chẳng? Hoàn toàn không như người nghĩ. Nếu không, lẽ nào mẫu thân lại chẳng mong muốn có ngày tạo cho người cơ hội báo phục phụ thù?

Thôi, đừng nghĩ nhảm nữa. Nhân hôm nay người về sớm, để mẫu thân tự tay nấu cho người một bữa ăn thật ngon.

Tiểu Hồng ngăn lại:

- Mẫu thân không được khỏe, xin hãy cứ nằm nghỉ. Và trái lại, vì hôm nay hài nhi về sớm, hãy để hài nhi lo ấu thân chu toàn, bù lại bao ngày chỉ có thể ấu thân ăn quấy quá, nhất định chẳng thể bảo là ngon miệng.

Và Tiểu Hồng đặt mẫu thân nằm lại, còn tự bản thân thì đứng lên, toan đi ra phía sau nhà.

Chợt có tiếng ai đó bật quát:

- Nếu muốn mẫu thân người vô sự, thiết nghĩ người thừa biết phải đáp ứng bọn ta điều gì. Hãy mau nói, người đã cất giữ Hiển Thư Minh Ngọc ở đâu?

Tiểu Hồng quay nhanh lại, mặt thất sắc vì thấy Triệu Khang - Lục Vi không chỉ bất ngờ xuất hiện mà còn đang đứng thật gần chỗ mẫu thân vẫn nằm nghỉ:

- Xin đừng hại mạng gia mẫu. Huống hồ đây còn là thủ đoạn thật vô sỉ.

Lục Vi đặt kiếm kề vào cổ mẫu thân của Tiểu Hồng, miệng cười lạt:

- Thoạt từ đầu bọn ta vẫn đoán họ Trang nhất định chỉ có thể tuồn giấu Hiển Thư Minh Ngọc cho người. Và lúc này, số phận của họ Trang cũng đã được định đoạt. Phần người, nếu không muốn gây hệ lụy ấu thân, tốt nhất hãy ngoan ngoãn, đừng để bọn ta phải có những hành động hoàn toàn ngoài ý muốn như thế này.

Mẫu thân của Tiểu Hồng chợt nhắc mình, tự ngồi lên, tỏ vẻ không quá sợ hãi cho dù vẫn bị lợi khí sắc bén kề vào cổ. Và quả nhiên, Lục Vi vì thừa biết phụ nhân chỉ là người bệnh hoạn, thế nên phụ nhân ngồi đến đâu, kiếm của Lục Vi cũng được nâng lên theo chừng ấy. Không những vậy, lời đầu tiên khi lên tiếng, phụ nhân vẫn thản nhiên nói với Tiểu Hồng:

- Trang tổng quản từng là ân nhân. Nay có thể đoán số mệnh của ân nhân kể như may ít rủi nhiều. Vậy nếu chẳng muốn hệ lụy, nên chẳng Tiểu Hồng người hãy cứ đáp ứng thỉnh cầu của họ?

Tiểu Hồng thì vẫn sợ hãi, nhìn trừng trừng vào thanh kiếm của Lục Vi cứ luôn cận kề, chực đoạt mạng mẫu thân:

- Nếu mẫu thân đã dạy, hài nhi quyết chẳng dám bất tuân. Nhưng mẫu thân ôi, vạn nhất vật đã do Trang tổng quản giao cho hài nhi thu giữ nếu chẳng may lại không là Hiển Thư Minh Ngọc thì sao? Vì lúc phó giao, một là hài nhi chưa hề biết Hiển Thư Minh Ngọc như thế nào và hai là chẳng hề nghe Trang tổng quản báo cho danh xưng của vật. Và nếu vậy, liệu khi đã giao vật ra, họ có giữ lời, tha mạng cho hai mẫu tử chúng ta lần này?

Phụ nhân gật đầu:

- Biết lo nghĩ như người thật là tốt. Vậy chẳng hay chủ ý của nhị vị đây là thế nào?

Triệu Khang cười lạnh, lừng lững tiến dần về phía Tiểu Hồng:

- Bọn ta vẫn quả quyết vật đã do họ Trang phó giao cho người chính là Hiển Thư Minh Ngọc. Hãy mau ngoan ngoãn giao hoàn, trừ phi người lại muốn cùng chịu chung số phận như họ Trang hoặc như mẫu thân người lúc này.

Tiểu Hồng sợ hãi, vội kêu:

- Chỉ cần nhị vị hứa để hai mẫu tử ta an toàn thì bất luận vật gì ta cũng nguyện phó giao. Xin hãy hứa nhanh cho. Hay là nhị vị vừa muốn đoạt vật vừa vẫn giữ nguyên chủ ý, sát hại cả hai mẫu tử ta?

Triệu Khang bất ngờ chồm đến, nhất thời xuất thủ, chộp vào Tiểu Hồng:

- Ta đâu thể khinh suất hứa bất kỳ lời nào cùng người, một khi vẫn chưa được người giao hoàn Minh Ngọc Hiển Thư? Hãy mau lại đây nào!

Chính lúc đó bỗng có tiếng của Lục Vi bật rú lên:

- Ôi chao?! Tiệm nhân người cũng biết võ công sao? A ...

Quá bất ngờ, Triệu Khang quay phắt lại và lập tức nhận thấy phụ nhân vốn dĩ mang thân bệnh hoạn đang phần nộ lao đến, mà trên tay phụ nhân còn lăm lăm thanh kiếm, chính là khí giới của Lục Vi nhất định đã bị phụ nhân chiếm đoạt. Triệu Khang bật quát:

- Hay lắm. Hóa ra họ Trang bấy lâu nay vẫn có những cầu kết cùng đồng bọn. Tôn giá là ai? Hãy mau xưng danh, sau đó thì đền mạng cho Lục Vi, bằng hữu của Triệu Khang này.

Và lần đầu tiên, Tiểu Hồng được nghe thanh âm tiếng quát của mẫu thân không hề yếu ớt như bấy lâu nay từng thể hiện trong tấm thân bệnh hoạn, trái lại rất lớn, lại uy mãnh và đầy phần nộ:

- Bọn ngươi thủ đoạn thật độc ác, khiến ta dù từng lập trọng thệ quyết không đụng đến võ công, vẫn thà vì ước hơn là cam chịu mất mạng, bị bọn ngươi sát hại diệt khẩu. Hãy tiếp kiếm.

“Vù ...”.

Triệu Khang kinh hãi, do nhận ra chiêu số đang được đối phương thi triển:

- Hải Hà kiếm pháp? Ngươi là ...

Bất chợt từ bàn tay tả của mẫu thân Tiểu Hồng vụt lao xé ra một vật tuy nhỏ nhưng sáng ngời ánh biếc nửa tím nửa xanh:

- Đã đến lúc ngươi phải cầm miệng vĩnh viễn!!!

“Vù ...”.

Chưa kịp phản ứng, toàn thân Triệu Khang vụt đứng sững, hai mắt trợn ngược thật to, sau đó tự đổ ngã xuống và vĩnh viễn nằm bất động.

“Huỵch!”.

Tiểu Hồng nửa mừng nửa sợ, nhất là khi kịp nhìn lại thì thấy Lục Vi quả thật đã mất mạng từ bao giờ:

- Mẫu thân biết võ công?!

Ngờ đâu, đúng lúc đó toàn thân của phụ nhân cũng bật run và bất chợt gập nghiêng người, tự thổ huyết lai láng:

- Oe ... Oe ...! ?

Tiểu Hồng kinh hãi chạy đến:

- Mẫu thân?!

Nhờ có Tiểu Hồng kịp thời đến đỡ nên phụ nhân chưa đến nỗi khụy ngã, chỉ có thanh âm lúc lên tiếng phát thoại thì tỏ ra yếu ớt bạc nhược hơn bao giờ:

- Sinh mạng của mẫu thân hỏng rồi, nhất định phen này khó mong chống chọi để tiếp tục sống và nhìn Tiểu Hồng ngươi đến tuổi trưởng thành sẽ lập gia thất, sống một cuộc sống bình dị như bao người. Phải chăng đây là số phận, lại tiếp tục đẩy ngươi vào vùng xoáy đầy hung hiểm của chốn võ lâm?

Mặt của Tiểu Hồng chợt nhoe lệ:

- Phải chăng chỉ vì muốn hài nhi có một cuộc sống bình dị như mọi người, mẫu thân đã luôn che giấu, không nỡ cho hài nhi biết thù nhân từng sát hại thân phụ, gây hệ lụy ấu thân như thế này?

Phụ nhân đứng dựa toàn thân vào Tiểu Hồng, với vóc dáng của cả hai cùng nhỏ nhắn như nhau, một kẻ thì vẫn còn niên thiếu, người thì luôn mang thân bệnh hoạn, chỉ trừ lúc này là dịp duy nhất bật lóe lên, hiển hiện như một nữ hiệp khách bản lĩnh hơn người. Phụ nhân bảo:

- Hãy nghe cho kỹ từng lời mẫu thân căn dặn. Thứ nhất, ngay sau đây ngươi hãy mau ly khai chỗ này, vĩnh viễn đừng bao giờ quay lại nếu như chưa đủ bản lĩnh chỉ một chưởng quét vỡ tảng đá ở cạnh dòng suối, nơi mẫu thân từng nhiều lần bảo ngươi đi đến. Nhớ chưa?

Tiểu Hồng gật đầu:

- Người của Kiều gia thế nào cũng tìm đến. Hài nhi cũng định tâm, sẽ lập tức đưa mẫu thân tìm chỗ khác để dung thân.

Phụ nhân mặt nhợt nhạt gật đầu:

- Từ nay về sau thật tội cho người sẽ phải tự lực lo thân, vì quyết chẳng còn mẫu thân bên cạnh để bảo ban những gì cần thiết. Và đây là điều thứ hai mẫu thân đang nói đến, là người đừng trông mong được mẫu thân hoặc chỉ điểm võ công hoặc tự cho người biết mối gia thù là thế nào. Hãy nghe kỹ lời căn dặn thứ ba. Hiền Thư Minh Ngọc chính là báu vật, sẽ giúp kẻ sở hữu đắc thủ một bí kíp võ học thượng thừa. Mẫu thân không xui người chiếm đoạt vật đó vốn dĩ là do họ Trang phó giao. Tuy nhiên, nếu họ Trang chẳng may đã vong mạng, hãy chờ đến khi thật minh bạch về điều đó, thì Hiền Thư Minh Ngọc có thuộc về người cũng là hợp lẽ. Đừng tham của người nhưng cũng đừng bỏ qua cơ hội. Trái lại, hãy luyện võ công đạt mức thượng thừa, chỉ ít cũng ngang mức như mẫu thân vừa bảo. Chỉ khi đó, người sẽ tự minh bạch tất cả, về thân thể cũng như về mối gia thù của người. Rõ chưa? Và điều cuối cùng là đừng bao giờ hở môi, nói cho bất luận ai khác biết về danh xưng của võ công mẫu thân vừa thi triển. Tốt nhất hãy quên đi lời do Triệu Khang đã bất ngờ phát hiện. Nếu không, hậu quả đến với người chẳng thể lường.

Tiểu Hồng lại gật đầu vì đã hiểu mẫu thân không muốn để lộ kiếm pháp Hải Hà. Tuy nhiên, thật bất ngờ, điều bí ẩn ấy vẫn bị đệ tam nhân phát hiện.

Chẳng những thế, vừa thoát xuất hiện, đệ tam nhân còn ngang nhiên chế ngự Tiểu Hồng bằng một tay, tay thứ hai thì bóp quanh cổ mẫu thân Tiểu Hồng:

- Hải Hà kiếm pháp đã tự cáo giác thân phận của người, nhất định phải có xuất thân từ môn phái Hải Hà. Lão phu thật may mắn, vừa có cơ hội chiếm hữu Minh Ngọc Hiền Thư, vừa được dịp dò xét thêm về nội tình của Hải Hà phái đã lâu rồi vẫn là điều bí ẩn đối với võ lâm. Ha ... Ha ...

Tiểu Hồng kinh hãi bật thét:

- Lão là ai? Nếu muốn chiếm đoạt Minh Ngọc Hiền Thư thì đừng hung hãn, gây hại ấu thân ta.

Đó là một lão nhân đã ngoại ngũ tuần, có sắc mặt thật đanh ác, nhất là khi quay qua trừng mắt với Tiểu Hồng:

- Tiểu oa nhi người ngờ có tư cách ra điều kiện cùng lão phu chăng? Hãy nhớ ...

Chợt có tiếng của mẫu thân Tiểu Hồng bật thét lớn:

- Đừng để bất luận ai uy hiếp người, rõ chưa? Vĩnh biệt! A ...

Và Tiểu Hồng lập tức nhìn thấy mẫu thân tự cắn thật mạnh vào lưỡi. Đến khi lão nhân độc ác quay mặt lại để nhìn thì lưỡi của mẫu thân Tiểu Hồng đã đứt, máu huyết phun trào. Và với thể trạng đã quá nhiều năm luôn bệnh hoạn, mẫu thân của Tiểu Hồng vì thế cạn kiệt luôn sinh khí, nhịp hô hấp lần cuối cùng của một kiếp người cũng được thở trút ra và ngừng vĩnh viễn. Tiểu Hồng kêu lên:

- Mẫu thân!!

Lão nhân giận dữ nhấc tay lên, kể đó là quạt mạnh thi thể của mẫu thân Tiểu Hồng xuống nền đất thật mạnh:

- Người đã muốn vậy, lão phu đâu thể cho người chết toàn thây.

“Ầm!!!”.

Tận mắt mục kích di thể mẫu thân bị quạt đến vỡ toang, uất khí chợt trào lên làm Tiểu Hồng chỉ kịp nấc một tiếng là chẳng còn biết gì nữa.

Hự!!

o o o

Những tiếng huyền não làm Tiểu Hồng tỉnh lại, nhờ đó nhận ra bản thân đang ở trong một cỗ xa mã.

Tuy nhiên cỗ xa mã không chạy, trái lại đã lâm tình trạng bị dừng và với cương vị xa phu, lão nhân độc ác đang một mình đối đầu với nhiều nhân vật chẳng rõ đã xuất hiện từ lúc nào ở ngay trước mặt cỗ xa mã.

Và lúc này, lão nhân vẫn thái độ ngạo nghễ đang lên tiếng:

- Lão phu dù có đi ngang qua thì đã sao? Há lẽ chỗ đó từ lâu đã được triều đình cắt đất phong vương ột mình Kiều gia chiếm hữu? Và há lẽ bất luận ai dù tình cờ đi ngang qua đây đều bị bọn người nghi ngờ, cho là có can hệ đến cái chết bất minh bất bạch của hai kẻ vô dụng Triệu Khang và Lục Vi chăng?

Nghe đến đây Tiểu Hồng lo lắng. Khiến cho dù tỉnh lại, Tiểu Hồng đành cam tâm, thà làm như chưa tỉnh, hơn là để lâm vào cảnh phải đối mặt với những nhân vật nọ đều là người của Kiều gia qua mọi điều vừa nghe.

Dù vậy, diễn biến sự việc vẫn liên can đến Tiểu Hồng qua một lời vặc lại của một nhân vật nào đấy trong những kẻ từ Kiều gia:

- Phùng tôn giá chớ nói những lời khó nghe. Có chăng chỉ vì Phùng tôn giá lại tình cờ là nhân vật duy nhất không những đã bắt chợt xuất hiện mà còn tỏ thái độ vội vàng ly khai đúng vào lúc hai nhân mạng của Kiều gia uống tử.

Nhưng để mọi việc mau chóng được tỏ tường, mong Phùng tôn giá hạ cố ứng thuận một đề xuất nho nhỏ của tại hạ, là hãy cho xem những gì Phùng tôn giá đang ẩn chứa trong cỗ xe. Và chỉ cần ở trong cỗ xe dừng chứa chấp một tiểu oa nhi, được gọi là Tiểu Hồng, cũng là hung phạm đang do Kiều gia truy nã thì ngay lập tức bọn tại hạ sẽ triệt thoái, quyết chẳng dám đắc tội nhiều hơn, nhất là đối với quý Thần Ứng bang.

Tiểu Hồng kêu thầm vì không ngờ lại bị Kiều gia cho là hung phạm và thêm tự biết sinh mạng phen này tất hỏng, không chỉ từ lão nhân độc ác họ Phùng, thuộc Thần Ứng bang, mà còn từ phía Kiều gia.

Nhưng rất tự nhiên, lão nhân họ Phùng ung dung đưa ngược tay ra phía sau, vừa vén mở rộng lớp rèm che phủ và vừa cười cười nói nói:

- Lão phu cũng không nghĩ bọn người đủ dõm lược đắc tội với bốn bang.

Còn kẻ đang ẩn ở trong xe ư? Đấy, bọn người xem. Y họ La, gọi là La Bất Thoại. Sở dĩ như thế vì bẩm sinh y vốn đã bị câm. Thêm nữa, chỉ vì y là tiểu thể diệt, gọi nội tổ của lão phu là Di Di, thế nên lão phu mới phải chịu phí công làm xa phu cho y, bằng không, Ha ... Ha ..., với thân phận của lão phu là Tổng Đường chủ, lĩnh trọng trách trông coi những Thất Đường của bốn bang, đâu lẽ nào lão phu phải hạ mình, khuất tất làm xa phu cho bất luận nhân vật nào. Ha ... Ha ...

Tấm rèm đã vén cao, vạn bất đắc dĩ Tiểu Hồng phải chường mặt ra và không thể nào tiếp tục giả vờ như vẫn còn hôn mê được nữa.

Nhưng thật lạ, trái ngược với những gì bản thân Tiểu Hồng đang ngấm ngấm lo sợ, những nhân vật ở Kiều gia dù thấy Tiểu Hồng đã tỉnh và đang nhìn ngược lại họ thì ở họ vẫn chẳng có dấu hiệu gì cho biết là đã nhận ra được Tiểu Hồng.

Dù vậy, vì vẫn còn phần nào bán tín bán nghi, một nhân vật ở Kiều gia chợt gọi:

- Tiểu Trung đâu? Đến phần việc của người rồi đấy. Hãy mau giúp bọn ta một lần, nhận dạng xem có phải là Tiểu Hồng người từng quen mặt chăng?

Một nhân vật tách ra, tiến thẳng đến cỗ xa mã. Và gã này, dĩ nhiên Tiểu Hồng thừa biết gã là ai. Nhưng nếu như không có nhân vật nọ gọi gã là Tiểu Trung - một tính danh rất quen thuộc với Tiểu Hồng - thì chưa hẳn Tiểu Hồng vừa thoát nhìn qua đã nhận đúng gã là Tiểu Trung. Chỉ vì y phục lúc này của Tiểu Trung quá lạ, không phải những y phục Tiểu Trung vẫn quen mặc.

Ngờ đâu, gã Tiểu Trung sau một lúc đủ lâu nhìn dò xét Tiểu Hồng, cũng bất đồ nêu ra những nhận định hầu như tương tự những gì bản thân Tiểu Hồng đang thầm nghĩ về gã:

- Vị thiếu gia này ngoại trừ niên kỷ xấp xỉ Tiểu Hồng, kỳ dư về y phục, lẫn diện mạo nữa, có phần khác so với những gì thuộc hạ từng biết về gã.

Lão nhân họ Phùng bật cười:

- Có thể hiểu phen này bọn người đã quá vội, nên hành động hồ đồ?

Những nhân vật Kiều gia đành lùi ra về hai bên:

- Xin lượng thứ và cung thỉnh Phùng tôn giá tiếp tục hành trình.

Lão nhân họ Phùng cười to hơn:

- Đã đắc tội với lão phu, đầu thế chỉ nói như thế là xong.

Bọn Kiều gia tái mặt:

- Chủ ý của Phùng tôn giá là ...

Lão nhân họ Phùng cụt cật tay, ngõ chỉ chop bừa một cách vô lực vào khoảng không, ngờ đầu toàn thân gã Tiểu Trung đã lập tức như bị hấp lực cuốn chạy về phía lão:

- Chủ ý của lão phu là chỉ bỏ qua sau khi cho các người biết thế nào là lợi hại. Có gì muốn phản bác chẳng?

Đột ngột bị chế ngự, gã Tiểu Trung hốt hoảng gào vang:

- Xin tha mạng! Xin Phùng lão tiền bối tha mạng.

Những nhân vật Kiều gia cùng chấn động, cũng phải cất tiếng kêu:

- Xin đừng vội động thủ. Và liệu còn cách nào khác có thể thương lượng, hầu Phùng tôn giá toại nguyện chăng?

Phùng lão gần giọng:

- Đương nhiên lão phu cũng không muốn đắc tội Kiều gia. Dù vậy, nếu cần thương lượng, bọn người hãy tự nêu đề xuất, phải như thế nào để lão phu lấy lại thể diện đã do tất cả bọn người xúc phạm?

Những nhân vật Kiều gia bối rối. Cuối cùng bọn họ đành lên tiếng:

- Kiều gia vẫn chưa thể bỏ qua chuyện này. Dĩ nhiên phải còn chờ truy nguyên thủ phạm đã sát hại nhân mạng Kiều gia. Thế nên, mong Phùng tôn giá chờ làm khó, hầu lưu chút tình về sau. Nhưng nếu cần, bọn nhỏ nguyện hứa không gây cản ngại nữa cho chuyến hành trình lần này của Phùng tôn giá.

Quân tử nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Hy vọng Phùng tôn giá nể mặt và tạm hài lòng.

Phùng lão lập tức quăng gã Tiểu Trung vào lòng cỗ xe, rơi cạnh Tiểu Hồng:

- Nếu vậy, lão phu tạm câu lưu sinh mạng gã này. Và chỉ cần phát hiện có bất luận ai trong bọn người vẫn to gan lên tiếp tục bám theo, hãy hiểu, hành vi đó cũng là điểm kết thúc cuộc sống của gã ở dương gian này. Đi nào.

Lão ra roi điều động cho cỗ xe mã lập tức chuyển bánh. Và dĩ nhiên những nhân vật Kiều gia không dám manh động, cũng lập tức tránh xa hơn nữa về hai phía, nhượng lối cho cỗ xe mã ung dung di chuyển lướt qua. Bất quá, họ chỉ dám hậm hực nói với theo:

- Thân thủ của Phùng tôn giá quả nhiên lợi hại, tuy chỉ với mỗi một động thái quăng người lên xe nhưng cùng lúc đó cũng đã kịp ngầm vận dụng thủ pháp điểm huyết chế ngự, khiến cho Tiểu Trung hoàn toàn bất động. Dù vậy, vạn nhất Tiểu Trung có mệnh hệ gì, Phùng tôn giá nên nhớ Kiều gia sẽ không vì khiếp sợ Thần Ưng bang mà không dám đòi lại công bằng.

Vờ như không nghe, Phùng lão càng ra roi, khiến cỗ xe mã di chuyển mỗi lúc mỗi nhanh hơn và cũng chẳng màng đáp lại lời nói hàm ý đe dọa của các nhân vật Kiều gia.

2. Chương 2: Vì Bảo Vật Lạ Đến Tắm Thân Thần Ưng Bang Ác Nhân Đây Rồi

Không thể ngờ bản thân đột nhiên chẳng tài nào phát thoại được nữa, thế nên Tiểu Hồng càng cố sức kêu bao nhiêu thì thủy chung vẫn chỉ phát ra các loại thanh âm ú ớ thật vô nghĩa đến bấy nhiêu.

Dù sao Phùng lão vẫn nghe rõ tiếng Tiểu Hồng kêu. Lão cho cỗ xe mã dừng lại và nhả mặt:

- Người không thể giữ tiếp tục thái độ thật ngoan ngoãn nữa sao? Người muốn gì?

Do không thể lên tiếng, Tiểu Hồng cũng nhăn nhó mặt mũi, đồng thời dùng tay ra hiệu thật khẩn trương. Nhờ đó, Phùng lão hiểu:

- Người muốn đi ngoài? Có cần thiết lắm chẳng đến không thể đợi thêm một lúc nữa do sắp tới nơi rồi?

Tiểu Hồng lắc đầu quầy quậy, vẫn tiếp tục ra hiệu với một tay bây giờ cứ tự ôm thít thật chặt vào bụng.

Miễn cưỡng, lão Phùng nhảy tót xuống, mở lối cho Tiểu Hồng cũng theo đó nhảy xuống.

Nhưng không thể để cho Tiểu Hồng tự đi, lão chộp vào Tiểu Hồng và nhắc lên:

- Đi di người luôn cần dặn lão phu phải chăm sóc người thật chu tất. Kể cả việc này nữa, lão phu chẳng thể từ nan. Để lão phu đưa người đi.

Hai bên đường đầu đầu cũng có chỗ âm u rậm rạp, dĩ nhiên đủ kín đáo cho Tiểu Hồng tha hồ đại tiện. Nhưng bất luận Phùng lão dừng ở chỗ nào, Tiểu Hồng cũng một mực lắc đầu không ưng thuận.

Điều đó làm Phùng lão rồi cũng đến lúc phát bực:

- Người đừng mong giở trò với lão phu. Vậy ý người thế nào, nói đi.

Lời của lão như có ma thuật. Vì bất chợt Tiểu Hồng lại có thể bật thốt thành tiếng:

- Ý của ta ... Ủy, ta có thể nói trở lại được rồi? Ta vốn dĩ đâu có câm?

Lão cười lạnh:

- Ngay khi người tự tỉnh lại, vì kịp phát hiện nên chính lão phu chứ chẳng ai khác đã dùng thủ pháp cách không điểm trụ Á huyết của người. Nhưng vì người không câm, vậy nói đi, ý người muốn gì?

Tiểu Hồng lại nhăn nhó mặt mày:

- Đương nhiên ta vẫn muốn đi ngoài. Nhưng thường theo thói quen của ta, mỗi khi đi ngoài xong vẫn cần tắm rửa tẩy uế. Nếu không chỉ e kể cả lão cũng không chịu nổi mùi hôi thối. Há lẽ lão không tin ta? Hoặc giả cho rằng ta có thể chạy thoát một nhân vật có bản lĩnh như lão?

Lão vẫn cười lạnh:

- Tin người ư? Dĩ nhiên lão phu đã tin người không hề cất giấu Hiển Thư Minh Ngọc bên người. Vì lúc tự tay giúp người thay đổi toàn bộ y phục, kể cả đôi giày rách bươm dưới chân người, lẽ đương nhiên lão phu cũng đã soát xét rất kỹ. Còn sợ người tìm cơ hội đào tẩu ư? Tuy không sợ, nhưng vẫn có câu cần tắc vô ưu, lão phu phải để người dù đi đến đâu cũng không vượt quá xa tầm mắt.

Tiểu Hồng càng thêm nhăn mặt:

- Ta đã không kèm nổi nữa rồi. Nếu chẳng muốn ta bình ngay trong bộ y phục tinh tươm này, lão hãy mau đáp ứng ta. Đổi lại, ta hứa sẽ trút bỏ toàn bộ y phục trước mặt lão, hầu lão không nghi ngờ ta có thể tìm cơ hội bỏ trốn nữa.

Lão lại nhắc Tiểu Hồng lên và đưa đi:

- Dù vậy, lão phu vẫn cảnh báo người chớ xuẩn động. Trái lại, tuy chưa thể giết người nhưng để hành hạ người cực kỳ tàn khốc thì lão phu thừa thủ đoạn. Đi nào!

Sau một quãng di chuyển nữa, lão đột ngột dừng lại:

- Người đã nghe có tiếng nước chảy chưa? Hãy mau quay lại khi nào người xong, nhớ đấy.

Nhưng vẫn giữ đúng lời đã nói, Tiểu Hồng không ngần ngại tự trút bỏ hầu hết y phục trước mặt lão. Đến lúc sắp cởi bỏ cả đồ lót, Tiểu Hồng nghe lão ngăn lại:

- Đủ rồi, hãy đi đi. Hướng hồ với khoảng cách chỉ mười mười lăm trượng, người tin chẳng, dù chỉ là tiếng của một chiếc lá rơi lão phu vẫn đủ thính lực để nghe thật rõ. Nếu không tin, người cứ thử xem. Đến lúc đó sẽ rõ lão phu còn có những thủ đoạn tàn khốc như thế nào dành cho người.

Tiểu Hồng vội chạy đi và trong thâm tâm đích thực chẳng hề dám có ý nghĩ là hãy cứ tìm cách đào thoát.

Vì thế, chỉ độ sau một tuần trà, Tiểu Hồng quay trở lại không chỉ với toàn thân ướt đầm do vừa gột rửa xong mọi xú uế, mà còn để lộ sắc mặt tươi hơn hớn.

Lão cười khẩy và gật đầu:

- Người cũng biết tự lượng sức đấy. Vậy nhân đây sao người không điểm chỉ cho lão phu biết chỗ người đã cất giấu Hiên Thư Minh Ngọc và đổi lại người sẽ lập tức được ung dung tự tại, muốn đi đâu thì đi, không còn bị lão phu kè kè đi bên cạnh người nữa?

Tiểu Hồng đang tự mặc lại y phục chợt lắc đầu:

- Điểm chỉ cho lão, sinh mạng ta liệu còn sao? Trái lại, ta thừa minh bạch Hiên Thư Minh Ngọc chính là vật cứu mạng chính ta. Vậy lão đừng mong được ta hở môi tiết lộ, cho dù có bị lão hành hạ tàn khốc đến mức nào.

Lão chợt phá lên cười:

- Người đừng vội nói cứng. Cứ chờ đấy mà xem. Chỉ cần về đến Tổng đàn bốn bang, lão phu quả quyết thế nào người cũng phải nói. Thôi, đi nào! Ha ...

Ha ...

Tiểu Hồng sợ hãi, đành lên tiếng hỏi, nhân lúc lão đang cao hứng và cũng là lúc đưa Tiểu Hồng cùng đi:

- Lão sẽ có thủ đoạn như thế nào để đoán quyết ta không thể không nói?

Lão cố tình hạ thấp giọng, rít rõ từng tiếng vào tai Tiểu Hồng:

- Bốn bang có danh xưng là Thần Ưng, dĩ nhiên có nuôi dưỡng và giáo huấn cả một bầy Đại Ưng, cũng là một thế lực đủ ngăn cản bất luận cao nhân nào dám đường đột xâm nhập bốn bang. Người cứ thử tưởng tượng bản thân người ắt sẽ có lúc được ném làm mồi cho lũ Đại Ưng. Móng vuốt của chúng sẽ cào xé từng mảng da thịt, còn mổ thì vừa mổ vừa nuốt chửng thoát tiên là đôi nhực nhần. Sau đó là từng mẩu thịt của người. Cảnh đó liệu có đủ tàn khốc đối với người chưa? Nếu như chưa đủ, hừ, theo hiệu lệnh của bọn Ưng nô, lũ Đại Ưng từng hai con một sẽ nhấc bổng người lên cao thật cao, tiếp đó sẽ buông thả người xuống. Nhưng, trước khi thân thể người chạm đất, lại đến lượt hai Đại Ưng khác từ hai phía lao ào đến, quắp chặt người và lại nâng lên cao thật cao. Cứ như thế, hà hà ..., lão phu có thể quả quyết và không một chút nhầm lẫn là từ thửa nào đến giờ đích thực vẫn chưa một ai chịu nổi trò đùa quái ác này của bầy Đại Ưng. Bất luận là cao nhân có bản lĩnh inh đến đâu thì cuối cùng cũng phải bị thu phục. Hà ... Hà ...

Nghe lão kể và tự tưởng tượng ra quái trạng đó, toàn thân Tiểu Hồng không ngớt rung mình khiếp đảm. Đồng thời Tiểu Hồng cũng tự nhủ thâm đúng là bản thân tuyệt nhiên chẳng đủ dũng lược chịu đựng với thủ đoạn này.

Nỗi sợ hãi khiến Tiểu Hồng im lặng một lúc lâu. Và dường như lão Phùng cũng cố ý để như thế, hầu cho Tiểu Hồng có cơ hội ngẫm nghĩ hoặc tự ngấm dần những đau đớn thể nào Tiểu Hồng cũng ném trải nếu như vẫn ương bướng, không thổ lộ địa điểm cất giấu Hiên Thư Minh Ngọc cho lão toại nguyện.

Chợt, Tiểu Hồng khẽ kêu:

- Sao lão không quay lại chỗ đã để sẵn cỗ xa mã?

Lão cười cười, vẫn tiếp tục trở thuật phi hành đưa Tiểu Hồng cùng đi:

- Khi lưu gã Tiểu Trung còn lại một mình ở cỗ xe là lão phu có chủ ý. Thế người nghĩ bọn vô dụng ở Kiêu gia dễ dàng bị tiểu kế của lão phu lừa ư? Tuy nhiên, inh hơn bọn chúng một ít, lão phu đã tạo cơ hội cho bọn chúng giải cứu gã Tiểu Trung, đổi lại, hà hà ..., từ lúc này trở đi lão phu tuyệt đối chẳng lo sẽ còn bất kỳ ai khác lên bám theo nữa. Đấy gọi là kế thay đào đổi mận, lão phu tuy mất Tiểu Trung nhưng lại hoàn toàn an tâm về người. Ha ...

Ha ...

Thầm thán phục và nhờ đó Tiểu Hồng minh bạch vì sao mẫu thân cứ bảo chốn giang hồ chỉ là một vùng xoáy đầy hung hiểm. Bởi bất luận ai nếu muốn tồn tại, ắt không thể không có các thủ đoạn, kể cả mọi quỷ

kế đa đoan như lão Phùng dù bản lĩnh vẫn luôn vận dụng mỗi khi có cơ hội. Chỉ bất đắc dĩ lão mới dụng lực, Tiểu Hồng thầm ghi nhận điều đó và bắt đầu nghĩ kế tự thoát thân.

o o o

Tiểu Hồng chẳng có bất kỳ cơ hội thoát thân nào. Bởi lão Phùng vẫn luôn cẩn tắc vô ưu. Đến độ, dù đã đưa Tiểu Hồng về đến Tổng đàn Thần Ưng bang, thấy trời đã vào đêm, lão vẫn cẩn trọng hạ lệnh cho thủ hạ tạm giam ngay Tiểu Hồng vào ngục thất:

- Cũng đã sắp canh ba, bốn tọa thật không muốn làm phiền Bang chủ lúc này. Bọn người hãy giam gã lại, cứ tống vào tử lao và sẽ nghiêm trị bất luận kẻ nào sơ suất để gã hoặc tẩu thoát hoặc tự sát. Nhớ chưa?

Dưới ánh hỏa quang bập bùng của chỉ mỗi một ngọn đuốc, Tiểu Hồng thấy lũ thủ hạ của Thần Ưng bang, tên nào tên nấy đều có sắc mặt lạnh lùng vô biểu cảm, lập tức đón nhận và đưa Tiểu Hồng đi ngay.

Cuối cùng, Tiểu Hồng bị ném vào một thạch lao luôn được đuốc sáng soi tỏ, phòng hờ trường hợp Tiểu Hồng nảy ý tự sát thì bọn ngục tốt lập tức phát hiện và ngăn cản ngay. Vậy là đối với Tiểu Hồng, mọi tia hy vọng nếu có đều tự tan biến, chẳng còn gì nữa ngoại trừ những khổ cảnh cùng cực nhất định chỉ sáng ngày mai là sẽ xảy đến đúng theo lời Phùng lão đe dọa.

Tiểu Hồng tuyệt vọng, đi vào chỗ sâu nhất của thạch lao và buông người nằm xuống. Tiểu Hồng lần đầu tiên buông ra hàng loạt những chuỗi thở dài, tiếc nuối cho quãng ngày tuy khốn khó, đi khát thực để độ nhật mưu sinh, nhưng vẫn an nhiên tự tại đến lúc này kể như kết thúc. Vùng xoáy giang hồ đã cuốn Tiểu Hồng vào và rất mau chóng sắp sửa nhấn chìm đồng thời nghiền nát Tiểu Hồng, một nạn nhân nữa của bao hiểm ác giang hồ từng nghiền nát nhất định không phải ít nạn nhân.

Chợt ngay bên cạnh Tiểu Hồng bật phát lên tiếng sột soạt kỳ quái.

Tiểu Hồng giật mình sợ hãi, suýt nữa thì kêu toáng lên.

Nhưng may thay Tiểu Hồng kịp kiềm nén lại tiếng kêu nhờ đã nhận được đâu là nguyên nhân phát ra tiếng động lạ.

Nhân đó, Tiểu Hồng bắt đầu chú mục nhìn vào phần vách đá của thạch lao ngay bên cạnh.

Có một huyết khẩu rất nhỏ, lại còn ở vị trí cơ hồ nằm thật sát với bề mặt phần nền đá của thạch lao. Nhưng bảo là nhỏ thì chỉ đối với Tiểu Hồng mà thôi. Và ngược lại thì là quá lớn, quá rộng so với bóng dáng một con chuột mà vừa rồi Tiểu Hồng nhờ nghe tiếng động nên kịp nhìn thấy nó đã chui tọt thật nhanh vào đâu đó sâu bên trong huyết khẩu.

Dĩ nhiên Tiểu Hồng nhìn cho có nhìn, chứ kỳ thực chưa hề xảy ra bất kỳ ý định nào cho đến khi bất chợt phát hiện từ sâu trong tiểu huyết khẩu dường như có phảng phát đẩy ngược ra từng làn gió nhẹ, thổi phả vào mặt Tiểu Hồng mát rượi.

Phát hiện này làm Tiểu Hồng động tâm, thế là càng chú mục nhìn kỹ hơn.

Nhờ đó, Tiểu Hồng có nhận định, tiểu huyết khẩu tuy nhỏ theo chiều ngang nhưng lại đủ dài theo chiều thẳng đứng.

Tiểu Hồng lợi dụng với tư thế đang nằm, len lén đưa tay thọc mò và sờ chạm vào tiểu huyết khẩu từ khắp thành bên ngoài đến tận bên trong với hết tâm với của cánh tay.

Đó là một khe đá hẹp, một chỗ hở tình cờ xuất hiện, tương tự những khoảng trống giữa các tầng đá chất chồng lên nhau. Chẳng những vậy, từng làn gió nhẹ từ sâu thẳm tận bên trong vẫn tiếp tục mơn man thổi ra, gợi một ý định khá là liêu lĩnh cho Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng thầm ước định:

“Bề ngang của khe đá dĩ nhiên hẹp, vị tất đủ cho ta chui lọt đầu vào trong. Nhưng nếu ta chui lách vào theo chiều thẳng đứng của khe đá hẹp thì sao? Thân hình ta vẫn còn nhỏ, nếu cố sức nhất định vẫn chui lọt qua. Và nếu may mắn hơn, càng chui vào sâu thì khe đá càng rộng ra, phải chăng đây chính là cơ hội duy nhất để ta đào tẩu? Nhưng ta thà chết hơn là để bọn Thần Ưng bang dùng cực hình, sai lũ Đại Ưng hung hãn giằng giật và cấu xé, tạo đau đớn cùng cực cho ta. Đổi lại, hà hà ..., bọn người cũng đừng mong tìm thấy

Hiển Thư Minh Ngọc. Ta mất mạng thì bọn ngươi cũng chẳng mong toại nguyện. Cứ quyết định như thế và mong rằng vong linh của mẫu thân sẽ chẳng bao giờ bỏ rơi, trái lại sẽ luôn độ trì ta”.

Từ lúc đó, với mắt nhắm mắt mở, Tiểu Hồng bắt đầu quay qua quan sát từng động tĩnh của lũ ngục tốt bên ngoài.

Bọn chúng có khá đông, không ít hơn mười tên. Nhưng chính vì thế, chúng có phần ỷ lại vào nhau, nghĩ thế nào cũng có ai đó thật sự chú tâm dòm ngó Tiểu Hồng và thoát tiên đã có vài ba tên bắt đầu thả hồn vào giấc mộng, chúng ngủ gật dù vẫn đứng nhưng không ngủ, nhờ đã khôn ngoan tựa lưng vào các vách đá.

Tiểu Hồng chờ thêm một lúc nữa, để khi có cơ hội là lập tức nhổm người lên, vừa nhẹ nhàng vừa quả quyết chui vào tiểu huyết khẩu theo tư thế nằm nghiêng, một vai trên cao, một vai dưới thấp.

Độ hở của khe đá quả thật chỉ vừa sít với bề dày hông còn mỏng mảnh đối với tấm thân thể nhỏ bé của Tiểu Hồng. Nhờ đầu xuôi thì đuôi lọt nên như thế, Tiểu Hồng vừa vươn tay bấu vào các vách đá ở phía trước, vừa dùng chân tỳ đạp lại phía sau, đẩy thân hình chui tọt dần vào khe đá không ai ngờ Tiểu Hồng vẫn đủ đởm lược liều lĩnh chui vào.

Nhưng đã vậy, dù dần dà phát hiện càng chui vào sâu thì khe đá vẫn không rộng ra thêm, Tiểu Hồng vì đã lỡ phóng lao đành theo lao, nên vẫn kiên quyết chui vào. Huống hồ các ngọn gió mát vẫn tiếp tục mơn man thổi, là động lực giúp Tiểu Hồng thà mạo hiểm tìm sinh lộ hơn lưu lại để chịu hành hạ đến chết.

Được một lúc, đột ngột Tiểu Hồng có cảm nhận bị bí lối. Một cảm giác sợ hãi bao trùm Tiểu Hồng, đây là khi Tiểu Hồng tuyệt vọng toan bò lùi trở lại chợt phát hiện tiến thì dễ nhưng lùi là hoàn toàn vô khả, bởi khe đá quá hẹp, thoát lùi là bị chính bàn chân không thể bẻ gấp ngược để di chuyển ngược lại.

Đang khi đó, lúc ngỡ đã hết cách, chợt một tay của Tiểu Hồng sờ chạm đúng vào một khe đá khác, rộng hơn, nằm chênh trên cao. Chỉ rất tiếc là hướng di chuyển của khe đá bên trên lại ngược hoàn toàn với hướng của khe đá này giờ Tiểu Hồng đã chui vào. Và đích thực gió đã thổi đến từ khe đá ấy.

Một liều thì ba bảy cũng liều, Tiểu Hồng dốc lực vào tứ chi, cố uốn ngược toàn thân lên trên, cơ hồ bề thân hình thành hai đoạn gập gãy vào nhau, chỉ như thế mới chuyển dần lên trên và bắt đầu nhích động theo hướng ngược lại.

Tuy nhiên, khi đã chui được toàn thân lên khe đá thứ hai bên trên, điều may mắn xảy đến với Tiểu Hồng là khe đá này quả thật rộng rãi hơn, giúp Tiểu Hồng không phải chui nghiêng người nữa, đồng thời còn thì thoáng xuất hiện một vài chỗ tương đối cao, để Tiểu Hồng có cơ hội ngồi lên nghỉ ngơi, giúp cơ thể đỡ mỏi nhừ sau một lúc quá lâu luôn trườn lách theo các đoạn khe quá hẹp.

Tiếp tục như thế, Tiểu Hồng bò theo các ngách đá hẹp, lúc ngoặt hữu, lúc chuyển tả, tùy theo phương hướng nào có gió thổi vào rõ nhất và mát mẻ nhất.

Và cuối cùng, hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân, thấp thoáng phía trước mặt Tiểu Hồng đã ứng hiện một vài tia sáng nhợt nhạt.

Tiểu Hồng đã bò và chui suốt nửa đêm. Để giờ đây, khi bình minh đến thì cũng là lúc sinh lộ cũng thật sự xuất hiện với Tiểu Hồng.

Nhưng lúc chỉ còn độ đôi ba trượng nữa là Tiểu Hồng tin quyết nhất định sẽ đối diện với cánh cửa tự do thì bất chợt có chuỗi thanh âm vang từ phía ngoài, vọng thẳng vào tai Tiểu Hồng nghe như tiếng chùy nện vào ngực đau nhói:

- Thật khó tin tiểu tử vẫn có thể thoát ra theo lối này.

Một giọng khác đáp lại:

- Dù vậy, đã có một tiền lệ, hãy mau cho người sục tìm khắp xung quanh.

Một tác đất, một ngọn cỏ cũng chớ bỏ sót.

Quá kinh hãi, Tiểu Hồng len lén bò lùi lại. Cũng may, lối thông giữa các khe đá ở đây không quá hẹp như đoạn lúc đầu, Tiểu Hồng vẫn dễ dàng bò lùi, cố không gây ra bất kỳ tiếng động nào, đồng thời cũng đồng tai chú tâm nghe ngóng từng lời đối thoại cứ tiếp tục vang vang vào tai:

- Có phải ý của Hộ Pháp muốn ám chỉ lão quỷ độ nào cũng bất ngờ đào thoát, cho dù đã bị chúng ta sinh cầm ở ngay Tử lao đó?

- Không sai. Và lúc đó, phải chăng ai trong chúng ta cũng nghĩ lão quỷ dù đã bị phế bỏ võ công nhưng do thân thủ quá thượng thừa, lão quỷ vẫn có cách tự làm cho võ công khôi phục, sau đó lên thoát từ Tử lao và cho đến nay, đã gần một năm trôi qua, lão quỷ vẫn bặt vô âm tín?

- Hộ Pháp nghi ngờ lão quỷ cũng đã thoát theo cách tiểu oa nhi lần này vừa may thoát? Nhưng chúng ta đã soát xét rất kỹ, từ Tử lao làm gì có lối xuất nhập nào khác ngoài lối vào được dùng để ném những trọng phạm vào?

- Bang chủ ...

- Đừng gọi tại hạ là Bang chủ. Vạn nhất để Hồ Tuyết nghe được thì cơ sự tất bại lộ.

- Được, nhưng lão phu vẫn muốn hỏi câu này, là theo tiểu huynh đệ, lão quỷ đã thoát từ Tử lao như thế nào? Và nhớ, lão phu vẫn đề quyết lão quỷ đã bị phế võ công. Nếu như không phải thì thử hỏi vì sao sau khi thoát nạn, từ bấy đến nay lão quỷ không tái xuất hiện, thậm chí để đối phó với chúng ta cũng chẳng thực hiện?

- Tại hạ không biết. Thế nên, mọi việc cứ nhất nhất theo sự sắp đặt của Hộ Pháp. Và ngày nào còn chưa biết rõ về hạ lạc hoặc mệnh hệ của lão quỷ thì ngày đó chúng ta đừng mong tiếp tục xúc tiến những cơ mưu từng bàn định.

- Đã vậy, xin để lão phu hành động. Ha ... Ha ..., qua sự đào thoát của tiểu oa nhi lần này, dĩ nhiên hãy nên nhớ tiểu oa nhi chẳng hề am hiểu võ công, biết đâu sẽ là cơ hội cho chúng ta phát hiện tung tích của lão quỷ. Nhất định lão quỷ vẫn lẫn lẩn quần chui ẩn đầu đây. Vì ở một đáy vực sâu thật sâu như thế này, ngoại trừ chúng ta có cách từ đỉnh vực có thể đặt chân xuống đây thì dù là Đại La Kim Tiên cũng vô khả từ dưới này vượt thoát đi. Hãy tin ở lão phu.

Nếu lão quỷ vẫn trong cảnh ngộ bị phế võ công thì lối duy nhất để thoát khỏi Tử lao chính là đáy vực này. Và đã vậy, đáy vực này cũng chính là tuyệt lộ, là chỗ cho lão quỷ vĩnh viễn táng thân. Nghĩa là, mai hậu, từ lúc này trở đi, chúng ta không phải pháp phòng lo sợ lão quỷ bất thành linh tái hiện và ngăn cản đại sự của chúng ta nữa. Ha ... Ha ...

Tiểu Hồng đang bò lùi, chợt phát hiện còn có một khe đá khác nữa cũng xuất phát từ vị thế cao hơn chỗ Tiểu Hồng đang hiện hữu.

Do sợ hai nhân vật ở bên ngoài trước sau gì cũng chui vào, nếu như họ quyết tâm sục tìm Tiểu Hồng và một nhân vật được họ gọi là lão quỷ. Tiểu Hồng đành chuyển phương hướng, bò ngược lên theo khe đá bên trên.

Dù vậy, thanh âm của hai nhân vật bên ngoài vẫn tiếp tục vang vào tai Tiểu Hồng, ắt là nhờ các khe đá liên thông với nhau nên tiếng họ đối thoại cứ len lỏi vọng đến:

- Chúng ta đã sục tìm tất cả nhưng vẫn chưa phát hiện bất kỳ dấu vết nào khả nghi. Hộ Pháp nghĩ sao?

- Tiểu huynh đệ đừng quên rằng ở dưới đáy vực này không ngờ vẫn có suối nước và không ít các loại cây ăn quả như chúng ta đã thấy sao? Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ cho bất luận ai vẫn có thể tiếp tục sinh tồn. Huống hồ chúng ta còn phát hiện hạt của các quả cây nhất định phải do ai đó sau khi ăn xong đã ném vương vãi khắp nơi. Không là lão quỷ thì còn ai vào đây?

- Vạn nhất chỉ là do các loại thú đã ăn quả cây thì sao? Đâu nhất thiết phải do ai đó ăn? Còn nếu là lão quỷ, a ..., đã một năm trôi qua, một thời gian đủ dài cho lão quỷ hồi phục toàn bộ nguyên khí, giả như lão quỷ có đủ bản lĩnh tự khôi phục công phu, thì Hộ Pháp tin chẳng, tại hạ lo rằng lão quỷ đã có cách thoát khỏi chỗ này từ lâu. Và không sớm thì muộn, chúng ta sẽ thấy lão xuất hiện trở lại ngay tại Thần Ưng bang này. Khi đó ...

- Tiểu huynh đệ hối hận rồi sao? Nhưng thôi, chớ quá lo hão. Vì lão phu đề quyết lão quỷ chẳng bao giờ còn cơ hội hoặc tự khôi phục công phu hoặc tái xuất giang hồ. Và để tiểu huynh đệ hoàn toàn yên tâm, xin hãy xem thủ đoạn của lão phu.

Có một khoảnh khắc khá ngắn tắt cả đều yên tĩnh, sau đó thì nhân vật được gọi là tiểu huynh đệ chợt kêu:

- Hộ Pháp định làm gì?

Nhân vật Hộ Pháp bật cười:

- Tiểu huynh đệ chẳng đang nhìn thấy hay sao? Thủ đoạn của lão phu đâu có gì khó hiểu. Thứ nhất, chỉ cần hạ độc vào đầu nguồn dòng suối. Kế đến là dùng hỏa dược, phá hủy được bao nhiêu hay bấy nhiêu những cảnh quan dưới này. Có như thế mới mong biến đổi đất vực, từ nơi có thể giúp sự sống tồn tại trở thành vùng khô cằn chết chóc. Khi đó, Ha ... Ha ... bất luận lão quỷ nếu phen này vẫn may mắn thoát chết vì hỏa dược thì địa hình chết chóc dưới này cũng đủ đặt lão quỷ vào Tử lộ. Ha ... Ha ...

- Quả là inh. Và như thế tại hạ đã phần nào yên tâm. Ha ... Ha ...

- Ý tiểu huynh đệ vẫn ám chỉ lão quỷ nếu từng hiện hữu ở đây thì nay đã thoát rồi?

- Không sợ nhất vạn, tại hạ chỉ sợ vạn nhất mà thôi. Nhưng dù sao, chủ ý của Hộ Pháp toan phá hủy chỗ này cũng rất inh, xin cứ tiến hành.

- Được. Lão phu sẽ châm lửa vào dây dẫn, tiểu huynh đệ đã sẵn sàng chưa? Chúng ta nên thoát khỏi chỗ này thật nhanh.

- Tại hạ đã sẵn sàng.

- Hảo. Đi nào!!

Nhất định ở bên ngoài, những nhân vật nọ đã thoát đi. Vì thế, đến lượt Tiểu Hồng cũng khẩn trương dịch chuyển sâu theo các khe đá, hầu mong thoát nạn do biết quá rõ những hỏa dược khi phát nổ sẽ gây hậu quả khủng khiếp và kinh thiên động địa như thế nào.

Và đang chui bò như thế, tai của Tiểu Hồng chợt bắt gặp một chuỗi chấn động kinh hồn bạt tụy, cơ hồ xé rách cả hai màng nhĩ.

“Ầm!! Ầm!! Ầm!!” ...

Đồng thời là toàn thân Tiểu Hồng cũng bị lắc chuyển, tự va đập tứ tung, nảy lên dội xuống ngay bên trong lòng khe đá đang chui ẩn.

Đó là một cơn địa chấn, gây nổi khiếp đảm chưa hề có cho Tiểu Hồng.

“Ầm!! Rào ... Rào ...”.

“Ầm!! Rào ... Rào ...”.

o o o

Vừa hoàn hồn trở lại với cảm nhận vạn vật xung quanh đã hoàn toàn tĩnh lặng, Tiểu Hồng không thể không tự hỏi chẳng biết bản thân có trải qua cơn ngất lịm nào hay không? Và còn nữa, chẳng biết bản thân lúc này tuy đích thực vẫn sống nhưng không rõ có thể tiếp tục chui thoát ra ngoài được chăng?

Hay hỏa dược đã phá hủy tất cả và lúc này Tiểu Hồng dù đang sống thì rồi vẫn phải chết do không thể chui thoát khỏi khe đá từng là nơi nấu thân, giúp cho Tiểu Hồng toàn mạng, không bị hủy nát hoặc bởi hỏa dược hoặc bị đá đè vào?

Tiểu Hồng lại tiếp tục bò theo khe đá, hy vọng vận số chưa đến nỗi đã bị hoàng thiên tuyệt đường.

Được một lúc, chợt Tiểu Hồng nghe văng vẳng có tiếng kêu rên.

Kinh tâm động phách, Tiểu Hồng dừng lại, tuyệt chẳng đủ dõm lược bò nữa.

Sau đó, khi mình bạch tiếng kêu rên là có thật, Tiểu Hồng dần trấn tĩnh, tự định hướng và khẽ lên tiếng hỏi:

- Là ai vậy? Nếu không phải ma và cũng không thật sự dọa khiếp tiểu bối, xin hãy mau lên tiếng.

Không có tiếng nói nào đáp lại Tiểu Hồng. Có chăng chỉ là tiếng kêu rên nghe có vẻ to hơn và rõ hơn.

Tiểu Hồng động tâm:

- Có phải tôn giá chính là nhân vật bị bọn người Thần Ưng bang gọi là lão quỷ? Hỏa được phát nổ làm loạn thạch đổ rơi, phải chăng tôn giá đang bị một tảng đá đè lên?

Lần này mới có chuỗi thanh âm đáp lại:

- Còn ngươi là tiểu oa nhi bọn súc sinh đang tìm? Vậy ngươi có muốn giúp lão phu chăng? Nếu không, e lão phu khó thể tự thoát nạn một mình.

Tiểu Hồng nhận lời ngay:

- Chúng ta đều cùng chung số phận. Thật không ngờ tiểu bối chẳng đến nỗi phải cô độc. Đương nhiên tiểu bối sẽ đến giúp. Có hai người vẫn hơn là chỉ còn một.

Lần theo phương hướng luôn phát ra tiếng kêu rên, Tiểu Hồng bò dần đến.

Nhưng bất chợt Tiểu Hồng bắt gặp một tảng đá nằm chắn ngang.

Tiểu Hồng lo lắng, lên tiếng hỏi vọng qua bên kia tảng đá:

- Có phải tôn giá đang ở bên cạnh tảng đá này? Nó to quá, nếu tôn giá chẳng may bị chính tảng đá này đè lên thì e tiểu bối vô khả, chẳng thể giúp được gì cho tôn giá.

Đáp lại:

- Ở phía bên ngươi, địa thế có rộng chăng? Lão phu tuy may mắn, chẳng bị loạn thạch rơi đè nhưng ở cả hai đầu tiến thoái đều bất ngờ bị chặn kín.

Nếu không có cách giúp lão phu thoát, a ..., nhất định đây chính là chỗ táng thân mãi mãi của lão phu.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Ở bên tiểu bối chỉ là khe đá, chẳng đủ cho tiểu bối đứng lên. Nhưng tôn giá vừa bảo bị đá rơi bịt kín cả hai đầu, đúng không?

- Đúng vậy. Phải chăng ý của ngươi định tìm lối bò ra ngoài, sau đó vòng theo lối khác, tiếp cận chỗ lão phu đang bị chặn cứng?

Tiểu Hồng bảo:

- E chỉ còn cách đó, nhưng với điều kiện tiểu bối có thể tìm thấy lối để chui thoát ra. Mà này, có thật tôn giá đã lâm cảnh ngộ này hơn một năm qua?

Vậy ở bên ngoài kia, địa hình như thế nào? Và từ ngoài đó, tiểu bối muốn tìm ra chỗ tôn giá đang bị kẹt bằng cách nào?

- Bên ngoài là một đáy vực. Dù cũng là tuyệt lộ nhưng vẫn có thể giúp lão phu tiếp tục kéo dài sinh mạng chờ cơ hội phục hận. Ngươi có thật tâm giúp lão phu thoát chăng?

Tiểu Hồng đáp:

- Tiểu bối đã nói, e khó thể sống ở đây nếu chỉ cô độc một mình. Vả lại, tôn giá cũng nên hiểu cho, tiểu bối chỉ là một đứa bé, hiện nay niên kỷ chỉ vừa mười bốn. Tiểu bối hãy còn quá nhỏ nếu phải đương đầu với không biết bao nhiêu là khó khăn đang chờ đợi. Vậy mong tôn giá chớ đa nghi, trái lại hãy điểm chỉ cho tiểu bối cách tìm thấy nơi tôn giá đang ẩn.

- Ngươi tại sao bị bọn chúng phải tống giam vào Tử lao?

Tiểu Hồng nghi ngại:

- Tôn giá có cần thiết phải biết rõ tất cả không?

- Đương nhiên cần. Vì lão phu chẳng muốn một lần nữa lại lâm gian kế của bọn chúng.

Tiểu Hồng cười cười:

- Tiểu bối cũng vậy. Và biết đâu mọi lời của tôn giá này giờ chỉ là giả vờ.

Kỳ thực tôn giá cũng là đồng bọn của họ, đang tìm cách bắt giữ lại tiểu bối hầu chiếm đoạt một vật chỉ duy nhất tiểu bối biết rõ hạ lạc ở đâu.

- Vật gì? Vậy là vì mong chiếm hữu vật đó, bọn chúng đã sinh cầm người?

Mà này, nhờ đâu người tự chui thoát khỏi Tử lao?

Tiểu Hồng đáp:

- Tiểu bối chẳng thể nói gì thêm. Huống hồ hai điều tôn giá vừa hỏi, nếu tiểu bối tỏ thật nhất định chỉ gây thêm tai họa cho chính tiểu bối. Xin lượng thứ, hai chúng ta vì chẳng ai dám tin vào ai, nên tiểu bối xin có lời cáo biệt. Vì đã đến lúc tiểu bối cần tìm cách tự cứu bản thân trước.

Và đúng như Tiểu Hồng vừa nói, chỉ vì nghi ngờ lẫn nhau nên sau khi Tiểu Hồng dứt lời, lão quỷ nọ đích thực chẳng lên tiếng phát thoại thêm bất kỳ lời nào nữa.

Thế là Tiểu Hồng đành bỏ lui lại, tự mình tìm cách chui lên theo các khe đá, mong có thể thoát ra ngoài, dù ở bên ngoài có là đáy vực, là tuyệt lộ gì đi nữa thì vẫn hơn bị giam cầm mãi ở các khe đá.

Nhưng chẳng hiểu đã vòng đi vòng lại thế nào, Tiểu Hồng một lần nữa bắt gặp tiếng kêu rên.

Cảm thấy nghi ngờ, Tiểu Hồng đành lên tiếng:

- Chỉ bị chẹn cứng giữa hai tảng đá và không bị loạn thạch rơi đè lên, nào có đau đớn gì khiến tôn giá mãi kêu rên?

Đáp lại là tiếng kêu kinh ngạc:

- Người đã thoát ra nhanh đến thế sao? Lại còn dễ dàng tìm ra chỗ lão phu đang bị vây khốn. Phải chăng người chính là thủ hạ do bọn chúng sai phái và đây là một phần trong mưu đồ bọn người, quyết hãm hại lão phu cho kỳ được?

Tiểu Hồng cau mặt:

- Tiểu bối đâu đã bỏ thoát được ra bên ngoài. Há lẽ hướng phát thoại lần này của tiền bối hoàn toàn khác với lúc này?

- Đúng vậy. Và người hiện đang ở phía ngược lại so với chỗ lúc này đã lên tiếng đối đáp cùng lão phu.

Tiểu Hồng cả kinh:

- Nếu vậy, kể cả ở bên này nào có thấy lối thoát? Phải chăng mọi chấn động đã làm toàn bộ địa hình biến đổi và bản thân tiểu bối hiện lâm cảnh như chú chuột bị bịt kín mọi ngõ thoát thân, chỉ có thể bò loanh quanh mãi giữa các khe đá tình cờ liên thông với nhau?

- Chớ nói nhảm. Vì lão phu nhớ không nhầm, từ chỗ người đang hiện diện lúc này chỉ cần đi lui và vòng theo bên tả là thế nào cũng có lối dẫn thông ra một huyệt khẩu. Đây là chỗ lão phu luôn trú thân suốt thời gian qua. Người định bỡn cợt với số phận lúc này của lão phu chắc?

Tiểu Hồng bật than:

- Không biết ai đang bỡn cợt với ai đây. Vì đích thực ở chỗ tiểu bối lúc này vẫn tối tăm mù mịt. Và ngoài địa hình là một khe đá như tiểu bối vừa nói thật khó lường tượng lại là chỗ từng được tôn giá dùng để trú thân.

- Người đã thử dịch lui và vòng về bên tả như lời lão phu vừa bảo chưa?

Nếu chưa thì đừng nêu bất kỳ nhận định nào.

Tiểu Hồng làm theo và chỉ cần bỏ lui độ chừng một trượng là gặp ngay một khe đá khác đang có gió thổi mơn man vào, mang theo cả mùi huỳnh hoàng hoặc mùi gì đó khê nặc như từng bị thiêu đến cháy khét.

Bán tín bán nghi, Tiểu Hồng chuyển hướng bò theo khe đá vừa phát hiện.

Ngờ đâu, chỉ vừa bò hết quãng đường dài chừng ba trượng của khe đá, Tiểu Hồng lập tức bắt gặp có ánh sáng nhợt nhạt phẳng phất chiếu tỏa vào.

Đó là một khe đá khác, dẫn Tiểu Hồng bò đến tận bên ngoài, vượt thoát một miệng huyết nằm thật thấp, là sát mặt đất. Và ở bên ngoài chính là đáy vực, nơi có cảnh quang hoang tàn đổ nát do vừa bị hỏa được phá hủy, được nhìn thấy rất rõ nhờ lớp ánh sáng mờ mờ của vầng dương có lẽ đang chờ khuất bóng phía trời tây, chỉ le lói chiếu hắt lên tầng mây ở trên cao vài tia sáng vàng vọt cuối ngày. Nhờ đó, ánh sáng từ các đám mây tít trên cao phản chiếu xuống, phủ xuống cảnh quang hoang tàn dưới đáy vực, vô tình làm tăng thêm cảnh thê lương cô tịch của một địa thế khó thể ngờ là có sự sống tồn tại.

Nhân biết rõ bản thân đã thoát - dù chỉ là tạm thoát vì không bị lẫn quẩn mãi ở giữa các khe đá - Tiểu Hồng bò chui ra, hân hoan đón đón nhận từng luồng gió mát, bất chấp trong làn gió vẫn còn đó mùi khê nặc khét nồng của các vật từng bị hỏa được chấn phá hủy thiêu.

Không những thế, đúng như những gì từng nghe hai nhân vật Thần Ứng bang đàm thoại với nhau, Tiểu Hồng vẫn phát hiện sự sinh tồn mãnh liệt của các cội cây vẫn sinh trưởng ra các loại quả có thể ăn được. Chúng vẫn sừng sững, cho dù đã bị không ít loạn thạch văng từ vách núi ra phá cho chúng xác xơ gãy vỡ. Dưới gốc các cội cây, những quả có thể ăn được đã rụng đầy, đa phần đều bị dập nát. Nhưng với một số ít quả may sao hãy còn nguyên vẹn thì Tiểu Hồng đã đủ để vui mừng, vội nhặt nhanh cho kỳ hết, bỏ tất cả vào lớp y phục vừa tự cởi ra, túm lại thành một túi vật thực chí ít cũng được tạm dùng cho vài ba ngày, không lo bị đói khát.

Nhắc túi quả lên và mang theo, Tiểu Hồng vội quay trở lại chỗ huyết khẩu lúc này đã bò thoát và nhanh nhẹn bò về chỗ cũ, là nơi lão quỷ nọ ắt hẳn vẫn đang chờ đợi.

Đến nơi, Tiểu Hồng liền lên tiếng:

- Tiểu bối đã lần mò được ra ngoài và bằng chứng là có mang trở vào đây khá nhiều các loại quả cây. Nhất định tôn giá cũng đang đói khát, rất muốn dùng. Vậy hãy chờ tiểu bối tìm cách chuyển dần qua bên đó cho tôn giá từng quả một, giả như có thể phát hiện một khe hở nào đó bất kỳ đủ để tiểu bối đưa từng quả sang.

Thanh âm nọ vang lên, hồi ngược lại:

- Người thấy cảnh quang ở bên ngoài lúc này đã như thế nào?

Tiểu Hồng vừa lấy tay mò tìm, hy vọng phát hiện một khe đá ở quanh tảng đá chắn trước mặt, vừa đáp lại:

- Bên ngoài đã sắp tối, tiểu bối không nhìn rõ lắm, chỉ có thể nói tất cả đều bị phá hủy, kể cả các cội cây, thật chẳng biết chúng đủ sức để tiếp tục sinh trưởng nữa hay không. Còn nhìn lên cao thì tứ phía đều là vách núi cao sừng sững. Quả nhiên đúng như họ nói, dù là Đại La Kim Tiên cũng đừng mong tìm ra phương cách thoát khỏi hiểm địa này. Nhưng tiểu bối hiện có một nghi vấn, liệu có thể hỏi tôn giá được không?

Lần này không có tiếng đáp lại, khiến Tiểu Hồng thừa hiểu thái độ nghi ngờ lẫn nhau đã vừa xuất hiện trở lại đối với nhân vật ở bên kia tảng đá. Dù vậy, Tiểu Hồng vẫn cứ tiếp tục tìm cách để có thể chuyển các quả cây qua phía bên kia, đồng thời còn tự lẩm bẩm nêu nghi vấn, chẳng cần biết lão quỷ ở phía bên kia có chịu đáp hay không:

- Lúc này nghe tôn giá bảo, ở bên này là chỗ tôn giá từng trú thân, tiểu bối thật chẳng tin lắm. Nhưng vì nghe theo chỉ điểm của tôn giá, tiểu bối nhờ tìm thấy lối dẫn thông ra ngoài nên không thể không tin. Tuy nhiên vẫn cảm thấy lạ, là tại sao tôn giá lại có thể chọn một chỗ trú thân quá nhỏ hẹp như thế này? Để không lo bọn họ phát hiện ư? Nghĩa là tôn giá từng đoán biết thế nào cũng bị họ lần mò đến đây để lùng sục? Nhưng nếu là vậy, tôn giá vẫn có thể tìm một chỗ trú thân bất kỳ nào khác cũng được, và chỉ nên chui luôn vào đây tạm ẩn thân mỗi khi cảm thấy nguy. Như thế chẳng tốt hơn hay sao?

- Người đừng dò hỏi quá nhiều. Nên nhớ, lão phu hiện vẫn chưa tin người cũng là nạn nhân bị bọn chúng truy tìm.

Chợt Tiểu Hồng bật reo:

- May quá, ở trên đỉnh của tảng đá này tiểu bối vừa phát hiện một khe hở có thể dứt lọt bàn tay. Tôn giá ở phía bên kia hãy thử chồm lên và cho tiểu bối rõ, có phát hiện một khe hở nào tương tự chẳng? Và nếu có, nhất định đây là cách duy nhất để tiểu bối chuyển từng quả cây qua phía bên kia cho tôn giá.

- Nếu người đã phát hiện, muốn ném vật gì qua thì cứ tùy tiện. Phần lão phu sẽ xét lại, có nên dùng chúng hay không.

Tiểu Hồng phật lòng:

- Chỉ vì nghĩ tôn giá đang cùng chung số phận, thái độ của tiểu bối rất thành tâm. Nếu tôn giá quả thật chẳng cần thì thôi vậy. Tiểu bối quyết không miễn cưỡng.

- Hãy chứng tỏ người có tâm thành đến mức độ nào và tùy theo đó, lão phu sẽ quyết định là nên tin hay không, hoặc có tin thì độ bao nhiêu phần.

Tiểu Hồng vụt hiểu, vì thế vừa nhét từng quả cây ăn được vào khe hở mới phát hiện, vừa bộc lộ tâm trạng:

- Tiểu bối biết rất rõ tôn giá có đủ các nguyên do để tiếp tục nghi ngờ.

Nhưng ngược lại, phần của tiểu bối thì minh bạch rồi. Tôn giá đang bị kẹt cứng ở hai đầu, giữa hai tảng đá, đương nhiên dù có là bằng hữu của bọn Thần Ưng bang thì cũng chẳng còn cách nào gây nguy hại cho tiểu bối. Và phần nữa là tiểu bối đích thực đang rất sợ cảnh cô độc. Thôi thì thế này vậy, tiểu bối có thể tiếp tục sống ngày nào, nguyện hứa sẽ giúp tôn giá cùng sống cho đến ngày ấy. Tương tự, tiểu bối cũng xin giải thích rõ những gì tôn giá từng nghi nan.

Thứ nhất, về một bảo vật nào đó ư? Chính là Hiển Thư Minh Ngọc, một vật đã do người khác ủy thác và nhờ tiểu bối lưu cất hộ. Tôn giá ắt đã rõ Hiển Thư Minh Ngọc là vật như thế nào?

- Người cứ nói tiếp. Đương nhiên lão phu chỉ đáp khi cảm thấy cần thiết.

Nghĩa là người đừng phí công, hỏi lão phu bất kỳ lời nào.

Tiểu Hồng lại bật reo:

- Tiểu bối vừa cảm nhận đã đẩy lặn một quả cây qua bên đó. Tôn giá có nhận được chưa?

- Nhận được rồi. Dù sao cũng đa tạ, tuy chưa thể quả quyết lão phu có nên dùng hay không.

Tiểu Hồng lần lượt đẩy qua khe hở một vài quả nữa:

- Tiểu bối nghĩ tôn giá nên dùng. Nếu không, vạn nhất tôn giá chết vì đói hoặc khát, chỉ còn lại một mình tiểu bối thì chẳng hay chút nào. Còn về nghi vấn tôn giá hỏi tại sao tiểu bối có thể thoát từ Tử lao ư? Có một lão độc ác họ Phùng, là Tổng Đường chủ gì đó của Thần Ưng bang. Chính lão họ Phùng đã bắt giữ tiểu bối, lại còn hăm dọa thế này ...

Do rất sợ cảnh cô độc, nhất là đang bị bóng tối vây quanh, nên Tiểu Hồng cứ huyền thuật kể. Một là để giải tỏa phần nào nỗi cảm phần đã phải mục kích cảnh mẫu thân bị thẩm sát, hai là không lo ngại gì lão quỷ bên kia có thể bắt thần vượt qua tảng đá để gây nguy hại cho bản thân, thế nên Tiểu Hồng thật kể cơ hồ là toàn bộ. Chỉ riêng về danh xưng của kiếm pháp Hải Hà và về Hải Hà môn phái, do nhớ lời mẫu thân căn dặn, Tiểu Hồng chẳng dám hé môi đề cập đến.

Đương nhiên khi đang thuật kể, nếu không phải chuyển thêm quả qua bên kia thì Tiểu Hồng cũng tự cho phép bản thân được ăn từng quả một. Chẳng là bản thân Tiểu Hồng cũng đang đói. Không chỉ thế, cũng vì quá mệt mệ nên khi thuật kể xong lại là lúc Tiểu Hồng ăn đủ no, thế là Tiểu Hồng buông mình ngủ thiếp đi từ lúc nào chẳng hay. Và đó là một giấc ngủ thật ngon, thật say, sau nhiều ngày đột ngột bị lâm vào hiểm cảnh, cứ ngỡ đã phải mất mạng nhiều lần. Có thể hiểu đây là giấc ngủ ngon nhất của Tiểu Hồng kể từ khi mẫu thân bị thẩm tử.

3. Chương 3: Cách Thạch Quái Nhân Thu Đệ Tử Khổ Cảnh Kết Bạn Cùng Chim Ưng

Lúc giật mình tỉnh giấc, Tiểu Hồng vội buột miệng lên tiếng:

- Tôn giá, có còn ở bên đó không?

Lập tức có tiếng đáp lại:

- Có vẻ người đã ngủ rất say, thế nên cứ ngỡ sự tồn tại của lão phu chỉ là trong giấc mộng của người, đúng không? Hãy an tâm, lão phu vẫn đang thật sự hiện hữu, cũng như người đang hiện hữu. Và đúng như người nói là cả hai chúng ta rất có thể đang cùng chung số phận. Nhưng để lão phu hoàn toàn tin, dĩ nhiên chỉ có lợi cho riêng người, liệu người có dám giao Hiên Thư Minh Ngọc qua bên đây, để lão phu tạm thu giữ hộ người?

Tiểu Hồng giật mình:

- Nhưng vật đó ...

- Vật đó hiện lúc này đang cất giữ bên người. Và không như Phùng Giang, chỉ vì ngu xuẩn nên mới tin theo lời người, kỳ thực lão đây thừa biết người đã có cách cất giấu vật đó như thế nào. Nhưng đổi ngược lại, để người cũng thật sự tin vào lão phu, người có biết lão phu vừa bảo sẽ có lợi cho người, lời nói đó có ý nghĩa như thế nào chẳng? Là lão phu một khi đã tin người nhất định sẽ đào luyện người trở thành một cao thủ thượng thừa. Lão phu sẽ thu nhận người làm truyền nhân, sẽ trao truyền cho người toàn bộ sở học, sẽ giúp người đủ lực báo thù ấu thân người.

Tiểu Hồng bán tín bán nghi:

- Trước hết hãy nói về Hiên Thư Minh Ngọc. Vì sao tôn giá đề quyết vật đó vẫn do tiểu bối thu giữ bên người?

- Triệu Khang và Lục Vi hoàn toàn không thể ngờ một tiểu oa nhi như người lại đủ ma mãnh, tìm được cơ hội để nuốt vôi Hiên Thư Minh Ngọc vào bụng. Kế đó, Phùng Giang thật ngu xuẩn khi chẳng hề nghĩ ra vì nguyên nhân nào Tiểu Hồng người cứ khẳng khẳng đòi đi ngoài ở một nguồn nước. Người đã bài tiết vật đó ra theo phân. Người cần nước để tẩy uế. Thế là sau đó người ung dung cất giấu vật đó chẳng phải ở đâu khác ngoài đôi giày là vật duy nhất lúc đó hầu như người đã cố tình không trút bỏ như từng trút bỏ y phục ngay trước mặt Phùng Giang. Lão phu đoán có đúng chẳng?

Tiểu Hồng không thừa nhận, chỉ hỏi tiếp:

- Việc thứ hai là lời hứa trao truyền võ công. Tôn giá đang ở cảnh ngộ nào, tiểu bối biết, vậy làm sao tôn giá có thể thực hiện một khi hai chúng ta kể như vô khả nhìn thấy nhau?

- Đương nhiên lão phu có cách. Nào, hãy mau ném vật đó qua nếu người muốn trở thành truyền nhân của lão phu.

Tiểu Hồng ngập ngừng:

- Chờ đã. Vì đến như tôn giá còn bị bọn Thần Ưng bang mưu hại, vậy liệu có thể giúp đào luyện tiểu bối đạt bản lĩnh thượng thừa, chí ít là để báo thù cho gia mẫu?

- Người có hiểu hai chữ mưu hại là thế nào chẳng? Đâu phải do bản lĩnh chúng inh hơn lão phu? Trái lại, chỉ vì lầm phải ngụy kế, khiến lão phu phải ra nông nổi này. Huống hồ, người ắt đã nghe những gì bọn chúng từng đứng cách đây không xa đối thoại với nhau. Không phải chúng vẫn đang nơm nớp lo sợ lão phu bắt thần tái xuất giang hồ hay sao? Nhưng thôi, đâu có gì lão phu phải hạ mình nài nỉ người tiếp nhận sở học? Mà lẽ ra, phải là người nài nỉ khẩn cầu lão phu thu nhận mới đúng.

Tiểu Hồng tỉnh ngộ, vội bảo:

- Do tiểu bối ấu trĩ, không ngờ đây là cơ hội cùng thoát hiểm địa này hay không, nhưng một khi đang lâm chung số phận, thiết nghĩ cũng cần có điều gì đó liên kết cả hai với nhau, chí ít cũng để tự khích lệ nhau cùng vượt qua cảnh ngộ, tiểu bối là Hồng Bảo Kỳ, thoát tiên xin được hành lễ bái sư, sau nữa là xin tuân lệnh, nguyện phó giao Hiên Thư Minh Ngọc qua cho sư phụ lão nhân gia.

Nhưng lúc đó Tiểu Hồng, toan đẩy một vật nho nhỏ, chính là Hiên Thư Minh Ngọc vào khe hở, chợt nghe ở bên kia có tiếng nhân vật nọ gắt:

- Đừng vội ném qua. Vạn nhất bị lão phu để lạc mất thì sao? Hãy ấn thật mạnh vật đó vào một quả cây, đoạn ném chỉ duy nhất mỗi một quả đó qua bên này cho lão phu. Nào!

Tiểu Hồng thực hiện theo:

- Chú ý này của sư phụ thật inh. Vậy nên chẳng sư phụ cũng hãy nghĩ cách, hầu điểm chỉ đệ tử phương thế giúp đưa sư phụ qua được bên này.

Đấy, vừa có một quả đã được đệ tử đẩy lăn qua. Sư phụ đã nhận được chưa?

- Được rồi. Hảo kể như lão phu đã tiếp nhận Hồng Bảo Kỳ người là truyền nhân. Tính danh của lão phu là Vương Thế Hải. Người là đệ tử lễ nào chẳng thể biết sư phụ người là ai? Còn cách để giúp lão phu thoát ư? Người dù nhẫn nại chẳng? Hãy ra bên ngoài, tìm cách khơi rộng huyết khẩu. Cũng chẳng khó khăn là bao nếu người dùng nước làm đất tự mềm ra. Chỉ cách đó là duy nhất giúp lão phu thoát.

Tiểu Hồng nghi ngại:

- Đệ tử nghe bọn Thần Ưng bang bàn nhau hạ độc vào đầu nguồn nước.

Liệu có nguy hiểm gì chẳng nếu đệ tử thực hiện theo phương pháp sư phụ vừa chỉ điểm?

- Thủ đoạn của Hộ pháp họ Đoàn kỳ thực không ngu xuẩn, cho dù chẳng ai bỏ công hạ độc ở đầu nguồn nước. Vì chỉ một lúc sau, do nguồn nước vẫn tiếp tục phun xuất, mọi chất độc dĩ nhiên trôi theo dòng và mất hiệu quả. Tuy nhiên chú ý của hãn lại muốn hủy diệt toàn bộ sinh linh đang ở đây, tất cả mọi sinh vật nếu ngày lúc này vô phúc sống nhờ vào nguồn nước, độc chất có trong nước sẽ hủy diệt khi chúng dùng đến. Thế nên người yên tâm. Cứ dùng nước ở đầu nguồn thì không gặp bất kỳ nguy hiểm gì.

Tiểu Hồng vỡ lẽ và thán phục:

- Quả là cao kiến. Được rồi, đệ tử nhất định sẽ giải thoát sư phụ.

Tiểu Hồng bò theo khe đá, quay trở ra ngoài. Lúc này, vì đã là ban ngày nên toàn bộ cảnh vật ở đáy vực Tiểu Hồng đều nhìn rõ. Do vậy, hành động đầu tiên của Tiểu Hồng là cẩn trọng nhìn dò xét khắp nơi, chỉ ngại bọn Thần Ưng bang lại bất thần hiện hữu và chờ đợi sẵn.

Nhưng tất cả vẫn đều tĩnh lặng, chính là một khung cảnh chết chóc điêu linh đúng theo chủ tâm độc ác của bọn Thần Ưng bang.

Chợt Tiểu Hồng phát hiện như vừa thoáng xảy ra một sự nhích động.

Những tán cây xơ xác, vì hỏa được, dĩ nhiên vẫn còn một ít lá cây đang xao động khi bắt gặp một luồng gió mỏng man thoải.

Tuy nhiên, đấy không phải là thứ xao động Tiểu Hồng vừa tình cờ phát hiện.

Dù vậy, nhờ chú tâm và can trọng nhìn thêm một lúc nữa Tiểu Hồng mới nhìn thêm một lúc nữa Tiểu Hồng mới minh bạch điều đã gây thành sự nhích động.

Và Tiểu Hồng giật mình, tự ngẫm nghĩ để cân nhắc lợi hại, cuối cùng quyết định đi đến vật vẫn luôn xuất hiện sự nhích động.

Đấy là một con chim ưng, to thật to, với thân hình của nó nhất định to không hề kém so với vóc dáng của Tiểu Hồng bây giờ.

Tiểu Hồng không ngần ngại, đi vòng qua thân hình to thành đồng lù lù của con chim ưng để nhìn vào mắt nó.

Đôi mắt nó đã lơ đãng, cơ hồ đã lạc thần, đủ cho Tiểu Hồng hiểu đâu là nguyên nhân khiến con Đại Ưng lâm cảnh ngộ này:

- Người đã uống phải nguồn nước suối bị chính chủ nhân người hạ độc?

Nói thật nha, ta không biết nên hả hê hay thương hại cho sinh mạng người lúc này. Tuy nhiên, ta quả quyết một điều, là người nhất định phải chết. Bởi vì ta đích thực [Thiếu hai trang] ...Đại Ưng, Tiểu Hồng thấy nó vẫn cứ há to mỏ, một dấu hiệu cho biết nó chẳng còn sống thêm bao lâu. Động tâm và cũng phần nào động lòng trắc ẩn, Tiểu Hồng đành để nước từ y phục chảy rõ xuống ngay miệng con chim Đại Ưng một lượng cũng khá nhiều:

- Nước này không có chất độc. Người cũng nên dùng chỉ ít để khi tuyệt mạng vẫn chẳng đến nỗi chết vì khát. Thôi, ta phải lo cứu sư phụ. Ta đi đây.

Ở huyết khẩu, vì nằm là sát mặt đất nên việc có đá lẫn đất là điều đương nhiên. Nhờ vậy, khi đất bị ướt, lớp ền ra liền được Tiểu Hồng dùng tay đào bới, tìm cách khoét càng rộng càng tốt.

Và cứ như thế, Tiểu Hồng đã cật lực chạy đi chạy lại rất nhiều lần. Tương tự, cũng nhiều lần như thế, vì thấy Đại Ưng vẫn chưa chết, cứ mỗi lần chạy ngang Tiểu Hồng đều nhỏ cho nó một ít nước không có chất độc.

Lúc đói, chợt nhớ sư phụ ắt cũng đói, Tiểu Hồng vội tìm nhặt quả cây mang đến tận chỗ sư phụ đang đợi chờ:

- Sư phụ. Đệ tử đã khơi rộng huyết khẩu, độ sâu vào cũng non non hai trượng. Sư phụ đói chưa? Đệ tử có mang vào một ít quả cây. Sư phụ nên ăn, sau đó cho đệ tử thỉnh giáo vài việc.

- Lão phu có vắng vắng nghe tiếng người như đối thoại với một con chim Ưng. Phải chăng điều người muốn hỏi là liên quan đến sự xuất hiện của con chim Ưng đó vào lúc này?

Tiểu Hồng chuyển từng quả cây qua bên kia theo khe hở cho sư phụ:

- Nó đã trúng độc, dĩ nhiên là do uống nước. Nhưng sư phụ có đoán cách hạ độc của Thần Ưng bang là thể nào chăng?

Và Tiểu Hồng thuật lại tất cả, khiến lão quỷ nọ nghe xong cũng giật mình:

- Quả là thủ đoạn thâm độc. Vậy hãy theo cách người nghĩ ra, đừng bao giờ quên đặt lại túi chất độc vào chỗ cũ. Đồng thời, người cũng nên hiểu, con Đại Ưng nọ đích thực là có nhiệm vụ tuần sát thay cho bọn chúng. Vậy tốt nhất người nên cố tìm cách duy trì sinh mạng cho nó, nhân đó cũng dần dà làm quen. Mong sao nó vẫn sống và nhờ quen người, nó sẽ không cáo giác hành tung của chúng ta. Sau khi cho nó dùng nước nhiều lần, người thấy tình trạng của nó có khả quan hơn chăng?

Tiểu Hồng đang ăn, thế nên vừa ăn vừa đáp:

- Nó vẫn chưa chết. Đệ tử chỉ có thể đáp như thế, vì không biết phân biệt hay nhận định về hiện trạng của nó đang tốt xấu thế nào.

- Phàm là người hay muôn thú gì cũng vậy. Khi bị trúng độc, sắc diện thường bị tím tái. Rõ nhất là ở đôi mắt cứ lác thần dần. Người hãy chú tâm quan sát tinh thần của nó. Nếu sáng dần lên chính là dấu hiệu khả quan. Còn nữa, nếu chẳng may nó mất mạng, bọn chúng thế nào cũng sai phách một con khác đến tuần sát. Người hãy đề phòng, tìm cách ẩn thân ngay, chớ để bị phát hiện. Quan trọng nhất là phải xóa bỏ các dấu tích người đã tạo ra lúc khơi rộng huyết khẩu. Nhân đây, để lão phu khẩu truyền cho người một ít công phu nhập môn, hầu khi hữu sự có thể tạm sử dụng. Thoạt tiên là về nội công tâm pháp. Nhưng trước hết để lão phu giải thích cho người rõ thế nào là kinh mạch, các huyết đạo ở khắp châu thân mọi người. Hãy nghe đây.

Thời gian vẫn tiếp tục trôi, hết sáng lại đến tối. Hết sáng ra thì Tiểu Hồng chỉ chuyên tâm lo khơi rộng huyết khẩu, tuy không dễ nhưng vẫn thực hiện được. Đồng thời, ngày qua ngày, do Đại Ưng vẫn sống nên Tiểu Hồng không chỉ cho uống nước tinh sạch mà còn tìm quả cây cho nó ăn, nhờ đó cả hai dần quen nhau. Và khi đêm về, theo chỉ điểm của sư phụ, Tiểu Hồng tự thực hiện thổ nạp. Gặp lúc khó khăn do không hiểu, Tiểu Hồng nêu ra và được sư phụ tận tâm chỉ điểm.

Độ mười ngày sau, Tiểu Hồng đang tiếp tục tìm phương cứu thoát sư phụ thì chợt phát hiện có nhiều tiếng động lạ, xuất phát từ trên cao thật cao.

Ngẩng nhìn lên và khi thấy rõ đấy là một con Đại Ưng khác, Tiểu Hồng nhớ lời sư phụ căn dặn, vội tìm chỗ ẩn thân ngay.

Sự xuất hiện - tiếng đập cánh bay và nhất là chuỗi thanh âm trầm đục - của con Đại Ưng thứ hai như là động lực khiến con Đại Ưng thứ nhất bất chợt cũng ngẩng đầu lên, phát ra chuỗi tiếng kêu tương tự.

Minh định đây là tiếng kêu của đồng loại, con Đại Ưng thứ hai vụt đảo liệng theo hình xoắn ốc, tròn và chuyển dần từ cao xuống thấp, cuối cùng là hạ thân cạnh con Đại Ưng thứ nhất.

Phát hiện điều này, Tiểu Hồng vội nhân lúc con Đại Ưng này giúp con Đại Ưng kia đứng lên, liền lén rời chỗ ẩn, đi quay trở lại huyết khẩu suốt thời gian qua đã cố công khơi rộng.

Lúc đến nơi, sau khi lén quay lại nhìn, thấy hai con Đại Ưng vẫn đang bận bịu với nhau, Tiểu Hồng khẩn trương tìm cách xóa bỏ mọi dấu tích có thể gây nghi ngờ cho bất cứ ai về sự tồn tại của bản thân Tiểu Hồng dưới đáy vực.

Và nhờ việc đó Tiểu Hồng đều hành động mỗi ngày nên hôm nay chỉ cần làm một loáng là xong, xóa bỏ mọi dấu tích khả nghi. Cuối cùng Tiểu Hồng khẩn trương chui vào tìm sư phụ:

- Sư phụ ...

Không chờ Tiểu Hồng thuật bảm. Thanh âm của sư phụ Tiểu Hồng chợt cất lên:

- Đã xảy ra bất ổn, đúng không? Lũ Đại Ưng rất tinh quái, kể cả thính lực lẫn thị lực đều thật tinh tường, đừng mong qua mắt hoặc ẩn giấu bọn chúng bất kỳ hành vi nào. Vậy ý người thế nào? Có lo sợ chẳng khi xuất hiện thêm một, và rồi đây sẽ nhiều Đại Ưng nữa?

Tiểu Hồng tỏ bày:

- Đệ tử đã có chủ ý. Bọn chúng dù phát hiện và nghi ngờ vẫn chưa hẳn sẽ dễ dàng tìm thấy chúng ta. Huống hồ cũng đã đến lúc đệ tử nghĩ cần phải đưa sư phụ thoát hiểm. Sau đó, chúng ta theo các khe đá, chui sâu hơn nữa vào tận trong lòng núi, hy vọng sẽ tìm thấy một ngõ sinh lộ nào đó bất chợt. Tóm lại, đệ tử thà chết, chẳng cam tâm lọt vào tay bọn họ.

- Người đã có cách nạy tảng đá đang là chướng ngại duy nhất giữa lão phu và người?

Tiểu Hồng thổ lộ:

- Nay thì không thể. Vì tảng đá quá lớn. Nhưng thời gian qua, nhờ quen cách khơi rộng huyết khẩu, đệ tử nhận ra có thể giúp sư phụ thoát nếu tiếp tục khơi rộng theo hướng ngược lên trên, cao hơn tảng đá chắn một ít. Ở bên đó, sư phụ cố bảo trọng. Vì lúc này đang khẩn cấp, đệ tử xin tiến hành ngay.

- Được rồi. Người cứ thực hiện. Và tùy theo kết quả, hừ hừ ..., lão phu cũng sẽ có những quyết định khi cần thiết.

Mất đã quen dần với bóng tối và thêm thuận lợi nữa là Tiểu Hồng cũng đã quen nhìn để nhận định địa hình bằng đôi tay, thế nên lúc này, khi bắt tay vào việc, Tiểu Hồng khẽ chạm tay đến đâu, khi phát hiện có thể khơi rộng liền nhanh nhẹn lấy tay vừa đào vừa hất bỏ từng mẩu đá nhò lùn lùn nhốn xuất hiện và chèn vào giữa các tảng đá lớn hơn bội phần.

Được một lúc, khi đã tạo được một khe hở đủ lớn có vị thế ở ngay phần trên đỉnh của tảng đá chắn, Tiểu Hồng vui mừng nhồm người lên và tự chui đầu qua khe hở:

- Sư phụ. Đệ tử đã thực hiện được rồi. Sư phụ hãy đưa tay lên, đệ tử sẽ kéo sư phụ qua.

Nhưng khi nắm được mới một cánh tay, Tiểu Hồng càng khẩn trương hơn:

- Phen này nhất định sư phụ sẽ thoát. Hãy mau đưa thêm cánh tay còn lại cho đệ tử.

Đáp:

- Lão phu chỉ còn mỗi một cánh tay, làm gì có thêm cánh tay nào nữa để đưa cho người?

Tiểu Hồng bối rối:

- Khe hở cũng chẳng to rộng là bao. Nếu vậy, sao sư phụ không mau đứng lên, để đệ tử chỉ ít cũng nắm thêm vào đầu vai còn lại của sư phụ? Chỉ như thế thân hình của sư phụ mới được đệ tử kéo qua theo vị thế thật ngang bằng, càng dễ thoát hiểm hơn ...

- Lão phu chẳng còn, dù chỉ là một chân để tự đứng lên. Người có thất vọng chẳng?

Không phải thất vọng, Tiểu Hồng quả thật khi thoát nghe đã phải giật mình:

- A ...! Không ngờ bọn chúng quá độc ác. Đã ...

- Không phải do chúng. Trái lại, người là kẻ đầu tiên và cũng là duy nhất được biết Vương Thế Hải lão phu hiện mang thân phận phế nhân như thế nào.

Chính lão phu dù chẳng muốn vẫn cam đành tự phế bỏ từng chi một của bản thân. Người tin chẳng? Và còn dám xem lão phu là sư phụ nữa chẳng?

Tiểu Hồng bật ra tiếng chép miệng:

- Gì thì gì, điều tiên quyết là vẫn tìm cách nấu thân thật an toàn đã. Hãy cứ để đệ tử qua bên đó, giúp sư phụ cùng thoát. Đệ tử chui qua đây.

- Không cần đâu. Vì ...

Nhưng với tấm thân nhỏ nhắn, chỉ một loáng sau là Tiểu Hồng đã chui lọt qua bên kia tảng đá chắn và đang cố kìm tiếng nôn ọe khi lên tiếng:

- Ở chỗ này, a ..., sư phụ sau nhiều ngày bị chen cứng hai đầu, dĩ nhiên không thể không bài tiết cùng một nơi với chỗ ăn, chỗ nghỉ, chứng tỏ sư phụ cần mau chui thoát chỗ này hơn. Được rồi, để đệ tử nâng sư phụ lên. Ọe ...!!!

Đấy, hãy mau chui qua nào, sư phụ.

Tiểu Hồng khi mở miệng, đương nhiên không thể giữ động thái bé khí hô hấp mãi.

Dù vậy, vừa nôn ọe do ngửi toàn mùi hôi thối, Tiểu Hồng vẫn vừa đẩy thân hình đáng gọi là quái đản của sư phụ qua bên kia.

Chưa hết, do toàn thân quái nhân từ lâu nay đã ngấm quá lâu các mùi xú uế nồng nặc, Tiểu Hồng gọi là kẻ chui qua nên vẫn không ngớt chịu đựng tiếp tục các mùi phải nói là rất khảm.

Cũng may, khi cả hai đã thoát qua tảng đá chắn, nhờ có gió từ ngoài đáy vực thổi vào nên nỗi khó chịu cũng phần nào giảm. Không những vậy, vì có trách nhiệm mở đường, Tiểu Hồng ngay lập tức chuyển đổi vị trí, bò đằng trước, kéo quái nhân bò theo phía sau, nên mùi khó ngửi càng giảm thiểu nhiều hơn.

Tiểu Hồng không bò chui qua phía đáy vực. Trái lại, nhờ phần nào ghi nhớ địa hình đã từng bò chui qua nên Tiểu Hồng mở đường cho quái nhân cùng bò sâu mãi vào tận bên trong.

Được một lúc, Tiểu Hồng dừng lại:

- Sư phụ. Đây là chỗ đệ tử từng tự bò chui đến, chưa thể đoán nếu tiếp tục nữa thì đi đến đâu. Đệ tử định một mình quay trở lại, để xem tình hình ở ngoài đáy vực là thế nào. Sư phụ có thể tạm lưu lại đây? Đệ tử hứa sẽ mau chóng quay về, bẩm báo cùng sư phụ.

Thật lạ, kể từ lúc được Tiểu Hồng cứu thoát chỗ hiểm, quái nhân thủy chung không một lần lên tiếng. Phần Tiểu Hồng thì vì đang cố nguyên do để lo lắng nên cũng không quan tâm đến thái độ kỳ lạ này của sư phụ. Do vậy, lúc nói xong, Tiểu Hồng vội quay trở ra.

Tuy nhiên chủ ý của quái nhân cũng đã rõ, đã bộc lộ sự đồng tình bằng cách tự nép thật sát qua một bên, tạo một chỗ đủ để Tiểu Hồng bò trườn ngay bên cạnh, thân chạm thân, chỉ có điều tứ chi không động chạm với tứ chi, mà chỉ là mỗi một cánh tay duy nhất còn lại của sư phụ.

Và đúng như Tiểu Hồng hứa, thật nhanh sau đó Tiểu Hồng vui mừng bò ngược trở lại:

- Bên ngoài vẫn yên tĩnh, chỉ còn mỗi một con Đại Ưng có vẻ chưa thể bay đi do hãy còn bị độc chất hành hạ. Sư phụ hãy mau theo đệ tử bò ra ngoài.

Nhanh lên.

Lúc bấy giờ quái nhân mới lên tiếng:

- Ra ngoài rồi sao? Vạn nhất bọn chúng bắt chộp ập đến thì làm thế nào?

Tiểu Hồng bảo:

- Đệ tử chỉ muốn nhân cơ hội này giúp sư phụ tẩy uế thân thể. Sau đó, đương nhiên chúng ta vẫn quay trở lại chỗ này. Vì vậy kỳ thực đệ tử nào tìm thấy chỗ nào khác khá dễ để ẩn thân?

- Người có thành ý như thế đối với lão phu thật sao? Không ngại động chạm mãi vào tấm thân vừa quái dị vừa sức nồng mùi uế khí sao?

Tiểu Hồng chột thở dài:

- Đệ tử không ngại. Trái lại rất ngưỡng phục vì đã hiểu sư phụ vì sao phải tự hủy bỏ từng chi của bản thân. Đó là sự dõm lược mà e đệ tử nếu gặp phải cảnh ngộ tương tự vị tất dám thực hiện.

- Người đoán hiểu như thế nào?

Tiểu Hồng đáp:

- Từ Tử lao, muốn thoát ra theo các khe đá hẹp, đệ tử vì còn nhỏ, thân hình vừa bé vừa mềm mại hơn, nên chỉ cần một ít dõm lược là khả dĩ vượt thoát. Riêng sư phụ, thân thể đã cao lớn, nếu không tự hủy bỏ từng chi thì dù có vượt qua các khe đá hẹp vẫn phải thúc thủ lúc gặp các chuyển ngoặt đột ngột vừa thật gấp khúc. Lúc đó, ắt hẳn sư phụ rất đau đớn? Nhưng nếu không dám định đoạt, nhất định sư phụ đã tuyệt mạng từ lâu.

- Không sai. Nhưng động lực duy nhất giúp lão phu có đủ dõm lược thực hiện chính là mối hận thù không thể không báo phục. Người có hứa giúp lão phu toại nguyện?

Tiểu Hồng nhận lời ngay:

- Bọn Thần Ưng bang quá độc ác. Nếu có đủ bản lĩnh, đệ tử hứa sẽ thay sư phụ ...

- Không phải là toàn bộ Thần Ưng bang. Nhưng điều đó cứ tạm gác lại.

Lão phu chỉ muốn biết, muốn nghe người lập trọng thệ, hứa sẽ giúp lão phu báo thù. Thế nào?

Tiểu Hồng gật đầu:

- Đệ tử nhận lời. Nhưng cũng xin nói trước, đệ tử nếu có bản lĩnh nhất định phải cho họ nếm mùi vị thế nào là bị đoạn bỏ từng chi. Không phải là đệ tử có tính khí độc ác, nhưng họ đáng bị như vậy.

- Hảo. Vậy thì thoát tiên người hãy nhận lại vật này. Lão phu đã là phế nhân, lại còn bị bọn chúng độc ác phế bỏ toàn bộ võ công, đối với Hiến Thư Minh Ngọc đích thực đã mất hết hứng thú. Huống hồ lúc nhận vật này, lão phu chỉ muốn thử người. Hãy cất giữ cất thật kỹ. Biết đâu do có phúc phận, từ vật này người sẽ đắc thủ nhiều điều may mắn hơn người?

Tiểu Hồng đành tiếp nhận và nhét trở lại vào xà cạp chân, là chỗ từng cất giấu cũng vật đó khi đã lừa được lão Phùng Giang, Tổng Đường chủ của Thần Ưng bang:

- Sư phụ, chúng ta ra ngoài chứ?

Quái nhân thở ra nhẹ nhẹ:

- Ừ. Vì đích thực đến lão phu cũng không chịu nổi bản thân lúc này.

Tiểu Hồng lại mở đường, đưa quái nhân ra ngoài đấy vực.

Thật may, ở ngoài vẫn yên tĩnh, lại thêm trời cũng sắp tối, Tiểu Hồng nhanh nhẹn bồng xốc quái nhân bằng hai tay, vừa ôm vừa chạy đến tận đầu nguồn suối.

Ở đây, khi đã nhấc túi chất độc đặt qua một bên, Tiểu Hồng an tâm cùng sư phụ bước ngấp vào nước, dĩ nhiên cùng tẩy uế cho cả hai.

Mãi lúc này, lần đầu Tiểu Hồng mới có cơ hội nhìn rõ diện mạo của sư phụ. Vì thế, Tiểu Hồng kêu ngạc nhiên:

- Sư phụ đâu phải cao niên lắm? Sao bọn họ gọi sư phụ là “lão quỷ”?

Quái nhân mỉm cười:

- Người đừng quá ngạc nhiên, Vì đây là lần đầu ta bộc lộ diện mạo đích thực. Kỳ dư ta luôn xuất hiện qua một lớp giả diện. Đây là vì tuân theo di mệnh của sư phụ ta, cũng là sư tổ của người. Nhưng hãy đoán xem, theo người, ta độ bao nhiêu niên kỳ?

Tiểu Hồng ngơ ngẩn:

- Vậy lớp giả diện của sư phụ đâu? Còn niên kỳ ư? Đệ tử chỉ sợ đoán không đúng. Trừ phi niên kỷ của sư phụ ước độ xấp xỉ mới tam tuần là cùng.

Quái nhân bật cười:

- Người đoán rất đúng. Ta chỉ vừa vượt qua tuổi ba mươi cách đây không lâu. Riêng về lớp giả diện đã bị hỏng, có lẽ vào lúc ta đã quá liều lĩnh vượt qua các khe đá, thoát chết từ Tử lao. Tuy nhiên, đối với mọi người, đích thực chẳng ai không nghĩ ta đã ngoại thất tuần, nhờ lớp giả diện do sư phụ ta lưu lại và do ta thủy chung luôn miệng xưng là lão phu. Người không ngờ, phải không?

Nhưng nhờ đó, Ha ... Ha ... Ta may mắn thu được người làm truyền nhân.

Nghĩa là sau ta, vẫn còn người tiếp tục giúp ta thực hiện những di mệnh do sư tổ người nghiêm cẩn căn dặn.

Đang có nhiều nghi vấn định hỏi, nhưng Tiểu Hồng đành gác lại khi nghe sư phụ bảo:

- Nào, chúng ta quay lại được rồi. Vì chưa lúc nào ta cần thổ lộ tất cả cùng người như lúc này. Đồng thời, tính danh của ta không là Vương Thế Hải. Đây là tính danh của sư tổ người, là nhân vật ta buộc phải thể thân, mạo nhận cả diện mạo lẫn tính danh. Nhưng tất cả ta sẽ nói sau. Đi nào.

Đúng như đã bảo, Long Kiến Xương, tính danh thật của sư phụ Tiểu Hồng, quả thật chưa lần nào nói nhiều như lần này. Nhưng không chỉ thuật rõ tất cả cho Tiểu Hồng nghe về lai lịch thân thế lẫn mọi điều từng trải, mà Long Kiến Xương còn có nhiều ẩn ý qua thái độ cứ kể cho Tiểu Hồng nghe một ít về thân thế lai lịch, lập tức chuyển qua, bảo Tiểu Hồng phải nghe và ghi nhớ thật kỹ về một loại kinh văn võ học nào đó. Để giải thích thái độ này, Long Kiến Xương bảo:

- Hôm nay người vất vả nhiều, trái lại thì đang lúc cao hứng nói, thế nên, để người không ngủ gật, do mãi nghe kể chuyện chẳng hạn, ta sẽ thuật kể một đoạn thì dừng, thay vào đó là truyền thụ khẩu quyết kinh văn của một loại võ học cho người ghi nhận. Người hãy chú tâm ghi nhớ và có thừa nhận chẳng nhờ cách này người không đến nỗi buồn ngủ?

Trong thâm tâm thì Tiểu Hồng lại hiểu đây là cách sư phụ Long Kiến Xương để Tiểu Hồng chẳng còn cơ hội nào hỏi xen vào, nhất là lúc được nghe tự miệng Long Kiến Xương nhìn nhận bản thân chính là bang chủ đương nhiệm của Thần Ưng bang. Hẳn đây là một sự thật phũ phàng khi bản thân bang chủ lại bị chính thuộc hạ dưới quyền mưu phản và hãm hại.

Vì không thể hỏi và cũng chẳng có cơ hội nói xen vào, Tiểu Hồng chỉ còn mỗi một phận sự là nghe và nghe, miễn sao có thể ghi nhớ càng nhiều càng tốt những gì hôm nay, chẳng biết là đêm hay ngày, Long Kiến Xương sư phụ quả thật vì đang có cao hứng nên quyết nói một lần cho kỳ hết.

Cuối cùng, kỳ thực là chẳng thể nào rõ giữa ai trong hai người đã ngủ quên trước, phần Tiểu Hồng thì không phủ nhận bản thân đã nghe cho đến tận khi ngủ quên. Nhưng Tiểu Hồng chỉ nhận ra sự thế ấy lúc bị một vài tiếng động lạ gây kinh động làm cho giật mình tỉnh lại.

Vừa thoát tỉnh, hiểu ngay tai đã nghe không lầm, Tiểu Hồng vội thì thào, lên tiếng đánh động cho sư phụ Long Kiến Xương:

- Sư phụ. Có vẻ như lũ Đại Ưng đã cáo giác hành tung của hai sư đồ chúng ta. Sư phụ cứ ở đây, đệ tử sẽ tìm cách nghe ngóng, xem sự thế thế nào.

Và vì không nghe sư phụ lên tiếng, Tiểu Hồng đành lăm thầm nói một mình:

- Sư phụ vẫn ngủ? Cũng tốt thôi, huống hồ đã sau một lúc lâu cứ mãi nói và nói. Ta nên vẫn tiến hành phần việc của ta thì hơn.

Tiểu Hồng len lén bò trở ra. Được một lúc thì bị bí lối, đủ cho Tiểu Hồng hiểu cùng với các tiếng động lạ đã phát hiện nhất định còn xảy ra nhiều sự biến khác nữa đều do những nhân vật Thần Ưng bang vừa gây ra.

Tiểu Hồng bò trở lại, phát hiện sự phụ vẫn cứ im thin thít, chứng tỏ đang ngủ ngon, liền tiếp tục bò theo các khe đá khác tuy trước đây có phát hiện nhưng chưa có cơ hội mạo hiểm lần nào.

Và lần này, vì lối dẫn ra ngoài đáy vực đã bị phong tỏa, với trách nhiệm không thể để bản thân lần sự phụ lại rơi vào cảnh bị sinh cầm, Tiểu Hồng đành mạo hiểm với thật nhiều quyết tâm, chỉ ít để chứng tỏ bản thân một là không vô dụng và hai là cũng có đởm lược xứng đáng với sự phụ từng tỏ rõ đởm lược qua hành vi vì quyết thoát Tử lao nên không ngại tự hủy bỏ từng chi.

Có lẽ nhờ thế, Tiểu Hồng đang di chuyển chợt phát hiện từ một khe đá khác bỗng có gió thổi vào khá mạnh.

“Có lối thoát hiểm rồi!” Vừa kêu thầm Tiểu Hồng vừa phấn khích, bò nhanh thêm.

Chẳng bao lâu sau, tuy có cảm nhận đang di chuyển dần lên cao theo chiều dốc càng lúc càng thẳng đứng, nhưng nhờ địa hình cũng càng lúc càng rộng nên Tiểu Hồng xoay sở dễ dàng hơn với tư thế thoát đầu nếu có thể ngồi thẳng đầu thì sau một lúc nữa đã bắt đầu đứng ngay người.

Với diễn biến mỗi lúc mỗi tăng hưng phấn, Tiểu Hồng khi gặp phải một đoạn thông đạo thật dốc vẫn hăm hở tay vịn chân trèo, leo men theo vách đá lởm chởm, tiến một mạch lên đến một thạch động thật rộng.

Ở đây lại có chút ánh sáng nhợt nhạt từ một phía chiếu vào mờ mờ, khiến Tiểu Hồng thêm mừng, tin chắc chỗ đó là chính là huyết khẩu, một lối thoát sinh lẽ ra lâu nay Tiểu Hồng nên tìm.

Tiểu Hồng chạy ngay đến đó và càng vui mừng khi nhận ra phải cho ở ngay bên ngoài huyết khẩu còn là cả một lùm dây leo thật dày.

Quá an tâm, Tiểu Hồng nhích dần đến, tìm chỗ thích hợp nhất để nhô đầu ra phía ngoài, len qua giữa lớp dây leo chằng chịt.

Và từ đây, Tiểu Hồng nhìn rõ tất cả. Thứ nhất, ở bên ngoài là cảnh quang của một buổi bình minh. Có nghĩa chuyện ngủ quên vừa rồi của Tiểu Hồng chỉ là sự đòi hỏi theo nhu cầu cơ thể sau một ngày vất vả cần phải nghỉ khi màn đêm buông xuống.

Thứ hai, vị thế của Tiểu Hồng lúc này so với đáy vực là khá cao. Chứng tỏ quãng đường xuyên sơn đạo vừa vượt qua đã đưa Tiểu Hồng đặt chân đến một thạch động với phần huyết khẩu phía ngoài nằm ở độ cao đầu vào giữa lưng chừng của một trong các vách đá sừng sững vây kín thành một vực thẳm.

Nhờ vậy, hiện ở dưới đáy vực tuy đang có sự hiện diện của ba nhân vật nhưng chẳng ai trong họ có thể ngờ để chịu khó ngẩng đầu nhìn lên hầu nhận ra lại đang có Tiểu Hồng nhìn ngược xuống về phía họ xuất phát từ chỗ nào đấy giữa một vách núi đá sừng sững.

Nhưng ngược lại, vì ở vị thế khá cách xa, Tiểu Hồng không thể nghe ngóng được gì, nên chỉ có thể đoán qua những điều được nhìn thấy.

Ba nhân vật nọ đang đứng và tự xoa hai tay vào nhau, có vẻ mãn nguyện sau khi đã hoàn thành một hành động nào đó.

Kế tiếp, có một nhân vật đưa một tay lên cao.

Và đáp lại, lập tức có một cánh chim Ưng từ trên cao lao ào xuống về phía ba nhân vật nọ.

“Vù ...”.

Được một lúc, cánh chim Ưng lại lao ngược trở lên, cho Tiểu Hồng nhìn thấy có một nhân vật cũng được đưa cất lên nhờ nắm giữ hai tay vào hai cẳng chân của con Đại Ưng nọ.

Tiểu Hồng vậy là hiểu. Họ có thể xuống hoặc vượt thoát ngược trở lên từ đáy vực là nhờ phương cách này. Những con Đại Ưng to lớn được Thần Ưng bang nuôi dưỡng và đào luyện lại có thêm hữu dụng là giúp chủ nhân của chúng di chuyển đến những chỗ có địa hình mà bản thân họ tuyệt vô khả đặt chân đến.

Cứ như thế, cũng cánh chim Ưng nọ lần lượt lao xuống và cất ngược trở lên thêm hai lượt nữa, đưa nốt hai nhân vật còn lại vượt thoát địa thế hiểm nghèo là đáy vực.

Cuối cùng, khi tất cả quay trở lại cảnh hoang vắng như thừa nào, Tiểu Hồng phấn khích tụt theo lối dốc, đi trở lại tìm sư phụ.

Thấy sư phụ vẫn ngủ, Tiểu Hồng chỉ dám khe khẽ gọi:

- Sư phụ!!

Đáp lại chỉ là tiếng thều thào thật khẽ và mỏng mảnh:

- Chúng thật tàn độc ... Hắc Điểm Thanh Tuyền Xà là độc vật có xuất xứ từ Tây Vực ... Người hãy ghi nhận và đừng ... quên ... những gì ... đã ... hứa ... với ...

ta ...

Tiểu Hồng kinh hãi:

- Sư phụ?!!

- Đừng ... đau ... lòng ... vì ... dù ... sao ... ta ... cũng chẳng thể ... kéo dài được ... bao lâu với ... kiếp sống này. Vĩnh biệt ... hảo đệ ... tử ...!!

Càng thêm kinh hãi, Tiểu Hồng chạm vào sư phụ, nhân đó chợt nảy ý, vội kéo sư phụ bò theo khe đá đã phát hiện.

Nhưng càng hành động, Tiểu Hồng càng minh bạch mọi cố gắng chỉ là vô ích. Vì từ sau lời vĩnh biệt quả thật đến cả nhịp hô hấp Tiểu Hồng cũng không phát hiện có một chút nào ở sư phụ. Có chăng chỉ là Tiểu Hồng đang tận lực đưa một thi hài đến một chỗ khác rộng thoáng hơn, quyết chẳng tia hy vọng, mong sư phụ sống lại.

Và sự thật được minh chứng lúc Tiểu Hồng cuối cùng cũng đưa được sư phụ lên đến thạch động. Qua lớp dây leo che phủ bên ngoài, ánh sáng xuyên chiếu vào mỗi lúc mỗi tỏ, giúp Tiểu Hồng nhìn rõ sắc diện thật sự đã tím tái của sư phụ và đương nhiên nhịp hô hấp không hề còn.

Hắc Điểm Thanh Tuyền Xà, Tiểu Hồng nhớ lại và biết rằng đây là nguyên nhân khiến sư phụ tử vong. Xuất xứ của độc vật này là từ Tây Vực, Tiểu Hồng càng thêm rõ khi xâu kết diễn biến này với câu chuyện thuật kể về cuộc đời của sư phụ cùng với hành vi phản bang của các nhân vật đã mưu hại sư phụ vốn có thân phận là bang chủ của họ.

Nhìn thi thể thật thảm thương của sư phụ, Tiểu Hồng mỗi lúc thêm căm phẫn. Ý nghĩa báo thù, không chỉ cho bản thân mà còn cho cả sư phụ Long Kiến Xương, khiến Tiểu Hồng cảm nhận và quả quyết đây là trách nhiệm bằng mọi giá phải hoàn thành. Vì thế, nén đau thương, Tiểu Hồng bắt đầu lo an táng sư phụ.

Nhưng muốn như vậy, Tiểu Hồng thoát tiên phải tìm cách đưa di thể sư phụ xuống tận đáy vực. Tiểu Hồng lại nhô đầu nhìn ra ngoài lớp dây leo, quan sát khắp mọi động tĩnh ở dưới đáy vực.

Tất cả đều yên tĩnh, Tiểu Hồng an tâm, tìm và nhẹ nhàng rút lên một vài đoạn dây leo vừa dài vừa đủ chắc chắn.

Sau khi nối lại thành một sợi thật dài, Tiểu Hồng lại dùng xuống và tự mình kiểm nghiệm độ bền chắc của sợi dây bằng cách thử mạo hiểm leo ngược xuống, men theo vách đá sừng sững.

Sợi dây quả nhiên đủ chắc, chỉ tiếc là hãy còn quá ngắn, phải năm bảy trượng nữa mới có thể giúp Tiểu Hồng đặt chân xuống đáy vực.

Tiểu Hồng leo ngược lên, nối thêm cho đoạn dây. Sau đó, tìm một đoạn dây khác, ngắn hơn, Tiểu Hồng cột chặt thi thể sư phụ ở phía sau lưng. Và một lần nữa Tiểu Hồng leo trở xuống lần này có mang theo thi thể sư phụ.

Đến lúc sắp chạm đất, chợt có một vật đột ngột rơi chạm xuống trước, tạo thành một tiếng động khiến Tiểu Hồng hốt hoảng, ngỡ ở dưới đáy vực vì có người mai phục nên hành tung của bản thân này giờ đã bị phát hiện.

May thay, sau tiếng động, vạn vật dưới đáy vực vẫn yên tĩnh, giúp Tiểu Hồng minh bạch tiếng động nọ chỉ là do một mẫu đá nhỏ nhỏ nào đó đã phải rời ra rơi xuống vì bị các cử động của Tiểu Hồng tình cờ động chạm vào và gây ra.

Tiểu Hồng tiếp tục leo xuống. Và khi đặt chân xuống đất, Tiểu Hồng kinh ngạc khi phát hiện nằm chổng chơ ngay trên mặt đất là một vật tương tự như chuỗi kiếm:

- Sư phụ vẫn giấu một thanh kiếm ở bên trong người ư?

Ngay khi tự hỏi, cũng Tiểu Hồng lập tức tự minh bạch do phát hiện đây chỉ là một chuỗi kiếm đã bị gỉ sét. Sư phụ Long Kiến Xương quyết chẳng giữ làm gì vật được kể như vô dụng. Và Tiểu Hồng mỉm cười nhẹ nhõm:

- Một phế vật cũng làm ta sợ hãi. Nếu sư phụ còn sống nhất định sẽ cười chê ta.

Nói đến đây Tiểu Hồng nhớ lại việc cần làm, vội cởi bỏ và đặt thi thể sư phụ nằm xuống đất. Chợt nghĩ cũng nên giúp sư phụ tẩy uế lần cuối, Tiểu Hồng lại đưa sư phụ đi về phía nguồn nước. Nhờ đó Tiểu Hồng bỗng nhìn thấy lại con Đại Ứng thừa nào. Nhưng lúc này nếu như nó vẫn chưa chết vì chất độc thì với khắp thân đang mang các vết thương tuôn huyết lai láng. Tiểu Hồng hiểu ngay sinh mạng của con Đại Ứng nhất định chẳng kéo dài thêm được bao lâu.

Tiến lại gần và nhìn vào mắt Đại Ứng, Tiểu Hồng chép miệng:

- Bọn họ đã kết liễu người chẳng thương tiếc. Vì người đã trở nên vô dụng chẳng? Hay người ngoan cố, không cáo giác cho họ biết về hành tung của ta là kẻ họ vẫn luôn tìm? Thật tiếc cho người, ta chỉ là một đứa bé, không am hiểu võ công, cũng không am tường y thuật, kể như thúc thủ, chẳng thể giúp gì cho người.

Dứt lời, Tiểu Hồng lại tiếp tục đưa sư phụ đến nguồn nước.

Ở đây, sau khi cẩn trọng nhìn dò xét thật kỹ, Tiểu Hồng lại tình cờ phát hiện đã có thêm một túi chất độc khác, được những nhân vật Thần Ứng bang vùi nhét khá sâu vào đáy nước, giữa một kẽ đá vừa khít.

Tiểu Hồng nhặt cây khều kéo túi chất độc ra và lại cẩn trọng tìm kiếm thêm một lần nữa. Nhờ đó, Tiểu Hồng tiếp tục phát hiện thêm một túi chất độc khác.

Tiểu Hồng nghe lạnh người:

- Họ vẫn quyết biến nơi này thành vùng tử địa. Có nghĩa là họ còn quay lại rất nhiều lần. Và vạn nhất nếu để họ phát hiện các túi chất độc chợt có dấu hiệu suy yếu thì nhất định họ sẽ có các thủ đoạn khác, mỗi lúc mỗi lợi hại hơn để hủy diệt tất cả. Ta phải làm thế nào? Nếu muốn thoát đi thì vô khả, còn như lưu lại, liệu ta chỉ trì được chẳng?

Nghĩ mãi nhưng vẫn không tìm được phương kế khả thi, Tiểu Hồng đành tiến hành những gì có thể tiến hành.

Tiểu Hồng đưa sư phụ cùng xuống nước, giúp sư phụ tẩy uế một lần cuối cùng trong đời. Và khi hoàn tất, Tiểu Hồng lại đưa sư phụ đi, tìm một vị thế khá kín đáo, chuẩn bị an táng cho sư phụ.

Nhưng để đào mộ huyết, nhất là ở nơi đáy vực luôn có đá lẫn vào đất lổn nhổn, Tiểu Hồng tự rõ nếu không có dụng cụ thì chẳng mong thực hiện. Thế là một lần nữa Tiểu Hồng lại dăm chiêu ngẫm nghĩ và tìm cách.

Chợt có một ý nảy sinh, Tiểu Hồng vui mừng, đi trở lại đầu nguồn nước.

Ở đây, sau một lúc nhìn dò xét, Tiểu Hồng càng thêm vui khi nhận ra đã có cách dẫn khơi nguồn nước tạm chuyển qua một hướng khác.

Tiểu Hồng liền thực hiện và xúc tiến như đã từng khơi rộng huyết khẩu suốt thời gian qua. Nhờ đó, Tiểu Hồng đã làm cho nguồn nước len lõi qua các khe đá khác, tách biệt hẳn với hướng chảy từng có của dòng nước, dẫn đến một mảnh đất lộ thiên ở khuất sau một tảng đá cực to.

Đất thấm nước nên mềm, Tiểu Hồng dùng hai tay bới rộng và sâu dần xuống dưới.

Lúc đã có một huyết mộ đủ sâu, để nước không tiếp tục chảy vào nữa, Tiểu Hồng dùng một ít đất vừa đào lên để chặn lại.

Đáy huyết dần rút nước, tạo một mộ huyết hầu như đúng với ý định của Tiểu Hồng, là đã có một chỗ cho sư phụ táng thân, yên nghỉ ngàn thu. Tiểu Hồng đặt thi thể sư phụ nằm xuống đáy mộ, phục dậy ba lần, cuối cùng đắp lại, cố tạo dáng vẻ nguyên thủy ban đầu ảnh đất lộ thiên:

- Vĩnh biệt sư phụ!

Tiểu Hồng hành lễ một lần nữa và toan bỏ đi, chợt động tâm đứng lại nhìn, vì thấy dòng nước lúc bị Tiểu Hồng tạm chặn lại đã tự chảy vào một chỗ mà bản thân Tiểu Hồng không thể nào ngờ đến.

Nhìn vào vũng nước đang lúc sắp sửa đầy và thật trong, thật tinh khiết, Tiểu Hồng cả mừng đến tự bật reo:

- Nếu có thể giữ kín hốc nước này, đừng để bất kỳ ai phát hiện, thì chẳng phải chỗ nước đó chỉ ít cũng đủ cho ta dùng một thời gian khá dài sao? Ta có thể lưu lại nơi đây và không lo sợ hại lộ tung tích rồi. Ha ... Ha ...

Reo cười xong, Tiểu Hồng vội bịt kín dòng nước vừa tự khơi dẫn, xóa bỏ mọi dấu tích do bản thân đã tạo ra, đoạn tìm các nhánh cây gác lên, tạm che kín hốc nước chính là một chỗ trũng đột nhiên có ở giữa một thạch bàn nằm ở vị thế thật kín đáo.

Và để an tâm, Tiểu Hồng lại tìm nhiều nhánh cây, ném bừa lên bề mặt thạch bàn, cố tạo cảnh quang càng mang dáng vẻ tự nhiên nhiều chừng nào thì càng tốt chừng ấy.

Sau đó, phần việc cuối cùng của Tiểu Hồng là đặt các túi chất độc trở lại nguyên vị, xóa bỏ tất cả mọi dấu vết có thể gây nghi ngờ cho bất luận ai chủ tâm tìm đến và dò xét.

Lúc hoàn tất, Tiểu Hồng vội đi tìm và nhặt nhanh các quả cây. Cũng cần phải trữ thức ăn như Tiểu Hồng vừa có cách tích trữ nước.

Đang khi nhặt quả cây, có một lần Tiểu Hồng lại tình cờ đi ngang con Đại Ưng.

Nó vẫn chưa chết.

Thương hại, Tiểu Hồng bóp vụn một quả cây đưa đến tận miệng nó:

- Ta cũng không muốn ngươi chết. Hãy ăn đi, cho dù ta chẳng thể biết có phải là thức ăn khoái khẩu của ngươi hay không?

Con Đại Ưng lại háo hức ăn. Nhưng lúc nhìn thấy nó tự nhả ra toàn là xác bã từ quả cây, Tiểu Hồng đoán hiểu nó chỉ khát nước:

- Ngươi mất nhiều máu, có khát nước cũng phải. Được rồi, ta sẽ cho ngươi uống. Nhưng nhớ, một là không được tùy tiện đến uống nước ở dòng suối, nghe chưa? Vì nước ở đó đã bị hạ độc. Thứ nữa là ngươi phải giúp ta giữ kín hành tung. Có như thế, hừ, ngày qua ngày ta sẽ đến cho ngươi ăn và uống. Ngươi có hiểu ta nói gì không?

Đôi mắt của Đại Ưng bỗng chớp vài lượt, khiến Tiểu Hồng phì cười, xoa đầu nó:

- Ngươi nghĩ ta tin bản thân ngươi có thể hiểu những gì ta vừa nói ư?

Nhưng cũng mong sao ngươi thật sự hiểu. Thế này nha, từ nay ta sẽ gọi ngươi là Trốc Đầu Ưng, bởi lông ở trên đầu ngươi chỉ còn là lơa thưa vài cọng, chẳng là trốc đầu thì là gì? Mà này, thức ăn hợp khẩu vị của ngươi là loại nào? Hãy nhớ ở đây chỉ có lá cây và các thức quả mà thôi. Nếu ngươi muốn có các thức ăn hợp khẩu vị hơn thì hãy cố chờ đến khi tự bản thân có thể đi tìm. Ta chẳng thể giúp gì hơn. Cứ như thế nha. Vì đã đến lúc ta phải quay lại chỗ ẩn thân rồi. Tạm biệt. Cầu chúc Trốc Đầu Ưng ngươi mau bình phục.

Tiểu Hồng đi đến vách đá, phăng lên theo sợi dây đã tạo và khi lên đến nơi cũng vội kéo rút toàn bộ sợi dây lên, cắt kỹ vào thạch động.

o o o

... Cũng với Tiểu Hồng, con Trốc Đầu Ưng cũng tỏ ra hoàn toàn đủ lực để tiếp tục chi trì sự sống trong hoàn cảnh thật khắc nghiệt ...

Nếu với Tiểu Hồng, cần phải tiếp tục sống để ngày ngày luyện công, tự trèo lên tự xuống theo vách đá hầu tìm thức ăn và nước uống đủ để chi dụng mỗi ngày thì với Trốc Đầu Ưng, nó chỉ cần duy trì sự sống để ngày tiếp ngày thương thể mỗi thêm bình phục với sự tiếp trợ về thức ăn lẫn nước uống đều do Tiểu Hồng lo toan khá đầy đủ.

Thế cho nên, đến một hôm, từ trên thạch động, Tiểu Hồng chợt nghe có tiếng quạt vỗ cánh của loài chim diều.

Ngỡ Trốc Đầu Ưng đã bình phục và đang tự bay đi, Tiểu Hồng vội chạy đến lùm dây leo để nhô đầu nhìn ra.

Ngờ đâu đấy lại là một con Đại Ưng khác đang thần tốc từ trên cao bay sà xuống.

Biết ngay phận sự của con Đại Ưng này là thám sát, Tiểu Hồng lập tức đứng im, kể cả thở thành tiếng cũng không dám và thấp phần lo lắng đưa mắt nhìn xuống đáy vực.

Thật lạ, bóng dáng của Trốc Đầu Ưng đã không còn nữa. Chỉ có mỗi một con Đại Ưng nọ là cứ liên tục quạt cánh vùn vù bay đảo liệng khắp bề rộng của đáy vực.

Được một lúc, có vẻ như chẳng phát hiện bất kỳ điều gì khả nghi, con Đại Ưng nọ lại bay cất lên, toàn thân cứ lao vun vút như một trường tiễn từ phía dưới xé gió lao thẳng lên khoảng không bao la.

Tuy nhiên, Tiểu Hồng vẫn nhẫn nại chờ thêm một lúc thật lâu mới dám lần mò tự leo xuống khi phát hiện con Đại Ưng nọ quả thật chẳng quay lại thêm lần nào nữa.

Đến đáy vực, Tiểu Hồng đưa mắt lo lắng tìm kiếm, cuối cùng đành thở ra:

- Nó đã bình phục, đã tự bay đi rồi. Vậy là ta lại một mình cô độc. Dẫu sao cũng đáng mừng cho nó. Ước chi cũng có một lúc ta luyện được bản lĩnh tự bay thoát đi. Nhưng là lúc nào đây?

Chợt xuất hiện các tiếng động sột soạt kỳ lạ. Và rồi, từ phía dưới một tảng đá, Trốc Đầu Ưng bất chợt tự lê thân lết ra.

Tiểu Hồng kinh ngạc kêu:

- Người vẫn ở đây? Ta rõ rồi, những giác quan đã giúp người sớm nhận biết sự xuất hiện đầy địch ý của đồng loại. Và người chỉ đủ lực để tự tìm chỗ náu thân. Nhưng sao người không nhờ đồng loại đến giúp người? Không thể ư?

Vì người lo, thế nào đồng loại người cũng cáo giác, và một lần nữa ắt hẳn người vẫn lại bị những ác nhân sát hại? Nếu vậy, người hãy mau mau tự hồi phục, chí ít là để tự lo cho thân người. Được rồi, cứ chớ đấy, ta sẽ mang nước uống lẫn thức ăn đến cho người.

Nhưng lần này, vì Trốc Đầu Ưng đã có thể tự di chuyển, nên Tiểu Hồng đi đến đâu nó cũng vội lê thân lết theo đến đấy.

Thấy vậy, Tiểu Hồng bảo:

- Người có muốn tạm ẩn thân ở cạnh nguồn nước dự trữ của ta chẳng? Ở đấy kín đáo hơn. Thêm nữa là từ trên kia ta sẽ dễ dàng nhìn thấy người hơn.

Và điều bất ngờ xảy đến, Trốc Đầu Ưng chợt gật đầu vài lượt, khiến Tiểu Hồng hoài nghi:

- Người hiểu ta nói ư? Nếu hiểu, hãy gật đầu nhưng chỉ một lần thôi.

Trốc Đầu Ưng đã làm Tiểu Hồng giật mình khi đáp lại bằng đúng một lần gật đầu. Kinh tâm, Tiểu Hồng bảo nó:

- Nếu người thật sự hiểu, vậy hãy cố ghi nhớ những gì ta căn dặn. Và vì chỉ còn ta và người, hai chúng ta nên nương tựa vào nhau, cùng cảnh giới cho nhau, rõ chưa? Còn khi nào người đủ sức, muốn bay đi, dĩ nhiên ta không ngăn cản, chỉ mong người chịu khó báo cho ta biết, để ta không phải lo lắng như lúc mới rồi. Được chứ?

Trốc Đầu Ưng lại gật đầu, đồng thời còn tỏ ra thật ngoan ngoãn khi tự mình nằm phục xuống ngay bên cạnh các nhánh cây được Tiểu Hồng dùng để nguy trang, che giấu chỗ dự trữ nước.

Từ đó, qua sự thân cận từng ngày, cứ lúc nào luyện công xong và đến lúc phải leo xuống, Tiểu Hồng lại tìm đến và tha hồ tỏ bày tự sự cùng Trốc Đầu Ưng, một nhu cầu thật cần thiết cho cảnh ngộ Tiểu Hồng đang phải sống vô vô một mình, không có người cùng trò chuyện.

4. Chương 4: Thoát Tử Địa Lại Lâm Hiểm Cảnh Qua Chiêu Thức Suýt Lộ Xuất Thân

Rồi cũng đến lúc Trốc Đầu Ưng hoàn toàn hồi phục.

Đương nhiên Tiểu Hồng thừa rõ nhất định sẽ có lúc như vậy qua thể trạng mỗi lúc mỗi khá hơn của Trốc Đầu Ưng. Nhưng để quả quyết đó sẽ là lúc nào thì Tiểu Hồng không thể biết.

Thế nên, đến ngày nọ, cho dù Tiểu Hồng nhìn từ trên xuống hay đích thân tìm khắp đáy vực cùng chẳng thấy nó đâu, thì đây mới thật sự là lúc Tiểu Hồng hiểu rõ, Trốc Đầu Ưng không chỉ đã khôi phục mà còn thêm lẳng lẳng bỏ đi, chẳng lời nào từ biệt.

Hôm đó, Tiểu Hồng thật là buồn, cơ hồ chẳng thiết gì luyện công nữa.

Cũng nhờ thế, Tiểu Hồng tự nhăm lại thời gian đã trôi qua và giật mình khi biết rằng bản thân tuy vậy vẫn có thể một mình nán ở đây lâu đến thế, cũng đã xấp xỉ cả trăm ngày rồi còn gì.

Dù vậy, lúc ngẫm lại bản thân, thấy rằng dù đã luyện công cả trăm ngày nhưng so ra bản lĩnh vẫn chẳng đạt là bao, một dấu hiệu nhỏ cho thấy đã đủ sức tự bảo vệ bản thân cũng không thấy, điều này khiến Tiểu Hồng đã buồn vì sự biệt dạng của Trốc Đầu Ưng thì càng thêm phần thất vọng hơn.

Với tâm trạng đó, Tiểu Hồng mới thật sự chẳng thiết gì đến việc luyện công. Tiểu Hồng leo trở lên thạch động, chán nản nấp ườn ra, bắt đầu nghĩ mãi về phương cách thà sớm thoát khỏi chỗ này hơn là dù cố luyện công vẫn phải chịu cảnh cách biệt nhân thế, một cuộc sống nhất định chẳng có sinh thú.

Tiểu Hồng vẫn nằm ườn ra dù biết rằng thời gian đang trôi, ngày dần qua và màn đêm sắp buông xuống. Và cứ như thế cho đến lúc Tiểu Hồng thiếp ngủ từ lúc nào chẳng hay.

Do ngủ sớm nên hôm sau Tiểu Hồng giật mình tỉnh giấc cũng sớm hơn mọi ngày. Và nhờ lớp ánh sáng nhàn nhạt của một buổi bình minh chưa đến, khiến Tiểu Hồng tình cờ nhìn thấy ngay bên trong thạch động chẳng rõ từ lúc nào đã hiện hữu thêm một sinh vật nữa.

Thoạt nhìn qua, bởi đang buồn vì sự biệt dạng của Trốc Đầu Ưng nên suýt nữa Tiểu Hồng bật thành tiếng kêu và mắng nó. Nhưng nhìn kỹ lại, thấy sinh vật nọ có dáng dấp nhỏ hơn Trốc Đầu Ưng nhiều lần, Tiểu Hồng phát hiện đã nhận lầm, bèn kinh nghi tiến lại gần sinh vật nọ.

Hóa ra đây chỉ là một con gà đã chết vì bị ai đó cắt cổ. Tuy nhiên, do thân gà hãy còn phần nào mềm mại, Tiểu Hồng lại mừng, vì biết con gà chỉ mới chết, chưa được bao lâu.

“Ai đã đem con gà đến tận đây, hầu như với chủ ý giúp ta có một bữa ăn ngon? Là Trốc Đầu Ưng chăng? Có lẽ thế và nên hiểu đây là cách báo đáp ân tình Trốc Đầu Ưng dành cho ta. Vì nếu là do bọn Thần Ưng bang hành sự thì hành vi đầu tiên ngay khi phát hiện ra tung tích của ta nhất định không thể nào là hành vi thiện ý như thế này?”.

Tiểu Hồng lập tức chạy ra ngoài và nhìn khắp nơi.

Tiếc thay, nếu con gà đích thực là do Trốc Đầu Ưng mang đến thì thời khắc đã xảy ra hành vi báo ân này nhất định phải nhằm lúc Tiểu Hồng đang ngủ say. Vì hiện tại lúc này, quang cảnh xung quanh Tiểu Hồng vẫn chỉ là một vực thẳm hoang vắng và ngoài các vách đá đứng sừng sững ở tứ phía thì khắp khoảng không bao la quả thật cũng chẳng thấy bóng dáng của Trốc Đầu Ưng ở đâu.

Đành tin đây là nghĩa cử của Trốc Đầu Ưng, Tiểu Hồng chợt có cảm nhận lạ kỳ, dường như là thêm tự tin nhiều hơn. Rằng kể từ nay nếu mọi vật thực sẽ có Trốc Đầu Ưng lo lắng thì có gì bản thân Tiểu Hồng

không nỗ lực hơn nữa cho việc luyện công? Huống hồ cho dù có thể nghĩ được cách thoát hiểm thì trọng trách vẫn đeo nặng Tiểu Hồng chính là việc phục hận báo thù. Nhưng muốn thế thì cần phải đủ bản lĩnh. Muốn có bản lĩnh thì không thể không khổ công tự luyện. Và còn chỗ nào hoặc thời khắc nào thuận lợi hơn cho việc luyện công nếu không phải lúc này và ngay tại đây?

Hoàn toàn minh bạch, Tiểu Hồng vội leo xuống đáy vực, mang theo con gà, đi đến chỗ có nguồn nước, làm thịt và ...

Đến đây, Tiểu Hồng chợt kêu:

- Không có lửa, há lẽ ta phải ăn sống? Nguy rồi, ăn thịt sống dường như chỉ là cách ăn khoái khẩu của Trốc Đầu Ưng. Nhưng ta thì khác, phải làm gì bây giờ?

Cần phải tạo ra lửa, thế là Tiểu Hồng luống cuống đi tìm quanh, nhặt nhanh bất kỳ vật gì miễn là cứng và có thể tạo ra lửa nếu bị đập chạm mạnh vào nhau.

Và trong số các mẫu vật được Tiểu Hồng thu thập có cả phần chuôi kiếm gỉ sét độ nào dù nhìn thấy nhưng chưa một lần quan tâm hay để ý.

Tiểu Hồng còn thu gom thêm các vật bất lửa bất kỳ. Hy vọng chúng sẽ dễ bắt cháy nếu như Tiểu Hồng có thể nhờ các vật cứng, cố sức tạo ra được chỉ cần một vài tia lửa nhỏ.

Chuẩn bị xong, Tiểu Hồng chọn hai mẫu đá cứng nhất và tự đập vào nhau.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”.

Không đạt ý định, Tiểu Hồng lần lượt chọn các vật khác.

Nhưng thất vọng thay tất cả đều vô dụng.

Dù vậy, cho đến khi Tiểu Hồng cầm vào chuôi kiếm gỉ sét, nếu lúc lấy đá cứng đập vào chuôi kiếm và chỉ làm các lớp gỉ sét phải bong ra mà thôi thì khi hành động ngược lại, nghĩa là dùng phần chuôi kiếm gõ lên mặt một mẫu đá ...

“Chát!!!”.

- A ... Ha!!! Có tia lửa nhoáng ra rồi.

Thế là Tiểu Hồng cẩn trọng hơn, dùng phần chuôi kiếm gõ vài lượt tuy thật mạnh nhưng lại cố tình chỉ gõ vào mép của mẫu đá. Nhờ đó, lần này các tia lửa tạo ra đã có chiều hướng bật bắn về phía các vật dễ bắt lửa được Tiểu Hồng chuẩn bị sẵn.

Tuy nhiên phải sau mười mười lăm lần nhờ quen tay thì Tiểu Hồng mới có thể toại nguyện và đã khiến các vật bồi bắt lửa.

Có lửa rồi thì việc nướng chín các thức ăn không còn gì khó. Và quả thật chưa lần nào Tiểu Hồng được một bữa ăn ngon như lần này. Dù vậy, Tiểu Hồng chỉ dám ăn một phần, chừa lại hai phần:

- Phòng khi Trốc Đầu Ưng chỉ mang vật thực đến tùy theo hứng thú, ta vẫn còn thức ăn. Vả lại, ta cũng nên ăn kèm với các quả cây. Đầu thế chỉ vì ngon miệng nhất thời để phải chịu nhịn thêm dài ngày.

Khi đã ăn no, Tiểu Hồng quay lên thạch động toan bắt đầu việc luyện công. Nhưng chợt nhìn xuống phần chuôi kiếm đã mang theo trên tay, Tiểu Hồng động tâm ngẫm nghĩ:

”Thanh kiếm này nhất định đã bị rơi xuống lúc ta đưa sư phụ đến đáy vực.

Vậy còn phần thân đâu? Và chủ nhân từng có của thanh kiếm này là ai?”.

Nhưng để tìm ra lời đáp đối với Tiểu Hồng lúc này thật chẳng phải dễ, cho dù có phát hiện ở chuôi kiếm qua lớp gỉ sét đã bong ra, Tiểu Hồng có nhìn thấy một hình vẽ, là đoá mai năm cánh trông thật sinh động. Đây là do Tiểu Hồng chưa đủ hiểu biết để có thể nhận ra hình vẽ ấy hàm ý gì hoặc từng là tiêu ký của nhân vật nào.

Đành tạm gác lại và Tiểu Hồng bắt đầu lo luyện công theo toàn bộ các khẩu quyết kinh văn võ học được sư phụ khẩu truyền chỉ trong một đêm.

... Thời gian thoản thoắt trôi, tạo dần cho Tiểu Hồng một nhận định, bọn Thần Ưng bang đã không còn lưu tâm để tiếp tục tìm đến đây vực nữa. Do đã lâu chẳng có bất kỳ bóng dáng một ai hoặc một cánh chim ưng nào lai vãng.

Tương tự, Trốc Đầu Ưng cũng không một lần xuất hiện, cho dù cứ vài ba ngày là thế nào cũng có một đêm Trốc Đầu Ưng bất chợt để lộ hành vi đã tự đến bằng việc lưu lại cho Tiểu Hồng một loại vật thực nào đó. Không chỉ toàn là gà mà có khi sinh vật đó lại là thỏ hoặc một mẫu thịt thú rừng mà Tiểu Hồng không thể nào đoán biết rõ xuất xứ.

Cứ như thế cho đến một lúc Tiểu Hồng tự rõ bản thân đã có đủ bản lĩnh nếu muốn tiến hành việc báo thù. Đó là một đêm nọ, dù đang ngủ say, Tiểu Hồng vẫn giật mình, tỉnh giấc.

Và khi nhớ lại, đã tỉnh giấc vì bất gặp tiếng động lạ. Tiểu Hồng lập tức cố nén mình nằm yên, dùng thính lực để nghe ngóng thật kỹ. Nhân đó Tiểu Hồng phát hiện nếu chú tâm và chịu vận dụng chân nguyên nội lực theo tâm pháp nội công bấy lâu nay luôn luyện thì thính lực bản thân đã tăng lên bội phần.

Và ngay lúc này đây, nhờ có thính lực tinh thâm, Tiểu Hồng phát giác ở rất gần chỗ đang nằm nhất định còn có thêm một nhịp hô hấp thứ hai.

Cả mừng vì có được bản lĩnh này, Tiểu Hồng lại bắt bản thân ngẫm nghĩ xem phải có hành động gì lúc này. Nếu đó là địch nhân, Tiểu Hồng thăm dò tính và kẻ địch đang ở khoảng cách khá gần thì nên dùng chiêu thức gì để trong thời gian ngắn nhất có thể chế ngự và đả bại đối thủ.

Có khá nhiều loại công phu và cũng nhiều chiêu thức cho Tiểu Hồng chọn lựa. Cuối cùng Tiểu Hồng tự nhủ, phải chế ngự địch nhân càng nhanh càng tốt và muốn vậy thì không gì lợi hại cho bằng Tam chiêu cầm nã gần đây đã có dịp khởi luyện.

Tiểu Hồng vận khí hừng hực. Và khi cảm nhận đã đến lúc, Tiểu Hồng lập tức ngồi bật dậy, chồm đến thật nhanh, một chiêu cầm nã cùng xuất kỳ bất ý bật thoát ra:

- Đỡ!!!

Và Tiểu Hồng đắc thủ “Bộp!”.

Nhịp hô hấp nọ không còn nữa. Tuy nhiên, qua chiêu cầm nã buộc phải chạm tay vào đối thủ đã tạo cho Tiểu Hồng cảm giác kỳ lạ. Đây là thân hình của đối thủ sao quá nhỏ nhắn. Và chưa kể ở phía đối thủ sao chẳng thấy có bất kỳ phản ứng nào gọi là đối phó lại.

Sinh nghi, Tiểu Hồng mò mẫm trong bóng đêm, thận trọng sờ chạm khắp thân hình đối thủ.

Và Tiểu Hồng dở khóc dở cười khi nhận ra đây chỉ là một chú thỏ, dĩ nhiên vẫn là do Trốc Đầu Ưng luôn lặng lẽ mang đến trong đêm, giúp Tiểu Hồng thêm thức ăn.

Dù vậy, cũng nhờ diễn biến này, Tiểu Hồng thêm tự tin do nhận thức bản lĩnh sau gần hai năm dài khổ luyện đã có những thành tựu nhất định. Và hệ trọng hơn chính là nhờ thính lực cũng được tăng tiến theo chân nguyên nội lực nên dù đang ngủ Tiểu Hồng vẫn có thể phát hiện và chỉ suýt nữa bắt quả tang hành vi lên xuất hiện của Trốc Đầu Ưng.

Kể từ đêm đó, Tiểu Hồng càng thêm chuyên tâm khổ luyện, đồng thời cũng tự thu ngắn thời gian nghỉ ngơi. Ngày thì luyện cho đến tận đêm tối và hôm sau trước lúc bình minh xuất hiện thì Tiểu Hồng đã thức dậy, để luyện công.

Cho đến một dịp khác, đúng vào lúc Tiểu Hồng vừa chớp mắt vì màn đêm đen đã buông xuống từ lâu, chợt thính lực của Tiểu Hồng lại bất gặp một tiếng động lạ.

“Soạt”.

Kèm theo tiếng động vừa vang phát lên thì Tiểu Hồng có thêm nhận thức không khí trong thạch động cùng có dấu hiệu bị xao động. Không chút chần chừ, Tiểu Hồng khê lên tiếng - Người lại đến đây ư, Trốc Đầu Ưng? Đừng ngạc nhiên và cũng đừng hốt hoảng. Trái lại nên biết rằng đây chỉ là lần đầu tiên ta có cơ hội phát hiện hành vi dù lên đến nhưng lại đầy hảo ý của người. Hãy mau tiến lại đây. Ta muốn xem thể trạng của người lúc này đã như thế nào. Lại đây nào.

Và thánh lực đã giúp Tiểu Hồng nghe rõ tiếng móng vuốt chỉ có ở lũ Đại Ưng đang dần gõ khi đi đến gần Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng hớn hở đưa tay ra:

- Đúng là người. Nhưng sao người chỉ luôn lên đến ban đêm? Có phải vẫn sợ đồng loại người phát hiện, dẫn đến hệ lụy cho ta vì họ sẽ biết ta vẫn tồn tại ở đây? Nếu là vậy, ta sẽ không trách người nữa. Chỉ mong sao cứ mỗi lần đến, hãy chịu khó lưu lại cạnh ta, chờ đến đêm hôm sau hãy bay đi. Người nghĩ sao? Vì đã lâu rồi ta chẳng còn ai để trò chuyện. Đêm nay người ở lại được chăng?

Có đến mười phần đủ cả mười là Trốc Đầu Ưng đã nghe và hiểu những gì Tiểu Hồng nói. Bằng chứng là suốt đêm đó, cho dù cũng đến lúc Tiểu Hồng ngủ thiếp đi, thì đến khi tỉnh thức giấc Trốc Đầu Ưng quả thật vẫn lưu lại cạnh Tiểu Hồng.

Và ngày hôm đó quả là ngày vui nhất của Tiểu Hồng kể từ khi Trốc Đầu Ưng đã lặng lẽ ly khai.

Tiểu Hồng cứ huyền thuyên nói hết những gì đã hoặc đang suy nghĩ cho Trốc Đầu Ưng nghe, đương nhiên cũng tỏ bày cả về mong muốn được thoát chỗ đày ực tù túng này:

- Người có thể giúp ta bay lên theo cung cách ta từng thấy đồng loại người đưa bọn họ đến?

Trốc Đầu Ưng không phản ứng, chỉ đứng yên cạnh Tiểu Hồng, khiến Tiểu Hồng thăm hiểu đây là thái độ chứng tỏ Trốc Đầu Ưng chấp thuận.

Tiểu Hồng lập tức nắm hai tay vào hai cẳng chân vừa to vừa sù sì của Trốc Đầu Ưng:

- Có phải ta nên nắm giữ thế này? Nào, thử xem người có nhấc ta lên nổi chăng? Hãy bay lên nào.

Ngờ đâu Trốc Đầu Ưng bay thật, khiến Tiểu Hồng do chưa quen với cảm giác đột ngột bị cất lên nên suýt nữa tụt tay rơi xuống.

Đây là một cảm giác khiếp đảm chưa từng có, càng khiến Tiểu Hồng thêm lo sợ và nghĩ đến việc sẽ có một lúc nào đó vì tụt tay, bản thân Tiểu Hồng phải từ trên cao rơi xuống, chạm mạnh vào nền đất và vỡ tan xác chẳng?

Đã vậy, Tiểu Hồng càng thêm sợ khi vô tình đảo mắt nhìn xung quanh.

Ôi, cảnh quang cứ loang loáng lao lướt qua với các vách đá sừng sững ở tứ bề như bị tụt nhanh xuống dưới khiến Tiểu Hồng hoa mắt, thấy chóng mặt và toàn thân cơ hồ bủn rủn.

Sợ bị rơi thật, Tiểu Hồng vội kêu:

- Thôi, đủ rồi. Người hãy mau hạ xuống. Trò này không thích hợp với ta.

Mau hạ xuống nào, ta van người đấy.

Trốc Đầu Ưng liền chuyển hướng sau khi tự đảo thành vòng và bắt thần lao ào xuống.

“Vù ...”.

Cảnh trạng này càng khủng khiếp hơn, khiến Tiểu Hồng rất có thể vỡ tính mạng và chết mất nếu như không đánh liều, lập tức tự buông tay và lao bừa về phía một vách đá khi đó đã chọt ập đến thật gần, với một chùm cây leo dày đặc chỉ phủ kín duy nhất một chỗ, tạo cho Tiểu Hồng cảm giác đây chính là thạch động từ lâu nay bản thân từng lưu ngụ.

”Ào ...” Cũng may nhờ có bản lĩnh thân thủ đã khác lúc xưa bội phần, Tiểu Hồng vừa chạm vào lớp dây leo là lập tức hươ tay nắm giữ lại thật chặt.

Nhưng sau đó, lúc chui nhanh vào thạch động sau lớp dây leo, Tiểu Hồng quá đổi ngỡ ngàng do nhận ra đây chưa phải, hoặc là hoàn toàn không phải thạch động từng lưu ngụ.

Thất kinh, Tiểu Hồng vội nhô đầu ra ngoài lớp dây leo.

Nhưng khi toan lên tiếng gọi Trốc Đầu Ưng thì bất chợt Tiểu Hồng phát hiện ở vách đá phía đối diện như có vật gì đó vừa phản chiếu ánh dương quang đập thẳng vào mắt Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng giật mình và lần đầu tiên nhìn thật kỹ từ trên chí dưới và nhìn ngược từ dưới lên khắp bề mặt của vách đá đối diện, nơi vừa phát ra tia lấp lánh phản chiếu ánh dương quang.

Và sau một lúc nhìn, Tiểu Hồng mỉm cười vì nhận ra ở vách đá đối diện cũng có một chỗ được phủ kín bằng các dây leo. Và do ở đó có vị thế thấp hơn nhiều so với chỗ Tiểu Hồng đang ngồi lúc này khiến Tiểu Hồng minh bạch ở bên đó mới đúng là chỗ đã hơn hai năm qua Tiểu Hồng từng trú thân. Tương tự, nhờ chịu chú mục nhìn dò xét nên Tiểu Hồng có hai nhận định nữa.

Thứ nhất, khoảng cách giữa vách đá bên này và phía đối diện bên kia phải là ngoài mười lăm trượng, là khoảng cách rộng hơn so với phần chân bên dưới của hai vách đá. Và thứ hai, vật đã lấp lánh chiếu những tia phản quang vào mắt Tiểu Hồng chính là một vật nhất định phải được làm bằng kim thiết và hiện vẫn cắm ngấp khá sâu vào vách đá bên kia, cao hơn một chút so với lối xuất nhập của thạch động mà Tiểu Hồng từng lưu ngụ.

Từ hai nhận định này, kết hợp với phần chuôi kiếm từng nhặt được, Tiểu Hồng chợt nảy nghi vấn:

- Vật lấp lánh phản chiếu phía bên kia chính là phần thân, hợp với phần chuôi ta đã nhặt, tạo thành một thanh kiếm nguyên vẹn. Như vậy, phải chăng đã có nhân vật từ vách đá bên này vận lực ném mạnh thanh kiếm lao chéo qua bên kia? Đây là nhân vật thế nào? Bản lĩnh ra sao để có thể ném đến cắm ngấp thanh kiếm vào vách đá bên đó? Và liệu có phải nhân vật đó cũng từng xuất phát từ chỗ ta đang hiện diện để ném thanh kiếm bay đi? Nếu vậy, thạch động này nhất định hãy còn dấu vết chứng tỏ từng có nhân vật đó lưu ngụ. Thử tìm xem thì rõ.

Tiểu Hồng quay trở lại phần thạch động vừa ngẫu nhiên đặt chân đến.

Và chỉ sau một loáng nhìn quanh, mọi điều liền được Tiểu Hồng minh bạch. Đây là nhờ Tiểu Hồng phát hiện có dấu vết như từng có người lưu ngụ, dù rằng các tự dạng ở một vách đá của thạch động vì luôn ẩm ướt nên hiện đang bị rêu xanh phủ che loang lổ.

Và sở dĩ Tiểu Hồng nhìn ra do có vài tự dạng nhờ được rêu mọc theo vết khắc nên tự lộ hẳn lên, thành các chữ:

Khổng Huyết Thủ ...

Tiểu Hồng động tâm:

- Có tự dạng tất có người từng lưu ngụ. Và phải chăng đây là điều xảy ra từ rất lâu, đến độ mọi tự dạng đều bị rêu xanh che phủ? Cũng có nghĩa nhờ ta là người đầu tiên tình cờ đặt chân đến nên cũng là nhân vật duy nhất phát hiện các tự dạng này?

Không nén được hiếu kỳ. Tiểu Hồng lại gần và tìm cách không chỉ gạt bỏ lớp rêu xanh mà còn làm sao để có thể đọc được các tự dạng.

Ngờ đâu vách đá ở chỗ đó do bị lớp rêu mọc và sinh trưởng khiến tự mủn ra thành đất lúc bị tay Tiểu Hồng chạm vào.

Cũng may, Tiểu Hồng vì chỉ mới chạm vào ba chữ Khổng Huyết Thủ nên các tự dạng này dù bị hủy cũng chẳng sao. Có chăng hiện trạng đó chỉ khiến Tiểu Hồng thêm cẩn trọng hơn, quyết không để các tự dạng khác cũng bị phá hủy tương tự.

Thế là Tiểu Hồng theo chiều thuận của các tự dạng (từ trên xuống và từ bên hữu qua bên tả) để dùng các đầu ngón tay vừa gạt bỏ lớp rêu xanh vừa nhắm đọc thành tiếng theo tự dạng một.

Cuối cùng, khi đã đọc xong, Tiểu Hồng vui mừng tự kêu:

- Hóa ra là kinh văn võ học của công phu Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia do nhân vật tự xưng là Tàn Thủ Lão Nhân lưu lại. Và nếu đây không phải là tuyệt kỹ thật sự thượng thừa thì chẳng ai chịu phí công lưu lại làm gì.

Vậy thì hà cớ gì ta không luyện theo? Có thêm tuyệt kỹ cũng đâu có hại, ngược lại sẽ là hoài phí và là tổn thất lớn nếu ta bỏ qua cơ hội này.

Tiểu Hồng dò nhăm lại vài lượt nữa cho thật thuộc lòng, cho đến khi các tự dạng vì bị tay Tiểu Hồng mò chạm vài lần nên tự mủn ra, tự bị hủy và không thể nào còn đọc được nữa.

Vừa lúc đó, khi phát hiện trời đã tối, tai lại nghe vài loạt sột soạt khả nghi, Tiểu Hồng lên tiếng hỏi ngay:

- Là người, đúng không? Nhưng ta đêm nay có lẽ đành tạm lưu lại đây.

Đêm mai, nếu người quay lại, hãy nhớ đến tìm ta cũng ở chỗ này. Người có thể đi được rồi. Đa tạ nha, Tróc Đầu Ưng.

Tiểu Hồng nhận định đúng. Đây chính là Tróc Đầu Ưng đã đến để tạm biệt Tiểu Hồng. Vì sau đó có tiếng Tróc Đầu Ưng đập cánh bay đi, vượt qua lớp dây leo, tạo nên tiếng động như bị một vật từ trong lao thoát ra thật nhanh và thật mạnh.

Và đầu đó, Tiểu Hồng không ngủ, do mê mải nghiền ngẫm và chiêm nghiệm theo kinh văn Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bì vừa tình cờ phát hiện thủ đắc ...

o o o

Một đêm nọ, vừa phát hiện Tróc Đầu Ưng từ bên ngoài lao vọt vào, Tiểu Hồng vội bảo:

- Đã hơn nghìn ngày ta luôn khổ luyện công phu và cũng đã đến lúc ta có cảm nhận không cần thiết lưu lại nữa. Thời gian vừa qua, nhờ người hiểu tâm ý của ta nên chỉ đem đến cho ta toàn là các thức ăn đã được nấu sẵn. Chứng tỏ người đã lên lấy từ nơi nào đó luôn có người lưu ngụ. Vậy người có thể tìm giúp ta vài loại y phục? Vì ta lúc này đã cao lớn hơn, thêm nữa là thứ y phục ta vẫn mặc đã mục nát cả rồi. Người giúp ta được chăng?

Đáp lại đề xuất của Tiểu Hồng, đêm đó là lần đầu tiên Tróc Đầu Ưng vừa bay đến, lại phải bay vội đi ngay.

Và chỉ độ một canh giờ sau, Tróc Đầu Ưng đã quay lại với các thứ vật dụng mà mãi đến sáng hôm sau, Tiểu Hồng mới biết gồm những vật dụng gì.

Tiểu Hồng đắc ý mặc ướm thử đủ cả ba bộ y phục do Tróc Đầu Ưng mang đến:

- Bộ lúc này thì quá nhỏ nhẽ, e không hợp với ta. Bộ thứ hai thì lại là quan phục. Sẽ chẳng ai tin ta là quan nhân đại lão gia. Riêng bộ này thì đỡ hơn dù rằng hơi ngắn, lại có thêm sắc hồng, dường như là y phục của nữ nhân thì phải. Nhưng dù sao, đối với ta chỉ là mặc tạm, thật không nỡ để người phải vất vả tìm thêm các y phục khác. Mà này, người có thể đưa ta vượt thoát và bay chậm hơn lần trước chăng? Phần ta nhất định phen này sẽ nhắm kín hai mắt và giao phó hoàn toàn cho người. Được chứ?

Tróc Đầu Ưng gật đầu và quả thật lần này bay lên chậm hơn, đưa Tiểu Hồng vượt thoát dần.

Cho đến khi có cảm nhận đang được Tróc Đầu Ưng đưa bay đi theo chiều ngang, không còn cảm giác bị kéo lên cao nữa, Tiểu Hồng mới dám mở mắt nhìn xuống:

- Hay lắm. Vậy là thoát rồi. Người hãy hạ thấp dần xuống, đến chỗ tán cây thật to ở phía trước người đó. Nào!

Nhưng lạ thay, lần này Tróc Đầu Ưng hoặc không nghe hoặc có nghe nhưng không hiểu ý của Tiểu Hồng hay sao đó. Vì nó vẫn bay theo chiều ngang, không chịu hạ thấp dần.

Tuy nhiên, do đã mở mắt nhìn và lại bị cảnh quang lướt loang loáng phía dưới làm cho hoa mắt nên cảm giác sợ hãi như độ nào lại xảy đến với Tiểu Hồng. Thế nên nhân cơ hội Tróc Đầu Ưng chưa kịp bay vượt quá khu rừng có khá nhiều các cội đại thụ thật to, Tiểu Hồng đành buông tay, đồng thời vội nói thêm lời cuối cùng với Tróc Đầu Ưng:

- Ta vẫn không quen với cảm giác cứ bị kéo bay vun vút thế này. Dù sao cũng đa tạ người giúp ta thoát hiểm. Hãy bay tiếp đi và nếu còn cơ hội chúng ta mai hậu ắt thế nào cũng lại gặp nhau. Tạm biệt.

“Vù ...”.

Và may cho Tiểu Hồng, mặc dù lúc buông tay cứ ngỡ sẽ rơi thẳng xuống, đúng vào một cội cây đã tính trước, ngờ đâu đà vẫn bay tiếp tục của Tróc Đầu Ưng lại khiến Tiểu Hồng lúc rơi phải bị lôi chệch thêm

một quãng nữa, những tường thế nào cũng bị vượt quá khu rừng nhưng cuối cùng Tiểu Hồng vẫn chop được vào nhánh của một cội đại thụ khá to, vừa khéo lại là cội cây cuối cùng.

Nếu không ...

Đang mừng thầm vì chỉ suýt nữa là gặp tai họa thì ngờ đâu Tiểu Hồng chợt nghe có nhiều tiếng động lạ vang phát lên từ ngay bên dưới cội cây vừa là vật cứu tinh cho Tiểu Hồng.

Và thoát phát giác điều này, Tiểu Hồng ngay lập tức buông rơi cành cây, thả người rơi xuống.

Chợt:

- Người thật to gan. Đã dám xâm nhập bốn phủ lại còn ngang nhiên xuất đầu lộ diện. Nhất định người phải là cao thủ võ lâm. Vậy để xem bản lĩnh của người lợi hại như thế nào.

Thanh âm này làm Tiểu Hồng giật mình khựng người. Nhưng chỉ vừa nhận ra nhân vật mới lên tiếng phát thoại là một vị võ quan thì Tiểu Hồng lại nghe chính võ quan đó hét ra tiếng hạ lệnh thật đanh gọn:

- Mau động thủ. Chớ để thích khách phen này tẩu thoát.

Lập tức từ sau nhiều cội cây đột ngột lao ào ra có không ít hơn hai mươi nhân vật với sắc phục giống nhau và đều là quân binh của triều đình. Tất cả bọn họ đều thủ giáo dài, còn hờm sẵn mỗi người một thanh gươm đeo lưng lẳng ở ngay thắt lưng. Và cứ thế họ nhất tề xông đến, ngay lập tức vây kín và đặt Tiểu Hồng vào tử địa.

Quá kinh hoảng, Tiểu Hồng vội kêu và nhất thời chẳng còn nhớ bản thân vẫn có thể vận dụng võ công khi cần:

- Ấy, đừng động thủ, cũng đừng nghĩ tại hạ thích khách hay gian tế nào đó. Vì tại hạ chỉ tình cờ ...

Võ quan nọ vẫn ra lệnh:

- Sẽ có cơ hội cho người phân minh. Nhưng điều đó chỉ xảy ra nếu người ngay lập tức thúc thủ chịu trói. Nào, tất cả cứ tiến lên. Nếu hấn có ý phản kháng. Giết!!

Bọn quân binh cùng chĩa giáo dài tiến áp đến gần hơn và viễn cảnh sẽ cùng một lúc bị nhiều ngọn giáo sắc bén từ tứ phía đâm xuyên thủng toàn thân làm Tiểu Hồng bàng hoàng khiếp sợ. Nhưng lần này chính là nhờ tâm trạng khiếp sợ khiến Tiểu Hồng chực nhớ đến thân thủ bản thân. Thế là theo bản năng cần phải tự cứu, Tiểu Hồng ngay lập tức giậm chân lấy đà, thi triển khinh công, bật người lao thật nhanh trở lên tầng là xanh um của cội cây.

“Vút ...”.

Bọn quân binh ở phía dưới cùng trở mắt nhìn theo, tuy thán phục sự phô diễn vừa rồi của Tiểu Hồng nhưng nhân đó họ lại cùng nhau chĩa giáo dài, hướng mũi sắc nhọn lên trên, như tin rằng thế nào Tiểu Hồng cũng rơi xuống và nghĩa là Tiểu Hồng vẫn vô phương thoát.

Nhưng Tiểu Hồng đâu dễ hạ thân xuống, trái lại đã lập tức thu người, ung dung đứng thật vững ở một chạng ba và cũng phần nào đắc ý với bản lĩnh vừa tự phô diễn.

Tuy nhiên đang lúc Tiểu Hồng còn nở nụ cười đắc ý thì cũng từ tán cây, cao hơn Tiểu Hồng một ít, bỗng vang phát lên tiếng cười khẩy:

- Tuy người cũng có đôi chút bản lĩnh nhưng nếu chỉ dựa vào bấy nhiêu đó để xem thường và ngang nhiên xâm nhập bốn phủ ngay lúc thanh thiên bạch nhật thì người lắm rồi. Nào, hãy mau ngã xuống dưới cho ta.

Ngay tức khắc có một lực đạo đè áp lên người Tiểu Hồng, khiến toàn thân Tiểu Hồng chấn động, chỉ suýt nữa là bị chấn rơi, đúng như ý đồ của nhân vật bí ẩn vừa biểu lộ theo câu nói.

“Ào ...”.

Tuy có phần giật mình nhưng Tiểu Hồng vẫn kịp dồn nội lực vào hạ bàn, thi triển Thiên Cân Trụ. Và khi tạm đứng vững, Tiểu Hồng theo bản năng, lập tức bật hữu thủ, cũng vỗ ngược lên một chưởng, đỡ thẳng vào áp lực vẫn tiếp tục tác động lên bản thân:

- Đỡ!!

Tiếng chạm chường liền vang lên “Ầm ...”.

Nhưng chấn kinh lại làm Tiểu Hồng chao đảo và rồi bị ngã xuống.

“Ào ...”.

Quá kinh tâm, Tiểu Hồng vội hươ tay loạn xạ, may sao kịp chộp và ôm thật chặt vào chàng ba cây, nhờ đó giữ thân mình không rơi nữa và cũng không đến nỗi bị một trong các ngọn giáo dài chìa tua tua từ phía dưới lên xuyên thủng.

Tuy nhiên ngay tại chàng ba cây đã có một nhân vật hiện thân. Đó là một nam nhân tuấn tú, có niên kỷ độ đôi mươi và mặc y phục thật sang trọng, thoạt nhìn cũng biết đây là một thiếu gia công tử. Thiếu gia nọ đang cao ngạo mỉm cười:

- Người phản ứng khá nhanh. Tuy nhiên để đối phó với ta, người hãy còn kém lắm. Hãy mau ngoan ngoãn thúc thủ. Nếu không, nhất định người cũng chẳng thoát thiên la địa võng vẫn đang chờ người phía dưới.

Dứt lời. Thiếu gia nọ khom người xuống, xuất thủ chộp vào một chân Tiểu Hồng vẫn đang kẹp chặt vào chàng ba để giữ cho người đừng rơi.

“Vù ...”.

Tiểu Hồng lập tức uốn ngược người lên, cùng xuất thủ, vừa đối phó vừa lên tiếng giải thích:

- Tại hạ chỉ tình cờ xuất hiện, tuyệt đối chẳng có ý gây bất lợi. Mong công tử nhẹ tay và tạo cơ hội cho tại hạ giải thích tường tận. Chứ giao đấu thế này thật bất đắc dĩ. Thoạt tiên xin được lượng thứ!

Tiểu Hồng thi triển tam chiêu cầm nã, hy vọng đủ đối phó và nhất là đừng để bị thiếu gia công tử đánh bật khỏi chàng ba cây.

Ngờ đâu bản lĩnh của vị thiếu gia thật lợi hại, không chỉ dễ dàng hóa giả Tam chiêu cầm nã mà còn thần tốc chộp luôn vào cánh tay của Tiểu Hồng:

- Đã bảo người hãy còn kém mà. Ha ... Ha ...

Bất ngờ bị chộp giữ, Tiểu Hồng vội giật tay về.

“Soạt!”.

Cánh tay áo bị rách và đứt khiến Tiểu Hồng một lần nữa suýt bị ngã rơi.

Ngờ đâu cánh tay còn lại của Tiểu Hồng đến lượt bị vị thiếu gia nọ, thi triển thủ pháp thần tốc, chộp và giữ Tiểu Hồng lại. Đồng thời vị thiếu gia còn cả tiếng quát:

- Phen này người đừng mong thoát.

“Vù ...”.

Và thế là Tiểu Hồng kể như bị lọt vào tay vị thiếu gia. Nhưng vì chẳng cam tâm nên Tiểu Hồng nhân đà bị thiếu gia kéo mạnh tay, cũng vội uốn người lên theo và dồn lực vào cánh tay đã bị đứt đứt phần tay áo, Tiểu Hồng giáng thẳng một chưởng vào ngực của vị thiếu gia nọ:

- Đừng bức người quá đáng. Hãy đỡ!

“Ào ...”.

Vị thiếu gia sa sầm nét mặt cũng dùng tay còn lại xuất lực đỡ ngay vào chưởng chiêu của Tiểu Hồng:

- Người là gian nhân. Ta không chỉ uy bức mà còn muốn hạ thủ bắt giữ người để xử trị nữa là. Đỡ!

“Ầm!!”.

Lần này do chấn kinh mạnh hơn nên không chỉ Tiểu Hồng bị chấn lực làm cho chấn động mà kể cả vị thiếu gia công tử cũng bị chao đảo lắc lư. Nhờ đó, cánh tay của Tiểu Hồng được giải thoát, tạo cơ hội cho Tiểu

Hồng chộp thêm một tay nữa vào chàng ba và vội vàng di chuyển ra xa, theo các nhánh cây vươn dài của cội đại thụ.

Vị thiếu gia động nộ, bật chồm đến thật nhanh:

- Người định tẩu ư? Không dễ đâu. Đờ!

“Vù ...”.

Từ khoảng cách chỉ vài ba bộ, chưởng lực của vị thiếu gia dĩ nhiên đập đến Tiểu Hồng thật nhanh, khiến Tiểu Hồng chỉ còn mỗi một phản ứng là hốt hoảng quật bật ngược lại về phía sau cùng một chưởng và chẳng cần biết hậu quả sẽ như thế nào.

“Ào ...”.

Chưởng lại chạm chưởng.

“Ầm!!”.

Do hạ bàn chưa vững, đây là điều Tiểu Hồng chẳng tính đến, nên chấn lực lập tức đẩy Tiểu Hồng bật bay, ly khai khỏi nhánh cây.

“Vù ...”.

Quá hốt hoảng, Tiểu Hồng toan kêu thì ngờ đâu toàn thân lại bay chéch về phía một cội đại thụ khác.

Không gì mừng hơn, Tiểu Hồng vội chộp vào nhánh cây và lập tức di chuyển vào giữa cội đại thụ.

Ở phía dưới, toán quân binh do vẫn theo sát diễn biến nên cũng lập tức chạy đuổi theo và lại tiếp tục từ phía dưới chĩa các ngọn giáo sắc bén tua tủa lên.

Nhưng vẫn chưa có cơ hội cho toán quân binh ra tay vì vị thiếu gia đã kịp thi triển khinh công lao theo và hiện lúc này vì đến đủ gần nên vị thiếu gia nọ lại ra tay xuất thủ.

- Ta đã bảo người đừng mong thoát thì sự thế nhất định phải diễn ra như vậy. Đờ!!

“Ào ...”.

Lần này thì Tiểu Hồng không bị bất ngờ nữa, hướng hồ bản thân cũng đã kịp trụ thật vững ở giữa cội cây, thế nên Tiểu Hồng ung dung quay lại với tư thế sẵn sàng cùng vị thiếu gia nọ ứng chiến.

Tiểu Hồng thi triển một chiêu chưởng:

- Tại hạ quyết chẳng muốn giao thủ. Công tử có thể ngừng chiến để nghe tại hạ giải bày không?

Đáp lại, vị thiếu gia chỉ hừ lạnh và rồi thần tốc tìm cách tiếp cận để dùng song thủ thi triển các thủ pháp vừa nhanh vừa inh, tấn công Tiểu Hồng:

- Cứ như Hạ thúc thúc lúc nãy đã nói, người chỉ có mỗi một cơ hội để giải bày mà thôi. Và cơ hội đó nhất định sẽ do ta ban cho người, là thế này. Hừ!

“Vù ... Vù ...”.

Chưa từng đối địch, thủ pháp của vị thiếu gia ngay lập tức làm Tiểu Hồng hoa mắt, nhất thời chẳng thể nào nhận rõ phương vị đang bị áp chiêu. Thế là ...

“Soạt! Soạt”.

Sau hai loạt phát ra tiếng động thì cũng là hai lượt Tiểu Hồng bị vị thiếu gia chộp rách y phục, cũng may là chưa gây tổn thương cho nhục thể Tiểu Hồng.

Và điều đó làm Tiểu Hồng kinh tâm, đồng thời cũng minh bạch bản lĩnh của bản thân đích thực hãy còn kém, nhất định chẳng mong đối phó nổi với vị thiếu gia này.

Không thể đối phó thì tẩu, Tiểu Hồng vừa nảy ý định này liền xoay người bật lao ngay.

“Vút!”.

Nhưng cứ như âm hồn bất tán, vị thiếu gia nọ đã lập bám sát Tiểu Hồng với một đạo cực mạnh giáng ào đến:

- Trúng!

“Bùng!!!”.

Tiểu Hồng lão đảo. Nhưng chợt nghĩ, nếu để ngã thì nguy thể nên Tiểu Hồng vội nhân cơ hội hãy còn có thể, đành giẫm chân lấy đà, nhờ đó tuy vẫn bị rơi nhưng may mắn đã kịp lao thoát xa vòng vây do bọn quân binh chờ sẵn.

“Ào ...”.

Bọn quân binh chuyển hướng chạy tủa theo:

- Chớ để thích khách tẩu thoát!!!

Kể cả vị thiếu gia cũng không muốn Tiểu Hồng vượt tẩu, vì vậy chỉ thoáng mắt đã lao đuổi theo Tiểu Hồng và lại tiếp tục giáng thêm một kinh nữa:

- Còn không mau nằm xuống?

“Ào ...”.

Tiểu Hồng kinh hoảng, chỉ còn mỗi một phản ứng là tẩu cho nhanh hơn.

“Vút!”.

Nhưng chỉ chạy được mấy trượng, Tiểu Hồng kinh tâm dừng lại.

Do ở phía trước mặt, gần hơn thì là một bức tường thành, khá cao và xa hơn một chút, an vị ngay bên bề mặt của tường thành là một nhân vật có nét mặt ngang tàng ngạo nghễ, hai tay khoanh vào nhau với một thanh kiếm cũng được nhân vật nọ ôm thủ vào lòng ngay trước ngực.

Và Tiểu Hồng dừng chính là cơ hội cho vị thiếu gia chạy đuổi đến.

Tiểu Hồng phát hiện quá muộn vì chỉ nghe tiếng vị thiếu gia từ phía sau nạt đến là lập tức có sự xuất hiện của một lực đạo khá mạnh cuộn đến:

- Sư phụ chớ vội ra tay. Vì đồ nhi tự tin có thừa bản lĩnh chế ngự hắn. Hãy đỡ!!

“Ào ...”.

Tiểu Hồng thêm rung động, thật không ngờ còn có thêm sự xuất hiện của một cao nhân, là sư phụ của vị thiếu gia.

Thế là Tiểu Hồng ngoài hành vi vội vàng tự tránh chiêu từ phía sau, còn cam tâm lên tiếng nhận bại:

- Được rồi, mau dừng tay. Tại hạ đành nhận bại nhưng chỉ do mãnh hổ nan địch quần hồ.

Thái độ của Tiểu Hồng làm vị thiếu gia đắc ý. Nhưng lúc toan chồm đến điểm huyết chế ngự Tiểu Hồng thì vị thiếu gia buộc phải dừng tay, do nghe nhân vật kiếm thủ nọ từ trên bề mặt của tường thành chợt lên tiếng bảo:

- Tiểu chủ nhân đừng vội chế ngự. Trái lại, đã có thuộc hạ ở đây lược trận.

Hãy nhân cơ hội này, tiểu chủ nhân nên thử một mình giao đấu, để xem sau nửa năm tạm cách biệt, bản lĩnh của tiểu chủ nhân đã tăng tiến thế nào.

Vì thiếu gia khựng lại, sau đó chợt mỉm cười và gật đầu:

- Đồ nhi đã hiểu ý sư phụ là thế nào. Được lắm, người mau xuất thủ. Và nếu thảm bại thì đừng nói nữa là bọn ta nhờ đông nên thắng người. Nào.

Tiểu Hồng kinh nghi. Nhưng khi thấy ngoại trừ vị thiếu gia thì kỳ dư ai cũng đều án binh bất động, chỉ đứng ở xa xa, thế là Tiểu Hồng hiểu đã có một cơ hội tuyệt đối chẳng nên bỏ lỡ. Tiểu Hồng hỏi:

- Như đã nói, tại hạ không có chủ tâm muốn giao thủ. Tuy nhiên, khi đã có cơ hội thế này, tại hạ chỉ mong sau đó sẽ được giải bày. Vì kỳ thực tại hạ không là gian nhân, chỉ do ngộ nhận mà thôi.

Vị kiếm khách ở trên tường thành cười nhẹ:

- Ta cũng tin, người đến chỉ do tình cờ. Nhưng chỉ tiếc, đây lại là phủ đệ của một Tướng quân đương triều, mọi điều tình cờ đều khó chấp nhận. Thế nên nếu muốn phân minh giải thích, ta e người chỉ có mỗi một cơ hội này thôi.

Hãy mau tận lực và thi triển toàn bộ sở học của người thì hơn.

Không còn cách nào khác, Tiểu Hồng đành xuất chiêu:

- Vậy xin lượng thứ. Đỡ!

“Ào ...”.

Do đã được vị kiếm khách dẫn là phải tận lực nên với chiêu đầu của Tiểu Hồng, vị thiếu gia nọ không thể không bật tiếng tán dương:

- Hảo. Nhưng người đừng đắc ý vội. Trái lại, hãy tiếp chiêu!

“Vù ...”.

Với bản lĩnh từng chứng tỏ là lợi hại hơn nên chiêu thứ nhất của vị thiếu gia ngay lập tức bức dồn Tiểu Hồng vào thế bị động.

Không những vậy, vị thiếu gia còn biến chiêu một cách ỉn ỏi, chưa gì đã hóa giải chiêu chưởng của Tiểu Hồng, đồng thời còn được cơ hội biến nhập, thi triển thủ pháp ảo diệu, một lần nữa khiến Tiểu Hồng bị hoa mắt.

“Vù ...”.

Thật sự hoảng hốt, Tiểu Hồng vội lùi bước.

Ngờ đâu, lại “soạt” một tiếng, khiến một mẫu y phục nữa của Tiểu Hồng bị đứt đứt, đồng thời còn làm cho phần thân ở phía trước ngực của Tiểu Hồng mang cảm giác bị đau rát. Đã vậy, vị thiếu gia còn bật cười tự phụ:

- Rốt cuộc người vẫn thảm hại dưới tay ta. Ha ... Ha ...

Cảm giác đau làm Tiểu Hồng bình tĩnh:

- Tại hạ vẫn chưa vận dụng toàn bộ sở học. Công tử chờ cười vội. Mau đỡ!

Một chưởng được Tiểu Hồng dùng hữu thủ quật ra, tạo một lực đạo khá uy mãnh.

“Ào ...”.

Vị thiếu gia liền quát:

- Để xem người có bao nhiêu chân lực hỏa hầu. Đỡ.

“Bùng!!”.

Tiểu Hồng chao đảo với cảm nhận toàn thân bị chấn động đến tận xương tủy.

Thiếu gia được dịp tiến sát thêm:

- Người còn công phu nào nữa? Hãy đỡ!

“Ào ...”.

Tiểu Hồng động tâm, vội thi triển một chiêu từ công phu Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bì:

- Sao lại chẳng còn? Xem này!

“Ầm!!”.

Đến lượt vị thiếu gia bị chưởng kinh bức lùi, là cơ hội cho Tiểu Hồng phản khách vi chủ, vội tiến lên và lại tiếp tục xuất chiêu:

- Chưa hết đâu. Đỡ!

“Ào ...”.

Nhưng vị thiếu gia đột ngột biến mất, khiến chiêu kinh của Tiểu Hồng chỉ quật vào quang không.

“Vù ...”.

Tuy nhiên, liền sau đó, vị thiếu gia lại xuất hiện với song thủ cứ vươn trảo, chop liên hoàn và uy hiếp khắp thân Tiểu Hồng:

- Để xem ngươi sẽ đối phó với tuyệt kỹ này như thế nào.

“Vù ... Vù ...”.

Động thái thoát biến thoát hiện của vị thiếu gia làm Tiểu Hồng ngỡ ngàng. Thế nên khi xuất lực phản công thì cử động của Tiểu Hồng kể ra đã muộn.

- Tại hạ ...

Một trảo rồi một trảo nữa của vị thiếu gia đã liên tiếp chạm vỗ vào Tiểu Hồng.

“Bộp! Bộp!”.

Đổi lại, Tiểu Hồng chỉ kịp dùng Tam chiêu cảm nã bấu vào một đại huyệt ở trên người của vị thiếu gia, thì mọi diễn biến ngay lập tức dừng đại. Vì huyệt đạo ở khắp thân Tiểu Hồng đã bị vị thiếu gia chế ngự trước:

- Trúng!

Tiểu Hồng liền bất động:

- Hự!!

Cũng lúc này, vị kiếm khách chẳng rõ đã từ tường thành nhảy xuống từ bao giờ, chợt bắt thần xuất hiện ngay bên cạnh Tiểu Hồng, và còn gần giọng hỏi:

- Ngươi là bang đồ Thần Ưng bang? Là đệ tử của cao thủ từng có bối phận như thế nào Thần Ưng bang?

Tiểu Hồng giật mình:

- Vì sao tôn giá chủ quyết điều đó? Phải rồi, hay là tôn giá đã thấy tại hạ đến đây là nhờ một con Đại Ưng đưa đi?

Vị kiếm khách cười lạt:

- Phải nói ngược lại mới đúng. Vì sở dĩ ta chần chừ chưa ra tay là do còn ngờ ngợ, bởi đã nghe người có lời đáp tạ, cho rằng nhờ Đại Ưng nên mới thoát hiểm. Chứ nếu biết rõ, xuất thân võ học của ngươi là từ Thần Ưng bang thì ngay khi ngươi buông người, lọt vào phạm vi phủ đệ, hừ, nhất định ngươi chẳng còn dù là một mảy cơ hội.

Tiểu Hồng vội kêu:

- Nhưng nếu tôn giá quả quyết như thế thì thật là lầm. Vì tại hạ đích thực chỉ vừa mới thoát hiểm từ một đáy vực ở phía hậu sơn Thần Ưng bang. Và rằng tại hạ thủy chung tuyệt vô can hệ với bọn họ.

Vị thiếu gia bỗng xen lời:

- Ngươi muốn ám chỉ vực Tuyệt Mệnh, cận kề Tổng đàn Thần Ưng bang?

Thế có biết chưa một nhân vật nào có thể toàn mạng, chứ đừng nói là cơ hội thoát ra từ vực này chẳng? Nếu muốn bịa chuyện, ngươi nên chuẩn bị sẵn một chuyện nào khác thuyết phục hơn. Hay ngươi nghĩ bọn ta ai ai cũng chỉ là trẻ mới lên ba, sẽ dễ dàng tin vào câu chuyện hoang đường này của ngươi?

Tiểu Hồng lắc đầu, càng cố sức giải thích thêm:

- Mọi lời của tại hạ tuyệt đối đều là thật. Và ...

Vị khách ngắt lời:

- Là thật hay giả, người hãy mau tuân tự đáp lời ta và hư thực thế nào ắt minh bạch. Nào, nói đi, người có tính danh như thế nào?

Tiểu Hồng đành cân nhắc đáp từng lời:

- Tính danh của tại hạ là Hồng Bảo Kỳ.

Vị khách thoáng cau mày, tuy nhiên vẫn tiếp tục đặt nghi vấn:

- Lệnh sư là ai? Hãy nói rõ cả tính danh lẫn ngoại hiệu.

Tiểu Hồng vẫn đáp một cách cân nhắc:

- Gia sư đã chết, họ Long tên Kiến Xương.

Vị khách cau tít đôi chân mày:

- Tính danh này ta chưa nghe bao giờ. Người không tự bịa ra chứ?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Tại hạ nào dám bịa, huống hồ còn đang nói về sự tồn vong, liên can đến mệnh hệ của gia sư. Và để tôn giá hiểu rõ hơn thì là thế này. Chỉ sau khi tại hạ may mắn vẫn toàn mạng, là điều mà vị công tử đây đã quả quyết là không thể xảy ra, thì tại hạ mới có phúc nhận được gia sư Long Kiến Xương thu nhận. Tuy nhiên, do gia sư kém may mắn hơn, lúc rơi xuống đáy vực đã cam cảnh mang thân tàn phế, thế là chỉ mới vài ba ngày thu nhận tại hạ, gia sư vì không thể tiếp tục chi trì nên đành thọ tử. Và kể từ đó, tại hạ tuy luyện võ công theo mọi khẩu truyền của sư phụ nhưng nếu hôm nay không gặp và nghe tôn giá đề quyết, ắt hẳn tại hạ chẳng thể biết xuất xứ sư thừa của tại hạ lại có can hệ Thần Ung bang.

Vị khách bán tin bán nghi:

- Sư phụ người không nói rõ xuất thân ư? Vậy còn nguyên nhân rơi vào Tuyệt Mệnh vực thì sao?

Tiểu Hồng vì luôn cân nhắc từng lời nói nên đâu dám tỏ bày toàn bộ sự thật. Trái lại đã cố ý trộn lẫn giữa sự thật và những lời ngẫu nhiên tự bịa vào nhau, miễn sao có thể qua được cửa ải lần này, hầu bắt đầu tiến hành thực hiện mọi trọng trách từng do sư phụ Long Kiến Xương di mệnh uy thác. Tiểu Hồng đáp:

- Như đã nói, do gia sư thọ mệnh không dài, thế nên với một ít thời gian ngắn ngủi tại hạ được gần gũi, quả thật gia sư chẳng có cơ hội tỏ bày những gì không liên can đến việc truyền thụ võ học. Tuy gia sư có buột miệng nói thoáng qua về một loại độc vật, rất có thể chính là nguyên ủy khiến gia sư lâm đại họa. Đây là Hắc Điểm Thanh Tuyền Xà. Tôn giá có chút am hiểu gì về loại độc vật này chẳng?

Vị khách biến sắc:

- Đây là vật do Vương Xà Lão Tẩu sở hữu. Và theo tính khí của Vương Xà Lão Tẩu mà nói, thì chỉ khi nào phải đối phó với đối thủ thật sự lợi hại, bản lĩnh tuyệt đại cao cường, Vương Xà Lão Tẩu mới sử dụng đến độc vật được xem là vật bảo mệnh của lão. Và nếu đã vậy thì thật quái lạ, là tại sao ta vẫn chưa bao giờ nghe nói đến tính danh sư phụ người?

Vị thiếu gia một lần nữa xen vào, vẫn là lời quả quyết Tiểu Hồng đã bịa chuyện:

- Sư phụ chó vội tin hán. Huống hồ với những gì suốt một năm qua nhất định đã do hán gây cho bốn phủ, sư phụ nên để đồ nhi đưa hán đến gặp gia phụ hầu trị tội hán theo vương pháp.

Tiểu Hồng một phen nữa bị giật mình:

- Chỉ mới đêm qua tại hạ lần đầu tiên ly khai và thoát hiểm từ dưới đáy vực. Sao công tử nỡ đề quyết những điều không hề có cho tại hạ?

Vị thiếu gia cười lại:

- Lần này người đừng mong chối tội. Huống hồ y phục người đang mặc lại chính là bằng chứng thật thuyết phục đã cáo giác ngược lại người.

Tâm linh chợt máy động, Tiểu Hồng ngay lập tức hiểu mang máng và kêu lên:

- Nói về y phục này ư? Thế thì tại hạ hiểu rồi. Thảo nào đêm qua, khi Trốc Đầu Ưng vì tuân lệnh, đã ngẫu nhiên tìm và mang đến cho tại hạ vài ba bộ y phục, trong đó cũng có cả một bộ võ phục của triều đình, thì ra đã do Trốc Đầu Ưng lén đột nhập và đánh cắp từ quý phủ. Và nếu vậy, hãy cho tại hạ minh bạch thêm, phải chăng cũng suốt một năm qua ở quý phủ còn bị mất trộm thêm nhiều thứ vật vãnh khác, đa phần chỉ là các thứ thức ăn đã được nấu sẵn chăng?

Vị khách tỉnh ngộ, chợt trợn mắt nhìn Tiểu Hồng:

- Ý muốn nói cũng đã do con Đại Ưng lúc nãy lên đánh cắp và mang đến tận đây vực, gọi là tiếp trợ mọi thức ăn cho người?

Tiểu Hồng gượng cười và gật đầu:

- Tại hạ có mặt dưới đáy vực tính đến đêm qua là đã gần hai năm. Trong thời gian đó, ngay khi có cơ hội, Trốc Đầu Ưng chính là nguồn tiếp trợ các loại thực vật cho tại hạ. Tuy nhiên, thoát kỳ thủy thì thức ăn do Trốc Đầu Ưng mang đến chỉ là các sinh vật sống, ý muốn nói chưa được nấu qua lửa. Nhưng sau đó, do thấy tại hạ không thể ăn theo cách bản thân nó thích ăn, thế là độ một năm trở lại đây, các loại vật thực được nó mang đến đã đổi thành các thức nấu sẵn. Kỳ thực tại hạ đâu ngờ nó đã đánh cắp và vô tình gây kinh động cũng như mạo phạm cho quý phủ. Dù sao, vẫn là do tại hạ giáo huấn bất nghiêm, mọi tổn hại đã xảy ra cho quý phủ xin cứ tính cả vào tại hạ.

Vị khách vẫn nghi ngờ:

- Chuyện nuôi dưỡng và đào luyện những con Đại Ưng chỉ là Thần Ưng bang. Vậy người giải thích thế nào về sự thuần thực, nhất là biết tuân nghe mọi mệnh lệnh của người, của một con Đại Ưng ngẫu nhiên sao cùng là đồng loại với lũ Đại Ưng được Thần Ưng bang thuần dưỡng?

Trong thâm tâm, đích thực Tiểu Hồng luôn đang chờ nghe một câu hỏi như vậy. Vì thế, Tiểu Hồng thật hài lòng khi đáp lời:

- Cũng ở dưới đáy vực, tại hạ tình cờ phát hiện có một con Đại Ưng chẳng rõ vì sao lại lâm phải tình trạng hết sức thê thảm, như bị ai đó từng tìm cách hóa kiếp cho nó. Thấy vậy, chỉ là đồng bệnh tương lân, tại hạ vì không thể giúp được gì, đành tìm thức ăn và nước uống chu cấp cho nó. Ngờ đâu, theo thời gian nó dần hồi phục, cũng là dần thân quen với tại hạ. Cuối cùng, như lời tại hạ vừa giải bày, nó tuy chỉ là sinh vật nhưng cũng biết thế nào là ân nghĩa và đến lượt nó trở thành nguồn tiếp trợ vật thực cho tại hạ.

Vị thiếu gia lần đầu tỏ vẻ tin:

- Có thật như thế chẳng? Nhưng ai dám cả gan, toan sát hại nó ... là hành vi kẻ như tự trở thành kẻ đối đầu với Thần Ưng bang có thể lực ngày càng không thể xem thường?

Tiểu Hồng cũng lần đầu đặt nghi vấn ngược lại cho vị thiếu gia:

- Tại hạ vừa thoát từ đáy vực lên. Nếu dựa theo khoảng thời gian tương đối ngắn và chưa gì đã được Trốc Đầu Ưng đưa đến đây, có thể đoán nơi lưu ngụ này của quý phủ như không cách xa lắm so với chỗ tọa lạc của Tổng đàn Thần Ưng bang. Vậy dám hỏi sự gần gũi này giữa quý phủ và Thần Ưng bang là thế nào? Phải chăng đã có sự giao hảo thân thiện?

Vị thiếu gia cười khẩy:

- Người đặt nghi vấn này phải chăng toan dò xét nội tình bốn phủ? Và cũng vì có chủ ý ấy nên sự hiện diện lúc này của người không hề do ngẫu nhiên, kỳ thực là đã sẵn có chủ tâm?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Chỉ hôm nay là lần đầu tiên tại hạ xuất hiện, góp mặt trên giang hồ. Vậy thì vì lẽ gì tại hạ dù vô duyên có vẫn cố tình tìm cách dò xét nội tình phú quý?

Huống hồ với bản lĩnh của tại hạ, nói ra thật xấu hổ, vì quá kém nên cam bại thủ trước công tử có thân thủ lợi hại hơn. Trái lại, sở dĩ tại hạ mở miệng hỏi chỉ là để mình bạch tôn chỉ lập trường của quý phủ, và rằng kẻ đã to gan toan kết liễu Tróc Đầu Ưng chẳng phải ai khác mà chính là những nhân vật có xuất thân Thần Ưng bang.

Vị kiếm khách kinh nghi:

- Liệu người có bằng chứng gì không? Vì sẽ là khó tin nếu bảo Thần Ưng bang tự tay sát hại con Đại Ưng nọ, là tâm huyết luôn được bọn chúng xem trọng và từ lâu đã trở thành niềm tự hào đến mức độ cao ngạo một cách quá đáng về lũ Đại Ưng ấy.

Tiểu Hồng có cảm giác nhẹ nhõm:

- Chúng tôi quý phủ dù lưu ngụ cạnh Thần Ưng bang vẫn chẳng có tình thân hữu hảo. Đã vậy, tại hạ thật sự an tâm và chẳng ngại tỏ bày thêm, là thế này.

Tiểu Hồng thuật tiếp về lần đã tận mắt mục kích cảnh ba nhân vật đều là người của Thần Ưng bang đã từng đặt chân đến tận đáy vực. Tuy nhiên, thay vì kể toàn bộ sự thật, nghĩa là cho những người ở đây biết chủ ý của các nhân vật Thần Ưng bang lúc đặt chân xuống đáy vực là để truy tìm tung tích của hai sư đồ Tiểu Hồng thì Tiểu Hồng lại cố tình kể khác đi, gán thái độ truy tìm đó là dành cho con Tróc Đầu Ưng. Và để lời thuật kể thêm thuyết phục, Tiểu Hồng nói tiếp, sau khi đã kể xong:

- Tróc Đầu Ưng khi đó tuy vẫn mang thương thế nhưng nhờ giác quan linh thông mẫn tiệp nên đã kịp tìm chỗ ẩn kín. Nếu không, nào phải chỉ một mình nó khó mong toàn mạng, kể cả tại hạ e suốt kiếp này chẳng dám nghĩ đến một lúc có thể thoát khỏi đáy vực, là điều vừa xảy ra cho tại hạ.

Bỗng từ xa xa chợt vang lên một tiếng reo khá lớn với thanh âm nhất định phải là do một nữ nhân phát ra:

- Nếu người không chỉ thật sự thoát hiểm từ đáy vực Tuyệt Mệnh, mà còn có bản lĩnh thân cận, sau đó là đã thuần phục một trong lũ Đại Ưng khá lợi hại của Thần Ưng bang, thì hãy một lần nữa minh chứng cho bốn tiểu thư thấy và tin vào điều đó. Có như vậy, bốn tiểu thư sẽ hứa lời, bỏ qua cho người lần này.

Đồng thời cũng sẽ vì người, bốn tiểu thư tự có cách khiến gia phụ và nhất là gia huynh, chấp nhận bỏ qua tất cả.

Cùng với thanh âm, một nữ lang xuất hiện. Nhưng qua bộ võ phục nữ lang đang mặc, Tiểu Hồng thật không thể tin đây là nhân vật vừa tự xưng là bốn tiểu thư. Do nữ lang không hề có bất kỳ dấu hiệu nào ở bên ngoài cho thấy luôn tỏ ra kiêu cách, đúng với thân phận một tiểu thư như nữ lang vừa tự xưng.

Trái lại, từ cách đi đứng di chuyển lẫn cung cách phát thoại, ở nữ lang chỉ luôn phát ra vẻ bình dị, tuy chưa thể bảo là dễ gần nhưng đa phần vẫn hợp với những ai thuộc về tầng lớp thảo dã, nếu không muốn nói là nữ lang vì cực tính nên rất dễ tỏ thái độ phản kháng mỗi khi gặp điều gì phật ý, không biết giữ kẽ một cách quan cách thư bất kỳ một thiên kim tiểu thư nào khác.

Huống hồ, như để minh chứng cho nhận định vừa rồi của riêng Tiểu Hồng, bọn quân binh ngay khi thoát nhìn thấy nữ lang xuất hiện, tất cả đều hớn hở hò reo:

- Nhị tiểu thư?

- Sao nhị tiểu thư không đến sớm hơn? Đã bỏ phí một trận giao thủ là điều Nhị tiểu thư vẫn mong không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào.

- Nhưng Nhị tiểu thư đến lúc này cũng kịp chán. Kẻ thích khách vẫn còn đây, nếu muốn, Nhị tiểu thư tha hồ cùng hấn giao chiêu động thủ.

- Phải đó. Hãy động thủ cho bọn họ nhân xem.

5. Chương 5: Lọt Vào Tướng Phủ Ngụy Thành An Trở Lại Thành Người Lợi Hay Hại

Nhưng trái ngược với bọn quân binh, vị thiếu gia lại tỏ ra không hoan nghênh lắm sự xuất hiện của nữ lang:

- Sao muội vẫn chứng nào tật nấy, không chịu sửa đổi? Tương tự hãy nhìn lại bản thân muội lúc này xem, thật chẳng khác gì bọn a hoàn, trông muội đâu còn là tiểu thư, dù gì cũng là bậc trâm anh thế phiệt?

Nữ lang vẫn thản nhiên tiến lại gần:

- Đại ca cũng biết rõ chủ ý của muội rồi, vậy đừng nhần nhó, cũng đừng phí lời mong muội thay đổi. Nhưng thôi, vì được tin đại ca đã chế ngự được thích khách, muội cũng quan tâm đến sự an toàn của bốn phủ, há lẽ đại ca thật sự không thích có muội xen vào?

Vị kiếm khách nọ chợt lên tiếng:

- Tính khí của tiểu thư luôn sôi nổi, lại đầy nhiệt huyết. Huống hồ ở bốn phủ lâu nay luôn xảy ra nhiều chuyện khó hiểu, bây giờ có cơ hội minh bạch, thật không dễ ngăn cấm tiểu thư cùng tham gia trường nào nhiệt này.

Nữ lang mỉm cười:

- Bạch sư phụ quả là người am hiểu. Vậy phải chăng cũng đoán ra và tán đồng phương cách như tiểu nữ vừa mạo muội tỏ bày?

Thiếu gia trợn mắt cau mày:

- Vậy muội có biết suốt một năm qua mọi nguyên nhân gây ra có sự khiến bốn phủ cũng tròn một năm quên ăn mất ngủ đều do tiểu tử này chăng? Đâu thể dễ dàng bỏ qua cho hắn, lại còn bảo đây là một phương cách nào đó được muội quả quyết thể nào sư phụ ngu ca cũng tán đồng?

Nữ lang vẫn mỉm cười:

- Khác với đại ca ngay từ thuở nhỏ đã được phụ thân giáo dưỡng theo thiên hướng tiến thân trên đường hoạn lộ, muội vì thui thủi một mình nên không thể không quen giao du với đủ loại người được. Đại ca xem thường, cho họ chỉ là phường thảo dã. Nhưng nhờ đó muội có được những ý định hoặc những suy nghĩ mà đại ca gần đây luôn chứng tỏ là không thể nào có được.

Vậy muội xin hỏi đại ca, nha phủ của chúng ta có cần đề phòng nữa chăng với Thần Ưng bang, vô tình có Tổng đàn ngay bên cạnh chúng ta?

Thiếu gia cũng mỉm cười:

- Muội muội đừng hỏi một câu quá thừa một khi cũng đã minh bạch như ngu ca, rằng chúng ta tuy không bao giờ có ý định hoặc bôn tẩu hoặc cùng những cao thủ trên giang hồ tranh giành những hư danh hay báu vật. Nhưng để đề phòng mọi bất trắc, nhất là với cảnh ngộ nha phủ chúng ta ở quá gần Thần Ưng bang, đương nhiên vẫn là điều không thể không lưu tâm.

Nữ lang chợt tự vỗ hai tay vào nhau:

- Vậy thì đúng rồi và chúng ta chỉ có lợi mà thôi nếu như nhờ có vị thích khách không mời mà vẫn tự đến này hoặc điểm chỉ hoặc nhượng lại cho chúng ta một Đại Ưng đã được thuần phục. Huống hồ đây là một con chim ưng đích thực đã bị Thần Ưng bang tìm cách trừ khử. Vì nó sẽ chẳng bao giờ quay trở lại hay tiếp tục nghe theo lệnh của Thần Ưng bang nữa. Đại ca không nhận ra đây là một diệu kế sao?

Vị kiếm khách họ Bạch gật đầu khen:

- Nào chỉ là diệu kế. Trái lại, giả như bốn phủ có một Đại Ưng như thế để gia tăng tuần phòng thì mọi bất lợi nếu thật sự xảy đến từ phía Thần Ưng bang nhất định mọi động tĩnh của họ ắt sẽ được Đại Ưng phát hiện trước, giúp chúng ta không phải lâm cảnh trở tay không kịp.

Đã hiểu, vị thiếu gia đành miễn cưỡng gật đầu và bắt chợt quay lại với Tiểu Hồng:

- Người đã nghe tất cả. Vậy chủ ý của người thế nào? Thuận hay không thuận, hầu đánh đổi với những gì dù là gián tiếp thì vẫn do người gây ra cho bốn phủ suốt một năm qua?

Tiểu Hồng chưa kịp đáp lời, lại nghe nữ lang nói thêm:

- May cho người là bốn tiểu thư nhờ có tính khí khác người nên chẳng lưu tâm đến bộ y phục người đang mặc chính là y phục thuộc sở hữu của bốn tiểu thư. Thế nên người hãy cân nhắc và chớ bỏ lỡ cơ hội có thể bảo đã do bốn tiểu thư cố ý dành cho người.

Tiểu Hồng gượng cười:

- Do mọi lời của tại hạ đều là sự thật nên không ngại những minh chứng để tiểu thư tin. Tuy nhiên vẫn có một khó khăn là lúc này tại hạ đã bảo Trốc Đầu Ưng bay đi. Tại hạ hoàn toàn không thể biết liệu nó có tự quay lại hay không và nếu có thì sẽ là lúc nào.

Nữ lang bảo:

- Người đã thuận phục được nó, tỉ còn nhờ nó thoát hiểm. Thiết tưởng nhất định sẽ có lúc nó tự quay trở lại tìm người. Vậy chỉ cần người thuận tình, còn về thời gian, dù chờ đợi trong bao lâu bốn tiểu thư vẫn đủ nhẫn nại chờ đợi. Với điều kiện, trước khi Trốc Đầu Ưng của người tự quay lại, bốn phủ không thể không tạm khuất tất người một thời gian.

Tiểu Hồng giật mình:

- Có nghĩa là tại hạ bị sinh cầm?

Nữ lang quả quyết lắc đầu:

- Người đừng nghĩ như vậy. Trái lại, phải chăng bốn tiểu thư nghe không lầm, rằng người đã hứa lời sẽ chịu trách nhiệm về mọi tổn hại một năm qua đã do Trốc Đầu Ưng gây ra cho bốn phủ? Vậy hãy xem bốn phủ tạm lưu người lại một thời gian cũng là tạo cơ hội cho người bù đắp phần nào các tổn hại. Ý bốn tiểu thư muốn nói, người sẽ lưu lại với thân phận như một gia tướng của bốn phủ, cùng mọi người chung lo một trách nhiệm là đề phòng những bất trắc biết đâu sẽ thật sự do Thần Ưng bang khởi xướng. Người không thích chẳng? Hoặc ngại việc trở thành một trong những gia tướng của bốn phủ sẽ làm người mất thể diện? Hãy đáp lại một cách thành tâm và cũng đừng vì sự dễ dãi của bốn tiểu thư, người tuy ngoài mặt thuận tình nhưng trong lòng lại ngấm ngầm giả vờ ứng thuận hầu sau này tìm cơ hội âm thầm bỏ đi. Người nghĩ sao?

Thiếu gia bật kêu:

- Sao muội muội tùy tiện tác chủ theo sở thích bản thân? Liệu đã minh bạch chưa sự xuất hiện của hấn ở đây lần này hoàn toàn đúng với những gì hấn cung xưng bày tỏ? Hay hấn chỉ bịa chuyện và muội vì cả tin nên càng thêm giúp hấn có cơ hội thực hiện mưu đồ? Theo ngu ca, hãy chờ xem chủ ý của phụ thân như thế nào đã.

Nữ lang tán đồng ngay:

- Hay lắm. Nhân tiện cũng xin cho đại ca hay. Ngay khi được bẩm báo mọi việc, muội vì kịp nẩy ra chủ ý này nên đã thỉnh ý phụ thân. Và vì phụ thân đã đồng tình, có thể hiểu kể từ lúc này mọi sắp đặt dành cho kẻ thích khách đều tùy vào muội. Đại ca chớ xen vào nữa đúng không?

Thiếu gia ngơ ngẩn:

- Hóa ra muội muội ngay từ đầu đã mục kích tất cả? Và sau khi tùy tiện tỏ bày ý định chỉ của riêng mình, lại đã thuyết phục phụ thân đồng tình, kể như sự xuất hiện này của muội hầu như cố ý đặt ngu ca vào chuyện đã rồi?

Nữ lang cười sáng khoái:

- Hiểu như đại ca chẳng hóa ra uội có bản lĩnh inh, muốn đến là đến, đi là đi, kể cả Bạch sư phụ cũng không phát hiện sao? Sai rồi, vì nói đúng hơn, muội chỉ may mắn mục kích cảnh tượng lúc đầu, khi hấn nhờ bám hai chân Đại Ưng nên được đưa đến phủ nha chúng ta. Kỳ dư mọi việc diễn tiến sau đó, muội chỉ nhờ nghe bẩm báo nên tự đoán biết. Nếu vẫn không tin, muội sẵn lòng cùng đại ca đưa hấn đến gặp phụ thân. Phần muội chỉ hy vọng sau lần này, đại ca từ rày về sau đừng xem thường nữa, uội chỉ là hạng tiểu thư đài các khuê phòng, không đủ năng lực hoặc hiểu biết để phụ giúp mọi người cùng chung lo cho sự an nguy của bốn phủ. Đại ca ứng thuận chẳng?

Thiếu gia dù miễn cưỡng vẫn phải ứng thuận, lập tức nhắc Tiểu Hồng vào tay và cùng đưa đi:

- Được, ngu ca hứa sẽ không xem thường nữa nếu như mọi việc diễn ra đúng như muội vừa nói. Đi nào.

Cũng nhờ đó, Tiểu Hồng có cơ hội diện kiến phụ thân của họ, một vị tướng quân đương triều mà hạng thảo dân thô lỗ phàm phu như Tiểu Hồng đâu phải lúc nào muốn cũng dễ dàng hội diện.

Nhưng dáng vẻ bề ngoài của vị tướng quân nọ phần nào khiến Tiểu Hồng thất vọng. Vì khác với sự mừng rỡ của bản thân, Tiểu Hồng chỉ nhìn thấy một tao nhân nho nhã, chẳng có vẻ gì uy lẫm, cũng chẳng màng ngồi chờ trong một hồ trường để hiển hách ra lệnh cho bộ thuộc dẫn Tiểu Hồng được kể là một phạm nhân tiến vào hầu, sẵn sàng dùng hồ oai hạ lệnh nghiêm trị.

Trái lại, với bộ dạng thập phần hiền từ, vị tao nhân ắt vì nghe huyền não nên đã từ thư phòng chậm chậm bước ra, kể cả khi lên tiếng cũng tỏ ra ôn nhu điềm đạm:

- Có chuyện gì khiến Bạch huynh đệ không thể tác chủ, để bọn nghịch tử này đến, nhất định cũng sẽ mang theo nhiều phiền toái cho Lạc mỗ?

Ngờ đâu vẻ hiền từ của vị tao nhân tự xưng ở họ Lạc vẫn đủ uy lực khiến mọi huyền não lập tức ngừng lại. Kể cả hai huynh muội của vị thiếu gia cũng không dám lên tiếng, vì đã rõ đây là câu hỏi dành cho vị kiểm khách họ Bạch nên tuyệt nhiên chẳng dám mở miệng tranh lời. Bạch kiểm khách cũng nhất mực thủ lễ với bậc tao nhân:

- Mong Lạc tướng quân lượng thứ. Chỉ vì ...

Vị tao nhân xua tay và gượng cười:

- Lạc mỗ đã cáo lão hồi gia, mọi cân đai mũ mão đều giao trả tất cả cho triều đình. Bạch huynh đệ lẽ nào vẫn chủ tâm quên, cứ gọi mãi Lạc mỗ theo danh xưng ấy?

Bạch kiểm khách mỉm cười:

- Nhưng đối với Bạch Thám Đáo này, Lạc tướng quân vẫn xứng là rường cột mà khi hữu sự nhất định triều đình không bao giờ lãng quên. Tuy nhiên, cung kính không bằng tuân lệnh, do Lạc lão huynh đã có lời, Bạch mỗ nào dám chẳng tuân theo. Và sự thể lần này, Bạch mỗ xin có lời phúc bẩm như sau.

Và với thái độ vẫn luôn giữ lễ, vị kiểm khách có trọn tính danh là Bạch Thám Đáo liền tuân tự thuật kể cho vị tướng quân họ Lạc nghe. Nhưng vì nghe đến đâu, Lạc tướng quân đều gật đầu đến đấy, khiến thiếu gia nọ do không kiềm nén nổi kinh ngạc nên ngay khi Bạch Thám Đáo dứt lời liền bật thốt kêu lên:

- Thái độ này là thế nào, phụ thân? Vì hài nhi không tin Yến Chi muội đã được phụ thân đồng tình với chủ ý có phần quá tin vào kẻ nếu không thật sự là gian tế thì cũng chỉ mới gặp lần đầu.

Lạc tướng quân cho dù mang dáng vẻ của một tao nhân nhưng không vì thế mà chẳng bộc lộ sự quả đoán cũng như cung cách hành sự xứng là nhân vật từng một thời có đầy quyền uy, vạn nhân chi hạ, Lạc tướng quân bảo:

- Phàm ai cũng nói:

“tri nhân tri diện bất tri tâm”, nhưng thuật dụng nhân lại đòi hỏi ở chúng ta phải mau chóng có những nhận định càng chuẩn xác càng tốt về người chỉ mới gặp lần đầu. Vậy phụ thân muốn hỏi Hào nhi tin được bao nhiêu phần về phần những lời thuật kể của kẻ cứ tạm xem là từng có ý đồ bất lợi cho chúng ta.

Thiếu gia tên Hào chép miệng:

- Nhưng tuân theo lời phụ thân từng giáo huấn, hài nhi dù phần nào tin thì vẫn còn chờ xem mọi hư thực cần phải được minh chứng hoặc được sáng tỏ như thế nào. Đầu thế vội tin người, đúng không phụ thân?

Lạc tướng quân phì cười và bắt chợt chuyển mục quang nhìn qua Tiểu Hồng:

- Qua lời nhận định của Bạch Thám Đáo, một cao thủ võ lâm được bốn nhân thỉnh mời làm sư phụ của Thiên Hào, Đại thiếu gia của bốn phủ, có thật người chưa từng hành tẩu giang hồ và kỳ thực vừa thoát hiểm từ đáy vực Tuyệt Mệnh, nhờ thu phục được một Đại Ưng xuất thân từ Thần Ưng bang?

Tiểu Hồng thừa hiểu số phận bản thân đều tùy thuộc vào nhân vật này nên lễ độ đáp lời:

- Tiểu dân tuyệt nhiên không có nửa lời dối trá. Và nếu thật sự có cơ hội như lệnh ái đề xuất, tiểu dân tự thân sẽ chứng minh bản thân đã luôn thành tâm như thế nào.

Lạc tướng quân gật đầu:

- Cũng theo nhận định của Bạch sư phụ, phải chăng người tuy có đôi chút bản lĩnh nhưng để lâm trận thật sự thì chưa bao giờ? Điều đó cũng có thể hiểu vì người cũng chưa một lần cùng người giao thủ đối chiêu chẳng?

Tiểu Hồng thán phục:

- Trước Thái Sơn, tiểu dân nào dám ngoa ngôn xảo ngữ, quả là chưa lần nào cùng người chạm chưởng giao chiêu. Huống hồ hơn thế nữa, do chỉ được gia sư khẩu truyền sở học, sau đó tiểu dân buộc phải tự luyện một mình, nào có ngờ chính vì thế những thành tựu của tiểu dân hóa ra chỉ đáng làm trò cười, nhất là đối với lệnh lang, bản lĩnh thật lợi hại.

Lạc tướng quân lại gật đầu, lần này còn độ lượng kèm theo một nụ cười:

- Vậy nếu bốn nhân thuận tình lưu người lại, người dám hứa tuyệt đối không bao giờ mang dạ bất chính chẳng? Đây là chưa nói, nếu người tận tâm, dĩ nhiên bốn nhân sẽ có hậu đãi. Thế nào?

Tiểu Hồng thở phào nhẹ nhõm:

- Tiểu dân từ thuở nhỏ đã là cô nhi, hai năm qua lại bất hạnh, chỉ may mắn lắm mới chi trì sinh mạng với cảnh ngộ luôn cô độc quạnh hiu. Nếu được tín nhiệm và lưu dụng, tiểu dân nghĩ từ đây sẽ không còn cảnh đó nữa, nào dám mang tâm địa bất chính đối với quý phủ đã độ lượng tỏ ý cứu mang.

Lạc tướng quân cười hài lòng:

- Hay lắm, kể từ nay người được kể là gia tướng của bốn phủ. Mong sao người không để bốn nhân thất vọng. Nhược bằng ngược lại, chính hành vi của người sẽ vô tình trở thành một đả kích đối với cung cách hành xử được kể là đầu đời của Yến Chi, ái nữ của bốn nhân.

Nữ lang được gọi là Yến Chi chợt nhoén cười và thốt lời đa tạ phụ thân:

- Phụ thân đã không làm Yến Chi mất mặt. Điều này khiến nữ nhi vạn lần thêm ngưỡng mộ phụ thân. Nhân đây nữ nhi hứa sẽ không bao giờ để phụ thân thất vọng.

Đoạn nàng quay qua bảo đại ca:

- Phiên đại ca mau giải khai huyết đạo cho hần. Như hần có tính danh là Hồng Bảo Kỳ, đúng không?

Thiên Hào chợt gạt gù và hấp háy mắt nhìn Yến Chi:

- Muội giỏi lắm. Tuy nhiên, dù dám qua mặt ngu ca nhưng cũng đáng khen uội là đã khiến phụ thân hài lòng. Được rồi, như đã hứa, từ nay ngu ca sẽ không xem thường hảo muội muội của ngu ca nữa. Nhưng đừng vì thế, mai hậu muội lại tiếp tục gây khó xử cho ngu ca, được chẳng?

Yến Chi thoáng ngỡ ngàng:

- Sao lại bảo muội đã qua mặt đại ca?

Thiên Hào phẩy tay, tuy chỉ là giải khai huyết đạo cho Tiểu Hồng nhưng cũng có thể hiểu đây là Thiên Hào không muốn nhắc lại chuyện này nữa. Quả vậy, Thiên Hào chỉ nói với Tiểu Hồng:

- Đừng nghĩ ta là kẻ quá đa nghi. Tuy nhiên, nếu sau này ta phát hiện dù chỉ là nửa lời nói dối trá của người, hoặc bất kỳ động thái nào chứng tỏ Hồng Bảo Kỳ người toan gây bất lợi cho bốn phủ, thì lúc đó đừng trách Lạc Thiên Hào ta sao quá nặng tay, sẽ xử trị người một cách chẳng thương tiếc, nhớ chưa?

Còn bây giờ, vì hảo muội muội của ta đã có sắp đặt, người hãy mau theo chân và nhất nhất hãy tuân theo mọi mệnh lệnh của nhị tiểu thư. Đi đi.

Tuy được toại nguyện nhưng khi đưa Tiểu Hồng, sắc diện của Yến Chi vẫn luôn bộc lộ tâm trạng ngơ ngác.

Hiểu ý, Tiểu Hồng lên tiếng:

- Nhị tiểu thư hoang mang chỉ vì thái độ vừa rồi của lệnh huynh? Nhân đây, hãy cho Hồng Bảo Kỳ tại hạ có lời đa tạ, nhất là sự tin tưởng đã do nhị tiểu thư dành cho.

Yến Chi cau mặt, vừa đi vừa nói:

- Đừng vội ngộ nhận, cho Lạc Yến Chi ta vừa thoát nghe đều tin hết mọi lời của người. Nhưng sở dĩ ta cứ khẳng khái bênh vực người chỉ vì muốn chứng tỏ cho gia huynh biết, dù ta là nữ nhi thì vẫn không hoàn toàn vô dụng.

Tiểu Hồng gượng cười:

- Vậy sao nhị tiểu thư vẫn mang sắc diện như chưa hoàn toàn hài lòng?

Trừ phi tại hạ đoán đúng, mọi hành vi của nhị tiểu thư do thật sự đã qua mặt lệnh huynh và lại bị lệnh huynh do có nhiều tâm cơ hơn, đã đoán hiểu, khiến những gì nhị tiểu thư muốn chứng tỏ đã không đạt sự viên mãn.

Yến Chi kinh ngạc:

- Người đã đoán như thế nào để bảo là đoán đúng?

Tiểu Hồng nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Kỳ thực tại hạ vẫn đang cảm kích nhị tiểu thư. Thế nên chẳng dám mạo muội nói ra những gì đã đoán. Vạn nhất dù đoán đúng, lại vẫn bị nhị tiểu thư vì bất phục nên khẳng khái phủ nhận thì sao? Và như thế phải chăng chính nhị tiểu thư làm tại hạ giảm dần lòng cảm kích, là điều nhất định kể cả nhị tiểu thư cũng không hề mong muốn hay sao?

Yến Chi bảo:

- Phải chăng ý của người chỉ muốn giữa hai chúng ta nên lấy thành tâm đãi nhau? Như thế cũng được, miễn người đoán đúng và nhất là phải tìm cách minh chứng cho ta thấy những gì ta tin người đều không uổng phí. Nào, nói đi.

Tiểu Hồng gật đầu:

- Lệnh tôn quả là nhân vật dù chỉ mới gặp lần đầu vẫn khiến tại hạ ngưỡng mộ. Nhất là cách xử sự của lệnh tôn, đã không hề để lộ vẻ ngạc nhiên cho dù đã minh bạch nhị tiểu thư chỉ hành động theo chủ ý và tuyệt nhiên chưa lời nào bầm báo trước hoặc giả đã thỉnh ý lệnh tôn về quyết định của nhị tiểu thư. Đúng chẳng?

Yến Chi ngạc nhiên:

- Người làm sao đoán biết sự thật này?

Tiểu Hồng mỉm cười:

- Có thể cho tại hạ nêu một nghi vấn. Là phải chăng hầu như nhị tiểu thư chưa một lần nào có cơ hội nêu một đề xuất nào đó và được lệnh huynh tán thành, nhất là mỗi khi có sự hiện diện của lệnh tôn?

Yến Chi không vội đáp, chỉ bảo:

- Ta sẽ đáp sau. Người hãy giải thích tiếp thì hơn.

Tiểu Hồng tuân lệnh:

- Sở dĩ tại hạ hỏi câu đó vì qua diễn biến vừa rồi, cũng nhờ lệnh tôn bảo, sẽ là một đả kích đối với nhị tiểu thư nếu tại hạ để cả hai thất vọng. Thế nên, cũng như lệnh huynh, tại hạ dễ dàng đoán nhị tiểu thư chẳng những chưa một lần bầm báo, cũng chưa có cơ hội thỉnh ý lệnh tôn, mà còn đã mạo hiểm, tự định đoạt tất cả, sau khi đã từ một chỗ ẩn thân nào đó rất kín đáo, đến độ kể cả sự phụ của lệnh huynh cũng không phát hiện, nhị tiểu thư đã mục kích toàn bộ và quyết định hiện thân, tự tin là mọi định đoạt sẽ được lệnh tôn ủng hộ, một khi có cơ hội nghe toàn bộ nguyên ủy, là điều từ trước tới nay nhị tiểu thư chưa hề có cơ hội, do luôn bị lệnh huynh gần trở. Đúng không?

Yến Chi thở hắt ra, tương tự tiếng thở dài nhưng không là thở dài:

- Đại ca luôn xem thường ta. Đã vậy còn luôn chê cười, bảo ta không có đủ nữ tính, khiến ta không ít lần bất phục. Thế là ta, ta ...

Nhưng chỉ nói đến đó thì nàng ngừng lời. Thay vào đó nàng chợt hỏi Tiểu Hồng:

- Người có hàm ý gì chẳng khi bảo kể cả Bạch sư phụ của gia huynh cũng không phát hiện có ta ẩn thân, mục đích tất cả?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Lệnh huynh có bản lĩnh lợi hại thì dù nhị tiểu thư cũng có thân thủ tương tự vẫn đâu phải là điều đáng ngạc nhiên. Không, tại hạ chỉ nói theo những gì tự đoán, hoàn toàn không có bất kỳ hàm ý gì.

Yến Chi lại hỏi:

- Vậy người nghĩ sao nếu chợt biết từ lâu ta luôn có bản lĩnh lợi hại hơn Lạc Thiên Hào đại ca?

Tiểu Hồng giật mình:

- Có nghĩa là lệnh huynh không hề hay biết về sự thật này?

Yến Chi cười cười:

- Có vẻ như người không tin? Nhưng thôi, ta cũng không nên thổ lộ làm gì, nhất là đối với người, kỳ thực chỉ mới lần đầu ta quen biết. Vậy người có thể tạm giữ kín cho ta chuyện này? Hoặc hãy hứa đừng bao giờ thổ lộ cho bất luận ai?

Tiểu Hồng cũng cười cười:

- Thái độ của nhị tiểu thư đang khiến tại hạ dần hứng thú. Được, tại hạ hứa. Nhưng chỉ sợ mọi cẩn trọng của nhị tiểu thư so với lúc này đã quá muộn.

Vì e rằng thân thủ của nhị tiểu thư khó thể che giấu với một nhân vật ...

Yến Chi vụt hiểu:

- Là Bạch sư phụ của gia huynh?

Tiểu Hồng gật đầu và bật hỏi:

- Nếu không muốn mãi bị lệnh huynh xem thường, theo tại hạ, lẽ ra nhị tiểu thư chẳng nên che giấu thân thủ bản lĩnh mới đúng. Và điều này khiến tại hạ ngạc nhiên, không hiểu vì sao nhị tiểu thư tự tin bản lĩnh đã inh hơn lệnh huynh, nhất là cả hai có thể khẳng định chưa một lần thử cùng nhau phân tài cao hạ.

Yến Chi chợt hạ thấp giọng:

- Vì ta vẫn thường thử lên bám theo và lạ thay chưa lần nào bị gia huynh phát hiện. Tuy nhiên, người nói cũng đúng, hề chưa phân tài cao hạ thì chưa thể quả quyết ai có bản lĩnh inh hơn ai. Đêm nay người có hứng thú không? Vì tương tự người, ở đây cơ hồ chỉ một mình ta là nữ nhân, lại am hiểu võ học, nên ta quả thật vẫn chưa có cơ hội cùng ai tỷ võ giao chiêu. Ta sẽ đưa người đến một chỗ kín đáo và sẽ cùng người diễn luyện những gì đã học nhưng chưa có cơ hội thực hành.

Tiểu Hồng ngỡ ngàng, chợt dừng lại:

- Vậy là vì chủ ý này, nhị tiểu thư mong có người cùng luyện công nên cố tình xuất hiện và có những định đoạt, tựa hồ gia ân cho tại hạ hầu đáp lại, tại hạ phải giúp nhị tiểu thư toại ý?

Yến Chi đành thừa nhận:

- Ở đây chán lắm. Những quân binh triều đình thì chỉ quen dùng vũ khí, hầu như chẳng biết gì là võ công đích thực, tương tự người và ta may mắn được luyện. Còn muốn cùng luyện với đại ca ta ư? Ta lại ngại sẽ bị đại ca hạch hỏi, kể đến nhất định sẽ là phụ thân ta, mà ta lại không muốn tiết lộ nguyên nhân đã khiến ta có thể luyện võ công. Mà này, người phải hứa hãy giữ kín cho ta đấy.

Tiểu Hồng miễn cưỡng đáp ứng:

- Nhưng liệu có nên chẳng một khi chuyện này bại lộ thì tại hạ e khó tránh khỏi hệ lụy?

Yến Chi chợt cười tự tin:

- Chỉ cần người đừng tùy tiện tiết lộ là ổn. Kỳ dư mọi việc cứ để ta đối phó. Thôi, nhanh nào. Ta sẽ chỉ cho người một gian phòng đương nhiên có phần nào tách biệt với mọi người. Như thế ta sẽ thuận tiện mỗi khi ta cần tìm người.

Và Yến Chi đi nhanh hơn, là động thái chứng tỏ nàng đang mang tâm trạng thật hài lòng, với những gì lần này do nàng sắp đặt và cơ hồ đều hoàn hảo.

Mọi kiến tạo ở Lạc phủ cơ hồ hãy còn mới, ngoại trừ gian nhà chính tuy bề thế nhưng cũ kỹ, đủ cho Tiểu Hồng hiểu Lạc gia dù có xuất thân từ đây thì cũng đã trải qua thời gian khá lâu họ mới có cơ hội quay lại và trú ngụ. Nhân đây mới có thêm các kiến tạo mới, là một vài dãy nhà ngang dọc.

Yến Chi chợt dừng ở gian phòng đầu tiên của dãy nhà ngang:

- Những dãy nhà này dành cho các gia tướng và những gia nhân bổn phủ.

Người được sắp đặt ở gian phòng này. Trong đó cũng sẵn có mọi vật dụng cần thiết. Người vào đi và nhớ chuẩn bị, chỉ độ cuối canh một, đêm nay, ta sẽ đến như đã nói. Ta đi đây.

Tiểu Hồng đành đẩy cửa tự tiến vào và lập tức nghe khoan khoái lạ, bởi đã lâu rồi bản thân mới có lại cảm giác làm người với việc được sở hữu một gian phòng đồng thời ở bên trong quả nhiên có đủ mọi vật dụng cần thiết đúng như Yến Chi quả quyết.

Sau khi khép cửa lại, Tiểu Hồng tự tìm hiểu mọi bài trí của gian phòng và hài lòng khi tìm thấy những gì thiết thực nhất đang cần tìm. Đây là những bộ y phục mà kể từ khi còn sinh sống cạnh mẫu thân, Tiểu Hồng dù có nằm mơ vẫn chẳng dám tưởng sẽ có một lúc được sở hữu.

Tiểu Hồng đi tắm rửa và sau khi khoác bộ y phục mới, tuy không vừa vặn lắm nhưng vẫn tạo cảm giác lâng lâng khó tả cho bản thân. Tiểu Hồng leo lên giường, ung dung ngồi tọa công, vừa điều nguyên vừa trút bỏ dần mọi mệt mỏi lần u uất từ lâu vẫn đeo đẳng bên mình, là khoảng thời gian ba năm hơn kể từ khi được Trang Duy Nhật, tổng quản Kiều gia ủy thác phó giao ột vật đã trở thành nguyên nhân khiến bao sóng gió một khi bắt đầu ập đến đã đeo đẳng mãi Tiểu Hồng cho đến tận lúc này.

Nhờ đang ngưng thần tọa công nên có một lúc Tiểu Hồng phát giác đã có người vừa lặng lẽ tiến vào phòng. Tiểu Hồng từ từ hé mở mắt:

- Không ngờ chỉ mới đây đã có người đến viếng. Thật thất lễ nếu như tại hạ không hay biết sớm hơn để nghinh tiếp.

Do vừa lên tiếng vừa hé mở dần hai mắt nên mãi khi dứt lời, Tiểu Hồng mới có cơ hội nhìn rõ đây là nhân vật nào vừa đường đột tìm đến. Giật mình, Tiểu Hồng lập tức bước xuống và thi lễ:

- Đại thiếu gia phải chăng còn điều gì cần chỉ giáo? Hồng Bảo Kỳ tại hạ xin sẵn sàng chờ nghe.

Lạc Thiên Hào đang dùng mực quang dò xét khắp thân Tiểu Hồng từ đầu đến chân và lại nhìn ngược lên:

- Người đã thay đổi. Phải chăng đó là điều vì chỉ một mình muội muội của ta nhận ra nên bản thân người mới có những ưu đãi này, khiến ta cũng bất ngờ?

Tiểu Hồng bối rối:

- Có thể hiểu đây là một lời khen tặng chăng? Nếu vậy, hãy cho tại hạ có lời đáp tạ đối với mọi ân tình đang được quý phủ dành cho. Vì thú thật cũng đã quá lâu tại hạ mới có lại cảm giác được làm người. Và chính tại hạ cũng cảm thấy bất ngờ.

Lạc Thiên Hào chợt gật đầu và thái độ cũng thay đổi:

- Ta chỉ muốn tin Hồng Bảo Kỳ người quả thật đã vừa thoát hiểm từ đáy vực Tuyệt Mệnh, cũng muốn tin do số phận dun rũi nên người ngẫu nhiên đặt chân đến đây. Vì vậy hãy đừng có bất kỳ hành động nào khiến ta và gia phụ thất vọng. Tương tự, ta tuy không sẵn có ý định nhưng nhân đây đành phải khuyên người đôi câu, tất nhiên chỉ liên quan đến gia muội.

Tiểu Hồng hiểu ý, liền nhoẻn cười:

- Tại hạ xin lập lại là chưa hề có bất kỳ ý định gì gây bất lợi cho quý phủ và quả thật chỉ là tình cờ đến đây. Thế nên, xin Đại thiếu gia hiểu cho, để đáp lại những gì tại hạ đang tiếp nhận, Hồng Bảo Kỳ này liệu đáng là người chẳng nếu có tâm địa lấy oán báo ân? Riêng về nhị tiểu thư, Đại thiếu gia an tâm, rất có thể nhị tiểu thư sẽ có nhiều hành động khó ngờ, đây là tại hạ tự ước đoán qua tâm tính của nhị tiểu thư vừa bộc lộ, thì tại hạ vẫn quyết không để Đại thiếu gia, nhất là lệnh tôn thất vọng.

Lạc Thiên Hào lại gật đầu:

- Tuy không thể bảo tính khí của gia muội là xốc nổi hay bốc đồng nhưng đúng như người nói, ở gia muội đôi khi cũng có những hành vi khó ngờ. Vả lại, nhờ mới rồi nhìn thấy cách thức người tọa công, tạo cảm giác như thể thân thủ của người phải thật sự inh hơn những gì bản thân người đã bộc lộ, thế nên ta đoán nhất định chỉ vì người đích thực chưa từng cùng người động thủ giao chiêu bao giờ, thiếu những kinh nghiệm trận mạc, có nhiều hạn chế là điều tất yếu. Vậy khi có cơ hội, người chấp nhận chẳng cùng ta tái diễn những trận tỷ võ và hãy bỏ qua nếu ta đã có phần quá đáng, từng cười chê người?

Tiểu Hồng giật mình:

- Đại thiếu gia sao lại quá lời? Vì đích thực bản lĩnh của Đại thiếu gia lợi hại hơn, có chê cười tại hạ cũng đâu có gì lạ?

Lạc Thiên Hào chép miệng và gật đầu:

- Gia phụ tuy không biết võ công nhưng vẫn không hổ danh là vị tướng tài đáng được triều đình trọng dụng. Vì ta thừa biết mọi diễn biến vừa xảy ra đều do gia muội tùy tiện hành động. Tuy nhiên, với cung cách nhìn người thật chuẩn xác của gia phụ, nhất định chỉ vì nhận ra người không những đã tỏ ra thật tâm mà còn có một vài ưu điểm sẽ trở nên hữu dụng, thế nên gia phụ mới phá lệ, dù lần đầu gặp đã tiếp nhận người ngay. Và phải chăng điều đó chứng tỏ, chỉ mỗi một Lạc Thiên Hào ta là thiện cận. Chính vì thế, người không bỏ qua cho thái độ từng có của ta đối với người?

Tiểu Hồng bối rối kêu:

- Đại thiếu gia lại quá lời nữa rồi. Nhưng đã vậy, nếu thật sự Đại thiếu gia cần tại hạ như là người để cùng luyện công thì tại hạ cung kính bất như tòng mạng. Chỉ mong sao, giả như bản lĩnh tại hạ vẫn quá kém, Đại thiếu gia hãy nhớ và xin nương tay cho. Được chăng?

Lạc Thiên Hào mỉm cười:

- Chỉ e đến lúc đó, ta mới là người cầu xin người nương tay thì có. Mà này, người là một cô nhi thật sao? Ta có thể cùng người ngồi xuống, không phải là cật vấn mà ta chỉ muốn am hiểu thêm về hoàn cảnh xuất thân của người.

Chợt nhớ lại, Tiểu Hồng một lần nữa bối rối và luống cuống mời Lạc Thiên Hào ngồi:

- Đại thiếu gia thấy đấy. Tại hạ vẫn chưa quen cách tiếp đãi, mong Đại thiếu gia lượng thứ cho. Còn về xuất thân lai lịch của tại hạ, mời Đại thiếu gia an tọa, tại hạ xin được tỏ bày. Theo như gia mẫu thổ lộ thì gia phụ đã sớm quá vãng, đầu như vào lúc tại hạ chỉ còn là thai nhi. Phần mẫu thân thì mười năm sau đó cũng yếu mệnh tạ thế, khiến tại hạ phải nối tiếp chuỗi ngày còn lại thật lênh đênh cơ khổ.

Lạc Thiên Hào chợt hỏi:

- Song thân phụ mẫu người có biết võ công chăng?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Tại hạ không hề có võ học truyền gia. Và về vấn đề này, Đại thiếu gia nghĩ thế nào, tại hạ được xem là may mắn hay bất hạnh khi tình cờ vì rơi xuống vực nên được gia sư thu nhận và trao truyền võ công?

Lạc Thiên Hào bảo:

- Nghĩa là người tuy ngẫu nhiên có võ công nhưng cho đến tận lúc này vẫn chưa biết phải nên có lập trường tôn chỉ thế nào?

Tiểu Hồng xoa tay:

- Sao lại chưa có? Trái lại, như câu nói:

“nhất tự vi sư - bán tự vi sư”, một khi tại hạ đã tiếp nhận chân truyền thì sư thù là điều không thể không báo phục. Nhưng tại hạ chỉ muốn hỏi Đại thiếu gia, đột ngột trở thành một nhân vật võ lâm là may mắn chăng?

Lạc Thiên Hào trầm ngâm, sau đó chợt hỏi ngược lại:

- Theo ý người thì thế nào?

Tiểu Hồng cười buồn:

- Xem ra kể cả Đại thiếu gia cũng không thể đáp lời. Phần tại hạ ư? Thật may là đã nhờ thời gian dài ngộ bị sinh cầm vĩnh viễn dưới đáy vực, thế nên tại hạ có cơ hội nghĩ thấu suốt. Tất cả chỉ là do số phận đặt để ối người chúng ta. Và là họa hay là phúc, Đại thiếu gia thừa nhận chẳng đều tùy thuộc vào hành vi cư xử của từng người chúng ta?

Lạc Thiên Hào chợt đứng lên, lần đầu cười một cách chân tình với Tiểu Hồng:

- Cách nhận định của người cũng giúp Lạc Thiên Hào ta thấu đáo. Được lắm, ta càng thêm tin người và mong sao sẽ có ngày giữa ta và người thật sự trở thành bằng hữu. Không quấy rầy người nữa. Xin cáo từ.

Sau đó, dù còn lại một mình, Tiểu Hồng do có nhiều suy nghĩ nên không thể tiếp tục tọa công. Nhân đó, lần đầu tiên Tiểu Hồng tự cho phép bản thân được ngắm nhìn và xem xét thật kỹ một vật được gọi là Hiên Thư Minh Ngọc. Là hành vi mà suốt thời gian dài ở dưới đáy vực. Tiểu Hồng vì không dám mơ nghĩ sẽ có lúc thoát hiểm nên ngoài việc đêm ngày tự luyện công thì chẳng hề thiết xem qua.

Hiên Thư Minh Ngọc kỳ thực chỉ là một mảnh ngọc trong suốt, có hình thù vừa tròn vừa dẹt, với hai mặt một thì bằng phẳng một thì khum khum.

Không những vậy, Hiên Thư Minh Ngọc còn được cắn vào một chân đế, cũng dẹt và tròn, khác chẳng là được làm bằng loại vật liệu dù chẳng là gỗ thì cũng có màu đen và cứng tương tự gỗ.

Tiểu Hồng không thể nghĩ ra Hiên Thư Minh Ngọc có giá trị như thế nào để trở thành bảo vật khiến nhiều người tranh giành, trong đó phải kể đến Kiều gia và Thần Ưng bang. Và cũng chỉ vì vật này mẫu thân của Tiểu Hồng mới bị thảm tử cùng với việc Tiểu Hồng đột nhiên bị đẩy vào vùng xoáy đầy hiểm ác của chốn giang hồ, trái với ước nguyện từ lâu nay mẫu thân của Tiểu Hồng vì không muốn Tiểu Hồng sa vào nên mãi đến lúc cuối đời mới cam chịu bộc lộ bản thân từng là nhân vật võ lâm.

Nhưng nếu Hiên Thư Minh Ngọc không là báu vật thật sự thì thân mẫu của Tiểu Hồng đâu bắt ngờ đặt nhiều kỳ vọng vào Tiểu Hồng? Và vì có nhiều hy vọng nên mẫu thân của Tiểu Hồng mới di ngôn một câu, bảo Tiểu Hồng khi nào cảm thấy đã đủ lực thì hãy chứng tỏ bằng cách chỉ một chiêu thử xem có quật vỡ tảng đá hiện vẫn tọa lạc ở một nơi chẳng ai hay biết ngoài hai mẫu tử Tiểu Hồng.

Quyết tâm tìm và khám phá điều bí ẩn của Hiên Thư Minh Ngọc, Tiểu Hồng chợt vận lực, cố nạy mảnh ngọc trong suốt sao cho tách khai khỏi phần đế màu đen.

Điều đó không khó, có chăng là khi đã tách khai cả hai thì giữa hai vật này hoàn toàn chẳng có ẩn chứa bất kỳ điều gì bí ẩn.

Tiểu Hồng thất vọng toan ghép trả lại nguyên vị, thì ngờ đâu chợt phát hiện một điều kỳ lạ.

Không tin vào điều vừa nhìn thấy, Tiểu Hồng thay vì ghép cả hai lại, đành một lần nữa nhìn ngắm kỹ hơn cả hai vật.

Nhưng cũng như lần đầu, do không phát hiện bất kỳ điều gì, Tiểu Hồng lại thất vọng, đành ghép cả hai vào nhau.

Lạ thay, quả đúng như hiện tượng lúc này Tiểu Hồng đã tình cờ nhìn thấy, hễ đưa hai vật này lại gần nhau thì mục quang của Tiểu Hồng nếu vô tình nhìn xuyên qua mảnh ngọc trong suốt đều phát hiện như được trông thấy phần chân đế rõ hơn, to hơn.

Sinh nghi, Tiểu Hồng đặt mảnh ngọc vào gần mắt và thử nhìn mọi vật xung quanh qua lớp trong suốt của mảnh ngọc.

Rất lạ, các vật được nhìn đều nhoè đi, không sao nhận rõ hình dạng, ngoại trừ một vài vật tình cờ có khoảng cách thật gần so với mảnh ngọc. Đó là các ngón tay của Tiểu Hồng đang cầm chính mảnh ngọc. Đến lúc này, bốn chữ Hiến Thư Minh Ngọc lần đầu làm Tiểu Hồng động tâm. Và để minh chứng ọi điều đã vừa bất chợt xuất hiện trong tâm trí, Tiểu Hồng liền xòe một bàn tay, tự nhìn lại cũng bàn tay đó nhưng xuyên qua mảnh ngọc.

Thật kỳ quái, các vân tay được Tiểu Hồng nhìn rất rõ, rõ đến độ không ngờ.

Hiện trạng này làm toàn thân Tiểu Hồng chợt nổi gai và lập tức đưa mảnh chân đế lại gần, nhìn kỹ cả hai mặt cũng qua lớp trong suốt của mảnh ngọc.

Ở một mặt của chân đế chợt xuất hiện nhiều tự dạng dù nhỏ ly ty nhưng vẫn được Tiểu Hồng trông rõ. Qua đó, Tiểu Hồng đọc thấy rõ nhất năm chữ:

Khoái Mã Bộ Thiên Hành. Kế đến, khi nhắm đọc theo toàn bộ các tự dạng khác, nhỏ hơn năm chữ vừa đọc, Tiểu Hồng suýt nữa bật reo, khi nhận ra bản thân vừa ngẫu nhiên phát hiện một pho công phu, đúng hơn là kinh văn yếu quyết để luyện thuật khinh thân pháp có danh xưng là Khoái Mã Bộ Thiên Hành.

Biết võ công vị tất sẽ là điều may. Dù vậy, vì biết võ công nên đối với Tiểu Hồng, việc phát giác thêm bất kỳ một công phu nào nữa cũng làm cho phấn khích. Do đó, nhân lúc vẫn có một mình, Tiểu Hồng nhìn qua mảnh ngọc, đọc lại và cố ghi nhớ cho kỹ lâu thuộc toàn bộ kinh văn của pho công phu Thiên Hành Khoái Mã Bộ.

Lúc đã hoàn tất, bằng một ý niệm vừa nảy sinh, Tiểu Hồng không chần chừ, hủy ngay mảnh chân đế.

Hóa ra mảnh chân đế không hoàn toàn bằng gỗ. Vì khi Tiểu Hồng dụng lực phá hủy thì mảnh đen đó bất chợt dần trở nên mềm dẻo lạ chỉ bị biến dạng và chẳng sút vỡ dù là một mảnh nhỏ. Dù vậy, dụng tâm hủy bỏ toàn bộ các kinh văn của Tiểu Hồng cũng đã được thực hiện. Vì mảnh đế đó lúc này đã bị biến dạng, trở thành một mẫu vật thật tròn, tợ một hoàn linh đan và Tiểu Hồng chỉ cần há miệng, ném tọt vào, nuốt chửng là chẳng còn ai nữa ngoài Tiểu Hồng được kể là kẻ duy nhất đắc thủ công phu Khoái Mã Bộ Thiên Hành.

Tiểu Hồng đã hành động đúng như vậy và sau đó ung dung cất lại chỉ mỗi một mảnh ngọc Hiến Thư vào người là hoàn tất.

Và từ lúc đó trở đi, Tiểu Hồng trong thời gian chờ đợi màn đêm buông xuống, cũng như sự xuất hiện của Lạc Yến Chi như đã được căn dặn, đã không ngớt nghĩ suy và chiêm nghiệm về kinh văn vừa đắc thủ. Để rồi càng ngẫm nghĩ thì Tiểu Hồng càng thêm nhận thức Khoái Mã Bộ Thiên Hành quả thật là công phu khinh thân pháp tốt cùng ảo diệu, đến độ nếu chẳng chuyên tâm luyện thì Tiểu Hồng tự mình bạch rằng bản thân đừng mong thi triển và vận dụng theo đúng mức lợi hại của công phu này.

6. Chương 6: Cuộc Đời Đâu Thế Mãi Bình Lặng Bí Ẩn Minh Ngọc Loạn Lạc Gia

Đang theo chân Lạc Yến Chi đi trong bóng đêm, Tiểu Hồng chợt hỏi:

- Nhị tiểu thư sẽ giải thích thế nào nên bất đồ bị ai đó phát hiện hành vi này của hai chúng ta?

Lạc Yến Chi rất tự tin:

- Ta đã chuẩn bị sẵn, sẽ bảo là cần đưa người đi tìm tung tích Trốc Đầu Ưng. Há chẳng phải đây là điều người cũng quan tâm và cần mau chóng thực hiện để minh chứng mọi điều như đã hứa hay sao?

Tiểu Hồng tán phục:

- Thật inh. Chứng tỏ vạn sự đã được Nhị tiểu thư trù liệu ngay từ đầu?

Lạc Yến Chi chợt chuyển ngoặt theo một lối rẽ rất khó nhận thấy:

- Đương nhiên. Và tất cả chỉ là vì ta luôn cần có một người cùng luyện công. Sự xuất hiện của người thật đúng lúc. Nhưng đừng vì thế mà người nảy những ý đồ bất chính. Điều đó không chỉ khiến ta thất vọng mà còn như phụ thân ta nhận định, sẽ là một đả kích, e ta mãi sau này chẳng còn dám tin vào ai, kể cả bản thân cũng vậy.

Tiểu Hồng thở ra nhẹ nhẹ, luôn đi theo chân nàng:

- Nhị tiểu thư yên tâm. Chỉ trừ phi, một là quý phủ chợt bạc đãi tại hạ và hai là tại hạ bỗng phát hiện ở quý phủ có bất kỳ hành vi nào mờ ám, sẽ hệ lụy đến tại hạ, thì lúc đó dĩ nhiên thái độ của tại hạ cũng sẽ khác. Nhược bằng vẫn chẳng có gì xảy ra, tại hạ tuyệt nhiên không bao giờ lấy oán báo ân.

Hướng hồ lệnh huynh cũng đã có các cư xử dần thân thiện, khiến tại hạ thêm cảm kích. Nguyên hứa sẽ không bao giờ để chư vị thất vọng.

Lạc Yến Chi thoáng khựng lại:

- Gia huynh đã tỏ ra thân thiện với người? Như thế nào?

Tiểu Hồng phì cười và bảo:

- Cũng rất là bình thường, Nhị tiểu thư chớ quá lo lắng. Và mọi chuyện là thế này.

Nhờ đó, khi nghe Tiểu Hồng thuật xong, Lạc Yến Chi vì yên tâm nên tiếp tục bước đi:

- Chỉ đi thêm một quãng nữa là đến một địa điểm kể như thật an toàn. Ý ta muốn sẽ cùng người trước tiên thử diễn luyện thuật khinh công.

Không phải để phân cao thấp mà để thuật khinh thân đã do Long Kiến Xương sư phụ khẩu truyền và bản thân đã từng luyện để lao theo màng.

“Vút!”

Bất chợt xuất hiện một bóng đen lao ập thật nhanh vào Tiểu Hồng theo hướng ngược lại.

“Vù ...”.

Tiểu Hồng kinh tâm, vội dừng chân và khẽ bật quát:

- Ai?

Đổi ngược lại, bóng đen cũng quát:

- Kẻ nào? Hãy đỡ!!

Một lực đạo xuất hiện, khiến Tiểu Hồng hốt hoảng vội nhảy tránh và lần này thì kêu thật khản trương:

- Có phải Nhị tiểu thư chăng? Hãy mau thu chiêu. Tại hạ đây!

“Ào ...”.

Chỉ lúc đó bóng đen mới dừng chiêu:

- Là người ư, Hồng Bảo Kỳ? Thế mà ta ngờ ... Nhưng sao người quá chậm, khiến ta phải quay lại, cũng suýt nữa là làm người với kẻ gian?

Tiểu Hồng đành nhận lỗi:

- Tại hạ cũng đâu ngờ Nhị tiểu thư chỉ mới đó đã quay trở lại. Vẫn may là tại hạ kịp nhận ra thanh âm giọng nói của Nhị tiểu thư. Nào, xin hãy bắt đầu lại và tại hạ hứa sẽ cố hết sức để theo kịp tiểu thư.

Bóng đen chính là Lạc Yến Chi, nàng phì cười:

- Cũng có nghĩa là lần vừa rồi vì chưa kịp chuẩn bị nên người chậm chạp? Vậy hãy để xem lần này sẽ như thế nào. Đã sẵn sàng chưa?

Tiểu Hồng dù không muốn vẫn có cảm nhận đang mang tâm trạng bất phục, thế nên lập tức đáp:

- Được rồi. Xin mời Nhị tiểu thư.

Lạc Yến Chi bật lao đi ngay:

- Vậy thì đi!

“Vù ...”.

Tiểu Hồng bật lao theo và thật tận lực. Ngờ đâu cũng suýt nữa Tiểu Hồng lại bị bỏ rơi, qua đó mới vỡ lẽ thân thủ của Lạc Yến Chi quả thật tinh ...

Như cũng cảm nhân điều này, Lạc Yến Chi có phần chậm lại, còn lên tiếng trấn an Tiểu Hồng:

- Người đừng quá miễn cưỡng. Nếu lúc nào theo không kịp hãy lên tiếng.

Vì thà như vậy hơn là hai chúng ta để thất lạc nhau.

Tiểu Hồng có cảm giác thật lạ, tương tự bị nhục nhã, do là nam nhi lại có bản lĩnh kém thua nữ nhi. Vì vậy, thay vì lên tiếng hồi đáp, Tiểu Hồng chỉ lẳng lẳng bám theo dù đang thi triển khinh thân pháp sư truyền nhưng trong tâm trí đã bắt đầu luôn ngẫm nghĩ về khinh thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành vừa rồi tuy thi triển vận dụng nhưng thất vọng thay lại bất thành.

Cũng vì thế, lúc Lạc Yến Chi dần dừng lại, Tiểu Hồng lại không hề nghĩ đây là do cả hai đã đến nơi, nhưng do ngõ nang vì yếu sức nên chậm, thế là Tiểu Hồng thừa cơ hội lao qua luôn.

“Vù ...”.

Chỉ đến khi Lạc Yến Chi lên tiếng gọi rõ to, Tiểu Hồng mới biết là đã lầm, đành dừng lại và ngượng ngùng giải thích:

- Lẽ ra lúc sắp đến nơi Nhị tiểu thư nên lên tiếng báo cho tại hạ biết trước.

Lạc Yến Chi lúc này vừa bật hỏa tập để thắp sáng một ngọn đuốc lên và bật ra những lời trách, hàm ý phàn nàn Tiểu Hồng:

- Ta có lên tiếng chứ, sao lại không? Ất do người hoặc là không lưu tâm hoặc là cố tình bỏ ngoài tai, chứng tỏ đã phải miễn cưỡng đi theo ta thế này.

Hãy nói đi, nếu người thật sự không thích, hoặc giả cũng cho ta là hạng nữ nhi không hề có các nữ tính cần thiết thì ta hứa, chỉ một lần này thôi, mai hậu ta quyết không làm phiền người nữa.

Tiểu Hồng tỉnh ngộ, vội phân minh:

- Nếu vậy lỗi là do tại hạ, vì mãi nghĩ ngợi nên không hề nghe Nhị tiểu thư lên tiếng. Tại hạ nói thật đấy, và Nhị tiểu thư có muốn biết điều gì đã khiến tại hạ mãi bận tâm chăng? Đó là tại hạ có cảm giác hổ thẹn, do bản lĩnh quá kém, và tệ hơn là có phần thất vọng, e khó thể báo phục sư thù.

Lạc Yến Chi qua ánh sáng đuốc sáng, nhìn và an ủi Tiểu Hồng:

- Nhìn vào sắc diện người lúc này, ta biết, người đang rất thật tâm. Vậy thì đừng buồn nếu ta vừa lầm trách người. Thứ nữa, cũng đừng vội thất vọng, vì ta xin mượn lời mẫu thân, có câu này dành cho người, đó là “dục tốc bất đạt”. Và đây cũng là câu mà nhờ đó bản thân ta chưa hề nản lòng, cho dù đã lâu lắm rồi ta cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ có một dịp như thế này để tự mình bạch mọi khổ luyện của ta liệu có thu được dù chỉ một phần thành tựu như mong đợi hay chăng? Và người thấy đấy, lòng kiên trì của ta đã được đáp ứng, qua lời kể như khen tặng của người vừa rồi. Tương tự, ta cũng khuyên người chớ thất vọng.

Được chứ?

Tiểu Hồng nhìn quanh:

- Nhị tiểu thư vừa đề cập đến lệnh đường ...

Lạc Yến Chi nói ngay:

- Đã mười năm rồi huynh muội ta thật bất hạnh, không còn được bàn tay từ mẫu chăm sóc. Vì người chỉ là người mới đến nên không biết cũng phải.

Vậy hãy nghe ta khuyên, trước mặt của gia phụ đừng bao giờ lơ lờn thất ngôn, đề cập nổi bất hạnh của hai huynh muội ta. Bởi gia phụ đang mang nhiều ưu tư, sẽ chỉ là chồng chất thêm sự khổ tâm nếu để gia phụ biết những nỗi muộn phiền lẽ ra chẳng nên nhắc đến của hai huynh muội ta. Riêng về địa điểm này và người đang lưu tâm dò xét thực chỉ là những gì còn sót lại từ một trang viện đã lâu lắm rồi bị bỏ hoang. Ba năm trước, lúc được gia phụ đưa về đây, do ta cần tìm một chỗ kín đáo để tự luyện công nên tình cờ phát hiện. Thế là hầu như đêm nào ta cũng một mình tự đến. Người có cảm nghĩ thế nào?

Tiểu Hồng chép miệng:

- Cảm nghĩ của tại hạ ư? Đây là sự đồng cảm, vì không ngờ xung quanh Nhị tiểu thư luôn có nhiều người, nhưng sự cô độc của Nhị tiểu thư đâu khác gì tại hạ cũng từng thời gian dài một mình dưới đáy vực. Nhưng lẽ nào từng động tĩnh của Nhị tiểu thư, lại còn kéo dài khá nhiều ngày, vẫn không bị bắt luận ai phát hiện?

Nàng cười vừa mãn nguyện vừa tinh quái:

- Ở bốn phủ, ngoài hai sư phụ của gia huynh, nào thêm ai khác am hiểu võ công. Vả lại, ta chỉ lên đi khi tất cả đều yên giấc. Vậy họ đâu dễ phát hiện ta. Nhưng thôi, ta đưa người đến đây để luyện võ, nào phải để chuyện trò. Có thể bắt đầu luyện bằng loại công phu gì trước? Quyền cước trắng?

Nhờ có tâm trạng đồng cảm, Tiểu Hồng không còn giữ sự dè dặt hoặc bất phục với Lạc Yến Chi nữa, nên gạt đầu:

- Muốn bắt đầu bằng bất kỳ loại công phu nào cũng được. Nhưng theo tại hạ, chúng ta chỉ nên dụng chiêu và tạm thời chẳng cần dụng lực nội. Tại sao Nhị tiểu thư có biết không? Để đừng gây kinh động và đêm đêm tại hạ mới có cơ hội tiếp tục đến giúp Nhị tiểu thư vừa luyện công vừa giải khuây. Đúng không?

Nàng cười vui:

- Người đã hứa rồi nha. Vậy thì mau bắt đầu. Hãy cẩn trọng đấy. Đỡ!!

Vậy là vì ngẫu nhiên, cả hai cùng là những kẻ đầu tiên được cùng một đối tượng thi thố sở học. Và do cùng sở nguyện là chỉ luyện công để mong mình bạch bản lĩnh bản thân hoặc nhân đó được bổ khuyết những chỗ yếu kém hầu bản lĩnh tinh tiến hơn thế nên họ hoàn toàn hài lòng được giao chiêu và không cần thiết phải dụng lực. Đây là điều ai trong họ cũng từ lâu mong đợi và được toại nguyện, kể cả Tiểu Hồng cũng không muốn mãi mất đi cơ hội này.

Vì thế, lúc màn đêm dần tan, Lạc Yến Chi thu chiêu về và hã hê bảo:

- Người cũng khá lắm, đâu kém gì ta. Vậy hãy cứ như thế nha, một là luôn giữ kín, hai là hễ đêm về, lúc sắp điểm canh hai thì người mau tìm cách đến đây. Ta luôn đợi người. Hứa chứ?

Tiểu Hồng cũng mãn nguyện:

- Quân tử nhất ngôn. Tại hạ hứa sẽ mãi giữ điều bí ẩn cho bản thân, quyết chẳng tiết lộ cùng ai. Xin cung thỉnh Nhị tiểu thư về trước. Vì sẽ bất tiện nếu để ai đó phát hiện hai chúng ta lại về cùng nhau. Xin mời.

Gạt đầu hài lòng, Lạc Yến Chi bật lao đi trước, phần Tiểu Hồng, sau khi nán lại để dập tắt ngọn đuốc mới chậm chậm quay về sau.

o o o

Tự biết đã quá muộn nếu lúc này lại chui vào chăn ấm ngủ bù, Tiểu Hồng đành thay y phục và lên giường ngồi tọa công điều tức.

Và cũng như hôm qua, Tiểu Hồng đang tọa công lại phát hiện có người bước vào, Tiểu Hồng vội mở mắt và nghi hoặc nhìn Lạc Thiên Hào:

- Đại thiếu gia đến sớm thế này ...

Lạc Thiên Hào xua tay:

- Không ngờ người còn thức sớm hơn ta, Hoặc giả người không chớp mắt vì mãi tọa công suốt đêm chẳng? Đừng lo ngại, ta đến sớm chỉ muốn được cùng người đến Diễn Võ đường luyện công. Vì nếu không có người

cùng luyện, sư phụ ta luôn bảo sẽ khó được tăng tiến và cũng thiếu những kinh lịch cần thiết. Người ưng thuận chăng?

Tiểu Hồng thầm nhẹ nhõm, một là mừng vì chuyến đi bí ẩn đêm qua đích thực chưa bị phát hiện và hai là vui vì nhờ suốt thời gian gần đây bản thân đã quen với việc luyện công đêm ngày nên bây giờ, dù chẳng có cơ hội nghỉ ngơi sau một đêm không được ngủ thì lúc này thân thể vẫn cảm thấy tỉnh táo, ắt sẽ đủ lực làm Lạc Thiên Hào hài lòng, cũng không tạo nghi ngờ cho bất luận ai ở Lạc tướng phủ, Tiểu Hồng hớn hở đứng lên:

- Đại thiếu gia đã có lệnh, kể như đây là phận sự tại hạ phải thi hành, nào dám không ưng thuận. Đại thiếu gia! Xin mời Đại thiếu gia đi trước cho.

Lạc Thiên Hào cũng hớn hở bước đi, nhân đó giải thích rõ thêm cho Tiểu Hồng biết cung cách sinh hoạt hiện na ở Lạc tướng phủ:

- Gia phụ theo hoạn lộ đã lâu, nay vì mang nhiều phiền muộn nên đành treo ấn từ quan. Do vậy vào thời gian này, gia phụ chỉ muốn yên tĩnh ở thư phòng. Quan tâm bảo vệ an toàn cho trong ngoài Lạc tướng phủ ngoài một ít quân binh tâm phúc vì không nỡ xa lìa gia phụ nên nguyên ý đến đây thì nhất nhất đều trông cậy vào bản lĩnh được kể là cao cường của gia sư. Nhưng cũng chính vì thế, hầu như ta lúc nào cũng một mình luyện công ở Diễn Võ đường quá rộng. Chỉ thi thoảng gia sư mới đến và chỉ điểm những gì ta hoặc luyện sai hoặc chưa đủ thấu đáo. Và thật ý của ta là nay bỗng có thêm người, hãy ngày ngày cùng ta luyện công, được không? Cũng đừng miễn cưỡng vì nghĩ đây là ta dùng thân phận Đại thiếu gia ra lệnh cho người.

Tiểu Hồng cố nên nhịn và chỉ dám cười thầm, do lấy làm lạ là hai huynh muội Lạc Thiên Hào - Lạc Yến Chi đã không nhận ra chung một điều cần của nhau. Trái lại chỉ do ngẫu nhiên, Tiểu Hồng chợt trở thành đối tượng vừa cần thiết vừa đủ tư cách cùng một lúc làm hài lòng cả hai. Và đối lại, người thu lợi nhiều nhất chính là Tiểu Hồng. Vì thế Tiểu Hồng vui vẻ nhận lời:

- Cho dù Đại thiếu gia ra lệnh thì đâu có gì quá đáng. Tóm lại, có thể hiểu phận sự của tại hạ từ nay về sau chỉ là cùng Đại thiếu gia luyện công. Về việc này tại hạ hoàn toàn tán đồng và xin hứa sẽ không để Đại thiếu gia thất vọng.

Rất vui mừng, Lạc Thiên Hào đưa Tiểu Hồng vào một nơi quả nhiên rất rộng. Và chỉ cần nhìn qua những hàng hàng lớp lớp đủ các loại khí giới, Tiểu Hồng cũng tự hiểu đây chính là Diễn Võ đường vừa nghe Lạc Thiên Hào đề cập.

Bất chợt phát hiện Tiểu Hồng chỉ ngó qua nhưng không chú tâm đến các loại khí giới, Lạc Thiên Hào kinh ngạc:

- Người không từng luyện qua các loại khí giới ư? Chứng tỏ trong các công phu được sư phụ người khẩu truyền cũng không có kiếm pháp - đao pháp hoặc bất kỳ loại vũ khí nào tương tự?

Tiểu Hồng thổ lộ:

- Cũng là điều đáng tiếc, đúng không? Nhưng biết sao được một khi sở học do gia sư khẩu truyền không hề có kiếm pháp, cho dù tại hạ cũng rất muốn.

Lạc Thiên Hào mỉm cười:

- Nếu vậy ta và người chỉ luyện giới hạn trong những công phu người am hiểu. Riêng về kiếm pháp, để ta thử hỏi ý sư phụ. Và nếu được chấp thuận ta hứa sẽ thay sư phụ, chỉ điểm cho người. Nào, bắt đầu được chưa? Hãy yên tâm, ta chỉ dụng chiêu, không dụng lực. Vì về công phu hỏa hầu, như người không thể so với ta. Hãy mau xuất thủ đi.

Tiểu Hồng lập tức tiến chiêu, cùng Lạc Thiên Hào diễn khai cuộc luyện công theo các công phu Tiểu Hồng từng luyện.

Cứ như thế suốt mười ngày sau đó cơ hồ Tiểu Hồng chẳng có dịp nào ngơi nghỉ. Có chăng thì chỉ là một đôi khi lúc ngắn ngủi, vào khi giữa trưa hoặc vào lúc chiều tối. Thi thoảng thì thêm một ít nữa vào tầm mờ mờ sáng nếu như đêm trước đó Lạc Yến Chi dừng quá cao hứng cứ chèo kéo, Tiểu Hồng lưu lại luyện thêm, là điều mà gần đây Lạc Yến Chi luôn thích như vậy.

Chợt một hôm, Tiểu Hồng kinh ngạc sau khi đã đến Diễn Võ đường và chờ mãi vẫn chẳng thấy Lạc Thiên Hào đâu.

Đang mừng thầm vì thế là suốt ngày hôm nay đã có dịp nghỉ ngơi thì bất đồ Tiểu Hồng thấy Bạch Thám Đáo, sư phụ của Lạc Thiên Hào từ ngoài bước vào Tiểu Hồng vội thi lễ:

- Bạch tiền bối. Cho hỏi hôm nay Đại thiếu gia sao không thấy đến?

Bạch Thám Đáo mỉm cười:

- Lạc tướng quân thi thoảng vẫn sai phái Đại thiếu gia đi có việc. Chính vì thế, nhân cơ hội này ta muốn gặp riêng người. Có gì phiền toái chăng?

Tiểu Hồng cũng mỉm cười:

- Được Bạch tiền bối quan tâm thì chỉ là vạn hạnh, đâu có gì là phiền toái. Nhưng phải chăng Đại thiếu gia đã nói với Bạch tôn giá, liên can đến kiếm pháp chăng hạn?

Bạch Thám Đáo lắc đầu:

- Nhất nhất mọi sự tề đồ đều bầm báo. Nhưng thật tiếc về việc chỉ điểm kiếm pháp cho người là điều không thể. Tuy nhiên, điều làm ta quan tâm là công phu của người ngày càng tinh tiến, đến độ không ngờ. Nhưng đây vẫn là do Lạc Thiên Hào thuật lại, thật không biết đúng sai thế nào. Người có thể giải thích chăng?

Tiểu Hồng không thể không thừa nhận:

- Từ lâu tại hạ chỉ tự luyện một mình, lại chỉ dựa vào mọi điều do gia sư khẩu truyền, thế nên không thể không có những khiếm khuyết mà nếu không nhờ cùng luyện ắt tại hạ khó thể tự bản thân phát hiện. Điều này là sự thật và tại hạ tin Bạch tiền bối thừa hiểu để không cần bất kỳ lời giải thích nào thêm.

Bạch Thám Đáo gật đầu:

- Lạc Thiên Hào cũng nhận định tương tự. Tuy nhiên ta vẫn mong được nghe người giải thích, nhất là gần đây, theo Lạc Thiên Hào đoán, người đã có phần hầu như là luôn nhượng chiêu đối với Lạc Thiên Hào. Đúng chăng?

Tiểu Hồng giật mình:

- Đại thiếu gia đã nói như thế ư? Nhưng nếu có thể phát hiện sao Đại thiếu gia không nói với riêng tại hạ, trái lại chỉ tỏ bày cùng một mình Bạch tiền bối?

Bạch Thám Đáo đáp:

- Đương nhiên phải có nguyên do. Người đừng quên vì đâu người đột ngột xuất hiện ở đây. Và tương tự hãy còn nhiều người đang đợi chờ sự minh chứng của người liên quan đến tất cả những gì do người từng thuật kể. Người nghĩ sao?

Tiểu Hồng chợt dạ:

- Dĩ nhiên tại hạ không hề quên, trái lại vẫn chờ đợi sự quay lại của Trốc Đầu Ưng. Nhưng hãy cho tại hạ hỏi, là Đại thiếu gia tự miệng nói với Bạch tiền bối những nghi ngờ này hay chỉ do Bạch tiền bối tùy tiện nêu ra nhân hôm nay là cơ hội đầu tiên hai chúng ta được đối diện nhau?

Bạch Thám Đáo bật cười:

- Phận sự của ta đâu phải chỉ mỗi việc là truyền thụ võ công cho Thiên Hào. Trái lại, người cũng nên minh bạch, ta còn có trách nhiệm lo sao cho toàn bộ trong ngoài Lạc tướng phủ này được an toàn. Thế nên ta có quyền nếu nghi ngờ một khi cảm thấy cần thiết. Huống hồ vào thời gian gần đây ta còn phát hiện hề đêm đến là người lên bỏ đi, mãi gần sáng mới tự quay về phòng.

Người có thừa nhận chăng?

Tiểu Hồng động tâm, vì thế buột miệng hỏi ngược lại:

- Bạch tiền bối có lần nào thử lặng lẽ bám theo chân tại hạ chưa?

Bạch Thám Đáo cau mặt:

- Người có ý gì khi hỏi như vậy?

Tiểu Hồng cũng cau mặt:

- Vì theo lẽ thường tình nếu Bạch tiền bối có các phát hiện tương tự nhất định phải thử bám theo, hầu mình bạch hư thực, đúng không? Vậy thì có gì Bạch tiền bối không đáp lời?

Bạch Thám Đáo không đáp, chỉ quay người bỏ đi sau khi cố ý ném lại cho Tiểu Hồng câu hăm dọa:

- Ta chỉ muốn khuyên người một câu là một khi ta còn ở đây thì đừng manh động hoặc giở bất kỳ trò gì. Nhớ đấy. Hừ!

Tiểu Hồng hoang mang vô tả. Vì thế, chờ khi Bạch Thám Đáo khuất dạng, Tiểu Hồng cũng lỵ khai và lần đầu tiên tự ý đi tìm Lạc Yến Chi.

Ngờ đâu vẫn có sự trùng hợp, Lạc Yến Chi cũng được phụ thân sai phái đi ra ngoài và mười phần đủ mười có thể mãi chiều tối Lạc Yến Chi mới quay về.

Tiểu Hồng càng thêm hoang mang, đành đi trở lại gian phòng được dành cho bản thân.

Nhưng kể cả ở đây, Tiểu Hồng vẫn đi đi lại lại không yên, cuối cùng đành quyết định thêm lần nữa, phải đi tìm và thà bày tỏ mình bạch cùng Lạc tướng quân hơn là chịu hậu quả nhất định sẽ rất xấu.

Không ngờ đáp lại lời đề xuất cũng như thỉnh cầu của Tiểu Hồng, một trong các gia tướng ở Lạc tướng phủ chỉ thủy chung nói:

- Lạc tướng quân đang cần yên tĩnh, đã có lệnh không để ai quấy rầy.

Hồng thiếu hiệp xin hãy vui lòng trở gót. Tiểu tướng hứa ngay khi có cơ hội, sẽ bẩm báo lời thỉnh cầu diện kiến của Hồng thiếu hiệp.

Không an tâm, thế là lần đầu tiên không cần đợi màn đêm buông xuống, hướng hồ lúc này trời vẫn chưa đến Ngọ, Tiểu Hồng đã tự tìm đến địa điểm bí ẩn và quyết ở đấy chờ Lạc Yến Chi.

Nhưng do khó thể ngồi yên, vì thời gian phải chờ đợi sẽ là quá dài, Tiểu Hồng chỉ muốn xua bớt mọi nỗi bồn chồn dành một mình luyện công. Nhân đó bản thân càng thêm hài lòng với những gì đã thật sự tình tiến, ngoại trừ khinh thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành vẫn chưa có cơ hội luyện tập.

Vì thế, lần đầu tiên Tiểu Hồng mê mải luyện Khoái Mã Bộ Thiên Hành, quên thời gian vẫn cứ trôi và màn đêm buông xuống từ lúc nào không biết.

Không những thế, nếu như không bất ngờ phát hiện vừa bắt gặp tiếng động lạ ắt Tiểu Hồng chưa chịu dừng và dĩ nhiên chẳng thể biết màn đêm đã buông về.

Trong màn đêm đen vậy bọc, Tiểu Hồng dừng lại trong tư thế chờ đợi.

Nhưng vì không phát hiện gì thêm, Tiểu Hồng đành lên tiếng:

- Nhị tiểu thư đã đến, còn chờ gì chẳng hiện thân?

Tuy nhiên, do chẳng có thanh âm nào đáp lại, Tiểu Hồng phì cười, vẻ thú vị:

- Lại là trò nào khác của Nhị tiểu thư, đúng không? Muốn thử nghiệm để xem tại hạ có đủ bản lĩnh phát hiện chỗ Nhị tiểu thư vẫn đang ẩn thân phải không? Nếu vậy, cho dù tự biết thế nào bại, nhưng lẽ nào không đáp ứng, nhân lúc Nhị tiểu thư đang cao hứng? Được, tại hạ đành nhập cuộc vậy.

Nhưng chỉ sau một lúc ngưng thần nghe ngóng và thử tìm, vì có cảm nhận sẽ không phát hiện bất kỳ điều gì, Tiểu Hồng vụt động tâm và khẽ kêu:

- Phải chăng là Bạch tiền bối? Nếu vậy, xin cung thỉnh Bạch tiền bối hiện thân, cho tại hạ có cơ hội giải bày.

Ngờ đầu xung quanh vẫn yên tĩnh khiến Tiểu Hồng vừa hoang mang vừa trầm lo. Vậy là không chân chờ gì nữa, Tiểu Hồng vội bỏ đi, tìm cách quay trở lại Lạc tướng phủ càng nhanh càng tốt.

Được một lúc, khi chỉ còn cách các dãy nhà ngang dọc của Lạc tướng phủ không bao xa, một lần nữa Tiểu Hồng lại phát hiện có tiếng động lạ.

Tiểu Hồng dừng lại, vội ngược mắt nhìn lên các vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Thời gian lúc này đã quá nửa canh hai, Tiểu Hồng trầm suy nghĩ, vậy tiếng động lạ vừa phát hiện quyết chẳng thể do các quân binh của Lạc tướng phủ gây ra, vì đây là thời khắc tất cả đều chìm vào giấc ngủ. Vậy thì nguyên nhân phát tiếng động lạ chỉ là do có ai đó đã và đang vẫn lên bám theo Tiểu Hồng mà thôi.

Ai? Tiểu Hồng tự hỏi và hầu như mười phần đủ mười phần chỉ nghi ngờ nhân vật duy nhất. Vì thế, khi tiếp tục di chuyển, Tiểu Hồng càng thêm khẩn trương, quyết định đi đến một nơi mà lẽ ra bản thân Tiểu Hồng chỉ có thể nên tìm đến vào lúc thanh thiên bạch nhật.

Đã vậy, lúc sắp đi đến nơi, lại thêm một nguyên nhân nữa chợt xuất hiện khiến Tiểu Hồng càng thêm quyết tâm đi đến đó, bất chấp đây là thời khắc mà sự xuất hiện của Tiểu Hồng ở đây nhất định chẳng được hoan nghênh.

Ngờ đầu, chỉ còn cách chỗ đó độ ba trượng, bất chợt Tiểu Hồng bị một bóng đen đột ngột hiện thân chắn lối:

- Người đến đây làm gì, thay vì vào giờ khắc này phải ngủ như mọi người mới đúng?

Tiểu Hồng lo lắng nhìn nhân vật ấy:

- Bạch tiền bối chỉ vừa tình cờ xuất hiện hay kỳ thực vẫn âm thầm theo chân tại hạ này giờ?

Bóng đen đó chính là Bạch Thám Đáo:

- Chớ nói nhảm. Với thân phận của ta lẽ nào cam chịu hạ mình lên theo dõi người? Điều này vì lúc sáng, người đã một lần đề cập, ta ngờ chỉ cần nhắc nhở người là đủ. Ngờ đầu ngày đêm nay người lại dám to gan tự dẫn thân đến đây. Nói mau, người hành sự theo mệnh lệnh của ai và đâu là nguyên nhân khiến người quyết mạo hiểm, toan hành thích mưu hại Lạc tướng quân ngay lúc này?

Bị cắt vắn và lời đề quyết cơ hồ kết tội của Bạch Thám Đáo nếu như vào thời điểm khác ắt sẽ làm Tiểu Hồng khiếp đảm. Nhưng riêng vào lúc này thì lạ thay, Tiểu Hồng không những không lo sợ mà còn cau mày cắt vắn ngược lại:

- Bạch tiền bối quả quyết không hề theo chân tại hạ thật chứ? Nếu vậy, xin hãy cho biết mau, Bạch tiền bối vẫn ẩn thân quanh đây như thế này đã lâu chưa? Nào, đây là điều khá hệ trọng, rất mong được Bạch tiền bối cố đáp lời cho.

Trong bóng đêm, Bạch Thám Đáo khẽ nhích môi buông ra mấy tiếng cười lạnh:

- Người muốn dò hỏi để sau này lại tiếp tục tìm cách xâm nhập vào tịnh phòng và hãm hại Lạc tướng quân ư? Vậy chỉ e người sẽ phải thất vọng thôi, vì một là bản thân người đừng mong còn cơ hội nào khác và điều thứ hai, giả như đêm nay người may thoát thì từ rày về sau Bạch Thám Đáo ta sẽ có những bố trí khác, biến khu vực này thành nơi bất khả xâm phạm. Nào, hãy lo tự vệ đi.

Hoặc tốt hơn hãy ngoan ngoãn thúc thủ, thay vì chờ ta ra tay chỉ khiến người càng thêm chuốc khổ vào thân.

Ngờ đầu, vừa nghe xong, Tiểu Hồng lại bật kêu khẩn trương:

- Vậy thì nguy rồi. Mau lên. Tại hạ phát hiện có người xâm nhập vào phủ.

Và nếu tại hạ nhìn thấy không lầm thì người đó vừa biến mất, chính là ở ngay tịnh phòng của Lạc tướng quân. Hãy mau xông vào, ngăn kẻ đó lại. Nếu không, e sinh mạng, Lạc tướng quân lâm nguy.

Cũng thấy Tiểu Hồng toan xông vào gian phòng chỉ cách đó ba trượng, là nơi mà ngay từ đầu Tiểu Hồng đã quyết định phải đến, Bạch Thám Đáo lập tức ra tay ngăn cản:

- Đứng lại. Kế trá nguy của người đầu thế lẽ được ta. Muốn tiến vào tịnh phòng của Lạc tướng quân ư? Người xem thường ta đến thế sao? Đờ!

Bạch Thám Đáo tung chưởng “Ào ...”.

Tiểu Hồng tuy sợ nhưng vì vẫn thật tâm lo cho Lạc tướng quân nên vội lách trách.

”Vù ...”.

Không ngờ bị hụt chiêu, Bạch Thám Đáo hừ lạt và chuyển bám theo:

- Người có thân thủ khá đấy. Phải chăng chỉ lúc này người mới bộc lộ bản lĩnh thật? Nhưng cũng đừng mong toại nguyện, Đờ!

“Ào ...”.

Đến Tiểu Hồng cũng không ngờ bản thân qua động thái vừa rồi lại may thoát. Vì vậy, giờ lại bị Bạch Thám Đáo áp công, Tiểu Hồng theo cung cách vừa thể hiện thử tìm cách thoát chiêu lần nữa.

“Vù ...”.

Phát hiện Tiểu Hồng lại thoát, Bạch Thám Đáo tức thì bạt kiếm.

”Choang!”.

Và cùng với một kiếm chiêu thần tốc bạt loang ra, Bạch Thám Đáo cả tiếng quát:

- Hảo bộ pháp. Nhưng để xem người có thể tự thoát mãi được chăng? Xem kiếm!!

”Vù ...”.

Nhận thấy kiếm chiêu của Bạch Thám Đáo cứ như tia sáng bạc lạnh lùng cuộn ập đến, Tiểu Hồng thất kinh, không những chỉ lo tránh mà còn hốt hoảng bật tung thêm một kinh, vừa đánh vừa kêu thật ra:

- Bạch tiên bối mau dừng tay. Kể cả Lạc bá bá nữa nếu có nghe thì hãy mau đề phòng. Vì vừa có kẻ đột nhập, nhất định đối tượng của hắn chính là Lạc bá bá. Lời của tại hạ tuyệt đối xuất phát từ tâm thành, Bạch tiên bối sao chẳng mau mau dừng tay. Ôi!!

“Ầm!!”.

Kiếm kinh và chưởng lực chạm nhau, không chỉ làm Tiểu Hồng chấn động, phải lão đảo lùi, mà còn gây thành loạt kinh động thật lớn.

Vì thế, những gia tướng và các quân binh của Lạc tướng phủ bắt đầu ừn ừn kéo đến với những ngọn đuốc sáng xuất hiện mỗi lúc mỗi nhiều.

Dưới những ánh hòa quang, Bạch Thám Đáo với thần sắc ngưng đọng lập tức phát ra mấy loạt kiếm chiêu liên hoàn, vừa tấn công vừa vây hãm Tiểu Hồng vào giữa các vầng kiếm quang:

- Hồng Bảo Kỳ người thật to gan. Nhưng bất luận thế nào, đêm nay người đừng mong thoát.

“Ào ... Ào ...”.

Hiện trạng này khiến Tiểu Hồng hết dám phân thần, cho dù trong lòng rất muốn có cơ hội nhìn một thoáng về phía sau hầu chờ xem có thấy Lạc tướng quân vì bị kinh động có chịu mở cửa tịnh phòng ra nhìn hay không, đây là nói nếu như Lạc tướng quân chưa bị kẻ thần bí lén đột nhập gây phương hại. Và vì không còn cơ hội quay lại nhìn, Tiểu Hồng lại phải lo đối phó với những loạt kiếm chiêu liên hoàn tột cùng lợi hại của Bạch Thám Đáo, thế nên Tiểu Hồng chỉ còn mỗi một phương cách là lại tiếp tục vừa đánh vừa kêu:

- Tại hạ không hề là kẻ toan gây bất lợi cho Lạc tướng quân bá bá. Xin hãy tin lời tại hạ và phiền chư vị mau mau tìm cách giữ sao cho Lạc bá bá luôn vẹn toàn. Mau lên. Vì đã có kẻ đột nhập vào tịnh phòng này. Phần Bạch tiên bối, xin đừng ngộ nhận nữa. Và chỉ cần được tận mắt nhìn thấy Lạc bá bá đích thực vẫn vô sự, tại hạ lập tức thúc thủ, quyết chẳng dám đương đầu thế này.

Và thật may mắn, Tiểu Hồng nhờ chú tâm vào cục diện nên cho dù đã mấy lần suýt lâm nguy thì lúc tối hậu vẫn kịp thoát chết trong gang tấc.

” Vù ... Vù ...”.

Diễn biến này khiến Bạch Thám Đáo thêm động nộ, tiếp tục sử các chiêu kiếm khác lợi hại hơn, uy lực hơn:

- Người có bộ pháp luật thật ma quỷ. Dù vậy ta không tin người thật sự có thành tâm. Mau đỡ!

“Ào ... Ào ...”.

Đột ngột bật vang lên các hoạt kêu mừng rỡ của những gia tướng Lạc tướng phủ:

- Tướng quân?!

- Tạ ân trời phật, Lạc tướng quân vẫn vô sự.

- Tướng quân chỉ một phen kinh động và may vẫn bình an. Thế mà bọn thuộc hạ cứ nghĩ ...

Và thanh âm của vị tướng quân họ Lạc cũng đến lúc bật phát lên:

- Sao mọi người huyền não thế này? Bạch sư phụ mau dừng tay. Còn Hồng Bảo Kỳ người sao bỗng trở mặt ra tay đối phó với Bạch sư phụ là nhân vật luôn được bốn nhân tín nhiệm? Hãy dừng tay cả nào.

Tiểu Hồng tức thì thu chiêu và lên tiếng với vẻ cam chịu:

- Lạc bá bá vẫn vô sự. Tại hạ như đã hứa, nguyện ý thúc thủ và cam lòng chịu mọi định đoạt!

Bạch Thám Đáo lập tức tiến nhập và dễ dàng thần tốc ra tay chế trụ các huyết đạo của Tiểu Hồng:

- Đã đến lúc này, người không thúc thủ mà được ư?

Tuy bị điểm huyết nhưng Tiểu Hồng vẫn tiếp tục lên tiếng:

- Một lần nữa xin lập lại và mong mọi người tin tại hạ. Nhất là Lạc bá bá, xin hãy cho tiểu đệ có cơ hội phân tỏ và bẩm báo đôi lời.

Bạch Thám Đáo cười lạnh, vừa lôi Tiểu Hồng đi vừa lên tiếng, nói với chủ nhân Lạc tướng phủ:

- Bạch mỗ thật vô dụng, đã để tiểu tử gây kinh động đến Lạc tướng quân.

Xin hãy phó giao tiểu tử cho Bạch mỗ một lần tự thân tra khảo. Và hứa chỉ rạng sáng ngày mai sẽ có bẩm báo minh bạch cùng Lạc tướng quân.

Chợt Lạc tướng quân lên tiếng:

- Bạch sư phụ xin dừng quá vội. Vì Lạc mỗ đằng nào cũng bị gây kinh động, hãy cho biết ngay đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Thám Đáo đành dừng chân và không thể không có lời hồi bẩm:

- Không chỉ đêm nay Bạch mỗ phát hiện Hồng tiểu tử to gan dám lên đến đây, mà vài đêm trước nữa cũng phát giác Hồng tiểu tử còn có những hành vi ám muội rất đáng ngờ. Vì sự an nguy của Lạc tướng quân, Bạch mỗ thật có lỗi đã gây thành huyền não. Mong được Lạc tướng quân lượng thứ.

Lạc tướng quân tự đi đến và chỉ dừng khi đến trước mặt, diện đối diện với Tiểu Hồng:

- Lúc sáng, bốn nhân có nghe thuộc tướng bẩm báo người muốn đến hội diện cùng bốn nhân? Phải chăng vì không toại nguyện, đêm nay người đành lên đến?

Bạch Thám Đáo kinh ngạc, chợt lên tiếng trước khi Tiểu Hồng đáp lời:

- Có thật như thế chẳng, Hồng Bảo Kỳ người quả to gan, lại dám tìm Lạc tướng quân vào giữa thanh thiên bạch nhật ư?

Tiểu Hồng càng thêm sợ với những ngộ nhận cứ mỗi lúc mỗi tăng:

- Tại hạ chỉ vì có việc cần bẩm báo, thế nên quyết không ngại quấy rầy sự yên tĩnh của Lạc bá bá. Riêng chuyện đêm nay thì khác. Do phát hiện đã có kẻ đột nhập, tại hạ vì cảm nhận bản thân cũng phải có bốn phận nên mới xảy ra cố sự này.

Lạc tướng quân kinh nghi quay lại nhìn Bạch Thám Đáo:

- Bạch sư phụ ...

Bạch Thám Đáo vội xua tay:

- Lạc tướng quân chớ vội tin hẳn. Vì lúc Bạch mỗ xuất hiện, ở xung quanh đích thực chẳng có ai khác ngoài một mình hẳn.

Lạc tướng quân lại chuyển mục quang nhìn qua Tiểu Hồng. Thấy vậy, Tiểu Hồng lên tiếng ngay:

- Có thể tiểu diệt lắm. Nhưng nếu được, sao Lạc bá bá không thử tạm tin tiểu diệt một lần và hãy cho người tiến vào lục soát?

Lạc tướng quân cau mặt:

- Nếu không có bất kỳ phát hiện gì thì sao?

Tiểu Hồng ngượng cười:

- Như vừa nói, tiểu diệt có thể lắm. Tuy nhiên chỉ cần được an tâm và rằng tất cả chỉ là do tiểu diệt gây ra, thì bất luận phải chịu xử phạt thế nào tiểu diệt cũng đành cam chấp nhận.

Lạc tướng quân gật đầu:

- Nếu vậy, bốn nhân cũng thử tạm tin người lần này. Và khi mọi hư thực được minh bạch, vì người đã tự hứa, bốn nhân mong người chớ nuốt lời.

Nói xong, vị tướng quân họ Lạc chỉ cần khẽ hất hàm là lập tức các gia tướng dưới quyền đều nghiêm cẩn, khẩn trương phân khai và bằng cung cách riêng, chỉ có ở những nhân vật đã quá quen với cảnh xung trận ngoài chiến mạc mới dễ dàng thực hiện, họ tiến hành lục soát toàn bộ cách dãy phòng vừa nhanh vừa thật quy củ.

Vì thế, chỉ một thoáng sau, họ lần lượt quay lại và lắc đầu:

- Không có gì.

Tiểu Hồng thất kinh, lại kêu:

- Kẻ đột nhập nếu lại là cao thủ võ lâm thì e rằng ...

Lạc tướng quân hiểu ý, lập tức ngắt lời:

- Ý người muốn đích thân tự tìm? Được, bốn nhân cho người cơ hội nữa.

Tiểu Hồng lo lắng:

- Nhưng với thân thủ bản lĩnh của tiểu diệt cũng e khó thể phát hiện nếu đích thực kẻ đột nhập là cao thủ.

Bạch Thám Đáo nôn nóng hỏi; - Người chỉ làm phí thời gian của mọi người. Vậy ý người thế nào, sao không nói thẳng ra?

Tiểu Hồng cười gượng:

- Ở đây chỉ có Bạch tiên bối là bản lĩnh nhất. Tại hạ đành đa sự, xin phiền Bạch tiên bối tự lục soát một lần nữa.

Lạc tướng quân phì cười:

- Dù đa sự nhưng bốn nhân cùng ghi nhận đây là thành ý của người. Thôi thì thế này vậy, chúng ta sẽ cùng nhau tiến hành. Nghĩa là chỉ có bốn nhân, Bạch sư phụ và một mình người mà thôi. Người thấy sao?

Nụ cười của Lạc tướng quân giúp Tiểu Hồng phần nào an tâm:

- Tiểu diệt xin có lời đa tạ khi được Lạc bá bá hiểu rõ thành ý. Được, tiểu diệt đành mạo muội một phen.

Bạch Thám Đáo đành miễn cưỡng giải khai huyết đạo cho Tiểu Hồng:

- Nhưng ta cảnh báo ngươi, chớ thừa cơ giở trò hay là tìm cách đào tẩu.

Nếu không, hừ, kiếm của Bạch Thám Đáo ta quyết chẳng dung tha.

Nhờ thế, cũng có Lạc tướng quân theo chân, Tiểu Hồng lần đầu tiên được bước vào các gian phòng liên kè, tất cả đều dành ột mình vị tướng quân họ Lạc sở hữu, thuận tiện cho thói quen luôn thích được yên tĩnh của bản thân.

Tuy nhiên, mọi hy vọng của Tiểu Hồng dần tan biến ... Chẳng ai phát hiện bất kỳ điều khả nghi nào. Cuối cùng, Tiểu Hồng đành bảo:

- Tiểu diệt chỉ lo hão. Càng gây thêm tội khi đã khiến Lạc bá bá chịu một đêm chẳng thể ngủ yên. Dù vậy, vì tiểu diệt vẫn có lời cần bẩm báo. Mong Lạc bá bá đại lượng chấp thuận và cho tiểu diệt thêm một cơ hội này nữa.

Đang tâm trạng phẫn khích vì không có gì đáng lo nữa, Lạc tướng quân mỉm cười và gật đầu:

- Hãy nói đi.

Ngờ đâu, Tiểu Hồng lại lắc đầu:

- Tiểu diệt chỉ mong được bẩm báo riêng.

Bạch Thám Đáo bật cười:

- Vậy là ngươi đã tự cáo giác mưu đồ. Cho một mình ngươi lưu lại để mặc tình mưu hại Lạc tướng quân ư? Dễ vậy sao?

Tiểu Hồng vẫn khẳng khái:

- Nếu cần, tại hạ sẵn lòng để Bạch tiên bối chế ngự huyết đạo toàn thân.

Và xin lượng thứ vì điều tại hạ cần bẩm báo quả thật không thể để bất luận ai khác nghe ngoài mỗi một mình Lạc bá bá.

Lạc tướng quân cau mày:

- Ngươi chớ quá lời. Vì bốn nhân vẫn luôn xem Bạch sư phụ đây là tâm phúc. Có thể hiểu cơ hồ chẳng còn phân biệt đâu là chuyện riêng tư, dù là của bốn nhân hay của Bạch sư phụ.

Tiểu Hồng đành thổ lộ:

- Nhưng riêng đối với việc này, vì tiểu diệt đã có lời hứa. Và chỉ vạn bất đắc dĩ tiểu diệt mới cam đành bẩm báo cùng một mình Lạc bá bá là quá lắm rồi. Nhưng nếu Lạc bá bá không chấp thuận thì thôi vậy. Cũng đỡ cho tiểu diệt không phải mang tiếng thất hứa với người.

Bạch Thám Đáo động tâm:

- Ngươi đã hứa thế nào và với ai?

Lạc tướng quân cũng quan tâm:

- Đúng vậy, ngươi đã hứa lời cùng ai?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Xin lượng thứ, tiểu diệt không thể tiết lộ.

Lạc tướng quân phật ý:

- Nói vậy, nếu bốn nhân ưng thuận cho ngươi cơ hội mật bẩm thì sao? Há lẽ ngươi cũng không thể tiết lộ nhân thân của kẻ đã bắt ngươi phải hứa?

Tiểu Hồng bảo:

- Như vậy thì khác. Vì tiểu diệt sắp thổ lộ nếu muốn Lạc bá bá quan tâm và tin thì không thể không thể bẩm báo rõ tất cả.

Tỏ ra miễn cưỡng, Lạc tướng quân quay nói với Bạch Thám Đáo:

- Chỉ vì Lạc mỗ muốn tỏ tường hư thực, đành có lỗi với Bạch sư phụ lần này vậy.

Bạch Thám Đáo cũng miễn cưỡng đáp lời:

- Nhưng để vạn sự luôn vẹn toàn, thật mong Lạc tướng quân cho phép mỗ hoàn thành bốn phận.

Và lập tức Bạch Thám Đáo ra tay, một lần nữa chế ngự huyết đạo của Tiểu Hồng, còn nói thêm:

- Dù thế nào thì cũng có lúc huyết đạo tự giải khai. Do vậy, ta không thể cho người một thời hạn quá lâu. Muốn gì thì hãy nói mau lên. Và nếu trong vòng một canh giờ, ta vẫn không thấy Lạc tướng quân tỏ cho biết bất kỳ dấu hiệu gì thì ta sẽ lập tức xông vào. Khi đó, hừ, mọi hậu quả thế nào ắt người cũng tự đoán ra.

Tiểu Hồng cười cười, nói với theo cho Bạch Thám Đáo yên tâm:

- Tại hạ đâu cần nhiều thời gian như thế chỉ ột lời bẩm báo. Xin Bạch tiên bối chớ quá lo.

Và khi Bạch Thám Đáo đi khuất, chính vị tướng quân họ Lạc cũng thúc hối Tiểu Hồng:

- Người có thể nói được rồi. Nào.

Ngờ đâu Tiểu Hồng ngay lúc này cảm thấy khó mở miệng. Thế nên thay vì bẩm báo, Tiểu Hồng lại đặt nghi vấn:

- Ngoài lệnh lang Lạc Thiên Hào, Nhị tiểu thư Lạc Yến Chi cũng am hiểu võ công, chẳng hay Lạc bá bá có tình cờ hay biết chuyện này chăng?

Thật bất ngờ, Lạc tướng quân lại chẳng hề tỏ ra kinh ngạc:

- Cho dù có chuyện đó thì sao? Nhân đây bốn nhân cũng cho người biết, vì tiện nội trước khi cùng bốn nhân thành nhân vẫn từng là nhân vật võ lâm nên rất có thể Lạc Yến Chi biết võ công là do tiện nội từ lâu đã kín đáo chỉ điểm. Nhưng liên quan gì đến chuyện người cần bẩm báo?

Tiểu Hồng ngạc nhiên:

- Nếu vậy, quý phủ kể như đã có sẵn sở học truyền gia, có sao Lạc bá bá không để lệnh ái và lệnh lang cùng luyện?

Lạc tướng quân cười cười:

- Nội tình của bốn phủ dĩ nhiên chỉ do bốn phủ tùy nghi sắp đặt. Phải chăng điều người muốn bẩm báo chỉ là chuyện này? Nếu vậy, có thể hiểu như người đã bẩm báo xong?

Thái độ của Lạc tướng quân nếu khiến Tiểu Hồng tốt cùng ngạc nhiên thì đồng thời cũng làm Tiểu Hồng phải khẩn trương tỏ bày ngay những gì đang rất cần tỏ bày:

- Xin Lạc bá bá chờ đã. Vì sự thật là thế này.

Và Tiểu Hồng thổ lộ về việc mười mấy ngày qua nếu ban ngày phải cùng Lạc Thiên Hào chung luyện võ công thì đêm đêm vẫn cùng Lạc Yến Chi diễn luyện tương tự:

- Dĩ nhiên với võ công hoàn toàn hữu biệt của lệnh lang và lệnh ái thì kẻ được lợi nhất là chính là tiểu diệt. Thế nhưng khác với luyện võ cùng lệnh lang, tiểu diệt rất ngại cho lệnh ái và tin rằng thế nào cũng có ngày bị ai đó phát hiện hành vi có phần lén lút giữa tiểu diệt và lệnh ái. Huống hồ điều đó đã suýt xảy ra, do sáng nay tiểu diệt đã bị Bạch tiên bối cật vấn và cứ cho rằng tiểu diệt đang có những hành vi chọc gậy bắt lợi cho Lạc bá bá. Bây giờ tiểu diệt đã thật tâm tỏ bày. Rất mong được Lạc bá bá mình xét và cần nhất là cho tiểu diệt một lời khuyên. Vì khi thổ lộ chuyện này là tiểu diệt đã bội tín với những gì đã hứa cùng lệnh ái.

Lạc tướng quân chợt bảo:

- Nếu không muốn thất hứa, sao người không tiếp tục giữ lời hứa cùng Yến Chi?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Vì hai nguyên do. Thứ nhất, tiểu diệt không muốn quý phủ nghi ngờ, huống hồ gần đây hành vi của tiểu diệt đã bị Bạch tiền bồi lư tâm hoài nghi.

Nhưng hệ trọng hơn chính là nguyên do thứ hai, liên can đến sự an nguy của Lạc bá bá.

- Ý muốn nói, lúc này đích thực người đã phát hiện có kẻ đột nhập bốn phủ?

Tiểu Hồng thở dài:

- Tiểu diệt không tin bản thân bị hoa mắt. Nhưng tiếc thay toàn bộ sự thật đều phản lại mọi nhận định của tiểu diệt.

- Người không có ý gây bất lợi cho bốn phủ thật sao? Hãy minh chứng đi, nếu có thể.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Tâm thành của tiểu diệt là điều minh chứng duy nhất. Kỳ dư tiểu diệt chẳng thể tự minh chứng bằng bất kỳ điều gì khác.

- Sao lại không? Giả như người hãy nói rõ về thân thế lai lịch, nhất là về xuất thân võ học của người, không được sao?

Tiểu Hồng gượng cười:

- Ý của Lạc bá bá cũng nghi ngờ tiểu diệt?

- Không sai. Và người có biết tại sao không? Tại vì võ công của người đang khiến Bạch Thảm Đáo nghi ngại, qua sự thật là người vừa giao đấu, chẳng chùn tay trước một Bạch Thảm Đáo vẫn là cao thủ lợi hại nhất đang được bốn nhân tin cẩn.

Tiểu Hồng đành giải thích:

- Tiểu diệt từ lâu vẫn là tự luyện. Nhưng gần đây lại nhờ được cùng lệnh lang và lệnh ái, nhân đó thấu đáo hơn. Có thể hiểu sơ dĩ tiểu diệt mau tinh tiến chỉ là nhờ vẫn ghi nhớ, chẳng bỏ sót bất kỳ loại công phu nào do gia sư khẩn trương khẩu truyền lúc cuối đời. Và nếu Lạc bá bá vẫn nghi ngờ thì sao không chịu nghĩ tất cả chỉ là do xuất thân của gia sư rất có thể từng là cao nhân, võ công tuyệt đại cao cường?

- Bốn nhân vì cũng có suy nghĩ này nên rất muốn Hồng Bảo Kỳ người chỉ ít phải một lần thật tâm, cho bốn nhân minh bạch toàn bộ lai lịch sự phụ của người. Thế nào?

Tiểu Hồng bảo:

- Tiểu diệt chỉ có thể thổ lộ, gia sư đích thực ở họ Long, tên Kiến Xương.

Còn xuất thân thế nào, do tiểu diệt may được biết xuất xứ võ học của gia sư có phần can hệ Thần Ứng bang, thế nên đã lập tâm, sau này nếu có cơ hội, tiểu diệt quyết không bỏ qua chuyện này. Trái lại sẽ tận lực truy nguyên toàn bộ sự thật và mong sao sẽ sớm phát hiện ai là hung thủ hãm hại gia sư để báo phục sư thù.

- Người có cảm nhận ai là kẻ thù chẳng?

Tiểu Hồng cân nhắc:

- Không phải vô duyên cớ những nhân vật Thần Ứng bang từng sục tìm khắp đáy vực Tuyết Mệnh. Tiểu diệt đoán rằng có thể gia sư đã bị họ hãm hại.

- Hãy nói rõ hơn xem.

Tiểu Hồng chỉ biết cười trừ:

- Đó chỉ là nỗi nghi ngờ. Kỳ dư hư thực thế nào còn tùy vào sự truy xét của tiểu diệt về sau.

- Vậy vạn nhất Hồng Bảo Kỳ người bắt đồ đổi mặt cùng Thần Ứng bang thì thái độ sẽ là thế nào? Đối đầu ngay hay còn chờ tổ tường hư thực?

Tiểu Hồng quả quyết:

- Quý phủ đã độ lượng, ban cho tiểu diệt một chỗ dung thân. Thế nên có thể hứa, nếu Thần Ưng bang dám mạo phạm quý phủ, tiểu diệt quyết không chần chừ, trái lại sẽ cùng quý phủ đương đầu cùng họ.

Lạc tướng quân đến lúc này mới mỉm cười:

- Hay lắm. Bốn nhân chỉ chờ nghe mỗi một câu này. Và nếu đó là lời xuất phát từ thành tâm, bốn nhân hứa sẽ không để lộ chuyện này cho bất kỳ ai biết, chỉ để giúp người không mang tiếng thất hứa với Yến Chi.

Toan lên tiếng đáp tạ thì Tiểu Hồng lại nghe Lạc tướng quân bảo:

- Nhưng với những gì vừa xảy ra, do người đã không phát hiện kẻ đột nhập, thế nên hãy còn một điều người đã hứa, hy vọng người chưa quên.

Tiểu Hồng cười buồn:

- Lạc bá bá xin cứ tùy nghi định đoạt. Muốn xử trí thế nào, tiểu diệt cũng cam chịu.

Bất chợt lúc đó có bóng dáng Bạch Thám Đáo quay trở vào.

Lạc tướng quân do không thể phát hiện nên vẫn tiếp tục lên tiếng:

- Xử trí người thì không. Nhưng chỉ mong người vẫn nhớ và nhất định sau này bốn nhân sẽ nhắc lại, biết đâu rồi vẫn có việc gì đó cần nhờ đến người?

Riêng về những gì người vừa tỏ bày thì ...

Lo sợ Bạch Thám Đáo có thể nghe, Tiểu Hồng vội hắng giọng gọi:

- Bạch tiên bối sao quay vào sớm? Hoặc giả đã quá thời hạn một canh giờ rồi ư?

Nhờ đó Lạc tướng quân mới nhìn thấy Bạch Thám Đáo:

- À, Bạch sư phụ ...

Bạch Thám Đáo thoát xuất hiện lên tiếng ngay:

- Lạc tướng quân sao quá độ lượng, không xử trí hần? Xin lượng thứ, vì Bạch mỗ chẳng thế nào an tâm nên đành mạo muội quay trở vào sớm hơn hạn định. Dù vậy, Bạch mỗ vẫn tuân theo chủ ý của Lạc tướng quân. Có thật chẳng xảy ra điều gì đáng ngại chăng?

Lạc tướng quân cười bình thản:

- Những gì Hồng Bảo Kỳ vừa bẩm báo đích thực chẳng có chi đáng ngại.

Tuy nhiên, cũng xin tỏ thật hầu Bạch sư phụ an lòng. Hần đã khiến Lạc mỗ yên tâm nhất là thái độ luôn tỏ ra sẵn sàng cùng bốn phủ đối đầu giả như có bất luận địch nhân nào dám mạo phạm, kể cả Thần Ưng bang.

Và trước khi Bạch Thám Đáo kịp bộc lộ phản ứng, đồng thời cũng không nỡ để Tiểu Hồng pháp phòng lo ngại lâu hơn, Lạc tướng quân lập tức nêu chủ định:

- Lúc này đêm cũng đã quá khuya. Và sự thật là ai ai cũng một lòng vì bốn phủ. Thôi thì hãy bỏ qua mọi chuyện đêm nay. Tương tự, xin Bạch sư phụ cũng vì Lạc mỗ, đừng tỏ ra quá nghi kỵ Hồng thiếu hiệp nữa. Nào, nhị vị có thể quay về. Chúc tất cả ngon giấc và xin được tiễn chân.

Bạch Thám Đáo đành giải khai huyết đạo cho Tiểu Hồng và dù lòng không vui vẫn phải cùng nhau ly khai, trả lại sự yên tĩnh đang cần qua thái độ đã quá rõ của vị tướng quân họ Lạc.

7. Chương 7: Truy Bảo Vật Tịch Sơn Xuất Hiện Chung Mưu Đồ Thần Ưng Ra Tay

Chưa kịp thức dậy thì có tiếng gọi cửa làm Tiểu Hồng giật mình và vội vàng đáp ứng ngay:

- Đâu lần nào Đại thiếu gia không tùy tiện tiến vào? Xin mời và xin cho biết lần này Đại thiếu gia đột nhiên giữ lễ, chợt gõ cửa đánh thức tại hạ, là có gì chỉ giáo?

Lạc Thiên Hào xô cửa đi vào, thái độ tuy không hung hãn nhưng cũng không biểu lộ thiện cảm như các lần trước đây:

- Hồng Bảo Kỳ người hay đấy. Đến nỗi ta vừa về tới, cũng nghe không ít chuyện, đều do một mình người gây ra. Nào, nói đi. Hay cũng như đối với sư phụ ta, ngoài một mình gia phụ, trong mắt người cũng chẳng kể gì đến một Đại thiếu gia là ta?

Mọi mệt mỏi lần ngái ngủ ở Tiểu Hồng nhờ đó tan biến. Và Tiểu Hồng bước xuống khỏi giường, vừa thản nhiên thay đổi y phục, vừa lên tiếng:

- Đại thiếu gia đã quay về lúc nào? Và chưa gì đã được nghe tất cả về chuyện đêm qua, nhanh như thế có phải là do lệnh sư tường thuật?

Lạc Thiên Hào đi đi lại lại:

- Đường như người có hàm ý gia sư vì đêm qua không toại nguyện nên cố tình xui bẩy ta đến đây, quá sớm khiến người bất ngờ?

Tiểu Hồng đã thay đổi y phục xong, lập tức tiến lại và đứng đối diện, ngăn hành vi đi đi lại lại của Lạc Thiên Hào:

- Đương nhiên tại hạ có bất ngờ. Dù vậy, bất luận là do lệnh sư sai khiến hay tự ý Đại thiếu gia tìm đến thì cũng vậy thôi. Những gì đêm qua, tại hạ chỉ có thể tỏ bày cùng một mình lệnh tôn thì đây là do những nguyên nhân ngoài ý muốn. Vì thế, xin lượng thứ, tại hạ cũng không tiện lặp lại cùng Đại thiếu gia.

Lạc Thiên Hào khựng người lại:

- Thân phận người vẫn còn trong vòng nghi vấn, ta không tin người lại dám có thái độ này, là chẳng xem Lạc Thiên Hào ta ra gì?

Tiểu Hồng chợt bảo:

- Mong Đại thiếu gia chớ quá nặng lời. Nhưng nếu muốn, Đại thiếu gia không đi thỉnh ý lệnh tôn? Vì chỉ cần lệnh tôn ưng thuận, tại hạ với thân phận hèn kém, quyết không để Đại thiếu gia thất vọng.

Lạc Thiên Hào cười khẩy:

- Người nghĩ ta không dám ư? Lầm rồi. Nào, hãy theo ta và người sẽ thấy.

Dứt lời, Lạc Thiên Hào lập tức bỏ đi. Tiểu Hồng chẳng còn cách nào khác, đành theo chân.

Được một lúc, do phát hiện Lạc Thiên Hào như đi không đúng hướng, Tiểu Hồng nghi hoặc khẽ hỏi:

- Không phải Đại thiếu gia toan đi đến chỗ lệnh tôn sao?

Lạc Thiên Hào vẫn đi một cách tự tin:

- Người chớ lo ngại. Vì nếu không đưa người đến gặp gia phụ thì chẳng hóa ra ta chỉ là kẻ dối lừa ư? Cứ đi rồi khắc rõ.

Và trái với thái độ tự tin của Lạc Thiên Hào, Tiểu Hồng càng đi càng thêm hoài nghi, do càng lúc càng thêm minh bạch là Lạc Thiên Hào đang đưa Tiểu Hồng đến khu trang viện hoang phế, cũng là địa điểm mà Lạc Yến Chi chọn dùng để kín đáo luyện công.

Kể đó, đúng như Tiểu Hồng đang trầm nghĩ, Lạc Thiên Hào bất chợt hạ thấp giọng, giải thích rõ cho Tiểu Hồng nghe:

- Kỳ thực thì ngoài ta, chẳng một ai hay biết gia phụ vẫn thường đơn độc tự đi đến đây, nhất là mỗi khi gặp nhiều phiền muộn. Do vậy, để gia phụ không phải bất ngờ, hay là người tạm thời lưu lại, chỉ một mình ta đến gặp thôi?

Tiểu Hồng gật đầu toan đáp ứng, bất chợt nghe thanh âm của Lạc tướng quân vang vọng từ xa xa vọng đến, tuy không lớn lắm nhưng vẫn nghe rõ:

- Hồng tiểu tử đích thực vẫn chưa có bất kỳ cử chỉ nào khả nghi. Nếu xử sự như sư huynh đề xuất, một là đệ không nở lòng và hai là cũng cảm thấy bất nhẫn cho tiểu tử.

Cũng nghe khá rõ như Tiểu Hồng, Lạc Thiên Hào thất kinh dừng lại, đồng thời càng thêm hạ thấp giọng khi lên tiếng:

- Người cũng nghe, đúng không? Nhưng gia phụ đang cùng nhân vật nào và tại sao lại đề cập đến người?

Tiểu Hồng lắc đầu, cũng thì thào đáp lại:

- Tại hạ chỉ nghĩ đến một điều, hay là kẻ đột nhập đêm qua tại hạ phát hiện không những là điều có thật mà còn là hành tung của nhân vật đang cùng lệnh tôn đàm đạo?

Chợt lại có tiếng Lạc tướng quân vang vọng vang đến:

- Rất có thể hành tung của sư huynh bị tiểu tử phát hiện chỉ là tình cờ ngẫu nhiên. Vì với bản lĩnh của hần mà nói, hầu như đêm nào đệ cũng bỏ công theo dõi, nào phát hiện ở hần có bất kỳ bản lĩnh gì lợi hại? Vả lại, đệ có thể quả quyết thêm một điều, vì Hồng tiểu tử hoàn toàn không đủ bản lĩnh để phát hiện từng bị đệ bám theo, thế nên đêm qua ắt chỉ do sư huynh sơ suất thế nào đó mới bị hần phát hiện. Đúng không?

Lạc Thiên Hào nhờ đó cũng phần nào thay đổi thái độ đối với Tiểu Hồng:

- Người đã hành sự đúng. Chỉ tiếc nhân vật bị người phát hiện lại là sư huynh của gia phụ, thế nên đã được gia phụ cố tình che giấu. Người không tìm thấy cũng đúng thôi.

Tiểu Hồng lại nảy sinh một nghi vấn khác:

- Tại hạ lại đang muốn biết vì sao lệnh tôn có thái độ này, nhất là cũng giấu luôn, không cho lệnh sư hay biết về sự hiện diện thêm nữa của một nhân vật, cứ kể là bằng hữu, là điều mà lệnh tôn không nên giấu mới phải?

Và cũng lạ, tuy chẳng nghe thấy bất kỳ thanh âm nào của nhân vật thứ hai nhưng cứ sau một lúc tĩnh lặng thì y như rằng lại nghe rõ tiếng của Lạc tướng quân vang đến, chứng tỏ giữa cả hai nhất định đang xảy ra tranh luận, không hoàn toàn là đàm đạo như thoát đầu Tiểu Hồng vẫn nghĩ. Và lúc này, câu nói của Lạc tướng quân vang đến đã làm cho Lạc Thiên Hào kinh hãi, như sau:

- Không. Kể từ khi tiện nội chẳng may thất lạc đến nay, cũng mười năm chút ít gì, nhưng dù đệ cố tâm tìm như lời sư huynh và nhiều người nữa tin cậy ủy thác, thì tiếc thay đệ vẫn không sao phát hiện vật đó. Có thể hiểu, hay là tiện nội từ trước đó đã kịp cất giấu ở đâu đó và hoàn toàn hữu biệt so với phạm vi của Lạc tướng phủ.

Lạc Thiên Hào khê kêu:

- Sao gia phụ nở thốt những lời này đối với gia mẫu vốn dĩ là người duy nhất được gia phụ hết dạ yêu thương?

Tiểu Hồng khê đặt tay lên vai Lạc Thiên Hào:

- Đại thiếu gia chưa nghe thật minh bạch, đúng không? Vậy đừng đoán gì vội. Trái lại, hãy nhẫn nại chờ thêm đã.

Lại có tiếng Lạc tướng quân kêu:

- Về chuyện đó ư? Cũng do đệ thiếu quan tâm, khiến Yến Chi phần nào buồn, ắt là đã tình cờ phát hiện võ học được tiện nội lưu lại và tự luyện. Được rồi, phiền sư huynh nếu có cơ hội hãy bẩm báo hộ, đệ sẽ nghiêm khắc hơn, ngăn cấm Yến Chi tiếp tục luyện công. Vì cả đệ cũng không thể ngờ đó là hành vi úy kỵ, đã không là người của quý môn thì không thể tùy tiện luyện theo sở học của quý môn, cho dù đây có thể là do tiện nội tự ý lưu lại. Được rồi, đệ xin luôn ghi nhớ.

Lạc Thiên Hào bị bất ngờ:

- Yến Chi cũng biết võ công sao?

Đang đặt tay lên vai của Thiên Hào, Tiểu Hồng nhân đó khẽ vỗ về:

- Đây là điều mà đêm qua chính tại hạ đã phải tiết lộ cùng lệnh tôn. Và Đại thiếu gia có tin chẳng, kể từ lúc tại hạ tình cờ đặt chân đến đây, hầu như đêm nào tại hạ cũng được cùng lệnh muội luyện công, cũng ở khu trang viện hoang phế trước mặt. Nhưng vì đã hứa lời cùng lệnh muội và nếu không do một vài nguyên nhân ngoài ý muốn thì đêm qua tại hạ ắt vẫn chưa thổ lộ cùng lệnh tôn.

Bất chợt vang đến những tiếng gào thét của Lạc tướng quân:

- Sao sư huynh toan hạ thủ với đệ? Xin hãy mau dừng tay. Vì đệ đoán quyết rằng không những chưa từng thấy mà cũng chưa hề chiếm hữu Thiên Lôi Phích Lịch Bổng, vốn vẫn là vật của quý môn và vị tất đã do tiện nội cất giữ.

Xin hãy mau dừng tay. A ...

Thâm tình phụ tử khiến Lạc Thiên Hào ngay lập tức bạt lao đi thật nhanh, có vẻ chỉ mong kịp đến nơi để ứng cứu cho phụ thân nhất định trong tình trạng bất lợi:

- Phụ thân hãy yên tâm. Hài nhi sẽ lập tức đến ngay.

“Vù ...”.

Thấy vậy, Tiểu Hồng cũng lao theo. Nhưng vì không dám, cũng chẳng muốn tùy tiện xen vào, Tiểu Hồng chỉ phi thân chậm chậm, bám theo Lạc Thiên Hào từ xa.

Ngờ đâu Tiểu Hồng lại nghe tiếng Lạc tướng quân kêu thất thanh:

- Thiên Hào nhi sao tùy tiện đến đây? Hãy chạy mau. Đừng đến đây để nạp mạng.

Nhưng vì Lạc Thiên Hào đã tận lực lao đi nên ngay khi Lạc tướng quân kêu xong lập tức có tiếng Lạc Thiên Hào bạt quát, chứng tỏ đã kịp thời có mặt và dường như đang tìm cách giải nguy cho thân phụ:

- Lão là ai? Sao tùy tiện đến đây, lại còn dám xuất thủ, đối phó với gia phụ? Hãy đỡ!!

Tiểu Hồng cũng lập tức tăng nhanh cước lực nhưng có vẻ không kịp vì đã nghe một giọng khà khà cười ngạo nghễ:

- Những chuyện như thế này, hạng tiểu bối như ngươi nên tự lượng sức, lẽ ra không được xen vào. Thái độ vô lễ của ngươi, lão phu không thể không nghiêm trị. Mau nằm xuống. Ha ... Ha ...

Tiểu Hồng cũng vừa đến đủ gần và cơ hồ không tin dù nhìn thấy Lạc Thiên Hào tuy có cơ hội xuất lực đối kháng nhưng đích thực so với bản lĩnh của đối phương, một lão nhân có gương mặt sần sùi và mang nhiều vết sẹo kiếm dọc ngang, chỉ như ánh đom đóm so với vầng thái dương.

Một tiếng chấn kinh thật lớn vang lên.

“Bùng!!”.

Lạc Thiên Hào bị bạt dội ngược, toàn thân còn bị nhấc bổng lên, bay về phía hậu như một chiếc lá tình cờ bị cuồng phong hung hãn cuốn bay đi.

- Hự!!

“Vù ...”.

Lạc tướng quân kinh tâm tán đởm, chợt bộc lộ thân thủ, đích thực là luôn am hiểu võ công, vội lao theo hầu mong kịp chụp giữ Lạc Thiên Hào lại:

- Ối, Thiên Hào?!!

Lão nhân quỷ diện được thể cười ngạo nghễ nhiều hơn:

- Đây là lão phu chỉ lần đầu cảnh cáo. Lạc Nhữ An ngươi nếu không mau giao hoàn bảo vật của bốn môn thì ngày hôm nay ngươi sẽ có cơ hội người đầu bạc khóc tiền kẻ đầu xanh. Khà khà ...

Và Tiểu Hồng khiếp đảm khi phát hiện lão nhân quỷ diện lại nhân lúc Lạc tướng quân vừa mới đón đỡ xong Lạc Thiên Hào, cả hai tay đều đang bận rộn, để tiếp tục lao đến xuất kinh uy hiếp. Tiểu Hồng vội hiện thân, cũng xuất kỳ bất ý tung chưởng quật vào lão nhân:

- Lão đã thắng thế, sao lại tiếp tục dùng thủ đoạn tiểu nhân? Hãy đỡ!

“Ào ...”.

Lão nhân quay phắt lại, phần nộ tung kinh:

- Lại thêm người nữa, không tự lượng sức ư?

“Vù ... Vù ...”.

Chiêu kinh của lão nhân thật kinh thế hãi tục, Tiểu Hồng chột dạ, đành thu chiêu và vội nhảy tránh.

“Ào ...”.

Lão nhân cau mặt và cười nhạt:

- Người tránh khá đấy. Nhưng đã đến đây là người tự nạp mạng, biết chưa? Xem chưởng. Khả khả ...

“Vù ... Vù ...”.

Chợt có tiếng Lạc tướng quân hô hoán:

- Hồng Bảo Kỳ người chớ liều lĩnh đối chiêu. Hãy thay ta quan tâm đến Thiên Hào. Để lão quỷ cho ta đối phó.

Nhưng vì đã kịp có phản ứng nên Tiểu Hồng lại may mắn thoát chiêu lần nữa. Và nhân cơ hội này, Tiểu Hồng chợt đề xuất:

- Tiểu diệt nguyện chi trì thêm một lúc nữa. Lạc bá bá hãy mau đưa lệnh lang hồi phủ, đồng thời cũng mau gọi mọi người đến ứng cứu. Chạy đi.

Lão nhân chợt thi triển thân pháp thần kỳ, bắt thần xuất hiện cạnh Tiểu Hồng:

- Người thật to gan. Nhưng tư cách gì toan cầm chân lão phu? Mau nạp mạng!

“Ào ...”.

Tiểu Hồng kinh hãi, toan nhảy tránh lần nữa thì bất chợt phát hiện Lạc tướng quân đang cuồng nộ lao đến, trong khi đó Lạc Thiên Hào tuy chưa đến nỗi mất mạng nhưng hiện thời không những phải chịu đựng một mình ở xa xa mà còn mang thương thế khá nặng.

Tiểu Hồng kinh tâm vội kêu:

- Sao Lạc bá bá khinh suất để Đại thiếu gia một mình? Vạn nhất ...

Chưa kịp tỏ hết lời thì lực đạo của lão nhân đã ập đến, khiến Tiểu Hồng vì tự cứu đành theo bản năng dốc toàn lực và liều mạng bật chưởng đối kháng.

“Ào ...”.

Ngờ đâu lão nhân chợt thu chiêu, ngay lập tức làm Tiểu Hồng lơ đã.

Không những vậy, do có mưu đồ, toàn thân lão nhân lại chợt biến mất và lần này cũng làm Lạc tướng quân lơ đã tương tự.

“Vút!”.

Chợt vỡ lẽ đối phương đang thực hiện mưu đồ gì, Tiểu Hồng hốt hoảng, lập tức lao một cách cuống cuống về phía Lạc Thiên Hào:

- Đại thiếu gia hãy cẩn trọng.

Lạc Thiên Hào biến sắc vì cùng lúc này bóng nhân ảnh của lão nhân quả thật đã vừa xuất hiện cạnh Thiên Hào.

Và với dáng vẻ ung dung, lão nhân vừa cười vừa khoa tay chop Thiên Hào:

- Khả khả ...

Lạc tướng quân cũng đang khấn trương lao trở lại, dù biết muộn vẫn tận lực phát chiêu:

- Chớ hại mạng nhi tử của ta. Hãy đỡ!

“Ào ... Ào ...”.

Tiểu Hồng cũng hồi hả xuất chiêu, chỉ với mỗi hy vọng là kịp giải nguy cho Thiên Hào:

- Lão quỷ chớ đắc ý vội. Đỡ!!

“Vù ...”.

Tuy nhiên lão nhân nọ cũng đã đắc thủ. Vì thế lão ung dung quay lại và còn độc ác kéo Thiên Hào ra phía trước lão:

- Nếu bọn người muốn tiểu tử này mất mạng thì cứ tùy tiện. Khả khả ...

Đó là một thủ đoạn tốt cùng lợi hại, ngay lập tức buộc Lạc tướng quân và Tiểu Hồng phải đồng thời thu chiêu nếu như không muốn Lạc Thiên Hào bị mất mạng nhưng không do lão nhân mà là bởi hợp kinh của cả hai.

Chỉ tiếc là Tiểu Hồng chưa đạt đủ bản lĩnh để hễ muốn thì thu chiêu lúc nào cũng được. Do đó, ngoại trừ Lạc tướng quân đã kịp thu kinh, phần chiêu chưởng của Tiểu Hồng cứ theo đà cuộn đến.

“Ào ...”.

Nhưng đang khi ai cũng phải lo sợ cho tính mạng Lạc Thiên Hào thì bằng động thái có chủ ý riêng, lão nhân nọ lại bất ngờ kéo Lạc Thiên Hào lùi về phía hậu. Riêng lão thì dùng tả thủ, lạnh lùng xuất lực, bật vỗ một kinh cực mạnh vào chiêu chưởng của Tiểu Hồng:

- Rất tiếc, do lão phu vẫn đang cần sinh mạng Lạc tiểu tử thế nên kẻ mất mạng lúc này phải là người. Khả khả ...

“Ào ...”.

Tiểu Hồng khiếp đảm. Nhưng do vẫn đang cố thu hồi chiêu kinh thế nên nhân lâm hiểm cảnh này, một lần nữa Tiểu Hồng khấn trương tràn người tránh qua một bên.

May thay Tiểu Hồng bất ngờ kịp thoát để uy chưởng của lão nhân nọ lao sượt qua người trong gang tấc.

Diễn tiến này dĩ nhiên khiến lão nhân có phần bất ngờ và ngược lại bỗng trở thành cơ hội hãn hữu cho Tiểu Hồng. Đây là nhờ kịp tránh chiêu nên bản thân tình cờ được tiếp cận lão nhân khá gần, thế là Tiểu Hồng thuận tay, bật xuất một chưởng thật mạnh bằng hữu thủ:

- Trúng!!

Lão nhân động sát cơ, lập tức kéo Lạc Thiên Hào quay trở lại, quyết dùng Lạc Thiên Hào đón nhận hộ lão một kinh quá gần của Tiểu Hồng.

Có tiếng Lạc tướng quân kêu thất thanh:

- Ôi, Thiên Hào?!!

Tiểu Hồng cũng kinh hoảng, nhưng biết sao được một khi chưởng đã xuất và lại ở cự ly quá gần. Thế là bằng nỗ lực tốt cùng, Tiểu Hồng dốc thêm lực đạo vào chiêu chưởng với mỗi một tia hy vọng cực nhỏ và thật mong manh là vẫn kịp quật trúng lão nhân trước khi thân hình lão được tấm thân Lạc Thiên Hào che chắn.

Đây là một sát na và Tiểu Hồng không thể nào quên. Vì cùng với một loạt chạm kinh bật vang lên thì Tiểu Hồng cũng nhìn thấy toàn thân Lạc Thiên Hào lia tay lão nhân, bị ngã chúi về phía trước và là đổ vào tay Tiểu Hồng.

“Ầm!!”.

Hai tai của Tiểu Hồng cũng bị loạt kêu bi thương của Lạc tướng quân lọt vào làm cho váng động:

- Thôi rồi, còn gì sinh mạng Thiên Hào!! A ...

Tự nhận thức Thiên Hào nhất định vừa do bản thân kết liễu, Tiểu Hồng choáng váng vội nhảy lùi, đồng thời vẫn ôm chặt Thiên Hào vào tay:

- Ô ... Đại thiếu gia?!

Ngờ đâu ngay bên tai Tiểu Hồng lại vang lên tiếng thì thào cơ hồ hụt hơi của chính Lạc Thiên Hào:

- Người đắc thủ rồi. Mau buông ta ra để còn cùng gia phụ hiệp lực đối phó lão quỷ.

Tiểu Hồng giật mình trong tâm trạng hoan hỉ:

- Đại thiếu gia vẫn vô sự thật sao?!

Cùng lúc đó, bỗng có tiếng Lạc tướng quân kinh nghi hô hoán:

- Lão đã bị chưởng thương? Thật không thể nào tin. Mau lên, Hồng Bảo Kỳ, hãy mau đưa Thiên Hào cùng tẩu. Nhanh lên.

Thở hắt ra, Tiểu Hồng lập tức lôi Thiên Hào cùng chạy. Và dù là bằng khước mắt thì Tiểu Hồng vẫn có một sát na nhìn thấy lão nhân nhất định vì bị trúng kinh nên ngay lúc này sắc diện vụt nhợt nhạt khó coi.

Nhưng chưa hết, thật là đột ngột khi tai Tiểu Hồng nghe lão nhân nọ bật quát:

- Một chưởng của Hồng tiểu tử ngươi khá lắm. Lần sau hãy nhớ đừng để lão phu thấy mặt, nếu không ...

Không nghe lão nhân quỷ diện nói tiếp, Tiểu Hồng lấy làm lạ đành vừa chạy vừa len lén quay đầu nhìn lại.

Và Tiểu Hồng thấy chỉ còn lại mỗi một mình Lạc tướng quân với thái độ vừa lao đuổi theo Tiểu Hồng vừa phân vân bảo:

- Thật không ngờ lão lại chịu tháo lui. Tuy nhiên, ta không tin lão dễ bỏ cuộc. Hãy mau giao Thiên Hào cho ta và cùng hồi phủ, nhanh lên.

Kể như tạm thoát hiểm, Tiểu Hồng nhờ trút được gánh nặng là Lạc Thiên Hào nên hoan hỉ và dễ dàng chạy kịp Lạc tướng quân, cùng nhanh chân quay trở lại Lạc tướng phủ.

“Vút! Vút!”.

Ở Lạc tướng phủ do lúc này chỉ mới là đầu giờ Thìn nên cảnh quang vẫn tĩnh lặng như mọi ngày. Nhờ đó hầu như chẳng một ai phát hiện vẻ mặt lo lắng của Lạc tướng quân đang hối hả đưa Lạc Thiên Hào đến thư phòng.

Tuy nhiên, ngay khi Tiểu Hồng theo chân Lạc tướng quân, sắp bước vào thư phòng thì từ xa đột ngột vang phát lên tiếng của Lạc Yến Chi gọi đích danh Tiểu Hồng:

- Đã xảy ra chuyện gì? Sao Hồng Bảo Kỳ ngươi có sắc mặt lo lắng, lại còn ngang nhiên dám vào thư phòng của gia phụ?

Nhận biết ngay đây là Lạc Yến Chi vừa về đến, Tiểu Hồng dù đứng lại ngay ngưỡng cửa thư phòng thì vẫn tìm cách dò hỏi chủ ý của Lạc tướng quân:

- Nhị tiểu thư đã nhìn thấy, tiểu đệ phải hành động thế nào đây, Lạc bá bá?

Lạc tướng quân đang đưa Lạc Thiên Hào dẫn khuất vào một gian phòng khác, không ngờ lại có ở thư phòng này:

- Đã như thế này rồi, có thêm Yến Chi càng tốt. Ngươi hãy mau đưa Yến Chi vào đây. Nhớ sau đó phải khép cửa lại cẩn thận.

Tuân theo mệnh lệnh, Tiểu Hồng vội ra hiệu cho Lạc Yến Chi cùng vào.

Và vừa khép cửa thư phòng lại phía sau, Tiểu Hồng vừa thì thào thổ lộ:

- Lệnh huynh đã bị chưởng thương. Nhưng chớ quá lo vì mọi hiểm nguy tạm thời không còn nữa.

Lạc Yến Chi biến sắc:

- Hiểm nguy? Nhưng tại sao gia huynh gặp hiểm nguy? Hãy nói mau, ai là kẻ đã gây thương thế cho gia huynh?

Dứt lời, Lạc Yến Chi còn lo lắng, đi thật nhanh vào gian phòng bí ẩn, khiến Tiểu Hồng nhất thời chẳng biết phải có hành động thế nào, đành vội vàng theo chân nàng.

Và khi phát hiện tư thế ngồi kỳ lạ của phụ thân cùng Đại ca - cả hai cùng ngồi theo tư thế tọa công, một trước, một sau và vì ngồi ở phía sau nên Lạc tướng quân đang áp cả hai bàn tay lên vùng hậu tâm của Lạc Thiên Hào với sắc diện ngưng đọng, đồng thời cũng hoàn toàn im lặng, tịnh không mở miệng nói bất kỳ lời nào - thì Lạc Yến Chi lại là nhân vật đầu tiên không chỉ lập tức dừng chân mà còn cẩn trọng vừa đặt một tay lên miệng vừa bối rối ra hiệu cho Tiểu Hồng lui ra.

Tiểu Hồng hoang mang, tuy lù nhưng vẫn thì thào hỏi:

- Sao vậy, Nhị tiểu thư? Và tại sao lệnh tôn cũng có cùng một sắc thái kỳ lạ? Chẳng lẽ cả hai đều lần lượt bị chưởng thương và lúc điều đó xảy ra cho lệnh tôn vì tại hạ không mục kích nên chẳng hay biết?

Lạc Yến Chi không vội đáp, trái lại, chỉ khi chợt cầm tay và lôi Tiểu Hồng lùi ra thêm nữa, đến tận cửa thư phòng, nàng mới khe khẽ lên tiếng:

- Người không nhận ra gia phụ đang dùng chân nguyên nội lực bản thân hầu giúp gia huynh trị thương hay sao? Mà này, người có ngạc nhiên chẳng vì phụ thân ta hóa ra cũng am hiểu võ công?

Tiểu Hồng gật đầu:

- Điều làm tại hạ ngạc nhiên chính là cung cách trị thương như Nhị tiểu thư vừa bảo. Có thật đấy là cách hữu hiệu chẳng? Nghĩa là không cần tìm đại phu như tại hạ từng biết?

Lạc Yến Chi nhếch miệng phì cười nhưng lập tức thu lại để đổi thành tiếng chép miệng có phần thất vọng:

- Nếu như không từng biết người chỉ tự luyện công và chẳng hề có lấy một ngày hành tẩu giang hồ thì với câu hỏi vừa rồi nhất định ta nghĩ người chỉ là kẻ ngu ngốc. Nhưng thôi, về điều đó ta sẽ giải thích sau. Phần người, nào, mọi chuyện đã xảy ra như thế nào, hãy mau thuật lại, cần thiết là đừng bỏ sót qua bất kỳ chi tiết nào.

Chợt có tiếng Bạch Thám Đáo gọi to từ bên ngoài:

- Lạc tướng quân?! Có phải là xảy ra chuyện gì chẳng? Vì Bạch mỗ tuy tìm nhưng thật lạ vẫn không thấy lệnh lang. Và vừa rồi lại tình cờ nhìn thấy lệnh ái đi về phía này, bây giờ cũng không thấy đâu nữa.

Tiểu Hồng bối rối, khe thì thào:

- Có nên cho Bạch tiên bối biết rõ mọi sự chẳng? Nhị tiểu thư hãy mau định đoạt, hoặc giả nên thỉnh ý lệnh tôn.

Lạc Yến Chi vội liếc nhìn về phía sau và rồi thở dài:

- Đang lúc gia phụ giúp gia huynh trị thương, điều đại kỵ là bất chợt bị ai đó gây kinh động. Hay là thế này, ta và người cùng ra ngoài, đành phải bịa một chuyện nào đó khiến Bạch sư phụ an tâm. Vì theo ta, nếu có thể thổ lộ thì từ lâu rồi gia phụ đâu cần giữ kín chuyện bản thân am hiểu võ công?!

Tiểu Hồng tán đồng:

- Để đề phòng Bạch tiên bối có thể từ ngoài đưa mắt nhìn vào, Nhị tiểu thư hãy ra trước và tìm cách bắt chuyện. Phần tại hạ đương nhiên cũng sẽ theo chân, nhưng chậm hơn và cần dùng tấm thân này tạm che chắn tầm nhìn của Bạch tiên bối.

Lại có tiếng Bạch Thám Đáo gọi. Vì lần này gọi to hơn nên Lạc Yến Chi sợ thanh âm đó sẽ gây kinh động cho phụ thân nên lập tức đẩy cửa bước ra:

- Tiểu nữ vẫn ở đây. Bạch sự phụ chớ gây huyên náo. Vì gia phụ vẫn vô sự, chỉ cần được yên tĩnh theo thói quen thừa nào.

Mục quang của Bạch Thám Đáo còn chạm phải thân hình Tiểu Hồng cũng từ thư phòng tiến ra, ngay sau lưng Lạc Yến Chi. Điều này làm Bạch Thám Đáo hoài nghi:

- Sao Hồng tiểu tử cũng ở đây? Nhị tiểu thư quả quyết lệnh tôn vẫn ổn?

Vậy có biết chỉ mới đêm qua cũng chính Hồng tiểu tử đã gây huyên náo chưa từng có ở đây chẳng?

Lạc Yến Chi giật mình, quay lại nhìn Tiểu Hồng:

- Ta chỉ xuất phủ có một ngày, lẽ nào lại trùng hợp, xảy ra nhiều biến động như vậy thật sao?

Tiểu Hồng cảm thấy an tâm vì vẫn kịp khép kín cửa thư phòng trước ánh mắt lúc nào cũng dò xét của Bạch Thám Đáo:

- Muốn tỏ tường thực hư, theo tại hạ, Nhị tiểu thư nên chờ nghe lệnh tôn tự miệng thuật kể sẽ tốt hơn.

Nhưng Bạch Thám Đáo vẫn tỏ ra hoài nghi, thật dai dẳng:

- Ta đề quyết, nhất định đã xảy ra những chuyện không hay cho Lạc tướng quân. Nếu không, tại sao sau mọi huyên náo đêm qua, vừa sáng nay người lại từ trong thư phòng này bước ra. Đã vậy, người còn cố tình che giấu, thay vì nên thuật ngay cho Nhị tiểu thư biết tất cả những gì đã xảy ra.

Lạc Yến Chi cau mày:

- Bạch sự phụ nói cũng phải. Vì nếu cảm thấy không có lỗi thì đâu nhất thiết người không thể tự thuật kể, trái lại còn bảo ta nên hỏi gia phụ thì tốt hơn?

Tiểu Hồng miễn cưỡng giải thích:

- Sở dĩ như thế vì chuyện đêm qua vẫn còn khiến giữa tại hạ và Bạch tiên bối có đôi chút ngộ nhận, thế nên ...

Bạch Thám Đáo đột ngột ngắt lời:

- Người tạm đừng nói gì nữa. Trái lại, ta chỉ muốn minh bạch, Lạc tướng quân lúc này như thế nào?

Và Bạch Thám Đáo cũng vội quay qua phân minh cùng Lạc Yến Chi:

- Phận sự của Bạch mẫu ở đây, ắt Nhị tiểu thư cũng am tường. Vì vậy, với những nghi ngờ chưa thể hóa giải đối với tiểu tử Hồng Bảo Kỳ, Bạch mẫu đành mạo muội, phiên Nhị tiểu thư đưa mẫu cùng tiến vào thư phòng của lệnh tôn để xem sự thể thế nào.

Thái độ quá quyết liệt của Bạch Thám Đáo khiến Lạc Yến Chi bối rối:

- Về chuyện này, sao Bạch sự phụ không tin tiểu nữ, có thể quả quyết ngay lúc này đích thực gia phụ vẫn bình an vô sự, không cần vào trong để xem lại làm chi.

Bạch Thám Đáo thêm hoài nghi:

- Vậy Bạch mẫu có thể hỏi, có gì cả Nhị tiểu thư lẫn Hồng tiểu tử lại đồng thời cùng tiến ra từ thư phòng của lệnh tôn?

Và trước sự ngạc nhiên tột cùng của Tiểu Hồng, Lạc Yến Chi đã thổ lộ:

- Thiết nghĩ chẳng nên giấu Bạch sự phụ làm gì. Gia huynh chẳng may vừa bị người gây thương thế. Và lúc này cần được nghỉ ngơi tịnh dưỡng, thế nên đang tạm ẩn trong thư phòng cùng gia phụ.

Bạch Thám Đáo giật mình, thế là xuất kỳ bất ý, chợt lướt qua Tiểu Hồng và hối hả mở cửa tiến vào thư phòng:

- Sao lại để xảy ra chuyện đó? Xin lượng thứ, với danh phận là sự phụ của lệnh huynh, mẫu cần phải tận tụy chữa trị, nếu không thì ...

Cùng lúc này, có tiếng của Lạc tướng quân đột ngột cất lên:

- Yến Chi, hãy vào đây. Cả Hồng tiểu thể huynh nữa. Và đừng quá lo lắng một khi bản thân ta vẫn chưa thể xem hoặc nghĩ Bạch sư phụ là ngoại nhân.

Cả hai đành tiến vào. Dù vậy, Tiểu Hồng vẫn tìm cách khê trách vào tai Lạc Yến Chi:

- Lệnh tôn vẫn nghe tất cả. Thật đáng buồn là Nhị tiểu thư lại để tâm nghi ngờ tại hạ.

Lạc Yến Chi cười gượng nhưng không đáp, phần vì lúc đó Bạch Thám Đáo bật kêu do cùng một tâm trạng ngạc nhiên như Lạc Yến Chi lúc đầu:

- Lạc tướng quân cũng am hiểu võ công? Nếu vậy, xin cho hỏi thương thế của Thiên Hào đã sao rồi? Và Lạc tướng quân có cần Bạch mỗ tiếp lực, đỡ gậy thêm tổn hại nguyên khí cho Lạc tướng quân?

Nhân đó, Tiểu Hồng phát hiện Lạc tướng quân hiện vẫn nguyên vẹn như vị thế lúc đầu. Có khác chăng là tuy vẫn tiếp tục giúp Lạc Thiên Hào trị thương nhưng Lạc tướng quân lại có thể phát thoại, không như lúc này cứ mãi yên lặng:

- Đa tạ sự quan tâm của Bạch sư phụ, Thiên Hào đã tạm ổn. Phần Lạc mỗ thì đằng nào cũng đã lỡ tổn hao nguyên khí, nếu để Bạch sư phụ vận công tiếp trợ, vạn nhất địch nhân lại tìm đến, khi đó ắt chẳng còn ai đủ lực đối đầu. Chi bằng cứ để một mình Lạc mỗ tiếp tục giúp Thiên Hào trị thương. Phần đối phó địch nhân xin phó giao cho Bạch sư phụ.

Lạc Yến Chi tiến lại gần thân phụ:

- Đã xảy ra chuyện gì? Địch nhân là ai? Và tại sao phụ thân bấy lâu nay cố ý che giấu thân thủ bản lĩnh?

Vẫn tiếp tục trị thương cho Thiên Hào, Lạc tướng quân thế nên chỉ lên tiếng phát thoại vừa đủ nghe:

- Đương nhiên phụ thân có ẩn tình. Dù vậy, từ lâu rồi phụ thân cũng đâu hỏi đến chuyện hài tử vẫn ngấm ngầm tự luyện công.

Đoạn Lạc tướng quân chuyển mục quang quay qua Bạch Thám Đáo:

- Suốt thời gian qua vì đã không hoàn toàn thật tâm với Bạch huynh đệ, Lạc mỗ đây rất áy náy. Và hôm nay, âu cũng là đúng lúc, nhân tiện có đủ cả mọi người xung quanh, Lạc mỗ cảm thấy có thể tỏ bày được rồi. Thoạt tiên là xin thừa nhận chuyện đêm qua đích thực chẳng do lỗi của Hồng Bảo Kỳ. Trái lại, Hồng Bảo Kỳ đã có phát hiện chuẩn xác. Và kẻ lén đột nhập đêm qua còn chính là nhân vật sáng nay gây thương tích cho Thiên Hào.

Bạch Thám Đáo cau mày:

- Nếu vậy, sao đêm qua chẳng ai phát hiện tung tích kẻ đột nhập?

Lạc tướng quân gượng cười:

- Vì đã do Lạc mỗ cố tình che giấu, ở ngay bí phòng này. Bạch huynh đệ không phát hiện cũng phải.

Lạc Yến Chi hoang mang:

- Đã che giấu, chứng tỏ kẻ đó từng có giao tình cùng thân phụ. Vậy có gì bây giờ lại trở mặt, đã gây tổn hại cho Lạc gia?

Lạc tướng quân bảo:

- Lão là đại sư huynh của mẫu thân hài tử. Bảo là có giao tình thì cũng đúng. Do từ lúc mẫu thân của hài tử thất lạc cho đến nay, hầu như năm nào lão cũng một hai lần tìm đến, khiến phụ thân đâu ngờ sẽ có lúc lão đột nhiên trở mặt.

Bạch Thám Đáo vỡ lẽ:

- Cũng có nghĩa là Lạc phu nhân từng là nhân vật võ lâm?

Lạc tướng quân thừa nhận; - Tiềm nội cũng từng thời gian dài hành tẩu giang hồ. Và có một lần, với thương thế thật nặng, nàng cố tình chạy vào quân trường của mỗ để ẩn thân, hầu tránh sự truy sát của kẻ địch. Đó là lúc Lạc mỗ lần đầu quen biết nàng.

Nhưng đến khi bọn mõ bái đường thành thân, kết thành phu phụ, nàng cũng không còn tẩu giang hồ nữa, với hy vọng địch nhân dù vẫn truy tìm cũng khó có thể ngờ phu nhân của một tướng quân đương triều lại là kẻ họ cần tìm. Ngờ đâu ...

Lạc Thiên Hào bất chợt mở miệng lên tiếng:

- Hải nhi đoán ra rồi. Vậy là mẫu thân không mệnh yếu vì vương bệnh?

Trái lại đã do địch nhân truy sát phát hiện và sát hại?

Lạc tướng quân từ từ thu tay về:

- Hải tử nếu đã tạm ổn thì đừng vội lên tiếng. Hãy tiếp tục dưỡng thần và tuần tự sẽ được nghe phụ thân tỏ bày tường tận. Là thế này, phụ thân hiện chưa thể đề quyết cái chết của mẫu thân hải tử là do nguyên nhân gì. Tuy nhiên, sau đó chẳng bao lâu, những nhân vật đồng môn với mẫu thân hải tử đã tự ý xuất hiện. Lúc ấy, phụ thân không kinh ngạc, vì biết quá rõ dĩ vãng của thế nhi. Thế nên cũng không nghi vấn làm gì khi được nghe họ hỏi về một vật, có thể do mẫu thân của hải tử cất giữ.

Lạc Yến Chi vội đoán:

- Họ muốn thu hồi sở học do mẫu thân lưu lại ư? Toàn bộ lưu tự của mẫu thân, hải nhi do tình cờ phát hiện nên vẫn đang thu giữ. Nếu cần, phụ thân cứ để hải nhi giao hoàn cho họ.

Lạc tướng quân lắc đầu:

- Họ không quan tâm đến vật đó. Huống hồ vì là đồng môn nên những sở học ấy họ cũng am hiểu, cần gì muốn thu lại. Và thêm nữa những sở học đó đã do phụ thân cố tình để lộ cho hải tử phát hiện. Thế nên, có lẽ đây là ẩn ý của mẫu thân hải tử. Phụ thân dù không bộc lộ bất kỳ biểu hiện gì thì vẫn ngấm ngầm hải lòng khi thấy hải tử từ khi phát hiện đã chuyên tâm tự luyện theo các sở học ấy. Nhân tiện cũng nói rõ hơn, phụ thân biết võ công chính là nhờ cùng luyện theo những gì được mẫu thân hải tử lưu lại. Nhưng sở dĩ không để Thiên Hào luyện là vì phụ thân phát hiện những sở học đó chỉ hợp với nữ nhân. Nam nhân dù luyện cũng khó mong đạt thành tựu cao thâm.

Tiểu Hồng lần đầu đặt nghi vấn:

- Lạc bá bá không thể ngẫu nhiên tự bắt bản thân bắt đầu luyện võ, đúng chẳng? Vậy có thể cho biết là vì nguyên do gì?

Lạc tướng quân hải lòng, nhìn và cười với Tiểu Hồng:

- Tiểu thế huynh rất có thật tâm, nhất là đối với bổn phủ và tuy chưa một lần hành tẩu giang hồ đương nhiên vẫn khiếm khuyết về bề lịch duyệt, tuy nhiên với thân thủ bản lĩnh hiện nay, lại có những cần trọng cần thiết, ta đoán quyết mai hậu tiểu thế huynh nhất định đạt nhiều thành tựu, vượt xa hai huynh muội Thiên Hào. Nhân đây, xin có lời đáp tạ là nếu không nhờ tiểu thế huynh, chỉ e Thiên Hào khó mong toàn mạng.

Đoạn, Lạc tướng quân lại tiếp tục thổ lộ:

- Sở dĩ Lạc mõ tự bắt mình luyện công vì ngày càng phát hiện những quan tâm của đại sư huynh như không xuất phát từ sự đồng cảm lẽ ra luôn có và dành cho tiện nội đã chẳng may yếu mệnh. Trái lại, càng lúc càng dò hỏi nhiều về một vật gọi là Phích Lịch Thiên Lôi Bổng với cách hỏi như là cật vấn.

Bạch Thám Đáo khẽ kêu:

- Là bảo vật trấn sơn của Tịch Sơn môn?! Thì ra xuất thân sư thừa của Lạc phu nhân là từ môn phái thần bí này?

Lạc Yến Chi thì ngơ ngác:

- Tịch Sơn môn? Sao hải nhi chưa nghe đến bao giờ? Có phải vì vậy, Bạch sư phụ vừa bảo đó là một môn phái thần bí?

Người lên tiếng đáp là Lạc tướng quân:

- Thái độ của lão sư huynh này đã khiến phụ thân động tâm, đành tiến hành ngấm ngầm dò xét, cuối cùng thì phát hiện, Tịch Sơn môn không chỉ là một môn phái thần bí mà nghe đâu từng có thời gian toan thực hiện dã tâm là âm thầm mưu hại các võ phái khác, để chỉ một mình họ độc bá quần hùng. Từ phát hiện này, phụ thân chợt hiểu vì sao mẫu thân của hài tử đã thủy chung không bao giờ đề cập đến mọi diễn biến giang hồ cho phụ thân nghe. Đây là vì mẫu thân của hài tử buộc phải giữ kín mọi ẩn tình, nhất là có liên quan đến dã tâm khôn lường của Tịch Sơn môn. Tuy vậy, hễ càng phát hiện thì phụ thân càng nghi ngờ thái độ quan tâm của họ dành cho sự bất hạnh của mẫu thân hài tử. Có thể nói, cũng bắt đầu từ đó phụ thân không còn nghĩ mẫu thân của hài tử chết một cách bình thường, mà là ...

Chợt Bạch Thám Đáo lên tiếng:

- Cũng có thể Lạc phu nhân chết vì bị hãm hại. Nhưng như vậy phải chăng nguyên do chỉ vì Lạc phu nhân có thật sự thu giữ và cất giấu Phích Lịch Thiên Lô Bổng?

Lạc tướng quân cười đắc ý:

- Nhất định Bạch huynh đệ không thể ngờ. Huống hồ cũng mãi đến gần đây Lạc mỗ mới tình cờ phát hiện chỗ giấu vật đó đã được tiện nội thật thông tuệ nghĩ ra. Ha ... Ha ...

Không thể cười phụ họa, Bạch Thám Đáo chợt nhăn mặt bảo:

- Lạc tướng quân đã chịu hao tổn nhiều nguyên khí, đừng tùy tiện cười quá to. Vì nếu miễn cưỡng không khéo sẽ tự gây thành phương hại cho bản thân.

Lạc tướng quân gật đầu, đáp bằng giọng cảm kích:

- Đa tạ Bạch huynh đệ quan tâm. Nhưng chỉ vì quá thán phục cách giấu vật của tiện nội, Lạc mỗ hứa sẽ không để Bạch huynh đệ lo lắng thêm.

Bạch Thám Đáo hài lòng, cũng gật đầu:

- Những khổ tâm của Lạc phu nhân nhất định chỉ vì vật đó có thể nói là rất liên can đến sự tồn vong cũng như mọi dã tâm chưa thể tiến hành của Tịch Sơn môn. Nếu vậy, Lạc tướng quân nên cẩn trọng, chớ thổ lộ chỗ ẩn giấu vật đó cho bất kỳ ai.

Lạc tướng quân đồng tình:

- Lạc mỗ cũng từng cân nhắc điều này. Thế nên vẫn chưa quyết định là có nên tiết lộ cho Thiên Hào hoặc Yến Chi cùng biết hay không. Ý của Bạch huynh đệ như thế nào?

- Lạc tướng quân cẩn trọng như thế là tốt. Còn ý của Bạch mỗ ư? Là đã đến lúc Lạc tướng quân nên thổ lộ. Nếu không, Bạch mỗ e chẳng còn ai thay Lạc gia báo thù cho Lạc phu nhân.

Lạc tướng quân giật mình:

- Bạch huynh đệ cho rằng tình hình đã đến lúc thật nghiêm trọng như thế sao?

Bạch Thám Đáo lại gật đầu:

- Không sai. Vì gần đây, thật may mắn, Bạch mỗ phát hiện mối quan tâm của Thần Ưng bang đối với quý phủ hóa ra cũng vì vật này. Thử hỏi, vạn nhất hành tung cùng ý đồ của nhân vật Tịch Sơn môn được Thần Ưng bang tố tường, Tổng đàn của họ lại ở kề bên, phải chăng quý phủ khi bị họ đối phó thì thế nào ngọc đá cũng đều ra tro?

Lạc Yến Chi kinh hãi:

- Ý Bạch thúc thúc muốn đề xuất, Lạc gia còn cơ hội lo bôn đào ngay?

Nhưng nhờ đâu Bạch thúc thúc lại hay biết và quả quyết Thần Ưng bang có ý định này? Hơn nữa, về hạ lạc của Phích Lịch Bổng Thiên Lô cho dù gia phụ có thổ lộ hay không thì cũng chỉ nằm trong nội tình bốn phủ, vậy đâu là sự lo lắng, cho rằng tin này sẽ đến tai Thần Ưng bang?

Lạc tướng quân cũng phụ họa theo:

- Tệ nhi nêu nghi vấn rất đúng. Nào, Bạch huynh đệ mau nói đi. Và vì sao mãi đến lúc này Bạch huynh đệ mới bày tỏ đã đoán biết được dụng tâm của Thần Ưng bang đối với bốn phủ?

Chợt Bạch Thám Đáo bật cười:

- Chỉ vì xuất thân của Bạch mỗ đích thực là từ Thần Ưng bang. Ha ... Ha ...

8. Chương 8: Số Phận Bi Thảm Hủy Lạc Gia Anh Hùng Tuyệt Lộ Được Ứng Cứu

Cũng như ba phụ tử Lạc gia, Tiểu Hồng chấn động khi nghe họ Bạch tự bộc lộ thân phận. Tuy nhiên đang khi nghe họ Bạch cười, Tiểu Hồng còn phát hiện như có một thoáng bị họ Bạch đưa mắt nhìn.

Nhờ phát hiện đó, khi bất chợt nhận ra ở họ Bạch đột ngột có dấu hiệu sắp sửa động thân, Tiểu Hồng vừa vội vàng lên tiếng hô hoán đề tỉnh, cũng vừa đảo người, tự dịch chuyển qua một bên:

- Đề phòng lão Bạch sắp có gian kế!!

Thật may mắn là Tiểu Hồng đoán đúng. Vì Bạch Thám Đáo thoát động thân đã bật lao về phía Tiểu Hồng. Nhưng do Tiểu Hồng cũng vừa dịch chuyển, lão lỡ đà đành bật ngược lại, hướng về Lạc Yến Chi.

“Vù ...”.

Tuy nhiên cử chỉ và mưu toan của họ Bạch đã bị Tiểu Hồng cáo giác. Lạc Yến Chi lập tức lùi về gần thân phụ, hai tay cũng xuất thủ quật vào họ Bạch:

- Hóa ra Thần Ưng bang từ lâu đã có lão là gian tế tiềm nhập bốn phủ?

Thật tiếc cho lão đã tự bộc lộ quá sớm, không những khiến mưu toan bất thành mà kể cả sinh mạng lão e cũng khó mong toàn vẹn. Đỡ!!

“Ào ... Ào ...”.

Với chuyển biến bất thường này vô tình tạo thành một cục diện là Bạch Thám Đáo đang ở giữa với một đầu là phải đối mặt với ba phụ tử họ Lạc và đầu còn lại là có Tiểu Hồng vừa kịp thời dịch thân chuyển đến. Thế nên, nhờ có cơ hội được nhìn họ Bạch từ phía sau, một lần nữa Tiểu Hồng lại hô hoán:

- Nhị tiểu thư cẩn trọng. Vì tại hà thấy đường như trong tay lão vừa lén thủ một vật gì đấy.

Cùng lúc này, để đối phó với chưởng kinh của Lạc Yến Chi, hữu thủ của Bạch Thám Đáo cũng bật ra:

- Không sai. Nhưng tiểu tử ngươi lẽ ra nên cáo giác sớm hơn, vì muện thể này, tiểu nha đầu làm gì có cơ hội thoát chết dưới độc châm của ta? Ha ... Ha ...

Từ tay lão Bạch quả nhiên thay vì xuất phát chưởng kinh, lại tung ập ra nhiều ngọn ám khí với tất cả đều phản chiếu tuyền một màu là ánh xanh biếc.

“Rào ... Rào ...”.

Tiểu Hồng chấn động vì nhớ đến cũng một thủ pháp tương tự mẫu thân đã hạ thủ Triệu Khang, một nhân vật của Kiều gia, thế nên Tiểu Hồng càng khẩn trương:

- Trong ám khí có độc, Nhị tiểu thư hãy cẩn trọng, chớ để ám khí chạm vào.

Không những vậy, Tiểu Hồng còn vội người lao đến xuất lực quật ngay vào hậu tâm kẻ gian tế chính là họ Bạch:

- Là Thần Ưng bang thì phải chết!!

“Ào ...”.

Đối diện với Bạch Thám Đáo, Lạc Yến Chi quả nhiên phát hiện quá muện các mũi độc châm lợi hại, đành hốt hoảng chuyển phương hướng quật kinh trở xuống, đồng thời cũng lập tức giẫm mạnh hai chân, bật tung thân hình lên cao.

“Ầm!!”.

Thật lợi hại cho phản ứng tuy khẩn cấp nhưng thu hiệu quả của Lạc Yến Chi. Vì nhờ dư kinh chấn động càng giúp nàng lao bật lên nhanh hơn, không chỉ cứu nàng vượt thoát các mũi độc châm nguy hiểm trong gang tấc mà còn phần nào làm cho chúng bị chệch hướng, tự bay tản ra xung quanh, càng không gây bất kỳ tổn hại nào cho bản thân nàng.

“Vút!”.

Nhưng đối với Bạch Thám Đáo thì khác, đang lúc ngỡ đắc thủ lại thấy Lạc Yến Chi vẫn thoát, lão cuống nộ bật chồm đến và lần này thì lão nhắm vào Lạc Thiên Hào cùng với thân phụ là Lạc tướng quân.

“Vù ...”.

Ngờ đâu đây là lúc hậu tâm lão cũng bị chưởng lực của Tiểu Hồng giáng vào.

“Bình!”.

Lão chấn động suýt loạn choạng, nhưng vẫn kịp tận dụng chấn lực để lao vào chớp Lạc tướng quân nhanh hơn.

“Vù ...”.

Khi đắc thủ, lão quay phắt lại và bật cười:

- Nhị tiểu thư có nhìn lại lệnh tôn chưa? Tuy những độc châm chưa gây nguy hại cho Nhị tiểu thư nhưng tiếc thay ngay lúc này lại uy hiếp sinh mạng của lệnh tôn. Nào, xin phiền Nhị tiểu thư mau mau thúc thủ cho, nếu không, Ha ... Ha ...

Cả Tiểu Hồng lẫn Lạc Yến Chi ngay lúc này cùng nhìn thấy Lạc tướng quân không chỉ bị họ Bạch chớp giữ và uy hiếp mà ở ngay đầu vai bên tả của Lạc tướng quân quả thật hãy còn đang bị một mũi ám khí cắm vào, dù không sâu nhưng vẫn đủ để độc chất ở ám khí làm cho cho sinh mạng Lạc tướng quân thêm nguy hiểm.

Lạc Yến Chi thất sắc, toàn thân rụng rời, khiến lúc hạ chân xuống cứ phải chao đảo ngã nghiêng.

Ngờ đâu, Lạc Thiên Hào vì đang ở rất gần họ Bạch, đã bất thần đứng bật dậy và xuất thủ:

- Ta đã luôn xem lão là sư phụ. Ta thật phần nộ vì hành vi này của lão!!

Chết!!

“Ào ...”.

Lạc tướng quân tuy bị uy hiếp nhưng vẫn cố thất thanh kêu Lạc Thiên Hào:

- Đứng, Thiên Hào. Hành động này e chỉ khiến hài tử phải ... Ối ... Hào nhi?!

Bạch Thám Đáo đã lạnh lùng quật một kinh vào Lạc Thiên Hào, đệ tử lão:

- Dù gì ta cũng là sư phụ ngươi. Dám thí sư ư? Ngươi phải chết!!

“Ầm!!”.

Lạc Yến Chi kêu kinh hoàng:

- Đại ca?!! Lão thất phu độc ác. Hãy mau đền mạng cho Đại ca ta!!

Chợt Lạc tướng quân lại kêu, vì phát hiện thế nào Lạc Yến Chi cũng bật lao đến:

- Đứng xuống, Yến Chi. Trái lại hãy chạy mau. Mạng phụ thân hỏng rồi. Hồng Bảo Kỳ, ta ủy thác Yến Chi cho ngươi. Hãy vì lời đã hứa đêm qua, giúp Yến Chi có cơ hội báo thù.

Bạch Thám Đáo vụt điểm loạn vào vài huyệt đạo trên người Lạc tướng quân:

- Lạc Nhữ An ngươi chưa thể chết đâu. Hãy mau bảo Lạc Yến Chi thay ngươi đưa Phích Lịch Bổng Thiên Lô ra đây. Đổi lại, ta hứa sẽ giúp ngươi hóa giải toàn bộ độc chất.

Lạc Yến Chi cũng kinh hoàng kêu xin:

- Chớ hại mạng gia phụ. Và nếu được, lão hãy giúp gia phụ giải độc, ta hứa sẽ khuyển nhủ phụ thân phó giao Phích Lịch Thiên Lô Bổng cho lão.

Nhanh lên.

Ngờ đâu Lạc Nhữ An tướng quân chợt thét:

- Yến Chi đừng tin hần. Thiên Hào đã mất mạng, nếu phụ thân để mất thêm hài tử, thà phụ thân tự tìm chết hơn là nhìn thấy hài tử vì bất hiếu vi lệnh, chỉ khiến Lạc gia chẳng còn ai báo thù. Mau chạy đi!!

Bạch Thám Đáo cũng quát:

- Người còn mong tự sát ư? Hãy nói mau, Phích Lịch Bổng Thiên Lô được ẩn giấu ở đâu?

Đáp lại tiếng quát của họ Bạch, Lạc Nhữ An tướng quân chợt cười ngạo nghễ:

- Sẽ chẳng một ai trong bọn người mong toại nguyện. Vì vật đó ngay khi phát hiện ta đã hủy rồi. Ha ... Ha ...

Tràng cười này khiến từ đôi mục quang của Bạch Thám Đáo chợt phát lộ sát khí.

Phát hiện kịp lúc, Tiểu Hồng ngay lập tức quát một chưởng phá tung cửa phòng và cất lực gào thật to:

- Có gian tế toan mưu hại Lạc tướng quân!! Có gian tế đang ở ngay đây!!

Phản ứng của Tiểu Hồng lập tức được đáp lại bằng những tia nhìn hài lòng vì đồng tình của Lạc tướng quân. Nhưng chúng cũng nhanh chóng tắt ngấm khi họ Bạch do đã lộ sát cơ, chợt thẳng tay giáng vào đỉnh đầu Lạc tướng quân một kinh tối hậu:

- Người dám hủy vật thì mạng người cũng đáng bị ta hủy!

“Bộp!!”.

Đầu của Lạc tướng quân vỡ tung khiến Yến Chi khiếp đảm rụng rời, bật kêu một tiếng và tự ngã nhào bất tỉnh.

- Phụ thân!!

Cũng lúc này, Tiểu Hồng chợt phát giác họ Bạch chẳng rõ vì sao lại tự nhẫn mặt và bị biến sắc.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Hồng vì nhớ lời ủy thác của Lạc tướng quân, vội nhắc Lạc Yến Chi lên tay và cùng đưa nàng lao đi thật nhanh ra ngoài:

- Bạch Thám Đáo là gian tế, đã vừa sát hại Lạc tướng quân cùng Đại thiếu gia. Bây giờ còn muốn kết liễu luôn Nhị tiểu thư. Mọi người đâu, hãy mau mau vây bắt gian tế. Đừng để họ Bạch toại nguyện.

Những loạt hô hoán của Tiểu Hồng liền được đáp ứng, các quân binh nhanh chóng xuất hiện với nhiều loại gươm giáo ngồi sáng.

Ngờ đâu lại có thêm loạt hô hoán của chính họ Bạch:

- Mọi người còn chờ gì nữa chưa vây bắt Hồng Bảo Kỳ?! Hần thật gian xảo, lấy oán báo ân, đã bất ngờ hạ thủ Lạc tướng quân từng độ lượng với hần.

Mau giữ hần lại, đừng để đến lượt Nhị tiểu thư lại mất mạng vào tay hần.

Những quân binh lập tức chuyển hướng, chỉ nhắm vào Tiểu Hồng.

Diễn biến này không khiến Tiểu Hồng kinh ngạc vì đã quá rõ các quân binh dĩ nhiên dễ nghe theo lệnh họ Bạch hơn. Trái lại, Tiểu Hồng chỉ hoang mang lo lắng, một là lo vì không biết Lạc Yến Chi có kịp lai tính hầu giúp chuyển đổi ngược lại cục diện hay không, và hai là hoang mang vì có cảm giác giọng nói của Bạch Thám Đáo qua loạt hô hoán vừa rồi nghe sao giống như người đã bị chưởng thương.

Tuy nhiên, do phải đối phó với tình thế trước mặt, Lạc Yến Chi thì chưa tỉnh và các quân binh thì vẫn kéo đến mỗi lúc mỗi đông, thế nên thay vì tìm hiểu nguyên ủy khiến giọng nói của họ Bạch nghe kỳ lạ, Tiểu

Hồng đành ôm Lạc Yến Chi vào lòng, thi triển khinh thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, thà kịp thoát vòng vây hơn là chờ Lạc Yến Chi vị tất tỉnh lại đúng lúc.

“Vù ...”.

Đuổi theo sau là loạt hô hoán tiếp tục của họ Bạch, là tác động khiến các quân binh hăm hở chạy đuổi theo.

Nhưng họ làm sao theo kịp và lạ nhất là chẳng thấy có Bạch Thám Đáo truy đuổi. Nhờ đó, Tiểu Hồng có cơ hội, có đủ thời gian đưa Lạc Yến Chi đi mỗi lúc mỗi xa hơn, thoát khỏi mọi truy đuổi.

“Vút!”.

◦ ◦ ◦

Mãi đến chiều muộn Lạc Yến Chi mới tỉnh lại:

- Có phải ta đã ngất khá lâu? Đây là đâu? Sao người đưa ta đến đây thay vì cứ lưu lại Lạc tướng phủ? Trừ phi ...

Nàng chợt bật ngồi lên và kêu:

- Hay là Lạc tướng phủ đã bị Thần Ưng bang san bằng? Nếu vậy, ôi ... phụ thân, lẽ nào để tổ lộ lòng hiếu thảo cuối cùng hài nhi cũng không còn cơ hội mai táng thân phụ chu tất?

Không nỡ để Lạc Yến Chi thế nào cũng bật khóc, Tiểu Hồng vội giải thích:

- Nhị tiểu thư xin đừng vội suy diễn, càng lúc càng sai sự thật. Vì diễn tiến chỉ là thế này.

Nhờ nghe Tiểu Hồng thuật kể, Lạc Yến Chi không những không sa lệ mà còn hậm hực bật đứng lên:

- Lão thất phu thật vô sỉ. Được rồi, ta và người hãy mau quay lại. Ta chỉ muốn tự tay lột da lão, sau đó băm vằm lão thành muôn mảnh, dùng thi thể lão để bái tế vong linh phụ thân cùng Đại ca nhất định vẫn chưa tan biến vào hư vô.

Nhưng Tiểu Hồng vội ngăn lại:

- Tại hạ đưa Nhị tiểu thư đến đây, thời gian trôi qua cũng xấp xỉ nửa ngày, xin hãy nghe đây, nếu cảm thấy chưa cần, nhất định lão vẫn đang dùng thân phận từng được lệnh tôn tín nhiệm hầu sục tìm cho kỳ được Phích Lịch Bổng Thiên Lô. Và đã vậy, chúng ta nên chờ lúc tối muộn hơn hãy lẳng lặng quay lại xử trị lão. Còn như lão phải dùng đến thể lực của Thần Ưng bang để mau chóng toại nguyện thì như Nhị tiểu thư dù gấp vẫn không sao kịp quay lại. Có chăng chỉ là nạp mạng cho bọn Thần Ưng bang nhất định cũng chỉ chờ đợi như thế.

Nàng long mắt lên giận dữ:

- Người nói thật dễ nghe? Nhưng cũng phải thôi, vì đây là gia thân của ta, đâu phải của người. Nếu không, ta tin chắc người cũng không khỏi nôn nóng như ta lúc này.

Tiểu Hồng đứng bật lên:

- Dù không là gia thân thì sự độ lượng từng có của lệnh tôn cũng là ân tình tại hạ luôn mong muốn được báo đáp. Được lắm. Nếu muốn, tại hạ quyết không ngại cùng Nhị tiểu thư quay lại. Có chăng, những lời vừa rồi chỉ là tại hạ mong Nhị tiểu thư nên cân nhắc hầu minh bạch thuận lợi hoặc bất lợi. Vì vậy, xin nhớ cho, những gì cần nhắc, tại hạ đều đã tỏ bày. Vạn nhất vì hành động theo chủ ý của Nhị tiểu thư, nếu có nguy hiểm gì xảy ra cũng đừng trách ngược lại, đổ lỗi cho tại hạ sao không báo trước. Đi nào.

Phản ứng của Tiểu Hồng hầu như chẳng được Lạc Yến Chi để tâm. Vì thoát nghe xong, nàng là người trước tiên thi triển khinh công lao đi.

“Vút!”.

Bất chợt Tiểu Hồng tận lực lao nhanh hơn, kịp thời lướt qua và ngăn nàng lại:

- Nhị tiểu thư đi sai hướng rồi. Phải đi về hướng ngược lại mới đúng. Và tốt nhất, hãy để tại hạ đi trước khai lộ.

Dứt lời, tự Tiểu Hồng lao đi, quả nhiên chọn phương hướng hoàn toàn đối nghịch với hướng Lạc Yến Chi vừa khởi hành.

Nàng đành phải theo chân Tiểu Hồng, nhân đó chợt hỏi:

- Khinh công của người có vẻ inh hơn ta? Vì sao thế?

Vụt tỉnh ngộ, Tiểu Hồng ngấm ngầm thu giảm cước lực:

- Nhị tiểu thư có thừa nhận bản lĩnh của tại hạ hầu như mỗi ngày mỗi tiến triển? Huống hồ, Nhị tiểu thư vừa trải qua thời gian dài bị kích ngất, dĩ nhiên khi đột ngột dụng lực thì khinh thân pháp đâu dễ đạt như lúc bình thường?

Nàng lại hỏi và có phần hài lòng khi thấy bản thân đang dần lao dần quá Tiểu Hồng:

- Người vẫn chưa cho ta biết đây là địa điểm nào?

Tiểu Hồng từ khi ấy cẩn thận hơn, chỉ vì không muốn để bất kỳ ai phát hiện bản thân đang càng lúc càng có nhiều thành tựu khó ngờ về khinh thân pháp Mã Bộ Thiên Hành:

- Từ chỗ lúc này nếu Nhị tiểu thư đi thêm mười trượng nữa là sẽ đến Tuyệt Mệnh vực. Do tại hạ lúc quần bách, chẳng thể biết đâu là nơi có thể tạm nấu thân, đành đưa Nhị tiểu thư quay lại chỗ mà đã từ đó, tại hạ may mắn thoát hiểm, đã tình cờ xuất hiện ở Lạc tướng phủ.

Nàng gật gù:

- Nói đích xác hơn, quả thật người đã từ đáy vực Tuyệt Mệnh thoát đi?

Tiểu Hồng một lần nữa lại thừa nhận:

- Đối với ân tình của quý phủ, tại hạ quyết chưa có nửa lời dối trá. Thật lạ là tại sao lại không thể sớm nhận ra thái độ nhị tâm của lão Bạch? Vì tuy không thật sự là người của quý phủ nhưng chẳng ai như lão, cứ mãi nghi kỵ tại hạ. Hóa ra do lão luôn có mưu toan, lại là nhân vật có xuất thân từ Thần Ưng bang nên khi thấy tại hạ đột nhiên xuất hiện, còn được một trong lũ Đại Ưng của họ đưa đi, lão chợt dạ, thế là cứ mãi nghi ngờ.

Lạc Yến Chi đồng tình:

- Người luôn thiếu lịch duyệt, như phụ thân ta nói, dĩ nhiên đâu dễ phát hiện tâm cơ cùng mưu toan của lão thất phu. Huống hồ đến cả gia phụ cũng hoàn toàn bất ngờ, tuyệt nhiên chẳng thể bảo lỗi là do người.

Tiểu Hồng bảo:

- Tại hạ đâu đề cập đến việc lỗi phần ai. Chỉ tự trách bản thân là vẫn chưa đủ bản lĩnh nếu như muốn được bốn tẩu giang hồ, nhất là cùng Thần Ưng bang tiếp tục đối đầu.

Nàng chợt hỏi:

- Lúc xuất lực đối phó lão Bạch, thái độ của người rất oán hận Thần Ưng bang. Có thật chỉ xuất phát từ mối thù được người đề quyết là do Thần Ưng bang gây ra?

Tiểu Hồng không phải phí công đáp lời, vì từ xa đã nhìn thấy có một quảng lửa thật đỏ và thật to bắt thần bộc phát lên.

- Nhìn kìa! Há lẽ đây là quý phủ đang bị một trận hỏa thiêu?

Lạc Yến Chi cũng nhìn thấy, lập tức tăng nhanh cước lực với thái độ cuồng nộ khó ngờ:

- Bọn chúng thật độc ác. Nhất định đã đoạt vật, bây giờ lại toan thiêu hủy tất cả, từ thi thể người đã chết cho đến toàn bộ quân binh gia tướng luôn trung thành cùng gia phụ. Lạc Yến Chi nếu không giết sạch các người, thế không làm người.

Nhưng một lần nữa, Tiểu Hồng đột ngột băng vượt qua, quyết ngăn cản nàng:

- Mau dừng lại. Đã có phóng hỏa nhất định ở đây lúc này đều là người của Thần Ưng bang. Tại hạ không thể để Nhị tiểu thư bốc đồng, tự dẫn thân đến nạp mạng.

Nàng phần nộ, trừng mắt:

- Họ đâu phải kẻ thù của ngươi, đúng không? Vậy nếu sợ chết, ngươi không đi cũng không sao, nhưng đừng ngăn cản ta. Hãy tránh mau.

Tiểu Hồng không tránh:

- Lệnh tôn đã có lời ủy thác thế nào, hy vọng tiểu thư vẫn nhớ. Và cho dù chẳng có điều đó thì tại hạ cũng không đủ nhẫn tâm nhìn Nhị tiểu thư đi nạp mạng. Xin hãy cặn suy và đừng trách tại hạ đa sự.

Nàng nghiêng rằng:

- Ta cũng đủ tuổi thành nhân, đành cho ngươi biết, ta không cần bất kỳ sự quan tâm nào của ngươi. Tuy nhiên, nếu ngươi vẫn khăng khăng thì thoát tiên hãy chứng tỏ đủ bản lĩnh ngăn lối ta. Nhược bằng biết tự lượng sức thì lần này ngươi nhân nhượng chính là còn giữ chút tình hữu mai hậu khi gặp lại, ta và ngươi vẫn là bằng hữu. Thế nào?

Tiểu Hồng vụt thở hắt ra:

- Đêm hôm qua, tại hạ đã thua mưu lệnh tôn, vì thế mới dẫn đến có lời ủy thác như Nhị tiểu thư cũng nghe. Do vậy, dù tự biết bản lĩnh không bằng, tại hạ cũng đành tận lực, thà giữ chữ tín hơn là cam phải để lệnh tôn mãi thất vọng.

Lạc Yến Chi lập tức xuất thủ:

- Vậy đừng trách ta. Đỡ!

“Ào ...”.

Tiểu Hồng khẽ cười:

- Chúng ta đã cùng luyện võ công khá nhiều, thân thủ bản lĩnh thế nào dĩ nhiên cả hai cũng biết rõ như nhau. Vậy nếu, tại hạ cứ mãi tránh thì Nhị tiểu thư có mong toại nguyện chăng? Hay rốt cuộc Nhị tiểu thư chỉ làm bản thân tự thấm mệt?

Và Tiểu Hồng dịch bộ để tránh chiêu thật sự khiến Lạc Yến Chi thêm động nộ:

- Vậy thì ta sẽ khiến ngươi một khi chấp nhận tránh chiêu, càng nên mau chóng nhượng lối cho ta. Hoặc giả phải cùng ta giao chiêu động thủ. Đỡ!

“Ào ...”.

Tiểu Hồng vẫn tự tin cười:

- Tại hạ tuy tránh chiêu nhưng quyết không nhượng lối. Nếu chẳng tin, Nhị tiểu thư cứ tiếp tục. Và cũng nên hiểu đây chỉ là thành ý, tại hạ không thể để Nhị tiểu thư đi nạp mạng mà không ngăn lại.

“Vù ...”.

Đến lúc này, đã liên tiếp hai lần bị hụt chiêu, Lạc Yến Chi vụt bình tâm trở lại:

- Trước đây ngươi chưa từng thi triển bất luận bộ pháp nào tương tự để có thể thoát chiêu của ta như lần này. Ngươi có điều gì cần giải thích chăng?

Hoặc giả ngươi chỉ may mắn nghĩa là điều đó sẽ không kéo dài được lâu? Hãy đỡ!!

“Ào ...”.

Tiểu Hồng lại tiếp tục tránh chiêu:

- Tại hạ đủ tự tin để quả quyết rằng những gì đang diễn khai tuyệt nhiên không hề do may mắn. Trái lại một khi đã am hiểu khá nhiều những cách phát chiêu cùng các biến hóa của Nhị tiểu thư, nếu tại hạ không thể tránh thoát mới là điều lạ. Như chiêu này chẳng hạn, hoàn toàn không khó để tại hạ lại kịp dịch tránh. Xem này.

“Vù ...”.

Ngờ đâu khi xuất thủ lần này, Lạc Yến Chi vì có sẵn chủ ý nên khi Tiểu Hồng dịch tránh, nàng lập tức bắt người lao vượt qua.

“Vút!”.

Tiểu Hồng giật mình, ngay tức khắc thi triển thân pháp lao đuổi theo.

“Vút!”.

Và vì vẫn nhất tâm, quyết ngăn cản nàng, nên chỉ một thoáng sau, thêm lần nữa Tiểu Hồng hiện thân chắn lối nàng ngay trước mặt:

- Thúc thời vụ giả vi tuần kiệt. Lẽ nào Nhị tiểu thư không thừa nhận lời cảnh báo của tại hạ là sự thật?

Lạc Yến Chi giật mình khựng lại:

- Với một sự thật nữa là bản lĩnh của ngươi không như những ngày qua và ta đã biết? Nói mau, phải chăng kể cả ngươi cũng có dụng mưu, vì thế đã luôn che giấu thân thủ đích thực của ngươi?

Tiểu Hồng bối rối:

- Tại hạ đối với quý phủ vẫn luôn thật tâm. Thế nên mong rằng Nhị tiểu thư đừng có lời nào quá đáng, cũng đừng nên nghi ngờ tại hạ.

Nhưng Lạc Yến Chi vẫn khẳng khái và lại xuất thủ với thái độ lần này thật hung hãn:

- Ta không thể không nghi ngờ, nhất là qua thái độ ngươi cứ quyết liệt ngăn cản ta. Hãy đỡ!

“Ào ...”.

Cung cách phát chiêu lần này của Lạc Yến Chi cũng đã thay đổi, lợi hại hơn và bao hàm nhiều sự biến hóa hơn.

Tuy nhiên, Tiểu Hồng vẫn ung dung thoát chiêu, không những vậy, ngay sau đó, Tiểu Hồng còn sẵn lòng nhượng lối cho Lạc Yến Chi:

- Tại hạ đã hết lời khuyên ngăn, kể như cũng đủ tận tâm đối với lời ủy thác của lệnh tôn. Nhưng vì Nhị tiểu thư vẫn chẳng lay chuyển, thì thôi vậy, đành tùy theo chủ ý của Nhị tiểu thư. Xin mời.

Lạc Yến Chi cười lạt:

- Ngươi cũng biết tự lượng sức đấy. Bằng không, với những tuyệt chiêu lần này ta quyết vận dụng, chỉ e ngươi chẳng đủ tư cách ngăn cản. Hừ!

Dứt lời, nàng bật lao đi.

“Vút!”.

Và giữ đúng lời, Tiểu Hồng chỉ biết ngán ngẩm nhìn theo cho đến khi nàng dễ dàng khuất dạng, chìm lẫn vào màn đêm đen đã và đang dần buông xuống.

Còn lại một mình, Tiểu Hồng đành lững thững quay trở về lối cũ, di chuyển dần về phía Tuyệt Mệnh vực.

Nhưng khi chỉ còn cách miệng vực chẳng bao xa, Tiểu Hồng chợt phát hiện có tiếng động lạ.

Nghi hoặc, Tiểu Hồng vội dừng lại:

- Có phải là ngươi không, Tróc Đầu Ưng?!

Không có tiếng động nào nữa vang lên để gọi là đáp lại, Tiểu Hồng càng thêm nghi hoặc, gọi và hỏi to hơn:

- Ngươi không nhận ra ta sao? Là ta đây mà, Tróc Đầu Ưng. Ngươi đâu rồi, Tróc Đầu Ưng?

Và có tiếng đáp lại, nhưng tiếc thay không phải thứ thanh âm Tiểu Hồng cần nghe và là chuỗi cười lạnh mà Tiểu Hồng chẳng bao giờ trông đợi:

- Lão phu đương nhiên nhận được ngươi. Và ngươi càng thêm đáng chết vì dám trịch thượng lẫn quàng xiên, gọi lão phu là kẻ tróc đầu. Khà khà ...

Nhận ra thanh âm này, Tiểu Hồng hoảng sợ, lập tức quay người bỏ chạy:

- Lại là lão ư? Đây, lúc sáng ta đắc tội với lão vì không nỡ nhìn thấy lão sát hại Lạc Thiên Hào. Kỳ dư Hồng Bảo Kỳ ta hoàn toàn vô can với Lạc gia.

Nếu lão vẫn khăng khăng muốn phục hận, hãy cho ta thêm một thời gian tự luyện công. Đừng tỏ thái độ tiểu nhân, thị lớn hiếp nhỏ, ý mạnh hiếp yếu.

Ngờ đâu lão nhân quỹ diện vẫn dễ dàng xuất hiện chắn lối Tiểu Hồng:

- Chẳng phải lão phu từng nói, đừng để lão phu thêm lần nào nữa thấy mặt? Một chưởng của người báo hại lão phu phải mất gần một ngày vận công điều nguyên. Người bảo lão phu dễ dàng bỏ qua ư?

Không còn đường tiến, Tiểu Hồng lùi dần:

- Lão chó bịa chuyện. Vì đến Bạch Thám Đáo cũng từng bị ta kích chưởng vẫn chẳng có gì suy suyển, huống hồ lão, ta thừa rõ có bản lĩnh lợi hại hơn.

Nhưng dù sao, ta không phủ nhận đã đắc tội, tuy nhiên, là hạng cao thủ, nếu lão đối phó ta lúc này không cảm thấy đã tự hạ thấp bản thân sao? Hãy cho ta thêm cơ hội luyện công, có như vậy, ta dẫu mất mạng vẫn tâm phục khẩu phục.

Lão nhân quỹ diện cứ lừ lừ tiến đến:

- Ngươi kể của người đừng mong đủ thuyết phục lão phu tha mạng. Trái lại, khả khả ..., tử kỳ của người đã điểm, hãy mau nạp mạng đi thôi.

Cảm nhận lão quỹ đã chực ra tay, Tiểu Hồng vụt nảy một ý, vội kêu:

- Chờ đã. Vì ta còn điều này muốn nói.

Nhưng lão quỹ diện đã bật chồm đến:

- Muộn rồi tiểu tử. Vậy hãy để dành điều đó xuống điện Diêm La nói cho lão Diêm Vương. Khả khả ...

“Ào ...”.

Chỉ nhờ đã hờm sẵn và Tiểu Hồng lập tức dịch thân di chuyển ngay nên may mắn tránh thoát đệ nhất chiêu của đối phương.

“Vù ...”.

Tuy nhiên, do tự biết khó thể kéo dài, hướng hồ thân thủ của đối phương đúng là vô lượng, Tiểu Hồng một lần nữa lại kêu:

- Nhưng điều ta muốn nói lại liên can đến vật lão quan tâm. Há lẽ lão không muốn thu hồi Phích Lịch Bổng Thiên Lôi?

Tiếng kêu của Tiểu Hồng lần này thu hiệu quả. Lão quỹ diện lập tức đình thủ:

- Người nói như vậy là có ý gì?

Tiểu Hồng vẫn cảnh giác ngó chừng từng động tĩnh nếu có của đối phương:

- Có phải lão bảo đã mất gần một ngày vận công điều nguyên? Cũng có nghĩa lão chưa hay biết đã xảy ra những bất lợi cho Lạc tướng phủ? Hãy quay đầu nhìn lại phía sau thì rõ. Đừng đa nghi, cho ta muốn lừa lão. Trái lại, lão nên biết đó là một trận hỏa công đang thiêu rụi Lạc tướng phủ.

Với thái độ cẩn trọng đúng mức cần thiết, lão quỹ diện tuy chỉ khẽ xoay nghiêng người nhưng vẫn dễ dàng nhìn thấy cả một góc trời đang bùng bùng phát sáng, đúng như Tiểu Hồng vừa cáo giác. Lão giật mình:

- Dựa theo phương hướng thì đúng là Lạc tướng phủ đang bị phóng hỏa.

Vậy hãy nói mau, đã xảy ra chuyện gì? Và tại sao người còn hỏi lão phu có muốn thu hồi Phích Lịch Bổng Thiên Lôi?

Tiểu Hồng mừng thầm:

- Bạch Thám Đáo đã lộ chân tướng, là gian nhân từ Thần Ưng bang tiềm phục. Ta khuyên lão hãy mau đến đó, trước khi quá muộn. Vì Thần Ưng bang lạ thay cũng quan tâm cùng một vật như lão.

Lão lại một phen nữa giật mình:

- Không lý nào. Vì ngoài bốn môn, vật đó đối với bất luận ai cũng không thể trở nên hữu dụng. Trừ phi ...

Đang nghe lão nói và nhất là toan hỏi lão có ý gì khi bỗng dừng ngừng lời, Tiểu Hồng vì thế hoàn toàn bị bất ngờ, đến nỗi chưa kịp nhận ra gì thì đã thấy lão xuất hiện kề bên. Quá kinh hoàng, Tiểu Hồng vừa tìm cách thoát, càng nhanh càng tốt, vừa kêu cuống cuống:

- Bởi đã đắc tội nên ta mới cáo giác, chỉ mong lão bỏ qua. Cớ sao lão vẫn khẳng khái đối phó ta, thay vì phải quan tâm đến vật nọ xem vẫn còn hay đã bị kẻ khác chiếm hữu? Ồi ..., lão không thể phân biệt đúng sai hay lợi và hại sao?

Lão quỷ diện quả có thân thủ thật tinh và nhờ xuất thủ bất ngờ nên ngay tức khắc toại nguyện. Lão chớp giữ Tiểu Hồng:

- Đương nhiên lão phu vẫn luôn quan tâm đến vật nọ, nhưng không có nghĩa dễ dàng tạo cơ hội cho người tẩu thoát. Tóm lại, người phải đi theo lão phu. Chỉ sau đó lão phu mới biết sẽ phải định đoạt người như thế nào. Đi.

Ngờ đâu lão bắt chợt bật quát:

- Kẻ nào to gan?

Không chỉ quát, lão còn động nộ dùng tả thủ xuất một kinh chớp vào đầu đó ngay bên trên đầu lão.

“Ào ...”.

Và cũng nhờ đó, Tiểu Hồng mới phát hiện quả thật có một bóng đen khá là to đột ngột đến và đang tấn công lão từ trên không.

Chẳng những vậy, bóng đen còn bộc lộ một thân thủ bất phàm, là dù bị lão quỷ diện xuất lực đối phó thì từ giữa không trung, bóng đen vẫn bất thần lao ngược lên trên, sau đó vòng ngoặt theo hướng khác, lại tiếp tục tấn công lão.

Thân thủ của bóng đen khiến Tiểu Hồng động tâm, lập tức nhân lúc lão quỷ diện mãi lo đối phó với bóng đen, Tiểu Hồng cũng bất ngờ quát chéch vào lão một kinh với khoảng cách thật gần.

“Vù ...”.

Lão kịp phát giác, ngay lập tức dồn lực vào hữu thủ, thần tốc đẩy Tiểu Hồng bắn ra xa, đồng thời vẫn dùng tả chiêu tiếp tục đối phó với bóng đen kỳ quái cứ dai dẳng tấn công lão.

“Bùng!!”.

Nhờ đó Tiểu Hồng tạm thoát sự khống chế của lão, vội hô hoán:

- Trốc Đầu Ưng hay lắm. Nhưng hãy đề phòng lão có thể sát hại người.

Tuy nhiên sẽ tốt hơn nếu người mau đưa ta cùng thoát. Nào, mau bay lại đây nào.

Tiểu Hồng đoán và nhận định không lầm, bóng đen chính là Trốc Đầu Ưng không rõ đã từ đâu bắt chợt xuất hiện đúng lúc. Và bây giờ, vì nghe Tiểu Hồng gọi, bóng đen lập tức đảo liệng về phía Tiểu Hồng.

“Vù ...”.

Tiểu Hồng đắc ý, lập tức chớp ngay vào chân Trốc Đầu Ưng:

- Được rồi, mau bay lên cao, nhanh nào. Ha ... Ha ...

Lão quỷ diện hậm hực, quát với theo một kinh thật mạnh.

- Người chớ mong thoát!

“Ào ...”.

Nhưng Trốc Đầu Ưng đã bay cao, ngọn kình của lão trở nên vô dụng.

° ° °

Sáng hôm sau, kỳ thực chỉ mới vào lúc bình minh chưa hoàn toàn ló dạng, Lạc Yến Chi chợt hốt hơ hốt hải từ xa chạy đến, miệng thì không ngớt gọi Tiểu Hồng:

- Hồng Bảo Kỳ?! Người đâu rồi? Hãy mau nghĩ cách cứu ta. Người có còn ẩn thân ở quanh đây chẳng, Hồng Bảo Kỳ?

Đuổi theo sau Lạc Yến Chi nếu thoát đầu chỉ có một vài nhân vật bản lĩnh chỉ tầm tầm bậc trung thể nên chưa thể có hy vọng vượt qua và chặn lối nàng, thì càng về sau càng xuất hiện nhiều cao thủ nữa, với bản lĩnh mỗi người mỗi vẻ và đã có kẻ chỉ thêm một lúc ngắn nữa thôi ắt thế nào cũng bắt kịp nàng.

Chính vì diễn biến này khiến Lạc Yến Chi càng thêm kinh hoàng, cứ gọi Hồng Bảo Kỳ mỗi lúc mỗi thêm to:

- Người đã bỏ đi thật sao? Nếu vậy ta phen này còn mong gì toàn mạng.

Và Hồng Bảo Kỳ người cũng đừng mong có cơ hội thực hiện điều đã từng nhận chịu sự ủy thác của gia phụ. Người có còn ở đây không, Hồng Bảo Kỳ?!

Không hề có bất kỳ thanh âm nào hồi đáp, đã vậy ở phía sau còn bị nhiều cao thủ truy đuổi, hướng hồ họ đã đuổi theo quá gần, Lạc Yến Chi phần chí sinh liêu, bất ngờ quay phắt lại và tận lực quật xô ra song chưởng liên hoàn:

- Bọn người thật độc ác. Dù đã minh bạch bốn tiểu thư hoàn toàn chẳng hay biết chỗ cất giữ Phích Lịch Bồng Thiên Lôi, bọn người vẫn nhẫn tâm đuổi tận giết tuyệt. Lạc Yến Chi ta dấu chết vẫn quyết làm ma quay trở lại, thề tận diệt Thần Ưng bang để báo thù. Xem chừng!!

“Ào ...”.

“Vù ...”.

Có ba nhân vật nhờ kình công lợi hại đã đuổi đến gần nàng. Và khi thấy có phản ứng của nàng, ba nhân vật này lập tức hợp lực, cùng một lúc quật đủ sáu kình để chỉ đối phó với nhị kình của nàng:

- Công phu của Tịch Sơn môn bọn ta đã từng ném qua. Hướng hồ nha đầu người đang lúc kiệt lực, hễ càng vùng vẫy là người càng mau chết. Ha ... Ha ...

- Chớ nhiều lời với ả, trăm thảo trừ căn. Giết?

- Giết!! Ha ... Ha ...

Hợp lực lập tức chấn chạm và tạo chấn kình hất Lạc Yến Chi bay thoái hậu về phía sau thật xa.

“Ầm!!”.

“Vù ...”.

Ba nhân vật nọ nhìn theo và đồng loạt rộ lên cười đắc ý:

- Ầ đã rơi đúng vào vực Tuyệt Mệnh. Ha ... Ha ...

- Vĩnh biệt người, tiểu liễu đầu họ Lạc xấu số!

- Ha ... Ha ...

Quả vậy, Lạc Yến Chi vì cố tình quay lại tìm Tiểu Hồng nên kể như tự chọn cho bản thân một kết cục bi thảm là bị các nhân vật Thần Ưng bang hất kình, chấn nàng bay thẳng đến miệng vực, cuối cùng thì dĩ nhiên bị vực Tuyệt Mệnh tham lam nuốt chửng vào cửa miệng từ cổ chí kim vẫn luôn há sẵn.

“Ào ...”.

Lạc Yến Chi phát hiện đã muộn. Hồn bất phụ thể, nàng lập tức hôn mê, kể như mặc nhiên chấp nhận mọi số phận được định sẵn dưới đáy vực gọi là Tuyệt Mệnh.

9. Chương 9: Do Số Phận Cùng Lâm Tuyệt Cảnh Phích Lịch Bổng Cũng Phải Phó Giao

Nhưng Lạc Yến Chi không chết. Và đó là điều trước nhất, thoát vừa tỉnh lại, vì nhận ra nên nàng ngơ ngàng kêu:

- A ... ta chưa chết?! Quả vậy, ta vẫn đang sống, thật lạ kỳ!

Tiểu Hồng buông luôn một tiếng cười khẩy và lạnh lùng lên tiếng:

- Và càng lạ kỳ hơn nếu như không nhờ tại hạ, Nhị tiểu thư nhất định chỉ được sống trong mơ.

Giật mình, nàng vùng bật dậy:

- Là người đẩy sao? Nhưng này, ta nhớ rõ đã rơi xuống vực, vậy nhờ đâu người cứu được ta và đây là chỗ nào?

Tiểu Hồng đi ngược trở vào, không chỉ tiến đến gần nàng mà còn cố tình để nàng nhìn thấy một huyết khẩu, là nơi từ nãy giờ Tiểu Hồng vẫn đứng:

- Xin bẩm báo tiểu thư. Chúng ta đích thực đang ẩn ở giữa miệng vực Tuyệt Mệnh. Chỉ cần bước đến đó và nhìn xuống, tiểu thư nhất định sẽ toại nguyện vì được thấy đáy vực. Còn thạch động này ư? Xin được cung hỉ nghênh đón Lạc tiểu thư lần đầu đặt chân đến thạch xá, đích thị là nơi Hồng Bảo Kỳ tại hạ từng lưu ngụ, trước khi có may mắn trở thành kẻ tình nghi vì đặt chân đến tướng phủ Lạc gia. Nhân đây cũng xin thứ lượng. Vì thạch xá vốn nghèo, thật khó mong đối đãi Lạc tiểu thư đúng lễ. Vạn lần xin được lượng thứ.

Yến Chi bước đến huyết khẩu và vừa thò đầu ra ngoài để nhìn, nàng lập tức thụt trở vào:

- Quả nhiên đây là một đáy vực. Nhưng để tin hơn ta vẫn đang ở Tuyệt Mệnh vực, người mau nói đi, đã kịp cứu mạng ta như thế nào? Và sau đó, a ...

khi minh bạch mọi điều người tường thuật kể đều là sự thật thì bất luận lời chì chiết nào nữa của người, ta cam tâm nhận nghe.

Tiểu Hồng lại cười khẩy, đoạn tự tiến ra huyết khẩu và bắt đầu lớn tiếng gọi:

- Người còn ở dưới đó không? Hãy mau bay lên đây nào.

Và khi Tiểu Hồng lùi lại thì thay vào đó chợt hiển hiện một Đại Ứng chứng tỏ vừa từ dưới đáy vực bay ngược lên.

Tiểu Hồng cười cười:

- Xin dẫn kiến với Lạc tiểu thư đây là Trốc Đầu Ứng, hóa ra suốt thời gian qua vẫn chọn vực Tuyệt Mệnh là chỗ dung thân. Phần tại hạ thì đêm qua, lúc không thể ngăn cản và đã để tiểu thư toại nguyện, tại hạ nếu không nhờ Trốc Đầu Ứng bất ngờ xuất hiện ứng cứu ắt khó mong thoát khỏi tay một lão nhân, chính là đại sư huynh đồng môn với lệnh đường. Và cũng nhờ vậy, vì có mơ hồ nghe tiếng Lạc tiểu thư kêu cứu đầu như lúc sáng sớm, tại hạ dù bán tín bán nghi vẫn bảo Trốc Đầu Ứng bay lên xem sao, thế nên đã có cơ hội cứu mạng Lạc tiểu thư, đền đáp lại ân độ lượng cho một chỗ dung thân của Lạc gia suốt thời gian gần đây. Nay ân đã đền, nghĩa cũng đoạn, tại hạ vì thân phận hèn kém, thật chẳng dám giữ nữa mọi quan hệ với một thiên kim tiểu thư thân phận cao sang, thế nên cũng đâu dám có lời chì chiết hoặc bắt kình. Có chăng chỉ xin nói một lời cáo biệt và thành tâm chúc Lạc tiểu thư luôn an khang. Bảo trọng nha, Trốc Đầu Ứng, chúng ta đi thôi.

Phát hiện Tiểu Hồng chực ly khai thật, qua thái độ sẵn sàng nắm hai tay vào hai chân sù sì to nhám của Trốc Đầu Ứng, Lạc Yến Chi hốt hoảng vội kêu:

- Người đừng đi. Vì ta không thể lưu lại đây một mình. Huống hồ không có người, tự ta đâu thể vượt thoát ra từ đáy vực này?

Tiểu Hồng thoáng dừng lại và bảo:

- Tiểu thư nếu muốn, tại hạ ngay lập tức sẽ bảo Trốc Đầu Ưng đưa tiểu thư thoát ra. Nhưng xin bảo trước, đừng mong có tại hạ cùng thoát lúc này. Và tại sao như vậy, tiểu thư hãy nên tự hiểu hơn là trông chờ nghe tại hạ giải thích.

Thế nào?

Lạc Yến Chi cúi gục đầu:

- Đương nhiên ta hiểu. Bọn Thần Ưng bang hiển nhiên chưa dễ bỏ qua.

Và nếu như ta xuẩn động, tự xuất đầu lộ diện lúc này chính là tự sát.

Tiểu Hồng cười hài lòng:

- Tiểu thư hiểu được như vậy cũng tốt. Vậy khi nào cảm thấy thích hợp, chỉ cần lên tiếng, tại hạ sẽ lập tức bảo Trốc Đầu Ưng đưa tiểu thư đi.

Nàng ngẩng đầu lên:

- Nghĩa là người thuận tình sẽ lưu lại đây cùng ta?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Hai chúng ta có thân phận hữu biệt, thêm nữa là cần phải giữ đúng lễ, nam nữ thọ thọ bất tương thân, tại hạ sẽ tự tìm cho bản thân một chỗ khác, chính là thạch động ở phần vách bên kia. Xin lượng thứ vì tại hạ khó thể tiếp tục hầu cận Lạc tiểu thư. Đi nào, Trốc Đầu Ưng.

Với thái độ thật quả quyết, Tiểu Hồng chộp vào chân Trốc Đầu Ưng và lập tức được Trốc Đầu Ưng đưa qua vách đá đối diện, chui vào một huyệt khẩu khác, là chỗ Tiểu Hồng từng nhờ phát hiện những tự dạng nên luyện được Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bì.

Lạc Yến Chi ngơ ngẩn nhìn theo, tự bản thân cũng không biết nên có thái độ như thế nào nữa.

◦ ◦ ◦

Khác với tất cả những điều trước đây Lạc Yến Chi từng trải qua và cũng hoàn toàn vượt trên mọi mừng tượng của nàng, cảnh màn đêm buông về ở vực Tuyệt Mệnh không những thật cô tịch hoang vắng mà còn xảy ra thật nhanh. Đã vậy, ở vách đá bên kia. Hồng Bảo Kỳ quả cố tình treo gan nàng, vẫn thủy chung không một lần xuất hiện trở lại, cũng chẳng cần quan tâm đến xúc cảm của nàng là thế nào.

Chính vì lẽ đó đối với Lạc Yến Chi chưa đêm nào dài thật dài như đêm nay. Không chỉ dài theo nghĩa đen - vì nêu ở vực Tuyệt Mệnh màn đêm buông xuống nhanh thì ngược lại lúc chờ bình minh lộ dạng cũng dài lâu tương tự - mà còn bao hàm một ý nghĩa khác, là nàng vì chẳng tài nào ngủ được nên dĩ nhiên có cảm nhận đây là một đêm thật dài.

Dù vậy, lúc phát hiện cũng đến thời khắc trời dần sáng, bất chấp trong lòng đã chất chứa đầy phẫn hận, do bị nhiều tiếng động lạ gây hiếu kỳ, Lạc Yến Chi vẫn tiến đến huyệt khẩu để nhô đầu nhìn khắp lượt.

Và điều nhìn thấy khiến nàng hoài nghi. Đây là từ dưới đáy vực như chủ ý chờ đợi sẵn hay sao đó. Hồng Bảo Kỳ dĩ nhiên bắt gặp nàng nhô đầu nhìn xuống, hần lập tức đưa tay vẫy gọi nàng:

- Có những dây leo ở ngang huyệt khẩu. Đừng ngại vì chúng rất chắc chắn. Lạc tiểu thư hãy mau xuống đây.

Nếu không vì có thêm những vật mang hình dạng kỳ quái đang ở ngay bên cạnh chân hần, ắt hẳn nàng chẳng bao giờ thò mồm nói chuyện với một kẻ đáng ghét và đáng hận như vậy. Vì thế nàng đành hồi vọng xuống:

- Đêm qua ít nhất cũng phải ba lần ta nghe có tiếng Trốc Đầu Ưng của người bay đi bay về. Phải chăng những gì bị cháy đen cạnh chân người là do đêm qua người sai Trốc Đầu Ưng mang về?

Hồng Bảo Kỳ từ đáy vực đáp vọng lên:

- Tại hạ những tưởng rất dễ thực hiện ý định, ngờ đâu đêm qua chỉ suýt nữa là tại hạ không kịp thoát. Dù sao, Lạc tiểu thư không muốn xuống ư? Vì tại hạ cũng đã đưa được di thể của lệnh tôn và lệnh huynh về đây. Chỉ là chút lòng thành, tại hạ mong được cùng Lạc tiểu thư chia sẻ nỗi bất hạnh.

Nàng giật nảy người và thế là tụt nhanh xuống với sắc mặt ngày càng nhợt nhạt. Đoạn vừa chạy đến nàng vừa kêu vừa gào, vừa trách vừa mắng:

- Ôi, phụ thân? Sao ngươi không kêu ta cùng đi? Chao ôi, không ngờ Lạc gia lại chịu thảm họa này? Phụ thân! Đại ca!! Cả hai chết thật thê thảm. Còn lại một mình, hài nhi thật chẳng thiết sống nữa!! Ngươi đừng chạm vào ta.

Huống hồ ta đang phần hận vì ngươi không cho ta cơ hội thể hiện lòng hiếu thảo. Ôi, phụ thân, ôi, Đại ca!

Hồng Bảo Kỳ chép miệng lắc đầu, đành không khuyên răn nàng nữa, chỉ lẳng lặng dùng một thanh kiếm thật to, thật nặng, bắt đầu đào hai huyệt mộ cạnh nhau.

Đang lui cui đào chọt thanh kiếm trên tay Hồng Bảo Kỳ bất ngờ bị Lạc Yến Chi ào đến chiếm đoạt:

- Hãy để cho ta. Không lẽ đến cả việc tự tay an táng người cũng chẳng cho ta cơ hội thực hiện vì thân phụ và thân huynh? Mau tránh ra, ta không cần ngươi.

Hồng Bảo Kỳ đành phó giao cho nàng, huống hồ còn những việc khác và Hồng Bảo Kỳ tin rằng một nữ nhân như Lạc Yến Chi quyết khó thể tự tay thực hiện.

Nhưng vừa nhắc một trong hai thi thể lên Hồng Bảo Kỳ lập tức nghe Lạc Yến Chi quát:

- Mau bỏ xuống. Ngươi định làm gì với thi thể đại ca ta?

Hồng Bảo Kỳ nhẹ nhàng đáp lại:

- Tẩy uế cho lệnh huynh. Chỉ ít đó là phần việc chỉ tại hạ mới có thể giúp Lạc tiểu thư lúc này.

Nàng lại quát:

- Không cần. Và ta lập lại một lần nữa, ngươi hãy mau đặt đại ca của ta xuống. Nếu không ...

Hồng Bảo Kỳ chọt lạnh giọng quát trả lại:

- Nếu không thì sao? Hãy nghe đây, hoặc là hãy mau bình tâm và chấp nhận sự thật, đừng tiếp tục giở giọng một tiểu thư có xuất thân kim chi ngọc diệp ra với tại hạ nữa, hoặc kể từ lúc này Hồng Bảo Kỳ tại hạ vô can tiếp tục với tiểu thư, sẽ lập tức ly khai và tùy tiểu thư sau đó muốn hành động thế nào cũng được. Và nên nhớ, trên thế gian này chẳng phải chỉ có mỗi một Lạc Yến Chi là có huyết thù cần báo, cũng không phải chỉ mỗi mình nàng là bất hạnh trở thành cô nhi. Nghe rõ chứ? Vậy quyết định thế nào thì tùy nàng. Muốn vẫn là tiểu thư thì tại hạ xin có lời cáo biệt và hy vọng chẳng bao giờ gặp lại.

Và Hồng Bảo Kỳ nhẹ đặt thi thể của Lạc Thiện Hào trở lại, đoạn quay người tìm và gọi Trốc Đầu Ưng:

- Ngươi đâu rồi? Mau ra đây và chịu khó giúp ta một lần cuối.

Nhưng bất ưng Hồng Bảo Kỳ nghe thật rõ tiếng vụt khóc nức lên của Lạc Yến Chi:

- Ngươi đừng đi, cũng đừng chấp nhặt với thái độ vừa rồi của ta. Chỉ vì ta quá đau đớn, thế nên ... ôi ... phụ thân!!

Hồng Bảo Kỳ thở dài, đành quay lại và thật thương cảm khi thấy nàng quả thật đã tuôn trào những giọt lệ bi ai.

Dù vậy, khi tùy tiện nhắc thi thể của Lạc Thiện Hào trên tay, Hồng Bảo Kỳ vẫn nhắc nhở nàng:

- Bọn Thần Ưng bang không phải chưa từng xuống đây. Xin cô nương hãy cố nén bi ai, càng sớm tiến hành mọi việc càng đỡ tự gây bất lợi cho cả hai.

Nào, bắt đầu đi.

Và Hồng Bảo Kỳ đưa thi thể Lạc Thiện Hào đến đầu nguồn nước, cũng cẩn trọng với mọi chất độc có thể có, và bắt đầu tự tay tẩy uế toàn thân cho người đã chết.

Khi quay trở lại, Hồng Bảo Kỳ hài lòng vì thấy Lạc Yến Chi cuối cùng cũng nghe ra và nàng đang tiếp tục tự tay hoàn thành hai huyệt mộ.

Hồng Bảo Kỳ lại đưa thi thể của Lạc Nhữ An tướng quân đi, cũng tự tay tẩy uế và mang trở về nguyên vị cho nàng.

Thấy hai huyệt mộ đã sẵn sàng. Hồng Bảo Kỳ nhẹ nhàng bảo:

- Cũng ở dưới đây vực này, tại hạ từng tự tay an táng cho gia sư, dĩ nhiên không thể nào đủ các nghi tiết cần thiết. Cô nương nếu đủ đởm lược tự xúc tiến mọi việc thì hãy mau bắt đầu. Cũng đừng quên, thanh kiếm kia dường như là binh khí ưa thích của lệnh tôn. Vì lúc phát hiện thi thể, tại hạ cũng thấy lệnh tôn vẫn giữ tư thế nhoài người, tỏ ý muốn chộp vào thanh kiếm. Thế nên tại hạ thuận tay mang luôn đến đây. Để nếu như cần cô nương có thể vui lòng lấp cùng thi thể lệnh tôn.

Lạc Yến Chi đã thay đổi, nhất nhất nghe theo các xếp đặt của Hồng Bảo Kỳ:

- Thảo nào ta thấy các hạ như đã quen với việc này, thì ra đã một lần an táng lệnh sư. Về thanh kiếm, đúng là binh khí gia phụ quen dùng kể cả trước khi treo ấn từ quan. Đó là một thanh trọng kiếm, chỉ thiện dụng ở các trận mạc sa trường, hoàn toàn không thích hợp cho giới võ lâm. Xin đa tạ vì ta đã có vật cần thiết để bồi táng cùng gia phụ.

Và nàng tự tay đặt từng thi thể xuống từng mộ huyệt.

Nhưng đến khi nhắc vào thanh trọng kiếm, nàng giật mình vì nghe Hồng Bảo Kỳ chột kêu:

- Chậm đã. Và cũng đừng trách nếu tại hạ vì một ý ngờ muốn được xem xét lại thanh trọng kiếm dù chỉ một lần.

Nàng cau mày, cùng đưa mắt nhìn thanh trọng kiếm:

- Các hạ đã tự tay đưa đến đây, lẽ nào chưa thỏa nguyện, lại còn tỏ ý ngờ điều gì?

Hồng Bảo Kỳ nhún vai:

- Cũng không sao. Nhưng tại hạ khuyên, nếu như chưa từng thì ngay lúc này cô nương nên xem qua thật kỹ.

Nàng liền xem xét và cuối cùng đành lắc đầu:

- Không có gì khác lạ ngoại trừ trọng lượng vốn dĩ luôn nặng nên mới được gọi là trọng kiếm.

Hồng Bảo Kỳ hoài nghi:

- Như cô nương vừa thổ lộ, đây chỉ là binh khí ưa thích của lệnh tôn mà còn là loại khí giới sẽ chẳng nhân vật võ lâm nào để mắt đến vì quá nặng. Tuy vậy tại hạ cũng có điểm nghi ngờ lại tại sao ngay lúc tối hậu, lệnh tôn lại có ý toan chộp vào trọng kiếm? Trừ phi trong đó có ẩn tình.

Nàng hiểu:

- Các hạ nghi ngờ đây là chỗ ẩn giấu Phích Lịch Bổng Thiên Lô? Nhưng như ta vừa xem xét, quyết chẳng có gì đáng nghi.

Hồng Bảo Kỳ lại nhún vai một lần nữa:

- Cũng có thể tại hạ đoán sai. Nhưng vạn nhất tại hạ đã vô tình đoán đúng thì sao?

Nàng phân vân, cuối cùng cũng miễn cưỡng trao thanh trọng kiếm cho Hồng Bảo Kỳ:

- Đừng nghĩ ta vì nghi ngờ nên không dám trao cho các hạ. Đây, xem đi.

Nhưng thay vì xem xét, Hồng Bảo Kỳ mang thanh trọng kiếm đến gần một tảng đá. Và trước ánh mắt hoài nghi lẫn ngạc nhiên của Lạc Yến Chi, Hồng Bảo Kỳ mò tay vào một hốc nhỏ, lấy ra chỉ một chuỗi kiếm và dùng vật này gõ vào vật kia vài lượt với phương cách là gõ vào các phương vị khác nhau.

“Coong ... coong”.

Thanh âm phát ra vừa trong vừa ngân vang, tuy nhiên có một phương vị mà khi Hồng Bảo Kỳ gõ vào lại cùng lúc phát ra những hai thanh âm, một trong và một đục.

Với phát hiện này, Hồng Bảo Kỳ đem trả thanh trọng kiếm cho Lạc Yến Chi:

- Như cô nương vừa nghe, tại hạ đã nghi ngờ đúng. Có một chỗ trong thân kiếm bị rỗng ruột và được thay thế bằng một vật khác vì không thật thít khao nên đã tạo ra hai thanh âm lúc bị tại hạ gõ vào. Phích Lịch Bổng Thiên Lô đã được lệnh đường cát giấu ở đây, một chỗ vì sẽ gây bất ngờ cho bất luận ai nên khiến lệnh tôn khi đề cập đến không thể không cười đắc ý.

Nàng nhận lại và nhìn chăm chăm vào thanh kiếm, đồng thời sau đó cũng nhìn Hồng Bảo Kỳ tương tự:

- Theo ý các hạ. Ta nên làm gì với điều bí ẩn này?

Hồng Bảo Kỳ bảo:

- Tùy cô nương. Nếu vì nghi ngại thì ngay sau đây tại hạ nguyện ý ly khai.

Để khi cô nương còn lại một mình, muốn hành động như thế nào cũng được.

Nàng lại hỏi:

- Còn như ta không nghi ngại?

Hồng Bảo Kỳ vụt nghiêm mặt:

- Tại hạ vẫn nhớ lời ủy thác của lệnh tôn, thế nên nguyện giúp cô nương báo thù. Không những vậy, tại hạ còn lập trọng thệ, sẽ không bao giờ để mất đến vật đó, ngoại trừ một lần duy nhất, chỉ để giúp cô nương nghĩ cách lấy ra hầu đắc thủ vật từng là nguyên nhân tạo nhiều thảm họa cho Lạc gia.

Nàng nhẹ gật đầu:

- Được! Ta tin các hạ. Vậy nghĩa là tạm thời không nên bôi tắng vật này cùng gia phụ?

Hồng Bảo Kỳ cau mày ngẫm nghĩ, đoạn nêu một đề xuất:

- Cô nương sao không thử tìm cách đoạn gãy thanh kiếm?

Nàng đồng tình nhưng sau một lúc thử, đành lắc đầu bảo:

- Trừ phi phải có thần lực. Bằng không, đành phải chờ cơ hội, tìm và dùng một lợi khí khác mới mong đoạn gãy thanh kiếm từng được tôi luyện quá ư cứng rắn này.

Và bất chợt nhìn vào chuôi kiếm vẫn đang do Hồng Bảo Kỳ cầm trên tay, nàng đột ngột hỏi:

- Các hạ có thể cho ta mượn và xem qua vật đó?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Cũng nhờ vật này, trước khi được Trốc Đầu Ưng mang về các thức ăn được nấu sẵn, tại hạ mới có cách tạo ra lửa. Còn về xuất xứ của vật này ư? Cô nương cứ tùy tiện xem. Ở đây có khắc một đóa hoa mai, riêng về phần thân kiếm thì hình như vẫn còn cắm ngập đầu đó ở vách đá trên kia.

Lạc Yến Chi sau một lúc xem xét chuôi kiếm chợt mơ hồ kêu:

- Như ta có nghe lão Bạch Thám Đáo từng đề cập đến một tiêu ký nào đó tương tự. Tuy cũng liên quan đến một thanh kiếm nhưng vì không lưu tâm nên nhất thời lúc này ta không nhớ ra.

Đoạn nàng thở dài và bảo:

- Dù sao, cũng đến lúc nên vùi kín thi thể của gia phụ và gia huynh. Mọi chuyện hãy để xem xét sau. Các hạ có thể giúp ta, nếu muốn.

Hồng Bảo Kỳ không đợi giục lần thứ hai, lập tức cùng Lạc Yến Chi lấp đầy đất lên hai mộ huyệt, lại còn khuyên nàng:

- Chúng ta tuyệt đối không lưu lại bất kỳ dấu tích nào. Vậy đừng đắp thành nấm mộ, trái lại còn phải rải nhiều vụn đá lên trên để nguy trang. Cô nương thấy sao?

Nàng luôn thuận phục:

- Gia phụ đã khen các hạ là người luôn cẩn trọng. Xin hãy theo chủ ý của các hạ.

Sau đó, một lần nữa Hồng Bảo Kỳ lại hỏi mượn thanh trọng kiếm của nàng:

- Từ lâu rồi tại hạ tìm thấy chỗ vách đá từng bị phần thân của chuôi kiếm này cấp ngập vào. Và chỉ đến tận hôm nay, tại hạ tin rằng nếu có được thanh kiếm này hỗ trợ, nhất định sẽ có cách giúp tại hạ tìm phương thế lấy phần thân của thanh kiếm kia ra. Cô nương có chấp thuận chăng?

Nàng không ngại ngần, trao ngay thanh trọng kiếm cho Hồng Bảo Kỳ:

- Ta đã minh bạch, đây vực này từng là nơi dung thân một thời gian khá lâu của các hạ. Hãy lượng thứ nếu ta hoặc bất luận ai ở Lạc gia trang tỏ ra nghi ngờ. Hãy nhận lấy, không chỉ một vật này mà còn cả lòng thành tâm của ta.

Hồng Bảo Kỳ tươi cười, tuy nhận nhưng lại bảo nàng:

- Chỗ đó chỉ cao hơn thạch động cô nương từng tạm ngụ không bao nhiêu.

Nếu hoàn toàn vô ngại, hãy cùng tại hạ leo trở lên, vì biết đâu tại hạ lại cần sự trợ lực của cô nương. Nào, hãy bỏ qua tất cả và chỉ lấy thành tâm đối đãi nhau.

Nàng cũng cười và vui vẻ leo lên theo ngay phía sau Hồng Bảo Kỳ.

Đến nơi, để tiến hành việc leo tiếp lên trên, Hồng Bảo Kỳ đứng nghiêng người ra ngoài và nhìn dò xét thật kỹ từng kẽ đá, sau đó tỏ bày với Lạc Yến Chi:

- Tại hạ tự tin có thể leo lên nhưng đề phòng vạn nhất, tại hạ cần cô nương đứng hờ dưới này, ngộ nhỡ tại hạ bị rơi, mong được cô nương dụng lực kéo mạnh vào trong.

Nàng lo lắng ra mặt:

- Các hạ nên xét lại, có cần mạo hiểm như thế chăng?

Hồng Bảo Kỳ cười cười và giải thích:

- Có lẽ cũng như cô nương, tại hạ rất nóng lòng, muốn được minh bạch càng sớm càng tốt về hạ lạc của Phích Lịch Bổng Thiên Lôi. Và nếu từ trên kia, tại hạ lại bất ngờ thủ đắc một vật, đúng là lợi khí đang cần, thì lẽ nào chẳng nên mạo hiểm? Dù vậy, cũng đa tạ sự quan tâm của cô nương và vị tất tại hạ gặp nguy hiểm như vừa đề cập. Nào, hãy chúc tại hạ vạn sự may mắn đi chứ?

Và vẫn cười cười như vậy, Hồng Bảo Kỳ bắt đầu từ huyệt khẩu leo ngược lên trên.

Đứng nghiêng người phía dưới, Lạc Yến Chi cũng phần nào yên tâm do phát hiện khắp vách đá quả thật có rất nhiều vị thế để bắt tay và đặt chân leo lên an toàn. Chính vì lẽ đó nếu xảy ra bất trắc chỉ là điều vạn nhất, cơ hồ không bao giờ xảy ra.

Và đúng như vậy, Hồng Bảo Kỳ dù có thanh trọng kiếm khá nặng cột theo bên mình thì vẫn dễ dàng leo lên một mạch những hai trượng hơn.

Ở đây, Lạc Yến Chi nhìn thấy Hồng Bảo Kỳ ngừng leo. Thay vào đó, Hồng Bảo Kỳ cẩn trọng chuyển dần thanh trọng kiếm ra phía trước và bắt đầu cầm lấy, chọc phần mũi kiếm vào một khe nhỏ nào đó.

Được một lúc, nàng nghe thanh âm của Hồng Bảo Kỳ hờn hờ phát vọng xuống:

- Không phải thân kiếm bị cắm ngập vào vách đá. Chỉ là tình cờ được ai đó ném đúng vào một khe hở. Tại hạ đang tìm cách thu hồi phần thân kiếm, sẽ nhanh thôi.

Và Lạc Yến Chi thấy Hồng Bảo Kỳ vẫn chọc thanh trọng kiếm vào đá, dùng thanh trọng kiếm như một chỗ để treo giữ toàn thân đang dùng tay còn lại mò tìm vào một chỗ, nhất định phải là nơi từ lâu nay vẫn ẩn giấu phần thân kiếm được Hồng Bảo Kỳ quyết thu hồi.

Bất chợt, thanh trọng kiếm bị gãy.

“Rắc ...”.

Cùng với diễn biến này. Lạc Yến Chi nhìn thấy thân hình Hồng Bảo Kỳ bị chao mạnh. Sau đó, do Hồng Bảo Kỳ kịp buông tay khỏi thanh trọng kiếm nên chỉ có phần phía ngoài của thanh trọng kiếm đã gãy lìa là nặng nề rơi ào xuống.

“Vù ...”.

Lạc Yến Chi sợ cho bản thân vội thu người vào trong thạch động.

Ngờ đâu nàng nghe Hồng Bảo Kỳ kêu thật to:

- Phích Lịch Bổng Thiên Lô cũng đã rơi. Lạc cô nương hãy mau xuống dưới nhặt lại.

Đó là một sự thật và Lạc Yến Chi cũng không thể ngờ nhờ Hồng Bảo Kỳ can mạo hiểm nên ngẫu nhiên đã khiến thanh trọng kiếm gãy, là điều nàng chỉ dám mong hoặc có thần lực hoặc có một lợi khí sắc bén nào khác mới toại nguyện. Vì thế nàng lập tức leo xuống dưới.

Nhưng khi đã đặt chân xuống đáy vực. Lạc Yến Chi thất kinh khi bất chợt nghe Hồng Bảo Kỳ hô hoán:

- Đừng lo tìm vật nữa. Hãy mau leo trở lên.

Và Hồng Bảo Kỳ còn kêu thật khẩn trương:

- Tróc Đầu Ưng! Người đâu rồi? Hãy mau mau xuất hiện, ứng cứu Lạc cô nương hộ ta. Nhanh lên nào.

Không thể ngẫu nhiên Hồng Bảo Kỳ tỏ ra hốt hoảng như vậy. Lạc Yến Chi lập tức ngược mắt nhìn lên và thấy ngay chỉ là một cánh chim ưng thật to đang từ trên cao lao vù vù xuống.

Nhưng vì không ngại chỉ với mỗi một con Đại Ưng, thế nên Lạc Yến Chi thay vì lo thoát vẫn bắt đầu tìm vật cần tìm.

Ngờ đâu bất chợt xuất phát từ cánh chim ưng bỗng vang lên một loạt cười ngạo nghễ:

- Quả đúng như lão phu nghi ngờ, bọn tiểu oa nhi các ngươi thế nào cũng ẩn thân ở đây. Đã vậy còn giúp lão phu sớm thu hồi Phích Lịch Bổng Thiên Lô. Ân tình này lão phu liệu biết báo đền như thế nào đây? Khả khả ...

Lạc Yến Chi kinh hãi, lại nhìn lên và hoàn toàn vỡ lẽ khi phát hiện từ ngay trên lưng Đại Ưng có một bóng nhân ảnh nhẹ nhàng, bật tung ngược lên trên, chính là nhân vật vừa bật cười ngạo nghễ.

Tiếp đó, nếu cánh chim ưng chợt nặng nề gieo thật mạnh vào đáy vực thì nhân vật nọ lại thi triển khinh thân pháp thượng thừa, ung dung đảo bộ và nhẹ nhàng hạ thân xuống.

Nhận ra đây là một lão nhân có diện mạo thật xấu xa. Lạc Yến Chi kinh hãi, vội chạy trở lại vách đá và cuống cuồng chộp vào dây leo để leo ngược lên.

Bất chợt cũng lão nhân nọ bật gầm:

- Không phải Phích Lịch Bổng Thiên Lô. Tiểu tử ngươi dám lừa lão phu ư?

Vậy thì cả hai ngươi phen này đừng mong toàn mạng.

Và Lạc Yến Chi phát hiện bản thân nàng bất chợt bị một lực đạo kéo ngược xuống. Cuối cùng lọt vào tay lão nhân nọ.

Nàng khiếp hãi, vừa vùng vẫy vừa kêu gào, nhất là khi thấy cùng lúc đó xuất hiện một bóng ảnh từ đâu đó bật lao thật thần tốc vào lão nhân vừa chế ngự bắt giữ nàng:

- Mau cứu ta với Hồng Bảo Kỳ.

Đứng ngay bên cạnh và chếch về phía sau nàng, lão nhân bật gầm một tiếng thật khinh khiếp:

- Lại là súc sinh người? Lão phu phải hóa kiếp người!

Và một chấn kinh thật to vang phát lên:

- “Ầm!”.

Kèm theo đó, bóng ảnh nọ bật thoát hậu, giãy đành đạch ngay trên nền đất, giúp Lạc Yến Chi nhìn rõ đây là Trốc Đầu Ưng, không phải Hồng Bảo Kỳ như nàng thoát nhìn cứ lầm tưởng.

Cũng chính lúc đó mới có tiếng Hồng Bảo Kỳ cất lên nhưng xuất phát từ trên cao:

- Hay lắm. Hóa ra phần còn lại này mới chính là Phích Lịch Bổng Thiên Lôi. Hồng Bảo Kỳ ta thật may mắn. Ha ... Ha ...

Lạc Yến Chi ngược mắt nhìn lên. Nhưng chỉ mới nhận ra quả nhiên Hồng Bảo Kỳ đang cầm một vật trên tay thì toàn thân nàng lập tức bị lão nhân nhắc lên cao, kể đó là tiếng lão gầm quát, uy hiếp Hồng Bảo Kỳ.

- Hãy mau ném Phích Lịch Bổng Thiên Lôi xuống đây. Nếu bất tuân, lão phu lập tức hóa kiếp tiểu liễu đầu.

Nàng chấn động đành khiếp đảm kêu xin:

- Các hạ hãy mau tuân theo lão. Chớ để lão kết liễu ta.

Thái độ của Hồng Bảo Kỳ thật là lạ, cứ thần nhiên tụt xuống với một vật tuy có hình thù như là đoạn bồng nhưng lại mang sắc màu đỏ chói thật quái dị.

Sau đó, khi đã an toàn đứng ngay huyết khẩu, Hồng Bảo Kỳ vừa vung vẩy vật nọ và vừa cười cười:

- Chỉ vì vật này, lão dám dùng phương cách cực kỳ mạo hiểm nhưng vẫn vẹn toàn đặt chân ở đây, hãy cho ta được một lần có lời thán phục và ngưỡng mộ lão. Thật đấy. Ha ... Ha ...

Nàng biến sắc, càng gào to hơn:

- Người không định dùng Phích Lịch Bổng đổi sự an toàn cho ta đấy ư? Thì ra người có dự mưu từ trước. Người thật tiểu nhân, hèn hạ và vô liêm sỉ.

Lão nhân quỷ diện cũng quát gầm:

- Đừng giở trò đó với lão phu. Vì lão phu hứa nhất định sẽ phóng thích ả, ngay khi người ngoan ngoãn ném Phích Lịch Bổng xuống đây. Nhanh nào. Và đừng thử thách lòng nhẫn nại chỉ có giới hạn của lão phu.

Hồng Bảo Kỳ vẫn thần nhiên vừa sầm soi Phích Lịch Bổng vừa thốt toàn những lời không liên can đến bất kỳ lời đề xuất nào của bất luận ai.

- Lão rất khôn ngoan, nhất định đem qua không hề xuẩn động, tự chường mặt ra, cho dù thế nào lão cũng chạy đến và mục kích cách Lạc tướng phủ bị hỏa thiêu. Nhưng vì không toại nguyện, do không thấy Thần Ưng bang có bất kỳ phát hiện gì, lão thế là đành tiếp tục ẩn mặt, đúng không? Và lão cũng tận mắt mục kích cảnh ta đã nhờ Trốc Đầu Ưng nên kịp cứu mạng Lạc Yến Chi, là cảnh mà bọn Thần Ưng bang không thể nào có cơ hội mục kích. Cũng vì thế, hà hà ... lão thật lợi hại, đã quyết tìm cho bản thân một con Đại Ưng, tự tạo một phương tiện như ta. Nhưng lão suýt thất bại khi chỉ đắc thủ được mỗi một con Đại Ưng nhất định đã do lão sơ ý, quá nặng tay, khiến nó chỉ còn là một con vật chết. Tuy nhiên, đây mới là điều ta thán phục lão, có phải vì mới rồi, chợt nghe ta lớn tiếng, lời lẽ đề cập đến sự xuất hiện của vật này, hà hà ... lão lập tức nảy sinh diệu kế và dùng thân xác con vật đã chết làm phương tiện, lão phục trên lưng, lấy tay kéo căng hai cánh nó ra, thế là lão ung dung đặt chân đến đáy vực? Quả là tuyệt diệu và trừ lão e chẳng ai dám nghĩ đến kế mạo hiểm này. Ha ... Ha ...

Tự đoán biết sinh mạng bản thân như thế là hết, Lạc Yến Chi tuyệt vọng nhắm mắt lại. Và nàng không hề mở mắt, cho dù lại nghe lão độc ác có diện mạo thật xấu xa vẫn tiếp tục dùng nàng để uy hiếp Hồng Bảo Kỳ:

- Người đoán tất cả đều đúng. Cũng như lão phu vẫn đang đoán chủ ý của người chỉ là tìm cơ hội giải thoát tiểu liễu đầu. Tuy nhiên, ngay sau đây lão phu sẽ đếm đến mười. Nếu như người không muốn ả mất mạng, thì tự biết cần phải có hành động gì và chỉ trong thời gian mười tiếng đếm của lão phu. Một ...

Hồng Bảo Kỳ vẫn không tỏ lộ bất kỳ chủ ý gì, cứ tiếp tục sầm soi Phích Lịch Bổng và cũng tiếp tục lên tiếng nói những lời không hề can dự đến hiện tình trước mặt:

- Tuy lão lợi hại nhưng lại quên mất một điều là đến cả Tróc Đầu Ưng lão cũng chẳng nường tay. Vậy khi đến lượt được sở hữu vật này thì bằng cách nào lão có thể thoát hiểm đây?

Lão quỷ điện vẫn đếm:

- Hai ...

Hồng Bảo Kỳ vẫn lăm bắm:

- Và nếu đến cả lão cũng không thể vượt thoát thì bản lĩnh kém như ta càng không dám mơ tưởng đến điều tương tự. Vậy thì dù giữ trong tay bất luận bảo vật gì vẫn chỉ toại nguyện nhất thời, trái lại sẽ là cả đời tuyệt vọng. Nếu đã thế ...

- Bốn ...

Hồng Bảo Kỳ chợt kêu to:

- Đây, ta sẽ giao hoàn phế vật cho lão và đương nhiên lão đoán đúng, ta cần đánh đổi sự vẹn toàn của Lạc Yến Chi. Nhưng không theo cách của lão.

Trái lại, ta cũng chỉ đếm đến mười. Trong hạn kỳ đó, nếu Lạc Yến Chi không thể tự leo lên đây thì lão đừng ngạc nhiên nha, vì ta quyết chẳng ngại quật Phích Lịch Bổng Thiên Lô vào vách đá cho vỡ toang đấy.

Lão vẫn đếm:

- Bảy ...

Ngược lại, Hồng Bảo Kỳ cũng đếm và đã bắt đầu:

- Lão nghe rồi đấy, ta đếm đây:

- Một ... Hai ...

Hồng Bảo Kỳ không chỉ đếm nhanh mà còn cố tình cho lão thấy bản thân quả thật đang chờ sẵn và chỉ cần đếm đủ mười tiếng là sẽ phế hủy ngay vật lão rất cần, nếu như đề xuất của Hồng Bảo Kỳ chẳng được lão đáp ứng.

Dù vậy, lão cứ đếm theo cách của lão:

- Tám ...

Hồng Bảo Kỳ rất bình thản đếm tiếp:

- Ba - Bốn - Năm - Sáu ...

Thật lạ, lão thua cuộc:

- Đây, liệu người giữ lời chẳng, nếu lão phụ ứng thuận và lập tức phóng thích tiểu liễu đầu?

Đã có tia hy vọng, Lạc Yến Chi mở mắt và ngược nhìn lên cao. Và nàng thấy Hồng Bảo Kỳ ung dung đáp lời lão:

- Như đã nói, có thể đối với tất cả chúng ta Phích Lịch Bổng Thiên Lô lúc này chỉ là phế vật, vậy thì đâu thể sánh với một sinh mạng? Huống hồ, ta quả quyết ba chúng ta còn cùng lưu ngụ ở đây, rất có thể là suốt đời, thế nên đâu thể chỉ vì một phế vật để tạo thêm ngày càng nhiều những thù hận hoặc đổ kỵ cho nhau? Lão yên tâm, đệ nhất cao thủ ở đây vực chính là lão. Vậy liệu ta dám bội tín với lão sao? Hãy để Lạc Yến Chi tự leo lên đây. Và lập tức ta sẽ ném trở xuống cho lão vật này. Thế nào?

Lão sa sầm nét mặt, giận lắm, nhưng vẫn đành đặt Lạc Yến Chi xuống, để nàng đứng cạnh vách đá luôn có sẵn một sợi dây leo:

- Nào, người vẫn còn nhiều may mắn đấy. Mau tự leo lên, trước khi lão phụ đổi ý.

Quá mừng, Lạc Yến Chi vội leo lên và lại nghe lão quỷ điện đe dọa Hồng Bảo Kỳ:

- Người đã nhận định rất đúng về hiện trạng lúc này. Thế nên lão phụ khuyên người chớ xuẩn động làm lão phụ khích nộ. Nếu không, cả hai người rồi sẽ biết lão phụ còn nhiều thủ đoạn thật tàn khốc như thế nào?

Lạc Yên Chi vẫn vội leo, dĩ nhiên mắt luôn hướng nhìn lên trên. Và nàng thấy Hồng Bảo Kỳ đã sẵn tư thế sẽ giúp nàng thoát lên thạch động bất kỳ lúc nào.

Không những thế, Hồng Bảo Kỳ còn cười cười, đáp lời lão:

- Lão không cần dọa ta cũng biết lão vốn dĩ độc ác như thế nào. Nhưng này, có phải Lạc phu nhân năm xưa vong mạng là do lão hoặc môn hạ nào khác của Tịch Sơn môn hạ thủ?

Nghe đến đây, Lạc Yên Chi càng hiểu thêm chủ ý đích thực của Hồng Bảo Kỳ. Và do hiểu nên cảm kích, nàng nhìn Hồng Bảo Kỳ bằng ánh mắt đầy thiện ý, còn tai thì lắng nghe tiếng lão nhân quỹ điện đang đáp lại nghi vấn do Hồng Bảo Kỳ vừa nêu:

- Tiện nhân đó từng phạm tội tày đình, đã có lệnh bắt luận ai ở Tịch Sơn môn cũng được quyền hạ thủ kết liễu nếu như tình cờ phát hiện tung tích. Chỉ tiếc, tiện nhân đã đền tội, lại không do bốn môn hành xử. Nếu không, người hãy tin vào một sự thật này, là giả như để lão phu phát hiện lúc tiện nhân còn sống, thì hậu quả xảy đến cho Lạc gia nhất định phải sớm hơn và cũng phải tàn khốc hơn thập bội phần. Khả khả ...

Lạc Yên Chi leo sắp đến nơi, vì thế lập tức được một tay của Hồng Bảo Kỳ đưa ra cho nàng nắm lấy.

Cùng lúc đó, Hồng Bảo Kỳ dùng tay còn lại, giữ đúng lời, chợt ném Phích Lịch Bổng Thiên Lôi xuống cho lão quỹ điện:

- Nhìn đây. Ta đã nói, tất giữ lời, hãy mau nhận lấy.

Nàng được an toàn, vội nhả nhó, trách Hồng Bảo Kỳ:

- Lẽ ra các hạ không cần giữ lời với hạng độc ác như lão.

Hồng Bảo Kỳ khảng khái đáp lại, còn cố tình đáp lớn cho lão quỹ điện cùng nghe:

- Bắt luận ai cũng vậy, dù là chính nhân quân tử hay hạng ác nhân từng giết người không gớm tay thì cũng cần tôn trọng chữ tín. Bởi nếu chẳng giữ chữ tín thì mong gì có hảo bằng hữu. Và đã không có hảo bằng hữu thì hạng cô độc như vậy đương nhiên luôn gặp bất lợi do chẳng thể mong được bất kỳ ai tiếp ứng vì không thể tránh sẽ có những lúc gặp bất trắc.

Ở phía dưới, lão quỹ điện đã đắc thu Phích Lịch Bổng và bất chợt bật cười vang:

- Người chủ ý nói với lão phu ư? Vì người sợ sau khi toại nguyện, lão phu nếu muốn vẫn có thể kết liễu cả hai người? Tuy nhiên, kha kha ... điều đó hoàn toàn chẳng cần thiết. Vì một khi lão phu có cách thoát hiểm, phần hai người vẫn mãi bị sinh cầm dưới này vậy có phải lão phu chẳng phải phí công cũng tuyệt đối an tâm là không lo bọn người sẽ có lúc trở thành mối họa hay sao?

Lạc Yên Chi rung động:

- Lão có thể thoát được sao? Nếu vậy, bao tâm huyết của tiên mẫu rốt cục chỉ đưa đến thảm họa cho Lạc gia, riêng Phích Lịch Bổng vẫn bị người chiếm đoạt?

Lão cất Phích Lịch Bổng vào người và ung dung tiến lại gần vách đá để chộp nhanh vào sợi dây leo:

- Tiểu liễu đầu người còn nuôi tiếc ư? Nếu vậy, để lão phu cho người toại nguyện, sớm đến cứu tuyền cùng song thân người.

Phát hiện lão chực leo lên, Hồng Bảo Kỳ nhanh tay, lập tức tiện đứt ngang sợi dây:

- Thật thất lễ vì tề xá vốn chật hẹp, đành làm thế này để tạ khách. Hà hà ...

Cả đoạn giây dài mười mấy trượng lập tức tụt rơi xuống, dồn thành một đồng cạnh chân lão. Dù vậy, lão càng cười đắc ý hơn:

- Người làm kế của lão phu rồi. Vì chỉ thế này lão phu mới yên tâm tiến hành cách thoát hiểm theo như dự định. Kha kha ...

Hồng Bảo Kỳ và Lạc Yên Chi cùng kinh ngạc, nhất là khi nhìn thấy lão vẫn thái độ ung dung quay lại cạnh hai thi thể của hai con Đại Ưng.

Sau một thoáng nhìn, ắt là để định lượng, chợt lão dùng Phích Lịch Bổng quật một chiêu vào thi thể của con Trốc Đầu Ưng.

Công phu của lão thật lợi hại. Vì từ Phích Lịch Bổng chợt bay bắn ra một tia lửa chói ngời, chạm vào thể xác của Trốc Đầu Ưng thành một tiếng chấn nổ thật to:

“Chát!”.

Lập tức thể xác của Trốc Đầu Ưng bị hủy nát, lại còn tự bốc cháy, phát hỏa thành mùi kết do toàn bộ các lớp lông vũ bị thiêu đốt thành than.

Kế đó, lão dụng lực bẻ gãy đôi cánh của con Đại Ưng còn lại, đặt qua một bên, rồi lại tiếp tục dùng Phích Lịch Bổng hủy nát phần thi thể có lẽ lão chẳng cần dùng đến.

- “Chát!”.

Lạc Yên Chi ngỡ ngàng:

- Công phu lão vừa thi triển phải chăng là nhờ Phích Lịch Bổng? Nếu sớm biết thế này, ta quyết không bảo các hạ giao Phích Lịch Bổng cho lão.

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Riêng tại hạ thì dù biết Phích Lịch Bổng lợi hại vẫn không thể không dùng để đối lại sự vện toàn cho cô nương. Nhưng dù sao, đâu phải chúng ta không có cơ hội đoạt lại? Bởi với cách lão đang thực hiện, tại hạ vẫn không tin lão sẽ vượt thoát.

Lúc này, vì nhìn thấy lão quỷ diện đang dùng đoạn dây leo để tự buộc chặt đôi cánh chim ưng vào hai cánh tay lão, Lạc Yên Chi kinh hãi:

- Lão toan làm gì? Định tự chấp cánh và muốn bay thoát lên như loài chim diều ư?

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Nếu lúc lão tìm cách hạ thân xuống tận đây chỉ là mượn đôi cánh to rộng của Đại Ưng để làm giảm đà rơi thì bây giờ lão lại tạo chấn lực để nâng lão lên. Đây là điều vô khả thực hiện. Tại hạ không tin lão sẽ vượt thoát. Ất hẳn cũng vì vậy, lão không muốn bị quấy rầy, hoặc bị chúng ta tìm cách phá bĩnh, thế nên lúc nãy lão mới giả vờ như muốn leo lên đây, khiến chúng ta lầm kế, không những không có cách leo tụt xuống lúc này, mà còn tặng không cho lão những đoạn giây leo để lão tự buộc đôi cánh ưng vào hai tay lão. Tâm cơ cùng mưu trí của lão thật không thể lường.

Dưới đáy vực, vì đã hoàn tất mọi chuẩn bị, lão chợt nhìn Hồng Bảo Kỳ và cười ngạo nghễ:

- Lẽ ra người nên nhận thức điều đó sớm hơn và đừng quá mau mắn giao hoàn Phích Lịch Bổng, lại còn xuẩn ngốc, đề quyết đáy chỉ là phé vật. Thôi nha, vĩnh biệt nha. Ha ... Ha ...

Cười xong, lão buông xuôi hai tay xuống, tựa như vị thế xếp cụp đôi cánh vẫn được các loài chim diều thường làm. Và bằng tư thế đó, lão chụp người co chân, để bắt thần bật cao lên không.

“Vút!”.

Nội lực của lão thật đáng gờm. Vì chỉ với duy nhất một lần bật nhảy, lão đã tự vượt lên cao ước độ bảy tám trượng. Đến khi đạt tới tầm cao nhất, lão xoè đôi cánh và nhẹ nhàng nâng lên đập xuống, dù không thể giúp thân hình lão được nâng thêm lên nhưng lại là phương cách để tự đưa lão đến gần vách đá với hiện trạng là lão chẳng bị rơi xuống bao nhiêu.

Khi tới gần vách đá, lão thật lợi hại, vừa xếp cụp đôi cánh vừa co chân đập mạnh vào vách đá hai lượt liên tiếp bằng một chân trước và một chân sau.

“Bộp! Bộp!”.

Chân trước lão đập để giữ đà, chân sau được đập để lão lại phô diễn khinh công, tung toàn thân lão lao vọt lên cao thêm một lần nữa và cùng đạt xấp xỉ bảy tám trượng chiều cao như lần trước đó.

“Vút!”.

Cứ như thế, lúc sắp hết đà lao lên thì lão quật đôi cánh, đưa thân hình tới gần vách đá. Đến vách đá thì lão co chân đạp, kịp xếp cụp đôi cánh, để chúng không là trở lực khiến lão không thể tiếp tục lao vọt lên cao.

“Bộp! Bộp!”.

“Vút!”.

Nhìn cung cách lão thực hiện, Lạc Yên Chi thần thờ và bàng hoàng:

- Không việc gì mà con người không làm được, chỉ cần có đôi chút bản lĩnh và mạo hiểm. Nhưng rồi đây, hai chúng ta làm sao thoát? Bởi lão thật quỷ quyệt, đã hủy diệt thi thể Trốc Đầu Ưng do sợ chúng ta sẽ lại thoát theo cách của lão.

Hồng Bảo Kỳ quay lại nhìn nàng:

- Cứ như cô nương vừa nói, nếu chúng ta quyết tâm thì lo gì không thể thoát? Vả lại, liệu chúng ta có cần thoát sớm chăng, một khi bản lĩnh cả hai hãy còn quá kém? Ý của tại hạ là hãy nhân cơ hội này, chúng ta cứ lưu lại đây để tiếp tục khổ luyện công phu. Vấn đề đói khát thì không phải lo. Thôi nào, đừng vội tuyệt vọng. Trái lại, để tại hạ cho cô nương xem vật này.

Nhìn vào tay Hồng Bảo Kỳ, Lạc Yên Chi khẽ kêu lên:

- Một thanh tiểu kiếm? Há lẽ đây là vật các hạ vừa thu hồi ở vách đá?

Đồng thời cũng nhờ tiểu kiếm này, lúc này ta chỉ thấy các hạ khẽ lia ngang một lượt là dễ dàng tiện đứt đoạn dây leo?

Hồng Bảo Kỳ mỉm cười:

- Nếu ưng ý, tại hạ xin tặng cho cô nương, phần nào bù đắp lại Phích Lịch Bổng Thiên Lôi mà cô nương như không có duyên sở hữu.

Nàng cầm tiểu kiếm:

- Các hạ tặng thật sao? Chúng tôi các hạ không để tâm giận cho dù lúc mới rồi ta đã chẳng tiếc lời trách mắng và thóa mạ các hạ?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Tại hạ chỉ muốn khuyên cô nương từ nay việc gì cũng cần suy xét thật kỹ. Và với diễn biến lúc này, tại hạ tự biết đã có lợi thế. Do vậy, không những không nên vội mà tại hạ còn tận dụng cơ hội, quyết giúp cô nương minh bạch về nguyên ủy cái chết của lệnh nương. Đồng thời, hãy còn một nguyên do nữa, khiến tại hạ thêm tự tin và chẳng hề tiếc khi phải mất Phích Lịch Bổng. Đó là ...

Lời của Hồng Bảo Kỳ bị gián đoạn và nguyên nhân chỉ vì từ không trung, bất đồ vang lên cả một chuỗi kêu kinh hoàng.

- A ... A ...

Lạc Yên Chi đoán ngay:

- Lão đã thất bại? Và đã rơi xuống thế này lão chẳng mong gì toàn mạng.

Và Hồng Bảo Kỳ cũng nhìn thấy lão quỷ điện quả thật đang từ trên cao rơi xuống, xuôi theo vách đá, với một bên cánh chẳng rõ đã bị tụt mất lúc nào. Và phải chăng đây chính là nguyên nhân khiến lão chẳng những mất cơ hội vượt thoát mà còn tự lâm vào một thảm cảnh chỉ lúc nửa thôi là lão sẽ bị tan xương nát thịt và chạm thẳng vào đáy vực?

Nhưng khác với tất cả mọi dự đoán. Lão tuy bị rơi, tuy vẫn tiếp tục kêu gào nhưng bất chợt có một lúc như lão kịp bình tĩnh, lão dùng một cánh chim ưng duy nhất còn lại tự đập loạn liên tục, tự tạo một lực nâng nhất định, giúp thân hình lão giảm nhanh đà rơi và cuối cùng hạ thân xuống đáy vực an toàn.

Dù vậy, khi đã nguyên vẹn và nhất là đã đứng vững trên chính đôi chân của bản thân, thật lạ là lão lại ngửa mặt lên trên tiếp tục gào rú thêm một loạt nữa.

- A ... Hự!!

Lão đã đột ngột tự kết thúc loạt gào, đoạn mỉm cười dù không tươi lắm và ung dung giật bỏ chiếc cánh còn lại để tự phá hủy thành trăm nghìn mảnh vụn.

Lạc Yên Chi kinh nghi.

- Lão đã hóa cuồng rồi sao? Lại còn tự hủy bỏ phương tiện duy nhất từng giúp và biết đâu sẽ tiếp tục giúp lão thoát hiểm?

Hồng Bảo Kỳ thì đoán:

- Theo tại hạ, cách lão thoát hiểm đã bị ai đó phát hiện. Có thể là Thần Ưng bang. Thế nên, bọn chúng đã nhân lúc lão bất ngờ, lại lâm cảnh không thể trở tay, chính bọn chúng không phải ai khác đã tấn công, làm lão mất một cánh, đành bị rơi xuống trở lại. Tuy nhiên, do lão có mưu kế khó lường, lão kêu gào là chủ ý cho bọn Thần Ưng bang nghe. Và khi chúng tin chắc lão đã chết, đương nhiên chúng không cần tìm cách xuống đây để gây thêm bất lợi cho lão.

Lão đã nghe lời phỏng đoán của Hồng Bảo Kỳ. Vì thế, lão bật khen:

- Người cũng khá thông tuệ đấy, cho dù chưa đúng lắm với dụng tâm của lão phu khi giả vờ gào, cố ý cho dù Thần Ưng bang tin lão phu đã chết. Tuy nhiên, do lão phu buộc phải lưu lại đây một thời gian, người có thuận tình chẳng nếu lão phu đành phải ra lệnh cho người bằng mọi cách để ứng đủ vật thực cho lão phu? Và lão phu không tin người dám phản kháng. Đúng không?

Khà khà ...

Hồng Bảo Kỳ đành thở dài và đáp ứng:

- Và phải chăng lão cũng muốn bọn ta nhượng thạch động trên này cho lão? Nếu vậy, dĩ nhiên ta chẳng đủ bản lĩnh để phản kháng, chỉ mong lão cũng nên để yên cho ta và Lạc cô nương. Bằng không cho dù bất khả bọn ta vẫn quyết liều một phen. Lão tin chẳng?

Lão lạnh lùng ra lệnh:

- Nhất thời, lão phu hứa sẽ để bọn người an toàn. Nhưng biết đâu lại có lúc lão phu cao hứng, khi đó, để xem bọn người sẽ liều như thế nào. Còn bây giờ, hãy mau leo xuống. Vì lão phu đích thực cần chiếm ngụ thạch động đó của người. Nhanh lên.

Hồng Bảo Kỳ lại thở dài một lượt nữa:

- Lão cũng phải cho bọn ta thời gian bện một dây leo khác. Nếu không, lão cũng đâu có cách leo lên.

Và Hồng Bảo Kỳ bắt đầu bện một dây leo khác, đúng như đã nói khiến Lạc Yên Chi kinh ngạc, vội thì thào:

- Không lẽ chúng ta cứ mãi để lão hiếp đáp.

Hồng Bảo Kỳ thì thào đáp lại:

- Phải biết tự lượng sức. Đừng dùng cái dũng của hạng thất phu, hướng hồ chỉ trang tuần kiệt mới biết thức thời. Mà này, về thanh tiểu kiếm, cô nương chớ để lão phát hiện. Mau cất đi.

Do đã ngày càng tin vào mọi cảnh trọng của Hồng Bảo Kỳ nên dù bất phục, Lạc Yên Chi cũng vội cất tiểu kiếm vào người và lại còn giúp Hồng Bảo Kỳ bện nhanh một sợi dây.

Khi thực hiện xong, Hồng Bảo Kỳ buông một đầu cho thông xuống và gọi lão:

- Ta mong lão luôn biết giữ chữ tín và đừng hạ thủ nhân lúc ta bận tay leo xuống. Thế nào?

Lão lạnh giọng hồi thúc:

- Hãy xuống mau, chớ để lão phu đổi ý.

Cũng may, cả hai đã an toàn lần lượt leo xuống và cam nhẫn nhục nhìn lão thoăn thoắt leo lên chiếm chỗ lưu ngụ của cả hai.

10. Chương 10: Tài Biện Khẩu Hoá Giải Oan Cừu Ngộ Hiểm Ngụy Minh Thệ Có Nhau

Để đáp lại thái độ lo lắng của Lạc Yến Chi, Hồng Bảo Kỳ trấn an:

- Đừng lo ngại không có chỗ lưu ngụ. Vì chỉ cần một ít đờm lược, tại hạ tin cả hai chúng ta vẫn có thể lần theo vách đá leo lên thạch động thứ hai, là chỗ đêm qua tại hạ buộc phải dừng đến. Nào, cô nương, dám không?

Nàng thở dài ngao ngán nhìn lên theo vách đá:

- Cũng đành vậy thôi. Chỉ mong sao chẳng ai trong hai chúng ta bị sẩy tay rơi xuống lúc đang leo.

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Chỉ mười lăm trượng thôi, nào có sá gì? Và chớ để quá muộn, vì trời tối sẽ khó thực hiện hơn. Đi nào.

Tuy mười lăm trượng là chẳng sá gì nhưng để cả hai leo đến tận nơi cũng thật thiên nan vạn nan. Dù vậy, khi đã an toàn, Lạc Yến Chi chợt thì thào bảo:

- Thật lạ là lão chẳng tỏ ý gì, tịnh cũng không thấy xuất đầu lộ diện. Các hạ nghĩ sao nếu ta đoán như lão đã bị thương?

Hồng Bảo Kỳ thoáng cười, cũng thì thào đáp lại:

- Kỳ thực, lúc lão tỏ ra dễ dãi, để hai chúng ta ung dung leo xuống, tại hạ cũng đã đoán lão ít nhiều cũng đã bị tổn thương nguyên khí. Tuy nhiên, nếu đến cả tại hạ lẫn cô nương đều chẳng thể phát hiện điều đó, chí ít là qua vẻ bên ngoài của lão thì nên hiểu, với bản lĩnh còn lại, một khi lão muốn nhất định cũng đủ để gây không ít khó khăn cho chúng ta. Hơn nữa, tại hạ lại có những hai nguyên do khiến tạm thời chỉ muốn được hòa hoãn cùng lão. Thứ nhất, lão có mưu trí hơn người. Cứ chờ xem lão còn cách nào để thoát hiểm, theo đó, sau này chúng ta cũng có thể thoát. Và thứ hai, há lẽ cô nương không muốn qua lão truy nguyên thật rõ nếu chẳng về cái chết của lệnh đường thì cũng là điều đã khiến lệnh đường trở thành phản đồ của Tịch Sơn môn hay sao?

Lạc Yến Chi tỉnh ngộ:

- Nhất nhất mọi việc đều được các hạ toan liệu thật chu đáo. Nhưng vạn nhất vì bỏ lỡ cơ hội này, mai sau lão cao hứng chợt trở mặt sát hại hai chúng ta thì sao?

Hồng Bảo Kỳ trấn an:

- Về điều lo ngại này, cô nương cứ để tại hạ đối phó. Cần nhất là tự chúng ta đừng kích nộ lão. Nào bây giờ thì giúp tại hạ bện một sợi dây khác. Vì cũng đã đến lúc tại hạ nên leo trở xuống, tìm sẵn vật thực, hầu khi lão cần, tại hạ vẫn chứng tỏ luôn thuận phục và cũng muốn lão tỏ ra hòa hoãn tương tự.

Nàng thán phục:

- Các hạ không chỉ cẩn trọng mà lúc cần cũng tỏ ra thừa nhận nài chịu đựng. Phải chăng chính nhờ tâm tính này khiến các hạ vượt qua muôn vàn khó khăn, nhất là thời gian kể như tự giam mình ở đáy vực Tuyệt Mệnh này?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Cô nương rồi cũng như tại hạ. Vì chẳng phải cô nương đang gặp lúc thật khó khăn và cũng mong muốn sẽ dần vượt qua đấy sao? Điều này gọi là ngộ biến tùng quyền. Nếu không đủ lực tự tạo số phận thì đừng miến cưỡng chống trả những gì số phận đưa đến. Trái lại hãy biết nương theo và dần tìm cách vượt qua, miễn là đừng an phận. Bởi cam chịu theo số phận là yếu hèn. Tại hạ chỉ dám thừa nhận bản thân chưa hề tỏ ra yếu hèn hay khiếp nhược bao giờ.

Thật mong cô nương cũng tương tự.

Nhờ vừa nói chuyện, cơ hồ là tâm sự và vừa bện dây nên thời gian dễ qua mau trong cùng tâm trạng cởi mở. Để khi thực hiện xong ai cũng mừng vì cũng vừa lúc có tiếng lão quỷ diện gọi gay gắt:

- Lũ oa nhi bọn người phải chăng toan nhân cơ hội này chỉ biết mãi lo hú hí chuyện vãn. Lão phu đã đói rồi. Đừng quên phận sự của bọn người đây.

Hồng Bảo Kỳ nhô đầu ra, nhìn qua lão ở vách đá bên kia:

Và Hồng Bảo Kỳ quăng một đầu dây xuống, đồng thời khê dặn Lạc Yến Chi:

- Lúc tại hạ xuống rồi, hãy lập tức thu sợi dây lên. Và nhớ, bằng mọi giá, chỉ khi nào tại hạ gọi, cô nương hãy buông trở xuống. Đừng tạo cơ hội cho lão leo lên.

Ngờ đầu lời căn dặn của Hồng Bảo Kỳ lần này bị lão quỷ diện nghe rõ mồn một, khiến lão cười:

- Thế người ngờ chẳng có sợi dây thì lão phu vô khả leo đến tận chỗ hai người ư? Điều đó chỉ đúng với duy nhất vào thời điểm lúc này mà thôi. Thật đáng tiếc cho hai người đã không biết tận dụng cơ hội vừa rồi. Còn bây giờ, khà khà ... mọi thương thế của lão phu đã hoàn toàn khôi phục, nếu muốn, lão phu đâu ngại hạ thủ kết liễu cả hai. Nhưng cũng may cho hai người, vì lão phu chưa có hứng thú với chuyện đó. Huống hồ giết cả hai người rồi thì lão phu còn ai để sai phái? Khà khà ...

Lợi dụng lúc này lão chưa muốn ra tay, Hồng Bảo Kỳ ngay khi leo xuống liền vội vàng tìm đủ các vật thực cung phụng lão.

Với các loại quả cây đã rửa sạch và chọn lựa kỹ, Hồng Bảo Kỳ đứng phía dưới gọi ngược lên lão:

- Lão muốn tại hạ ném từng quả lên hay để lão tùy ý xuống đây cùng ăn.

Lão nhô đầu ra và nhìn xuống:

- Người đủ đởm lược cùng ngồi ăn chung với lão phu chăng?

Hồng Bảo Kỳ giải thích:

- Ta chỉ muốn tỏ lộ thành tâm và mong lão thấu hiểu thiện ý. Vì nếu xét kỹ, giữa chúng ta tuyệt vô oan cừ. Hoặc muốn nhắc lại lần ta đắc tội lão thì bù lại, há chẳng phải nhờ ta, lão đã toại nguyện, cũng vừa thu hồi Phích Lịch Bổng đấy hay sao? Thêm nữa, chúng ta đang cùng chung cảnh ngộ, có thể quả quyết đều do chung một thù nhân gây ra, là Thần Ung bang. Kể cả thảm họa xảy đến cho Lạc gia cũng do bọn chúng chủ tâm thực hiện. Vậy thì có gì giữa bọn ta và lão cứ giữ vị thế đối đầu? Sẽ chẳng thuận lợi nếu như bất chợt có bọn Thần Ung bang tìm đến và chúng ta không hợp cùng nhau đứng chung một phe.

Lão lại cười:

- Lão phu hiểu vì sao người có những giải thích này, tựu trung chỉ vì người sợ lão phu sẽ có lúc gây bất lợi cho hai người. Tuy nhiên, quả thật càng xét kỹ thì lời của người nghe càng hữu lý. Được, lão phu ưng thuận tạm hòa giải mọi đổ kỵ nghi ngờ, gọi là đáp lại thành ý của người. Nhưng cũng muốn nhắc người, chớ xuẩn động giở bất kỳ thủ đoạn nào đối với lão phu. Bằng không, khà khà ...

Vừa cười, lão vừa ung dung bất tung người, nhảy thẳng từ trên xuống, không cần đến sợi dây như Hồng Bảo Kỳ và Lạc Yến Chi luôn cần.

Lão ngồi cạnh đồng quả cây đã do Hồng Bảo Kỳ chuẩn bị sẵn:

- Vậy người còn ngại gì không gọi tiểu liễu đầu cùng xuống đây?

Hồng Bảo Kỳ chợt hỏi:

- Về việc này, xin lượng thứ, vì ta muốn hỏi một câu, dĩ nhiên liên can đến xuất xứ sư thừa của Lạc phu nhân, mẫu thân của Yến Chi. Là Lạc phu nhân đích thực là phần đồ của quý môn Tịch Sơn thật sao?

Lãi chau mày nghiêm mặt:

- Người sợ lão phu gây bất lợi cho ả hay là vì ý gì khi nêu nghi vấn này?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Tại hạ chỉ ngại Yến Chi sẽ mãi bị mang tiếng là cốt nhục của một phản đồ. Vì theo tại hạ, hầu như chẳng ai trong chúng ta đoán biết hư thực là thế nào qua hành vi cất giấu Phích Lịch Bổng quá kỹ của Lạc phu nhân.

Lão cau mặt trầm ngâm:

- Người nói đi. Vì có câu:

“Người trong cuộc thì quáng, kẻ ở ngoài thì sáng”. Để xem một kẻ vô can như người có các kiến giải thế nào về chuyện này.

Hồng Bảo Kỳ ngồi xuống đối diện lão:

- Hãy thử nói xem, một khi có Phích Lịch Bổng trong tay, võ công của bản thân lão sẽ thêm lợi hại bao nhiêu phần?

Lão nhướng mày:

- Ý muốn nói Lạc phu nhân thật sự không có tham tâm cho dù đã có hành vi lên cấp Phích Lịch Bổng, ly khai môn phái, khiến bốn môn mất cơ hội dương danh thiên hạ và độc bá võ lâm?

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Có chuyện Lạc phu nhân lên đánh cắp Phích Lịch Bổng từ sơn môn của quý môn ư?

Lão thổ lộ:

- Bốn môn bất hạnh, cùng một lúc có đến hai phản đồ, trong đó có kẻ người đang quan tâm và sau nữa đã trở thành Lạc phu nhân. Cả hai đã cùng nhau gây nên tội tày đình, khiến bốn môn không thể không ra nghiêm lệnh bằng mọi giá phải thanh lý môn hộ, khu xử phản đồ.

Hồng Bảo Kỳ động tâm:

- Lạc phu nhân là một, vậy nhân vật thứ hai là ai? Hiện ở đâu? Hay đã bị quý môn khu xử?

Lão cười lạnh:

- Thật vất vả mới phát hiện tung tích Lạc phu nhân, thế nên vẫn còn một tội đồ nữa bốn môn quyết tiếp tục truy tìm.

Hồng Bảo Kỳ chột gật gù:

- Có thể kẻ đó đang ẩn thân trong Thần Ưng bang chăng? Vì ta nhớ bản thân lão đã tỏ ra sững sốt có vẻ không tin Thần Ưng bang lại có lý do để cùng một quan tâm với quý môn và chính bọn chúng đã ra tay trước!

Lão giật mình:

- Làm sao người đoán được, có phần trùng khớp với các ý niệm gần đây của lão phu?

Hồng Bảo Kỳ giải thích:

- Bạch Thám Đáo đã tự cáo giác chỉ vì được Thần Ưng bang sai phái mới nhẫn nại tiềm phục vào Lạc gia. Và cuối cùng họ Bạch đã bộc lộ dụng tâm chỉ vì Phích Lịch Bổng. Thế nên, ta không ngại đoán kẻ phản đồ thứ hai đang bị quý môn truy tìm nhất định từ lâu đã đầu nhập vào Thần Ưng bang. Chưa hết, ta còn đoán, Lạc phu nhân không chủ ý giấu Phích Lịch Bổng cho riêng mình.

Vì nếu ta đoán sai, nhất định hiện tình của Lạc gia từ lâu đã đổi khác, đâu dễ bị lâm đại họa như vừa xảy ra.

Lão có phần đồng tình:

- Người đã đoán trúng khi bảo hễ có Phích Lịch Bổng trong tay thì bản lãnh dĩ nhiên lợi hại hơn. Vậy là qua hành vi tự giấu kín Phích Lịch Bổng, người quả quyết Lạc phu nhân dù lên đánh cắp thì vẫn không vì tham tâm ư?

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Hãy cứ mừng tượng thế này, Lạc phu nhân vì một nguyên do nào đó, buộc phải chấp nhận trở thành đồng lõa cho hung phạm, chính là kẻ phản đồ thứ hai đang bị quý môn truy tìm. Sau đó, khi có cơ hội, Lạc phu nhân lại đoạt được vật này từ tay hung phạm. Nhưng vì hung phạm truy sát, Lạc phu nhân mới có cơ hội trở thành phu nhân của Lạc tướng quân đương triều. Và cuối cùng, vì muốn an thân, càng không muốn hung phạm có cơ hội đoạt lại Phích Lịch Bổng, Lạc phu nhân thay vì tự luyện cho bản thân thành một cao thủ thượng thừa, đã không ngần ngại tìm một chỗ cất giấu thật kỹ, cũng là thể hiện chủ định quyết không bao giờ tùy tiện động chạm hoặc sử dụng Phích Lịch Bổng cho riêng bản thân. Lão nghĩ sao về giả thuyết này?

Lão chưng hửng:

- Nếu không phải người đang cố tình bênh vực cho Lạc gia thì đây là một cách kiến giải mới lạ nhưng vẫn thật thuyết phục? Người có tin vào những gì người vừa nói chăng?

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Tại hạ tin vì hai nguyên do. Thứ nhất, Lạc phu nhân chưa một lần tùy tiện thổ lộ mọi ẩn tình cho dù là với Lạc tướng quân, người đã được Lạc phu nhân ưng thuận gả nghĩa và trở thành phu thê.

Lão vặc lại:

- Sao người biết?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Tiền bối tin chẳng khi tại hạ quả quyết đã được Lạc tướng quân tự miệng thổ lộ điều này, vả lại còn có cả Thiên Hào và Yến Chi cùng được nghe?

Lão ngáp ngừng:

- Người vừa thay đổi cách xưng hô với lão phu?

Hồng Bảo Kỳ thừa nhận:

- Vì nếu tại hạ đoán không lầm, do Lạc phu nhân không phải là phản đồ thì nên chẳng tiền bối vẫn mặc nhiên là đại sư bá của Yến Chi? Vậy tại hạ không thể không thay đổi lối xưng hô, hầu biểu lộ lòng tôn kính.

Lão vẫn bảo:

- Hãy nói tiếp điều thứ hai người đang đề cập.

Hồng Bảo Kỳ nói:

- Điều thứ hai chỉ là sự suy đoán chủ quan của tại hạ qua các thái độ, hành vi cơ hồ thật mâu thuẫn của Lạc phu nhân.

Lão động tâm:

- Là những mâu thuẫn gì?

Hồng Bảo Kỳ lần lượt nêu ra:

- Đây là, Lạc phu nhân tuy giấu kín Phích Lịch Bổng nhưng dường như lại có chủ ý để lộ các sở học lưu lại cho Lạc Yến Chi phát hiện và tự luyện. Điều đó phải chăng do Lạc phu nhân vì vẫn trung thành cùng quý môn nên một là tuân thủ môn quy, không tùy tiện dùng Phích Lịch Bổng cho lợi ích bản thân và hai là còn tình cờ đào luyện chỉ một người duy nhất, chính là Yến Chi, hầu mai hậu tiếp tục sứ mệnh đã do Lạc phu nhân vô khả hoàn thành? Cũng có nghĩa Lạc phu nhân đã tạo được một thể thân và không để bao công lao quý môn từng đào luyện Lạc phu nhân trở nên vô ích?

Lão bị thuyết phục:

- Nói như vậy, muốn minh bạch hư thực, điều tiên quyết là bốn môn phải tìm cho được kẻ phản đồ còn lại? Và chỉ do kẻ đó cung xưng mới phân định chân tướng, rằng Lạc phu nhân có thật sự là phản đồ hay không?

Hồng Bảo Kỳ gật đầu và cố tình gọi Yến Chi:

- Lạc cô nương đã nghe tất cả rồi chứ? Vậy còn chờ gì nữa không xuống đây thi lễ và diện kiến đại sư bá?

Lạc Yến Chi miễn cưỡng leo xuống. Thấy vậy, lão quỷ diện thở dài:

- Nha đầu ngươi đừng ngại. Trái lại, chính là nhờ Hồng tiểu tử, bốn môn lần đầu nghe được và cần cân nhắc lại toàn bộ theo cách kiến giải hoàn toàn hợp lý này. Cũng may, chẳng phải bốn môn đã ra tay kết liễu mẫu thân ngươi.

Và mai hậu, nếu mọi hư thực được tỏ tường, cho biết lệnh đường không có lỗi, đương nhiên bốn môn sẽ có đủ mọi bù đắp cho Yến Chi ngươi. Hãy lại đây nào.

Thái độ của lão đã thay đổi khiến Lạc Yến Chi lần đầu thi lễ và gọi lão là đại sư bá.

Lão cười mãn nguyện:

- Được rồi, đừng đa lễ. Mau ngồi xuống và ăn đi. Đại sư bá ta quyết chẳng bao giờ tùy tiện gây bất lợi cho cả hai nữa. Có phải đó là điều Hồng tiểu tử ngươi đang mong muốn chẳng? Vậy thì toại nguyện rồi đấy. Khả khả ...

o o o

Mãi ba ngày sau đó Hồng Bảo Kỳ mới biết được dụng tâm của lão quỷ diện là thế nào qua hành vi đã từng tự kêu gào bị thảm cho dù bản thân không hề gặp bất kỳ sự nguy hiểm nào ngoại trừ một sự thật là có bị rơi từ trên xuống.

Đây là vào lúc giữa trưa, đột ngột ai cũng thấy lão lấy tay ra hiệu:

- Suyt!! Dù xảy ra chuyện gì, hãy nhớ, cứ để một mình lão phu đối phó.

Rõ chưa?

Ba ngày qua mọi người luôn xử sự với nhau thật thành tâm và thiện cảm.

Không những thế, vì là đại sư bá nên lão cũng độ lượng, chỉ điểm cho Lạc Yến Chi không ít về các sở học Tịch Sơn môn mà do tự luyện nên nàng chưa thể đạt thấu đáo.

Do vậy, lời khê dặn này của lão, kể cả Lạc Yến Chi lẫn Hồng Bảo Kỳ đều nhất nhất tuân theo.

Và quả thật có một bóng đen thật to đang hạ xuống.

Cùng ẩn thân trong thạch động, Hồng Bảo Kỳ cũng nhận rõ đây là một Đại Ứng với một nhân vật Thần Ứng bang đang tìm cách xuống đây để thám sát tình hình.

Như đã có sẵn mọi dự tính, lão chờ khi có cơ hội thuận lợi, lập tức động thân lao ra.

“Vù ...”.

Khinh công của lão thật lợi hại, kể cả các phản ứng cũng linh hoạt khó ngờ. Lão nhân lúc nhân vật nọ bắt ngờ, lập tức hất kinh, khiến nhân vật nọ vì phản ứng theo bản năng nên sơ ý buông tay, tạo cơ hội cho lão quỷ diện chớp chớp hai chân con Đại Ứng, thế ngay vào chỗ của nhân vật nọ vừa tự ý lìa bỏ.

Nhân vật nọ rơi ào xuống.

Phần lão thì được Đại Ứng nhắc thẳng lên là phản ứng tự nhiên khi bất ngờ gặp điều kinh hoàng.

“Vù ...”.

Tuy nhiên, cũng với phản ứng tự nhiên của loài chim điểu, con Đại Ứng tuy bay lên cao nhưng lại tìm cách cúi thấp đầu, dùng mỏ mổ loạn xạ vào kẻ vừa to gan bám cứng vào chân nó.

Lão không bối rối, lập tức dùng chưởng tay, gạt lực vỗ một kinh vào đầu chim ưng.

“Ầm!!”.

Chim Đại Ứng dù to lớn vẫn chỉ là sinh vật vô dụng đối với lão. Và cùng với Đại Ứng, lão cũng bị rơi.

Tuy nhiên như đã nói, phản ứng của lão thật linh hoạt và quyền biến khó ngờ. Lão mượn lực từ hai chân của Đại Ưng lập tức leo phốc lên trên và chuyển thành vị thế nằm phục ngay trên lưng con Đại Ưng đã bị kết liễu.

Lão dùng hai tay, xòe rộng đôi cánh chim ưng ra và cứ thế, lão cùng Đại Ưng từ từ đảo lộn tìm chỗ hạ thân xuống.

“Ào ...”.

Ở phía dưới, nhân vật nọ như cũng là cao thủ, dù bị rơi nhưng vẫn an toàn, hiện đang chờ sẵn để chỉ cần có cơ hội là lập tức xuất kích đối phó kẻ vừa ngang nhiên chiếm đoạt cũng như đã kết liễu con Đại Ưng của y.

Lão quỷ diện cũng có mọi chuẩn bị. Thế nên, lúc sắp sửa cùng Đại Ưng hạ thân xuống đáy vực, đột ngột lão lộn ngược người lên cao, ly khai khỏi con Đại Ưng.

“Vù ...”.

Và từ trên cao, lão lạnh lùng lấy Phích Lịch Bổng ra, chẳng nói chẳng rằng, cứ nhắm vào nhân vật nọ, quật giáng xuống một chiêu kinh bát phát thành một tia lửa sáng lòa.

“Ào ...”.

Nhân vật nọ kinh tâm khiếp đảm bật kêu:

- Phích Lịch Thiên Lôi Bổng?

Và âm một tiếng, toàn thân nhân vật nọ dù kịp thời nhảy tránh vẫn bị chấn kinh hất bay, y phục thì bị cháy sém khắp nơi, hồn bất phụ thể.

Lão đang đà lao xuống, lại tiếp tục quật một Phích Lịch Bổng Thiên Lôi nữa.

“Ầm!!”.

Hồng Bảo Kỳ vội ào ào tụt xuống theo sợi dây leo và kêu trách lão:

- Lẽ ra tiền bối đừng vội hạ thủ. Vì cần qua nhân vật này cắt vấn xem có phải kẻ phản đồ thứ hai đúng là người của Thần Ưng bang hay không?

Lão lạnh lùng đáp lại:

- Lão phu tự có chủ ý. Huống hồ lão phu đang vội, đâu thể phí thời gian chỉ dò hỏi mỗi một điều mà sau đây lão phu muốn hỏi lúc nào cũng được?

Lạc Yến Chi cũng tụt xuống:

- Đại sư bá đang vội về việc gì?

Lão bảo:

- Bọn người không nhận biết đây là cơ hội thuận lợi nhất để nếu lão phu vượt thoát lên thì sẽ gây được bất ngờ cho lũ vô dụng trên kia hay sao? Vả lại, chúng chỉ nghĩ và trông chờ tên vô dụng này quay lên để nắm bắt tình hình.

Thế nên, đến khi chúng nhận ra kẻ quay lên là lão phu thì đoán thử xem, liệu chúng còn mấy may cơ hội nào đối phó với lão phu như đã một lần chúng từng thử đắc chăng?

Hồng Bảo Kỳ nghi ngại khi thấy lão bắt đầu bẻ gãy đôi cánh chim ưng và một lần nữa dùng dây leo để tự thắp đôi cánh vào hai tay lão:

- Tiền bối nói đúng. Đây là cơ hội thật không nên bỏ lỡ. Nhưng khi đã thoát thì sao? Tiền bối có tìm cách giúp bọn tại hạ cùng thoát chăng?

Lão thản nhiên hỏi ngược lại:

- Bọn người ngại gì chứ? Đương nhiên lão phu sẽ nghĩ cách giúp bọn người cùng thoát. Nhưng vạn nhất lại bất thành, hãy nói đi, có phải bọn người dù tiếp tục lưu lại đây thì vẫn an toàn chăng? Vì đối với bọn

chúng, chỉ mỗi một lão phu là bị chúng nghi đang tồn tại ở đây. Phần bọn người, có phải chúng vẫn cho là hai kẻ đã chết, và chẳng đáng cho chúng quan tâm hay sao?

Nói đến đây, cũng là lúc lão đã chuẩn bị xong. Lão cười cười và bảo:

- Thôi nào, hãy chúc cho lão phu lần này gặp may mắn. Và thêm nữa, lão phu hứa sẽ bẩm báo ngay mọi kiến giải của người về phương diện có thể Lạc phu nhân không hề là phản đồ như bao lâu nay bốn môn vẫn từng nghĩ. Thôi nha, tạm biệt cả hai và hẹn gặp lại. Khà khà ...

Lão chụm đôi cánh dọc theo chân và chụm chân bật lao lên cao.

“Vút!”.

Và cứ thế, theo cung cách đã tiến hành, lần này Hồng Bảo Kỳ và Lạc Yến Chi có cơ hội mục kích cảnh lão dần dần vượt thoát vực Tuyệt Mệnh thật lợi hại.

Lạc Yến Chi vẫn nhìn và đột ngột hỏi Hồng Bảo Kỳ:

- Các hạ có nghĩ lão sẽ giữ lời chẳng?

Hồng Bảo Kỳ cũng ngẩng mặt nhìn tương tự Lạc Yến Chi:

- Về phương diện gì? Về sự công bằng cần có đối với lệnh đường ư? Tại hạ tin, lão sẽ giữ lời. Riêng về lời hứa sẽ giúp bọn ta cùng thoát ư? Tại hạ cũng đang tự hỏi đây. Nhưng dù sao lão nói cũng đúng, nếu phải lưu lại thì từ nay về sau e chẳng có bất luận ai đột ngột gây bất lợi cho hai chúng ta. Vậy thì sao không nghĩ đây cũng là hành động đầy thiện ý lão cố tình thực hiện vì chúng ta?

Lạc Yến Chi hạ dần mục quang xuống, nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Lão đã thoát rồi. Và liệu các hạ có cam tâm chẳng nếu sự thật cho thấy có thể hai chúng ta sẽ bị lão bỏ rơi?

Hồng Bảo Kỳ cũng không còn nhìn lên cao nữa, trái lại thật bình thản nhìn lại nàng:

- Theo cô nương, chúng ta không cam tâm mà được sao? Vả lại, thật ý của tại hạ vẫn mong sớm cách ly lão càng tốt. Vì hai nguyên do. Thứ nhất, mọi điều tại hạ nói về lệnh đường chỉ là do tự tại hạ nghĩ ra, cốt yếu giữ sao cho cả hai chúng ta đều an toàn và điều này may đã thành tựu. Còn nguyên do thứ hai, như đã từng nói, tại hạ tự lượng sức, biết cần thêm thời gian càng nhiều càng tốt để luyện thêm bản lĩnh. Chứ nếu chỉ như thế này, dù thoát đáy vực cũng lại nập mạng. Đây là điều duy nhất khiến tại hạ chẳng cam tâm.

Chợt Lạc Yến Chi lại hỏi:

- Nhưng rồi đây, liệu hai chúng ta có thể tự thoát được hay không?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Khó nói lắm, nếu cô nương cứ mãi bận tâm về điều này và chẳng màng bắt đầu chuyên chú luyện công. Sao không như tại hạ, hãy tạm phó mặc cho số phận định đoạt.

o o o

... Vừa mới khởi luyện công phu, Hồng Bảo Kỳ kinh ngạc dừng lại, khi thấy Lạc Yến Chi đột ngột đặt chân lên thạch động thuộc phần Hồng Bảo Kỳ:

- Có chuyện gì ư, Lạc cô nương?

Nàng nhìn khắp thạch động:

- Ta không thể không thừa nhận, các hạ càng luyện công càng tiến triển.

Và điều đó không chỉ nhờ sở học sư truyền của các hạ có nhiều biến hóa khôn lường, cũng không hoàn toàn nhờ tư chất, nhất là thái độ cần mẫn của các hạ.

Ta đã nghĩ mãi, đành quyết định cần phải hỏi các hạ cho thật minh bạch. Là phải chẳng ngoài những gì do lệnh sư khẩu truyền, các hạ còn những công phu khác không chung xuất xứ?

Hồng Bảo Kỳ tiến lại gần nàng:

- Điều gì khiến cô nương có suy nghĩ này?

Nàng chỉ tay vào một vách của hang động, ở chỗ khuất nhất:

- Tuy các hạ đã khéo léo giải thích, bảo vì không muốn gây kinh động, rất có thể sẽ bị bọn Thần Ứng bang phát hiện nên chỉ dám luyện công ở một nơi càng kín đáo càng tốt. Tuy nhiên các hạ cũng có một sơ suất. Đây là vấn đề thường xuyên cùng ta đối chiêu, luyện công. Vì thế, do có phần hoài nghi, ta đã để ý và nhận thấy các loạt chiêu kinh các hạ luyện riêng ở đây hầu như chưa từng được các hạ vận dụng khi cùng ta luyện công đối chiêu. Và hãy nhìn đây, dấu chưởng tay của các hạ hiện vẫn in đây, hầu như ngày càng rõ nét, chứng tỏ kể cả ở công phu này, các hạ cũng đạt những tinh tiến nhất định. Nói đi, ta không tò mò muốn biết những gì thuộc về tư sự, ta chỉ muốn minh bạch các hạ còn những gì nữa chưa tiện bộc lộ với ta chăng?

Hồng Bảo Kỳ miễn cưỡng đáp lời, sau một thoáng trầm ngâm và ngẫm nghĩ:

- Gia mẫu đã bị sát hại và là thảm trạng xảy ra ngay trước mắt tại hạ. Hơn nữa, trước lúc gia mẫu mệnh chung, qua lời trần trối của người, tại hạ còn biết lại có thêm mối phụ thù. Tuy nhiên, hung thủ là ai, tại hạ thật sự chưa thông tỏ. Thế nên, nếu hiểu đúng ý cô nương hỏi thì tại hạ đành để cô nương thất vọng vì chỉ có thể đáp thế này. Là quả thật ở tại hạ còn nhiều điều chưa thể tỏ lộ cùng ai.

Nàng thất vọng thật sự:

- Có thể hiểu do thù nhân của các hạ vì là nhân vật có bản lĩnh khó lường nên các hạ không tiện bộc lộ cũng phải thôi. Nhưng còn về công phu võ học thì sao? Đích thực các hạ có nhiều hay chỉ duy nhất một xuất xứ sư thừa? Nhất là qua môn công phu các hạ luôn tìm cách luyện riêng ở đây, và thêm nữa là một bộ pháp gần đây các hạ càng thi triển càng khiến ta tự thất vọng về sở học bản thân.

Hồng Bảo Kỳ chợt mỉm cười:

- Tại hạ muốn hỏi, hiện nay cô nương tin vào thành ý của tại hạ được bao nhiêu phần? Hoặc giả có thể hỏi cách khác, cô nương có còn nghi tại hạ rồi một lúc nào đó gây bất lợi cho cô nương chăng?

Nàng thở dài:

- Ta hiểu rồi. Ý các hạ muốn nói bất luận xuất xứ lai lịch hoặc sở học của các hạ như thế nào thì ta cũng đừng quá bận tâm. Vì các hạ thủy chung chưa bao giờ và cũng chẳng bao giờ gây bất lợi cho ta. Đúng không?

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Đúng. Nhưng chỉ một nửa. Vì ý của tại hạ còn là thế này và tại hạ chỉ nói khi cô nương hứa vẫn luôn hoàn toàn tin ở tại hạ, nhất là không được tỏ ra đa nghi.

Nàng hoang mang:

- Các hạ sợ ta nghi ư? Tại sao?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Vì điều tại hạ sắp tiết lộ lại liên can đến Phích Lịch Bổng Thiên Lôi.

Nàng giật mình và háo hức:

- Thật sao? Vậy mau nói đi? Ta hứa sẽ không bao giờ nghi các hạ.

Hồng Bảo Kỳ cân nhắc:

- Đã mười ngày rồi, kể từ khi lão đại sư bá của cô nương một đi không quay lại, tại hạ cứ nghĩ mãi và không biết có nên thổ lộ cùng cô nương hay không? Hoặc khi thổ lộ thì có bị cô nương nghi ngờ, rồi hỏi vặn lại, là tại sao mãi lúc này tại hạ mới nói hay không? Tuy nhiên, vì hôm nay nghe cô nương than phiền về sở học bản thân, tại hạ quyết định, thôi thì cứ thổ lộ, còn vận dụng thế nào, hoặc tin hay nghi ngờ tại hạ thì đành tùy cô nương định liệu. Là thế này.

Càng nghe, Lạc Yến Chi càng kinh ngạc, đành bật hỏi:

- Các hạ bảo đó là bốn câu khẩu quyết thật sự có lưu khắc trên Phích Lịch Bổng Thiên Lô? Và khi cố tình kéo dài thời gian giao hoàn cho Đại sư bá, các hạ vì đã nhầm thuộc nên tìm cách xóa bỏ đi? Vậy có hai nghi vấn, tại sao các hạ không sợ bị đại sư bá phát hiện hành động này của các hạ và tại sao mãi đến hôm nay các hạ mới ...

Nói đến đây nàng chợt dừng lời, rồi lại nói với vẻ bên lên:

- Ta chỉ thuận miệng hỏi như thế thôi, tuyệt đối không nghi ngờ các hạ.

Hồng Bảo Kỳ gượng cười:

- Nói thì nói vậy chứ tại hạ đâu thể trách nếu vẫn để cô nương nghi ngờ.

Kỳ thực, lúc còn lão đại sư bá của cô nương ở đây, tại hạ đương nhiên không thể nói. Còn khi lão đã nhắm tâm bỏ đi một mình, thoát đầu tại hạ chưa thổ lộ vì ngại lão có thể bất ngờ quay lại, thế là cứ chần chờ mãi cho đến hôm nay.

Kỳ dư, bốn câu khẩu quyết đó dĩ nhiên chỉ liên can với sở học quý môn, tại hạ có thủ đắc cho riêng mình cũng không tạo thêm bất kỳ thuận lợi nào cho bản thân. Và giờ đây, vì tại hạ đã thành tâm thổ lộ, cô nương hãy tự ngẫm nghĩ xem những khẩu quyết đó có thể tạo hữu ích gì chẳng? Và nếu có, tại hạ luôn thành tâm cầu chúc cô nương đạt thêm nhiều thành tựu về võ học.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi thở dài:

- Kể cả ta dù đã ngẫm nghĩ vẫn không thể quả quyết ẩn ý uyên thâm của bốn câu khẩu quyết đó là thế nào. Tuy nhiên, ta cũng hiểu và tuyệt nhiên chẳng bao giờ trách các hạ nữa về việc mãi đến hôm nay mới tỏ lộ. Thôi, các hạ hãy tiếp tục luyện công. Ta hứa sẽ không quấy rầy các hạ nữa.

Nhưng vừa đi ra đến huyết khẩu, thay vì leo xuống như lời cáo từ, bất chợt Lạc Yến Chi bước lùi trở lại với sắc mặt hốt hoảng:

- Nguy rồi. Đã có người không biết lên xuống từ lúc nào nhưng dường như đang tìm dò xét dưới đáy vực.

Hồng Bảo Kỳ thất kinh, vội bước qua chỗ nàng và tiến đến tận mép ngoài của huyết khẩu để nhìn xuống:

- Nhưng lão xuống bằng cách nào và không bị chúng ta phát hiện, kể cả một tiếng động nhỏ cũng không nghe?

Lúc này vì sắp về chiều nên cảnh quang dưới đáy vực đều mù tối. Dù vậy, đúng như Lạc Yến Chi cáo giác, quả thật có một nhân vật hiện diện với thái độ như đang tìm gì đó dưới đáy vực.

Ở phía sau Hồng Bảo Kỳ, Lạc Yến Chi vì đã quay lại nên đứng thật gần và thì thào hỏi vào tai Hồng Bảo Kỳ:

- Các hạ vẫn giữ chủ trương quyết không để lộ tung tích, nghĩa là cứ để mặc lão ư?

Hồng Bảo Kỳ vội bước lùi và với hành vi ngoài tự chủ, Hồng Bảo Kỳ chợt cầm tay nàng cùng kéo lùi lại:

- Tại hạ đã trải qua cảnh huống này rồi. Và một khi tự để lộ bất kỳ dấu tích nào cáo giác sự tồn tại của chúng ta, bọn Thần Ưng bang lập tức kéo đến.

Chúng sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào, kể cả hạ độc lẫn dùng thủ đoạn hủy diệt toàn bộ mọi sinh linh ở đây. Hãy nghe tại hạ, chỉ khi nào thật bất đắc dĩ, kỳ dư đừng bao giờ tự hiện thân.

Nàng bối rối thụt tay về:

- Nhưng chớ quên ở cả hai huyết khẩu lúc này đều còn có hai sợi dây leo vẫn đang buông thông. Thế nào cũng bị lão đó phát hiện.

Hồng Bảo Kỳ kinh hoảng:

- Nếu đã vậy, lẽ nào số phận đã định đoạt cũng đến lúc hai chúng ta phải thoát đi, vì nơi này kể như không thể nào lưu lại được nữa rồi. Chỉ mong sao lão đừng sớm phát hiện, có như vậy chúng ta mới có thêm cơ hội, nhân lúc trời tối để tìm cách thoát thân.

Nàng hoang mang:

- Thoát đi? Bằng cách nào? Vì hầu như chưa bao giờ ta nghe các hạ dù là nửa lời đề cập đến phương cách cần thiết để thoát thân?

Hồng Bảo Kỳ vẫn đưa mắt nhìn ra bên ngoài, xuyên qua lớp dây leo phủ che huyết khẩu:

- Tại hạ chưa đề cập vì không nghĩ sẽ có lúc buộc phải dùng phương cách mạo hiểm ấy. Mà này, chúng ta gặp may rồi. Cô nương có thấy lão vì phát hiện sợi dây leo nên đang tìm cách trèo lên phần thạch động của cô nương ở vách đá đối diện chẳng? Hãy hy vọng lão còn tìm ở đó một lúc lâu. Phần chúng ta đành chờ khi nào trời tối hẳn sẽ lập tức ly khai chỗ này.

Đương nhiên Lạc Yến Chi cũng nhìn thấy nhân vật nọ - một lão nhân có niên kỷ ngoại ngũ tuần - đang thận trọng leo lên phần thạch động mà kể từ thoát kỳ thủy đã được Hồng Bảo Kỳ phân chia nhượng cho nàng.

Cũng nhân lúc này, Hồng Bảo Kỳ khẽ thấy lão nọ mãi leo thì ở bên đây, Hồng Bảo Kỳ cũng lên kéo ngược sợi dây leo lên trên. Và nếu ở bên kia lão ngừng leo, ắt là để ngừng thần nghe ngóng thì phía bên này Hồng Bảo Kỳ cũng tạm ngừng kéo.

Cứ như thế cho đến lúc lão nọ chột chui mất hút vào thạch động bên kia thì bên này Hồng Bảo Kỳ cũng thực hiện hoàn tất. Và Hồng Bảo Kỳ cũng lập tức thì thảo bảo nàng:

- Phương cách thoát hiểm tại hạ từng nghĩ tuy khả dĩ có thể thoát nhưng phải mất rất nhiều thời gian và đòi hỏi phải có nhiều đởm lược. Cô nương hãy cho tại hạ mượn lại thanh tiểu kiếm.

Nàng cho tay vào người, sau đó đặt thanh tiểu kiếm vào tay Hồng Bảo Kỳ:

- Các hạ vẫn chưa giải thích đó là cách nào? Còn thanh tiểu kiếm này, ta đã minh bạch, đây là một lợi khí thật sắc bén, có thể xuyên thủng kể cả đá.

Các hạ hãy cẩn trọng, đừng để gây phương hại cho bản thân.

Hồng Bảo Kỳ cẩn thận cắt đứt sợi dây vừa kéo rút lên và cuộn lại thật gọn, sau đó nhét tất cả vào người, không chỉ cuộn dây leo mà còn tự ý thu giữ luôn tiểu kiếm:

- Thoạt đầu tại hạ cũng đã nhận biết tiểu kiếm chính là thần vật thật sắc bén. Và sở dĩ nó vẫn tồn tại, nhất là vẫn nguyên vẹn, vì dường như nó là vật được ẩn giấu ngay bên trong một thanh trường kiếm với phần chuôi bị gỉ sét và từng được tại hạ tình cờ nhặt được. Một cách ẩn giấu tương tự cách thức lệnh đường cất giấu Phích Lịch Bổng. Còn để thoát hiểm ư? Nào có cách nào khác ngoài việc lần bám theo vách đá để leo ngược lên? Tuy nhiên, tại hạ cũng đã trù liệu ổn thỏa rồi. Sẽ chỉ một mình tại hạ mạo hiểm leo lên. Đến khi tìm được chỗ khả dĩ an toàn, tại hạ lập tức buông dây xuống, cô nương cứ như thế phăng lên. Ước chừng mười lăm lần như vậy là chúng ta có thể thoát.

Nàng sợ hãi:

- Như vậy quá mạo hiểm, nhất là cho các hạ. Hãy suy xét lại và nên tìm phương cách khác thì hơn.

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Chúng ta không thể tự chấp cánh bay, phương tiện duy nhất là Trắc Đầu Ưng thì đã bị sát hại. Tuy vậy, tại hạ vẫn phần nào tự tin, một là cũng đã từng thử leo rồi, như cô nương vẫn nhớ và hai là lần này tại hạ còn có thêm thanh tiểu kiếm thật sắc bén hỗ trợ. Đa tạ cô nương quan tâm, nhưng đây lúc tình thế đã buộc chúng ta phải mạo hiểm. May quá, cũng đã bắt đầu tối thật rồi. Hãy để tại hạ thử một lần tiến hành xem sao.

Dứt lời, Hồng Bảo Kỳ nhào người tiến ra và nhờ chỉ cần nhìn gần nên Hồng Bảo Kỳ dễ dàng tìm thấy những chỗ có thể bắt tay, đặt chân hầu như luôn luôn hiện hữu ở phần vách đá cao dựng đứng. Hồng Bảo Kỳ bắt đầu hành động.

Tiến hành điều mạo hiểm này vào lúc trời tối cũng có lợi cho Hồng Bảo Kỳ. Vì cho dù có sơ ý chiếu mực quang nhìn trở xuống thì do ở bất kỳ đâu cũng tuyền một màu đen như mực nên hầu như không còn bất kỳ một độ cao nào hiện hữu tất có thể sẽ khiến Hồng Bảo Kỳ sợ hãi. Nhờ đó, chỉ một lúc sau, Hồng Bảo Kỳ đã có cơ hội phát hiện thêm một chỗ thật an toàn ở ngay bề mặt vách đá dựng đứng.

Hồng Bảo Kỳ tự xoay sở và tạo cho bản thân một vị thế thật vững, đoạn yên tâm buông thả cuộn dây leo xuống dần.

Ở bên dưới, Yến Chi hầu như chỉ chờ đợi mỗi một điều này. Thế nên, thoát nhìn thấy đầu sợi dây, nàng lập tức chộp lấy và giật giật vào sợi dây vài lượt.

Nghe động, Hồng Bảo Kỳ liền trụ bộ và chịu tấn, sẵn sàng, chờ Lạc Yến Chi tự phăng lên. Ngờ đâu sợi dây tuy vẫn căng nhưng không hiểu sao lại chẳng có động tĩnh nào cho biết là nàng đang tự leo lên.

Chợt hiểu, có lẽ nàng đang chờ được kéo, Hồng Bảo Kỳ dù không hài lòng vẫn vận lực kéo dần lên.

Trọng lượng tác động vào sợi dây khá nặng, khiến Hồng Bảo Kỳ có cảm nhận sẽ bị kéo ngã xuống nếu như không thật cẩn trọng và thật tận lực.

Cuối cùng thì Hồng Bảo Kỳ cũng hoàn tất, vừa đưa tay lôi Lạc Yến Chi vào chỗ bên cạnh, là một khe đá hẹp tình cờ hiện hữu, tạm đủ chỗ cho hai người cùng đứng với vị thế phải sát vào nhau, Hồng Bảo Kỳ vừa thì thào trách nàng:

- Tại hạ luôn cần bảo toàn nguyên khí để tiếp tục mạo hiểm vượt từng chặng. Lẽ ra cô nương nên hiểu và tự leo lên mới đúng. Có đâu lại ...

Bất chợt Hồng Bảo Kỳ dừng lời.

Cũng lúc đó, bỗng xuất hiện thêm một nhân vật thứ ba, cứ như từ đâu đó phía dưới bất thần lao vồ lên và chộp thật dũng mãnh vào ngay ngực Hồng Bảo Kỳ.

“Ào ...”.

Chợt tỉnh ngộ và hồn bất phụ thể, Hồng Bảo Kỳ bất chấp hậu quả, cũng không cần nghĩ ngợi, ngay lập tức bật vồ lại một kinh, hoàn toàn theo bản năng khi phải tự cứu.

“Bùng!!”.

Chạm kinh gây chấn động khiến tay phát chưởng của Hồng Bảo Kỳ nghe tê chồn.

Dù vậy, khi mơ hồ phát hiện nhân vật nọ lại tiếp tục phát chiêu, Hồng Bảo Kỳ vì đã dùng cánh tay thứ hai còn lại để ôm giữ Lạc Yến Chi nên với cánh tay vẫn tê chồn, Hồng Bảo Kỳ lại tận lực vồ kinh.

“Bộp!!”.

Lần này thì đắc thủ, Hồng Bảo Kỳ minh bạch điều đó khi phát hiện chưởng tay bản thân không chỉ vừa vồ đúng vào giữa ngực nhân vật nọ mà dường như còn cắm ngập nguyên cả bàn tay xuyên qua lớp xương ngực của đối phương với cảm nhận toàn thể mọi xúc giác ở bàn tay đang ngập ngựa vào máu huyết nóng ầm.

Nhưng cảm nhận thì chỉ là cảm nhận, còn với một sự thật là đối phương vẫn mãi hiển hiện ngay trước mặt khiến Hồng Bảo Kỳ một lần nữa tiếp tục dồn lực vào cánh tay đang cắm ngập giữa ngực đối phương để đẩy thêm một kinh, quyết xô đối phương ngã xuống.

“Bùng!!”.

Chỉ như thế đối phương mới bị ngã, tách khai Hồng Bảo Kỳ và Lạc Yến Chi, nặng nề để toàn thân rơi xuống, chỉ với một loạt thêu thảo cuối cùng cũng là cuối đời:

- Huyết Thủ ... Toái Bia ... Người là ... Hự!!

Thở hắt ra nhẹ nhõm, Hồng Bảo Kỳ khẽ hỏi Lạc Yến Chi:

- Cô nương có sao không?

Không nghe nàng đáp, lại phát hiện nàng sao cứ mãi bất động, Hồng Bảo Kỳ vỡ lẽ:

- Cô nương đã bị điểm huyết? Tệ quá, đây là điều duy nhất tại hạ thật không hiểu phải giúp cô nương giải khai như thế nào.

Vì vô khả giải khai huyết đạo cho Lạc Yến Chi nên Hồng Bảo Kỳ chỉ còn mỗi cách là cùng đứng bất động cạnh nàng.

Mãi một lúc sau, Hồng Bảo Kỳ chột than:

- Chúng ta đang phí dần thời gian. Những kẻ khác rồi sẽ phát hiện nếu không thấy đồng bọn quay lại hồi báo. Có thể quả quyết chỉ lúc này là cơ hội duy nhất để chúng ta nếu dám mạo hiểm sẽ thoát đi. Mong cô nương lượng thứ, tại hạ đành mạo phạm, thà tìm phương thể giải khai huyết đạo cho cô nương hơn là cứ mãi kéo dài và cam chịu những hậu quả khốc liệt nhất định thể nào cũng xảy đến.

Ngờ đâu, chính lúc đó Lạc Yến Chi bất chợt tự lên tiếng:

- Ôi, không! A, may quá, không ngờ ta nóng lòng vận lực bừa lại vô tình làm Á Huyết tự giải khai. Các hạ xin hãy chờ thêm một lúc nữa hy vọng sẽ tự giải khai các huyết đạo còn lại.

Hồng Bảo Kỳ cũng mừng:

- Nhưng phải nhanh lên. Huống hồ lão vừa rồi đã lần xuống bằng cách nào chúng ta vẫn chưa minh bạch. Thế nên cũng khó đoán, liệu sẽ còn thêm ai nữa không hoặc nếu có thì bọn chúng sẽ bất ngờ xuất hiện vào lúc nào.

Nàng nôn nóng đáp lại:

- Lão lúc này quá lợi hại. Và thú thật ta cũng không biết lão xuất hiện ở cạnh ta từ lúc nào, càng không thể đoán lão đã lên leo lên bằng phương tiện ra sao? Cũng may nhờ các hạ có phản ứng vi diệu, đã kịp loại bỏ lão. Mà này, công phu các hạ từng lên luyện được gọi là Huyết Thủ Toái Bia thật ư? Thật là một công phu lợi hại, thảo nào các hạ có thể lưu từng dấu chưởng tay ở thạch động. Nhưng lần sau các hạ đừng dùng công phu đó theo cung cách lúc này.

Vì quá bá đạo, khiến ta khi mục kích cũng phải bàng hoàng. Cũng do đó, vừa rồi ta thật sự không muốn bàn tay vẫn đang vậy máu của các hạ động chạm vào ta.

Hồng Bảo Kỳ gượng cười trong bóng đêm:

- Tại hạ chỉ lo đang phí thời gian. Vậy cô nương có thể tự giải huyết được chứ?

Nàng chép miệng:

- Có lẽ đành phải nhờ các hạ. Nào, hãy điểm vào hai huyết Thần Đường và Huyền Thất. Tiếp đó là trút lực qua huyết Long Trung. Nhưng đừng dùng bàn tay đã lở vậy máu.

Hồng Bảo Kỳ tuân thủ. Dù vậy, sự động chạm vẫn khiến Hồng Bảo Kỳ chùn tay. Và nàng nhận ra:

- Thuật điểm huyết và giải huyết cần nhất là sự chuẩn xác. Đừng ngần ngại, vì các hạ càng do dự càng dễ gây thành các hệ quả tai hại hơn. Nào thực hiện lại và nhanh lên.

Hồng Bảo Kỳ khê lào thào:

- Đành mạo phạm vậy. Xin lượng thứ.

Nhờ đó, Lạc Yến Chi được giải khai và thật nhanh, nàng tìm một đầu dây để tự cột vào quanh thân:

- Cần phải như thế này. Hầu khi hữu sự, ta không lo bị rơi, lại còn dùng được hai tay để đối phó. Nào, các hạ đừng nhìn ta nữa. Mau leo tiếp đi.

Thái độ của Lạc Yến Chi khiến Hồng Bảo Kỳ dù cảm thấy lạ vẫn mơ hồ hiểu dường như nàng cũng bị sự động chạm làm cho bối rối. Thế nên ngay lúc này nàng chỉ mong có sự tạm tách khai. Và khi không còn Hồng Bảo Kỳ đứng thật sát ở bên cạnh, có lẽ sẽ giúp nàng dễ bình tâm hơn.

Hồng Bảo Kỳ leo tiếp và chỉ dừng khi phát hiện bất luận vị thế nào thật an toàn.

Ngờ đâu, lúc toan giật vào dây ám hiệu cho nàng, Hồng Bảo Kỳ nghe tiếng nàng thì thào ngay bên dưới, khá gần:

- Với những vị thế này ta cũng tự leo được. Các hạ hãy mau tiếp tục. Chỉ khi nào đến chỗ có địa hình thật khó hãy tính sau.

Có cảm nhận thật nhẹ nhõm, Hồng Bảo Kỳ lại tiếp tục.

Và rồi cũng đến lúc gặp địa hình thật khó. Hồng Bảo Kỳ thì thào gọi vọng xuống:

- Đã đến chỗ khó. Vách đá ở đây cứ phẳng lì. Cô nương nên tạm dừng và thiết nghĩ cũng nên bỏ đoạn dây đang cột quanh thân ra. Phần tại hạ sẽ dùng tiểu kiếm khoét lỗ chỗ vào vách đá. Hy vọng ...

Nàng nói vọng lên:

- Không cần đâu. Các hạ lên được thì ta cũng tương tự. Và chỉ cần các hạ luôn chịu lực vào thanh tiểu kiếm. Để vạn nhất ta có hụt tay thì nhờ còn đoạn dây giữ lại, các hạ cũng dễ dàng theo đó kéo ngược ta lên.

Hồng Bảo Kỳ vội giải thích:

- Ý của tại hạ là thà một mình mạo hiểm hơn là để lụy đến cả hai. Hay cô nương ngại bị tại hạ bỏ rơi? Hãy yên tâm, vì tại hạ không phải hạng người như vậy. Huống hồ, theo tại hạ đoán, sở dĩ địa hình chỗ này cứ phẳng lì vì hai chúng ta tình cờ gặp phải một phiền thạch cực to. Thế nên tại hạ từng hy vọng địa hình chỗ này không quá cao so với chiều dài của sợi dây. Và chỉ cần tại hạ leo được lên trên, ắt sẽ có chỗ đứng thật vững chãi để dùng sợi dây kéo cô nương lên sau. Nhưng nếu đoạn dây vẫn cột vào cô nương, tại hạ ngại đây là trở lực khiến tại hạ khó thể dần thêm lên do chiều dài của sợi dây bị phí một đoạn vẫn quấn quanh thân của cô nương.

Nàng đành đáp ứng:

- Nhưng các hạ phải hứa đừng bao giờ tùy tiện bỏ rơi ta.

Hồng Bảo Kỳ vì thế phải thề hứa cho Lạc Yến Chi an tâm:

- Tại hạ hứa sẽ không bao giờ bỏ rơi cô nương, không chỉ lúc này mà còn tiếp diễn mãi về sau cho đến khi nào cô nương bảo là không cần nữa. Được chưa?

Không có tiếng nàng đáp. Dù vậy, vì sợi dây có một lúc tự động dấy khiến Hồng Bảo Kỳ hiểu nàng vừa cởi bỏ phần dây cột quanh thân ra. Riêng về thái độ của nàng, Hồng Bảo Kỳ đành tự mắng, ắt là vì câu thề hứa của Hồng Bảo Kỳ đã vô tình gọi cho nàng một suy nghĩ khác, nhất là câu hứa sẽ mãi mãi không bao giờ bỏ rơi nàng.

Vì thế, với tâm trạng ngượng ngùng, Hồng Bảo Kỳ cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng tiếp tục tự một mình leo lên.

Thanh tiểu kiếm thật là tốt cùng hữu dụng và cũng thật là tốt cùng sắc bén. Hồng Bảo Kỳ cứ mỗi lần dồn lực, dùng tiểu kiếm chạm vào vách đá lập tức tạo được ngay ở vách đá các vết thủng lỗ chỗ đủ để tiếp tục bấu tay, sau đó là đặt chân vào.

Nhờ đó, cuối cùng Hồng Bảo Kỳ cũng tự vượt qua phần vách đá phẳng lì.

Và còn may mắn hơn khi Hồng Bảo Kỳ phát hiện ngay bên trên phần vách đá phẳng lại là một gờ đá chạy dài về hai bên, là chỗ đặt chân thật vững chãi như Hồng Bảo Kỳ từng đoán.

Hồng Bảo Kỳ xoay người lại, đứng ở gờ đá và quay áp lưng vào vách đá, đoạn từ từ buông dài sợi dây xuống:

- Tại hạ đã đặt chân chỗ an toàn. Cô nương có nhìn thấy đầu sợi dây chẳng? Hãy giật khê khi nào đã chuẩn bị xong, tại hạ sẽ kéo cô nương lên.

Có tiếng nàng khê kêu do mừng:

- Thấy rồi. Cũng may là vừa đủ để ta chạm tay đến. Nào, được rồi, hãy mau kéo ta lên.

Đang kéo Lạc Yến Chi, Hồng Bảo Kỳ chợt bắt gặp một chuỗi tiếng sột soạt, vừa mơ hồ vừa kỳ quái:

- Có phải cô nương bị tại hạ kéo lên, chạm vào vách đá nên tạo ra nhiều tiếng động?

Nàng hồi đáp:

- Ta chỉ để chân chạm vào và nào gây thành tiếng động?

Hồng Bảo Kỳ kinh tâm, lập tức kéo nhanh tay hơn:

- Nếu vậy, e chúng ta lại bị phát hiện. Nào, nhanh nữa nào.

Và đến khi Hồng Bảo Kỳ bắt đầu nhìn thấy phần chỏm đầu của nàng thì ngược lại nàng cũng nhìn thấy rõ Hồng Bảo Kỳ. Và lập tức nàng kêu:

- Ở ngay trên đầu các hạ sao lại lấp lánh hai chấm tinh quang thật xanh?

Ôi, là một đại xà thật to!

Toàn thân Hồng Bảo Kỳ chấn động, dù vậy vẫn tự trấn tĩnh, tiếp tục kéo Lạc Yến Chi lên, lúc này thì thật nhẹ nhàng:

- Đừng gây kinh động, cũng đừng để đại xà ngộ nhận là chúng ta đang quấy rầy hay là đang muốn gây bất lợi cho nó. Cứ bình tâm. Nếu không hai chúng ta sẽ rơi và thế là đừng mong toàn mạng. Nào, được rồi. Bây giờ thì ngồi xuống, cứ bám vào gờ đá và từ từ di chuyển theo tại hạ. Còn đây là tiểu kiếm, cô nương hãy thu giữ để tự vệ khi thật cần thiết.

Cả hai di chuyển thật chậm và bản thân Hồng Bảo Kỳ cũng không biết sẽ di chuyển như thế này đến bao giờ.

Chợt Hồng Bảo Kỳ phát hiện ngay khi đoạn gờ đá sắp kết thúc thì thật may lại hiển hiện một tiểu huyết khẩu tối đen.

Hồng Bảo Kỳ dừng lại:

- Có một tiểu huyết khẩu. Cũng có thể đây là lối xuất nhập của đại xà. Tuy nhiên, cô nương có dám mạo hiểm chẳng? Hoặc cứ chui vào, hy vọng theo đó sẽ có lối thoát, hoặc lại chạm trán đại xà, buộc chúng ta phải cùng đại xà giao tranh một trận sinh tử?

Nàng nhẹ thở ra:

- Ta chỉ biết tuân theo chủ ý của các hạ. Hãy tự quyết định, miễn sao cảm thấy đúng là đủ.

Hồng Bảo Kỳ đưa tay ra sau, tìm và cầm tay nàng:

- Sự xuất hiện của đại xà khiến tại hạ chùn lòng, không dám leo tiếp lên theo vách đá. Thà di chuyển theo lối vừa phát hiện vẫn chủ động hơn là để đại xà có thể bất ngờ tấn công chúng ta trong cảnh ngộ vô khả đối phó. Cô nương có thật tin ở tại hạ chẳng?

Lần này nàng để yên cho Hồng Bảo Kỳ cầm tay:

- Kỳ thực, từ lâu nay toàn bộ tính mạng ta kể như đã giao phó cho các hạ.

Hãy an tâm, cho dù gặp phải hậu quả thế nào, ta quyết chẳng oán trách, hướng hồ mọi điều các hạ thực hiện đều muốn tốt cho cả hai. Ta tin.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu và thở hắt ra:

- Vậy thì đi.

Và Hồng Bảo Kỳ là người đầu tiên chui vào tiểu huyết khẩu với tư thế bò bằng tứ chi.

Lạc Yến Chi chui theo, đích thực đã hoàn toàn phó giao tất cả cho Hồng Bảo Kỳ.

11. Chương 11: Thoát Hiểm Mới Biết Đã Gây Họa Bí Ẩn Của Công Phu Toái Bia

Phát hiện đã có ánh sáng mờ chiếu phía trước, Hồng Bảo Kỳ nghe khắp người như nổi gai:

- Thoát rồi Yến Chi ơi, chúng ta thoát rồi.

Do xuyên sơn đạo ở đoạn này khá rộng nên Lạc Yến Chi cũng bật reo và vội vàng bò đến dùng hai tay tự ôm choàng quanh thân Hồng Bảo Kỳ:

- Quả thật đã thoát? Tiểu huyết khẩu đã đưa chúng ta thoát hiểm khỏi đáy vực. Tạ ân trời phạt, xin đa tạ Hồng Bảo Kỳ huynh.

Hồng Bảo Kỳ nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra:

- Tại hạ mừng nhất là không còn bị cô nương nghi ngờ. Thế này vậy, tại hạ hiện nay chỉ vừa vượt qua ngưỡng mười tám tuổi. Nếu cô nương tự nhận kém niên kỷ hơn thì nên chăng hãy kết tình huynh muội?

Nàng bên lên tự dịch ra xa:

- Muội thì chưa đến mười tám. Nhưng Bảo Kỳ huynh phải hứa là đừng bao giờ bỏ rơi muội.

Hồng Bảo Kỳ phì cười:

- Hảo muội tử. Dĩ nhiên ngu huynh đâu dễ gì bỏ rơi, huống hồ muội lại xinh đẹp thế này. Hà hà ...

Nàng càng thêm đỏ mặt.

Thật may, Hồng Bảo Kỳ chợt nghiêm mặt bảo:

- Thôi. Không đùa nữa. Và muội hãy tạm lưu tại đây. Ngu huynh sẽ tự ra ngoài dò xét. Hy vọng ở ngoài kia đừng là tổng đàn của Thần Ưng bang. Nếu không, hừ, há lẽ chỉ là công dã tràng?

Hồng Bảo Kỳ chui một mạch ra ngoài, sau đó mừng rỡ, gọi vào trong:

- Chúng ta thoát thật rồi. Mau ra đây nào. Yến Chi muội.

Nàng vội chui ra và cũng mừng tương tự. Vì ở bên ngoài chỉ là một cảnh quang tuy bình dị nhưng thật đẹp. Một thảo nguyên xanh mượt phủ đầy cỏ với một phần chợt kết thúc bằng dãy chân núi mà cả hai vừa chui thoát ra:

- Thoát thật rồi. Hai huynh muội chúng ta thoát thật rồi. A ... A ...

Chưa hết, Lạc Yến Chi còn phấn khích đề xuất:

- Muội quả quyết nơi này vì cách xa tổng đàn Thần Ưng bang không chỉ khiến muội an tâm, tha hồ dò xét, mà còn sẽ là nơi hai huynh muội chúng ta ung dung lưu lại, mặc tình luyện công.

Hồng Bảo Kỳ phì cười:

- Ngu huynh lại ngại muội vì đã quen náo nhiệt, có muốn lưu ngụ e chỉ được vài ngày thế nào cũng đâm chán. Hãy cân nhắc trước khi quyết định có thật muội muốn lưu lại chăng?

Lạc Yến Chi có một thoáng ngập ngừng, lại nhìn quanh một lượt nữa.

Chợt lúc đó bất thần có thanh âm vang đến:

- Tiểu muội xinh đẹp nói không sai. Nơi này thừa vắng vẻ thật thuận tiện để luyện công. Cũng vì thế đại tỷ cùng trưởng phu nửa năm trở lại đây vẫn luôn ưng ý, đang tạm lưu ngụ chốn này. Và nếu tiểu huynh đệ ngại nàng chán, hãy yên tâm, thêm phu phụ ta nữa chúng ta có tất cả bốn người, lẽ nào lại sinh buồn?

Cùng với thanh âm, một phụ nhân cũng xuất hiện, tay cầm một gậy dài không rõ để làm gì. Tuy nhiên, qua thái độ ung dung của phụ nhân, Lạc Yến Chi không ngại ngần tiếp chuyện:

- Đại nương là ai? Có thật đây là nơi đại nương đang lưu ngụ? Nếu vậy, xin lượng thứ, Lạc Yến Chi tiểu nữ vì không biết nên vô tình gây huyền não.

Phụ nhân dừng lại và tinh tế giữ một khoảng cách vừa đủ để không gây nghi ngại cho bất luận ai.

- Ở phía Bắc của dãy núi này có một phủ gia và thật trùng hợp, chủ nhân cũng ở họ Lạc. Xin mạo muội hỏi liệu có can hệ gì với tiểu muội muội xinh đẹp vừa xưng danh là Lạc Yến Chi chăng? Phần đại tỷ cùng với trưởng phu từ lâu cũng có một ít hư danh, được đồng đạo vô lâm ưu ái gọi là Thiết Xà Nhị Tẩu.

Nhưng đừng gọi là đại nương, nghe già lắm. Không khéo phu quân của đại tỷ ngỡ thật và chẳng màng nhìn ngó gì đại tỷ nữa thì sao?

Hồng Bảo Kỳ lên tiếng:

- Tại hạ là Hồng Bảo Kỳ, thật thất lễ vì không ngờ cùng tiểu muội Lạc Yến Chi đã vô tình xuất hiện phá rối chỗ tĩnh tu của Thiết Xà Nhị Tẩu tiên bối.

Mong được lượng thứ và xin có lời cáo biệt.

Phụ nhân chợt gọi:

- Ấy, xin đừng đi vội. Vì kỳ thực đây là nơi chẳng thuộc riêng ai và xem chừng tiểu huynh đệ đang ngại vì không biết phu phụ ta là hạng người như thế nào. Vậy có thể nói vắn tắt thế này, nếu tiểu huynh đệ phần nào đang có địch ý với Thần Ứng bang thì kể là bằng hữu chung kẻ thù của phu phụ ta. Bởi xuất thân của phu phụ ta là Thiết Xà giáo và nếu tiểu huynh đệ đã từng hành tẩu giang hồ ắt cũng biết cách đây không lâu bốn giáo vì kém lực hơn nên đã bị Thần Ứng bang khuất phục. Bảo phu phụ ta chọn chỗ này tạm ngụ kỳ thực chỉ là một cách nói. Phải nói cho thật đúng là bọn ta đang lánh mặt, không chỉ lẩn tránh sự truy sát của bọn chúng mà còn tìm cách phục giáo hưng môn.

Lạc Yến Chi gật đầu, vẻ cảm thông:

- Thiết Xà giáo thì muội có nghe. Nhưng về sự biến của quý giáo, thú thật, bọn muội hãy còn ấu trĩ, không hề hay biết chuyện này. Và cũng như đại tỷ, phủ gia đại tỷ vừa đề cập chính là xuất thân của muội, còn là đối tượng bị Thần Ứng bang gieo đại họa chỉ cách đây không lâu. Vậy nếu lời của đại tỷ không hề có ý đối gạt thì xem ra đích thực chúng ta chung một kẻ thù.

Phụ nhân tỏ lộ sự giật mình, rồi cũng nhìn Lạc Yến Chi bằng ánh mắt cảm thông:

- Đã xảy ra chuyện đó thật sao? Vậy thì tệ thật. Đại tỷ cùng trưởng phu ắt hẳn chỉ mãi lo luyện công nên dù có xảy ra sự biến như vậy cũng chẳng hay biết. Mà từ đây đến Lạc phủ gia nào phải xa xôi gì, chỉ bị ngăn cách bởi dãy núi, bên này là Nam, ngược với phía Bắc ở bên kia. Được rồi, tiểu muội muội hãy tạm chờ ở đây. Đại tỷ đang tìm trưởng phu, nhất định khi biết tin này, lão trưởng phu của đại tỷ thế nào cũng có cách giúp tiểu muội muội báo thù phục hận.

Hồng Bảo Kỳ vội gọi:

- Không cần đâu. Huống hồ huynh muội tại hạ quả thật đang vội, đành xin cáo biệt.

Phụ nhân buồn buồn, nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Tiểu huynh đệ có thói quen cẩn trọng đương nhiên là tốt. Chứng tỏ giữa chúng ta tuy có cơ hội gặp nhau nhưng lại thiếu duyên may để kết thành bằng hữu. Và điều này sẽ khiến phu quân của ta thế nào cũng rất buồn. Vì lão vẫn có tính quảng giao, nhất là luôn thích có thêm người cùng chung chí hướng.

Thôi được, ta cũng không miễn cưỡng. Mà cũng lạ, lão đã đi biệt từ tận chiều qua, sao mãi không thấy quay lại. Nhưng như vậy cũng tốt, để lão không thể trách ta tại sao chẳng chịu cảm khách hộ lão. Vì ta quả quyết, dù lão có ở đây cũng chẳng mong lay chuyển tiểu huynh đệ đúng không? Thôi, nhị vị đi đi, và hãy nhớ bảo trọng.

Lạc Yến Chi thấy vậy đành giữ Hồng Bảo Kỳ lại:

- Bảo Kỳ huynh nếu vẫn ly khai thì cũng chờ muội một lúc. Y phục của hai chúng ta đều bẩn thế này, lẽ nào không cần chỉnh trang? Há lẽ cứ để thế này mà đi sao?

Hồng Bảo Kỳ khó thể khước từ:

- Nhưng muội hãy nhanh lên. Thú thật, đối với ngu huynh, dù bị chê bai là quá đa nghi cũng cam chịu, chẳng thà vẫn luôn cẩn tắc mà được vô ưu vẫn hơn.

Chợt phụ nhân nhìn cả hai như đây là lần đầu được nhìn:

- Y phục của nhị vị quả nhiên rất bản. Đường như vừa từ chỗ nào chui ra vậy, đúng không?

Hồng Bảo Kỳ đành thừa nhận:

- Hai huynh muội tại hạ kể từ khi thăm biến ở Lạc gia quả thật luôn lẩn tránh Thần Ứng bang truy sát. Và chỉ mới đêm qua, nếu không nhờ may mắn e khó thoát từ đáy vực Tuyệt Mệnh đến đây. Đành phiền đại tỷ, cho xá muội có cơ hội chỉnh trang y phục. Hồng Bảo Kỳ tại hạ thật cảm kích.

Nhân đó Lạc Yến Chi giải thích thêm:

- Bọn Thần Ứng bang quả lợi hại. Cũng đêm qua, chỉ suýt nữa muội mất mạng những hai lần. Đầu tiên thì do một nhân vật Thần Ứng bang, chẳng rõ đã lần tìm xuống bằng cách nào và lúc nào. Cũng may Bảo Kỳ huynh nhờ kịp phản ứng nên giải nguy đúng lúc. Lần thứ hai là một đại xà thật to. Muội đoán như thế vì nhìn thấy đôi mắt không chỉ rất sáng mà còn rất to của đại xà.

Phụ nhân chợt chấn động:

- Vậy nhị vị có đối phó đại xà chẳng?

Lạc Yến Chi ngạc nhiên:

- Bọn muội vừa theo một tiểu huyết khẩu thật dài chui ra ngoài này. Chứng tỏ đại xà là vật thường ẩn náu ở đây. Có phải đại tỷ cũng từng chạm trán, có biết về đại xà, nên khi nghe kể đã tỏ vẻ chấn động?

Phụ nhân không đáp, trái lại đã bắt chợt hỏi câu khác:

- Còn nhân vật đêm qua nhị vị đối phó, có thể cho biết nhân dạng là thế nào chẳng? Có phải niên kỷ độ ngũ tuần, dáng gầy gầy và linh hoạt, mọi hành sự của y không chỉ nhẹ nhàng mà còn lạnh lẽo khác thường?

Lạc Yến Chi bật kêu:

- Đúng là lão. Đại tỷ cũng biết ư?

Lập tức phụ nhân vung gậy, quật vào Lạc Yến Chi:

- Đây là phu quân của ta. Thật trớ trêu, hai người đã hạ sát lão, phần ta thì lại mong kết bằng hữu với hai người. Hãy mau đền mạng!!

“Ào ...”.

Lạc Yến Chi kinh hoảng, lập tức cuống cuồng nhảy tránh và kêu ầm ỉ:

- Nhưng đã do lão bắt ngờ xuất thủ trước, lẽ nào bảo tiểu nữ cam tâm đem sinh mạng dâng nạp?

Hồng Bảo Kỳ cũng bật chồm đến:

- Dừng tay. Vì rất có thể là sự ngộ nhận. Trừ phi hãy minh chứng tôn phu quân đích thực đã cố ý tìm đến tận đáy vực Tuyệt Mệnh, là hành vi lẽ ra chỉ do bọn Thần Ứng bang thường tiến hành.

Nhờ có thêm Hồng Bảo Kỳ kịp tiếp lực, Lạc Yến Chi may thoát chiêu gậy vừa bắt ngờ vừa thật lợi hại của phụ nhân.

Phụ nhân đành thu gậy về:

- Thân thủ của Hồng Bảo Kỳ người khá đấy. Riêng về mệnh hệ của phu quân ta, há lẽ với nhân dạng ta vừa nêu lại chưa đủ minh chứng sao? Huống hồ đại xà là sinh vật do phu phụ ta thuần dưỡng, dụng tâm chỉ để đối phó lũ Đại Ung và nhất là một loại độc xà nào đó của bọn Thần Ứng bang. Vậy nếu đêm qua người lần lượt gặp cả hai thì quả quyết kẻ bị người hạ sát thủ chính là chuyết phu.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Đại xà do nhị vị thuần dương thật sao? Nếu vậy phải chăng hôm qua, chính là nhờ đại xà đưa đường dẫn lối, tôn phu quân mới có thể bất ngờ xuất hiện ở một nơi lý ra không thể nào đến được?

Phụ nhân hậm hực bảo:

- Chỉ độ mười ngày trở lại đây, chẳng hiểu tại sao Tiểu Hoa cứ luôn ray rứt, không lúc nào chịu nằm yên. Cuối cùng, qua tìm hiểu, phu quân ta phát hiện đã có những loạt chấn động âm âm, dù tai không thể nghe nhưng vẫn có thể cảm nhận dòng chấn động lan truyền theo những tảng đá, cũng là nguyên nhân khiến Tiểu Hoa khó chịu. Và chiều qua, phu quân ta mới quyết định truy ra nguyên ủy, đã đưa Tiểu Hoa cùng đi. Không ngờ lại là chuyến đi ly biệt.

Lạc Yến Chi ngơ ngàng nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Không là những chấn động do Bảo Kỳ huynh tạo ra lúc luyện công hay sao? Vậy thì nguy rồi, lẽ nào chúng ta là tự vệ vẫn gây ra tai họa đối với người không là thù nhân?

Hồng Bảo Kỳ kinh tâm, vội hỏi lại phụ nhân nọ:

- Phải chăng tôn phu quân vì thường hành sự mau lẹ nên vẫn luôn gây bất ngờ cho nhiều người? Bởi nhân vật đêm qua cũng đã hành sự tương tự, chẳng nói chẳng rằng, cứ bắt thần chế ngự và điểm trụ huyết đạo của xá muội, đặt tại hạ vào tình thế không thể không tận lực giải nguy, đã vô tình gây thành thảm họa khó mong chuộc lại.

Phụ nhân bật rít lên:

- Người nói dối. Vì tuy phu quân ta luôn thích gây những bất ngờ nhưng với thân thủ bản lãnh của lão quả quyết người không tài nào đủ bản lãnh đối phó. Có chăng chỉ là người mới chăng nói chẳng rằng, đã bất ngờ xuất hiện ám toán. Hãy thú nhận mau, sau đó đền mạng cho phu quân ta.

Phụ nhân lại vung gậy, lần này là phần nộ đối phó với một mình Hồng Bảo Kỳ.

“Ầm!!”.

Hồng Bảo Kỳ vội nhảy tránh:

- Tại hạ không hề ám toán, trái lại đã đương trường cùng nhân vật nọ những hai lần liên tiếp chiêu chạm chiêu. Và nói như tiền bối, nhân vật nọ quyết không phải tôn phu quân. Bằng chứng là tại hạ không hề phủ nhận đã tung chưởng kết liễu nhân vật nọ. Vậy hãy mau dừng tay cho.

Phụ nhân lại thu gậy về:

- Người có bộ pháp thật ảo diệu. Chúng tổ ta đã lầm, là đoán sai về bản lãnh thật sự của người. Và người lợi hại hơn ta tưởng. Được lắm, để minh bạch hư thực, ta chấp nhận cùng người đối chiêu. Nào, xuất thủ đi.

Lạc Yến Chi vội kêu:

- Mong đại tỷ hãy bình tâm, đừng để xảy ra thêm ngộ nhận. Vì chuyện là thế này ...

Dù vội nhưng những lời thuật kể vắn tắt chuyện đêm qua cũng đã khiến phụ nhân hồi tâm. Và bất chợt phụ nhân nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Có hai điều ta cần thổ lộ. Thứ nhất, qua câu chuyện kể, ta quả quyết đây là chuyết phu và thứ hai ta đành thừa nhận mọi nguyên do đều do lão cứ quen thói hồ đồ gây ra. Tuy vậy, ta lại cần hỏi người một câu thật minh bạch, có thật ngay lúc thẩm tử, lão có thốt lên bốn tiếng Huyết Thủ Toái Bia?

Hồng Bảo Kỳ ngập ngừng hơi cảm thấy khó đáp.

Lập tức phụ nhân quát:

- Sao người không đáp? Hay là không muốn thừa nhận người đã luyện Khổng Huyết Thủ Toái Bia công phu? Có đúng chăng?

Hồng Bảo Kỳ đành thổ lộ:

- Không sai. Đây là công phu tại hạ vẫn đang luyện, nhưng có danh xưng là Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia.

Ngờ đâu phụ nhân càng quát to hơn, phần nộ nhiều hơn:

- Bất luận đó là danh xưng gì, ta chỉ muốn ít nhất được một lần mục kích.

Hãy mau xuất thủ.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Sao tiền bối có vẻ oán hận đối với công phu ấy? Lẽ nào từng có người dùng công phu ấy gây ra mối huyết hải thâm thù đối với tiền bối? Nhưng cho dù vậy thì nào có liên can gì tại hạ?

Phụ nhân bật lao đến và xuất chiêu:

- Chớ nhiều lời, hãy mau thi triển công phu Huyết Thủ Toái Bia. Nếu không ngươi sẽ mất mạng. Đờ!

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ vội tránh:

- Vô oán vô cừ, tại hạ quyết không động thủ.

“Vút!”.

Bị hụt chiêu, phụ nhân thêm phần nộ:

- Sao lại bảo vô oán vô cừ? Há lẽ ta không đủ tư cách báo thù cho phu quân ta? Mau đờ!

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ vẫn tránh:

- Đó là một lầm lẫn và tiền bối từng bộc lộ mọi nguyên nhân là do tôn phu quân hồ đồ gây ra. Vậy tại hạ càng không thể tiếp chiêu, hầu tránh đã biết lầm lại cố tình gây thêm oán thù.

“Vút!”.

Không thể chạm đến Hồng Bảo Kỳ dù chỉ một chéo áo, phụ nhân bất chợt quay lại tấn công Lạc Yến Chi:

- Nếu vậy ta sẽ giết ả, liệu xem ngươi có phải đối phó với ta chăng? Đờ!

“Ào ...”.

Lạc Yến Chi lần này không bị bất ngờ, vội phát chiêu ứng phó:

- Đại tỷ sao lại hồ đồ? Nhưng nếu muốn báo thù cho phu quân, Lạc Yến Chi tiểu nữ không thể chối bỏ phần trách nhiệm. Hãy đờ!

“Ầm!!”.

Loạt chạm kinh làm Lạc Yến Chi chao đảo. Dù vậy, nàng chưa phải bại thủ do phụ nhân nọ cũng lão đảo bước lùi.

Sự thật này đã khiến phụ nhân cười lạnh:

- Quả là bất ngờ so với niên kỷ thật quá kém của hai người. Chứng tỏ nếu ta không lạc hậu thì mục lực từ lâu ắt vẫn bị mây mù che khuất, đâu thể ngờ ở chốn vô lâm lại nảy sinh hai người dù vô danh nhưng bản lĩnh thật khó lường.

Được lắm, thù này ta quyết báo phục. Hãy cứ chờ đây.

Và phụ nhân lao bỏ đi.

Thấy vậy, Lạc Yến Chi ngao ngán thở dài, than cùng Hồng Bảo Kỳ:

- Chúng ta đã gây ra tai họa thật sao? Sát nhân thì phải đền mạng, hai huynh muội ta phải hành động như thế nào đây?

Hồng Bảo Kỳ cũng thở dài:

- Đúng là họa vô đơn chí. Vì nếu không do lão gây ra khiến muội lâm nguy thì ngu huynh đâu việc gì phải hạ sát thủ? Ấu là chỉ còn cách sau này tìm một phương thể nào đó bù đắp lại cho người, nếu hòa giải được thì tốt ... nhược bằng vẫn vô khả thì đành chịu vậy. Hà ...

Chợt phụ nhân nọ lại bất ngờ tái xuất hiện:

- Chỉ có một cách khiến người không phải lo nữa về hành động chỉ do vô tình gây ra. Đây là hãy minh chứng cho ta thấy đích thực người đã luyện công phu Huyết Thủ Toái Bia.

Nhìn về phía phát thoại, Lạc Yến Chi kêu bàng hoàng:

- Ôi, nhìn kia! Đúng là đại xà đêm qua rồi!

Đó là một đại xà thật lớn, đang ngoan ngoãn bò theo từng bước chân của phụ nhân. Đồng thời, để chứng tỏ đại xà là do bản thân thuần dưỡng, phụ nhân chợt ra lệnh:

- Tiểu Hoa hãy nhìn cho kỹ, có phải đây là hai kẻ đêm qua người đã gặp?

Vậy hãy mau đối phó với gã kia, nhanh lên.

Đại xà tuy to lớn nhưng không hề tỏ ra nặng nề hoặc chậm chạp. Trái lại, như biết nghe theo mệnh lệnh, toàn thân nó vụt cuộn lên, sau đó tự bật bay, lao thật nhanh về phía Hồng Bảo Kỳ, khí thế thật hung hãn khiếp người.

“Ào ...”.

Thất kinh, Hồng Bảo Kỳ đẩy nhanh Yến Chi về một phía, phần bản thân thì lập tức nhảy tránh về phía còn lại:

- Hãy chạy mau!

Nhưng hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của bất luận ai, phần đuôi của đại xà chợt trở thành vũ khí, nhanh thật nhanh quấy quật thật uy mãnh vào đúng phương vị đang lẩn tránh của Hồng Bảo Kỳ.

“Ào ...”.

Cũng có tiếng phụ nhân cười:

- Nếu người không muốn uống mạng thì hãy lo liệu cách đối phó. Vì Tiểu Hoa được phu phụ ta thuần dưỡng là để tiêu diệt lũ Đại Ưng, thế nên người chớ xem thường. Đây là chưa kể nếu người vong mạng thì tiểu muội xinh đẹp của người rồi sẽ ra sao? Ha ... Ha ...

Và đúng như thế, khi phát hiện Lạc Yến Chi toan chạy đến hầu được hợp lực cùng Hồng Bảo Kỳ, phụ nhân lập tức xuất hiện ngăn cản:

- Định chạy đi đâu? Đờ!

“Ào ...”.

Rất lo cho Hồng Bảo Kỳ, Lạc Yến Chi lập tức động thủ và còn quát hỏi phụ nhân:

- Có sao muội cứ miễn cưỡng, buộc Hồng Bảo Kỳ phải vận dụng công phu Huyết Thủ Toái Bia? Mau tránh ra!

“Ầm!!”.

Phụ nhân với chủ tâm cầm chân Lạc Yến Chi nên thản nhiên cười và thổ lộ:

- Vì chỉ như thế ta mới tâm phục khẩu phục, biết rõ chuyết phu vong mạng là do sở học chẳng tinh bằng người và không hề là do người lập mưu hạ sát thủ. Hãy đỡ. Ha ... Ha ...

“Ào ...”.

Cũng lúc đó, Hồng Bảo Kỳ tuy có phần khốn đốn trước những phản ứng vừa nhanh vừa rất bất thường của đại xà nhưng vẫn may là còn có bộ pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành nên cũng tạm chi trì. Chính vì vậy khi nghe rõ chủ ý của phụ nhân, Hồng Bảo Kỳ bật quát:

- Vậy tiền bối nghĩ sao nếu để tiền bối toại nguyện, rất có thể sinh mạng của Tiểu Hoa khó bảo toàn?

Phụ nhân cười ngạo nghễ:

- Cứ chờ thực hiện được hãy nói. Vì Tiểu Hoa đâu dễ bị người sát hại. Và cho dù có chuyện đó đi nữa. Ha ... Ha ... chuyết phu đã chết, một mình ta cũng khó thể tiếp tục thuần dưỡng Tiểu Hoa, người có kết liễu nó, ta quyết chẳng oán hận người. Thật đấy. Ha ... Ha ...

Hành vi này của phụ nhân thật là trái với lẽ thường. Dù vậy, do đại xà càng lúc càng hung hãn khiến Hồng Bảo Kỳ vì hiểu nên chột kêu:

- Tiền bối đã cố tình dùng cách này để khích nộ đại xà? Vì sao vậy? Hãy nói mau. Nếu không, tại hạ vì bất đắc dĩ, thà tìm cách kết liễu đại xà hơn là chịu mất mạng một cách vô duyên cớ.

Phụ nhân vẫn quyết liệt ngăn cản Lạc Yến Chi, đồng thời cứ luôn cười, hầu như chỉ trông chờ rồi sẽ có lúc Hồng Bảo Kỳ buộc phải thi triển công phu Huyết Thủ Toái Bia cho phụ nhân mục kích và toại nguyện.

Thế là Hồng Bảo Kỳ bật quát:

- Đại xà càng lúc càng hung hãn khó lường. Yến Chi muội mau ném thanh tiểu kiếm cho ngu huynh.

Lạc Yến Chi toan đáp ứng thì bị phụ nhân tới tập tẩn công:

- Ta chỉ muốn người thi triển công phu Huyết Thủ. Tại sao quá hẹp lượng, không cho ta toại nguyện? Vậy thì đừng mong sẽ bất kỳ vật gì hỗ trợ người.

Nha đầu, đỡ!

“Ào ... Ào ...”.

Lạc Yến Chi vậy là chẳng có cơ hội ném tiểu kiếm cho Hồng Bảo Kỳ, đành kêu:

- Bảo Kỳ huynh sao không mau xuất thủ? Nhanh lên, sau đó còn qua đây tiếp ứng muội.

Hồng Bảo Kỳ đang chờ cơ hội. Và khi cơ hội đến, Hồng Bảo Kỳ lập tức thi triển Mã Bộ Thiên Hành, kịp tránh cái đầu với phần miệng luôn há toang hoác của đại xà, nhân đó, thật thuận tay, Hồng Bảo Kỳ vỗ một kinh Toái Bia ngay đỉnh đầu của đại xà.

- Cho người chết!!

“Bộp!”.

Đầu của đại xà liền vỡ toác. Dù vậy, toàn thân của đại xà với chiếc đuôi uy mãnh vẫn tiếp tục quẫy quật, tình cờ quật trúng vào phần hạ thân của Hồng Bảo Kỳ.

“Chát!”.

Hồng Bảo Kỳ bị hất bay lên, phần hạ thân đau đớn, tợ hồ toàn bộ hai ống chân đã bị quật gãy đến tận xương cốt.

“Vù ...”.

Như đã trông chờ, phụ nhân nộ ngay khi mục kích, thấy đại xà bị hại và lúc này chỉ còn là các đợt giật nảy cuối đời thì thay vì phát lộ cảm phần, là điều theo lẽ thường nhất định phải có, ngờ đâu phụ nhân chỉ bàng hoàng khê kêu:

- Huyết Thủ Toái Bia? Quả nhiên là Khổng Huyết Thủ Toái Bia.

Chuối thái độ phản thường của phụ nhân chưa kết thúc. Vì sau tiếng kêu, lạ thay, phụ nhân vụt xoay người bỏ đi, di chuyển rất nhanh, như thể sẽ đến lượt bản thân lại trở thành đối tượng cho Hồng Bảo Kỳ vận dụng Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia kết liễu.

Cùng lúc này, Hồng Bảo Kỳ hạ thân xuống và tự loạng choạng đến chực ngã.

Lạc Yến Chi kinh tâm, vội chạy đến:

- Bảo Kỳ huynh sao rồi? Há lẽ đã bị chấn gãy ở chân thật ư?

Nhờ Lạc Yến Chi lấy tay đỡ, Hồng Bảo Kỳ cuối cùng vẫn tự đứng vững, mặt nhăn nhó và lo lắng tự nhìn và hai chân bản thân:

- Thân của đại xà không ngờ cứng như đá. Hai chân của ngu huynh vụt đau buốt nhưng lúc này cũng đỡ rồi.

Lạc Yến Chi càng thêm lo, vội vén y phục phần hạ thân của Hồng Bảo Kỳ lên hầu nhìn kỹ hơn. Và nàng kêu:

- Bảo Kỳ huynh nói không sai. Vì hai chân đều có hai chỗ sưng đỏ như nhau, tợ hồ bị vật cứng nện vào. Rất có thể đã bị chấn chạm đến tận xương cũng nên.

Hồng Bảo Kỳ cũng nhìn thấy hai quầng đỏ chia đều cho hai chân, tuy nhiên vẫn phải trấn an nàng:

- Yến Chi muội chớ quá lo hã. Chẳng phải ngu huynh vẫn đứng vững đây sao? Nào, hãy buông tay ra. Ngu huynh muốn thử đi lại xem sao.

Và Lạc Yến Chi với dần nổi lo khi nhận thấy Hồng Bảo Kỳ dù di chuyển chậm thì cuối cùng vẫn tự đi lại bằng đôi chân của chính bản thân.

- Tốt rồi. Muội chỉ lo Bảo Kỳ huynh nếu bị gãy chân thì khổ. Nhưng tại sao ở thân của đại xà lại trở nên cứng khác hẳn với vẻ ngoài thoạt nhìn cứ ngỡ phải thật mềm?

Hồng Bảo Kỳ mãi lúc này mới có cơ hội thở phào nhẹ nhõm:

- Ngu huynh chỉ cảm thấy lạ với hành vi hoàn toàn phản thường của Thiết Xà Nhị Tẩu, nhất là mọi biểu hiện của muội vừa rồi. Tại sao muội tuy khiếp sợ nhưng vẫn muốn ngu huynh thi triển đúng loại công phu đã khiến muội sợ hãi?

Đã vậy, muội cũng chẳng màng báo thù cho phu quân muội, cũng chẳng bận tâm đến mệnh hệ của đại xà, từng do phu phụ muội thuần dưỡng và thân thiện gọi là Tiểu Hoa?

Lạc Yến Chi chợt đoán:

- Cũng có thể đúng như lúc này Bảo Kỳ huynh đã nêu. Đây là công phu từng gây bất lợi cho ai đấy và là nhân vật không những muội quen mà có thể còn là hạng cao thủ thượng thừa, khiến muội thoạt nghe đến công phu này, dù khiếp đảm vẫn háo hức muốn được mục kích chí ít cũng một lần?

Hồng Bảo Kỳ đành hé lộ:

- Công phu này, ngu huynh chỉ tình cờ phát hiện, vì cảm thấy sẽ có lúc hữu dụng nên không thể không luyện. Nhưng nếu chỉ vì công phu này có thể dẫn đến nhiều bất lợi, ắt ngu huynh đành nghe theo lời khuyên của muội, sẽ luôn cân nhắc và không chừng sẽ chẳng bao giờ dùng đến nữa cũng nên.

Nàng tán thành:

- Gặp khi thật nguy cấp thì không nói làm gì. Nhưng như muội đã tỏ bày, công phu đó thật quá bá đạo, Bảo Kỳ huynh nếu có thể tránh thì không gì tốt bằng. Mà này, bây giờ Bảo Kỳ huynh định đi đâu?

Hồng Bảo Kỳ ngạc nhiên:

- Đi? Nghĩa là Yến Chi muội không hứng thú muốn tạm lưu lại nữa ư?

Nàng nhìn quanh và nhăn mặt:

- Có lẽ vì muội là nữ nhân, thế nên cảnh quang ở đây vào lúc này chỉ khiến muội muốn ngay lập tức ly khai, càng nhanh càng tốt.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Vậy muội định đi đâu?

Nàng đáp:

- Gia mẫu còn một bào huynh đã từ lâu ngõ như hoàn toàn bất tin. Nhưng gần đây, nhờ tình cờ phát hiện lưu tự của gia mẫu, phụ thân muội lại muốn có thêm cao thủ, hầu cùng nhau hiệp lực truy nguyên cái chết của gia mẫu, nên thật may mắn sẽ là chỗ muội mong tìm đến tạm dung thân lúc này.

Hồng Bảo Kỳ mơ hồ hiểu:

- Trước lúc Lạc gia lâm thảm biến, ngày hôm đó Yến Chi muội đã có một ngày không hiện hữu ở Lạc gia, có phải để tìm gặp bào huynh của lệnh đường?

Nàng thừa nhận:

- Muội được gia phụ sai phái đi nghênh đón đại cửu, ngờ đâu vì đột nhiên có việc khẩn, đại cửu không thể đến đúng hạn định. Nhờ đó muội có cơ hội hồi gia kịp lúc, thật không ngờ lại là lần cuối cùng, để muội bây giờ trở thành kẻ tứ cố vô thân.

Không muốn nàng lại buồn, Hồng Bảo Kỳ vội chuyển đề tài, vì thế cũng mất cơ hội hỏi thêm nàng về nhân vật đại cửu. Hồng Bảo Kỳ bảo:

- Ngu huynh thì đang muốn hỏi gia. Vì còn những bí ẩn về lai lịch và thân thế của ngu huynh, là điều sau này khi gặp lại, nhất định ngu huynh sẽ cho Yến Chi muội tỏ tường.

Nàng ngạc nhiên:

- Nghĩa là Bảo Kỳ huynh vẫn còn mơ hồ về thân thế lai lịch? Sao lại như vậy? Vì muội cứ ngỡ ...

Hồng Bảo Kỳ xua tay:

- Ngu huynh cũng chẳng muốn giấu. Kỳ thực mãi đến lúc cuối đời, gia mẫu mới bộc lộ từng là nhân vật võ lâm. Thế nên đâu chỉ khiến huynh ngạc nhiên mà cơ hội để ngu huynh được mẫu thân chỉ điểm võ công cũng chẳng bao giờ có. Dù vậy theo lời trần trối của gia mẫu, ngu huynh chỉ biết bản thân còn mối phụ thù cần báo. Và để minh bạch hư thực như thế nào, theo lời mẫu thân căn dặn, huynh phải chờ đến khi luyện được bản lãnh, miễn sao chỉ một chiêu là quật vỡ tảng đá. Sau đó ắt sẽ tìm thấy toàn bộ lưu tự được mẫu thân cố tình ẩn giấu ở ngay bên dưới tảng đá ấy. Cũng vì thế ...

Nàng khẽ kêu:

- Muội hiểu rồi. Đây là nguyên nhân khiến Bảo Kỳ huynh thoát phát hiện là lập tức luyện ngay theo công phu Huyết Thủ Toái Bìa? Vậy muội thành tâm cầu chúc Bảo Kỳ huynh mau sớm toại nguyện. Nhưng huynh quả quyết chứ, lúc gặp lại phải uội tỏ tường ngay thân thế lai lịch của huynh?

Hồng Bảo Kỳ có phần thất vọng:

- Nếu huynh cũng hiểu, vì muội luôn nóng lòng báo thù cho Lạc gia nên nhất thời đành phải cùng ngu huynh chia tay. Đã vậy, ngu huynh đâu nỡ miễn cưỡng muội. Đành chúc Yến Chi muội thượng lộ bình an và ngu huynh hứa sẽ mau chóng cùng muội tái ngộ. Cũng là dịp để ngu huynh tỏ bày thân thế, một điều mà lâu nay vì luôn mặc cảm khiến phần nào ngu huynh, thú thật, chẳng muốn gọi hoặc xem muội là tiểu thư, quá cách biệt so với ngu huynh.

Nàng cười buồn:

- Thảo nào Bảo Kỳ huynh luôn tự nhận có xuất thân hèn kém. Nhưng giờ đây, dù là tiểu thư thì muội cũng như huynh, đều trở thành cô nhi và lại mang nặng trọng trách báo thù, đâu còn khác biệt nào giữa hai chúng ta. Thôi xin cáo biệt. Nhân tiện, hãy uội nói thêm lời thăm tạ vì biết bao điều Bảo Kỳ huynh đã thực hiện uội. Hẹn tái ngộ và mong sao Bảo Kỳ huynh luôn bảo trọng.

Hồng Bảo Kỳ cũng đành nói lời chia tay:

- Muội cũng bảo trọng. Và nhất định chúng ta sẽ gặp lại.

Còn lại một mình, do luôn cẩn trọng, không muốn lưu lại bất kỳ dấu tích gì, Hồng Bảo Kỳ đi đến gần đại xà.

Đại xà đã chết, Hồng Bảo Kỳ bèn tìm cách vùi kín thân xác to nặng của nó.

Chợt nhớ đến tiểu huyết khẩu từng chui thoát ra, Hồng Bảo Kỳ cầm đuôi đại xà, dụng lực kéo đến tiểu huyết khẩu.

Nhưng đang kéo, Hồng Bảo Kỳ bỗng nghe từ xương cốt của đại xà, ở phần gần cuối thân, có vang lên những tiếng va lanh canh.

Động tâm, Hồng Bảo Kỳ dừng lại và bắt đầu chú mục nhìn dò xét phần thân gần đuôi của đại xà.

Nhờ đó Hồng Bảo Kỳ phát hiện giống như ở hai ống chân của bản thân, có một chỗ ở gần đuôi con đại xà cũng xuất hiện một quãng đỏ.

Lấy làm lạ, Hồng Bảo Kỳ chạy đi tìm một hòn đá và quay lại khê nện gỗ vào chỗ bị đỏ của đại xà.

“Coong ... Coong ...”.

Đây là tiếng chạm không thể do đá và đá va vào nhau. Hồng Bảo Kỳ càng thêm lạ đành tìm cách cũng dùng hòn đá đập vỡ phanh từng mẫu da thịt ở chỗ đó của đại xà.

Máu huyết của đại xà tuôn chảy, tuy không nhiều nhưng cũng dần nhuộm ướt bàn tay của Hồng Bảo Kỳ. Có chăng thì chỉ sau một lúc nữa, do bàn tay ngày càng nhuộm ướt máu huyết của đại xà khiến Hồng Bảo Kỳ cũng dần có cảm nhận bàn tay đỏ của bản thân như đã nở ra to thêm.

Kinh tâm, Hồng Bảo Kỳ dừng lại và tự so sánh hai bàn tay với nhau.

Quả thật, bàn tay bị nhuộm ướt huyết của đại xà đã tự dưng nở to hơn bàn tay còn lại một ít, tuy khó nhận thấy nhưng kỳ thực vẫn to hơn. Điều này khiến Hồng Bảo Kỳ tự lẩm nhẩm:

- Khổng Huyết Thủ? Lẽ nào đây là công phu có thể làm cho chưởng tay thay đổi và biến dạng? Đồng thời chỉ xảy ra khi bị nhuộm huyết, thế nên mới có danh xưng Khổng Huyết Thủ? (Khổng là to, thật to; Huyết Thủ là bàn tay đầm máu, bất luận là máu của ai hay từ sinh vật nào).

Để minh bạch, Hồng Bảo Kỳ chuyển hòn đá qua tay còn lại, cũng đập vỡ phanh từng mẫu da thịt của đại xà, cũng cố tình để cho bàn tay này bị nhuộm huyết tương tự bàn tay kia.

Sau đó, kể cũng khá lâu, khi hành động của Hồng Bảo Kỳ phần nào thu kết quả, là phát hiện có một vật dài màu đen bóng chẳng hiểu vì sao lại tồn tại, hiện hữu, nằm ngay bên cạnh và xuôi theo dây xương sống của đại xà, thì thay vì quan tâm đến vật vừa phát hiện, Hồng Bảo Kỳ lại so sánh hai bàn tay bản thân với nhau.

Hai bàn tay vẫn một lớn, một nhỏ, bàn tay hữu lúc này vẫn có vẻ đã nở to hơn bàn tay tả, cho dù cả hai cùng nhuộm một loại huyết như nhau.

Tự lo sợ về hiện trạng kỳ quái này, Hồng Bảo Kỳ vội tìm cách lau sạch mọi máu huyết bên bàn tay hữu, sau đó tự đặt gần bàn tay tả, lo lắng chờ xem sẽ có lúc nào đó bàn tay hữu được thu nhỏ và trở lại bình thường hay không.

Cuối cùng, như không có điều gì đáng mừng cho bằng. Hồng Bảo Kỳ suốt nửa thì bật kêu toáng lên khi phát hiện quả thật cũng đến lúc bàn tay hữu quy hồi về trạng thái ban đầu, đã thu nhỏ và hầu như hoàn toàn bằng tay tả, cho dù bàn tay tả hãy còn nhuộm ướt huyết đại xà.

Đến đây, Hồng Bảo Kỳ minh bạch:

- Công phu Huyết Thủ Toái Bia ta luôn luyện bằng bàn tay hữu. Thế nên chỉ mỗi bàn tay này nếu sơ ý dễ nhuộm ướt huyết nhất định sẽ bị biến dạng, tự nở to thật là khó coi. Đã vậy, từ nay ta nên tránh, hoặc là chẳng dùng đến công phu này hoặc thậm chí khi dùng cũng đừng bao giờ để bàn tay bị nhuộm ướt huyết. Nếu không, bàn tay chợt to ra thật là quái đản. Hừ.

Với tâm trạng không còn gì lo lắng, Hồng Bảo Kỳ mới quay trở lại với dị vật vừa phát hiện có ẩn chứa ngay trong thân đại xà. Hồng Bảo Kỳ một lần đành để hai bàn tay cùng nhuộm ướt huyết, vì chỉ như vậy mới có thể lôi dị vật nọ ra.

Đó là một vật rất lạ, tuy dài như thanh kiếm nhưng có hai đầu cơ hồ đều tròn lẳn và to bằng nhau, khiến không thể phân biệt đâu là phần chuôi để cầm và đâu là phần đầu để vận dụng nếu xem vật đó là một loại khí giới.

Tuy nhiên, ở vật này có một điểm dị biệt khiến Hồng Bảo Kỳ thoát phát hiện cũng lấy làm thú vị và quyết sở hữu.

Đó là vật này dù từng phát ra thanh âm cho biết được luyện bằng kim thiết nhưng lạ thay lại rất mềm dẻo, khiến Hồng Bảo Kỳ lúc đầu cầm vào hai đầu và uốn vật này bằng hai tay thì thấy rất dễ uốn cuộn lại thành vòng. Tuy nhiên, chỉ cần Hồng Bảo Kỳ thôi dụng lực, chỉ cầm hờ hai tay ở hai đầu, thì vật này lập tức tự duỗi ra ngay, trở lại trạng thái thẳng như thoát kỳ đầu. Hồng Bảo Kỳ tự lẩm bầm:

- Chính vì thế, vật này vẫn dễ dàng uốn lượn theo từng cử động uốn quấy của đại xà. Tuy nhiên do được luyện bằng kim thiết, dĩ nhiên cứng, thế nên lúc chạm vào ta vẫn làm hại chân ta, có cảm nhận như bị đá nện vào, đau đến ngỡ gãy cả xương cốt. Vậy vật này nếu sử dụng như vũ khí thì liệu có được chăng?

Hồng Bảo Kỳ vội đứng lên, đi đến chân núi, khẽ quật vật nọ vào đá.

“Chát!”.

Vật nọ bị hất ngược lại, khiến Hồng Bảo Kỳ hoang mang vội nhìn lại vật nọ.

Thật may, vật nọ chẳng hề suy suyển, thế là Hồng Bảo Kỳ lại quật thêm một lượt nữa, lần này thì mạnh hơn.

“Chát!”.

Lực chấn chạm vẫn làm vật nọ bị hất ngược. Dù thế, Hồng Bảo Kỳ phát hiện ắt là do vật nọ có thêm độ mềm dẻo nên chấn lực không hề tác động và làm cho cánh tay của Hồng Bảo Kỳ bị tê chồn, là điều lẽ ra phải xuất hiện.

Có phần an tâm, Hồng Bảo Kỳ lần này quyết quật thẳng tay vật nọ vào một tảng đá.

“Chát!”.

Có những mảnh đá vụn vì bị vỡ ra nên bật bay tung tóe. Dù thế, vật nọ vẫn chẳng bị bất kỳ hư hại nào dù nhỏ. Và tương tự, cánh tay của Hồng Bảo Kỳ cũng chẳng bị một chút nào cảm nhận bị tê chồn.

Vui mừng, Hồng Bảo Kỳ đặt vật đó qua một bên, bắt đầu xúc tiến việc kéo thân thể dài ngoằng của đại xà vào tận sâu trong tiểu huyết khẩu.

Tiếp đó, để tẩy uế thật sạch mọi huyết tích, Hồng Bảo Kỳ cầm vật nọ đi tìm nước để rửa gột.

Thiết Xà Nhị Tẩu quả thật từng lưu ngụ ở đây khá lâu, vì Hồng Bảo Kỳ không chỉ tìm thấy nước mà còn phát hiện chỗ lưu ngụ của họ.

Thật lạ, họ tuy là phu phụ nhưng lại lưu ngụ chỗ nghỉ ngơi hữu biệt. Chỗ của nữ nhân thì rộng rãi hơn, sạch hơn và có phần xa hoa hơn. Riêng chỗ nam nhân thì nhỏ hẹp, như thể đây là sự phân biệt có thể về bối phận của cả hai?

Nhưng vì không quan tâm nên Hồng Bảo Kỳ bỏ qua, chỉ lo tự gột rửa toàn thân, cũng rửa sạch vật nọ. Cuối cùng, khi đã có thể dấp vật nọ vào người, xuôi theo thân và ở bên dưới lớp y phục, Hồng Bảo Kỳ mỉm cười và bắt lao đi.

12. Chương 12: Về Cổ Hương Lại Sa Kiều Gia Bởi Nghi Ngờ Cùng Mưu Vạch Mặt

Cổ tránh xa Kiều gia, Hồng Bảo Kỳ vì đi vòng nên không một lần quay lại gian nhà từng cùng mẫu thân lưu ngụ, ắt lúc này, sau hơn ba năm xa cách, gian nhà cũng đã đổ nát.

Hồng Bảo Kỳ tìm lại giòng suối, đến một tảng đá không hề có bất kỳ hình thù nào dị biệt. Tuy nhiên, vì đây là tảng đá Hồng Bảo Kỳ từng đưa mẫu thân đến ngồi nghỉ thể nên nào khó nhận ra đối với Hồng Bảo Kỳ lúc này.

Quyết thực hiện theo lời mẫu thân dặn, Hồng Bảo Kỳ dồn tụ chân kinh vào hữu chưởng, thần sắc ngưng đọng và bất thần bật, vỗ một kinh hầu như tận lực bình sinh vào tảng đá.

“Ào ...”.

Cùng lúc này, Hồng Bảo Kỳ chợt động tâm, do vừa mơ hồ phát hiện có tiếng động lạ.

Tuy nhiên, chưởng kinh đã phát, vì chấn chạm thật mạnh vào tảng đá nên Hồng Bảo Kỳ mất cơ hội để nghe ngóng thêm về tiếng động mơ hồ vừa phát hiện.

Chưởng lực quật vỡ tảng đá “Ầm!!”.

Chợt có tràng cười vang lên:

- Quả nhiên là công phu Khổng Huyết Thủ Toái Bìa. Và thay mặt Kiều gia, Trang mỗ được lệnh cung thỉnh Hồng Bảo Kỳ thiếu hiệp được vinh hạnh trở thành thượng khách từ lúc này. Ha ... Ha ...

Tràng cười không chỉ làm Hồng Bảo Kỳ giật mình mà còn thêm ngạc nhiên lẫn vui mừng. Và niềm vui như được tăng thêm khi Hồng Bảo Kỳ lần lượt nhìn thấy tuy có nhiều nhân vật xuất hiện nhưng trong đó, lạ thay, lại có cả Lạc Yên Chi:

- Yên Chi muội sao cũng có thể xuất hiện ở đây?

Có không ít hơn mười cao thủ xuất hiện và Lạc Yên Chi buồn buồn, nhìn nhưng không tiến lại gần Hồng Bảo Kỳ hơn:

- Mong Bảo Kỳ huynh lượng thứ. Chỉ vì muốn tốt cho Bảo Kỳ huynh, hơn nữa trước khi thấy huynh xuất hiện, muội có tỏ thật với gia cửu về việc huynh đã luyện công phu này, thế là theo chủ ý của Kiều gia, cũng là chủ nhân của gia cửu, tất cả mọi người mới có thái độ này, đành cung nghinh Bảo Kỳ huynh đến hội diện chủ nhân Kiều gia ngay bây giờ.

Hồng Bảo Kỳ kinh ngạc:

- Lệnh cửu là người của Kiều gia?

Một nhân vật độ tứ tuần hoặc hơn liền tiến ra:

- Chính là Trang Duy Nhật mỗ, tổng quản Kiều gia. Tuy nhiên qua bao thiện ý Hồng thiếu hiệp từng dành cho Lạc gia, nhất là cho Yên Chi, tiểu nữ của mỗ, xin hãy an tâm, nhất định gia chủ nhân có cách sắp đặt, hầu giúp Hồng thiếu hiệp không đến nỗi trở thành đại công địch của toàn thể võ lâm Trung Nguyên.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Sao lại là đại công địch của võ lâm?

Lạc Yên Chi chợt thở dài:

- Muội cũng như Bảo Kỳ huynh, thật ấu trĩ, không hề biết cùng với công phu này, cách đây độ tám mươi năm từng xuất hiện một Ma Vương Huyết Thủ đã gây đại thảm họa vô tiền khoáng hậu. Và đó là nguyên do mong Bảo Kỳ huynh hiểu cho, bất luận ai hề nghe đến công phu này dù kinh tâm tán đởm vẫn luôn bộc lộ thái độ tốt cùng cảm phần. Vì thế, chỉ muốn tốt cho Bảo Kỳ huynh, nghe đâu chủ nhân Kiều gia đã hứa, sẽ nghĩ cách giúp Bảo Kỳ huynh tự hóa giải công phu này. Muội thật có lỗi vì không còn cơ hội tỏ bày trước cùng Bảo Kỳ huynh.

Hồng Bảo Kỳ thở dài và tỏ ý bất phục:

- Lý ra đây là điều Yến Chi muội cần hành động, thay vì đặt ngu huynh vào tình thế đã rồi. Tuy nhiên, ngu huynh xin lập lại, vì nhớ đã từng thổ lộ cùng Yến Chi muội rồi, là bất luận xuất xứ sở học của ngu huynh là thế nào cũng chẳng bao giờ vô cơ gây bất lợi cho bất kỳ ai.

Trang Duy Nhật lập tức lên tiếng:

- Nhưng công phu Huyết Thủ Toái Bì hễ càng luyện thì càng thêm nhuộm huyết. Và càng nhuộm huyết thì càng cho thần trí biến đổi, trước sau gì cũng trở thành Ma Vương. Chủ nhân Kiều gia vì biết Hồng thiếu hiệp chỉ vừa khởi luyện, lại chỉ mới nhuộm huyết mỗi một nạn nhân là Thiết Xà Tẩu, thế nên tin rằng vẫn có cách để giúp Hồng thiếu hiệp hóa giải, hầu không để vô lâm bị mất đi một cao thủ đầy độ lượng và nghĩa hiệp, qua những gì Hồng thiếu hiệp đã hành động vì Lạc gia. Xin mời.

Hồng Bảo Kỳ nhìn quanh, nhìn các cao thủ quả nhiên đã và đang hình thành một vòng vây khắp xung quanh:

- Nếu tại hạ không thuận tình, phải chăng chư vị sẽ động thủ?

Lạc Yến Chi sợ hãi kêu:

- Bảo Kỳ Huynh xin đừng phản kháng. Bằng không ...

Nàng không dám nói hết lời. Tuy nhiên chi bấy nhiêu cũng đủ cho Hồng Bảo Kỳ hiểu:

- Ý muội muốn nói, nếu ngu huynh phản kháng thì lập tức sẽ bị mọi người khu xử, xem như đại công địch thật sự và cần sớm bị loại trừ?

Thất vọng, nàng gật đầu:

- Nhưng muội lại mong Bảo Kỳ huynh đừng khước từ hảo ý này của Kiều gia.

Hồng Bảo Kỳ đành ưng thuận:

- Như ngu huynh từng tỏ bày, đây là công phu chỉ cần để giúp ngu huynh tỏ tường lai lịch. Thế nên, dù có được Kiều gia giúp hóa giải hay không, ngu huynh cũng không nghĩ sẽ có lúc lại khinh suất vận dụng công phu bá đạo này.

Bất chợt, Trang Duy Nhật lắc người động thân, đột ngột lao vượt qua Hồng Bảo Kỳ “Vù ...”.

Phát hiện, Hồng Bảo Kỳ cũng lắc vai, quyết lao đến chỗ tảng đá vỡ, trước khi họ Trang vì lý do nào đó cũng lao đến và toan chiếm đoạt vật từng ẩn giấu ở ngay bên dưới tảng đá:

- Trang tổng quản đừng quá đường đột. Vì đây chỉ là di vật do tiên mẫu lưu lại cho tại hạ.

“Vù ...”.

Hồng Bảo Kỳ tuy nhanh nhưng vì xuất phát chậm hơn nên rất giận khi thấy Trang Duy Nhật khom người nhặt một hộp gỗ vuông vức và đã ẩm mục hầu hết ở lớp ngoài. Thế là Hồng Bảo Kỳ xuất kinh:

- Thật quá đáng, đành thất lễ vậy. Đỡ!

“Ào ...”.

Trang Duy Nhật lập tức ném mạnh hộp gỗ qua một bên, đồng thời kịp xuất kinh đối phó:

- Quả nhiên đây là công phu có xuất xứ từ Thần Ưng bang. Nghe Yến Chi bảo, thiếu hiệp nhờ may mắn nên được một nhân vật có tính danh là Long Kiến Xương thu nhận? Vậy lạ quá, ở Thần Ưng bang từ thừa nào làm gì có bất luận ai mang đúng tính danh này, cho dù công phu của môn phái nào khác ngoài Thần Ưng bang?

“Ầm!!”.

Chấn kinh nhất thời bức dội cả hai, khiến Hồng Bảo Kỳ tự lượng sức, đành hồi bộ và hậm hực nhìn một cao thủ khác của Kiều gia đang ngang nhiên tự mở chiếc hộp đáng lẽ chỉ một mình Hồng Bảo Kỳ có quyền mở:

- Với ý định toan giúp tại hạ hóa giải công phu Huyết Thủ bá đạo, có thể đoán Kiều gia phải là chính phái danh môn ... Tuy nhiên, liệu có còn là đạo lý chăng khi chính thủ hạ Kiều gia lại ngang nhiên có hành vi ngang ngược, bất chấp đạo lý?

Trang Duy Nhật cười cười:

- Cũng qua lời của Yến Chi, mỗi được biết Hồng thiếu hiệp tự tỏ bày là chỉ tình cờ phát hiện và thủ đắc công phu Huyết Thủ. Tuy nhiên, phải chăng điều đó sẽ được mọi người tin hơn nếu có cơ hội minh bạch thân thế lai lịch của thiếu hiệp, nhất là biết rõ công phu Huyết Thủ không hề là sở học truyền gia của thiếu hiệp? Do vậy, nhất định bản thân mỗi sẽ có lời tạ tội vì hành vi khiếm nhã này, nếu như mọi hư thực đều tỏ tường đúng như lời mỗi vừa bày tỏ.

Hồng Bảo Kỳ vẫn hậm hực bảo:

- Nghĩa là tại hạ sẽ vẫn nhận lại toàn bộ di vật của tiên mẫu ngay khi mọi hư thực được minh bạch?

Trang Duy Nhật gật đầu.

Vừa lúc đó cao thủ nọ sau khi xem lướt qua mọi vật bên trong hộp gỗ bỗng kêu thất thanh:

- Ôi chào?! Tiểu tử lại là hậu nhân của đại đệ tử Hoa Sơn phái Hồng Tiết Liệt?!!

Mọi người giật mình, Hồng Bảo Kỳ thì ngỡ ngàng, dĩ nhiên do không hiểu vì sao ai ai cũng có phản ứng khác lạ như vậy.

Và rồi Hồng Bảo Kỳ nghe nhẹ nhõm khi được Trang Duy Nhật lên tiếng bảo:

- Nếu thật vậy, chẳng trách Hồng thiếu hiệp ngay thời gian đầu đặt chân chốn giang hồ đã có nhiều nghĩa cử đối với Lạc gia. Vì lệnh tôn Hồng Tiết Liệt là nhân vật trung can nghĩa đảm khiến người người ngưỡng phục. Và nếu không phải bất hạnh yếu tử nhất định bây giờ đã là chủ môn nhân phái Hoa Sơn, một điều mà bất luận ai cũng luôn đinh ninh như thế.

Ngờ đâu cao thủ nọ lại kêu:

- Ồ ... nhưng sao lại thế này?!!

Mọi người lại giật mình, nhờ đó nhận ra cao thủ nọ đang xem một mảnh hoa tiên.

Trang Duy Nhật vội kêu:

- Mau đến đây ồ xem.

Cao thủ nọ tuân lệnh, vừa trao mảnh hoa tiên cho Trang Duy Nhật vừa lầu bầu; - Thật là hoang đường. Vì nếu tin vào những lời này thì ...

Hồng Bảo Kỳ còn đang háo hức chờ nghe, ngờ đâu lời của cao thủ nọ bị Trang Duy Nhật gạt ngang:

- Người đừng lảm nhảm, cũng đừng bình phẩm gì vội. Vì đó không phải là phần việc của người.

Trước khi xem mảnh hoa tiên, với thái độ đã thay đổi, Trang Duy Nhật nhìn và nhẹ nhàng bảo Hồng Bảo Kỳ:

- Thiếu hiệp chớ bận tâm. Vì bình sinh lệnh tôn Hồng Tiết Liệt chưa có bất kỳ hành sự gì khiến bản thân phải hổ thẹn hoặc giả bị người chê bai xem thường. Có thể ồ tạm đọc qua trước chăng?

Lâm vào tình cảnh chẳng dưng dưng, Hồng Bảo Kỳ phần vì tội cùng hoang mang nên chẳng thể khước từ lời gợi ý của Trang Duy Nhật.

Nhưng thật không ngờ, Trang Duy Nhật do càng đọc càng biểu lộ nhiều những sắc thái kỳ quái, nên khi đọc xong, với thái độ tức bực, họ Trang vừa hủy vụn mảnh hoa tiên vừa thốt lên những lời lầu bầu tương tự cao thủ vừa rồi:

- Đúng là hoang đường đến độ chẳng thể nào tin ngoài trừ mỗi một việc thiếu hiệp đích thực là di tử của Hồng Tiết Liệt đã tạ thế cách nay gần mười tám năm.

Hồng Bảo Kỳ bật kêu gay gắt:

- Nhưng sao tổng quản tùy tiện hủy bỏ toàn bộ di thư của tiên mẫu?

Trang Duy Nhật nhún vai:

- Là để thiếu hiệp đừng hoang mang. Huống hồ như mỗ vừa nhận định, mọi lời lẽ trong di thư đều là hoang đường khó tin. Thà thiếu hiệp đừng đọc thì hơn. Vả lại, thiếu hiệp còn mong muốn gì nữa sau khi đã tổ tường lai lịch thân thế?

Hồng Bảo Kỳ phẫn nộ, toan mấp máy môi vặc lại, chợt nghĩ sao không biết. Hồng Bảo Kỳ chợt nín nhịn, thay vào đó là hắt hàm hỏi cao thủ nọ:

- Di vật của tiên mẫu còn những gì? Đã đến lúc cho tại hạ nhận lại chưa?

Và thật bất ngờ, cao thủ nọ chỉ đưa ra một hộp gỗ rỗng và bảo:

- Di mẫu của người chỉ lưu lại mỗi một mảnh hoa tiên. Nhìn đây trong hộp nào có gì thêm.

Hồng Bảo Kỳ kinh ngạc:

- Sao bảo là di mẫu? Phải là tiên mẫu chứ?

Trang Duy Nhật phì cười:

- Thiếu hiệp cũng chớ để tâm. Họ Cao vẫn thường như vậy ... Cứ mỗi khi có việc gì khẩn cấp đều bói rôi, có những lời chẳng đầu vào đầu. Nhưng dù sao, sự việc đã là thế này, thiếu hiệp tình cờ lại có xuất thân danh môn tử đệ, càng thuận lợi hơn cho gia chủ nhân tận lực giúp thiếu hiệp hóa giải tà môn.

Nào, đi được chưa? Đừng quên thiếu hiệp luôn là thượng khách của Kiều gia.

Mời.

Hồng Bảo Kỳ đành miễn cưỡng đi theo họ với tâm trạng luôn hoang mang, nhất là luôn tự hỏi sẽ xảy ra hậu quả thế nào để Kiều gia biết được Hồng Bảo Kỳ hiện nay còn chính là một Tiều Hồng ba năm trước chỉ suýt nữa bị người của Kiều gia kết liễu.

Tuy nhiên, lúc đặt chân bước qua cánh cổng to nặng - Kiều Phúc Môn - trong thâm tâm Hồng Bảo Kỳ không khỏi dấy lên điều gì đó rất tự hào. Chỉ tiếc là ngay bây giờ Hồng Bảo Kỳ không thể cũng không dám thổ lộ điều đó cùng ai, kể cả đối với Lạc Yển Chi cũng vậy.

Kiều gia quả đang xử sự với Hồng Bảo Kỳ như một thượng khách, được một mình Lạc Yển Chi đưa đến một gian phòng dù không xa hoa kiêu kỳ thì vẫn to rộng và đầy đủ mọi tiện nghi, là điều Hồng Bảo Kỳ vì chưa từng thụ hưởng nên chẳng bao giờ dám mơ nghĩ sẽ có một ngày như thế này.

Không một ai theo chân để bảo là Kiều gia có ý giám sát Lạc Yển Chi hay Hồng Bảo Kỳ.

Có chăng thì chỉ là khi Hồng Bảo Kỳ vừa đi vào gian phòng, toan hỏi chuyện Lạc Yển Chi, chợt có một gia nhân xuất hiện và lễ độ bẩm báo:

- Lạc tiểu thư, Hồng thiếu hiệp. Chủ nhân vì có việc bận, thật thất lễ vì chưa thể đến hội diện cùng thiếu hiệp lúc này. Tuy nhiên, theo lệnh của chủ nhân, xin cung thỉnh Hồng thiếu hiệp tắm rửa tẩy uế. Trong lúc đó sẽ có người bày sẵn tiệc tẩy trần, phục dịch Hồng thiếu hiệp thật chu đáo.

Lạc Yển Chi tươi cười, bảo Hồng Bảo Kỳ:

- Kiều chủ nhân không chỉ hiếu khách mà còn tận tụy chu đáo. Do muội đặt chân đến đây trước Bảo Kỳ huynh vài ba ngày nên hiểu rất rõ và cũng được Kiều chủ nhân đối xử tương tự. Thật mong Bảo Kỳ huynh luôn an tâm, chớ lo lắng gì nhiều. Nào, Bảo Kỳ huynh hay mau đi tắm, muội sẽ quay lại cùng huynh trò chuyện sau. Cáo từ.

Còn lại gã gia nhân có vẻ đang chờ, Hồng Bảo Kỳ hỏi gã:

- Nhất định ở đây có sẵn nhiều y phục để thay đổi? Nếu vậy, phiền nhân huynh chờ một lúc. Khi tắm và thay đổi y phục xong, tại hạ đành phiền nhân huynh vất bỏ hộ bộ y phục đã quá bẩn này.

Gã lễ độ hỏi ngược lại:

- Thiếu hiệp có thể trao ngay cho tiểu nhân chăng?

Hồng Bảo Kỳ lấy tay, tự vỗ bồm bộp khắp người:

- Với tại hạ chỉ có mỗi một bất tiện là không biết có tìm được bộ y phục nào khác thật vừa vặn chăng? Vì nếu chẳng có, hà hà ... nhất định tại hạ còn cần lại bộ y phục này, kỳ thực thì hoàn toàn không có gì phải ẩn giấu, như nhận huynh thật đấy.

Gã cười đáp lại:

- Tiểu nhân cũng không hề có ý nghi ngờ. Vạn nhất lại để chủ nhân biết thiếu hiệp tin chẳng, thế nào tiểu nhân cũng bị quả phạt về tội dám để cho thượng khách nghi ngờ.

Hồng Bảo Kỳ đi vào một góc phòng, là nơi có treo nhiều y phục và tự chọn cho bản thân một bộ. Và vừa đi vào một gian phòng nhỏ hơn, ở cạnh đó, Hồng Bảo Kỳ vừa bảo:

- Tại hạ là nam nhân, tắm cũng nhanh, nhất định không để nhân huynh chờ lâu.

Tuy nói như vậy, nhưng do cẩn trọng, Hồng Bảo Kỳ ngay khi đi khuất tầm nhìn của gã gia nhân thì lập tức tìm chỗ giấu ngay hai vật. Với mảnh Hiên Thư Minh Ngọc thì dễ rồi, Hồng Bảo Kỳ chỉ cần cho vào miệng, lấy lưỡi đẩy qua một bên là xong. Riêng đối với thứ vũ khí kỳ quặc thì Hồng Bảo Kỳ dành khoan tròn và lừa xuống tận đáy thùng tắm. Sau đó, Hồng Bảo Kỳ hoàn toàn an tâm, trút nhanh tất cả y phục và lao vào thùng tắm đã sẵn đầy nước.

Đến đây thì hành vi của gã gia nhân mới là nguyên do đầu tiên khiến Hồng Bảo Kỳ có cảm nhận nên nhất nhất đề phòng với bất kỳ mọi động tĩnh của Kiều gia thì sẽ tốt hơn.

Bởi gã bắt chợt tự tùy tiện tiến vào. Và thoát tiến vào gã liền vợ trọn toàn bộ những gì Hồng Bảo Kỳ vừa trút ra. Gã giải thích:

- Mong thiếu hiệp lượng thứ. Vì tiểu nhân chợt nhớ lại còn phải sắp bày một bữa tiệc thịnh soạn cho thiếu hiệp. Tiểu nhân do vội nên khó thể chờ lâu hơn. Vạn lần mong thiếu hiệp lượng thứ.

Hồng Bảo Kỳ nhăn nhó:

- Nhưng nhân huynh chớ vội vất bỏ. Vạn nhất có lúc tại hạ cần dùng lại thì sao? Nhân đây cũng xin thú thật, quý chủ nhân càng tỏ ra quan tâm thì càng khiến tại hạ vì chưa quen nên cảm thấy có phần tù túng. Nhưng, thôi, xin cứ tùy nhân huynh. Vì tại hạ không hề muốn nhân huynh lại bị trách phạt chỉ do sự cần mẫn của bản thân. Được rồi, nhân huynh đi đi.

Với mảnh Hiên Thư Minh Ngọc dẹt mỏng đã được đẩy qua một bên miệng đích thực không hề gây cản ngại cho Hồng Bảo Kỳ phát thoát. Vì thế, lúc gã bỏ đi, Hồng Bảo Kỳ cười hài lòng và lần đầu tự cho phép bản thân được tắm thỏa thuê theo cung cách chỉ những hạng có lắm kim ngân điền sản mới quen hưởng dụng.

Sau này mỗi khi có dịp nhớ lại, Hồng Bảo Kỳ vẫn luôn tự hỏi việc bản thân được lần đầu tắm lâu như vậy là may hay là rủi?

Vì diễn biến chợt xảy ra là đang lúc ung dung thụ hưởng một trong những sinh thú tao nhã này thì có người từ ngoài chạy xộc vào. Và thật nhanh khi Hồng Bảo Kỳ chưa kịp có phản ứng thì người đó chạy xộc luôn vào chỗ Hồng Bảo Kỳ đang tắm.

Toan quát mắng, Hồng Bảo Kỳ do nhận ra kẻ tùy tiện đó là ai nên kêu hốt hoảng:

- Sao muội chạy vào đây? Ra ngoài mau.

Kẻ tùy tiện cũng nhìn thấy Hồng Bảo Kỳ đang làm gì nên cùng kêu hốt hoảng tương tự:

- A ... muội ... muội ...

Và lập tức Lạc Yến Chi lao ra ngoài, đồng thời vẫn hốt hoảng kêu tiếp:

- Không ngờ vào lúc này huynh vẫn ung dung ở trong đó. Mau ra đây. Và nếu được thì huynh nên tẩu thoát cho nhanh.

Hồng Bảo Kỳ vội bước ra khỏi thùng tắm, cuống cuống tự mặc lại y phục:

- Có chuyện gì bất ổn sao, Yến Chi?

Lạc Yến Chi đang đi đi lại lại thật khẩn trương trong phạm vi gian phòng dành cho Hồng Bảo Kỳ:

- Muội vừa lên nghe họ bàn nhau. Ý họ toan phứt bỏ toàn bộ võ công của huynh. Vì ngoài cách đó e chẳng thể hành động gì khác để giúp huynh hóa giải Tà Môn Huyết Thủ.

Giật mình, Hồng Bảo Kỳ toan bước ra ngoài, chợt nhớ lại vẫn chưa thu cất các vật như cũ, thế là đành nán ná thêm, nào là lo cất giấu mảnh Hiến Thư Minh Ngọc vào xà cạp quần bên chân, nào là nhét giấu thứ vũ khí kỳ quặc vào người, dọc theo thân:

- Họ đâu thể đối xử với ngu huynh như vậy? Phứt bỏ võ công ư? Hừ! Không bao giờ ngu huynh chấp thuận.

Lạc Yến Chi lại cuống quýt kêu:

- Sao huynh vẫn chưa ra đây? Muội vội thế này là muốn Bảo Kỳ huynh có cơ hội kịp tẩu thoát trước khi họ xộc đến. Hãy nhanh lên nào.

Hồng Bảo Kỳ bước ra:

- Muội bảo họ đang xộc đến? Nếu vậy, e quá muộn rồi. Hay là muội dẫn ngu huynh đường đột đến gặp Kiều chủ nhân. Gì thì gì cũng nên giữ lễ và giải thích cho thật thông tỏ đạo lý. Đi nào.

Nhưng cửa phòng tự bật mở:

- Thiếu hiệp biết xử sự như vậy là tốt. Chỉ tiếc, gia chủ nhân lại đang bận việc, chưa thể để thiếu hiệp gặp lúc này. Tuy nhiên, do thái độ rất đúng mực của thiếu hiệp, mỗ hứa sẽ bẩm báo cùng gia chủ nhân, biết đâu sẽ có phương cách khác, không đến nỗi gây đả kích cho thiếu hiệp như lúc thế này. Dù vậy, trong thời gian chờ đợi, đành khuyên thiếu hiệp nên cố hết sức ẩn nhẫn, đừng bao giờ tỏ ra hành động như chủ ý Lạc tiểu thư vừa xui, chỉ vì Lạc tiểu thư quá quan tâm, quá lo lắng cho thiếu hiệp. Có như vậy, mỗ hứa, trước sau mọi người vẫn luôn xem Hồng thiếu hiệp như thượng khách, quyết không có bất kỳ hành động gì thất lễ hoặc đắc tội cùng thiếu hiệp.

Hồng Bảo Kỳ hiểu rất rõ:

- Có thể nói nếu tại hạ ngoan ngoãn thì bất quá chỉ bị giam lỏng ở ngay gian phòng này?

Nhân vật đó cười cười:

- Biệt phòng này luôn dành cho thượng khách. Thiếu hiệp có thể tin, ngày nào thiếu hiệp còn lưu ngụ lại đây ... chính gian phòng này thì ngày đó vẫn còn nhiều những biệt đãi dành cho thiếu hiệp quyết chẳng may sơ suất.

Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Nếu tại hạ muốn ra ngoài, đại khái là tham quan khắp nơi thì sao?

Nhân vật đó thật lễ độ:

- Đề xuất này của thiếu hiệp mỗ hứa sẽ tìm cơ hội thỉnh ý gia chủ nhân.

Nhân tiện xin được bẩm báo, do thiếu hiệp mãi tắm, khiến thức ăn có phần nguội. Mỗ đã cho người hâm nóng lại, sẽ lập tức bày ra, gọi là tiệc tẩy trần dành cho Hồng thiếu hiệp.

Hồng Bảo Kỳ tức giận:

- Tại hạ không thể cam tâm. Cho hỏi, sẽ phải mất bao lâu cho tôn gia thỉnh ý Kiều chủ nhân?

Nhân vật đó ngập ngừng:

- Gia chủ nhân luôn bận rộn, vẫn là lo toan sao cho khắp võ lâm lúc nào cũng tiếp tục bình lặng và đầy hoan lạc như thừa nào. Chỉ có thể hứa mỗ sẽ tìm mọi cơ hội để bẩm báo và thỉnh ý.

Hồng Bảo Kỳ nạt:

- Không được, vì như vậy chư vị đâu còn xem Hồng Bảo Kỳ tại hạ là thượng khách như vẫn luôn miệng bảo. Liệu còn nhân vật nào khác ngoài quý chủ nhân để tại hạ có thể hội diện và tự tỏ bày chủ ý chăng?

Nhân vật đó khẽ lắc đầu:

- Điều đó thì mỗ e rằng ...

Hồng Bảo Kỳ nạt to hơn:

- Sao lại như thế được? Há lẽ tại hạ chẳng đủ tư cách để mong được hội diện một nhân vật nào đó có thể tác chủ phần nào đó các đề xuất của tại hạ sao?

Nhân vật đó lại ngáp ngừng:

- Nếu vậy thì chỉ có ...

Hồng Bảo Kỳ cau tít đôi mày:

- Là ai? Và nhớ, xin đừng quá xem thường tại hạ để rồi cho tại hạ hội diện một người cuối cùng cũng chỉ biết đáp mỗi một câu như tôn giá là “hãy chờ xin bẩm báo và thỉnh ý”.

Nhân vật đó thở ra:

- Mỗ e đó là sự thật. Dù vậy, đối với nhân vật này, mỗ hy vọng sẽ khiến thiếu hiệp phần nào thỏa nguyện, vì có thể sẽ chấp thuận cho thiếu hiệp được đi dạo loanh quanh.

Hồng Bảo Kỳ thoáng mỉm cười:

- Chí ít cũng như thế chứ. Nếu không, với thái độ của chư vị như là bất chấp đạo lý, tôn giá tin chẳng, biết đâu tại hạ sẽ mạnh động; thà mạo hiểm để tự bảo toàn những sở học đã luyện hơn là bất lực để chư vị muốn định đoạt thế nào cũng được, không hề kể gì đến đạo lý giang hồ.

Nhân vật đó lại cười cười:

- Thế nào là bất chấp đạo lý? Thiếu hiệp thử giải thích xem nghe có thuận tai chăng?

Hồng Bảo Kỳ cười lat:

- Tại hạ đã gây đại họa cho bất kỳ ai chưa? Hay tại hạ có đắc lợi với bất luận ai ở Kiều gia này chưa? Vậy tại sao cứ khăng khăng quyết phế bỏ võ công của tại hạ? Xin nghe tôn giá giải thích. Qua đó sẽ minh bạch đâu là đạo lý chư vị toan vận dụng vào trường hợp của tại hạ.

Nhân vật đó lần này bật cười:

- Nói rất hay. Chúng tôi thiếu hiệp chẳng hồ thẹn với xuất thân giờ đã rõ là từ Hoa Sơn phái. Và đã vậy, mỗ xin được mạo muội thổ lộ, ý của gia chủ nhân vẫn đang chờ được hội diện cùng chương môn nhân phái Hoa Sơn. Sau đó mới có thể định đoạt về trường hợp quả là hữu biệt của thiếu hiệp. Được rồi, mỗ sẽ mời Trang tổng quản đến gặp thiếu hiệp. Hy vọng sẽ không khiến thiếu hiệp phật ý, vạn nhất tự gây mạnh động thì mỗ đây e khó gánh trách nhiệm. Xin cáo từ.

Nhưng nhân vật đó vẫn chưa bỏ đi do Lạc Yến Chi hãy còn đó.

Hiếu ý, nàng gật đầu và đành khuyên Hồng Bảo Kỳ:

- Gia phụ vẫn khen bảo Bảo Kỳ huynh nhờ cẩn trọng nên hành sự lúc nào cũng đúng mực, muội thật không thể so sánh bằng. Đã vậy, muội lại muốn khuyên huynh đừng có bất kỳ mạnh động nào. Trái lại, muội đã hiểu, biết đâu nhờ cách xử sự của huynh sẽ dẫn đến nhiều thuận lợi. Xin cáo từ.

Tất cả đã bỏ đi, thay vào đó là gã gia nhân lúc nãy lại xuất hiện để bày biện thật nhiều thức ăn, đúng là một bữa tiệc tầy trần dành cho thượng khách vào ngày đầu tiên đặt chân đến Kiều gia.

Nhưng Hồng Bảo Kỳ vẫn có cơ để hỏi:

- Sao lại bày biện cho những hai người? Nên nhớ, tại hạ chỉ muốn hội diện, cho dù là bất luận ai, để nêu một vài đề xuất, như vậy là đủ. Có cần thiết phải ngồi suốt với nhau trong cả lúc ăn hay chăng?

Gã thở dài và khẽ lên tiếng:

- Tiểu nhân vừa bị quở, do đã quá đa sự lảm lời cùng thiếu hiệp. Còn tiệc này ư, là vì vừa có lệnh, tiểu nhân chỉ theo đó thừa hành. Mong thiếu hiệp lượng thứ và xin cáo từ.

Gã cũng bỏ đi, Hồng Bảo Kỳ thế là không khách sáo, cứ tùy tiện ngồi sà vào và bắt đầu ăn.

Trang Duy Nhật tổng quản vì thế lúc xuất hiện cũng chỉ biết cười giả lả hầu che giấu vẻ ngạc nhiên là không ngờ Hồng Bảo Kỳ đã bày tỏ thái độ xem thường bằng cung cách này:

- Hồng thiếu hiệp thật tệ quá. Ăn một mình như vậy chẳng buồn sao? Xin lượng thứ nếu mỗ vì chức trách đành phải quấy rầy. Vậy thì lúc nào Hồng thiếu hiệp mới có thể ỡ được nghe những đề xuất nào đó?

Hồng Bảo Kỳ không đứng lên, cũng không một lời mời vị tổng quản cùng dùng bữa, chỉ lắc đầu chê trách:

- Bữa tiệc không có rượu. Là ai tệ đây?

Trang Duy Nhật gượng cười, đành mở cửa gọi ra ngoài:

- Mau mang rượu đến. Đừng để thượng khách nghĩ chúng ta keo kiệt.

Ở ngoài lập tức có tiếng chân người bỏ đi. Vì thế, bất chấp cửa phòng vẫn hé mở, Hồng Bảo Kỳ vội thì thào:

- Tổng quản có chút mơ hồ nhớ và nhận ra tại hạ chăng?

Trang Duy Nhật kinh ngạc, mở to hai mắt, nhìn dò xét thật kỹ Hồng Bảo Kỳ, miệng thì cũng hé mở, mấp máy, toan nói ra toan kêu một lời gì đó.

Hồng Bảo Kỳ vội đặt tay lên miệng:

- Đừng gây kinh động. Vậy là tại hạ hiểu, tổng quản đã quên thật rồi.

Đành mạo muội nhắc tổng quản mỗi một câu thôi, là tiểu nhân và má má vẫn đêm ngày luôn thấp hươu cầu trời khấn phạt ban cho Trang đại nhân được cát tường.

Họ Trang giật nảy người:

- Người là ... Tiểu Hồng?! Thật quái lạ, là người thật sao?

Hồng Bảo Kỳ vội xua tay và tự nói lớn tiếng:

- Tổng quản nếu không chê, xin được cung thỉnh cùng ngồi.

Trang Duy Nhật hoàn toàn bình tâm, vừa cười vừa nói:

- Do Kiều gia khiếm khuyết, đãi tiệc nhưng không có rượu, đương nhiên mỗ phải cùng ngồi, thù tiếp thiếu hiệp thật chu đáo, bù lại phần nào sự khiếm lễ.

Nói xong, cũng họ Trang chợt thì thào:

- Không cần nói gì nhiều. Vật kia đâu? Vì sao mãi lúc này người mới tìm cách để ta nhận ra? Đừng lo, bên ngoài lúc này chẳng có ai.

Hồng Bảo Kỳ nhún vai:

- Chỉ vì vật ấy, má má đã bị thăm sát, tiểu nhân thì qua nhiều lặn lội truân chuyên mới có ngày này. Tóm lại, tiểu nhân không cam tâm bị phé vô công. Xin nhờ tổng quản giúp cho và sau đó vật dĩ hoàn cố chủ.

Trang Duy Nhật chợt hắt hàm:

- Ăn đi. Có người đang mang rượu lại. Nếu cần gì, hai ta sẽ dùng bút đàm.

Và nhớ, đừng lộ hành vi nào thái quá dễ bị nghi ngờ.

Hồng Bảo Kỳ cười lớn:

- Tại hạ chỉ mong chư vị dù định đoạt thế nào cũng đừng quá cưỡng từ đoạt lý. Thế nên, xin tổng quản cứ từ từ ngẫm nghĩ. Phần tại hạ, thật thất lễ, thức ăn ở đây khá ngon, tại hạ e chẳng đủ bản lĩnh khước từ cho dù là bất kỳ món nào.

Vừa lúc đó quả nhiên có người mang một hồ rượu vào.

Trang Duy Nhật tiếp nhân và ra lệnh:

- Lúc này ta quên khép cửa. Lúc lui ra, phiền người thuận tay khép lại hộ.

Hồng Bảo Kỳ liền xua tay:

- Không cần đâu. Tại hạ vì lần đầu hành tẩu giang hồ, chỉ muốn tập dần thói quen là lúc nào cũng nên hành sự quang minh lỗi lạc. Huống hồ mọi điều tại hạ cần đề xuất đều chính đáng, ngại gì mà chẳng dám cho nhiều người càng biết càng tốt?

Trang Duy Nhật ung dung đáp lại:

- Gia chủ nhân cũng luôn quang minh chính đại, nhất là đối với thượng khách. Mở hé cửa hay là lén dò xét từng động tĩnh của thượng khách, gia chủ nhân không bao giờ tùy tiện xử sự như vậy. Nào, xin mạo muội hầu tiếp thiếu hiệp một chung rượu, gọi là mừng thiếu hiệp lần đầu tiên đặt chân đến đây.

Cửa vẫn được khép, nhờ đó cả hai có cơ hội bút đàm và thoát tiên Hồng Bảo Kỳ được Trang Duy Nhật khen bằng cách chấm tay vào rượu và viết:

- “Kế dục cầm dục phóng thật lợi hại. Đủ rõ, vì sao người tuy bị Thần Ưng bang sinh cầm. Ta đoán như thế, nhưng người vẫn chẳng để ta thất vọng”.

Cả hai vừa ăn vừa cười cười nói nói, chỉ thi thoảng lăm mõi dụng bút đàm.

Hồng Bảo Kỳ viết:

- “Tại hạ cần an toàn thoát ra. Nếu không, hãy nên tin, Hiền Thư Minh Ngọc nhất định sẽ được tại hạ cáo giác tất cả”.

Họ Trang vặc lại:

- “Sao lại dọa nhau? Hay không tin ta?”

- “Từng được tin, tổng quản đã chết. Nay thật sự lại khác, tại hạ muốn biết lập trường của tổng quản là thế nào?”.

- “Chuyện dài lắm, chỉ tóm tắt là vì người thất tung, kể cả vật kia cũng bắt tin những ba năm dài. Thế là ta được minh oan. Tuy vậy, lập trường ta quyết không thay đổi”.

- “Tốt, hãy giúp tại hạ thoát. Mọi chuyện hạ hồi phân giải ...”.

- “Cùng lắm là chết. Nhưng phải là chết do bản lĩnh chẳng bằng người.

Còn như thế này thì không cam tâm”.

- “Người tin ta chẳng?”.

- “Tổng quản bộc lộ chân tướng thật sao? Hãy cân nhắc”.

- “Ta giúp người thoát là tự định đoạt bản thân rồi. Còn cân nhắc gì nữa?”.

- “Không có cách để tổng quản thoát trách nhiệm? Đừng để hệ lụy vì tại hạ”.

- “Kiều gia là chỗ nào chứ? Người không thể thoát nếu chẳng do ta tự đưa đi”.

- “Yến Chi?”.

- “Ta đang nghĩ cách để đừng hệ lụy đến nhà đâu”.

- “Nếu tại hạ uy hiếp sinh mạng tôn giá?”.

- “Vô ích. Kiều gia thừa nhận tâm để hủy diệt cả hai”.

- “Nghĩa là khó thể lưu Yến Chi lại đây?”.
 - “Ta đang suy nghĩ”.
 - “Họ từng đối xử với Yến Chi như thế nào?”.
 - “Thật lạ, rất trọng hậu. Điều đó khiến ta khó hiểu”.
 - “Có mưu đồ gì chăng?”.
 - “Ta tin là có, nhưng chưa biết là mưu đồ gì”.
 - “Yến Chi cũng không hay biết?”.
 - “Ta là tổng quản còn không biết, nói gì nha đầu”.
 - “Tốt. Cứ để Yến Chi lưu lại”.
 - “Người tin chắc chứ?”.
 - “Tại hạ chỉ tạm tin và hy vọng sẽ sớm có cơ hội quay lại giải thoát nàng”.
 - “Người dám quay lại?”.
 - “Nếu cần, Khổng Huyết Thủ sẽ giúp tại hạ”.
 - “Đừng. Vì sẽ tự biến thành Ma Vương. ’ - ”Vậy sẽ ra sao nếu tại hạ vừa không bị phế võ công vừa kiên quyết chẳng bao giờ vận dụng công phu đó?”.
 - “Hiểu rồi. Chẳng ai tin người. Vì thế họ vẫn xem người là Ma Vương”.
 - “Tổng quản còn khuyên gì nữa không?”.
 - ”Còn. Đừng bao giờ tự trở thành Ma Vương. Riêng về Yến Chi. Đừng lo.
- Ta chỉ thử người. Và vì người có tâm, thành tâm và nhân tâm, ta hứa sẽ tìm mọi cách hỗ trợ người”.
- “Yến Chi?”.
 - “Ta sẽ có sắp đặt. Đêm nay, đầu canh một, ta nhất định sẽ sẵn sàng”.
 - “Đa tạ. Tiểu diệt cũng luôn sẵn sàng”.
 - “Với cách xưng hô này, ta chỉ mong người đừng để ta thất vọng. Xong, kết thúc được rồi”.

Nhờ đó, hồ rượu cũng tự vơi dần cho dù cả Hồng Bảo Kỳ lẫn Trang Duy Nhật chẳng uống là bao nhiêu. Lượng rượu vơi cũng vừa đủ cho bữa tiệc kết thúc. Lúc đó, hoàng hôn đã sắp tàn, màn đêm chực đến. Có nghĩa là Trang Duy Nhật ngay lúc này ly khai thì cũng rất nhanh sẽ quay lại.

Hồng Bảo Kỳ chờ đợi và hoang mang, không hiểu với thời gian ly khai ngắn như vậy thì Trang Duy Nhật sẽ có các sắp đặt thế nào.

Chợt có tiếng chân người tiến đến gần.

Hồng Bảo Kỳ mừng và thán phục các sắp đặt khá nhanh của Trang Duy Nhật.

Nhưng nhân vật tiến đến phía ngoài cửa lại chẳng là Trang Duy Nhật:

- Hồng thiếu hiệp. Tiểu nhân huynh đến để thấp đèn.

Hồng Bảo Kỳ cố nén thất vọng và gọi:

- Vào đi. Và lẽ ra nhân huynh nên đến sớm hơn, vì đã tối lắm rồi.

Gã gia nhân tiến vào. Và lúc gã đang thấp đèn thì lại có tiếng bước chân nện khá rõ tiến đến.

Hồng Bảo Kỳ bối rối vì không biết xử lý gã gia nhân như thế nào nếu lần này là Trang Duy Nhật đến như đã ước hẹn.

Nhưng một lần nữa Hồng Bảo Kỳ mừng hụt:

- Chúc mừng Hồng thiếu hiệp. Gia chủ nhân có lời mời Hồng thiếu hiệp đến hội diện ngay.

Đây là nhân vật từng mang rượu đến. Hồng Bảo Kỳ càng thêm bối rối đầu ngờ là được đến gặp Kiều chủ nhân vào một thời điểm thật ngẫu nhiên lại trùng hợp thế này.

Nhân vật nọ đang chờ. Đã vậy, với những ánh mắt dò xét, nhân vật trong lúc chờ lại cố tình nhìn lướt khắp phòng.

Hồng Bảo Kỳ đánh nén thất vọng để lên tiếng đáp ứng:

- Vậy thì đi thôi, xin phiền tôn giá đưa đường.

Và Hồng Bảo Kỳ bước đến, làm ra vẻ vô tình để thân hình ngăn chặn tầm thị tuyến của nhân vật nọ.

Không tỏ lộ bất kỳ phản ứng nào khác, nhân vật nọ thản nhiên xoay người và đỉnh đầu nện chân bước đi.

Hồng Bảo Kỳ nổi gót theo sau, nhãn lực thì căng hết sức, hy vọng kịp ngăn chặn nếu lúc này Trang Duy Nhật lại xuất hiện để giúp Hồng Bảo Kỳ tiến hành theo bàn định.

Nhưng nhất hóa tam, lại thêm lần thứ ba diễn tiến xảy ra đều ngoài mong muốn của Hồng Bảo Kỳ. Trang Duy Nhật đã đột ngột xuất hiện và lúc này đang hối hả đi ngược về phía Hồng Bảo Kỳ cùng nhân vật nọ.

Không thể chờ được nữa, Hồng Bảo Kỳ lập tức lên tiếng, nói với họ Trang:

- Vừa chia tay đã may gặp lại. Xin báo cho tổng quản một tin mừng, tại hạ đang đi đến chỗ của quý chủ nhân.

Ngờ đầu họ Trang vẫn thản nhiên gật đầu, chân vẫn thoăn thoắt tiến lại:

- Mỗ cũng vừa được tin.

Đoạn họ Trang chuyển lời, nói với nhân vật nọ:

- Phận sự của người đến đây là xong. Tự ta sẽ đưa Hồng thiếu hiệp đi tiếp.

Hãy quay về với nhiệm vụ thường nhật của người.

Nhân vật nọ không một dấu hiệu nào tỏ ra phản kháng, chỉ khẽ cúi đầu và lập tức bước đi ngay, lướt qua Trang Duy Nhật chỉ vừa mới đứng ở phía đối diện.

Ổn rồi, Hồng Bảo Kỳ thầm kêu như thế và lại thán phục, nhờ phản ứng này của Trang tổng quản khiến mọi sắp đặt đối với Hồng Bảo Kỳ ngỡ như vỡ lẽ thì ngờ đầu vẫn tiến triển suôn sẻ.

Nhưng hoàn toàn khác với Hồng Bảo Kỳ đang nghĩ, Trang Duy Nhật chợt gọi nhân vật nọ quay lại:

- Chờ đã. Ta còn một cách đặt khác chỉ suýt nữa quên phân phó cho người.

Nhân vật nọ lập tức đi trở lại:

- Xin Trang tổng quản cứ dặn.

Trang Duy Nhật gật đầu, tỏ ý chờ nhân vật nọ tiến đến gần hơn.

Và thật bất ngờ, ngay khi nhân vật nọ tiến đến đủ gần, hữu thủ của Trang Duy Nhật chợt thần tốc bật loáng lên:

- Là thế này!

Lập tức toàn thân nhân vật nọ bất động, hai mắt mở trừng trừng vì quá sững sờ.

Tuy nhiên, thật lạnh lùng và thản nhiên, Trang Duy Nhật chộp vào nhân vật nọ và lôi đi ngay. Lúc đi ngang Hồng Bảo Kỳ, họ Trang mới hạ cổ ban cho Hồng Bảo Kỳ một lời giải thích thật ngắn gọn:

- Ta đã mạo lệnh chủ nhân, bảo hấn đến gặp và đưa người đi.

Vụt hiểu tất cả, Hồng Bảo Kỳ vội bước theo họ Trang:

- Tổng quản định nhét hấn ở đâu? Vì phòng của tại hạ hãy còn một gia nhân đến để thấp đèn.

Cũng lúc này, gã gia nhân lại đột ngột từ phòng của Hồng Bảo Kỳ tiến ra.

Gã hốt hoảng khi thấy cảnh trạng của nhân vật nọ; - Đã xảy ra chuyện gì vậy, tổng quản?

Hồng Bảo Kỳ toan chớp động để ra tay thì họ Trang lại hành động trước, chợt thấy đầy nhân vật họ cho ngã chúi về phía gã gia nhân:

- Có thích khách. Dích thân ta sẽ truy tìm. Chỉ nhờ người lo lắng họ tên này.

Gã gia nhân đành đưa tay đón đỡ nhân vật nọ. Chính lúc đó, họ Trang bật chồm đến:

- Cả người nữa, hãy ngủ đi. Đến sáng tự khắc có người tìm và giải huyết cho cả hai.

Tiếp đó, mọi diễn tiến đều thuận lợi. Trang Duy Nhật sau khi ném cả hai vào gian phòng dành cho Hồng Bảo Kỳ, đã thản nhiên cùng Hồng Bảo Kỳ đi xa dần.

Thỉ thoảng cũng có người của Kiều gia nhìn thấy, Trang Duy Nhật thủy chung chỉ có mỗi một lời giải thích, sau đó là ra lịch ngược lại:

- Đừng quá bận tâm. Đây là biệt đãi được chủ nhân dành cho Hồng thiếu hiệp. Nào. Hãy tiếp tục phận sự và đừng tỏ ra khinh suất đấy.

Uy lực và sự tín nhiệm của Kiều gia dành cho tổng quản quả lợi hại. Vì thế, cả hai thêm cơ hội ly khai khỏi Kiều gia.

Vừa ra khỏi Kiều gia, họ Trang khê quát:

- Mau chạy!

Và Trang Duy Nhật là nhân vật bật lao đi trước, dĩ nhiên để dẫn lối cho Hồng Bảo Kỳ theo chân.

“Vút!”.

Hồng Bảo Kỳ vừa lao theo vừa đảo mắt nhìn tìm khắp xung quanh”.

- Yển Chi đâu? Chúng ta không nán đợi sao?

Trang Duy Nhật không màng đáp, chỉ mãi miết thi triển khinh công lao đi càng lúc càng nhanh.

“Vút!”.

Chợt hiểu là họ Trang nhất định đã có mọi sắp đặt diệu kỳ, Hồng Bảo Kỳ đành tin tưởng, lập tức dẫn bước lao theo ngay.

“Vút!”.

Chưa bao giờ phải chạy nhanh và lâu thật lâu như thế này. Vì vậy lúc phát hiện họ Trang ở phía trước có phần chậm lại, đồng thời ở chân trời đông cùng xuất hiện những áng mây mờ sáng, Hồng Bảo Kỳ vụt thở hắt ra và vừa bước loạng choạng vừa kêu qua nhịp hô hấp dồn dập:

- Đã có thể ... dừng lại được chưa? Tại hạ ...

Họ Trang chậm chân thêm một lúc nữa mới chịu dừng, đoạn từ từ quay lại và đến gần Hồng Bảo Kỳ:

- Sau này, đừng bao giờ đột ngột dừng, nhất là sau một lúc khá lâu vận dụng tốc độ khinh công. Những kiến văn sơ đẳng này lẽ nào người chưa từng biết? Dù vậy, cũng thật đáng khen, người có khinh thân pháp khá inh đấy. Không những theo kịp mà còn đủ lực chi trì lâu như thế này. So với ta, thừa trạc tuổi người bản lãnh của Trang Duy Nhật kém hơn nhiều. Nào hãy đứng thẳng lên, từ từ thở thật sâu và thật đều vào. Hảo, người cũng dễ dạy thật đấy. Bây giờ thì ngồi xuống, hãy tự hành công ổn định chân nguyên. Ta cũng hành công tương tự. Dù vậy, vẫn chẳng ai ngăn cấm ta và người đàm thoại.

Như người có một vài nghi vấn thì phải?

Có nhiều điều và nhờ họ Trang nên Hồng Bảo Kỳ mới nhận biết để quyết ghi nhớ vào tận tâm khảm.

Đó là khi Hồng Bảo Kỳ vì nghe theo lời khuyên của họ Trang và đang ngồi tọa công thì họ Trang tuy cũng hành động tương tự nhưng đã chọn vị thế ngồi đầu lưng với Hồng Bảo Kỳ.

Hồng Bảo Kỳ thán phục:

- Để bôn tẩu giang lúc, lúc nào cũng phải cảnh giác như thế này ư?

Tuy không đối diện nhưng cả hai vẫn chẳng khó khăn gì khi khe khẽ đàm bạc cùng nhau:

- Cho dù không lâm cảnh thế nào cũng bị truy đuổi như ta và người lúc này thì đây là lời khuyên rất hy vọng người luôn tuân thủ. Là đừng lúc nào tỏ ra khinh suất. Vì chỉ một sát na thôi là người sẽ dễ chuốc lấy các hậu quả khó lường nhất. Nhớ chưa?

Hồng Bảo Kỳ tiếp tục hành công:

- Đa tạ. Nhưng tiểu diệt có thể hỏi về Yến Chi?

- Người có nghĩa khí, không hề chỉ lo thoát cho riêng bản thân. Hãy yên tâm. Ngay khi ở Kiều gia xảy ra náo loạn, do phát hiện hành vi của ta, thì theo đã căn dặn, ta quả quyết Yến Chi đã thừa cơ hội lén thoát đi theo một phương hướng khác. Và sở dĩ ngay lúc đầu ta không giải thích khi nghe người hỏi về Yến Chi, thì đây chỉ là ta mong người nên dồn tận lực cho việc cùng ta bôn tẩu. Vì nếu để người phân thần, vị tất cả hai chúng ta đã vượt quá năm mươi dặm như đã thực hiện.

- Năm mươi dặm?! Được rồi, vì vẫn luôn tin vào mọi sắp đặt của tiên bối, nhất là về phần Yến Chi, tiểu diệt có thể hỏi về di thư căn dặn của tiên mẫu chẳng?

- Có nhiều điều ta chưa thể giải thích với người lúc này, trong đó dĩ nhiên cũng phải kể đến các lời lẽ khá là kỳ quặc của nhân vật chỉ tự xưng là Di mẫu của người. Có chăng, ta chỉ tạm cho người yên tâm về một điều là xuất thân của người đích thực có can hệ Hoa Sơn phái với nhân vật chưởng môn đương nhiệm là nhị sư thúc của người. Đừng hỏi gì thêm nữa về chuyện này. Trái lại, ta hứa sẽ thay người luôn lưu tâm đến những gì di mẫu của người lưu tự. Và nếu tất cả đều thuận lợi, nhất định sẽ có lúc ta không thể không cho người tỏ tường.

Được chứ?

- Tiên bối có muốn lại Hiển Thư Minh Ngọc chẳng?

- Đừng dọa ta. Bằng không ta chỉ ngại khi người tỏ tường những gì di mẫu người lưu tự lúc này, nói thật nha, nhất định người sẽ càng mau uống mạng. Vì thế, do thật sự mến tiếc người, dù ta đang rất cần lấy lại Hiển Thư Minh Ngọc thì vẫn tuyệt đối không thể khinh suất để đáp ứng người.

- Hệ trọng đến thế sao?

- Bỏ đi. Và tốt nhất hãy tạm thời đừng bận tâm đến chuyện đó.

- Vậy tiểu diệt có thể hỏi về lập trường của tiên bối?

- Ta vẫn nghi ngờ Kiều gia luôn có các dụng mưu thâm độc. Như vậy đã đủ với người chưa?

- Chưa?

- Hãy giải thích vì sao người chưa toại nguyện?

- Vì tiên bối quá đơn độc và cũng đã một lần suýt mất mạng bởi Kiều gia.

Như vậy, sao lần này tiên bối lại có dõm lược, tự bộc lộ bản thân, kể như quyết ra mặt đối đầu Kiều gia?

- Vì ta đã có Hiển Thư Minh Ngọc.

- Vật đó sẽ tạo cơ hội cho tiên bối thủ đắc các công phu thượng thừa thủ, đủ bản lĩnh đối đầu cùng Kiều gia ư?

- Khắp giang hồ ai ai cũng nói như vậy. Đã đủ cho người rồi chứ?

- Vẫn chưa.

- Tại sao?

- Vì phải mất bao lâu nữa tiên bối mới đạt đủ bản lĩnh cần thiết.

- Ta luôn đủ nhẫn nại đợi chờ.
- Vậy tại sao không cáo giác mọi nghi ngờ của tiền bối về Kiều gia cho nhiều cao thủ khác? Chỉ cần có sự hợp lực, lẽ nào chẳng tốt hơn tiền bối đi đơn độc tiến hành?
- Sẽ chẳng ai tin. Huống hồ Kiều gia rất kín kẽ, phàm những ai có đủ bằng chứng cáo giác thì đã chẳng bao giờ còn cơ hội. Ngược lại, bất luận ai có cơ hội thì chỉ là những nghi ngờ, khẩu thuyết vô bằng, sẽ chẳng ai tin.
- Có nhiều chẳng, những nhân vật đã và đang có ý ngờ Kiều gia?
- Cũng nhiều. Nhưng sao?
- Những nhân vật này sao không hợp lại?
- Người cảm thấy cần như thế sao?
- Rất cần. Và dĩ nhiên tiểu diệt sẽ là một trong số đó.
- Có nguyên do gì khiến người quyết liệt cùng Kiều gia đối đầu? Hả lẽ chỉ vì sự định đoạt của họ khi toan phế bỏ võ công người?
- Cũng một phần. Đủ thấy cách hành sự của Kiều gia như đã quen bất chấp đạo lý.
- Chỉ một phần thôi sao? Vậy phần khác là gì?
- Tiền bối còn nhớ Lục Vi, Triệu Khang?
- Nhớ! Sao?
- Họ tuân lệnh Kiều gia, hành sự bất chấp đạo lý, chỉ vì muốn thu hồi Hiến Thư Minh Ngọc, là điều họ chỉ mới nghi ngờ và chưa có bằng chứng, vậy mà họ nhẫn tâm chỉ suýt nữa kết liễu tiểu diệt cùng gia mẫu ba năm trước.
- Ta có nghe Yến Chi thuật kể, bảo mẫu thân người vào lúc tối hậu đã bộc lộ là nhân vật từng am hiểu võ công? Chỉ có điều vì không thể ngờ Tiểu Hồng và Hồng Bảo Kỳ người là một nên ta chưa hề có ý niệm má người dưới tấm thân bệnh hoạn lại là cao thủ võ lâm.
- Thân thể của gia mẫu bạc nhược là vậy, thế mà Lục Vi vẫn lạnh lùng kẻ kiếm vào cổ gia mẫu, uy hiếp và buộc tiểu diệt phải thổ lộ về hạ lạc của Minh Ngọc Hiến Thư. Vì lẽ đó, do mẫu tử thâm tình, gia mẫu đã miễn cưỡng để lộ thân thủ, kết liễu Lục Vi.
- Thật ư? Vậy mà ở Kiều gia ai cũng nghĩ đã do Phùng Giang, Tổng đường chủ Thần Ưng bang gây ra.
- Sau đó lão Phùng mới xuất hiện. Dù vậy, vẫn kịp để gia mẫu trước khi lìa đời, đã cho tiểu diệt biết phải làm gì nếu muốn minh bạch thêm về lai lịch thân thể cũng như phục thù.
- Tại sao trước đó mẫu thân người chẳng bộc lộ, và dường như cũng chẳng chỉ điểm võ học cho người?
- Gia mẫu có ám thị, vì thù nhân có bản lãnh quá inh. Nếu chẳng được cơ hội chắc chắn, gia mẫu chỉ muốn tiểu diệt mãi được sống như một kiếp người bình thường.
- Ta hiểu rồi. Vậy là đối với mẫu thân người, Hiến Thư Minh Ngọc chính là cơ hội dù không hề chờ đợi vẫn đột ngột xuất hiện như từ trên trời rơi xuống?
- Không sai. Tuy nhiên gia mẫu vẫn dấn, chỉ khi nào tiền bối đã lâm mệnh hệ uống tử thì tiểu diệt mới được quyền chiếm hữu, cũng là cách để tiểu diệt có cơ hội báo thù cho tiền bối.
- Vậy chuyện này người hỏi gia còn có chủ ý truy tìm nơi hạ lạc của ta?
- Không sai. Và lẽ ra tiểu diệt đã biết nếu như chịu khó hỏi kỹ hơn ở Yến Chi về nhân vật nàng gọi là đại cữu.
- Ta và thân muội đã bật tin ngoài hai mươi năm, cho dù vẫn biết thân muội từng được Tịch Sơn môn thu nhận. Nhưng cũng như Hải Hà phái. Tịch Sơn - Hải Hà là hai môn phái có chủ trương thân bí, thế nên mới có chuyện huynh muội ta lại bật tin nhau.

Chợt nghe về Hải Hà phái, chỉ suýt nữa là Hồng Bảo Kỳ mở miệng hỏi.

Tuy nhiên, do câu chuyện đang liên mạch, thế nên điều Hồng Bảo Kỳ buột miệng hỏi lại là:

- Tiền bối cũng nghe tiền bối chỉ mới được tin về lệnh muội trong thời gian không bao lâu?
- Hơn ba năm về trước. Và chẳng bao lâu sau đó thì xảy ra các sự biến liên quan đến Hiên Thư Minh Ngọc như người đã biết.
- Nghĩa là hai chuyện này có liên quan?
- Không sai. Và ta không ngại tiết lộ. Đây là qua tử trạng của thân muội do Lạc Nhữ An muội phụ thuật lại, thật lạ là ta cảm thấy nghi cho Kiều gia.
- Kiều gia?
- Đúng vậy. Nhưng do thân muội thấm tử đã lâu, kể như tử vô tội chứng, ta chỉ còn cách quay lại và bắt đầu để tâm dò xét mọi nội tình của Kiều gia.

Nhờ đó, ta phát hiện và quyết thủ đắc Hiên Thư Minh Ngọc. Cũng may, nếu không có người do tình cờ hỗ trợ, nhất định sinh mạng ta chẳng dám vẹn toàn.

- Tiền bối phải chịu cảnh sinh cầm?
 - Không đến nỗi như vậy. Nhưng là giam lỏng, tương tự như người hôm qua.
 - Vậy Kiều gia muốn gì ở lệnh muội? Há lẽ vẫn là Phích Lịch Bổng Thiên Lôi?
 - Qua dò xét, ta biết, khắp giang hồ nếu như chẳng nhờ hành vi mạo hiểm của thân muội, bất chấp cả sinh mạng, thì nhất định đã lâm đại họa, do Tịch Sơn môn phát động. Vì với Phích Lịch Bổng Thiên Lôi cùng với các khẩu quyết công phu tuyệt đại thượng thừa, e chẳng một ai hoặc bất luận môn phái nào xứng đáng là đối thủ để kháng lại dã tâm độc bá vô lâm của Tịch Sơn môn.
- Nhưng không vì thế mà bảo sự quan tâm của Kiều gia đối với Phích Lịch Bổng Thiên Lôi chỉ là làm giảm nhuệ khí cũng như thế lực của Tịch Sơn môn. Bởi ta đoán rằng chính chủ nhân Kiều gia cũng có dã tâm không kém. Chỉ tiếc là vẫn chưa có cách cáo giác hoặc vạch rõ chân tướng của Kiều gia.
- Là tiền bối nhận định qua cái chết của lệnh muội, để quyết là do Kiều gia gây ra?
 - Chủ nhân Kiều gia từ lâu vẫn là bậc đại hiệp, được khắp võ lâm ngưỡng mộ. Dù vậy, qua những hành sự cơ hồ bất chấp đạo lý của Kiều gia và người chỉ là một trong các nạn nhân của lão, đã khiến ta thêm nghi ngờ về thái độ luôn nhân nhượng đối với Thần Ưng bang đang ngày càng lộng hành. Không những vậy, đã mấy mươi năm trôi qua, kể từ khi thân muội thấm tử, là điều sau này ta mới biết và luôn tìm hiểu, thì bản thân người có nghi ngờ chàng khi nhận ra Kiều gia đã phần nào rõ về dã tâm của Tịch Sơn môn, thế nhưng vẫn chẳng lời nào cáo giác với quần chúng? Thậm chí Kiều gia cùng chẳng hé lộ cùng nhị đại phái luôn có uy tín vượt trên các võ phái khác, là Võ Đang và Thiếu Lâm. Sở dĩ như vậy phải chăng Kiều gia có mưu toan, thà tự dò xét, tự tìm và cũng tự chiếm hữu nếu như đã có cơ hội phát hiện chỗ ẩn giấu Phích Lịch Bổng Thiên Lôi?
 - Vậy sẽ ra sao, hoặc giữa Kiều gia và Tịch Sơn môn liệu có xảy ra đối đầu khi lúc này qua Yến Chi, Kiều gia kể như vừa biết Phích Lịch Bổng Thiên Lôi đã châu về hợp phố, quay trở lại với Tịch Sơn môn?
 - Ta cũng đang chờ đợi diễn biến này, hy vọng sẽ là cơ hội để khắp võ lâm được một lần thật minh bạch về chân tướng hoặc là đại hiệp hay chỉ là ngụy quân tử của chủ nhân Kiều gia.

Nói đến đây, Trang Duy Nhật chợt tự đứng lên:

- Người đã bình ổn chân nguyên chưa? Trời sáng rồi, đã đến lúc ta và người đành tạm ly khai.
- Hồng Bảo Kỳ cũng đứng lên và tự quay lại, đối diện với họ Trang:
- Tiền bối đã quyết định chưa về đề xuất cần phải hợp lực các nhân vật luôn nghi ngờ Kiều gia?

Họ Trang mỉm cười:

- Người có bản lĩnh khá đầy. Chúng tỏ tâm pháp nội công của người cũng rất lợi hại. Vậy thì nên hiểu Long Kiến Xương sư phụ người tuyệt đối chẳng phải hạng vô danh.

Hồng Bảo Kỳ cũng mỉm cười:

- Tiểu diệt cũng từng đoán tương tự. Chỉ tiếc gia sư lại chẳng có cơ hội thổ lộ, vì phải dành toàn bộ thời gian hầu kíp khẩu truyền đầy đủ các sở học.

Họ Trang hồ nghi:

- Vậy người có đoán ra lệnh sư phải có bối phận cao đến bậc nào ở Thần Ưng bang chẳng?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Đó là điều tiểu diệt quyết dò xét và truy nguyên. Vì rất lạ, dường như chẳng ai nhận ra hoặc đã từng nghe về tính danh của gia sư.

Họ Trang vẫn hoài nghi:

- Người không có ý định che giấu điều gì đó với ta chứ? Vì lẽ nào người không biết?

Hồng Bảo Kỳ hỏi ngược lại:

- Phần tiền bối thì sao? Nhưng thôi, do tôn trọng nhất là về các sắp đặt của tiền bối, tiểu diệt chỉ xin hỏi lại về đề xuất từng nêu.

Họ Trang lại mỉm cười:

- Về đề xuất này, người đứng. Và đã đến lúc ta cần thổ lộ. Tuy nhiên, có hai điều này ta mong người hứa là không được tùy tiện tiết lộ với bất luận ai, đồng thời phần người thì phải luôn luôn tuân thủ.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Tiểu diệt sẵn sàng chờ nghe.

Họ Trang đưa một ngón tay:

- Thứ nhất, ngoài công phu Huyết Thủ người đã hứa sẽ không tùy tiện vận dụng, ta mong người đừng bao giờ tự tìm đến phái Hoa Sơn. Nhất là tìm để tra hỏi về nguyên ủy cái chết của phụ thân người.

Hồng Bảo Kỳ cau mặt:

- Nhưng tiểu diệt sẽ khó giữ lời nếu như phái Hoa Sơn tự tìm đến tiểu diệt.

Họ Trang cau mặt:

- Họ chẳng cần tìm người đâu. Có chăng, e chỉ vì thứ công phu tà môn người đã lỡ luyện. Và nếu vậy, ta khuyên người hãy nên nhẫn nhục cần thiết thì cứ tránh. Và có một chỗ để người tạm lánh thân, đó là điều thứ hai ta sắp nói.

Hồng Bảo Kỳ đành đáp ứng:

- Đó là chỗ nào?

Họ Trang thổ lộ:

- Đã có những hợp lực như người vừa đề xuất. Vì thế, cũng như người, ta đang cần lánh mặt một thời gian. Nhưng chỗ của ta đương nhiên phải cách biệt với chỗ của người sắp đến. Ngay sau đây, người hãy mau đến Minh Nhiên cốc, là một địa điểm nằm giữa hai dãy núi Vu Sơn và Không Động. Còn đây là vật người luôn giữ bên mình.

Nhìn họ Trang chỉ trao ra một mẫu gỗ chẳng có gì dị biệt, Hồng Bảo Kỳ hoang mang:

- Tiểu diệt sẽ dùng vật này vào việc gì?

Họ Trang vì đang đưa tay ra nên nhân đó cứ mãi xòe tay:

- Đến Minh Nhiên cốc, nếu có người hỏi, người chỉ cần đưa ra vật này là ổn. Còn Hiển Thư Minh Ngọc đâu?

Hồng Bảo Kỳ khom người vừa cắt nhét mẩu gỗ vào xà cạp vừa lấy Hiển Thư Minh Ngọc ra, trao cho họ Trang!

- Đây!

Họ Trang chỉ xem xét qua loa là mỉm cười gật đầu:

- Tốt rồi. Nào, hãy đi đi. Người cứ theo hướng Bắc. Phần ta thì theo phía Tây. Cáo biệt.

“Vù ...”.

Hồng Bảo Kỳ nhẹ thở phào và cũng lao đi.

13. Chương 13: Bất Ngờ Chạm Trán Hoa Sơn Phái Tình Thâm Nghĩa Nặng Thật Nan Phân

Có một đoàn nhân mã tuy không đông, chỉ vừa đúng năm nhân vật, nhưng bao nhiêu đó cũng đủ làm cho cát bụi bay tung thành một dải mịt mù, kéo dài theo quan đạo xuất phát từ ngay phía sau bất luận chỗ nào đoàn nhân mã lao vượt qua.

Không chỉ có thế, họ còn huyền thuyên trò chuyện, kể nói người cười, khiến đoàn quan đạo nào họ giục tuấn mã phi đến cũng đều huyền não cả lên.

Như ngay lúc này chẳng hạn, thay vì nên dừng chân, phần thì do trời đã về chiều, phần khác thì ở phía trước họ đã là một khu rừng chắn ngang, nhưng họ vẫn hiên ngang điều động cước mã, vừa phi nhanh, vừa tiếp tục câu chuyện vẫn tiếp diễn.

Đây là lúc trong họ, một kiếm thủ oang oang biểu lộ:

- Cho dù như thế, lão vẫn chưa là minh chủ võ lâm, thiết nghĩ sư phụ chẳng nên vội đến làm gì. Chẳng phải làm nhẹ thế bốn phái hay sao, sư phụ?

Đáp lời kiếm thủ là một nhân vật có niên kỷ ngoại tứ tuần. Tuy chưa cao niên nhưng vì cố tình để thành một chòm râu dài cứ phát phơ bay theo nhịp vó ngựa nên thoát trông cũng có cảm nhận nhân vật đó vừa chững chạc vừa đạo mạo, là điều hiếm khi có ở độ tuổi tứ tuần. Dù gọi, như là nhân vật vừa được kiếm thủ gọi là sư phụ nên khi đáp, lời lẽ cũng rất oai nghiêm, lộ rõ một lập trường khó thể lay chuyển:

- Kiều lão là nhân vật đáng để người người kính ngưỡng. Thế nên nếu chẳng có cơ hội này, theo lẽ mà nói, sư phụ cũng phải tìm cơ, càng năng báỉ phóng để vãn an Kiều lão thì càng tốt, huống hồ đây lại là cơ hội tuyệt đối chẳng thể bỏ qua.

Đây là lúc Hồng Bảo Kỳ vì tình cờ đi ngược đường nên không chỉ nghe rõ mà còn được ưu ái bị bụi đường cuộn lên phủ kín, lúc đoàn nhân mã nện vó lao ngược qua.

“Ào ... Ào ...”.

Nhờ có sự chuẩn bị trước, Hồng Bảo Kỳ lập tức bẻ kín hô hấp, dù hai mắt đã vội nhắm nghiền vẫn có thể thi triển khinh công lao vọt đi, hy vọng khi mở mắt sẽ chẳng còn nhìn thấy bụi nữa vì bản thân cũng đã vượt qua một quãng xa.

“Vút!”.

Với những toan liệu như vậy, Hồng Bảo Kỳ liền chậm dần cước lực, không thi triển khinh công nữa, để vừa mở mắt ra vừa tiếp tục đứng đỉnh bước đi như bất kỳ khách bộ hành nào.

Ngờ đâu, thật là tột cùng kỳ quái, chợt xuất hiện và sừng sững đứng sẵn ngay phía trước mặt Hồng Bảo Kỳ chính là kiếm thủ rõ ràng vừa mới rồi còn ngồi trên lưng một tuấn mã và đã lao ngược qua, lẽ ra không thể nào bị rút lại và bất ngờ đứng ỳ ở đấy.

Nhưng mọi điều xảy ra đều có nguyên do. Và Hồng Bảo Kỳ hoàn toàn minh bạch khi nghe kiếm thủ lên tiếng:

- Tại hạ thật ấu trĩ, đâu ngờ các hạ cũng là nhân vật võ lâm. Nhân đây xin được thỉnh giáo cách xưng hô là thế nào?

Không muốn lời thôi, Hồng Bảo Kỳ nhã nhặn đáp lại:

- Tại hạ chỉ là hạng vô danh, thật hổ thẹn nếu phải xưng danh. Không những vậy, chúng ta chỉ là bình thủy tương phù, gặp nhau vì đối mặt khi tình cờ đi ngược trên cùng một quan đạo, tại hạ tự cảm nhận bất xứng, mong nhân huynh lượng thứ và xin cáo từ.

Nhưng kiếm thủ lại không chịu nhượng đường, đã vậy còn lộ sắc mặt vụt lạnh lại:

- Các hạ không xưng danh cũng không sao. Nhưng hãy giải thích vì sao vừa nghe sư phụ của tại hạ nói, các hạ lại có thái độ vô lễ qua nụ cười nửa miệng đầy khinh bạc?

Hồng Bảo Kỳ giật mình, đành phủ nhận:

- Làm gì có? Hay là do lúc đó tại hạ chuẩn bị bế khí nín hơi, vì không muốn bị người bụi, nên tình cờ để lộ hình ảnh, ngộ nhận thành một nụ cười khinh bạc đầy vô lễ?

Trong chớp nháy mắt lúc này có một nữ nhân. Và đúng lúc này, Hồng Bảo Kỳ nghe từ phía sau chợt vang lên thanh âm của nữ nhân, nhất định cũng là nữ nhân đó, quyết chẳng sai:

- Thôi bỏ đi, tam sư huynh. Đôi co làm gì với hạng tiểu nhân dám làm nhưng không dám nhận. Huống hồ xem lại bộ dạng hần, ắt hẳn thân thủ chẳng ra gì, vì thế hần mới tự nhận là bất xứng, là vô danh.

Hồng Bảo Kỳ chợt dạ và đành thở dài, đáp:

- Kỳ thực tại hạ có cười nhưng không hề ám chỉ hoặc khinh bạc lệnh sư là nhân vật tại hạ chỉ hôm nay mới lần đầu gặp thoáng qua. Do vậy, để xảy ra ngộ nhận này, lỗi là ở tại hạ, mong được nhị vị lượng tình miễn trách.

Kiểm thủ cười cười:

- Nói như vậy có phải nghe thuận tai hơn không. Nhưng nếu không cười gia sư thì các hạ cười ai? Và các hạ nên hiểu, hãy đáp sao cho thật thành tâm.

Bằng không, hai huynh muội tại hạ đâu thể tin vào lời biết đâu chỉ là biến trá, mong thoát tội của các hạ?

Hồng Bảo Kỳ đành thổ lộ tiếp:

- Tại hạ chỉ cười Kiều gia. Nhưng này, xin đừng nhắc đi nhắc lại hoặc vô tình để lọt đến tai Kiều gia. E tại hạ không kham nổi nếu bị Kiều gia hỏi tội.

Kiểm thủ phá lên cười:

- Lẽ ra các hạ nên tự lượng sức. Đã kém bản lĩnh lại còn dám cười Kiều gia, trừ phi các hạ đã ăn nhầm gan hùm gấu mật, có phải chăng? Ha ... Ha ...

Cảm nhận có thể thoát nợ, Hồng Bảo Kỳ gượng cười theo và vội nói lời cáo từ:

- Các hạ khuyên bảo thật chí lý, từ nay tại hạ sẽ cẩn trọng hơn. Xin cáo biệt.

Chợt lại đến lượt nữ nhân nọ từ phía sau lao vượt qua, hiện thân chặn lối Hồng Bảo Kỳ:

- Các hạ sao vội đi? Có biết với thái độ này càng khiến bốn cô nương nghi các hạ chỉ giả vờ nói xuôi theo, kỳ thực trong thâm tâm vẫn ngầm ngầm chê cười sư phụ của hai huynh muội ta?

Quá thất vọng, Hồng Bảo Kỳ vừa nhăn nhó vừa hỏi lại:

- Vậy cô nương muốn tại hạ phải nói như thế nào mới chịu tin?

Nữ nhân khá xinh đẹp, lại còn trẻ tuổi nữa, chỉ độ mười sáu hoặc mười bảy là nhiều. Tuy nhiên miệng lưỡi của nữ nhân thật sắc sảo:

- Cũng không khó. Một là các hạ nên tự xưng danh, cùng xuất xứ sư thừa nếu có. Và hai là hãy chịu khó cho bọn cô nương biết vì sao các hạ chê cười Kiều gia. Chỉ như thế bọn cô nương mới tin và nếu cần, sẽ không xem các hạ là hạng tiểu nhân nữa, thế nào?

Hồng Bảo Kỳ ngập ngừng:

- Tại hạ đương nhiên không thích bị xem là hạng tiểu nhân. Dù vậy, hai điều cô nương vừa nêu e tại hạ chỉ có thể đáp ứng được một. Đó là tính danh của tại hạ, họ Hồng, tên Bảo Kỳ.

Nữ lang giật mình:

- Người là Hồng Bảo Kỳ?! Thật không, lấy gì chứng minh người chính là Hồng Bảo Kỳ.

Thầm lo lắng, Hồng Bảo Kỳ lập tức bước tạt qua một bên nửa bộ, đoạn bảo nguyên thủ nhất, vận chân khí chờ sẵn, đồng thời trầm giọng hỏi ngược lại:

- Tại hạ chưa vinh hạnh biết chư vị. Vậy thì lý do nào chưa vị lại tỏ vẻ không hề xa lạ với tính danh này của tại hạ?

Nhờ xoay người theo nửa bộ vừa bước tạt qua nên Hồng Bảo Kỳ có cơ hội nhìn thấy cả đoàn nhân mã đều đã quay lại và hiện lúc này, ba nhân vật còn lại đều đang ngồi trên lưng các tuấn mã, cùng hướng mắt nhìn vào Hồng Bảo Kỳ. Và nhân vật có chòm râu dài uy nghiêm đang lên tiếng hỏi hướng về Hồng Bảo Kỳ:

- Đích thực thiếu hiệp chính là Hồng Bảo Kỳ? Đừng ngại vì nếu vậy giữa chúng ta đều là thân quen. Ta là trưởng môn nhân Hoa Sơn phái, thiếu hiệp có lời nào muốn nói chăng?

Không hề chờ đợi sự trùng hợp này, vì thế, Hồng Bảo Kỳ bị ngớ người một lúc, sau đó mới có thể lên tiếng:

- Thật thất lễ. Tuy nhiên, do văn bối chính là Hồng Bảo Kỳ, cách đây không lâu lại biết tiên phụ có tính danh là Hồng Tiết Liệt, ngẫu nhiên cũng từng có xuất thân Hoa Sơn phái, mong được trưởng môn dạy cho biết phải xưng hô thế nào?

Nữ lang chợt quay lại, nói với nhân vật trưởng môn phái Hoa Sơn:

- Phụ thân xin đừng nói gì vội. Vì nữ nhi chưa thể tin hẳn là Hồng Bảo Kỳ.

Trưởng môn nhân cười cười:

- Nhưng Tuyết nhi không được có bất kỳ hành vi nào quá đáng. Nhớ chưa?

Tuyết nhi gật đầu và lập tức quay lại với Hồng Bảo Kỳ:

- Người có biết đã là đệ tử của chính phái danh môn thì điều tiên quyết là luôn hành sự quang minh lỗi lạc chăng? Chỉ vì người khi nãy chẳng dám nhận là đã cười, khiến ngay lúc này ta thật khó tin người. Vậy nói đi, làm sao để ta tin người không là kẻ mạo nhận Hồng Bảo Kỳ, là nguyên nhân khiến phen này ta phải nài nỉ phụ thân, cho ta được đồng hành cùng đến Kiều gia?

Kiểm thủ đang đứng cạnh Tuyết nhi cũng phụ họa bằng một lời đe dọa:

- Hãy nhớ và đáp cho thật thành tâm. Nếu không, người đừng trách ta sao mới lần đầu gặp, đành cho người ném mùi lợi hại.

Hồng Bảo Kỳ bị dọa nhưng không sợ, trái lại đã bất ngờ hoàn toàn bình tâm và ung dung đáp:

- Chư vị nếu đã sớm nghe biết về Hồng Bảo Kỳ ắt cũng minh bạch là ngay thời điểm này chẳng ai xuẩn động tự mạo nhận là Hồng Bảo Kỳ. Và nguyên nhân tại sao tại hạ dám quả quyết như vậy nhất định từng người trong chư vị đều tự hiểu. Tương tự, cô nương muốn tại hạ minh chứng nhân thân ư? Không khó. Vì ngoài tại hạ e chẳng ai khác hoặc may hoặc rủi, đã luyện thành tựu công phu Khổng Huyết Thủ Toái Bia.

Kiểm thủ cười vang:

- Người đã khá hơn. Tuy nhiên, cảm nhận là một chuyện, còn đã có luyện công phu ấy hay chưa lại là chuyện khác. Xin tự giới thiệu, ta là Lôi Diễm, tam đệ tử của trưởng môn nhân phái Hoa Sơn. Và so về bối phận, cho dù ta chỉ là đệ đệ của người, đây là nơi khi đã minh bạch người chính là hậu nhân cốt nhục của Hồng đại sư bá, thế nên vẫn đành xin lĩnh giáo Khổng Huyết Thủ Toái Bia của người. Nào, Ha ... Ha ...

Hồng Bảo Kỳ lập tức chuyển mục quang nhìn nhân vật chương môn:

- Tuy chưa dám mạo muội nhận là tiểu diệt của chương môn nhân nhưng với đề quyết của lệnh đồ, văn bối cũng không dám tùy tiện quyết định. đành xin chương môn nhân làm chủ.

Chương môn phái Hoa Sơn nghiêm mặt:

- Thiếu hiệp lo ngại Khổng Huyết Thủ Toái Bì có thừa hỏa hầu để có thể gây phương hại cho Lôi Điện?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Văn bối nào dám ngông cuồng tự phụ, Trái lại, chỉ do đây là công phu tà môn và văn bối gần đây luôn được người đề tỉnh khuyến cáo, đồng thời cũng hứa là không bao giờ khinh suất vận dụng, vì thế e khó vẹn toàn.

Lôi Điện bật cười lớn hơn:

- Người biết tự lượng sức như thế là tốt. Tóm lại, để người có thể gây phương hại cho ta thì vị tất, vì vậy hãy an tâm tiếp nhận đề xuất của ta, miễn sao có thể minh chứng người đúng là Hồng Bảo Kỳ và không hề mạo nhận.

Hay người sợ? Ha ... Ha ...

Máy động tâm cơ, Hồng Bảo Kỳ lại nói với nhân vật chương môn nhân:

- Lệnh đồ nói đúng. Và văn bối tự tin sẽ có cách tự minh chứng nhân thân lai lịch chính là Hồng Bảo Kỳ.

Nhân vật chương môn cười cười:

- Ta có thể đoán ra, thiếu hiệp định phô diễn và sẽ chọn đối tượng khác hầu tránh những bất trắc biết đâu có thể gây phương hại cho Lôi Điện?

Hồng Bảo Kỳ đáp lời:

- Chủ ý của văn bối chỉ mong tránh mọi bất lợi gây phương hại tình huynh đệ đồng môn. Mong chương môn nhân chuẩn thuận.

Tuy gật đầu vẻ đồng tình nhưng nhân vật chương môn lại đột ngột hỏi:

- Ta có thể hỏi một câu chẳng? Là tại sao lý ra thiếu hiệp vẫn còn ở Kiều gia, hầu phần nào chờ ta thể nào cũng đến, nhưng bây giờ lại ở đây, dường như còn muốn tiếp tục đi xa hơn, ý muốn tránh Kiều gia?

Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Văn bối biết rất rõ thế nào cũng nghe chương môn nhân đặt nghi vấn này. đành thú thật là văn bối đã tự ý ly khai Kiều gia. Và nguyên nhân chỉ là ngại bản thân e khó tránh khỏi cảnh bị phế bỏ toàn bộ võ công, là điều mà văn bối mong muốn được sự cảm thông cũng như hậu thuẫn của chương môn nhân.

Vị chương môn cau mày:

- Có thể hiểu Kiều gia không hề biết thiếu hiệp đã tự ly khai? Hoặc là họ đã biết và vì quyết tẩu nên thiếu hiệp phải chẳng còn gây thêm tai họa, bằng hành vi đối đầu và thế nào cũng gây một vài tổn thất nào đó cho Kiều gia?

Hồng Bảo Kỳ vội phân minh:

- Văn bối chỉ lên bờ đi, kỳ dư chưa hề gây gây bất kỳ tai họa nào.

Vị chương môn gật đầu:

- Nếu thật sự như vậy nên chẳng thiếu hiệp hãy thuận theo mọi sự sắp đặt của ta, quay trở lại Kiều gia và để ta thêm cơ hội tỏ bày thật tường tận cùng Kiều lão đại hiệp?

Hồng Bảo Kỳ quả quyết lắc đầu:

- Xin lượng thứ, vì văn bối khó thể tuân theo.

Lôi Điển vụt cười lạnh:

- Người ngại gì chứ? Trừ phi, hờ, người đã có những lời dối trá. Nếu không mạo nhận Hồng Bảo Kỳ thì cũng đã to gan đắc tội với Kiều gia, đúng không?

Hồng Bảo Kỳ cũng lạnh giọng vạch lại:

- Lời các hạ này giờ sao vẫn thủy chung thốt những lời nếu không do ác cảm thì cũng là mong được động thủ cùng tại hạ? Và đây là hành vi của danh môn chính phái hay sao?

Lôi Điển bật quát:

- To gan. Người dám khinh mạn bốn phái, phải chăng nghĩ ta không thể làm gì người? Nếu vậy, hãy mau xuất thủ, để xem người có tư cách gì và có bản lãnh thế nào. Hãy đỡ!

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ như chỉ chờ có thế, lập tức cũng cười vang:

- Chương môn nhân có chủ kiến gì chăng? Hay tán đồng để lệnh đồ cùng Hồng Bảo Kỳ này giao chiêu?

Miệng tuy nói nhưng hai chân của Hồng Bảo Kỳ lại thoăn thoắt dịch bộ, nhẹ nhàng tránh thoát chiêu kinh của Lôi Điển.

“Vù ...”.

Lúc đó, vị chương môn nhân lớn tiếng bảo:

- Dù thế nào, nếu thiếu hiệp thuận tình cùng bốn tọa quay lại Kiều gia thì không sao. Bằng ngược lại, bốn tọa đâu thể ngăn cản tệ đồ. Vì dù miễn cưỡng vẫn phải đưa thiếu hiệp trở lại Kiều gia.

Hiểu rõ đây là mệnh lệnh từ sư phụ, Lôi Điển lập tức tiếp tục xuất chiêu:

- Người đã nghe rồi đấy. Vậy nếu muốn tiếp tục bốn đào thì hãy chứng tỏ đủ bản lãnh vượt thoát khỏi tay ta. Xem chiêu!

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ lại cười với đôi chân vẫn tiếp tục đảo bộ:

- Có sao tại hạ phải tìm cách vượt thoát? Trái lại, Ha ... Ha ... các hạ hãy chứng tỏ đủ bản lãnh ngăn chặn, đừng để tại hạ thoát mới phải. Cáo biệt.

“Vù ...”.

Phát hiện Hồng Bảo Kỳ vẫn dễ dàng tránh chiêu. Lôi Điển bắt đồ vươn tay bạt kiếm:

- Người thật hèn hạ, không dám đối chiêu ư? Vậy đừng trách ta. Xem kiếm!

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ vẫn lượn quần đảo quanh họ Lôi, thi thoảng còn cười chê:

- Ai hèn hạ đây? Các hạ có kiếm, tại hạ thì không. Vậy rõ rồi chứ? Ha ...

Ha ...

Chợt có tiếng vị chương môn bật nạt:

- Đừng để bị khích nộ. Mau thủ nguyên nguyên thần, chờ nhận định phương vị chuẩn xác hãy phát chiêu.

Hồng Bảo Kỳ bật kêu:

- Lôi các hạ kém thế sao? Phải còn chờ nghe lời chỉ điểm từ bên ngoài ư?

Vậy nên về luyện lại, hẹn dịp khác hãy cho tại hạ nếm mùi lợi hại được chăng?

Lôi Điển gầm vang:

- Người chỉ giỏi nhảy tránh, sao không cùng ta chạm chiêu để biết thế nào là lợi hại? Đỡ!!!

“Ào ...”.

Bỗng có tiếng bị chưởng môn chếp miệng than:

- Thật vô dụng, lại vẫn lầm kế đối phương.

Vừa lúc đó, Hồng Bảo Kỳ lần đầu bật quát:

- Muốn chạm chiêu thì đây. Đỡ!!!

Lúc này trời đã thật là chiều muộn. Dù vậy, với mục lực thật tinh tường, vị chưởng môn vụt quát vang:

- Hãy tránh mau, Lôi Điển. Còn tiểu tử kia, ta khuyên người đừng xuẩn động tung sát thủ. Tốt nhất là hãy dừng tay mau.

Nhưng tiếng chạm chưởng vẫn vang lên.

“Ầm!!!”.

Bụi đường lập tức bị cuộn tung lên và chỉ để mọi người lơ mơ thấy một trong hai đối thủ chợt loạng choạng bước thoát hậu liên tục và chỉ chờ có thêm một thanh kiếm được dùng như cước chân thứ ba nên nhân vật đó chưa đến nỗi bị gục ngã.

Từ trên lưng tuấn mã, vị chưởng môn nhân lập tức thi triển khinh công thượng thắng bật lao đến và chìm ngay vào giữa đám bụi đang vô tình làm cho bóng đêm thêm dày:

- Tuyệt nhi mau lo chăm sóc cho Lôi sư huynh. Còn tiểu tử, tội này của người thật khó dung tha. Hãy nằm xuống!

Từ giữa đám bụi mù lập tức bật rít thêm một tiếng xuất kinh.

“Ào ... Ào ...”.

Đó là chiêu chưởng của vị chưởng môn, khiến cho đám bụi mù càng cuộn lên, lan tỏa thật nhanh về khắp phía.

Phần Tuyệt nhi tuân lệnh phụ thân vội phi thân lao đến toan đón đỡ bóng đen nọ hiện nãy còn loạng choạng.

Ngờ đâu ngay lúc này, bóng đen chợt vắt vỏ thanh kiếm và lập tức thi triển khinh công lao đi thật nhanh.

“Vút!”.

Vỡ lẽ, Tuyệt nhi vội kêu:

- Phụ thân mau đình thủ. Hắn đã tẩu thoát. Kẻ ở trong lớp bụi chính là Lôi sư huynh.

Nhưng tiếng chạm kinh vẫn vang lên.

“Ầm!!!”.

Bụi tung bay nhiều hơn, là cảnh quang khiến ba nhân vật Hoa Sơn phái đang đứng ngoài nhìn đều sững người vì sợ hãi.

Ngờ đâu, từ giữa đám bụi, vị chưởng môn vẫn ung dung xuất hiện, đi theo sau là một Lôi Điển hoàn toàn ủ rũ, y phục rách bươm, tay kiếm thì không còn, lại phải nghe sư phụ hậm hực mắng:

- Nếu không nhờ Tuyệt nhi kịp tri hô, kẻ vô dụng như người liệu còn sinh mạng dưới một chưởng của ta chăng? Thật mất mặt với một đệ tử vô tài bất lực như người. Hừ!

Màn đêm đen cũng có phần hữu dụng, khiến diện mạo nhất định vẫn đỏ rần vì ngượng của Lôi Điển chẳng lo bị mọi người nhìn rõ. Nhất là khi Lôi Điển nghe Tuyệt nhi không hiểu là hỏi bằng quơ hay hỏi ngay y:

- Hắn đã hành động như thế nào, không những thần tốc vừa chế ngự vừa đoạt kiếm của tam sư huynh mà sau đó còn giả quý giả thần, lừa mọi người để ung dung đào thoát? Bản lãnh của hắn lợi hại thế nào?

... ..

Hồng Bảo Kỳ sau một lúc khá lâu tận lực tháo chạy, vì cảm nhận thể đã thoát, vội dừng lại và đi ngay vào một chỗ thật lẩn khuất để tự hành công điều nguyên.

Dù vậy vì thi thoảng tự cười sùng sục thể nên Hồng Bảo Kỳ đành thôi, không tiếp tục hành công nữa. Thay vào đó, Hồng Bảo Kỳ bắt đầu ôm bụng cười, tuy không dám lớn tiếng nhưng đây là một trận cười tột cùng sảng khoái đối với Hồng Bảo Kỳ.

Chợt giữa màn đêm đen vây quanh, Hồng Bảo Kỳ giật mình khi nghe có tiếng hắng giọng đột ngột vang lên đầy hàm ý:

- Người định cười như thế này đến bao giờ?

Hồng Bảo Kỳ lập tức chờ sẵn chân nguyên nội lực:

- Tại hạ thật thất lễ, đã vô tình khuấy động sự yên tĩnh của tôn giá. Xin được thứ lượng và nếu cần xin được hỏi tôn giá có gì muốn chỉ giáo chăng?

Giọng nọ vang lên rõ hơn, biểu thị là giọng một nữ nhân:

- Đừng quá khấn trương. Vì nếu muốn, ta đã hạ thủ, đâu cần lên tiếng.

Tuy nhiên, người cũng nên minh bạch, ta vốn dĩ là sư muội của chương môn nhân phái Hoa Sơn. Ất người cũng tự rõ điều ta muốn chỉ giáo người là gì?

Hồng Bảo Kỳ chấn động:

- Tại hạ đã đắc tội quý phái. Vậy phải chăng tôn giá muốn thay Lôi Điện, đòi tại hạ trả lại công bằng?

- Hoang đường. Y học nghệ chẳng tinh nên tự chuốc nhục bại. Tại sao ta phải thay y đòi công bằng với người?

Nhẹ thở ra, Hồng Bảo Kỳ lại nói:

- Vậy xin mạo muội hỏi, tiền bối muốn gì ở vân bối?

- Đừng thấy người sang bắt quàng nhận họ. Người tư cách gì để tùy tiện xưng hô như vậy?

Hồng Bảo Kỳ hoang mang:

- Vậy chủ ý của tôn giá là thế nào?

- Người là Hồng Bảo Kỳ, di tử từ lâu thất lạc tung tích của đại sư huynh ta là Hồng Tiết Liệt?

Hồng Bảo Kỳ thở hắt ra:

- Tại hạ hiểu rồi. Nghĩa là cuối cùng tại hạ cũng không thể tránh một phen động thủ giao chiêu cùng tôn giá? Vì chỉ như thế tại hạ mới có thể tự minh chứng nhân thân cùng lai lịch?

- Người ngại ta không đối phó nổi Khổng Huyết Thủ công phu ư?

Hồng Bảo Kỳ tìm cơ thoái thác:

- Đó là một tà công và tại hạ đã hứa sẽ chẳng bao giờ ...

- Phế huyết. Tà hay chính không do công phu bản lãnh. Tuy nhiên người cũng chớ vội mừng. Vì với công phu Khổng Huyết Thủ thì có phần khác.

Hồng Bảo Kỳ lại hoang mang:

- Xin cho nghe chỉ giáo!

- Thì ta đang nói đây, sao người tùy tiện ngắt lời? Nhưng nói cho cùng, ta vẫn phải chỉ giáo người. Rằng đối với công phu đó hề càng nhuộm huyết người thì sát khí càng phát vượng ở trong người. Chuyện trở thành Huyết Thủ Ma Vương chỉ là điều sớm muộn, tuyệt vô khả tránh.

Hồng Bảo Kỳ cười nhẹ:

- Bởi thế cho nên tại hạ tuyệt đối nào dám khinh suất tái vận dụng công phu đó.

- Đừng xảo biện hầu tranh chủ ý của ta là vẫn muốn cùng người động thủ.

Tuy nhiên, để người không oán than là bị ta thị cường hiếp nhược, ý lớn hiếp nhỏ, người hãy mau tọa công. Ta quyết một là không lên mưu hại người và hai là chỉ ra tay ngay khi người hoàn toàn ổn định nguyên khí.

Hồng Bảo Kỳ thất kinh:

- Nhưng ...

- Chớ nhiều lời. Hay người tự phụ đủ bản lĩnh cùng ta đối chiêu ngay lúc này? Vậy chờ gì nữa chưa xuất thủ?

Hốt hoảng, Hồng Bảo Kỳ vội kêu:

- Ý tại hạ muốn nói nhưng liệu có nên tin vào mọi thiện ý của tôn giá chăng? Để tại hạ yên tâm hành công phục nguyên.

- Chớ hồ đồ. Vì nếu không có thành ý, há lẽ ta chịu phí lời lẫn phí thời gian với người ư? Nhưng để người thật sự yên tâm, ta sẵn sàng lập trọng thề.

Hồng Bảo Kỳ đành thở dài:

- Không cần đâu. Vì tôn giá đích thực có thể bất ngờ ra tay và chẳng cần phí lời. Và đối với tại hạ, đã là phúc thì không có họa, nếu là họa thì dù muốn cũng không thể tránh. Được, tại hạ chỉ cần nửa canh giờ là đủ.

- Bắt đầu đi. Ta chờ.

Nhưng chưa đến nửa canh giờ như đã nói, Hồng Bảo Kỳ tự đứng lên:

- Đa tạ vì đã cho cơ hội. Còn bây giờ tại hạ là Hồng Bảo Kỳ xin được lĩnh giáo tuyệt học Hoa Sơn phái.

Xuất hiện trước mặt Hồng Bảo Kỳ lúc này là một nhân dạng dù lu mờ nhưng vẫn dễ dàng phân biệt nam hay nữ. Và nữ nhân đó lên tiếng:

- Người yên tâm. Cũng đừng nghi ngờ ta có thật là đệ tử phái Hoa Sơn hay không. Vì chẳng ai mạo nhận làm gì một khi phái Hoa Sơn kỳ thực từ lâu rồi hầu như chỉ hữu danh vô thực, nếu chẳng muốn là đã dần suy giảm cả về uy danh lẫn bản thủ sở học so với trước kia. Nhưng thôi, chỉ khi nào mình bạch người đích thực là Hồng Bảo Kỳ, có quan hệ bốn phái, ta sẽ cho người am hiểu hơn về nội tình phái Hoa Sơn. Còn bây giờ, dĩ nhiên ta chẳng có công phu nào khác ngoài Hoa Sơn tuyệt học để cùng người giao chiêu. Nào, có thể bắt đầu được rồi. Người là hàng hậu bối, ta nhượng trước ba chiêu. Hãy mau xuất thủ.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu, chực phát chiêu. Chợt từ xa xa vang phát lên một chuỗi gào xuyên phá màn đêm.

Hồng Bảo Kỳ động tâm khẽ kêu:

- Tôn giá có nghe chăng? Và với tiếng gào xuất phát từ phương hướng ấy, kẻ nào ...

Nữ nhân thoáng rung mình:

- Người nói không sai. Đồng thời ta nhận rõ tiếng gào như là của họ Lôi?

Được rồi, người đã có cơ hội, hãy đi đi. Hẹn lần sau gặp lại.

“Vút!”.

Nữ nhân động thân lao đi và tột cùng kinh ngạc khi thấy Hồng Bảo Kỳ cũng theo chân:

- Người có ý gì?

Hồng Bảo Kỳ không đáp, chỉ tiếp tục tận lực chạy cùng nữ nhân, đồng thời còn tự xua tay, sau đó chuyển lên, đặt ngón tay ngay trước miệng.

Nữ nhân dĩ nhiên cũng tiếp tục thi triển khinh công và chợt gật đầu chép miệng nói với Hồng Bảo Kỳ:

- Ta hiểu rồi. Người không thể mở miệng lúc đang chạy vì sợ thoát lực? Dù sao, người muốn đến cũng được, miễn sao đừng thừa nước đục thả câu. Vì thật ra bản lĩnh của Lôi Diễm chưa thể so với người.

Hồng Bảo Kỳ chợt lên tiếng, không chỉ nhanh mà còn phát thoại thật nhỏ:

- Đừng ngộ nhận. Vì văn bối vẫn can hệ Hoa Sơn phái.

Cước lực của Hồng Bảo Kỳ cùng lúc này chợt chậm lại.

Nữ nhân phì cười, cũng chậm theo, đích thực là có ý chờ Hồng Bảo Kỳ:

- Nội nguyên chân lực người kém quá. Dù vậy vẫn đáng khen, khi tỏ ta không phủ nhận nguyên ủy xuất xứ. Đã thế, người đáng được tưởng thưởng.

Hãy nghe đây, lúc vận dụng khinh công đừng quá chú trọng vào phần hạ bàn.

Trái lại, phần hạ bàn khi đã được làm cho nhẹ, hãy để chân lực nội nguyên tiếp tục dẫn lưu, tự điều động phần hạ bàn, đừng khiên cưỡng. Nhờ đó, người sẽ dễ dàng di chuyển hơn, không chỉ linh hoạt hơn mà còn ung dung mở miệng phát thoại mỗi khi cần. Yếu quyết này dù không là độc bộ công phu của bốn phái thì chỉ có các phái thuộc loại danh môn mới am hiểu. Người hãy thử xem sao.

Trang Duy Nhật thì từng khuyên bảo, kể như khuyến cáo, lúc thi triển khinh công thì đừng khinh suất mở miệng phát thoại, còn nữ nhân này tuy chỉ bảy tám phần đã minh chứng là nhân vật thuộc phái Hoa Sơn nhưng lại sẵn lòng, vừa vui vẻ vừa chỉ điểm cho Hồng Bảo Kỳ một yếu quyết hầu như trái ngược với cách Trang Duy Nhật minh thị. Điều này đương nhiên có làm Hồng Bảo Kỳ hoang mang. Dù vậy, vì nghĩ cũng nên thử, nào có thiệt hại gì, nên Hồng Bảo Kỳ vận dụng theo ngay.

“Vút!”.

Tuy nhiên để chứng thật yếu quyết đó có hữu dụng và hiệu quả hay không thì Hồng Bảo Kỳ ngay lúc này đã chẳng còn cơ hội. Vì khi đó, kể cả Hồng Bảo Kỳ cũng bất chợt nghe rõ tiếng quát của chưởng môn nhân Hoa Sơn phái với khoảng cách đã là khá gần:

- Tệ đồ tuy lỡ lời mạo phạm, và để xử trị thì nhị vị đã thỏa nguyện rồi, nhưng sao vẫn tiếp tục ngạo mạn, không chỉ xem thường bốn phái mà còn huênh hoang, cứ luôn bức bách người một cách vô lối? Đã vậy đừng trách mỗ đành đắc tội, hãy tiếp chiêu!

Đáp lại câu quát hỏi của bị chưởng môn là một tràng cười ngạo mạn:

- Người chỉ là chưởng môn nhân của Hoa Sơn phái, liệu đủ tư cách đắc tội với bọn lão phu ư? Nếu vậy, thoát tiên đành cho người ném mùi lợi hại, ắt sau đó phải ngoan ngoãn hơn, giúp bọn lão phu tìm người như đã nói. Hãy liệu mà giữ lấy sinh mạng. Đờ! Ha ... Ha ...

Nữ nhân nọ và Hồng Bảo Kỳ vì thế càng tận lực hơn, lao đến thật nhanh.

“Vút! Vút!”.

Nhờ đó kịp nhìn thấy các nhân vật Hoa Sơn phái vốn dĩ năm người thì lúc này một đang ngã ngổ trên đất, một đang đối phó với một lão nhân cao gầy và ba còn lại thì đang hợp lực chống đỡ một cách vô vọng với một lão nhân nữa cũng cao gầy tương tự lão nhân kia.

Ở cục diện một chọi một đang diễn khai một lượt chạm chiêu.

“Ầm!!!”.

Đối thủ của lão nhân cao gầy lập tức bị chấn kinh bức dội. Tạo cơ hội cho lão nhân cao gầy lại bật cười cao ngạo:

- Đã biết lợi hại chưa? Hay muốn ném thêm một chưởng Phích Lịch nữa của lão phu? Ha ... Ha ...

Nữ nhân bật lao đến, quyết xen và cục diện một chọi một này:

- Dừng tay! Tịch Sơn môn từ lâu luôn ẩn diện, không ngờ lần này xuất hiện lại đường đột đối đầu cùng tệ phái Hoa Sơn. Nhị sư huynh mau nhượng cục diện này uội. Hãy đờ!

Phát hiện có thêm kẻ đương đầu, lão nhân cao gầy vẫn ngạo nghễ cười:

- Hoa Sơn phái có tư cách để bốn môn đặt vào hàng đối đầu ư? Hoang đường. Hãy cùng tiến lên đi, cả hai, để lão phu không phải phí thời gian quý báu! Ha ha!

Ở cục diện còn lại, ba đệ tử phái Hoa Sơn đã vô vọng lại càng vô vọng, do lão nhân cao gầy phía này dù thừa bản lãnh vẫn cố tình kéo dài, vừa cười cợt vừa tha hồ bốn hút như trò mèo vờn chuột:

- Nha đầu này xem ra cũng có chút nhan sắc, khiến lão phu tuy đã cao niên nhưng thật không nỡ nặng tay. Hay là hãy đầu nhập làm môn đồ bốn môn, lão phu sẽ ưu ái nhận nha đầu ngươi làm a hoàn phục dịch, thế nào?

Ha ... Ha ...

Đối tượng để lão hí lộng chính là Tuyết nhi. Và nàng cảm phần vũ lộng trường kiếm:

- Lão tặc vô sỉ. Bốn cô nương thà mất mạng vẫn toại nguyện hơn là để lão đùa theo cung cách của phường hạ lưu đốn mạt. Đỡ!!

“Vù ...”.

Lão có thân thủ quá inh, lập tức hất tay chấn gãy thanh kiếm của Tuyết nhi, đồng thời còn bật tiếng cười lạt, quật chếch luôn ngọn cả kinh vào nàng:

- Dám thóa mạ lão phu, nha đầu ngươi thật đáng chết. Mau nằm xuống!

“Choang!! Vù ...”.

Hồng Bảo Kỳ vì chưa thể tham chiến nên vẫn đứng ngoài, chợt cười ngạo nghễ:

- Lão đầu chỉ đốn mạt hạ lưu. Đối với ta, lão còn là hạng mặt dày, vô liêm sỉ. Thật hổ thẹn thay ự tiện nhân bỉ ổi nào đã sinh ra lão. Ha ... Ha ...

Lão động nộ, quay phắt lại, nhờ đó Tuyết nhi thoát chết, vì chỉ bị lão hất ngã qua một bên, hầu có lối để lão bật lao ào về phía Hồng Bảo Kỳ thật nhanh:

- Ngươi là kẻ nào? Thấy ngươi đến, lão phu chưa kịp hỏi tội, lại còn to gan đắc tội với lão phu. Ngươi phải chết.

“Ào ...”.

Đã chuẩn bị sẵn, Hồng Bảo Kỳ lập tức dịch bộ lách người:

- Hạng mặt dày như lão chưa đủ tư cách để hỏi tội ta. Hụt này, ha ha!!!

“Vút!!”.

Lão giật mình:

- Hảo thân pháp. Tuy nhiên ngươi vẫn phải chết!

Lão lại xuất chiêu.

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ lại tránh:

- Lão đừng tăng tốc, để mong ta đừng thóa mạ. Trái lại, hụt nữa này, chứng tỏ lão không chỉ mặt dày mà còn tốt cùng vô dụng. Ha ... Ha ...

Lão nhân ở bên kia vụt gắt hỏi:

- Lão Đại còn chờ gì nữa chưa mau kết liễu? Nhanh lên còn đi tìm kẻ tội đồ. Kéo lão xổng mất thì hỏng bét. Phần ta thì sắp kết thúc đây.

Nghe đồng bọn thúc giục, lão nhân đang bị Hồng Bảo Kỳ hí lộng càng thêm khẩn trương, lập tức dồn toàn bộ phần nộ vào một chiêu chương thập phần uy mãnh:

- Tiểu tử mau nạp mạng!!

“Ào ... Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ lại tránh, lần này còn làm cho bóng nhân ảnh nhất thời biến mất, ngay trước mắt đối phương:

- Lại hụt nữa rồi. Và lão vô dụng là thế, nên chẳng đã đến lúc ta cho lão biết thế nào là lợi hại. Hãy cẩn trọng phía sau. Đờ!!

Lão thất kinh, vội qua phát lại. Ngờ đâu, dù đã quay lại nhanh, trước mắt lão vẫn chẳng thấy bóng dáng của Hồng Bảo Kỳ ở đâu.

Biết đã lầm mưu, lão quay trở lại một lần nữa.

Đã muộn, chợt hiện thân ngay phía sau lão lúc này là Hồng Bảo Kỳ lạnh lùng lên tiếng:

- Ta đã bảo cẩn trọng phía sau sao lão không nghe? Vậy đừng trách ta.

Trúng!!

Lão kịp quay lại, lập tức kéo cả song thủ lên. Ngờ đâu muộn vẫn muộn, chiêu kinh đột ngột của Hồng Bảo Kỳ đã ập quá gần, lão đành vận lực toàn thân lên, cam hứng chịu ngọn kinh, với song thủ sẵn sàng quật đáp lại Hồng Bảo Kỳ những công phu lợi nhất của lão.

Kinh của Hồng Bảo Kỳ vì thế vỗ gọn vào ngực lão.

“Bình!!”.

Lão khựng lại, đoạn há miệng bật quát, cũng là quật nhanh cả hai tay cùng lúc:

- Giờ thì đến lượt ngươi, lão phu. Ọe ...!!

Lão vụt thổ huyết, khiến Hồng Bảo Kỳ đang hồi hả bước lùi còn thêm cơ hội bật lùi xa hơn và tận mục sở thị hai tay lão chực hất ra vụt buông thông xuống.

Tuy nhiên, bản lãnh lão thật đáng gờm, lão nuốt vội một ngụm huyết thứ hai đã chực thổ, đoạn quay người cất tiếng gọi ta, đương nhiên là gọi lão nhân kia:

- Ta không ổn rồi. Hãy chạy mau lão Nhị. Nhanh lên.

Và lão lao vọt đi, khiến lão nhân kia đang lúc thắng thế, toan quật thêm một kinh tối hậu, đành bỏ dở và vội lao theo đồng bọn:

- Sao vậy, lão Đại? Hay đã bị trúng độc? Sắc diện lão thật ghê quá. Có cần ta quay lại bảo chúng giao giải được chăng?

Cả hai tuy đi đã khá xa, nhưng Hồng Bảo Kỳ cũng nghe lão nhân nọ đáp lại:

- Không phải là độc chưởng. Mà là, ọe ...!!

Lão nhân kia lập tức nắm tay lão nọ, cứ thế cả hai đi khuất dạng. Chứng tỏ lão nọ đã bị nguy kịch, cần phải được đồng bọn giúp cùng đi.

Diễn biến này khiến nữ nhân Hoa Sơn phách dù mệt mỏi vẫn vội bước đến gần Hồng Bảo Kỳ:

- Ngươi vừa thi triển Khổng Huyết Thủ Toái Bì, đúng không?

Hồng Bảo Kỳ từ từ bước lùi, không dám để bất luận ai có cơ hội tiến lại gần:

- Đối phương quá inh. Vả lại vẫn bối vẫn chưa để tay nhuộm huyết.

Lẽ nào cũng khiến tiền bối bất bình, không hài lòng?

Nữ nhân chợt lão đảo nhưng gượng đứng lại được:

- Hãy gọi ta là ngũ sư cô. Và ta hỏi không phải để trách, trái lại chỉ lo ngươi nếu thêm am hiểu thuật dụng độc thì càng khó cho người sau này.

Tuyệt nhi chậm chậm tiến lại:

- Hồng sư huynh tinh thông công phu Khổng Huyết Thủ Toái Bia thật sao?

Vậy thì nguy lắm, bởi huynh trước sau gì cũng trở thành Huyết Thủ Ma Vương.

Hồng Bảo Kỳ gượng cười, đồng thời vẫn giữ ý, không để ai lại gần:

- Đa tạ vì được cô nương quan tâm. Nhưng chỉ là bất đắc dĩ, há lẽ tại hạ lại đứng nhìn Hoa Sơn phái bị đối phương khinh thị? Nhưng cho hỏi, vì sao để xảy ra chuyện này?

Vị chưởng môn nhân cũng chậm chạp bước đến:

- Lẽ ra ta nên có lời đa tạ. Nhưng sao ngươi lại khinh suất, vẫn vận dụng công phu tà môn ấy? Đã vậy, ta sao dám nhìn nhận ngươi có can hệ đến bốn phái Hoa Sơn? Thôi, ngươi hãy đi đi. Còn về chuyện vừa rồi, hừ, lũ Tịch Sơn môn cao ngạo, không chỉ hạ thủ, suýt kết liễu Lôi Điện, chỉ vì phản ứng quá đáng của y, mà còn ngông cuồng, quyết bảo bọn ta phải giúp chúng truy tìm một tội đồ nào đó có nhiều các vết sẹo ở khắp diện mạo. Ngươi không phải bận tâm nữa. Trừ phi thuận theo ta, hãy đến với Kiều gia, hầu tìm phương giúp ngươi hóa giải tà môn.

Ngũ sư cô của Hồng Bảo Kỳ bắt phục:

- Miễn hãn không vận dụng nữa thì lo gì. Vả lại, nhị sư huynh chớ nên phủ nhận, nếu không vì bất đắc dĩ vận dụng công phu ấy, thì đêm nay toàn bộ thanh danh của phái Hoa Sơn có còn chẳng? Theo muội, chúng ta mau đưa hãn cùng hồi sơn. Đồng thời thu nhận hãn, trao truyền toàn bộ sở học bốn phái cho hãn. Biết đâu nhờ sở học chính phái của chúng ta, tự hãn có cách hóa giải dần công phu tà môn?

Tuyết nhi kêu đồng tình:

- Hãy cứ như vậy đi, phụ thân. Vì nếu không nhờ Hồng sư huynh, nữ nhi nhất định đã vong mạng.

Nhưng vị chưởng môn vẫn khẳng khái:

- Muốn như vậy thoát tiên hãn phải ưng thuận để chúng ta phế bỏ toàn bộ võ công, hầu khắp võ lâm chẳng ai nghi ngại nữa. Sau đó, hãn còn trẻ, tuổi đời còn dài, nếu kiên trì khởi luyện theo sở học bốn phái thì lo gì không có ngày đạt được mức thành tựu tương tự, có thể còn hơn.

Hồng Bảo Kỳ chấn động, càng tự bước xa lùi thêm:

- Văn bối đã bá sư, lại còn phải báo phục sư thù. Xin tâm lĩnh hảo ý của chư vị, nhất là của chưởng môn tiên bối. Vì điều này e văn bối khó thể tuân phục.

Ngũ sư cô cau mày:

- Sư phụ ngươi là ai? Và sư thù của ngươi vừa đề cập là thế nào?

Hồng Bảo Kỳ toan đáp thì nghe vị chưởng môn xua tay bảo:

- Hãn đã thoái thác, Ngũ sư muội còn miễn cưỡng làm gì. Tuy nhiên, Ngũ sư muội đã đúng khi khuyên ta chớ phủ nhận đại công của hãn lần này. Thôi thì cứ để hãn tùy ý. Và sau này giả như có bị Kiều gia hỏi đến, thì theo gợi ý của hãn lúc chiều. Ta hứa sẽ không tiết lộ hành tung của ngươi, gọi là đền đáp lại công đã giải nguy cho bọn ta. Được chứ?

Hồng Bảo Kỳ nhẹ thở dài:

- Đa tạ chưởng môn tiên bối khó xử, văn bối thật áy náy. Nhưng xin hãy cứ như thế. Và từ nay, văn bối hứa sẽ chẳng bao giờ tùy tiện gây hệ lụy cho phái Hoa Sơn. Xin mạo muội cáo biệt.

Ngũ sư cô bắt nhãn:

- Ngươi định đi đâu? Ta sẽ đi cùng ngươi. Và cho dù Hoa Sơn phái khước từ, không nhận ngươi, thì riêng ngũ sư cô này nguyện luôn xem ngươi là tiểu đệ.

Hồng Bảo Kỳ đành khước từ:

- Tịch Sơn môn vị tất đã chịu bỏ qua chuyện vừa rồi. Thế nên chỉ xin ghi nhận hảo cảm của ngũ sư cô và tiểu đệ mong ngũ sư cô cùng lưu lại với mọi người hầu đề phòng vạn nhất. Xin cáo biệt ...

Hồng Bảo Kỳ dứt lời liền vội bỏ đi.

“Vù ...”.

14. Chương 14: Lai Lịch Thân Thế Nhiều Bí Ẩn Hợp Lực Đối Phó Chung Địch Nhân

Với thái độ vừa đi vừa đảo mắt kiểm tìm và nghe ngóng điều gì đó nên có một thoáng, dù là mơ hồ Hồng Bảo Kỳ cũng bắt gặp như từ ở bên tả vừa vang lên chuỗi thanh âm khả nghi.

Hồng Bảo Kỳ thận trọng hơn, di chuyển thật nhẹ, tiến dần theo phía tả.

Được một lúc, tuy không còn nghe bắt kỳ thanh âm nào, Hồng Bảo Kỳ vẫn dừng lại, đứng yên thêm một lúc nữa, đoạn khe khẽ lên tiếng:

- Tại hạ là Hồng Bảo Kỳ, đang tìm để nếu cần thì sẵn sàng ứng cứu tiền bối. Hãy lên tiếng nếu tiền bối cảm thấy cần thiết.

Sau khi kêu thêm hai lượt nữa, do không nghe bắt kỳ thanh âm nào hồi đáp. Hồng Bảo Kỳ đành bỏ đi và cố tình thở dài:

- Quý môn đã nhần tâm, xem tiền bối như một tội đồ và đang truy tìm gắt gao. Tiền bối dù không cần tại hạ thì vẫn nên nghe theo lời khuyên, là hãy hết sức cẩn trọng đấy. Cáo biệt.

- Đứng lại. Sao người biết rõ mọi chuyện và dường như cố ý tìm lão phu?

Tuân theo lệnh, Hồng Bảo Kỳ đứng lại ngay:

- Tại hạ vừa ngẫu nhiên chạm trán hai cao thủ, cũng cao niên như tiền bối. Nhờ đó biết cảnh ngộ đang như thế nào của tiền bối. Còn tìm tiền bối ư?

Không sai, nhưng tại hạ là có thiện ý, và dĩ nhiên cũng có tư tâm.

- Đây là nhị lão Pháp Môn Bảo Điện. Không sai, họ đang sục tìm lão phu, vậy thì can hệ gì đến Hồng Bảo Kỳ người?

Hồng Bảo Kỳ cười khẩy:

- Vậy nếu tại hạ quả quyết có can hệ đến tội danh phản đồ từng bị quý môn gán cho Lạc phu nhân thì sao? Tại hạ vì từng thọ nhận ân tình của Lạc gia, nay có cơ hội, lẽ nào chịu bỏ qua?

- Người có ý gì khi đột nhiên đề cập đến chuyện này?

Hồng Bảo Kỳ bảo:

- Với công trạng đã giúp quý môn thu hồi Phích Lịch Bổng Thiên Lô, tại sao chợt thay đổi, biến tiền bối thành kẻ có tội?

- Đó là tư sự của lão phu, cũng là nội tình của bốn môn, người hỏi làm gì?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Hãy nhớ kiến giải của tại hạ về sự biến từng xảy đến cho Lạc phu nhân.

Vậy thì trùng hợp chẳng khi có hai nhân vật lần lượt liên quan đến Phích Lịch Bổng nên cũng tuân tự bị gán cho tội danh phản đồ? Vì thế, để biện minh cho Lạc gia, tại hạ thiết nghĩ vẫn đủ tư cách để hỏi cho thật minh bạch chuyện này.

- Lạc phu nhân khác, lão phu khác.

- Khác như thế nào?

- Người quá quan tâm? Vậy nói mau, hãy còn các khẩu quyết kinh văn do lão phu sơ thất nên chẳng thu hồi, phải chăng đã bị người chiếm hữu?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Tại hạ cần gì chiếm hữu một khi sở học giữa tại hạ và quý môn thập phần hữu biệt? Tuy nhiên, nhân cơ hội này, do tiền bối vừa lỡ lời thổ lộ, hãy cho tại hạ hỏi:

Lẽ nào chỉ vì thiếu kinh văn khẩu quyết khiến công thu hồi Phích Lịch Bổng của tiền bối dễ dàng bị quý môn phủ nhận. Vậy thì còn gì là đạo lý?

- Lão phu cũng cảm thấy bất phục khi bị đối xử thế này. Tuy nhiên, đa tạ người quan tâm. Vì với bản lãnh như người, đừng nên can dự vào thì tốt hơn.

Huống hồ, đến cả lão phu cũng vô khả đối phó.

Hồng Bảo Kỳ bật cười thành tiếng:

- Muộn rồi. Vì tại hạ đã lỡ can dự và vừa đắc tội, gây phương hại ột trong nhị lão Pháp Môn Trấn Điện của quý môn .

- Hoang đường. Với bản lãnh của người mà được ư?

Hồng Bảo Kỳ chợt hỏi:

- Tiền bối đã từng đối chiêu tại hạ một lần. Vậy nghĩ sao về chưởng kinh từng kích trúng tiền bối, cả về một bộ pháp do tại hạ từng vận dụng?

- Lão phu không phủ nhận người có một bộ pháp khá lợi hại. Dù vậy ...

Hồng Bảo Kỳ ngắt lời:

- Đủ rồi. Cũng nhờ đó, tại hạ tuy thiếu bản lãnh nếu phải trực diện đương đầu, nhưng để bắt thần tung một kích đắc thủ thì không phải không có cơ hội.

Hãy nói đi, cũng một kích tương tự, cảm nhận của tiền bối là thế nào?

- Cảm nhận ư? Rất tà môn. Vì tuy nội lực của người kém nhưng một kích đó chẳng hiểu sao đã có thể làm huyết khí toàn thân của lão phu cơ hồ đều sôi trào. Nói vậy, người đã đắc tội với một trong nhị lão thật sao? Nhưng còn một lão nữa, lẽ nào không có cơ hội kết liễu người?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Đã có một lão bị thổ huyết, lão còn lại đương nhiên phải lo giúp lão kia cùng chạy. Thật may tại hạ chưa bị ai kết liễu.

Lão quỷ diện lần đầu tự lộ mọ tiền ra:

- Cả hai đã bỏ chạy thật sao? Vậy lão phu có cơ hội rồi. Tạm biệt người.

“Vút!”.

Không ngờ lão bỏ chạy, vì thế lúc đuổi theo Hồng Bảo Kỳ do vấp chạm nên thủy chung mất dấu lão.

Tức bực, Hồng Bảo Kỳ đành bỏ đi, quay trở lại phương hướng cũ - là hướng Bắc, cũng tới lúc nên tìm đến Minh Nhiên cốc theo lời Trang Duy Nhật căn dặn, cũng là phân phó.

o o o

Đang di chuyển, Hồng Bảo Kỳ chợt ngoặt người, lẩn nhanh vào chỗ thật khuất.

Vàng dương vừa ló dạng. Và cùng những tia sáng nhợt nhạt đầu ngày, ngũ sư cô của Hồng Bảo Kỳ cũng len lén xuất hiện, mắt tìm quanh:

- Hồng Bảo Kỳ?! Vừa mới thoáng phát hiện, há lẽ người có thể nhanh chân đi biệt rồi sao? Hồng tiểu diệt?!

Hồng Bảo Kỳ đành hiện thân:

- Ngũ sư cô còn điều gì cần chỉ giáo tiểu diệt ư?

Ngũ sư cô nhẹ gật đầu:

- Người lẩn nhanh thật. Chẳng trách với thân thủ sở học thế này người đâu dễ thuận tình, cam chịu phé bỏ võ công.

Hồng Bảo Kỳ cười gượng:

- Nếu ngũ sư cô quyết tìm và mong thuyết phục tiểu diệt thì ...

Ngũ sư cô xua tay ngay:

- Vì nghĩ chuyển đi đến Kiều gia lần này đã không cần thiết, tất cả đều quay về bốn phái Hoa Sơn. Thuận tiện, ta tìm cơ hội tách khai, chỉ muốn gặp và hỏi người hai điều.

Hồng Bảo Kỳ đáp ứng:

- Ngũ sư cô đại lượng và không hề biểu lộ ý đồ kị, tiểu diệt vì thật lòng cảm kích, nguyện nghe ngũ sư cô chỉ bảo.

Ngũ sư cô nhìn quanh:

- Hãy tìm chỗ khác kín đáo hơn và thoát tiên hãy cho ta minh bạch, có phải lời của người vừa nói không chỉ ám thị mỗi một gã Lôi Điện?

Hồng Bảo Kỳ cũng nhìn quanh:

- Quanh đây đều là rừng, ngũ sư cô ngại gì chứ. Tuy nhiên nếu thật sự cần, ngũ sư cô xin tùy ý chọn, chỗ nào cũng được. Riêng về điều ngũ sư cô vừa hỏi, xin lượng thứ, tiểu diệt chỉ thuận miệng nói theo cảm nghĩ, nào dám ám chỉ bất luận ai.

Ngũ sư cô tự đi sâu hơn vào rừng, sau cùng ra hiệu cho Hồng Bảo Kỳ cùng lao lên một tàng cây cao với các tán lá thật dày:

- Minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng. Huống hồ vì xung quanh là rừng nên càng khó phát hiện nếu như thật sự có kẻ lén dò xét. Nhưng ở đây, với vị thế khá cao, không những giúp chúng ta an tâm đàm luận mà còn chủ động phát hiện trước bất kỳ điều gì khả nghi.

Hồng Bảo Kỳ thán phục:

- Tiểu diệt cần phải được chỉ giáo nhiều. Nhưng ngũ sư cô thận trọng thế này thật khiến tiểu diệt có cảm giác sắp xảy ra điều gì bất thường?

Ngồi đối diện với Hồng Bảo Kỳ trên cùng một nhánh cây khá to, ngũ sư cô gật đầu:

- Điều đó hãy để sau. Còn lúc này hãy cho ta hỏi, có phải người từng bộc lộ tâm trạng khinh miệt Kiều gia?

Hồng Bảo Kỳ chột dạ:

- Chưởng môn Nhị sư thúc đã nói với ngũ sư cô? Tuy nhiên, tiểu diệt lén ly khai Kiều gia thì vẫn vì không cam tâm bị phé bỏ toàn bộ sở học, là điều mà tiểu diệt phải trải nhiều cam go, cũng mấy phen suýt mất mạng mới đạt được.

Ngũ sư cô gật đầu:

- Ta biết. Vì lệnh đường chỉ là một thường nhân, lại chưa dễ có được những thời gian sống trong an nhàn tự tại, thế nên đâu thể am hiểu hoặc dám nghĩ đến chuyện tìm cho người một minh sư hầu đào luyện người ngay từ thuở nhỏ về công phu võ học.

Hồng Bảo Kỳ kinh ngạc:

- Ngũ sư cô thật am tường về gia mẫu?

Ngũ sư cô bảo:

- Tuy có nhiều điều không tiện nói nhưng ta quả quyết ngoài lệnh tôn, chỉ có ta là am hiểu thật rõ về lệnh đường. Dù vậy, hãy trở lại chính đề. Quả thật Nhị sư huynh đêm qua có thổ lộ cho ta biết đã phật ý như thế nào về thái độ chẳng tôn kính của người đối với Kiều gia. Có nguyên do gì chăng?

Hồng Bảo Kỳ thận trọng hỏi ngược lại:

- Riêng phản ứng của ngũ sư cô là thế nào? Có phải cũng không hài lòng, tương tự Nhị sư thúc chương môn nhân?

Ngũ sư cô cười nhẹ:

- Nếu ta đáp là cũng không hài lòng thì sao? Mà thôi, nhìn sắc diện sắp có phản ứng của người, ta cũng rõ nhất định có nguyên do khiến người khó thể tôn trọng lão Kiều, chủ nhân Kiều gia. Vậy sao không thành tâm tỏ bày? Ta hứa sẽ giúp người và nếu cần cũng hậu thuẫn, miễn người có nguyên do xác đáng.

Hồng Bảo Kỳ đành hé lộ một phần sự thật đã xảy ra:

- Mẫu tử của tiểu diệt năm năm trước vì từng lưu lạc đó đây nên tình cờ đến lưu ngụ cách không xa Kiều gia. Và đã xảy ra một diễn biến ngoài ý muốn khiến Kiều gia ngang nhiên sai phái thủ hạ, hai cao thủ, đến tận nhà và chỉ suýt nữa kể cả tính mạng của tiểu diệt cũng khó vẹn toàn.

Ngũ sư cô kinh tâm:

- Có chuyện đó sao? Vì nguyên nhân gì? Và phải ý người muốn ám chỉ đây cũng là lúc lệnh đường chẳng còn, duy một mình người nhờ may mắn nên thoát nạn? Nghĩa là hung thủ sát hại lệnh đường không ai khác ngoài Kiều gia?

Hồng Bảo Kỳ lại thận trọng hỏi:

- Hai cao thủ đó đã bị gia mẫu tự tay kết liễu, ngũ sư cô có còn quả quyết từng am hiểu thật rõ về gia mẫu chăng?

Ngũ sư cô giật mình:

- Vậy thì sai rồi. Ta quả quyết nhân vật người luôn xem là thân mẫu nhất định chẳng phải đáng sinh thành ra người. Vì mẫu thân người quả thật không hề biết võ công.

Hồng Bảo Kỳ cũng giật mình:

- Có một di thư do đích thân gia mẫu lưu lại. Chỉ tiếc tiểu diệt đã mất cơ hội xem tận mắt. Dù vậy, có một điều luôn khiến tiểu diệt hoang mang là qua thái độ quả quyết của một nhân vật từng đọc di thư ấy đã thổ lộ, lúc di thư gia mẫu tự xưng là di mẫu. Nếu vậy, mong ngũ sư cô nhớ lại, phải chăng gia mẫu còn có một bào tỷ hay một bào muội nào đó chăng?

Ngũ sư cô phân vân:

- Điều này ta không rõ. Chỉ biết mẫu thân người nhất định vì không am hiểu võ công nên ngay sau khi phụ thân người lâm đại nạn, vong mạng, do sợ hệ lụy nên đột nhiên mẫu thân người bỗng người bỏ đi, kể từ đó hoàn toàn biệt vô âm tín.

Hồng Bảo Kỳ chấn động:

- Gia phụ đã lâm đại nạn thế nào? Ai là thù nhân? Vì di mẫu - hãy kể nhân vật từng cứu mang nuôi dưỡng tiểu diệt chính là di mẫu - trước lúc mệnh chung có di ngôn hai điều.

- Hai điều gì?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Thứ nhất, di mẫu thổ lộ, vì cam nhận không thể giúp tiểu diệt báo thù nên từ lâu quyết không chỉ điểm võ học cho tiểu diệt, ý chỉ muốn tiểu diệt sống thật an phận như bao người bình thường khác.

Ngũ sư cô cau mày:

- Đủ hiểu di mẫu người có bản lãnh cũng chẳng inh. Vậy thì thật lạ, sao lại đủ bản lãnh cùng lúc kết liễu hai thủ hạ Kiều gia, nhất định phải là cao thủ?

Hồng Bảo Kỳ cố tình bỏ qua nghi vấn này bằng cách tiếp tục đến điều di ngôn thứ hai của di mẫu:

- Điều thứ hai di mẫu thổ lộ là bảo tiểu diệt phải báo phục phụ thù. Ngũ sư cô nghĩ sao?

Ngũ sư cô vụt hạ thấp giọng:

- Đó là phụ thù như thế nào? Và tại sao người để mất cơ hội tự đọc di thư?

Vậy hãy mau nhớ lại xem có lúc nào di mẫu người lỡ lời hoặc loáng thoáng nhắc gì đó về mối phụ thù này?

Hồng Bảo Kỳ hé lộ thêm một phần sự thật nữa:

- Di thư được di mẫu ẩn giấu dưới một tảng đá. Và vì tuân theo di mệnh, mãi gần đây tiểu diệt mới có đủ lực một chương tự quật vỡ tảng đá để thu hồi di thư. Tuy nhiên, người của Kiều gia một lần nữa xuất hiện, đoạt mất di thư.

Còn về mối phụ thù, tiểu diệt còn nhớ di mẫu từng than phiền, là tính khí của tiểu diệt giống hệt phụ thân, chỉ vì hết lòng với bằng hữu, còn là huynh đệ thật chí thân nên phải bất hạnh uống tử.

Ngũ sư cô kinh hoảng:

- Là ám chỉ nhị sư thúc người? Như vậy há lẽ đại sư huynh chỉ bị hãm hại và đích thực là do nhị sư huynh gây ra?

Hồng Bảo Kỳ kinh hãi:

- Thảo nào, thảo nào ... Nhưng sao ngũ sư cô có vẻ chẳng am hiểu gì?

Hoặc đã biết nhưng cố tình che giấu tiểu diệt?

Ngũ sư cô chột xua tay:

- Chớ kêu lớn tiếng và cũng chớ nghi ngờ thật ý của ta. Kỳ thực ... Nhưng thôi, hãy nghe ta hỏi, là liệu lời của di mẫu người có đáng tin chẳng? Vì theo mọi điều ta biết, nói đúng hơn là theo những gì mà bất luận ai ở Hoa Sơn phái cũng biết, thì giữa phụ thân người cùng nhị sư thúc quả thật chưa từng xảy ra bất kỳ mâu thuẫn nào. Cả hai lại rất thân, như thủ túc, có thể bảo là chí thân như di mẫu người thổ lộ.

Hồng Bảo Kỳ liền hạ thấp giọng:

- Tiểu diệt cũng am hiểu một ít về xuất xứ sư môn của di mẫu. Nhưng chỉ khi nào ngũ sư cô hứa sẽ kể hết toàn bộ sự thật, không được giấu bất kỳ một tiểu tiết nào, thì tiểu diệt mới dám thổ lộ.

Ngũ sư cô ngạc nhiên:

- Ý muốn nói với xuất xứ sư môn như thế, di mẫu người hoặc là không bao giờ bịa chuyện hoặc là chẳng bao giờ muốn dùng người để gây xáo trộn nội tình cho bốn phái Hoa Sơn?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Nếu có các dụng tâm như vậy, lẽ ra di mẫu từ lâu nên trao truyền võ học cho tiểu diệt. Nhưng đằng này, di mẫu cam chịu uống tử và nhất là tịnh không một lời đề cập đến phái Hoa Sơn, một điều đáng lý tiểu diệt cần được tỏ tường từ lâu.

Ngũ sư cô miễn cưỡng thừa nhận:

- Luận như người cũng đúng. Nếu vậy, xuất xứ sư môn của di mẫu người là thế nào? Hy vọng qua đó sẽ minh bạch vì sao theo ý người, ta cũng nên xem trọng xuất xứ sư môn của di mẫu người.

Chợt từ chỗ mơ hồ nào đó cũng thuộc phạm vi khu rừng đột ngột vang lên tiếng chạm chuông giao phong.

“Ầm! Ầm!!”.

Hồng Bảo Kỳ và ngũ sư cô cùng động tâm, lập tức nhìn nhau:

- Lẽ nào vẫn là tai họa mãi đeo đẳng phái Hoa Sơn?

- Đừng chậm trễ, ngũ sư cô, mau đến xem thế nào.

Cả hai bật lao đi.

“Vút! Vút!”.

Qua đó Hồng Bảo Kỳ có phát hiện:

- Sau trận chiến đêm qua, ngũ sư cô lúc này cơ hồ đã kịp phục nguyên trọn vẹn?

Cùng thi triển đi sát cạnh Hồng Bảo Kỳ, vị ngũ sư cô cũng nêu nhận định:

- Khinh thân pháp của người đã khá hơn? Là nhờ yếu quyết đêm qua ta chỉ điểm? Phần ta, thật may là vừa được tạm nghỉ chân cạnh người, chứ trước đó nào đã khôi phục, dù độ bảy tám phần? Nhưng sao người chưa đáp về xuất xứ sư môn của di mẫu người?

Thêm một lần nữa Hồng Bảo Kỳ chưa kịp mở miệng đáp thì lại xảy ra sự gián đoạn. Lần này là một loạt tiếng quát, nghe khá rõ:

- Lão phu tuyệt vô ân vô oán cùng người. Có sao thoát gặp vội xuất thủ?

Đã vậy đừng trách lão phu đắc tội. Đỡ chưởng!!

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ lập tức tăng nhanh cước lực:

- Đây là nhân vật đang bị Tịch Sơn môn truy tìm. Nhưng tiểu diệt đang rất cần nhân vật này. Ngũ sư cô xin đừng xen vào. Và nếu được, đành tạm chia tay ngũ sư cô ở đây. Cáo biệt!

“Vù ...”.

Và Hồng Bảo Kỳ vì xuất hiện quá nhanh nên đã hết cơ hội ẩn thân cho dù không muốn phải chạm trán lúc này với một trong hai nhân vật đang cùng hợp lực đối đầu với mỗi một mình lão nhân quý diện.

Lúc đó, chưởng kinh chạm nhau, làm các đối thủ tạm phân khai và là cơ hội ột nhân vật tỏ ra bất ngờ khi nhận ra có thêm sự xuất hiện của Hồng Bảo Kỳ:

- May thật, lại gặp người ở đây, kẻ dám lấy oán báo ân, đột ngột ly khai Kiều gia, cho dù gia chủ nhân chưa một lần bạc đãi.

Và đến lượt lão nhân quý diện cũng nhận thấy sự xuất hiện của Hồng Bảo Kỳ:

- Tiểu tử người có can hệ Kiều gia? Vậy thì rõ rồi, lũ này chột đối phó lão phu phải chăng cũng chung chủ định của người, như mới đêm qua, lúc gặp nhau tự miệng người đã tỏ lộ?

Hồng Bảo Kỳ nhân trận chiến tạm dừng bèn tiến đến và đối đáp với người Kiều gia:

- Kiều gia tuy không bạc đãi nhưng tại hạ không cam tâm chịu phế bỏ võ công nên chẳng thể không tự ly khai.

Đoạn Hồng Bảo Kỳ quay qua lão nhân quý diện:

- Tại hạ tuyệt nhiên vô can hệ Kiều gia. Liệu có thể hỏi đã xảy ra chuyện gì?

Nhân vật Kiều gia chột hừ lạnh:

- Người đâu dễ phũ nhận, bảo là vô can Kiều gia? Trái lại, ta khuyên người nên ngoan ngoãn và ngay lập tức tự phế bỏ võ công thì hơn. Nếu không, chỉ cần thái độ người đang tỏ ra thân thiện với thủ hạ Tịch Sơn môn, cũng đủ khiến ta thay gia chủ nhân, thù kiết người còn hơn là tạo đại họa sau này.

Lão nhân quý diện cười khàn khàn:

- Nếu vậy, với tình thế này, liệu Hồng tiểu tử người có cần sự tiếp trợ của lão phu chăng? Hay cứ để người một mình đương đầu và lão phu đành có lời cáo biệt? Khà khà ...

Hồng Bảo Kỳ cũng cười, nhưng chỉ là một cái nhếch môi và không cười thành tiếng:

- Muốn thoát họ, đối với tại hạ nào quá khó. Nhưng về phần tiền bối, tại hạ vì cần nên quyết không để tiền bối dễ vượt mất như đêm qua. Không tin, lần này tiền bối thử chạy xem?

Hai nhân vật Kiều gia lập tức phân khai, một thì lao đến chỗ lão nhân quý diện, còn một kia thì cao ngạo bật chồm vào Hồng Bảo Kỳ:

- Người thật quá tự phụ. Vậy để xem lần này cách người thoát thế nào.

Đỡ!!

“Ào ...”.

Ở bên kia, lão nhân quỷ diện bật gầm:

- Bọn người lúc này hai người còn không làm gì được lão phu. Bây giờ chỉ với người, muốn nạp mạng chắc? Hãy đỡ!

“Ào ...”.

Nhân vật đang đối chiêu cùng lão quỷ diện cũng gầm quát trả:

- Vị tất như lão nghĩ. Vì nếu muốn, bọn ta đâu để lão có cơ hội chi trì.

Nhưng với tình thế lúc này. Ha ... Ha ... ắt hẳn nên cho lão biết thế nào là lợi hại. Xem chiêu. Ha ... Ha ...

Với cảm nhận nghi ngờ về hành vi của hai nhân vật này, nhất là qua lời lẽ phản thường vừa nghe, Hồng Bảo Kỳ thay vì tránh chiêu, lại bất ngờ xuất lực đối phó với nhất kinh đang cuộn cuộn ập đến:

- Kiều gia luôn có những hành sự kỳ bí khác thường, nhất định bản lãnh phải thập phần lợi hại, khiến tại hạ không thể không mạo muội lãnh giáo. Xem chiêu!!!

“Ầm!!!”.

Ngờ đâu chấn kinh lập tức bức dội Hồng Bảo Kỳ, để khi minh bạch thủ hạ Kiều gia quả thật lợi hại thì đây là nhận thức đến với Hồng Bảo Kỳ quá muộn. Và đối thủ quả nhiên vừa cười vừa nhảy bổ vào Hồng Bảo Kỳ.

Cũng lúc này, tiếng chạm kinh ở cực diện bên kia dù chậm thì vẫn vang lên, kèm theo là tiếng kêu thất thanh phần nộ của lão nhân quỷ diện:

- Người đã lén dụng độc?

Vừa lúc đó, Hồng Bảo Kỳ ngay khi minh bạch bản lãnh chẳng bằng, để đối phó với một chiêu nữa do đối phương nhân đà thắng thế ập tới, đành đảo người thi triển thân pháp Mã Bộ Thiên Hành, hy vọng kịp tránh chiêu.

Ngờ đâu chẳng có dấu hiệu nào báo trước, hai mắt của Hồng Bảo Kỳ chợt hoa lên và lập tức toàn thân lão đảo, khiến bộ pháp đang thi triển bỗng đình trệ, liền bị ngọn kinh của đối phương lần này hóa ra thật nhẹ nhàng hất cho ngã lăn quay.

“Huych!”.

Vẫn chưa hiểu điều gì đã xảy ra khiến bản thân dễ thảm bại đến vậy.

Hồng Bảo Kỳ bỗng nghe thấy hai nhân vật Kiều gia nhìn nhau và thì nhau cười:

- Với thủ đoạn này, đâu phải lão là nhân vật đầu tiên được nếm mùi lợi hại? Ha ... Ha ...

- Người cũng nên cam phận đi thôi. Hồng tiểu tử. Vì bất luận người có kịp vận dụng công phu Huyết Thủ tà môn hay không thì đây vẫn là kết cục dành cho người. Ha ... Ha ...

Và lão nhân quỷ diện bất chợt cũng bị ngã, rất gần và hầu như ở ngay phía sau Hồng Bảo Kỳ.

Vừa lúc đó, ngũ sư cô của Hồng Bảo Kỳ bất thần xuất hiện:

- Kiều gia tuy bấy lâu nay luôn hành sự quang minh lỗi lạc. Thật bất ngờ lần này ta lại mục kích một cảnh hy vọng được nghe nhị vị giải thích.

Hai nhân vật nọ giật mình:

- Công Tôn Minh nữ hiệp đây ư?

- Nhưng xin đừng ngộ nhận hoặc cho Kiều gia có hành vi bất minh. Kỳ thực đây chỉ là chút công phu thô thiển bọn mõ bất đắc dĩ phải vận dụng.

Và cả hai tranh nhau nói, tranh nhau giải thích, khiến Công Tôn Minh - Ngũ sư cô của Hồng Bảo Kỳ - chẳng còn cơ hội nào lên tiếng. Họ tiếp tục:

- Phải đấy. Nhất là Công Tôn nữ hiệp nên biết đối phương là hai nhân vật thế nào. Kia là thủ hạ Tịch Sơn môn.

- Không sai. Riêng tiểu tử này thì đã luyện được tà môn công phu Huyết Thủ. Muốn đối phó cho thật vẹn toàn, bọn mõ không thể không thi thố một ít thủ đoạn. Nhưng tuyệt nhiên không là dụng độc như Công Tôn nữ hiệp đã nghe hoặc đang thầm nghĩ. Thật đấy.

Tỏ ra nghi ngờ, Công Tôn Minh sau một thoáng nhìn Hồng Bảo Kỳ liền quay lại, diện đối diện với hai nhân vật nọ. Bỗng Hồng Bảo Kỳ chợt đứng lên và lập tức bật lao đi.

“Vút!”.

Bị Công Tôn Minh che mắt, hai nhân vật nọ phát hiện đã muộn:

- Úy! ? Sao tiểu tử vẫn có thể bỏ chạy?

- Đuổi theo mau, không xong rồi, cả lão quỷ cũng được Hồng tiểu tử cứu đưa đi. Thật là ...

Tỏ vẻ thất vọng, cả hai lắc đầu và bỏ đi.

Và với tứ phía đều là rừng, phần vì quá chú tâm nên sau đó, Công Tôn Minh cũng không thể biết cần phải tìm Hồng Bảo Kỳ ở đâu, đành lẩm bẩm:

- Vậy hắn nháy mắt, ra hiệu với ta vì ý gì?

... Cũng có nghi vấn tương tự, lão nhân quỷ diện sau khi được Hồng Bảo Kỳ cứu thoát, đang cùng nhau ẩn thân ở chỗ thật kín đáo, lão gương mở miệng hỏi:

- Ở người có nhiều điều kỳ quái khó hiểu. Vậy nói đi, phải chăng người không ngại độc? Nhờ người sớm phát hiện nên kịp bẻ khí hay ngay sau đó người được nhân vật Hoa Sơn phái lên trao giải được? Vì lão phu thấy người dùng ánh mắt ra hiệu cùng Công Tôn Minh?

Hồng Bảo Kỳ ngạc nhiên, nhưng chỉ dám thì thào hỏi ngược lại lão:

- Đối phương đã dùng độc thật sao? Thế mà tại hạ ngỡ chỉ ngẫu nhiên bị một thoáng hoa mắt và đã tự hết. Còn cách tại hạ dùng mắt ra hiệu ư? Gia phụ từng là đại đệ tử Hoa Sơn phái, nhân vật vừa rồi là ngũ sư cô. Tại hạ ra hiệu là nhờ ngũ sư cô tạm che mắt họ, nhân đó mới có cơ hội tẩu. Vậy là tiền bối vì trùng độc nên nhất thời khó thể cử động? Tại hạ lại ngỡ tiền bối bị chứng thương, đành thuận tay cứu mang theo. Vậy hiện tình của tiền bối lúc này thế nào?

Lão sững sờ nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Lẽ nào người tình cờ có tấm thân bách độc bất xâm và không hề hay biết? Thôi nào, đừng phỉnh phờ đối gạt lão phu. Trái lại, hãy mau tìm cách giúp lão phu giải độc.

Hồng Bảo Kỳ cau mày:

- Thế nào là tấm thân bách độc bất xâm? Mà này, giả như tại hạ ngẫu nhiên đạt được điều đó thì muốn giúp tiền bối giải độc cần phải hành động như thế nào?

Lão vẫn ngỡ ngàng nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Nếu không từng quen biết người một thời gian, lão phu e khó thể tin đây là những lời đích thực rất thành tâm, nhất là qua sắc diện của người lúc này.

Nào, hãy tự xem xét lại khắp các kinh mạch. Có thật người hoàn toàn vô sự chẳng?

Hồng Bảo Kỳ toan thực hiện, chợt từ xa xa bỗng vọng đến một giọng nói mơ mơ hồ hồ:

- Bất tất phải xem xét lại. Vì đã đến lúc cả hai đừng mong thoát khỏi Kiều gia phen này.

Không thể nhận rõ phương vị vừa phát ra thanh âm, Hồng Bảo Kỳ bàng hoàng khê hỏi lão nhân quỷ diện:

- Tiền bối có nhận ra đối phương đến từ phương vị nào chẳng?

Lão lắc đầu thở dài:

- Lão phu đã bị trúng độc, kể cả tự vận dụng chân lực cũng vô khả, làm sao còn bản lĩnh đáp lại nghi vấn này của ngươi? Nhưng sao ngươi không nhận ra phương hướng phát thoại thật sao? Vậy thì lẽ nào đối phương đang vận dụng tuyệt kỹ từ lâu đã thất truyền là Tấn Áo Tổng Âm?!

Hồng Bảo Kỳ hoài nghi:

- Là hậu quả gì chứ?

Sắc diện của lão nhân quỷ diện tái nhợt:

- Thật không ngờ lại đúng là công phu này? Vậy thì hậu quả sẽ tốt cùng khốc liệt. Và lúc này dù ngươi muốn giúp lão phu cũng vô khả, bất luận ngươi có thật đã luyện được tà môn công phu Huyết Thủ hay không?

Hồng Bảo Kỳ càng thêm hoài nghi:

- Nhưng sao mãi chưa thấy đối phương xuất hiện? Vả lại, tại hạ còn một nghi vấn nữa, là dường như đối phương có một thánh lực thật tinh tường, đến độ lời của tại hạ dù thật khê cũng bị đối phương nghe rõ mồn một.

Lão động tâm, chợt ra hiệu cho Hồng Bảo Kỳ kề tai lại gần, đoạn lão phụ nhĩ:

- Hãy quan sát kỹ. Có thật đối phương vẫn chưa xuất hiện chẳng?

Hồng Bảo Kỳ từ chỗ ẩn lại tiếp tục ngưng thần nghe ngóng và lắc đầu.

Ra hiệu cho Hồng Bảo Kỳ đừng lên tiếng, lão lại tiếp tục phụ nhĩ:

- Nếu vậy thì tốt rồi. Ngươi vẫn thoát với điều kiện chấp thuận đưa lão cùng đi.

Hồng Bảo Kỳ cười cười, bắt chước lão, cũng khê phụ nhĩ vào tai lão:

- Tại hạ đâu dễ để vượt mắt tiền bối lần nữa? Dĩ nhiên sẽ đưa tiền bối cùng đi.

Lão nhần nhó:

- Không phải chuyện đùa đâu, nhất là với công phu Tấn Áo Tổng Âm tốt cùng lợi hại. Hãy nhất nhất tuân theo từng chỉ điểm của lão phu. Rõ chưa?

Bán tín bán nghi, Hồng Bảo Kỳ sau một thoáng nhìn lão đành quay lại, ra hiệu cho lão mau nằm phục trên lưng.

Lão đích thực đã chẳng thể tự vận dụng chân lực, vì cách lão ngã trên lưng Hồng Bảo Kỳ quả là vô lực. Dù vậy, khi đã tự quàng tay quanh thân Hồng Bảo Kỳ, lão khấn trương bảo:

- Ngươi không được lên tiếng, cho dù bất chợt như nghe thanh âm của đối phương thật gần, hoặc bị lời của đối phương đe dọa. Tóm lại, ngươi chỉ việc ngậm cầm miệng và nhất nhất thực hiện theo từng mệnh lệnh của lão phu. Để bắt đầu, nào, chạy đi, không cần vội, thoát tiên là hướng Bắc. Đi nào.

Không còn nghĩ lão đang cố tình làm ra vẻ thần bí. Hồng Bảo Kỳ vội đưa lão đi.

“Vù ...”.

Bỗng thanh âm mơ hồ lại vang lên đầy sắc giận:

- Ngươi vẫn dám tẩu ư? Thật to gan. Hay là ngươi chẳng tin công phu Tấn Áo Tổng Âm nếu được bốn nhân dụng toàn lực sẽ khiến ngươi lập tức lâm Ma Chướng, thần trí trở nên điên đảo thác loạn?

Lão nhân quỷ diện vẫn phụ nhĩ dặn Hồng Bảo Kỳ:

- Không được mở miệng. Cứ tin lão phu. Giờ thì đi qua phía Tây.

Nhưng chỉ mới chuyển hướng và chưa chạy được mấy bước thì Hồng Bảo Kỳ lại nghe lão bảo:

- Cũng không phải. Hãy thử chuyển ngược về hướng Đông. Nào, thực hiện đi. Đừng nghi ngờ, cũng đừng nghĩ lão phu đang muốn hí lộng. Nào.

Hoang mang vô tả, dù sao, Hồng Bảo Kỳ vẫn thực hiện.

- Người đã biết lợi hại chưa. Xung quanh người đều là thiên la địa võng, người hãy nên ngoan ngoãn tự dưng lại trước khi quá muộn.

Thật may, tận tai Hồng Bảo Kỳ liền nghe tiếng lão nhân quỷ diện nhẹ thở phào:

- Tốt rồi, thế mà lão phu ngỡ bản lãnh của đối phương phải inh hơn gấp bội. Còn như thế này hoàn toàn vô ngại. Bây giờ thì người có thể chạy nhanh được rồi. Này, lão phu chưa bảo người chạy theo hướng Đông Nam ư?

Mau đáp bộ chuyển hướng ngay, được rồi, giờ thì chạy, có bao nhiêu công phu bản lãnh thì giở ra bằng hết. Cứ chạy, càng nhanh càng tốt. Chạy đi, nhanh nữa, nhanh lên nữa.

Tuân theo lão, Hồng Bảo Kỳ chạy thật nhanh, có bao nhiêu bản lãnh khinh công thì giở ra tất cả. Và khi gặp chướng ngại, các cội cây rừng chẳng hạn, Hồng Bảo Kỳ lập tức chuyển qua bộ pháp Mã Bộ Thiên Hành chạy vòng qua, nhờ đó không để ảnh hưởng đến cước lực.

“Vù ...”.

Tương tự, lúc gặp toàn là các lùm cây đại thấp là sà, Hồng Bảo Kỳ vận dụng yếu quyết do Công Tôn Minh chỉ điểm, giúp cước lực vẫn nhanh và ung dung đưa lão cùng lao vượt qua những chỗ có chướng ngại thấp.

“Vút!”.

Cứ như thế cho đến lúc Hồng Bảo Kỳ nghe thanh âm xa lạ một lần nữa lại vọng đến:

- Hóa ra người vẫn thoát? Nói mau, nhân vật nào từng chỉ điểm người cách phá giải Tống Âm Tán Áo? Lẽ nào tiện nhân Viên Linh Linh vẫn tại thế và người đã may mắn được tiện nhân thu nhận làm truyền nhân?

Hồng Bảo Kỳ vẫn chạy, vẫn nhớ lời căn dặn của lão nhân quỷ diện để quyết không một lần mở miệng. Cho dù tiếp đó Hồng Bảo Kỳ lại nghe đối phương động nộ gầm vang, khá gần:

- Người vẫn mang theo lão họ Thụy? Hay chính lão Thụy mới là kẻ chỉ điểm người cách phá giải bí kỹ của bốn nhân? Mau đứng lại và giao nộp ngay lão Thụy cho bốn nhân.

Cửa rừng chợt hiển hiện, mở một khung cảnh thật mênh mông cho Hồng Bảo Kỳ lao vọt ra. Nhân đó, tuy vẫn tiếp tục chạy, Hồng Bảo Kỳ lần đầu mạo hiểm, vội lên tiếng hỏi lão nhân quỷ diện vừa nghe đối phương gọi là lão Thụy?

- Có phải chúng ta đã thoát? Bây giờ thì thế nào? Sao mãi không nghe tiền bối nói gì nữa?

Thật lạ, không hề nghe lão Thụy đáp, thay vào đó, đuối sát phía sau Hồng Bảo Kỳ lại là thanh âm thấp phần đặc ý của đối phương:

- Thoát được vòng vây Tán Áo Tống Âm, tiểu tử người kẻ đã sử dụng hết mọi vận may. Và bây giờ, Ha ... Ha ... dù là Đại la kim tiên cũng đừng mong thoát nữa. Ha ... Ha ...

Hồng Bảo Kỳ vẫn chạy, mắt thì vội quét nhìn khắp nơi và hầu như thất vọng lúc thấy xa xa phía trước đã là một dãy núi chắn ngang. Có chăng, lợi cho Hồng Bảo Kỳ là bầu trời lúc này lại sắp chuyển về chiều với một ít cụm mây đen vẫn thường xuất hiện vào thời tiết lúc này. Nhưng vị tất hẳn có mây đen là có mưa. Huống hồ, liệu có chi trì và giữ toàn vẹn sinh mạng cho đến khi trời tối hẳn hoặc có lúc chợt đổ mưa hay không thì Hồng Bảo Kỳ không dám nghĩ. Tương tự, trời tối hay chợt đổ mưa thì sao? Vị tất sẽ là thuận lợi như Hồng Bảo Kỳ vừa nghĩ đến.

Chợt đổ ập đến từ phía sau vào lưng Hồng Bảo Kỳ là một lực đạo cực uy mãnh:

- Người còn không mau nằm xuống?!

“Ào ...”.

Theo bản năng, Hồng Bảo Kỳ xoay người tạt bộ, chân vẫn chạy với phương hướng đã vụt chuyển sang phía tả.

“Vù ...”.

Đối phương chưa lộ diện vụt cười:

- Phản ứng của ngươi quả không ngoài dự đoán của bốn nhân. Ngã này.

Ha ... Ha ...

Và có một vật bật quật mạnh vào phần thân bên tả của Hồng Bảo Kỳ “Chát! Soạt”.

Chấn lực đẩy Hồng Bảo Kỳ loạng choạng, đồng thời cũng khiến lão quỷ diện lâu lắm mới chịu mở miệng bật thành tiếng, dù chỉ là tiếng thét đau đơn:

- Ôi ... chân của lão phu? Ngươi chạy như thế sao, tiểu tử?

Phần Hồng Bảo Kỳ thì cũng một phen khiếp đảm do chợt nhìn thấy đã có một chi, là một cẳng chân phía bên tả, bỗng tự rơi ra từ phần thân cũng ở bên tả của Hồng Bảo Kỳ.

Nhìn lại thì nhận ra đó chỉ là chân của ai khác, vì đôi chân của Hồng Bảo Kỳ vẫn nguyên vẹn và hiện lúc này quả thật vẫn còn đang chao đảo cố giữ cho thân hình đứng vững.

Và sự thật ấy cũng được đối phương vẫn lẩn khuất đuổi bám ở phía sau Hồng Bảo Kỳ bật thành tiếng thừa nhận:

- Tiểu tử ngươi vận mệnh vẫn còn may đến thế sao, được chân lão Thụy đón nhận thay vì phải là chân người?

Nhờ đó, lão Thụy cũng nhận ra sự thật:

- Tiểu tử ... đừng chạy nữa. Trái lại ... nếu không diện đối diện ... ngươi muốn thi triển ... bộ pháp để lẩn tránh cũng không thể ... Nào, lão phu biết bộ pháp của ngươi khá lợi hại. Quay lại mau.

Giọng của lão Thụy càng lúc càng rõ dần, cuối cùng là một mệnh lệnh khiến Hồng Bảo Kỳ bất khả bất tuân.

Ngờ đâu từ phía sau, đối phương lại tấn công:

- Dù là Đệ Nhất Tuyệt Bộ vang danh giang hồ ngay lúc này có bất chợt đến tận đây chỉ điểm, Ha ... Ha ... ngươi tuyệt chẳng có bất kỳ cơ hội nào. Nằm xuống!!

Phía thân bên tả của Hồng Bảo Kỳ lại bị một chấn lực quật chạm vào thật mạnh, khiến toàn thân Hồng Bảo Kỳ lần này không chỉ chao đảo ngã nghiêng mà còn bị đột ngột xoay người, khiến đôi chân tự bắt chéo vào nhau suýt ngã.

Dù vậy, tiếng chấn chạm vang ra thật lạ, là một tiếng kêu chạm chát chúa, nhất định không thể do lợi khí sắc bén chạm vào nhục thể thịt da mà có.

Không những thế, đến cả toàn thân Hồng Bảo Kỳ sau loạt bị chấn chạm cũng không một chút nào suy yếu hay bị phương hại. Vì thế, nhân lúc xoay người và lão đảo, Hồng Bảo Kỳ may không bị ngã, vội vận dụng ngay Mã Bộ Thiên Hành, luân chuyển nhiều cước bộ liên tiếp, được cơ hội lần đầu nhìn rõ nhờ diện đối diện với đối phương.

Đó là một nhân vật ảnh khảnh, từ diện mạo cho đến khắp toàn thân đều được bao phủ bởi một lớp hắc y, khiến bất luận ai thoát nhìn cũng ngỡ là một thân hắc mộc biết di chuyển. Và lúc này Hắc mộc nhân đang bàng hoàng khê kêu:

- Ngươi đã luyện Thiết Bố Sam hay Kim Cương Bất Hoại tuyệt kỹ?

Lão Thụy lập tức thì vào tai Hồng Bảo Kỳ:

- Ngươi khá lắm. Bây giờ thì vận mệnh hai chúng ta đều trông chờ vào bộ pháp của ngươi. Hãy mau di chuyển. Phần lão phu, dù mất khá nhiều máu nhưng nhờ đó độc chất cũng tự giảm đi nhiều. Thiết nghĩ,

trong máu người nhất định phải có hoạt động trên quý hóa giải chất độc. Người không ngại chứ nếu lão phu đành mạo muội xin một ít máu huyết của người?

Hồng Bảo Kỳ dù có nghe thì vẫn không hiểu, hoặc giả vì sơ tâm nên không kịp nghĩ ra điều lão Thụy nói là có ý nghĩa gì. Huống hồ ngay lúc này, vì phát hiện Hắc mộc nhân vẫn chưa có bất kỳ thái độ nào, Hồng Bảo Kỳ nhận ra ngay cơ hội nên lập tức dịch chuyển, tìm cách tiếp cận Hắc mộc nhân như đã nhiều lần cũng nhờ vận dụng cách này và đắc thủ.

Hồng Bảo Kỳ thi triển Mã Bộ Thiên Hành tiếp cận đến gần phía sau lưng Hắc mộc nhân và bật quát với cơ hội đích thực đang có:

- Xem chừng!!

“Ào ...”.

Hắc mộc nhân giật mình và thật lạ, chỉ chớp mắt đã bay biến đâu mất, nhanh thật nhanh.

“Vù ...”.

Cùng lúc này, một bên vai của Hồng Bảo Kỳ vụt đau nhói:

- Chao ôi ...

Cảm giác đau làm mọi dịch chuyển của Hồng Bảo Kỳ vụt ngưng lại.

Lập tức từ chếch trên cao xuất hiện một đạo chưởng kinh uy mãnh quật đúng vào Hồng Bảo Kỳ:

- Người không ngại lợi khí, há lẽ cũng vô ngại luôn với tuyệt kỹ này của bổn nhân? Đỡ!!

“Ào ... Ào ...”.

Lão Thụy lại lên tiếng, vì hốt hoảng nên thật khẩn trương:

- Người đau thì có, có sao đột ngột dừng? Nào, chạy mau, di chuyển mau.

Cảm giác ở đầu vai Hồng Bảo Kỳ cũng tan biến, chỉ còn một ít tê tê không đáng kể. Thế nên cũng khẩn trương theo thanh âm của lão Thụy, Hồng Bảo Kỳ lắc người dịch chuyển ngay:

“Vút!!”.

Vừa may, Hồng Bảo Kỳ kịp lẩn thoát đạo chưởng kinh của Hắc mộc nhân trong gang tấc, khiến nền đất cạnh chân Hồng Bảo Kỳ đành hứng chịu thay.

“Ầm!!”.

Dư kinh phát tán, làm Hồng Bảo Kỳ nghiêng ngã đảo chao với cảm giác không biết sẽ bị ngã lúc nào.

Nhưng lại thêm một lần may mắn nữa, toàn thân Hồng Bảo Kỳ vụt nghe nhẹ tênh, tạo cơ hội cho Hồng Bảo Kỳ kịp thời ổn định cước bộ và thoát xa phạm vi uy lực của dư kinh hiện hãy còn phát tán tác động.

“Vù ...”.

Ngờ đâu bỗng nghe tiếng lão Thụy kêu thất thanh:

- Dừng chạy bỏ lão phu. Người đã làm ngã lão phu, định bỏ mặc lão phu thật sao? Ối ...

Thì ra uy lực của dư kinh phát tán còn làm lão Thụy không thể ôm giữ vào Hồng Bảo Kỳ được nữa. Và lão kêu vì bị ngã, cũng là sợ bị Hồng Bảo Kỳ bỏ rơi.

Hồng Bảo Kỳ quay lại.

Lão Thụy đã mất một chân, đang vụng về một cách thảm não để tự đứng lên bằng một cẳng chân duy nhất còn lại.

Hắc mộc nhân thì lừ lừ tiến lại gần lão Thụy, thái độ đã rõ là phen này lão Thụy e khó thoát thủ đoạn của y.

Hồng Bảo Kỳ vội lao đến:

- Tại hạ quay lại đây. Tiền bối hãy cố lên.

“Vù ...”.

Nhưng Hắc mộc nhân vụt quay lại:

- Quả nhiên đúng như bốn nhân định liệu. Người hãy mau lại đây và nạp mạng.

Hắc mộc nhân tung kinh quật thẳng vào đà đang lao đến của Hồng Bảo Kỳ “Ào ...”.

Phía sau Hắc mộc nhân, lão Thụy dù vung về vẫn đang tự ngồi lên. Và chỉ thêm một ít nỗ lực nữa thì thể nào lão cũng tự đứng lên được.

Phần Hồng Bảo Kỳ thì bất ngờ bật cười:

- Tại hạ cũng toan liệu đúng. Thật thất lễ vì phải để tôn giá phen này thất vọng. Hựt này, hà hà ...

Và Hồng Bảo Kỳ đảo người biến mất.

“Vút ...”.

Ngọn kinh của Hắc mộc nhân vậy là mất đối tượng, lao luôn vào khoảng không vô tận.

“Ào ...”.

Hắc mộc nhân lập tức quay người và đảo mục quang loang loáng để kiếm tìm, ngờ đâu được thấy lão Thụy dù chưa thể tự đứng thẳng lên vẫn nghiêng rặng quật ra một chiêu kinh:

- Hãy ném thử một chưởng Phích Lịch của lão phu.

“Ào ...”.

Hắc mộc nhân thần tốc kéo tay lên và bật rít:

- Muốn ám toán ư? Lão Thụy người phải chết.

Song phương vẫn có vị thế đứng khá gần nhau và vì vô tình cùng diện đối diện nên nhị kinh của cả hai ngay khi xuất phát liền thần tốc vô ập vào nhau.

“Vù ...”.

“Ào ...”.

Và lúc này, Hồng Bảo Kỳ lại bất chợt hiện thân, ở ngay phía sau Hắc mộc nhân. Thế nên Hồng Bảo Kỳ vừa cười lạnh vừa tận lực tung kinh:

- Có muốn ném một chưởng Huyết Thủ Toái Bia chăng? Trúng!!

Đó là một diễn biến mà Hắc mộc nhân hầu như chưa hề lường đến. Bằng chứng là Hắc mộc nhân lập tức để lộ một biểu hiện giật mình và còn thần tốc bật tung người lên cao, rất nhanh.

“Vút!!”.

Nhưng Hắc mộc nhân nhanh thế mấy cũng không thể thoát một kích quá bất ngờ của Hồng Bảo Kỳ.

“Bùng!!”.

Toàn thân Hắc mộc nhân lập tức khựng lại, hành vi đang phi thân cũng dở dang, thế là thêm cơ hội cho nhất kinh của lão Thụy đắc thủ.

“Ầm!!”.

Hắc mộc nhân bị chấn thoái hậu, và vô tình lùì nhanh đúng vào Hồng Bảo Kỳ hiện vẫn đứng ở phía sau.

“Vù ...”.

Vậy là đến lượt Hồng Bảo Kỳ giật mình, lập tức nhảy tránh, sau đó muốn lấy lại cơ hội đang có thì tất cả đều quá muộn.

Vì thật nhanh, Hắc mộc nhân chợt bật lao đi, đào tẩu.

“Vút”.

Lão Thụy khi lên tiếng thì càng muộn hơn:

- Sao ngươi không chế ngự? Ôi, Tiếc thật!!

Cùng lúc đó lão tự ngã xuống:

- Ôi ...

Hồng Bảo Kỳ lại gần lão:

- Tiền bối ...

Chợt lão vùng lên, chộp vào tay Hồng Bảo Kỳ và kéo lại gần:

- Lúc này chỉ mới cần, do ngươi đau nên lão phu chưa lấy đủ máu huyết của ngươi để giải độc. Bây giờ thì hãy cho lão phu làm lại.

Hồng Bảo Kỳ giật mình, vội vùng tay:

- Cần ư? Hóa ra vừa rồi là tiền bối cần vào đầu vai tại hạ?

Lão bị Hồng Bảo Kỳ hất ngã trở lại:

- Ôi ...! Nhưng này, há lẽ ngươi không muốn giúp lão phu giải độc? Nhanh lên vì chất độc lại phát tác, phen này e lão phu chết mất.

Chợt giữa rừng không bật vang lên một tiếng nổ đình tai.

“Ầm!!”.

Hồng Bảo Kỳ giật nảy người. Nhưng nhìn lại thì chỉ thấy đấy là một thiên tượng, tiếng sét nổ và kéo theo là lác đác xuất hiện những giọt mưa. Hồng Bảo Kỳ vội bảo lão:

- Dù gì chúng ta cũng phải tìm chỗ trú mưa. Lão thấy sao?

Mưa chưa đến thì gió đã nổi lên, khiến toàn thân lão Thụy chợt run bắn và phát lạnh từng cơn:

- Lão phu e ... khó thể chi trì ... nếu như không ... không kịp thời giải độc ...

Ngươi ... ngươi ...

Do ngại lão đang giả vờ hầu lừa mình đến gần để lão lại giở trò cần, thế nên khi Hồng Bảo Kỳ có quyết định thì đã phần nào muộn. Lão vụt nằm yên, hoàn toàn hôn mê.

Cố nén tiếng thở dài, Hồng Bảo Kỳ nhắc lão lên và đưa đi, đành đội mưa chạy luôn một mạch về phía dãy núi đen mịt ở xa xa.

“Vù ...”.

15. Chương 15: Thoát Kiêu Gia Lại Sa Hải Hà Trong Nguy Biến, Thiên Duyên Tiền Định

Thấy lão cựa mình, Hồng Bảo Kỳ mỉm cười và lên tiếng:

- Này, tỉnh lại thì tốt rồi. Để tiền bối đừng trách tại hạ nào là bỏ mặc, nào là không giải độc cho tiền bối.

Bất luận ai vừa lai tỉnh sau khi bị hôn mê đều ngỡ ngàng đảo mắt nhìn quanh:

- Trời vẫn còn tối ư, nên ngươi phải đốt lửa sưởi ấm? Đây là một thạch động? Đừng bảo ngươi đã đưa lão phu quay trở lại đây vực Tuyệt Mệnh nha.

Hồng Bảo Kỳ vẫn mỉm cười:

- Thấp lửa để sưởi ấm thì đúng, cũng là để hong khô toàn bộ y phục hai chúng ta đã thấm ướt suốt đêm qua. Nhưng lúc này, như vừa nói, màn đêm đã qua từ lâu và sở dĩ xung quanh vẫn tối vì chúng ta đang ẩn khá sâu trong một thạch động chỉ do tại hạ tình cờ phát hiện. Tiên bối không nhận thấy cả hai chúng ta đều trần trụi trực như nhau hay sao?

Lão nhìn lại thân lão:

- Ôi, chân của lão phu? Sao người vẫn để máu huyết của lão phu chảy mãi thế này? Thảo nào, dù tỉnh lại, lão phu vẫn có cảm giác toàn thân cứ mãi mỏi mệt.

Hồng Bảo Kỳ nhăn nhó:

- Tiên bối bị tiện đứt một chi, dĩ nhiên máu phải chảy. Dù vậy, tại hạ cũng đã dùng một mẩu y phục cột chặt lại rồi, chỉ còn máu chảy rỉ rỉ, há lẽ vẫn không làm tiên bối hài lòng?

Lão mệt nhọc nằm thở dốc:

- Lẽ ra người phải điểm huyết chỉ huyết cho lão phu. Cho người hay, vì để máu huyết mãi tuôn chảy, sẽ chính là dấu vết nếu bọn họ vẫn muốn tìm và đối phó cả người lẫn lão phu.

Hồng Bảo Kỳ chợt lắc đầu:

- Về dấu vết thì tiên bối không phải lo. Vì tại hạ đương nhiên luôn thận trọng với những gì tương tự. Nhưng còn điểm huyết chỉ huyết thì thế nào?

Lão mở mắt, nhìn Hồng Bảo Kỳ như nhìn một quái nhân:

- Người không biết thật sao? Mà thôi, lão phu nhớ rồi. Đường như lão phu từng lên nghe người thổ lộ cùng tiểu liễu đầu Yến Chi, rằng mọi võ công đều do người tự luyện, không được minh sư hoặc trưởng bối đích thân chỉ điểm thì tệ như người là điều đương nhiên. Nhưng, hãy nói mau, về việc giải độc cho lão phu thì thế nào rồi?

Hồng Bảo Kỳ chìa tay cho lão xem một chỗ hầy còn lộ rõ vết răng cắn, qua ánh hỏa quang bập bùng của đồng lửa bên cạnh:

- Tại hạ cũng đau tiếc vài ngum máu để rót ngay vào miệng tiên bối. Như vậy được chưa?

Lão ngơ ngàng mất một lúc, đoạn thở dài:

- Người khiến lão phu thật cảm kích. Được rồi, để lão phu chỉ cho người một vài thủ pháp độc môn để điểm huyết. Thoạt tiên hãy điểm vào hai huyết Hoàn Khiêu và Trọng Khuê của lão phu. Mà này, người đã biết rõ phương vị của các huyết đạo chưa?

Hồng Bảo Kỳ phì cười:

- Tiên bối khéo nói đùa. Hẳn nhiên tại hạ có am hiểu mới luyện được nội công. Hai huyết này chứ gì? Bên đấy.

Lão thở ra nhẹ nhõm, và đẩy khoan khoái:

- Nghe nhẹ cả người có khác. Người có thiện ý đấy. Hãy nghe đây. Muốn điểm huyết để chế ngự đối phương, thì làm thế này, thế này. Điểm cho kẻ địch bất tỉnh hoặc ngủ mê thì thực hiện như sau. Còn điểm để phế bỏ võ công của ai đó thì làm thế này ...

Sau khi đã chỉ điểm khá nhiều các thủ pháp điểm huyết khác nhau, lão bỗng thở dài:

- Thật là phiền toái. Chỉ vì người giúp lão phu chỉ huyết quá muộn, vị tất trong vài ba ngày có thể đủ cho lão phu lại sức hay phục nguyên. Người không định để lão phu ở lại đây một mình chứ?

Hồng Bảo Kỳ bảo:

- Nếu muốn tại hạ lưu lại và chăm sóc, tiên bối phải hứa giúp tại hạ toại nguyện vài điều.

Lão chép miệng:

- Lại về nỗi hăm oan của Lạc phu nhân? Nhưng nếu chỉ mỗi một mình lão phu minh bạch thì có ích gì? Vì lão phu đâu là môn chủ của Tịch Sơn môn để đủ tư cách thay đổi định kiến sẵn có của toàn môn phái?

Hồng Bảo Kỳ cười khẩy:

- Thà có một vắn hơn là chẳng có. Huống hồ môn chủ quý môn chưa hẳn là nhân vật đủ tin cậy. Thế nên, ắt sẽ có một môn chủ khác và khi đó do đã có một khởi đầu, tại hạ tin đây sẽ là cơ hội nếu tiền bối thật sự muốn minh oan cho Lạc phu nhân.

Lão trợn mắt:

- Người không được hồ đồ. Môn chủ của lão phu có sao chẳng là nhân vật đủ tin cậy?

Hồng Bảo Kỳ thổ lộ:

- Tiền bối sẽ nghĩ sao nếu được biết cái chết của Lạc phu nhân rất có thể đã do Kiều gia hạ thủ?

Lão giật mình, bật chồm lên:

- Kiều gia? Người đừng nhầm nhí. Can hệ gì đến Kiều gia ở đây?

Hồng Bảo Kỳ nhún vai:

- Vậy thì can hệ gì khi tiền bối vừa đúng hai phen đều bị người của Kiều gia tìm cách hạ độc thủ kết liễu?

Lão ngẩn người, nhất là khi minh bạch toàn thân lão đúng là cũng lửa thối, tương tự Hồng Bảo Kỳ. Dù vậy nỗi ngờ vực cũng chẳng tồn tại lâu so với những gì lão vừa nghe Hồng Bảo Kỳ nêu thành nghi vấn:

- Người nói cũng phải. Thật lạ là tại sao đột nhiên Kiều gia muốn đối phó lão phu? Người có những phát hiện gì? Nói mau đi.

Hồng Bảo Kỳ lại nhún vai:

- Chẳng có điều gì ngoài hai điều vừa nêu. Dù vậy cũng đủ cho tại hạ tự hỏi. Thứ nhất, tại sao Kiều gia hạ thủ Lạc phu nhân? Để đáp lại thì chỉ là vì Phích Lịch Bổng Thiên Lôi. Nhưng tại sao Kiều gia biết Lạc phu nhân đang thu giữ vật này? Là do nhân vật phản đồ thứ hai của quý môn mà trước kia tiền bối có đề cập cho tại hạ nghe chăng? Nhưng phản đồ này chẳng phải vẫn đang ẩn thân ở Thần Ưng bang hay sao? Vậy thì lại nảy ra một nghi vấn khác, rất hệ trọng.

Lão háng giọng:

- Nói tiếp đi. Vì người quả một tiểu tử tuy có nhiều kiến giải khó ngờ nhưng hầu như đều đủ lý lẽ thuyết phục.

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Là tại hạ đề quyết Kiều gia chỉ có thể tiếp nhận các thông tin tố tường về Lạc phu nhân một là qua Thần Ưng bang hoặc hai là qua quý môn Tịch Sơn.

Vậy thì nghi vấn đó là phải chăng đã thật sự có một câu kết giữa một Kiều gia vang danh hiệp nghĩa với một trong hai bang môn phái tại hạ vừa nêu? Và hãy nhớ, cũng tương tự Thần Ưng bang, hành tung luôn tỏ ra kỳ bí của quý môn từ lâu đã làm khắp vô lâm nghi kỵ. Có thể nói, một Kiều gia quang minh lỗi lạc nếu thật sự có câu kết này thì sẽ dẫn đến hậu quả thế nào đối với các danh môn chính phái còn lại?

Lão vặc lại:

- Bốn môn tuy kỳ bí nhưng chưa hề gây ra các thảm họa tương tự hành động của Thần Ưng bang đối với Lạc gia.

Hồng Bảo Kỳ bĩu môi:

- Vị tất như tiền bối đề quyết! Bằng chứng là hành vi có thể xem là tốt cùng vô tâm của quý môn dành cho tiền bối. Đã vậy, thật ngẫu nhiên là chính lúc này Kiều gia lại tỏ thái độ như muốn hỗ trợ quý môn tìm và diệt tiền bối.

Không đúng sao?

Lão bàng hoàng:

- Ý muốn nói là đã có những câu kết giữa Kiều gia và bốn môn? Nhưng để làm gì?

Hồng Bảo Kỳ chợt thì thào:

- Vì những kinh văn khẩu quyết Phích Lịch đã do tiền bối chủ tâm giữ lại, không chịu giao hoàn cùng một lúc với Phích Lịch Bổng Thiên Lôi. Không phải sao?

Lão giận đến đỏ mặt:

- Chớ nói nhảm. Vì một là lão phu chẳng hề đắc thủ các khẩu quyết ấy và hai là dù gì môn chủ bốn môn cũng đã được mật truyền toàn bộ các khẩu quyết đó từ môn chủ tiền nhiệm. Thế nên người đừng hồ đồ, cho là họ muốn đối phó lão phu để mong đoạt lại điều mà tự họ cũng có.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Môn chủ quý môn có thật chẳng phải đương nhiên am hiểu các kinh văn Phích Lịch?

Lão cười cười và thổ lộ:

- Hai mươi sáu năm trước, môn chủ bốn môn vì cuối cùng cũng tìm thấy Phích Lịch Bổng Thiên Lôi nên đã có sắp đặt, quyết một phen vang danh giang hồ. Thế nhưng đột nhiên vật cần thiết nhất, chính là Phích Lịch Bổng Thiên Lôi chợt biến mất. Hậu quả là bốn môn không chỉ mất cơ hội xuất thế mà còn bị mất luôn vị môn chủ thật là kỳ tài thời đó. Và đương nhiên, khi lập môn chủ kế nhiệm, môn chủ đời trước phải mật truyền khẩu quyết cho hậu nhân. Thế là bốn môn từ đó chỉ cần tìm thấy lại vật đã mất thì mọi sắp đặt cứ thế tiếp diễn.

Người không nghĩ như vậy sao? Hà hà ...

Hồng Bảo Kỳ chợt nâng ột tay:

- Ý tại hạ muốn nói nếu quý môn từ lâu chỉ đợi chờ mỗi một Phích Lịch Bổng Thiên Lôi, do khẩu quyết vẫn còn nằm đó, thì có gì phải có thái độ tuyệt tình khi phát hiện tiền bối như có hành vi toan độc chiếm kinh văn?

Lão mấp má, toan kêu:

- Lão phu ...

Hồng Bảo Kỳ xua tay nói luôn:

- Hãy để tại hạ tiếp tục, nếu không e sẽ quên hết những gì đang nghĩ. Là phải chăng vì họ nghĩ, họ chẳng muốn có thêm bất luận ai khác cũng am hiểu các kinh văn này ngoài họ? Tại sao vậy? Có phải vì cũng các kinh văn đó sẽ là cách khắc chế tuyệt kỹ từ Phích Lịch Bổng Thiên Lôi? Tuy nhiên, cứ theo những gì tiền bối từng thổ lộ, các khẩu quyết kinh văn lại được khắc ghi ở ngay trên thân Phích Lịch Bổng. Có nghĩa là dù muốn dù không, hễ tiền bối giúp quý môn thu hồi được Phích Lịch Bổng thì đương nhiên cũng có cơ hội đọc thấy và nếu thích thì cứ tha hồ học thuộc các kinh văn đó. Đúng không?

Như vậy, cái cớ để trừ khử tiền bối vì tội không thu hồi luôn kinh văn cùng với Phích Lịch Bổng hóa ra chỉ là giả, là ngụy tạo và cũng thật là miên cưỡng. Kỳ thực, cho dù còn hay không còn các kinh văn trên thân Phích Lịch Bổng thì hậu quả đối với tiền bối vẫn là một. Tóm lại, họ vẫn muốn kết liễu tiền bối.

Giết để không thêm ai nữa ngoài họ có thể vận dụng chính kinh văn đó hầu khắc chế ngược lại họ. Vậy là rõ rồi. Số phận của tiền bối kể như tự định đoạt ngay sau khi tiền bối mang Phích Lịch Bổng Thiên Lôi quay về và giao hoàn cho họ để nhận tội chứ không phải được thưởng công. Đây là sát nhân diệt khẩu, bất luận kẻ bị diệt là người nên được tưởng thưởng.

Lão lắc đầu quầy quậy, cuối cùng vừa thở phì phì vừa bảo:

- Người càng nói càng hoang đường, tự hồ xem môn chủ bốn môn đích thực là một ác nhân, luôn hành sự bất chấp nhân tình hay đạo nghĩa. Dù vậy, lão phu hứa sẽ lưu tâm đến các kiến giải này của người, nhất là về hành vi có thể đã xảy ra sự câu kết giữa bốn môn và Kiều gia. Còn lúc này, có một việc lão phu muốn hỏi người từ này giờ. Đó là nhờ người vừa nâng cao tay tả, lão phu phát hiện phía bên dưới của người không

hề có thương tích, cho dù theo lão phu nhớ đã hai lần người bị đối phương dùng lợi khí kích trúng. Người đã luyện Kim Cương Bất Hoại Thân thật ư?

Hồng Bảo Kỳ cười cười, nhặt từ dưới đất lên một vật, đưa cho lão xem:

- Tại hạ luôn có bảo bối hộ mệnh. Là vật này, tiền bối có nhìn thấy bao giờ chưa?

Tiếp đó, Hồng Bảo Kỳ cũng lấy y phục của bản thân, vạch cho lão xem hai chỗ bị rách đứt thành các vết dài:

- Y phục còn bị thế này, nếu như tại hạ không có bảo bối hộ mệnh, nhất định bản thân đã bị kết liễu những hai lần. Tiền bối nghĩ sao?

Lão đang cầm và ngắm soi thứ vũ khí kỳ lạ vừa được Hồng Bảo Kỳ nhìn nhận là bảo bối hộ mệnh:

- Là vật vừa mềm, thân có thể tự uốn cong, lại vừa che chắn, không để lợi khí khác gây phương hại lúc bị chấn chạm, nhất định đây là một bảo vật tốt cùng hữu dụng. Chỉ tiếc, để dùng làm vũ khí thì có quá nhiều bất tiện. Người cho lão phu nha?

Hồng Bảo Kỳ vội giật lại:

- Đã là bảo vật, sao lại bảo tại hạ cho đi?

Lão tiếc nuối nhìn theo:

- Người có thể đổi được không?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Lão có gì xứng đáng để đổi chăng?

Lão liếm môi:

- Về võ học thì không được rồi. Vì như thế sẽ là phạm vào môn quy, lão phu đâu thể tùy tiện truyền sở học bốn môn cho ngoại nhân? Tuy nhiên lão phu có biết một pho kiếm pháp, dường như đây là loại công phu mà người khiêm khuyết. Được chăng?

Hồng Bảo Kỳ vẫn cười cười:

- Pho kiếm pháp gì?

Lão đáp:

- Hải Hà kiếm pháp.

Hồng Bảo Kỳ động tâm:

- Hải Hà kiếm pháp? Phải chăng là sở học của phái Hải Hà? Nhưng sao lão biết? Huống hồ đây cũng là môn phái luôn tỏ ra thần bí tương tự Tịch Sơn quý môn.

Lão bảo:

- Người tò mò làm gì? Muốn thì đổi. Đừng đa sự.

Hồng Bảo Kỳ đành lắc đầu:

- Tại hạ chỉ mới bôn tẩu giang hồ, kiến văn rất hạn hẹp do không có sư phụ hoặc các trưởng bối tự thân chỉ điểm, thế nên luôn quan tâm đến những gì chưa biết. Nếu muốn đổi, tại hạ muốn được nghe thêm thật tường tận về phái Hải Hà. Tiền bối cứ suy nghĩ. Nếu không thì thôi vậy.

Lão chợt cười đắc ý:

- Là người hứa rồi đấy. Vậy đưa đây sau đó nhất nhất người sẽ toại nguyện.

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu tiếp tục:

- Ngộ nhờ tiền bối bịa chuyện, nói những điều không đúng về phái Hải Hà thì sao? Không được đâu, tiền bối phải kể về phái này trước. Sau đó, nếu không phát hiện bất kỳ sơ hở nào trong câu chuyện, tại hạ sẽ giao vật, nhận tiếp pho kiếm pháp Hải Hà là xong. Thế nào?

Lão càng thêm đắc ý:

- Lão phu cần gì bịa chuyện một khi phái Hải Hà thoát kỳ thủy có cùng xuất phát với bốn môn. Chỉ khi tự tách khai, giữa hai môn phái do có điều luôn úy kỵ nhau nên mặc nhiên xem nhau như tử đối đầu. Lão phu hứa sẽ thuật kể đúng theo sự thật. Người rõ chưa? Hà hà ...

Bất chấp lão cười, Hồng Bảo Kỳ vì đang muốn am hiểu về phái Hải Hà càng nhiều càng tốt nên thân nhiên giao vật cho lão.

- Vậy kể đi. Tại hạ đã sẵn sàng.

Lão mừng rỡ nhận vật, vừa khư khư giữ trong tay vừa huyền thuyên thuật kể:

- Nguyên ủy là thế này ...

Chợt Hồng Bảo Kỳ thất kinh, lập tức đưa tay chẹn miệng lão.

Và khi mọi thanh âm huyền thuyên của lão không còn, lão cùng Hồng Bảo Kỳ lập tức nghe rõ một thanh âm khác, là một câu nói thì đúng hơn:

- Làm thế nào tỷ tỷ? Lại đúng lượt tỷ muội chúng ta tuần phòng, họ thì lỏa thể, lại ngang nhiên mạo phạm cấm địa bốn phái, nếu không ngăn họ, cũng chẳng thể xuất đầu lộ diện để bắt giữ họ theo mệnh lệnh, họ thì càng lúc càng muốn bộc lộ rõ mọi nội tình của bốn phái, tội này e tỷ muội chúng ta khó đương.

Lão Thụy hốt hoảng, vội gỡ tay Hồng Bảo Kỳ ra và lào thảo:

- Nguy rồi, chui đi đâu không chui, lại chui đúng vào nơi phái Hải Hà trú ngụ, là điều từ lâu nay bốn môn từng truy tìm nhưng vô khả.

Hồng Bảo Kỳ cũng hốt hoảng, nhưng là về phương diện khác. Thế nên, chẳng nói bất kỳ lời nào, Hồng Bảo Kỳ chỉ khẩn trương tự mặc lại y phục.

Lão Thụy lập tức mắng Hồng Bảo Kỳ:

- Người toan tẩu ư? Vô ích. Vì bản lãnh của Hải Hà phái là không thể xem thường, huống hồ cả hai chúng ta dù vô tình cũng đang ở ngay cấm địa, nghĩa là càng khó thoát hơn. Sao lại vội mặc y phục?

Hồng Bảo Kỳ đã mặc xong y phục, vội hỏi thúc lão:

- Đối thủ là nữ nhân, tiền bối muốn gì thì cũng nên tự mặc y phục vào.

Đâu thể để mãi thế này.

Lão cười cười:

- Người thật xuẩn động. Lẽ nào qua câu nói vừa nghe người không nhận ra đâu là lợi thế của chúng ta ư? Theo lão phu, thà cứ để thế này, cơ may để người và lão phu cùng thoát nhất định sẽ nhiều hơn.

Một thanh âm của nữ nhân khác lại vang đến, cũng là những lời tương tự các nữ nhân đang đối thoại với nhau:

- Muội muội có nghe lão kia vừa nói gì không? Đã vậy, phần của muội cứ lo đối phó gã nọ. Riêng tỷ đã có chủ ý, sẽ phóng hỏa biến lão thành một lão trư bị chết quay. Muội đã phong tỏa mọi lối xuất nhập chưa?

- Xong rồi. Duy chỉ còn mỗi một lối muội sẽ cho khai mở ngay khi tỷ tỷ chuẩn bị xong mọi điều dẫn hỏa cần thiết.

Hồng Bảo Kỳ thất kinh vội lớn tiếng:

- Tại hạ là Hồng Bảo Kỳ, tuyệt đối chẳng có chủ tâm mạo phạm quý phái.

Sở dĩ chạy chui vào đây là cần chỗ ẩn thân, tránh một đại địch lợi hại. Riêng về y phục thì bị ướt mưa nên chú ý chỉ hong cho khô. Xin được đại lượng và bọn tại hạ hứa lập tức ly khai chỗ này, cũng quả quyết không bao giờ hở môi tiết lộ cho bất luận ai.

Lão Thụy lúc này dù vụng về cũng tự mặc lại y phục:

- Những gì Hồng tiểu tử vừa nói đều đúng sự thật. Bọn lão phu chỉ là tình cờ lạc bước đến đây, nào phải chủ tâm dò xét hoặc mưu toan bất lợi cho quý phái.
- Mọi lời giải thích lúc này đều đã muộn. Vì phải chi lúc bọn tiểu nữ lên tiếng, chú ý chỉ đánh động hầu nhị vị liệu nhanh đường tiến thoái và dừng toan dùng thủ đoạn vô liêm sỉ để đối phó, thì mọi cơ quan đâu đã được phát động. Đằng này ...

Hồng Bảo Kỳ liếc nhìn lão Thụy và chợt thở dài:

- Có ai lúc lâm nguy lại không nghĩ đủ cách miễn có để ứng phó? Huống hồ không phải cả hai người bọn tại hạ đều đồng tình. Thế nên mong được lượng suy và dừng quá khắt khe.
- Tiểu nữ bảo đã muộn là sự thật. Nhưng chính vì nhị vị không có thái độ đồng tình, thế nên tiểu nữ chỉ có thể hứa, quyết không gây tổn hại gì cho nhị vị một khi chưa thỉnh lệnh chưong môn. Còn bây giờ, tiểu nữ xin phát động cơ quan, sẽ có mỗi một lối mở ra cho nhị vị tiến vào. Xin đừng manh động, kéo bọn tiểu nữ không thể giữ đúng lời vừa hứa.

Ở một vách đá của thạch động lập tức vang phát ra chuỗi thanh âm kèn kẹt và xuất hiện một thạch môn chỉ đủ ột người bước qua lọt.

- Vị tiền bối kia xin hãy tiến nhập trước. Cung nghinh đã đến Thiên Nhược cốc của bốn phái Hải Hà.

Lão Thụy tuy được Hồng Bảo Kỳ đỡ đứng lên nhưng vẫn còn chần chờ với hai mắt cứ đảo nhìn quanh.

- Mọi lối xuất nhập đều bị phong tỏa. Tiền bối nếu không thuận phục thì xin tùy tiện, tiểu nữ tuyệt đối không miễn cưỡng. Vị thiếu hiệp nếu muốn thì xin mời tiếp nhập.

Hồng Bảo Kỳ đành lên tiếng:

- Thụy tiền bối đã mất một chân, đi đứng thật khó khăn. Có thể để cả hai người bọn tại hạ cùng lúc tiến vào chăng?
- Các hạ có vẻ như chỉ muốn cùng chịu chung số phận với người đồng hành thì phải? Nếu vậy, lối đi có phần hẹp, hy vọng không bị các hạ chê trách cho bốn phái thất lễ. Mời.

Lão Thụy chợt trao trả vật nọ cho Hồng Bảo Kỳ, nhân đó cũng vội thì thoạt thật nhanh vào tai Hồng Bảo Kỳ:

- Ngươi là hảo tiểu tử. Chuyện này do lão phu gây ra, ngươi đừng can dự vào. Hãy cầm lấy, nếu có cơ hội thì mau thoát, sau đó hãy nghĩ cách cứu lão phu.

Dứt lời, lão tự tỳ tay vào vách thạch động, dùng một chân duy nhất nhảy từng bước đến thạch môn:

- Lão phu tự biết với xuất thân từ Tịch Sơn môn thì hẳn nhiên không dễ được phái Hải Hà cung nghinh. Tuy nhiên, Hồng tiểu tử thủy chung vẫn là kẻ vô can, thế nên lão phu quyết không để hắn cùng chịu hệ lụy. Lão phu đến đây.

Chợt nghĩ sao không biết, Hồng Bảo Kỳ vụt lạng đến, một tay thủ vũ khí quái dị, tay còn lại lập tức sớt ngang lão và vội vàng động thân lao đi ngay, dĩ nhiên đi theo hướng đã từng đưa lão Thụy tiến vào tận đây.

“Vút!”.

Lập tức có tiếng nữ nhân thét lạnh:

- Các hạ dám manh động thật ư? Vậy đừng trách bốn phái tại sao không giữ đúng lễ.

Hồng Bảo Kỳ vẫn chạy, hy vọng sẽ mau chóng nhìn thấy ánh sáng cho biết sẽ thoát nếu kịp vượt ra ngoài bằng một huyệt khẩu đã tự đi vào chiều hôm qua.

Ngờ đâu thay vì là ánh sáng của dương quang thì xuất hiện trước mặt Hồng Bảo Kỳ lại là những đốm hỏa quang xuất phát từ các ngọn đuốc.

Có đuốc sáng tức có người cầm. Và đây là những nữ nhân, độ bảy hay tám gì đó, tất cả đều vừa cầm đuốc vừa lăm lăm thủ một thanh trường kiếm.

Tuy nhiên Hồng Bảo Kỳ vẫn ngang nhiên lao tiếp, quyết vượt qua các nữ nhân chỉ vì vừa mới xuất hiện nên chưa kịp khép kín lại với nhau.

“Vù ...”.

Ngờ đâu các nữ nhân hầu như chỉ chờ có thế, nên vừa khi Hồng Bảo Kỳ chỉ lao qua được vài ba nữ nhân thì các nữ nhân này lập tức tự dịch chuyển, phong tỏa ngay phía sau lưng Hồng Bảo Kỳ. Đồng thời, có một trong số các nữ nhân vẫn ở phía trước mặt Hồng Bảo Kỳ lập tức hươ cao thanh kiếm và ra lệnh:

- Cá đã tự chui vào lưới. Hãy mau phát động kiếm trận.

Các nữ nhân tuân theo, đều đồng loạt loang kiếm và lập tức tạo được ngay cả một quảng kiếm kinh lạnh tợ băng vây kín khắp xung quanh Hồng Bảo Kỳ.

“Ào ...”.

“Ào ...”.

Lão Thụy khê kêu:

- Nguy rồi. Đối phó kiếm trận, bộ pháp của người dù inh cũng vô khả thoát. Thà thuận phục họ còn hơn.

Hồng Bảo Kỳ chột đáp lại bằng tiếng quát:

- Tại hạ đoán đúng, họ chỉ dọa, kỳ thực lối xuất nhập tại hạ từng tiến vào đâu để bị phong tỏa. Đã vậy, hễ mạo hiểm thì phải hành động đến cùng.

Không vận dụng được bộ pháp thì vẫn còn vật này, há lẽ cũng vô dụng. Đánh này!

Hồng Bảo Kỳ không am hiểu kiếm pháp, cũng chưa từng dùng vũ khí bao giờ, thế nên vật nọ đương nhiên chỉ được quật bừa ra, hoàn toàn bất thành chiêu thức.

“Vù ...”.

Các nữ nhân không hề hay biết Hồng Bảo Kỳ có am hiểu cách vận dụng khí giới hay không. Và thật ra, như với bất kỳ trận pháp nào, các nữ nhân khi phát động kiếm trận cũng chẳng cần biết về điều đó. Họ vẫn ung dung tuân thủ đúng mọi tiến thoái theo từng chiêu thức của kiếm trận.

“Ào ...”.

“Ào ...”.

Và sự thật là chiêu quật của Hồng Bảo Kỳ vẫn chưa thể chạm vào đâu, trái lại chỉ cảm nhận quảng kiếm kinh lạnh tợ băng đã càng lúc càng tiến áp, thẩm nhập qua từng thớ thịt ở khắp thân Hồng Bảo Kỳ.

Điều này làm lão Thụy khiếp đảm:

- Nếu người không ngưng ngay và chịu thúc thủ, kiếm trận sẽ hủy nát cả người lẫn lão phu.

Thế là dù bất phục, Hồng Bảo Kỳ cũng tự dừng lại:

- Được rồi. Tại hạ cam thúc thủ.

Lập tức Hôn huyết của Hồng Bảo Kỳ bị điểm trụ, không còn hay biết gì nữa, kể cả số phận của bản thân hay của lão Thụy sẽ phải ra sao đối với một phái Hải Hà luôn thần bí.

o o o

Thoạt tỉnh lại, Hồng Bảo Kỳ lập tức được đối mặt với một nữ lang trắng - không gì trắng bằng. Lạnh - không gì lạnh bằng, và buồn - không gì tả nổi đôi mắt thật là đen buồn của nàng. Dù vậy, nổi bật nhất ở nàng là chất giọng thật nghiêm. Nàng lên tiếng:

- Các hạ yên tâm. Ở tề phái không có lệ cứ tùy tiện xử trí, bất chấp hắc bạch thị phi. Nếu chẳng tin, vũ khí của các hạ đang đặt ở bên cạnh, hãy sử dụng nếu như muốn chí ít được một lần tâm phục khẩu phục.

Được tỉnh lại với vị thế tự đứng trên hai chân, Hồng Bảo Kỳ đoán chỉ mới được đưa đến đây, một nơi luôn chan hòa ánh sáng, thật khó tin lại được xuất phát từ một thạch động tối tăm mà bản thân từng vào đã cam chịu thúc thủ.

- Thành ý của cô nương ...

Nàng lạnh lùng ngắt lời:

- Tiểu nữ là chương môn đương nhiệm của phái Hải Hà. Tùy các hạ muốn xưng hô thế nào cũng được.

Nhưng ý của nàng thì khác. Hồng Bảo Kỳ thừa hiểu, lập tức đổi cách xưng hô:

- Chương môn nhân đã tỏ thành ý, Hồng Bảo Kỳ tại hạ xin ghi nhận và nhất định sẽ mong được chương môn tứ giáo. Nhưng thoát tiên tại hạ có thể hỏi về số phận của Thụy tiên bối?

Nàng nghiêm giọng:

- Lão Thụy Tùng toan có thủ đoạn khiếm nhã. Tiểu nữ đã được nghe bẩm báo và may mắn được Thụy lão tự miệng thừa nhận. Thế nên nghĩ tình Thụy lão biết phục tùng, hiện thời tiểu nữ vẫn chưa có quyết định xử lý. Nhưng sao các hạ quá quan tâm? Kỳ thực giữa cả hai có quan hệ thế nào?

Hồng Bảo Kỳ nghe nhẹ nhõm:

- Sở dĩ toan có thủ đoạn khiếm nhã vì lúc đó đã lâm tình thế chẳng đành dửng. Riêng về mọi manh động, có thể đối với quý phái thì là xuẩn động, đều do một mình tại hạ gây ra. Thế nên xin cứ xử trị tại hạ. Vì có nhiều ẩn tình, tại hạ luôn cần Thụy tiên bối ọi hành động sau này, đây là nói nếu như vẫn toàn mạng ly khai quý phái.

Nàng ngạc nhiên:

- Giữa nhị vị ai cũng cam chịu nhận lỗi về bản thân. Phần Thụy lão thì còn bảo, phải để các hạ vô sự hầu giúp võ lâm minh bạch về mọi câu kết nếu có giữa Kiều gia và Tịch Sơn môn, nhị vị đang chung một mưu sự? Vì chung quan hệ huyết thống hay cùng xuất xứ sư môn?

Hồng Bảo Kỳ thoáng đỏ mặt:

- Hóa ra từng động tĩnh của bọn tại hạ ngay khi đặt chân vào sơn môn quý phái đều bị thông tỏ? Và bằng chứng là chương môn nhân cũng được bẩm báo tường tận về những gì bọn tại hạ đàm luận cùng nhau?

Nàng thần nhiên thừa nhận:

- Điều đó chỉ có lợi cho các hạ, do chưa kịp nghe Thụy lão bày tỏ về nội tình bốn phái. Đồng thời, vì cũng biết trước các hạ không từng am hiểu bất kỳ kiếm pháp nào, thế nên lúc phát động kiếm trận, các tỷ muội tề phái không chú trọng gây tổn hại các hạ.

Hồng Bảo Kỳ không thể không kêu:

- Vậy chủ ý của quý phái là gì khi cố tình lưu giữ bọn tại hạ?

Nàng nhún vai:

- Tề phái cũng không có lệ thu giữ nam nhân, càng không chấp thuận để bất kỳ nam nhân nào tùy tiện đặt chân đến. Vì thế, số phận của các hạ có hai cách định đoạt. Một là tự thoát đi, tùy bản lĩnh của các hạ. Hai là phải để tiểu nữ tùy nghi quyết định. Nhưng như thế, không có nghĩa là các hạ được tự chọn. Mà là do tiểu nữ tự cân nhắc, chọn cho các hạ một trong hai cách vừa nêu.

Hồng Bảo Kỳ chột dạ:

- Nếu để cô nương tùy nghi định đoạt số phận, nghĩa là theo cách thứ hai, vì tại hạ không muốn xảy ra phân tranh, thì tại hạ sẽ có hậu quả thế nào? Bị chương môn kết liễu ngay ư?

Nàng lắc đầu:

- Sát nhân hại mạng là điều tệ phái tối kỵ. Còn kết liễu đối phương trong lúc giao chiêu thì lại được quyền. Vì đó là điều đã được tiểu nữ quyết định chọn cho đối phương.

Hồng Bảo kỳ hoang mang:

- Đường như kết cục của mọi giao chiêu một khi đã do chương môn tự định đoạt, đặt để cho đối phương đều luôn là bi thảm?

Nàng thừa nhận:

- Cho đối phương có cơ hội vận dụng toàn bộ chân tài thực học thì đổi lại tệ phái cũng được huy động toàn lực. Và như vậy, chỉ một kết cục tất yếu mà thôi.

Hồng Bảo Kỳ chấn động:

- Vậy nếu được chương môn ưu ái chọn cho sự định đoạt thứ hai thì sao?

Nàng bảo:

- Đấy gọi là giao phó số mệnh đối phương cho cao xanh tự định đoạt. Vì ở sơn môn tệ phái vốn dĩ luôn có một tuyệt địa, chưa ai vào đó mà thoát ra.

Hồng Bảo kỳ rùng mình:

- Cả hai đều đưa đến chỉ một kết cục, có khác chăng thì chỉ là một chậm một nhanh. Vậy chương môn muốn định đoạt tại hạ theo phương thức nào?

Nàng chép miệng:

- Tiểu nữ đang cân nhắc. Và để mọi việc dễ ngã ngũ hơn, nói đi, các hạ đích thực ở họ Hồng?

Hồng Bảo Kỳ không cần phủ nhận:

- Không sai. Và dường như đã tự xưng, tại hạ là Hồng Bảo Kỳ.

Nàng gật đầu:

- Tiểu nữ có biết một nhân vật là Hồng Tiết Liệt. Liên can gì chẳng với các hạ?

Hồng Bảo Kỳ thú nhận:

- Chính là tiên phụ.

- Hảo. Vậy còn Kha Tường Vi cùng một bào tỷ là Kha Tường Lan thì sao?

Hắn các hạ cũng biết?

Hồng Bảo Kỳ nghi ngờ:

- Có vẻ chương môn muốn ám chỉ gia mẫu? Vì thú thật, tại hạ thật bất hạnh, đến lúc này cũng chưa minh bạch tính danh của mẫu thân là thế nào?

- Tiểu nữ có thể tạm tin vào lời này của các hạ và xin được mạo muội giải thích rõ. Thứ nhất, lệnh tôn chính là đại đệ tử Hoa Sơn phái và từng được sư phụ hứa gả ngũ sư muội Công Tôn Minh cho lệnh tôn.

Hồng Bảo Kỳ giật nảy người:

- Nói sao? Có chuyện này ư?

- Mọi lời của tiểu nữ đều thật. Các hạ hãy nghe tiếp nếu như chưa từng được nghe bao giờ. Vì sẽ có nhiều diễn tiến bất ngờ khác. Đây là điều thứ hai, rằng lệnh tôn vì duyên số do thiên định, đã bất ngờ gặp Kha Tường Vi, một nữ nhân không những chỉ có nhan sắc bình thường mà còn là một thường dân không hề biết võ công. Kể đến, cả hai được chương môn nhân Hoa Sơn phái miễn cưỡng chấp nhận, cho kết duyên Tấn Tàn, sau đó sinh hạ một nam hài, nhất định chính là các hạ đây.

Hồng Bảo Kỳ hoang mang gật đầu:

- Tại hạ cũng có cảm nhận tương tự. Vậy xin cho biết thêm về bào tử của gia mẫu. Vì có thể tại hạ đã đoán chưởng môn nhân đang muốn hướng câu chuyện đi đến đâu.

- Rất có thể các hạ đoán đúng. Vì sau đó, khi lệnh tôn bất hạnh yểu tử, Kha Tường Lan vì đã được tề phái thu nhận từ lâu, bỗng tìm đến và xin chưởng môn tiên nhiệm của tề phái chấp nhận phá lệ cho được xuất môn hạ sơn. Bảo là để báo thù uội phu Hồng Tiết Liệt.

Hồng Bảo Kỳ nôn nao:

- Đây là mối thù như thế nào? Thật mong được chưởng môn hạ cố cho tại hạ có cơ hội tỏ tường.

- Điều này thì tiểu nữ không biết, cam đành để các hạ thất vọng. Vì tiểu nữ chỉ biết, khi bị tề phái khước từ thỉnh cầu, Kha Tường Lan lại xin được xuất môn, nguyện phát thệ không được vận dụng sở học tề phái, chỉ mong đem sức người, tìm và bao bọc cho hai mẫu tử bào muội.

Hồng Bảo Kỳ nghe xúc cảm dâng tràn:

- Vậy là quý phái đã ưng thuận? Xin đa tạ.

- Sai rồi. Vì tề phái cần tuân thủ nghiêm huấn của tiên nhân nên quyết chẳng phá lệ. Thế là Kha Tường Lam tự ý tách khai. Đây là tội nghịch phản và vi lệnh, các hạ có biết hậu quả sẽ như thế nào chẳng?

Hồng Bảo Kỳ chấn động đến không biết phải nói gì. Cuối cùng, sau một lúc lặng yên, Hồng Bảo Kỳ vụt thở hắt ra và bảo:

- Dù sao cũng đa tạ, vì nhờ chưởng môn, tại hạ mới có cơ hội minh bạch ngọn ngành. Thế cho nên, tại hạ nghĩ, bất luận hậu quả sẽ như thế nào, mọi việc vì đã do di mẫu Kha Tường Lan gây ra, tại hạ nguyện gánh vác và định đoạt thế nào tùy chưởng môn.

Nàng đưa ánh mắt nghiêm lạnh nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Các hạ luôn khẳng khái, không hề lẩn tránh trách nhiệm, tương tự như vừa rồi, quyết nhận lỗi phần mình, thà chịu thay, nhất định không để hệ lụy cho Thụy lão?

Hồng Bảo Kỳ cười nhẹ:

- Nam tử hán đại trượng phu, tại hạ liệu xứng đáng chăng nếu vị kỷ, không dám cáng đáng mọi việc kỳ thực đều vì bản thân mà ra?

Nàng gật đầu:

- Vậy tiểu nữ xin hỏi thẳng một câu, lệnh di mẫu Kha Tường Lan có hay không vi phạm cấm điều của tề phái?

Hồng Bảo Kỳ thành tâm thổ lộ:

- Về điều này, thiết nghĩ tại hạ dù muốn giấu cũng chẳng thay đổi được gì.

Thế nên xin thừa nhận, chỉ ít đã là một lần, vì muốn bảo toàn sinh mạng cho tại hạ, di mẫu vạn bất đắc dĩ phải ra tay, cũng là lần cuối đời bộc lộ bản thân từng am hiểu võ học. Và bây giờ, vì di mẫu đã mệnh chung, tại hạ xin lặp lại, sẵn sàng gánh vác mọi hậu quả, nếu chưởng môn vẫn cho đó là hành vi vi phạm cấm điều của quý phái.

Nàng thở ra nhẹ nhẹ:

- Không chỉ một mình tiểu nữ có trách nhiệm nếu phát hiện đệ tử tề phái vi phạm cấm điều. Trái lại còn là do sự định đoạt của tất cả các trưởng bối khi cùng mật nghị về những gì tương tự. Tóm lại, các hạ liệu có còn gì để biện minh chẳng? Nhất là đối với tội danh đã được tề phái đề quyết cho lệnh di mẫu Kha Tường Lan?

Hồng Bảo Kỳ cũng thở hắt ra:

- Để biện minh thì không. Nhưng để có lời, mong được quý phái lượng xét cho hành vi của di mẫu thì có đây. Vì tất cả những gì di mẫu gây ra đều xuất phát từ tấm chân tình khó thể phủ nhận hoặc bỏ qua giữa tình tỷ muội chung huyết nhục. Huống hồ di mẫu nào đã gây bất lợi gì cho quý phái? Cũng chưa một lần

để lộ lai lịch xuất thân. Bằng không, theo tại hạ đoán, nhất định di mẫu không thể uổng mạng với những gì đã được quý phái ưu ái truyền thụ. Một lần nữa xin được minh xét.

Nàng chợt quay mặt đi:

- đương nhiên lúc luận tội, tể phái cũng đã xét cả mọi phương diện và cũng đã cân nhắc mọi bề. Tuy nhiên ...

Cảm nhận có tia hy vọng, Hồng Bảo Kỳ gấp gấp hỏi:

- Vậy chư vị định đoạt thế nào?

Nàng quay lại, trên sắc mặt không để lộ bất kỳ biểu hiện gì để Hồng Bảo Kỳ có thể đoán. Vì thế từng lời nàng thốt lên làm Hồng Bảo Kỳ nghe như thể chưa từng nghe:

- Tuy nhiên trước lúc có những định đoạt cuối cùng, tể phái vẫn để ngỏ một cơ hội, đấy là tùy vào thái độ hành xử của các hạ. Và vì các hạ đã tỏ ra thành tâm, luôn khẳng khái nhận mọi trách nhiệm, chứ không uơ hèn phủ nhận. Là điều sẽ khiến các hạ tự chuốc hậu quả tệ hại hơn. Thế nên thay vì định đoạt cho các hạ phải tuân theo sự lựa chọn thứ nhất thì bây giờ được đổi sang sự lựa chọn thứ hai.

Thập phần hoang mang, Hồng Bảo Kỳ kêu:

- Sao cơ?

Nàng nghiêm giọng lặp lại:

- Là sẽ để số phận của các hạ cho cao xanh định đoạt. Các hạ bất phục và muốn theo sự lựa chọn thứ nhất chẳng? Đừng, tiểu nữ khuyên các hạ đừng bao giờ vì bất phục nhất thời mà bỏ lỡ cơ hội. Vì kỳ thực, với bản lãnh của các hạ, tuyệt vô khả đối phó một khi bị du vào tình thế phải đương đầu với Hồn Mang Hải Hà Kiếm trận thập phần lợi hại của tể phái. Trái lại, sự lựa chọn thứ hai do tể phái định đoạt kể như là biệt lệ chưa hề có dành cho các hạ.

Quá bất phục, lòng tự phụ chợt dâng cao và chỉ suýt nữa là Hồng Bảo Kỳ có phản ứng. Nhưng do kịp nghĩ lại, Hồng Bảo Kỳ lại bật cười:

- Há lẽ tuyệt địa của quý phái lại hung hiểm hơn một tuyệt địa khác, đã thời gian dài từng giam hãm tại hạ sao? Được rồi, xin cứ theo chủ ý của quý phái. Hồng Bảo Kỳ này không tin số phận vẫn cứ mãi nghiệt ngã với tại hạ.

Nàng lần đầu tỏ ra ngạc nhiên:

- Các hạ có đủ tự tin như thế sao? Nhưng được như vậy là tốt. Vì về phần mình, tiểu nữ cũng chỉ biết cầu chúc các hạ phúc lớn mạng lớn, sẽ là nhân vật đầu tiên vượt thoát Lũng Hữu Tình. Nào, để tiểu nữ đưa các hạ đi đến đấy. Xin mời.

Hồng Bảo Kỳ đành theo chân và không thể không nhận ra bản thân đang dần sợ, nhất là đối phương với lời nàng vừa nói, tỏ ý cho biết chưa có bất kỳ nam nhân vật nào đã may mắn vượt thoát Lũng Hữu Tình. Nhưng để tự trấn an, Hồng Bảo Kỳ đành bắt bản thân phải cười cười và phải nói nói:

- Ở sơn môn của quý phái có lối đặt và gọi danh xưng thật kỳ lạ. Nào là Cốc Thiên Nhược, nào là Lũng Hữu Tình. Vậy có chẳng một nơi phải được gọi là Thiên Diệt Lão?

Nàng đang đi trước Hồng Bảo Kỳ mấy bước. Và Hồng Bảo Kỳ phát hiện toàn thân nàng như vừa để lộ trạng thái rung mình. Tuy nhiên điều đó có thể chỉ là cảm nhận và cảm nghĩ của riêng Hồng Bảo Kỳ mà thôi. Vì lúc lên tiếng đáp, giọng của nàng vẫn nghiêm lạnh như trước:

- Các hạ đoán đúng. Ở tể phái quả thật còn có một nơi như thế, là chỗ được biệt dành để xử phạt các tội nhân có xuất thân từ tể phái, như lệnh di mẫu Kha Tường Lam chẳng hạn.

Hồng Bảo Kỳ giật mình. Và vì có cảm giác ngần ngại nên Hồng Bảo Kỳ không nói thêm gì nữa.

Ngờ đâu, một lần nữa Hồng Bảo Kỳ lại tự bật thốt khi phát hiện đã được chương môn nhân phái Hải Hà đưa đến một địa điểm lộ thiên, là chỏm cao nhất của một dãy núi đá, có vân vù trắng toát giăng phủ, nhưng

thi thoảng bị gió thổi cuộn tản ra, để lộ một vách núi đá cao sừng sững ngẫu nhiên chắn bít chỗ lộ thiên và trên vách núi đá đó thỏ lộ một hàng chữ đáng khiến Hồng Bảo Kỳ phải đọc thành tiếng:

- Thiên Nhược Hữu Tình Thiên Diệc Lão Bạch Đầu Minh Thệ Hải Giang Hà.

Nàng giật mình dừng phắt lại:

- Trên vách núi chỉ khắc ghi mỗi một câu. Vì sao các hạ tự ghép thêm một câu nữa vào?

Hồng Bảo Kỳ tiến lên thêm mấy bước và khẽ thở dài lúc dừng lại để cùng nàng nhìn ra vách đá cao xa xa trước mặt:

- Tại hạ chỉ thuận miệng đọc thêm câu thứ hai, dĩ nhiên là cũng có đôi chút nguyên ủy. Nếu chương môn nghe không thuận tai, xin cho tại hạ có lời tạ tội.

Nàng khẽ quay ngang mặt, liếc nhìn Hồng Bảo Kỳ đứng bên cạnh:

- Ở phía trước chính là tuyệt địa các hạ sau đây phải tự mình tiến vào. Dù vậy, có chậm một lúc cũng không sao. Vì tiểu nữ chợt hiếu kỳ, muốn được nghe các hạ giải thích xuất xứ nguyên ủy của câu thứ hai vừa đọc:

Bạch Đầu Minh Thệ Hải Giang Hà.

Hồng Bảo Kỳ thờ người ngẫm nghĩ, sau đó đành chép miệng thỏ lộ:

- Đây là một thiên tình sử, buồn thảm, giữa hai nhân vật cùng được nêu đích danh ở câu thứ hai Hải và Hà. Phải chăng vì trùng hợp với danh xưng Hải Hà của quý phái, khiến chương môn quan tâm? Tuy nhiên, nếu muốn, tại hạ sẽ kể, chỉ có điều hai nhân vật có thể quả quyết chẳng can hệ gì đến quý phái.

Vì Hải là Vương Thế Hải, do có mối can hệ với tại hạ, thế nên mới có lời quả quyết vừa rồi.

Nàng vẫn nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Các hạ kể đi. Vì như đã nói, tiểu nữ rất hiếu kỳ muốn nghe.

Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Có một tuyệt địa từng giam hãm tại hạ. Ở đó, tại hạ tình cờ được một nhân vật thu nhận làm truyền nhân. Thế là cùng mọi sở học tại hạ được truyền thụ, tại hạ cũng tiếp nhận luôn một sứ mệnh sư truyền, là phải nối tiếp trách nhiệm của sư phụ, thay sư tổ hoàn thành hai điều tâm nguyện từng bất hạnh không thể toại nguyện. Nhân vật Vương Thế Hải chính là tổ sư của tại hạ.

Nàng gật đầu:

- Kể tiếp đi. Lệnh tổ sư đã có hai tâm nguyện gì chưa hoàn thành? Và có phải nối bất hạnh các hạ vừa đề cập cũng là nguyên do khiến lệnh tổ sư dang dở tâm nguyện?

Hồng Bảo Kỳ cũng gật đầu:

- Không sai. Và để minh bạch hơn, tại hạ cũng xin nói rõ xuất xứ sư thừa của bản thân cho chương môn tường tận. Sư tổ Vương Thế Hải từng là bang chủ Thần Ưng bang. Tuy nhiên, sau một lần xuất bang, hành hiệp giang hồ, sư tổ hoàn toàn không hề hay biết ở trong bang đã xảy ra một vài biến động. Đã vậy, lúc hồi bang, sư tổ vì lần đầu vẫn vương tình trường cùng một nữ hiệp khách mà tại hạ chỉ biết có mỗi một tên Hà, khiến sư tổ chẳng còn dịp phát hiện hoặc dò xét hầu kịp trấn áp các biến động vẫn âm ỉ diễn khai. Thế là sư tổ suýt chước họa do lọt vào mưu toan của các kẻ phản bang sắp đặt. Tuy không mất mạng nhưng sư tổ vẫn hứng chịu hậu quả, là bị tẩu hỏa nhập ma, cơ hồ bán thân bất toại. Dù vậy, nhờ oai danh vẫn còn, sư tổ lại khéo léo che đậy, khiến bọn phản bang chẳng có cơ hội toại nguyện, tất cả đành án binh bất động chờ cơ hội khác. Biết rõ như thế, sư tổ liền dụng kế, ngấm ngấm thu nhận một đệ tử, cũng là nhân vật vô lâm tình cờ có lần hội ngộ lúc sư tổ xuất bang hành hiệp giang hồ, không để bất luận ai phát giác, sư tổ cùng đệ tử âm thầm vận hành theo dự định, không chỉ giao truyền toàn bộ sở học mà cuối cùng sư tổ còn trút truyền mọi chân nguyên nội lực may chưa mất hết cho đệ tử. Sau đó, bằng đờm lược phi thường, sư tổ tự lột bỏ lớp da mặt của bản thân, đau đớn và mãn nguyện giao cho đệ tử để phó thác hai tâm nguyện. Một là thay sư tổ thanh lý môn hộ, trừng trị bọn phản bang, tiếp tục phát dương quang đại thịnh danh Thần Ưng bang, cùng vô lâm chi trì đại nghĩa. Tâm nguyện thứ hai là phải dùng thân phận sư tổ, nhờ vào lớp da

mặt đã trao, sự phụ của tại hạ bằng mọi giá phải tìm và tỏ tường minh bạch, mong được ý trung nhân của sư tổ lượng thứ vì không thể hoàn thành lời minh thệ, là “Bạch Đầu Minh Thệ Hải Giang Hà”. Có nghĩa:

Trước một đỉnh núi bạch đầu từng có lời minh thệ, Hải và Hà luôn liền nhau, mãi mãi chẳng lìa xa.

Nghe thuật xong, chương môn của phái Hải Hà lần đầu để lộ cảm xúc qua một câu hỏi cùng Hồng Bảo Kỳ:

- Sự phụ của các hạ cũng đã bị mưu hại, tương tự sư tổ? Bởi thế cho nên lúc này các hạ có nói đã tiếp nhận sứ mệnh sư truyền, là cũng thay sư tổ hoàn thành hai tâm nguyện?

Hồng Bảo Kỳ gượng cười:

- Tại hạ không thể bội tín. Chỉ tiếc, với thời gian quá ngắn vừa qua, tại hạ được bốn tẩu giang hồ chưa tròn một trăm ngày, thế nên kể cả sư thù lẫn phụ thù vẫn chưa minh bạch để báo phục. Bây giờ lại lâm phải tình huống này, tại hạ chỉ mong ước chi sẽ có thể vượt thoát hiểm cảnh nhất định sẽ tiếp tục tiến hành và hoàn thành cho kỳ được mọi tâm nguyện.

Nàng chợt bảo:

- Tiểu nữ có một cách để giúp các hạ.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Chương môn định phá lệ, hoặc bỏ qua hoặc ưu ái trì hoãn, cho tại hạ một hạn kỳ nhất định nào đó?

Nàng lắc đầu:

- Ở tệt phái không chấp nhận có bất kỳ sự phá lệ nào. Dĩ nhiên cũng có nguyên ủy dẫn đến sự nghiêm khắc ấy, khiến các hạ thế nào cũng nghĩ và ọi hành xử của tệt phái luôn là bất cận nhân tình, không hề có bất kỳ sự cảm thông, là điều lẽ ra nên có.

Hồng Bảo Kỳ thừa nhận:

- Đúng vậy. Tại hạ nghĩ về quý phái như thế, nhất là qua tình cảnh thập phần bất đắc dĩ của di mẫu Kha Tường Lam. Nhưng đâu là cách mà chương môn đang đề cập?

Nàng nhẹ nhàng giải thích:

- Dĩ nhiên tiểu nữ chỉ tiến hành đúng theo mọi tôn chỉ chủ trương sẵn có của tệt phái. Trong đó có một cách để giúp các hạ hoàn toàn vô sự hầu ung dung ly khai chốn này.

Hồng Bảo Kỳ hoài nghi:

- Nhất định phải có chí ít là một vài điều kiện? Như thế nào?

Nàng điềm nhiên đáp:

- Chỉ có ba điều kiện buộc các hạ phải lập trọng thệ tuân giữ. Thứ nhất, là thay tệt phái truy tìm tung tích tổ sư từng bắt vô âm tín cách đây ngoài tám mươi năm. Và để minh chứng là các hạ đã hoàn thành thì điều tiên quyết cần phải có di vật giao hoàn cho tệt phái.

- Di vật gì?

Nàng cười gượng:

- Các hạ đừng quá khẩn trương để tự phụ có thể thực hiện được. Dù vậy, đã nói thì phải thổ lộ luôn, đây là một thanh tiểu kiếm, gọi là Kim Hoa Bảo Kiếm, kèm theo đó dĩ nhiên phải là kiếm quyết Kim Hoa từng thất tung cùng một lúc với tổ sư tệt phái.

Hồng Bảo Kỳ nghe khắp người như bị nổi gai:

- Có phải ở chuôi thanh tiểu kiếm có khắc một tiêu ký, là một đoá mai năm cánh?

Nàng ngờ ngàng:

- Các hạ làm sao biết?

Thở hắt ra, Hồng Bảo Kỳ thổ lộ:

- Có một trùng hợp ngẫu nhiên, tại hạ từng phát hiện và sở hữu thanh tiểu kiếm. Tuy nhiên không hề có kiếm quyết. Dù vậy, tại hạ tự tin có thể hoàn thành điều kiện này.

Nàng tỏ ý mừng:

- Tệ phái cũng thật mong các hạ hoàn thành. Vì chỉ như thế, tệ phái mới có cơ hội xuất thế và không mãi cam chịu cảnh ẩn thân như đã trải tám mươi năm qua.

Hồng Bảo Kỳ hứa:

- Tại hạ nhất định sẽ hoàn thành. Còn điều kiện thứ hai?

Nàng kêu:

- Để các hạ dễ dàng hoàn thành điều kiện vừa nêu, điều kiện thứ hai là sự hạn định về thời gian.

Hồng Bảo Kỳ ngạc nhiên:

- Nếu đã có một hạn định thì sao lại bảo đây là để tại hạ dễ dàng hoàn thành?

Nàng giải thích:

- Hạn kỳ là một năm. Sở dĩ ngắn như thế là để các hạ toàn tâm toàn ý cho mỗi một việc mà thôi. Còn bảo là dễ dàng, thì sau khi các hạ lập trọng thệ, tệ phái đương nhiên sẽ có một vài tuyệt kỹ chỉ điểm cho các hạ. Nhưng các tuyệt kỹ đó, kể cả địa điểm tọa lạc sơn môn của tệ phái, các hạ cũng phải lập trọng thệ là không được tùy tiện sử dụng hoặc thổ lộ cùng bất luận ai. Mong các hạ cảm thông.

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Ý muốn nói ở quý phái nhất định sẽ có phương pháp giám sát? Vì nếu tại hạ thất tín, cũng không xem trọng lời đã lập thệ, thì quý phái đâu còn cách nào phát hiện?

Nàng lắc đầu:

- Không phải với bất luận nhân vật nào cũng được tệ phái để ngỏ một cơ hội này. Trái lại phải là nhân vật đã chứng tỏ luôn thành tâm, như trước đây đã có một và lúc này thêm các hạ nữa chỉ mới có hai.

Hồng Bảo Kỳ cảm kích:

- Đa tạ được quý phái tín nhiệm. Và tại hạ sẵn sàng lập trọng thệ, đồng thời hứa sẽ không bao giờ để quý phái phải thất vọng. Vậy xin nêu luôn điều kiện thứ ba.

Nàng chợt quay mặt đi và hỏi khẽ:

- Các hạ đã lập gia thất chưa? Hoặc trong thâm tâm các hạ đã có ý trung nhân nào chưa?

Hồng Bảo Kỳ ngập ngừng:

- Tại hạ có buộc phải đáp chẳng? Dù vậy, tại hạ vẫn dễ dàng hồi đáp. Gia thất thì đương nhiên chưa, riêng ý trung nhân thì thật khó nói.

Nàng quay mặt nói:

- Khó nói như thế nào?

Hồng Bảo Kỳ nhớ đến Lạc Yến Chi:

- Có một nữ nhân từng cùng tại hạ chung chia nhiều hoạn nạn. Và cho dù giữa cả hai chưa hề xảy ra chuyện gì, cũng chưa có một lời ngỏ ý, thì trong thâm tâm tại hạ, vẫn cứ thâm nghĩ phải luôn chăm sóc đến nàng.

Nàng nhẹ thở ra:

- Có một chút nào về biểu lộ tình ý giữa nàng cùng các hạ chẳng?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Chưa hề. Có chăng thì giữa nàng và tại hạ gần đây đã phần nào thân cận hơn nhờ cách xưng hô huynh muội.

Nàng hiểu kỳ:

- Phần các hạ thì sao? Tại thâm tâm có chút cảm giác nào nhớ nhung khi cách xa hoặc xao xuyến mỗi lần hội ngộ chăng?

Hồng Bảo Kỳ đỏ mặt:

- Cũng chưa đến mức đó. Nhưng vì sao chương môn có những câu hỏi này?

Nàng bất ngờ thổ lộ:

- Nhân vật thứ nhất từng được tề phái tạo cơ hội như vừa nêu chính là sư tổ của các hạ, Vương Thế Hải. Và nếu không nhờ nghe những gì các hạ vừa tỏ bày, ắt tề phái vẫn mãi mãi nghi họ Vương là nhân vật đã bội tín, khiến nữ hiệp khách nọ, chính là người của tề phái, mãi đến tận bây giờ vẫn chịu cảnh bị sinh cầm ở Thiên Diệt Động.

Hồng Bảo Kỳ bàng hoàng:

- Thật không ngờ, tại hạ hoàn toàn không thể ngờ lại có sự trùng hợp này.

Hóa ra sư tổ của tại hạ cũng từng tình cờ lạc chân đến đây?

Nàng gật đầu:

- Và tổ sư của các hạ đã lập trọng thệ, hứa sẽ tuân thủ đúng ba điều kiện, với điều kiện thứ ba là phải thành thân với nhân vật nữ hiệp khách, là người duy nhất dám đứng ra bảo chứng cho lời thề hứa của họ Vương. Nhưng sau hạn kỳ một năm, do họ Vương hoàn toàn bất tằm, nữ hiệp khách ấy phải chấp nhận cam chịu thọ hình.

Hồng Bảo Kỳ càng thêm bàng hoàng:

- Nói như vậy, chương môn nhân hầu như đang tự nguyện trở thành người bảo chứng cho tại hạ? Nghĩa là ... nghĩa là ...

Nàng có một thoáng đỏ mặt và thở dài:

- Ở tề phái, chỉ duy nhất mỗi một nhân vật là đủ tư cách bảo chứng, đó là chương môn nhân. Và có thể các hạ đang nghĩ tiểu nữ tuy thân phận nữ nhân nhưng không biết sĩ diện, qua hành vi sẵn sàng bảo chứng và dĩ nhiên phải cùng các hạ trở thành phu thê chỉ mới lần đầu gặp mặt. Tuy nhiên, ở tiểu nữ buộc có trách nhiệm phải thực hiện điều vô liêm sỉ này. Thứ nhất, đây là do phát hiện các hạ là nhân vật thành tâm, có thể thay tề phái hoàn thành điều kiện thứ nhất. Và thứ hai, chỉ cần các hạ hoàn thành điều đó, cũng có nghĩa là sẽ tạo cơ hội cho tề phái được lần đầu công khai lộ diện sau tám mươi năm dài cam chịu cảnh ẩn thân, thì thân tiểu nữ dù hy sinh cũng đâu sá gì. Mong các hạ không chê cười.

Hồng Bảo Kỳ bàng hoàng vì ngưỡng phục:

- Vì đại cục của toàn quý phái, chỉ chương môn phải chịu hy sinh, tại hạ tuy ngưỡng phục nhưng thật cảm thấy bất nhẫn trong lòng.

Nàng càng đỏ mặt:

- Các hạ khó thể ưng thuận ư?

Hồng Bảo Kỳ vội xua tay:

- Không phải. Trái lại, vì tại hạ còn nhiều trọng trách cần hoàn thành, có thể tại hạ ưng thuận nhưng không thể không áy náy cho thân phận của chương môn.

Nàng lại nghiêm giọng:

- Vì đại cục toàn phái và cũng vì là trách nhiệm của một chương môn, như tiểu nữ đã nói, quyết không ngần ngại.

Hồng Bảo Kỳ lần đầu tiên tự cho phép bản thân nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Tại hạ sẽ không để chương môn hy sinh uống phí. Huống hồ, như là tổ bà, giữa tại hạ và Lạc Yến Chi thật may chưa có gì ràng buộc. Thêm nữa tại hạ không phải là hạng người chỉ biết đến lợi ích bản thân. Thế nên, xin hãy cho tại hạ cơ hội để đền đáp những ân tình may được chương môn nhân ưu ái dành cho. Được. Tại hạ nhận lời và nguyện hứa sẽ bất toàn thân chỉ luôn được nghĩ đến mỗi một nữ nhân mà thôi, đây chính là chương môn nhân.

Nàng nhoẻn cười lần đầu tiên và không thể giấu nét e lệ:

- Tiểu nữ họ Long, tính danh là Long Ngân Hoa. Đa tạ các hạ đã tỏ ý thành toàn.

Hồng Bảo Kỳ lại giật mình:

- Có một nhân vật mang tính danh là Long Kiến Xương. Sự trùng hợp này có tạo một cảm nghĩ nào đó cho Long Ngân Hoa chương môn chăng?

Nàng biến sắc:

- Đây là gia phụ, gần mười năm rồi chợt thất tung khiến gia mẫu sinh bệnh, quá vãng, phần tiểu nữ thì may mắn được Hải Hà phái thu nhận. Các hạ có biết gia phụ ư?

Hồng Bảo Kỳ thật chẳng biết khóc hay nên cười:

- Đây chính là gia sư, là một trong hai nhân vật đều bị Thần Ứng bang mưu hại như tại hạ vừa đề cập. Thật không ngờ nàng lại là di tử cốt nhục của gia sư, là người mà tại hạ chưa bao giờ nghe gia sư đề cập. Tại sao vậy?

Nhưng hỏi có nghĩa là đáp. Vì tự thâm tâm của cả hai đều hiểu, nếu Vương Thế Hải chẳng một lần đề cập đến lai lịch cùng xuất xứ sư môn của ý trung nhân cho đệ tử nghe, vì đã lập trọng thệ, thì đến lượt Long Kiến Xương cũng chẳng tự đề cập đến lai lịch bản thân, do đã hứa sẽ mãi mang thân phận thay cho sư phụ, thành Vương Thế Hải. Đây là hai nhân vật dám vì đại nghĩa diệt thân, thà chết quyết không bao giờ bội tín hay thất hứa. Cho dù sau sự thất tung của mình, Long Kiến Xương đã khiến gia thân ly tán, thê tử hai người thì một sinh ly một tử biệt.

Vì thế, đứng nhìn Long Ngân Hoa sa lệ thảm, Hồng Bảo Kỳ nghe nôn nao trong lòng, xúc cảm trào dâng và thương nàng vô hạn.

16. Chương 16: Phái Hải Hà Biến Cố Dồn Dập Khổng Huyết Thủ Trở Thành Cứu Tinh

Trao lại cho Hồng Bảo Kỳ thứ vũ khí kỳ lạ, Long Ngân Hoa lắc đầu và gượng cười:

- Như Hồng ca ca cũng thấy, tự muội đã cố hết sức, thử dùng vật này thay cho trường kiếm. Nhưng thật đáng tiếc, muội không thể thi triển bất kỳ chiêu kiếm nào bằng vật này. Há lẽ ca ca không đổi ý, hãy tập sử dụng kiếm và đừng dùng vật này nữa.

Hồng Bảo Kỳ phân vân:

- Ngu ca vẫn mơ hồ cảm nhận vật này phải có công dụng như vũ khí.

Nhưng nếu không thể sử dụng thay kiếm, hay là việc tiếp nhận kiếm pháp Hải Hà cứ tạm gác lại? Vì một là ngu ca không quen mang kiếm và hai là vật này lại rất tiện lợi khi muốn cất giấu bên người.

Long Ngân Hoa cười buồn:

- Nếu vậy, để giúp Hồng ca ca tăng thêm bản lĩnh e chỉ còn mỗi một cách. Nhưng như thế sẽ rất lâu, vì còn phải chờ ca ca luyện theo nội công tâm pháp Hải Hà một thời gian, đến khi thật thuần thục mới có thể tiến hành trao ban nội lực cho ca ca như đã bàn. Ca ca liệu có đủ an tâm lưu lại tệ phái lâu hơn chăng?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Lưu lại cạnh muội là điều ngu ca luôn mong ước. Vì chỉ như thế hai chúng ta mới có thêm cơ hội hiểu rõ về nhau hơn. Tuy nhiên, như lúc đầu ngu ca đã bày tỏ, tiếp nhận nội lực chân nguyên là điều tuy có lợi ỏi mình ngu ca nhưng vô hình trung lại gây bất lợi cho chư vị trưởng bối, chỉ ít mỗi người phải giảm đi năm năm công phu tu vi. Đây là điều ngu ca khó thể chấp nhận.

Long Ngân Hoa giải thích thêm, quyết thuyết phục Hồng Bảo Kỳ nhận lời:

- Khí khái của Hồng ca ca là điều đang dần khiến toàn thể phái Hải Hà khâm phục. Dù vậy, đây lại là một phần trong các điều kiện hầu giúp ca ca dễ dàng hoàn thành sứ mạng. Ngoài ra, đối với các trưởng bối, nếu mỗi người chỉ mất năm năm công phu tu vi mà đổi lại có thể giúp tệt phái tăng cơ hội tái xuất giang hồ thì bất luận ai cũng sẵn sàng. Thật mong ca ca cạn suy và chớ khước từ.

Đang ngập ngừng vì chưa biết đáp thế nào thì Hồng Bảo Kỳ nghe từ xa có tiếng gọi khẩn trương của một nữ đệ tử phái Hải Hà:

- Chưởng môn! Đã có biến! Các trưởng bối có chủ kiến, bảo muội mau đến cho chưởng môn hay. Một là đình hoãn lại các đề xuất có liên quan đến Hồng thiếu hiệp. Hai là thỉnh mời chưởng môn lập tức quay lại tổ sư đường.

Long Ngân Hoa biến sắc:

- Có địch nhân lén tiến nhập ư?

Nữ đệ tử đó chạy đến gần:

- Muội được lệnh tạm thời dừng bẩm báo gì cùng chưởng môn vội, ngoài hai điều vừa rồi. Mong chưởng môn miễn trách.

Nàng mơ hồ hiểu, vội liếc nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Nghĩa là ta chỉ đến tổ sư đường một mình? Vậy còn Hồng thiếu hiệp?

Các trưởng bối có những sắp đặt hoặc phân phó như thế nào?

Nữ đệ tử ấy chợt cúi đầu xuống:

- Xin chưởng môn lượng thứ. Phần Hồng thiếu hiệp, muội được lệnh tiến ngay vào tuyệt địa. Đây là chủ kiến của các trưởng bối, là mệnh lệnh bất khả bất tuân.

Hồng Bảo Kỳ giật mình, vội kêu lên:

- Nhưng phải có nguyên nhân gì chứ? Lẽ nào không thể cho tại hạ minh bạch? Trừ phi ...

Nữ đệ tử ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Hồng Bảo Kỳ:

- Trừ phi như thế nào? Sao Hồng thiếu hiệp ngại ngần không tiếp lời?

Hồng Bảo Kỳ cười nhẹ:

- Có gì tại hạ lại tỏ ra ngần ngại chứ! Sở dĩ tại hạ ngập ngừng là vì không muốn tin vào điều bản thân vừa thẩm đoán, nhất định cũng là nguyên do khiến chư vị trưởng bối của quý phái phải thay đổi chủ kiến quá mau, hầu như chưa đầy một ngày kể từ khi tại hạ lần đầu đặt chân đến đây.

Long Ngân Hoa cũng đoán ra:

- Muội hiểu ca ca muốn ám chỉ điều gì. Nhất định sự biến vừa xảy ra có liên quan đến lão Thụy Tùng, đúng không?

Nữ đệ tử lại cúi đầu:

- Điều này là do chưởng môn tự đoán và không hề do muội đa ngôn tiết lộ. Nếu bị các trưởng bối hỏi đến, mong được chưởng môn đỡ lời hộ cho.

Hồng Bảo Kỳ kinh hoàng:

- Nghĩa là tại hạ đoán đúng? Vậy mau nói đi, sinh mạng của Thụy tiền bối hiện như thế nào? Và nhất là tại sao Thụy tiền bối bị hại, hung thủ là ai?

Long Ngân Hoa chợt xua tay:

- Hồng ca ca chớ quá khẩn trương. Vì bất luận sinh mạng của Thụy lão có như thế nào thì mọi trách nhiệm đều do tệ phái cáng đáng. Hãy tạm chờ muội ở đây. Muội sẽ đến tổ sư đường và quyết làm sáng tỏ mọi điều.

Hồng Bảo Kỳ đề xuất:

- Ngu ca có quyền đi cùng với muội. Vì xét cho cùng, đây là chuyện có liên quan đến ngu ca.

Nhưng nữ đệ tử nọ đã ngăn lại:

- Các trưởng bối đã có lệnh. Thế nên việc tạm hoãn thì còn phần nào khả dĩ. Thật mong Hồng thiếu hiệp chớ manh động, bằng không bọn tiểu nữ đành dùng kiếm trận, quyết không để thiếu hiệp tùy tiện.

Long Ngân Hoa vội khuyên Hồng Bảo Kỳ:

- Đã có nghiêm lệnh, tổ sư đường là nơi không để bất kỳ ngoại nhân nào đặt chân đến. Mong Hồng ca ca ản nhẫn, muội tự biết lo liệu.

Ngờ đâu ngay khi Long Ngân Hoa đi khuất, lập tức xuất hiện thêm bảy nữ đệ tử nữa của phái Hải Hà. Một ả lên tiếng:

- Mong Hồng thiếu hiệp lượng thứ. Các trưởng bối buộc phải có sắp đặt này, hầu tránh cho tệ chương môn không lâm cảnh để tư tình lẫn ảt phận sự.

Xin được tiễn chân Hồng thiếu hiệp tiến nhập tuyệt địa. Sau đó sống hay chết thì còn phải chờ xem phúc phận của thiếu hiệp như thế nào. Mời!

Hồng Bảo Kỳ bật cười:

- Thoạt tiên cũng phải chờ xem chư vị có cơ hội lập trận như lần trước hay không đã. Ha ... Ha ... Không ngờ chư vị thật quá đáng, nói lời không giữ lời, chương môn vừa quay lưng là trở mặt ngay. Chỉ tiếc chư vị lại để tại hạ đoán biết. Vậy thì còn mong gì có cơ hội lập trận. Ha ... Ha ...

Và với thân pháp Mã Bộ Thiên Hành, Hồng Bảo Kỳ ngay lập tức chỉ còn là một bóng nhân ảnh đang đảo chuyển thành nhiều bộ vị khác nhau khiến kiếm trận của tám nữ đệ tử phái Hải Hà vô phương thiết lập, hoặc có lập thì kỳ thực nào dám mong đã vây được Hồng Bảo Kỳ vào giữa trận đồ.

Tuy nhiên, họ không bối rối. Trái lại, có một nữ đệ tử lớn tiếng hô hoán:

- Dích thực đối phương đang thi triển tuyệt kỹ từng giúp lão Hồ vang danh là Đệ Nhất Tuyệt bộ. Chư muội hãy thay tỷ cảnh giới hấn, để tỷ báo tin này cho các vị trưởng bối.

Và nữ đệ tử đó bật lao đi thật nhanh.

“Vút!”.

Ngờ đâu, Hồng Bảo Kỳ cũng lập tức bám theo ả, vẫn với khinh thân pháp Mã Bộ Thiên Hành:

- Đệ Nhất Tuyệt bộ là ai? Liệu cô nương có thể hạ cổ chỉ giáo cho tại hạ am tường được chăng?

Ả có phần bất ngờ, dù vậy vẫn tiếp tục phi thân lao đi:

- Người liệu có đủ đởm lược cùng theo ta đến gặp các trưởng bối chăng? Ở đó, mọi thỉnh cầu của người nhất định sẽ toại nguyện. Hừ!

Hồng Bảo Kỳ cẩn trọng lao bám theo:

- Cây ngay không sợ chết đứng. Phần tại hạ chưa hề có ý niệm nào gây bất lợi cho quý phái, có gì phải ngại!

Ả vẫn phi thân, chẳng tỏ lộ bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy là sẽ bất ngờ xuất lực ngăn cản hoặc đối phó Hồng Bảo Kỳ.

- Ý muốn nói người dích thực vì chẳng biết nên hoàn toàn vô can với lão Hồ?

Nhưng Hồng Bảo Kỳ nào dám khinh suất tiến lại gần hơn:

- Bộ pháp tại hạ đang vận dụng chỉ nhờ một lần may mắn phát hiện nên ngẫu nhiên luyện thành. Thế nên, bất luận lão Hồ là ai, Đệ Nhất Tuyệt bộ là thế nào thì đối với tại hạ vẫn là vô can hệ.

Ả chợt chậm bước:

- Ở phía trước đã là tổ sư đường. Người dám cùng ta tiến vào chăng?

Hồng Bảo Kỳ liền dừng lại:

- Đã có nghiêm lệnh, hễ là ngoại nhân thì không được tùy tiện đặt chân vào tổ sư đường. Tại hạ xin đứng ngoài này chờ, phiền cô nương bẩm báo hộ.

Hồng Bảo Kỳ sẵn lòng tiếp nhận mọi chỉ giáo của các trưởng bối trong quý phái.

Lập tức có thanh âm của Long Ngân Hoa từ một thạch động phía trước phát ra:

- Hồng ca ca sao chẳng nghe muội, tìm đến đây làm gì?

Hồng Bảo Kỳ vận lực nói vọng vào:

- Đệ tử quý phái đã lập kiếm trận toan bức ngu ca tiến nhập tuyệt địa. Và điều dẫn đến thái độ tiền hậu bất nhất này, ngu ca vừa hiểu, là do quý phái nghi ngờ ngu ca có can hệ với một lão Hồ, Đệ Nhất Tuyệt bộ nào đó. Vận bất đắc dĩ ngu ca phải đến đây.

Từ thạch động liền lao túa ra rất nhiều nữ nhân, đa phần đều cao niên, thấp nhất cũng đã ngoại tứ tuần. Và chỉ có mỗi một mình Long Ngân Hoa là trẻ nhất, chưa tới đôi mươi. Dù vậy, người chạy đến trước tiên, lên tiếng trước tiên chính là nàng.

- Có chuyện này sao? Tuy nhiên, có thật Hồng ca ca chẳng biết, cũng chẳng can hệ với lão Hồ? Và liệu có thể cho biết, Hồng ca ca có am hiểu hay không, một loại tuyệt kỹ lừng danh của Hồ lão, là Mã Bộ Thiên Hành?

Hồng Bảo Kỳ kinh hãi:

- Đích thực đây là bộ pháp ngu ca đã tình cờ phát hiện và luôn vận dụng.

Nhưng Hồ lão nào đó đối với quý phái có những can hệ ân oán ra sao?

Một phụ nhân cao niên vọt tiến ra:

- Đây là một tuyệt kỹ thượng thừa, từng giúp Hồ lão trở thành nhân vật xuất quỷ nhập thần. Người bảo đã tình cờ phát hiện và luyện thành, thập phần lão nương đây không thể tin.

Hồng Bảo Kỳ cười nhạt:

- Ở đời đâu phải hiếm những quái sự hay các quái nhân? Tương tự, liệu tiền bối nghĩ sao nếu tại hạ thừa nhận cũng đã sở hữu một vài thứ có thể bảo là thật sự hiếm hoi? Như thanh tiểu kiếm Kim Hoa của quý phái chẳng hạn? Và chưa hết, tại hạ thật chẳng biết số phận đã dun rủ thế nào, khiến tại hạ cũng thủ đắc một loại tuyệt kỹ của Tịch Sơn môn, cho dù môn phái này đã đổi ba lần toan kết liễu tại hạ. Thế nên, tại hạ xin minh định một lời thật quả quyết, Hồ lão là ai, tại hạ không biết, chỉ hôm nay mới nghe lần đầu. Dù vậy, thân pháp Mã Bộ Thiên Hành thì đích thực đang do tại hạ thủ đắc. Chư vị tin hay không thì tùy, nhưng những gì tại hạ vừa tỏ bày đều là sự thật.

Họ hoang mang. Cuối cùng, cũng phụ nhân cao niên nọ lên tiếng cất vấn:

- Lão nương cũng nghe người quả quyết từng sở hữu bảo kiếm Kim Hoa.

Cho hỏi, di vật đó của tề phái đến tay người trong trường hợp nào và ở đâu?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Lúc nào hoặc ở đâu ư? Xin lượng thứ, tại hạ chưa tiện tỏ lộ. Vì đó là một phần điều kiện, tại hạ đành tạm giữ riêng, chỉ là để giúp tại hạ sau này thuận tiện hơn trong việc hoàn thành sứ mệnh sẽ do quý phái giao phó.

Lão phụ nhân cau mày:

- Người không tin bốn phái? Vì lẽ ra người nên nói, chỉ ít để bốn phái thêm tin, hầu ứng thuận tạo cơ hội cho người theo đề xuất, cũng là bảo chứng của Long Ngân Hoa.

Hồng Bảo Kỳ vẫn lắc đầu:

- Phải chi quý phái đừng vội có hành vi tráo trở, ắt tại hạ không ngại nói.

Còn bây giờ, một lần nữa xin lượng thứ, vì tại hạ đành tạm để các vị phải thất vọng.

Một phụ nhân cao niên khác chợt tiến ra:

- Về tuyệt kỹ của Tịch Sơn môn thì thực hư là thế nào? Và đó là tuyệt kỹ gì?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Do từng biết quý phái Hải Hà và Tịch Sơn môn có chung nguyên ủy phát xuất, vậy chư vị hẳn biết rõ một vật gọi là Phích Lịch Bổng Thiên Lôi? Trên thân vật đó có ghi một khẩu quyết kinh văn. Tại hạ từng sở hữu Phích Lịch Bổng, dĩ nhiên cũng có cơ hội ghi nhận và thủ đắc toàn bộ kinh văn khẩu quyết vừa đề cập.

Họ giật mình. Và y hết như lúc nãy, hễ lão phụ nhân nào đang cất vấn thì cất vấn tiếp:

- Bốn phái với Tịch Sơn môn từng vì đồ kị nên tách khai, thế nên rất cần khẩu quyết kinh văn người vừa nói. Vậy có thể ...

Hồng Bảo Kỳ ngắt lời:

- Có thể giao phó kinh văn đó cho chư vị không chứ gì? Điều này không được. Vì đó là hành vi mà riêng tại hạ không bao giờ chấp nhận. Trừ phi ...

- Trừ phi thế nào?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Trừ phi tại hạ có cơ hội trở thành kẻ chính thức có can hệ với quý phái.

Khi đó chính tại hạ sẽ vì quý phái, quyết đổi đầu Tịch Sơn môn, giúp quý phái Hải Hà loại bỏ các đồ kị từng xuất phát từ Tịch Sơn môn.

- Ý người muốn nói bọn lão nương phải chấp thuận hôn sự giữa người và chủng môn nhân tề phái?

Hồng Bảo Kỳ nghiêm giọng:

- Không chỉ có thế, quý phái còn phải xóa bỏ tội danh cho di mẫu Kha Tường Lan. Vì xét cho cùng, hành vi của di mẫu thật đáng để được châm chước.

Lão phụ nhân thứ ba tiến ra:

- Không được. Vì đâu thể tự tiện phá bỏ nghiêm huấn đã có từ thời tổ sư khai sáng ra bốn phái Hải Hà. Huống hồ bọn lão nương còn chưa minh bạch người có can hệ hoặc không với lão Hồ, là nhân vật chỉ cách đây mười năm từng ngang nhiên tiến nhập bốn phái, gây nhiều náo loạn, khiến bốn phái mất hết thể diện, đồng thời còn ngạo thị, thách thức bốn phái tìm và nghiêm trị lão ta. Há lẽ bọn lão nương dễ bỏ qua cho người, kẻ rất có thể chính là truyền nhân của lão Hồ vô sỉ?

Hồng Bảo Kỳ ngấm ngầm lo sợ:

- Nhân vật Đệ Nhất Tuyệt bộ đã gây náo loạn cho quý phái như thế nào?

Có hậu quả gì nghiêm trọng chẳng? Vì tại hạ quả thật tuyệt vô can, thế nên sẽ rất oan nếu phải đảm đương tất cả mọi hậu quả.

Lão phụ nhân thứ nhất liền đề xuất:

- Người sẽ vô sự nếu ưng thuận tổ bày trường hợp đã phát hiện Kim Hoa bảo kiếm.

Toan lên tiếng khước từ, Hồng Bảo Kỳ lại nghe lão phụ nhân thứ hai lên tiếng phản bác ý đề xuất của lão phụ nhân thứ nhất:

- Điều đó không cần thiết. Trái lại, hãy bảo hẩn tiết lộ khẩu quyết kinh văn của bọn Tịch Sơn môn.

Lão phụ nhân thứ ba cũng lên tiếng:

- Cả hai ý đó đều không cần thiết. Thứ nhất, vì tổ sư bản phái thất tung đã lâu, muốn truy nguyên nơi hạ lạc thì đã tám mươi năm trôi qua, chúng ta có tiến hành muộn thêm đôi ba năm cũng không đến nỗi hứng chịu thêm những bất lợi nào khác. Điều thứ hai cũng tương tự, chúng ta đối phó Tịch Sơn môn đâu chỉ một sớm một chiều, và càng không quang minh lỗi lạc nếu dựa vào tuyệt kỹ của người để đối phó lại người. Chỉ có thể diện bốn phái là quan trọng nhất. Suốt mười năm qua chẳng một ai trong chúng ta có thể ăn ngon ngủ yên mỗi khi sức nhớ đến Hồ lão tặc. Đây là điều hệ trọng, cần phải bắt Hồng tiểu tử cung xưng rõ tung tích lão Hồ.

Các lão phụ nhân vậy là bất đồng chủ kiến. Họ bắt đầu tranh luận, không chỉ giữa ba lão phụ nhân mà còn lan rộng, tác động đến hầu hết các nữ nhân cao niên được biết là trưởng bối của Hải Hà phái.

Mục kích cảnh này, Hồng Bảo Kỳ ngơ ngẩn do tự hiểu mọi nguyên nhân diễn khai sự biến đều từ bản thân mà ra.

Do mãi suy nghĩ nên chàng mất cảnh giác, không khỏi giật mình kinh hoảng khi bất ngờ nghe ngay bên cạnh bỗng vang lên tiếng cười lạnh:

- Mọi nguyên ủy đều xuất phát từ người. Muốn kết thúc thì chỉ còn mỗi một cách. Hà hà ...

Vì giật mình nên Hồng Bảo Kỳ phải có phản ứng, nhất là khi cảm nhận huyết Thần Đường ở phía sau lưng đã có một bàn tay chạm vào, chứng tỏ sinh mạng nếu như không sắp bị kết liễu thì ắt hậu quả cũng khó lường, một khi huyết Thần Đường bị chấn chạm. Thế là với phản ứng hầu như vô thức, Hồng Bảo Kỳ sẵn cầm thứ vũ khí kỳ lạ trong tay, vội quật bừa ra phía sau, miệng quát lớn:

- Sao lại lén hạ thủ?!

“Vù ...”.

Vũ khí nọ vừa đen vừa dài, thoát nhìn cũng biết là rất cứng, và dĩ nhiên nếu hình thù của nó thật thẳng thì mọi phản ứng của Hồng Bảo Kỳ ắt chẳng bao giờ có cơ hội gây bất lợi cho nhân vật đã lặng lẽ áp tới rất gần ngay sau lưng chàng.

Điểm bất diệu của vật nọ là có thể uốn cong được theo mọi chiều hướng.

Hồng Bảo Kỳ khi phản ứng chỉ trông mong vào mỗi một điều này.

“Bốp!”.

Nhân vật toan lén hạ thủ Hồng Bảo Kỳ phải bật kêu đau đớn:

- Ối!

Nhân đó, chàng nhảy bật thật nhanh ra phía trước, sau đó lập tức quay lại:

“Vù ...”.

Cùng lúc ấy, do ai ai cũng bị tiếng kêu thất thanh gây chú tâm nên tất cả đều hướng mắt nhìn và có người bật lên tiếng rít phần nộ:

- Tiểu tử to gan! Đã hơn tám mươi năm, ngươi là kẻ thứ nhất dám hung hãn gây thương tích cho người của bốn phái ngay tại sơn môn bốn phái. Ngươi quả thật đã muốn chết. Bốn phái đành cho ngươi toại nguyện.

Đứng cách Hồng Bảo Kỳ chừng hơn trượng là một phụ nhân trạc tứ tuần, thần sắc nhợt nhạt, đang dùng cánh tay này đỡ cánh tay nọ, hiện không chỉ đầm máu nhuộm ướt y phục mà còn có dấu hiệu như đã bị chấn vỡ cả một đoạn xương tay. Hồng Bảo Kỳ vỡ lẽ, vội kêu to:

- Là chính tôn giá vừa có thủ đoạn hèn hạ, toan lén ám toán hòng kết liễu sinh mạng tại hạ từ sau lưng? Đã làm ắt dám nhận, sao tôn giá không mau lên tiếng?

Nhưng trước hiện trạng đó, các nữ nhân Hải Hà phái như cùng bị khích nộ, tất cả cùng nhắm vào mỗi một đối tượng duy nhất là Hồng Bảo Kỳ để ào ào lao đến.

- Không thể không nghiêm trị tiểu tử!

- Tiến lên! Đừng để tiểu tử thoát!

- Hết lão Hồ lại đến người, phái Hải Hà dễ bị xem thường thế sao?

Long Ngân Hoa chợt vận nội lực vào giọng nói, hô hoán thật to:

- Không ai được loạn động! Tất cả hãy mau dừng tay và dừng để bốn chưởng môn phải thỉnh đại pháp tổ sư di giá đến đây để nghiêm trị, nếu có người vi phạm.

Nhưng bất chấp mệnh lệnh của Long Ngân Hoa chưởng môn, các nữ nhân vẫn tiếp tục vây hãm Hồng Bảo Kỳ. Có kẻ còn hô đồ bảo:

- Chưởng môn chớ vì tư tình, bỏ qua hành vi gây náo loạn của tiểu tử!

Hồng Bảo Kỳ lập tức thi triển khinh thân pháp Mã Bộ Thiên Hành mạo hiểm di hình hoán vị, lao qua lao lại giữa các bậc quần thoa. Quá bất bình, chàng gầm lên:

- Chư vị sao bắt phân hắc bạch thị phi, cứ luôn bức hiếp Hồng Bảo Kỳ tại hạ ngày càng quá đáng? Mau tránh ra! Nếu không, với tình thế chẳng dặng dưng, chư vị đừng trách một khi tại hạ buộc phải dùng tuyệt kỹ Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia đắc tội cùng chư vị. Mau tránh! Hãy mau tránh!

Thật lạ, tiếng quát của Hồng Bảo Kỳ như có uy lực khác thường. Toàn thể các nữ nhân phái Hải Hà lập tức khựng lại.

Nhờ đó Hồng Bảo Kỳ có cơ hội thoát ra xa. Và có lẽ chàng sẽ tiếp tục chạy nữa, chạy mãi, nếu như không nghe thấy tiếng của Long Ngân Hoa đang cố đuổi theo gọi chàng dừng lại.

- Hồng ca ca, đừng chạy nữa! Sẽ chẳng ai gây bất lợi đâu! Mau dừng lại!

Hồng Bảo Kỳ vẫn chạy, đồng thời vội tìm cách quay đầu nhìn lại phía sau.

Chỉ còn bốn nữ nhân cao thủ là đang gắng sức chạy theo Hồng Bảo Kỳ, trong đó có Long Ngân Hoa.

Phần nào vững tâm, Hồng Bảo Kỳ dừng lại:

- Nhưng không được ai tiến đến gần. Tốt rồi. Hãy dừng ở đó. Và vì ngu ca bây giờ chỉ còn tin mỗi một mình Ngân Hoa muội, hãy nói đi, bây giờ quý phái toan định đoạt như thế nào đây?

Cùng theo nàng là ba lão phụ nhân thoát nãy đã xảy ra tranh luận. Nàng quay lại nhìn từng người:

- Tiểu nữ có thể dùng thân phận chưởng môn toàn quyền tác chủ chuyện này?

Họ đều gật đầu, chẳng dấu hiệu nào cho thấy có vẻ ngập ngừng hay do dự bất quyết.

Phát hiện thái độ thay đổi này của họ, Hồng Bảo Kỳ phân vân, chờ nghe Long Ngân Hoa lên tiếng.

Quả vậy, nàng nói:

- Thoạt tiên, xin Hồng ca ca lập lại, có thật đã từng luyện công phu Nhất Chương Toái Bia?

Có phần hoang mang, Hồng Bảo Kỳ miễn cưỡng thừa nhận:

- Kỳ thực thì nguyên danh xưng là Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia. Có gì không đúng ư?

Không như Hồng Bảo Kỳ lo lắng, Long Ngân Hoa vẫn thản nhiên và lắc đầu:

- Không, Khổng Huyết Thủ là sau đó mới được gán thêm vào. Điều cốt yếu là Hồng ca ca phải minh chứng là đã từng luyện Nhất Chương Toái Bia Khổng Huyết Thủ. Hồng ca ca ưng thuận chẳng?

Lại lo lo, Hồng Bảo Kỳ gặng hỏi:

- Hậu quả sẽ là thế nào nếu ngu ca quả thật thừa bản lãnh phô diễn nội lực công phu đó?

Nàng bảo:

- Muội quả quyết sẽ chẳng có bất kỳ bất lợi nào nếu Hồng ca ca mình chứng thật thuyết phục.

Hồng Bảo Kỳ đành nhún vai đáp ứng:

- Nhưng ngu ca sẽ phải quật vỡ một tảng đá. Liệu có bị kết tội gì chăng?

Nàng cười khích lệ:

- Đã bảo Hồng ca ca đừng lo mà. Nào, mau phô diễn đi, miễn đúng là công phu huynh vừa nói.

Hồng Bảo Kỳ dù hoang mang vẫn chọn một tảng đá chỉ cách phía bên tay thuận độ non một trượng:

- Nhìn đây. Và nhớ là ngu ca chỉ thực hiện theo lời yêu cầu. Mau xuất!

Vận dụng chân nguyên nội lực vào chưởng tay, khiến bàn tay hữu ít nhiều cũng tự nở to hơn một ít, Hồng Bảo Kỳ quật thẳng vào tảng đá.

“Ầm!!”.

Đá vỡ.

“Rào ... Rào ...”.

Dù vậy, như chưa thỏa mãn, Long Ngân Hoa lại bảo:

- Hãy chọn một tảng đá khác. Và lần này hãy đặt tay lên nó. Hồng ca ca cứ dốc toàn lực để ấn thật mạnh vào xem sao.

Lấy làm lạ, Hồng Bảo Kỳ toan hỏi. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, dường như ai ai cũng đều nôn nóng chờ đợi, chàng không hỏi nữa, chỉ đáp ứng:

- Được. Tuy chưa thực hiện bao giờ, nhưng ngu ca cũng quyết thử xem sao. Tảng đá này được chưa? Nào, nhìn đây. Khai ...!!

Tảng đá không suy suyễn.

Có chăng, lúc Hồng Bảo Kỳ hoang mang thu tay về thì lập tức ngã ngàng do phát hiện trên tảng đá, dĩ nhiên lần này rất cứng chứ không bị mềm đi do rêu mọc như ở thạch động chàng từng lưu ngụ tại đáy vực Tuyệt Mệnh, đã lở mờ in khá đầy đủ toàn bộ hình dạng bàn tay của chàng.

Tất cả cùng kêu, kể cả Long Ngân Hoa cũng vậy:

- Quả nhiên là Nhất Chưởng Toái Bia!!

Nhận thấy họ kêu vì ngạc nhiên và mừng rỡ, tuyệt nhiên không có nét giận dữ hay kinh hãi, Hồng Bảo Kỳ vội hỏi Long Ngân Hoa:

- Có còn gì nữa chăng?

Nàng gật đầu:

- Muội xin hỏi thêm một điều nữa, có phải cùng với tuyệt kỹ này, Hồng ca ca cũng phát hiện bảo kiếm Kim Hoa?

Bán tin bán nghi, Hồng Bảo Kỳ thổ lộ:

- Có thể nói như vậy. Vì tuy là hai nơi hữu biệt, nhưng kỳ thực các địa điểm mà ngu ca lần lượt phát hiện ra nào là tuyệt kỹ, nào là bảo kiếm chỉ cách nhau chưa đến hai mươi trượng.

Không hỏi gì nữa, nàng nói:

- Tổ sư đã anh linh, cơ hồ đang giao phó vận mệnh toàn phái Hải Hà vào tay Hồng ca ca. Và thêm nữa, Hồng ca ca lại may mắn đắc thủ toàn những công phu tuyệt học có thể nói là luôn can hệ với bốn phái. Vậy thì thế này, muội là chưởng môn nhân, xin quả quyết sẽ tuân thủ đúng những điều đã cùng Hồng ca ca bàn định ngày hôm qua. Đồng thời, xin thành tâm cầu chúc Hồng ca ca sớm có ngày mã đáo công thành, nhanh

chóng giúp tề phái thành toàn sở nguyện là mau được công khai hiển lộ trên giang hồ. Hồng ca ca có còn nhớ lời trọng thệ đã từng lập?

Không dám để lộ tâm trạng vui mừng vì sợ lại mừng hụt, Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Ngu ca luôn ghi nhớ. Nghĩa là bây giờ ngu ca đã có thể ly khai? Tuy nhiên, liệu ngu ca có thể hỏi về mệnh hệ lúc này của Thụy tiên bối?

Ba lão phụ nhân lúc này mới lên tiếng:

- Lão đã bị ám hại. Chết rồi.

- Là do tuyệt kỹ Tịch Sơn môn hạ thủ. Dĩ nhiên vô can đến Hồng thiếu hiệp.

- Tề phái đã có chỗ sơ hở nào đó. Đương nhiên sẽ tự biết lo liệu hầu tránh tình trạng này tái diễn. Xin lượng thứ vì đã gây không ít khó khăn cho Hồng thiếu hiệp. Mong sẽ sớm gặp lại Hồng thiếu hiệp với thân phận khác, là trưởng phu của Long chương môn tề phái.

Không tài nào hiểu nổi với toàn bộ những sự việc vừa diễn ra trong chưa đầy hai ngày qua, Hồng Bảo Kỳ đành gượng cười và nói lời từ biệt:

- Nam nhi đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, tại hạ quyết không để quý phái thất vọng. Cáo từ.

Long Ngân Hoa tuy có tiền chân, nhưng kể từ lúc này nàng không nói gì, cũng không thổ lộ gì thêm nữa, khiến Hồng Bảo Kỳ dù đi xa vẫn hoang mang ...

17. Chương 17: Bọn Kiều Gia Âm Hồn Bất Tán Những Tình Sử Lụy Bao Anh Hùng

Trao cho tiểu nhị một ít bạc vụn, Hồng Bảo Kỳ - Chỗ này sẽ thuộc về nhân huynh nếu cho đệ biết từ đây muốn đi đến Minh Nhiên cốc thì theo lối nào thuận tiện nhất.

Gã tiểu nhị hơn hớ cất nhanh tất cả vào bọc áo:

- Khách quan hỏi đúng người rồi. Nhưng dù sao, vì sự độ lượng của khách quan, có điều này tiểu nhân không thể không nói. Minh Nhiên cốc là nơi tuyệt nhiên không thuận tiện nếu khách quan muốn du sơn ngoạn thủy. Nhưng đó là tùy khách quan. Còn đường đi thì như thế này.

Gã rất tận tình, chỉ vẽ cho Hồng Bảo Kỳ rất cặn kẽ. Thuận miệng, Hồng Bảo Kỳ hỏi thêm:

- Địa hình ở đấy như thế nào mà khiến nhân huynh bảo rằng chẳng thuận tiện?

Gã nhún vai:

- Là nơi dễ đến nhưng khó về. Nhưng không hề vì lam sơn chướng khí hay các dã thú hung hãn, mà bởi tất cả là một bãi lầy, bất luận thú nào dù lớn dù nhỏ, hễ sơ ý sa chân xuống đều bị kéo chìm chết mất xác. Vì thế ở đây ít ai còn nhớ đến ba chữ Minh Nhiên cốc. Trái lại, nó đã được đổi thành Bán Nhật Tử Bán Dạ cốc.

Hồng Bảo Kỳ ngạc nhiên, vội lấy ra một ít bạc vụn nữa:

- Xin tặng cả cho nhân huynh. Nhưng thế nào lại gọi là Bán Nhật Tử Bán Dạ?

Gã tiểu nhị thêm hơn hớ:

- Minh Nhiên cốc gồm hai địa hình liền kề nhau. Tuy không có địa giới rõ rệt nhưng tựu trung có thể phân định, phần ở ngoài vì có nền đất cứng nên được gọi là Bán Nhật. Cũng có nghĩa nửa này của Minh Nhiên cốc là phạm vi khó có thể gây nguy hiểm đến sinh mạng, tạm ví như phân nửa của một ngày được vằng dưng soi sáng, khiến nhân sinh vui thú với các cách sống thường nhật. Nửa còn lại của Minh Nhiên cốc là vùng đầm lầy, khó phân biệt lắm, chỉ biết hễ đặt chân vào là mười phần chắc chết đến chín. Vì thế được ví như bầu trời đêm, gọi là Tử Bán Dạ. Khách quan có còn hỏi gì nữa chẳng?

Cười hài lòng, Hồng Bảo Kỳ đứng lên:

- Không còn. Xin đa tạ, không chỉ vì một bữa ăn no đến căng bụng mà còn vì những lời chỉ giáo. Cáo từ.

Toan bước ra khỏi phạm điểm, Hồng Bảo Kỳ chợt nghe gã tiểu nhị nói với theo:

- Ở gần cuối trấn có một nơi khách quan nên tìm đến. Rất có lợi nếu khách quan không muốn bị sảy chân, mất mạng ở Tử Bán Dạ. Xin hãy hỏi lão Lục Xảo. Ở đây ai cũng biết.

Hồng Bảo Kỳ cứ đi thẳng, không ừ hừ, có thể vì không nghe rõ lời dặn của gã. Huống hồ ở xung quanh lúc đó có khá nhiều người qua lại, tiếng ồn ào huyền não cũng lắm. Giả như Hồng Bảo Kỳ không nghe thấy thì cũng phải thôi.

Vì thế, Hồng Bảo Kỳ vẫn thẳng đường mà đi, không hề tỏ dấu hiệu là muốn hỏi thăm để tìm một lão Lục Xảo nào đó.

Càng ra ngoài trấn thì người qua kẻ lại càng thưa dần. Cuối cùng, hầu như chỉ còn lại hai khách bộ hành vì ngẫu nhiên có cùng hướng đi nên vẫn nện gót nối bước theo sau Hồng Bảo Kỳ cách một khoảng xa xa.

Đến một quãng đường vắng có một chỗ rẽ nhỏ hẹp, Hồng Bảo Kỳ đứng đỉnh lách vào.

Rồi đến hai khách bộ hành nọ, ắt cũng lại vì ngẫu nhiên vẫn cùng hướng đi, nên thân nhiên rẽ theo.

Ngờ đâu, vừa rẽ vào, cả hai đồng ngơ ngác nhìn nhau, cùng hỏi khe khẽ:

- Mất rồi?!

- Há lẽ hần từ lâu đã phát hiện chúng ta?

Sau đó, nhanh nhẹn đưa mắt ra hiệu cho nhau, một nhân vật bảo:

- Để ta đến chỗ lão Lục xem sao. Phần người thử tiếp tục tìm hần. Đừng ngại, với bản lĩnh của hần người cứ thể tha hồ. Ta đi đây.

Một bỏ đi, một còn lại thì ngang nhiên đi sâu thêm vào ngõ cụt, bởi ở xung quanh và phía trước chỉ là những vườn cây bỏ hoang, cỏ dại mọc xanh um và dày đặc.

Từ một trong những lùm cỏ dày đặc và ẩn khuất ấy chợt có tiếng Hồng Bảo Kỳ găt khe khẽ:

- Ai vậy? Đừng vào nha. Hoặc nếu muốn ngủi thối thì tùy.

Nhân vật đang đi rảo phía ngoài liền tùm tùm cười:

- Người ăn cho lắm vào. Nói thật nha, lúc ở phạm điểm bọn ta thấy người ăn khiếp thật. Chẳng khác gì những kẻ bị bỏ nhện đói nhiều ngày. Nào, có bao nhiêu thứ bần thì trút mau đi. Sau đó ta sẽ tiễn người vào nơi mà đời người nhất định phải một lần đặt chân đến.

Từ khi ấy, nhân vật ở ngoài tịnh không còn nghe bất kỳ âm thanh nào của Hồng Bảo Kỳ. Nhưng vì cũng chẳng phát hiện một động tĩnh nào dù nhỏ nên nhân vật nọ vẫn an tâm, tin quyết rằng Hồng Bảo Kỳ chẳng thể lén bỏ đi đâu mà không tạo ra tiếng động, tự cáo giác hành tung cho người chờ ở ngoài phát hiện.

Nhưng sau khi đã chờ quá lâu, nhân vật nọ hết nhẫn nại vội chạy luôn vào.

Ở một cội cây, gần sát gốc, nhân vật nọ phát hiện có những chiếc lá, khô có xanh có được ai đó xếp thành hai chữ “tạm biệt”.

Hóa ra Hồng Bảo Kỳ đã lén tẩu từ lâu, nhất định chỉ vào lúc nhân vật nọ vì mãi nói nên khó thể phát hiện các tiếng động nhỏ. Nhân vật nọ tự giận thân, đành hậm hực chui trở ra.

Sau một thoáng ngẫm nghĩ, nhân vật nọ vội quay trở lại thị trấn, hỏi và tìm chỗ lão Lục Xảo nào đó.

Quả nhiên hỏi rất dễ và tìm cũng rất dễ, vì lão Lục Xảo là một tay lập hộ đã ngoài năm mươi, chuyên nghề săn bắt đủ loại thú rừng. Do đã cao niên, lão quay sang nghề chế tác đủ các loại bẫy, rất sẵn lòng và toại nguyện nếu có cơ hội nhượng các thứ bẫy cho bất kỳ ai có nhu cầu và cần đến tay nghề tinh xảo của lão.

Gian nhà của lão Lục Xảo tuy nhỏ nhưng khá kiên cố, một bằng chứng nói lên phẩm chất tinh xảo của chủ nhân trong việc chế tác các vật dụng cần thiết.

Nhân vật nọ đứng ngoài, vừa nhìn vừa gọi vọng vào:

- Lão Nhị! Làm gì mà lâu vậy? Hãy mau ra đây. Hay là vẫn chứng nào tật ấy, một ngày không động thủ giao chiêu là không chịu được, đúng không? Nếu vậy, hãy hạ thủ quách cho xong. Còn phải đến Minh Nhiên cốc nữa. Ta sợ ý để tiểu tử tẩu mất rồi. Nhanh lên nào, lão Nhị!

Từ trong nhà, có tiếng của Hồng Bảo Kỳ cười và nói vọng ra:

- Chưa vị không phải đến Minh Nhiên cốc. Mà này, sao các hạ đến muộn vậy? Làm cho tại hạ ở đây chờ lâu quá. Các hạ thật vô dụng. Hà hà ...

Giận dữ, nhân vật nọ bật lao vào:

- Dám hí lộng ta, tiểu tử ngươi phen này đừng mong thoát ...

“Vù ...”.

Nhưng hai chân của nhân vật này vừa đặt vững trên nền nhà thì bất đồ bị một lực thật đột ngột tóm chặt lấy và giật ngược lên cao.

“Bộp! Vù ...”.

Tĩnh ngộ ra thì đã muộn và lúc này, nhân vật nọ đã bị một vòng dây cột xiết hai chân vào nhau, đồng thời còn bị rút ngược lên cao, khiến cho đầu của hắn theo đà quay quặt chúc ngược xuống, nện luôn vào nền nhà.

“Bốp!!”.

Hồng Bảo Kỳ từ góc nhà tiến nhanh ra, tươi cười nói với một lão nhân đầu bạc trắng cũng đang rề rề bước ra từ góc nhà bên kia:

- Lão trượng tiên lượng thật chuẩn xác. Lực nện vừa đủ để làm đối phương ngất lịm, chưa đến nỗi mất mạng. Phần này để tiểu bối lo, nhất định không để lão trượng gặp phiền toái với quan phủ địa phương.

Vừa nói, Hồng Bảo Kỳ vừa điểm huyết nhân vật nọ, tiếp đó gỡ bỏ sợi dây và để nhân vật nọ rơi nằm dài trên đất.

Toan quay lại thì ngờ đâu đến lượt Hồng Bảo Kỳ cũng bị điểm huyết. Diễn biến ngoài sức tưởng tượng khiến chàng vội kêu:

- Lão trượng hãy chạy mau đi! Tên lúc này đã tỉnh lại. Chạy mau đi lão trượng!

Vẫn rề rề, lão nhân đầu bạc chậm chậm đi vòng về phía trước mặt Hồng Bảo Kỳ:

- Há lẽ ngươi không đủ mẫn tiệp để nhận biết chính lão phu điểm huyết ngươi? Đừng kinh ngạc và cũng đừng gây kinh động, chỉ vô ích. Trái lại, ngươi cứ thư thả đáp từng câu hỏi của lão phu. Thoạt tiên, hãy nói đi, ngươi đến Minh Nhiên cốc để làm gì?

Lại một diễn biến nữa ngoài sức tưởng tượng, Hồng Bảo Kỳ vụt biến sắc:

- Lão đã bị Kiều gia thu phục? Khá lắm, Hồng Bảo Kỳ này cam bại vì tâm cơ mưu trí quả không bằng Kiều gia. Vậy muốn giết cứ giết, chớ phí lời.

Bạch phát lão nhân vẫn rề rề, chợt đưa tay chỉ cho Hồng Bảo Kỳ nhìn vào một vật ở trong góc nhà:

- Ngươi có thấy chiếc bẫy đó không? Do lão phu tự chế tác đấy. Công dụng của loại bẫy đó là một khi tóm được chân của bất kỳ loài mãnh thú nào thì dù vùng vẫy đến mấy cũng đừng mong thoát. Trái lại, hai vòng bán nguyệt ở hai cạnh bẫy cứ từ từ xiết vào nhau, thoạt tiên chỉ cắn đứt da, sau mới dần phạm vào thịt, xiết đến tận ống xương chân. Và cuối cùng, nếu bọn lập hộ chẳng kịp đến để tháo bẫy ra, dĩ nhiên trước đó phải hạ sát con thú mắc bẫy thì hai vòng bán nguyệt vị cứ tiếp tục xiết, nhất định sẽ nghiền vỡ xương chân.

Đau kinh khủng lắm! Ngươi có muốn thử chẳng? Lão phu đây rất sẵn lòng cho ngươi toại nguyện.

Chỉ nghe tả thôi, Hồng Bảo Kỳ cũng tự mừng tượng nỗi đau sẽ là như thế nào nếu ưng thuận để bạch phát lão nhân dùng thử loại bẫy bá đạo ấy. Tuy nhiên, khi toan mở miệng lên tiếng thì vì trong nhà lúc này đích

thực có đến hai kẻ cùng ngất lịm như nhau - là hai nhân vật từng lén bám theo Hồng Bảo Kỳ - nên có một tên bắt đầu bật rên do đang dần hồi tỉnh.

Bạch phát lão nhân lập tức phát xạ một tia chỉ kinh, dùng thủ pháp cách không điểm vào một huyệt đạo nào đó của tên vừa chực tỉnh, miệng nói:

- Lúc này tiểu tử ngươi xuất thủ cũng khá. Chỉ tiếc, một là chưa đủ hỏa hầu khiến tên này khó thể ngất lâu, hoặc là ngươi chẳng đủ nhẫn tâm để hạ thủ nặng tay hơn. Vì thế, để lão phu thay ngươi thực hiện nốt. Cũng là một cách để ngươi tự minh bạch, đối với lão phu đừng toan giở bất kỳ trò gì. Trái lại, phải thật ngoan ngoãn và dễ bảo. Nhược bằng bất tuân thì chỉ thế này là ngươi mất mạng ...

“Viu ... Phập!”.

Tên nọ vụt giật nảy người lên, sau đó hoàn toàn nằm im bất động.

Hồng Bảo Kỳ vừa khiếp đảm vừa hoang mang:

- Lẽ nào lão không phải là người của Kiều gia? Vậy lão là ai? Có can hệ gì với Tịch Sơn môn hay Thần Ứng bang? Vì hai tên này nhất định chỉ là thủ hạ của Kiều gia.

Bạch phát lão nhân thoáng bĩu môi, ra ý muốn nói, thứ tiểu tử như ngươi mà đáng để cho Kiều gia xuất lực đối phó ư?

Hồng Bảo Kỳ đành thổ lộ:

- Không chỉ Kiều gia, mà từ lâu nay cả Tịch Sơn môn và Thần Ứng bang vẫn luôn truy sát văn bối.

Lão hừ nhạt:

- Nói đi, vì sao Kiều gia truy sát ngươi? Nhất là nhờ đâu ngươi quả quyết hai kẻ vô dụng này đích thực do Kiều gia sai phái đến?

Hồng Bảo Kỳ chỉ đáp một nửa:

- Vừa khi đi vào thị trấn, văn bối nhờ cảnh giác nên phát hiện bị hai tên này theo dõi. Và để minh bạch bọn chúng là ai, văn bối tương kế tựu kế, vờ như chẳng biết gì, cứ thản nhiên đi vào một phạm điểm. Nhờ đó, lúc đang dùng bữa, văn bối vì cố ý lắng nghe nên có một thoáng chợt phát hiện chúng bàn bạc với nhau, không biết nên kết liễu hay chỉ cần chế ngự và đưa văn bối về phục bả. Trong ba thế lực mà văn bối vừa đề cập thì ngoại trừ Kiều gia, kỳ dư hễ Tịch Sơn môn hay Thần Ứng bang nếu phát hiện đều chỉ muốn kết liễu văn bối ngay. Đó là nguyên do khiến văn bối quả quyết chúng là thủ hạ của ai.

Bạch phát lão nhân gật đầu, đoạn thần tốc điểm loạn vào nhiều huyệt đạo khác của tên mới rồi đã bị Hồng Bảo Kỳ điểm huyệt.

Hành động của lão khiến Hồng Bảo Kỳ sửng sờ:

- Lão cũng vận dụng được thủ pháp điểm huyệt độc môn của Tịch Sơn môn? Nhưng thủ pháp của lão inh hơn bội phần. Lẽ nào lão chính là Môn chủ Tịch Sơn môn?

Lão gất:

- Chớ nói nhảm. Vả lại, ngươi có tư cách gì mà dám hỏi ngược lão phu?

Bây giờ thì mau nói tiếp, Tịch Sơn môn vì sao truy sát ngươi? Nhưng nhớ, đừng mong bịa chuyện dối gạt lão phu, nhất là qua thủ pháp điểm huyệt của ngươi lúc này, ta đã rõ xuất xứ sư môn của ngươi là thế nào. Nói!

Hồng Bảo Kỳ cũng giận dữ gất lại, bất chấp hậu quả:

- Ta đã sơ ý rơi vào tay lão, bất quá chỉ mất mạng là cùng. Vậy muốn giết cứ giết, thay vì giả vờ làm như không biết Tịch Sơn môn tại sao truy sát ta. Còn nữa, nếu biết thế này, phải chi trước kia ta đừng giao hoàn Phích Lịch Bổng Thiên Lôi. Càng nghĩ lại ta càng thêm ân hận!

Lão giật mình:

- Người vừa nói gì? Phích Lịch Bổng Thiên Lôi mà lại rơi vào tay người?

Thật nhảm nhí! Trừ phi người muốn ám chỉ, vì người được chọn làm môn chủ để kế nhiệm Tịch Sơn môn nên mới đủ tư cách đặt chân vào Linh Địa Tịch Sơn, nhân đó đã có cơ hội tìm kiếm và phát hiện được vật chỉ môn chủ mới xứng đáng tiếp nhận. Người là đệ tử đích truyền của Tư Mã Lạc ư?

Đến lượt Hồng Bảo Kỳ cũng giật mình và nhìn sững sờ vào bạch phát lão nhân:

- Linh Địa Tịch Sơn?! Tư Mã Lạc?! Lão trượng nói lằng nhằng gì vậy? Trừ phi bản thân lão trượng đã lâu lắm rồi không liên hệ với Tịch Sơn môn nên mọi diễn biến gần đây chẳng hề hay biết?

Lão vụt quay lưng, tiến nhanh vào góc nhà và khi quay lại, lạnh lùng đặt chiếc bẫy đã nói ngay cạnh chân Hồng Bảo Kỳ:

- Đây là lời khuyên cáo cuối cùng. Hãy đáp ngay vào các câu hỏi của lão phu, dĩ nhiên không được nói sai ngoa, dù chỉ nửa lời. Tương tự, cũng không được cật vấn lại lão phu. Rõ chưa? Tốt! Giờ thì đáp, tính danh là gì? Sư phụ là ai?

Hồng Bảo Kỳ tuy đủ dõm lược chịu đựng nếu bất ngờ bị hạ thủ kết liễu, nhưng để đón nhận các cực hình mà bản thân đã nghe và cũng đã tự mừng tượng ra những nỗi đau sẽ như thế nào thì không dám. Vì thế, với ý định thà đáp cho xong, sau đó nếu phải mất mạng thì cũng là một cái chết nhẹ nhàng và bản thân không phải trải qua nhiều đau đớn, Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Tại hạ là Hồng Bảo Kỳ. Gia sư đã chết, có tính danh là Long Kiến Xương.

Lão nhân đứng lên, đối diện với Hồng Bảo Kỳ, tuy mắt vẫn nhìn xuống chiếc bẫy đã đặt sẵn cạnh chân chàng, nhưng chiếc đầu bạc phơ của lão lại gật nhẹ:

- Khá hơn đấy. Vậy Long Kiến Xương, sư phụ người có phải là đệ tử Tư Mã Lạc?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Không phải. Sư tổ của tại hạ là Vương Thế Hải. Tự trung sư môn tại hạ tuyệt chẳng can hệ gì với Tịch Sơn môn, nếu như tại hạ hiểu đúng những gì lão đang muốn hỏi.

Lão ngẩng mặt lên, nhìn dò xét:

- Ý người muốn nói, xuất xứ sư môn của người là Thần Ưng bang? Bởi lão phu tuy ẩn cư ở đây quá lâu nhưng vẫn phần nào nghe biết chuyện giang hồ, thừa hiểu Vương Thế Hải chính là bang chủ Thần Ưng bang, đúng không?

Cũng thừa hiểu ngụ ý của lão muốn dẫn đến chuyện gì và sẽ hỏi gì, Hồng Bảo Kỳ nhắm mắt lại:

- Đương nhiên đấy chính là xuất xứ sư thừa đích thực của tại hạ. Nhưng nếu lão muốn hỏi vì sao tại hạ lại am hiểu một vài thủ pháp điểm huyết độc môn của Tịch Sơn môn thì lúc này tại hạ cũng chẳng cần giấu làm gì. Các thủ pháp ấy là do Thụy tiền bối chỉ điểm. Lão nếu muốn xử trị thì cứ trút cả vào đầu tại hạ, Hồng Bảo Kỳ này quyết chẳng phủ nhận trách nhiệm.

Vì nhắm mắt nên Hồng Bảo Kỳ chỉ còn nghe lão khê kêu:

- Thụy tiền bối nào? Có phải Thụy Tùng chăng? Nhưng sao Thụy Tùng chết? Chuyện xảy ra lúc nào? Nhất định cũng chỉ mới đây, nếu xét theo niên kỷ của người. Và phải chăng vì Thụy Tùng tùy tiện chỉ điểm sở học cho người là một ngoại nhân nên chuốc hậu quả? Có thật như thế chăng? Hãy đáp mau!

Vẫn nhắm mắt - vì giọng nói của lão đang đầy phần nộ khiến chàng chẳng dám mở mắt nhìn - Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Sai rồi. Thụy tiền bối cùng bị truy sát như tại hạ. Và nếu như lão chưa biết các diễn biến gần đây thì hãy nghe cho rõ. Sở dĩ xảy ra các hành động truy sát này là vì Phích Lịch Bổng tuy do tại hạ phát hiện, nhưng sau đó lại do Thụy tiền bối tiếp nhận và đem về phục bả cùng Tịch Sơn môn môn chủ.

Chỉ như thế thôi là đủ khiến cho Tịch Sơn môn lập tức mở cuộc truy sát.

- Người mở mắt ra, nhìn lão phu đây này. Được lắm, hãy cứ như thế. Mau giải thích, đâu là nguyên nhân đích thực khiến người quả quyết Thụy Tùng bị Tịch Sơn môn truy sát?

Hồng Bảo Kỳ nhìn lão:

- Chuyện khá dài. Lão có chấp thuận nghe tại hạ thuật tỏ tường tận chăng?

Dĩ nhiên sẽ không có lời nào man trá.

Lão phẩy tay:

- Được. Lão phu thừa nhận để nghe và đương nhiên cũng thừa bản lĩnh hạ thủ nếu phát hiện ra người, hoặc man trá hoặc có dấu hiệu toan tìm cách bỏ chạy. Nào, ngồi xuống kia và kể đi.

Lại là một thủ pháp cách không được bạch phát lão nhân vận dụng để giải khai huyết đạo cho Hồng Bảo Kỳ. Đây là một bản lĩnh đủ cho Hồng Bảo Kỳ hiểu hậu quả sẽ như thế nào nếu dám tạo nghi ngờ hoặc gây khích nộ cho lão. Vì thế, đành khuất phục, Hồng Bảo Kỳ đi đến chiếc bàn gỗ, ngồi vào chỗ đang do lão lấy tay chỉ. Tiếp đó, chàng thuật chuyện:

- Đây là lần đầu tiên tại hạ chạm mặt và bắt đầu quen biết Thụy tiên bối ở Lạc gia. Sau đó thì như thế này ...

Bạch phát lão nhân quả nhiên có thừa nhẫn nại. Lão chỉ lên tiếng khi Hồng Bảo Kỳ thuật xong:

- Có thể hiểu người và Thụy Tùng chỉ sau này vì cùng chung cảnh ngộ nên không thể không thân thiện và hỗ trợ nhau?

Hồng Bảo Kỳ thừa nhận:

- Nhưng Thụy tiên bối tính khí rất quật cường, chưa lần nào có lời đáp tạ dù đã đôi ba phen được tại hạ tận lực cứu nguy.

Lão cười nhạt:

- Nhưng các hậu quả thì ai hứng chịu? Vì lần thứ nhất, tuy có nhờ người cứu mạng, sau đó còn giúp hóa giải chất độc, nhưng đổi lại thì nhờ Thụy Tùng người mới thoát được bí kỹ Tán Áo Tổng Âm nhất định sẽ làm người hóa cuồng và thất lạc thần trí. Trong khi đó Thụy Tùng lại bị mất một chi. Người nghĩ sao?

Còn lần thứ hai, hậu quả lại khiến Thụy Tùng mất mạng, phần người thì được chỉ điểm một ít thủ pháp điểm huyết. Người cho như thế là công bằng chưa?

Chợt lão nhún vai và đổi giọng:

- Dù vậy, vì tin đây là những lời thành tâm của người, thế nên những gì bất hạnh xảy ra cho Thụy Tùng, lão phu tạm bỏ qua, kể như chẳng liên can gì đến người. Bù lại, người phải đáp hai câu hỏi nữa, cũng phải thật thành tâm.

Sau đó lão phu sẽ buông tha người, muốn đi đâu tùy ý. Thứ nhất, kinh văn khẩu quyết vốn có khắc ghi trên thân Phích Lịch Bổng phải chăng đã do người xóa bỏ?

Dù cảm thấy nguy, Hồng Bảo Kỳ vẫn đành thừa nhận:

- Vào thời điểm lúc đó, Thụy tiên bối vẫn là nhân vật tại hạ cần đối phó.

Hiển nhiên để tránh mọi hậu quả có thể xảy ra, tại hạ đâu dám mạo hiểm trao trả cả Phích Lịch Bổng Thiên Lô lẫn phần kinh văn khẩu quyết?

- Ngoài ra người không vì dụng tâm nào khác, tương tự như muốn chiếm hữu kinh văn chẳng hạn?

Hồng Bảo Kỳ gượng cười:

- Với các sở học hoàn toàn hữu biệt, tại hạ chiếm hữu để làm gì?

- Hảo. Vậy ta có lời khuyên, hoặc người nên quên hết tất cả, hoặc chờ bao giờ hờ môi tiết lộ kinh văn ấy cho bất kỳ ai. Rõ chưa? Còn bây giờ, đây là câu hỏi cuối cùng, người đến Minh Nhiên cốc để làm gì?

Hồng Bảo Kỳ cau mặt:

- Tại hạ quyết không thổ lộ. Trừ phi lão phải tỏ tường thật minh bạch là có quan hệ gì chẳng với những thế lực luôn truy sát tại hạ?

- Ý người muốn nói, người chạy đến đây chỉ mong tìm chỗ dung thân?

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Có thể hiểu như vậy. Sao?

Lão cười:

- Chẳng sao cả. Ngoại trừ duy nhất một điều là người tìm nhầm chỗ rồi. Vì Minh Nhiên cốc nhất định chỉ là nơi cho người táng thân. Người sẽ mất mạng nếu vẫn mạo hiểm tìm vào Minh Nhiên cốc.

Hồng Bảo Kỳ cũng cười:

- Điều đó vẫn tùy vào vận số của mỗi người. Tại hạ quyết chẳng ngại, miễn sao lão giữ lời, buông tha cho tại hạ đi.

Lão cau mặt:

- Hãy nói thật đi, người còn ý gì nữa khi quyết mạo hiểm tiến nhập Minh Nhiên cốc? Hay do ngẫu nhiên nào đó, người đã biết tổ sư khai sáng hai phái Tịch Sơn - Hải Hà rất có thể từng chạy vào đó lánh thân nên mọi mạo hiểm của người là có ý đồ?

Hồng Bảo Kỳ kinh ngạc:

- Lão bảo sao? Tổ sư của nhị phái Hải Hà - Tịch Sơn có thể từng chạy vào Minh Nhiên cốc ư?

- Nghĩa là người không biết?

Hồng Bảo Kỳ lại cười gượng:

- Dĩ nhiên. Nhưng biết thì có ích gì? Há lẽ tại hạ lại ngu xuẩn đến độ tự chạy vào đó để tìm chết?

- Vậy người đến đây để làm gì?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Đã bảo tại hạ không thể thổ lộ. Thế nên ...

Lão chột thờ dài:

- Người yên tâm. Lão phu đã hơn năm mươi năm kể như vô can với Tịch Sơn môn, càng không thể có quan hệ với Kiều gia hoặc bất kỳ thế lực nào khác đang truy sát người.

- Nếu vậy, tại hạ xin nói. Vì có nhiều nhân vật đang muốn đối phó với Kiều gia, nhưng vì chưa tiện lộ diện, nên Minh Nhiên cốc trở thành nơi sẽ tiến hành cùng nhau nghị kế đối phó. Tại hạ đến đây chỉ vì nguyên do ấy.

Lão ngạc nhiên:

- Kiều gia như thế nào?

- Hóa ra lão vì mãi ẩn cư nơi đây nên đích thực chẳng hay biết gì?

Lão bùi ngùi:

- Tuy nhiên, theo lão phu được biết thì có một độ, Kiều gia luôn hành hiệp trượng nghĩa. Lẽ nào đã có quá nhiều thay đổi khiến lão phu trở thành lạc hậu?

- Thì Kiều gia trước mắt mọi người vẫn là bậc đại hiệp. Chỉ một số ít mới biết Kiều gia đang có nhị tâm.

Lão tỏ vẻ quan tâm:

- Nhị tâm như thế nào?

- Chuyện cũng dài. Lão muốn nghe thật ư?

- Nói đi. Vì với cái chết của Thụy Tùng, lão phu phen này không thể không tái xuất giang hồ. Nếu được am hiểu thêm về nội tình võ lâm hiện tại thì còn gì tốt hơn.

Hồng Bảo Kỳ lại thuật kể.

Nghe xong, lão ngõ ngàng:

- Có thật Kiều gia vì quan tâm đến Phích Lịch Bổng nên đã là hung thủ sát hại Lạc phu nhân?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Cái hay của Kiều gia là luôn khéo che đậy, nên chưa thể có bằng chứng nào xác thực tố cáo họ. Tuy nhiên, về nhị tâm của họ thì ngày càng rõ. Lại còn một lần hạ độc toan sát hại Thụy tiền bối nữa.

Lão chợt đứng lên:

- Người có thể đi được rồi. Mà này, có một vật lão phu muốn tặng cho người.

Đi vào góc nhà, lúc quay lại lão đặt lên bàn, trước mặt Hồng Bảo Kỳ một túi nhỏ và giải thích:

- Đây là vật do lão phu tự chế tác. Rất gọn để người tha hồ mang sẵn vào hai chân. Biết đâu có lúc nào đó, giả như người sơ ý lạc chân vào phạm vi của Tử Bán Dạ, hãy nhớ mau cởi bỏ đôi giày vải bên ngoài của người. Khi ấy, với hai vật có sẵn ở hai chân, nếu khéo léo vận dụng khinh thân pháp thì người cũng không đến nỗi bị bùn lầy ở đấy kéo chìm xuống đấy. Hãy nhận lấy, vì kể từ lúc này lão phu không còn cần đến nữa.

Hồng Bảo Kỳ mở ra xem, thấy đó chỉ là một đôi giày, tuy có vẻ mỏng mảnh nhưng dường như được làm bằng loại chất liệu không dễ thấm nước.

Lão lại bảo:

- Đừng xem thường. Trái lại, nếu muốn thì cứ mang ngay vào chân, sau đó mang thêm đôi giày của người ở ngoài.

Hồng Bảo Kỳ hoang mang:

- Lão trượng phải chăng đã từng tiến nhập Minh Nhiên cốc? Để kiếm tìm điều gì? Hay vẫn là hạ lạc của tổ sư khai sáng nhị phái Tịch Sơn - Hải Hà?

Lão chợt hỏi:

- Giả như có cơ hội, người dám hứa sẽ giúp lão phu tìm tung tích của nhân vật ấy chăng?

Toan đáp thì Hồng Bảo Kỳ thấy lão thở dài và xua tay:

- Mà thôi, không cần đâu. Vì đến như lão phu đã bỏ công tìm kiếm suốt năm mươi năm dài mà còn không thu được kết quả, huống hồ người.

Hồng Bảo Kỳ tự đề xuất:

- Dù sao, như thế nhân thường nói, vô công bất thụ lộc, tại hạ được lão trượng hảo ý ban tặng vật này, xin cứ nói, biết đâu tại hạ sẽ có cơ hội ngoài chủ ý.

Lão lại thở dài:

- Như vậy cũng tốt. Huống hồ đây là điều lão phu đã chôn chặt trong lòng quá lâu, cũng muốn trút bớt cho thanh thản. Là thế này. Thoạt kỳ thủy, nhị phái Hải Hà - Tịch Sơn chỉ là một, có danh xưng là Hải Sơn cung. Cung chủ khi đó có hai đệ tử, một nam một nữ. Họ yêu nhau và đương nhiên được cung chủ sư phụ hài lòng chấp thuận. Ngờ đâu, không lâu sau đó, nữ đệ tử chợt thay đổi, bỗng đem lòng yêu một nam nhân khác. Còn đáng buồn hơn cho nam đệ tử kia là khi phát hiện ra thì được biết tình địch lại là một ma vương. Nam đệ tử hết lời khuyên can ý trung nhân, hy vọng nàng hồi tỉnh và đừng qua lại với hạng ma vương ấy nữa. Nhưng hậu quả thật phũ phàng. Chỉ vì bị ngăn cản, đôi nam nữ từ yêu chuyển sang hận, khiến Hải Sơn cung tách khai thành hai phái Tịch Sơn - Hải Hà.

Nhân lúc lão ngừng lời để đổi hơi, Hồng Bảo Kỳ vội hỏi:

- Có phải ma vương lão vừa đề cập chính là Huyết Thủ Ma vương?

Lão không quan tâm lắm, chỉ gạt đầu và lại tiếp tục thổ lộ nỗi lòng:

- Không sai, chính là Huyết Thủ Ma vương. Còn riêng về bốn phái Tịch Sơn, nam đệ tử vừa nói chính là sư phụ của lão phu. Cùng với sư đệ Tư Mã Lạc, hai huynh đệ lão phu đã phải sớm chia tay sư phụ, do người không cam tâm để mất người yêu vào tay kẻ ác nên đã lặng lẽ ly khai. Khi đó, khác với Tư Mã Lạc chỉ thích an phận, lão phu lại quyết định rời sơn môn, dù chân trời góc bể cũng quyết tìm sư phụ, vì lão phu tin rằng gia sư chẳng thể có bất kỳ hành động nào khác ngoài tâm trạng tuyệt vọng vì thất tình, nhất định chỉ đi tìm chỗ ẩn thân vĩnh viễn mà thôi. Và nếu vậy, lão phu đoán, rất có thể gia sư đã ẩn thân quanh đây. Tiếc thay bao công sức của lão phu đều vô vọng. Vì thế, lão phu càng minh bạch, chữ tình dù không đáng kể thì vẫn là nguyên do khiến bao nhiêu anh hùng từng tiêu tan trắng khí. Quả là lợi hại vô tưởng.

Nghe kể, Hồng Bảo Kỳ cũng chạnh lòng:

- Lão trưởng nói không sai. Sư tổ của tại hạ cũng vì một chữ tình mà mất cảnh giác, khiến lụy đến sinh mạng.

Lão cười nói:

- Nhân tiện cho hỏi, sư tổ của ngươi đúng là Vương Thế Hải? Vậy sư tổ mẫu của ngươi là ai? Viên Linh Linh hay Trác Phi Mộng? Cả hai đều tài sắc song toàn, cùng được mệnh danh là Vô Lâm Nhị Tiên tử, lại cùng yêu chỉ một người là Vương Thế Hải, sư tổ ngươi.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Nhưng sư tổ tại hạ đâu đã cùng ai trở thành phu phụ? Mà nếu như có chẳng nữa thì theo tại hạ biết, nữ nhân ấy nhất định không thể là Viên Linh Linh hay Trác Phi Mộng. Họ là ai, Vô Lâm Nhị Tiên tử ấy?

Lão cau mày:

- Lại xảy ra chuyện gì ư? Bọn họ lúc vang danh vẫn còn nhỏ tuổi hơn lão phu. Lẽ nào chỉ vì trẻ người non dạ, bọn họ bởi bỗng bột nổng nổi nên tự gây ra phiền toái cho nhau? Mà này, ngươi không biết về Vô Lâm Nhị Tiên tử thật sao? Họ đẹp lắm, lại có võ công cao cường, tài sắc song toàn mà. Há lẽ Vương Thế Hải đã gặp một nữ nhân khác đẹp hơn và tài ba hơn nên đã chẳng để mắt đến Vô Lâm Nhị Tiên tử?

Động tâm, Hồng Bảo Kỳ chợt hỏi:

- Bí kỹ Tán Áo Tổng Âm ...

Lão đáp ngay:

- Là bí kỹ của Trác Phi Mộng. Phải rồi. lão phu còn nhớ có nghe người kể, cũng bí kỹ này được một nhân vật Kiều gia thi triển, suýt hại người lẫn Thụy Tùng. Nghĩa là Trác Phi Mộng sau đó đã ưng thuận nâng khăn sửa túi cho gã họ Kiều.

Hồng Bảo Kỳ gạt đầu:

- Rất có thể. Nhưng Thụy tiên bối có quan hệ thế nào với Viên Linh Linh, vì ông ta am hiểu cách phá giải bí kỹ Tán Áo Tổng Âm của Trác Phi Mộng Tiên tử?

Lão cười cười:

- Thụy Tùng là nghĩa đệ của lão phu. Và vì người đã hỏi, lão phu có thể đoán, nhất định sau thời gian dài theo đuổi Viên Linh Linh, ắt hẳn nghĩa đệ của lão phu cũng khiến ả họ Viên xiêu lòng. Nếu không, Thụy Tùng làm sao am hiểu cách phá giải bí kỹ Tán Áo Tổng Âm? Hóa ra Thụy Tùng cũng khá. Hà hà ...

Chợt lão sa sầm nét mặt:

- Thôi, người đi đi. Phần lão phu sẽ quay về hỏi lại Tư Mã Lạc, vì sao nhãn tâm kết liễu nghĩa đệ của lão phu.

Hồng Bảo Kỳ mang hai vật được tặng vào chân, kể đó đi thêm một đôi giày cũ ra bên ngoài.

Thấy vậy, lão chột bảo:

- Với hảo ý của người vừa rồi, hay là thế này vậy. Cùng thất tung với sự phụ của lão phu còn một vật nữa được gọi là Cang Nhu Đoản Trượng. Nếu tình cờ phát hiện, phiền người thu giữ hộ vật đó. Đoản Trượng tuy chẳng đáng là bảo vật, nhưng lại là khắc tinh của Phích Lịch Bổng. Bởi thế cho nên bốn phái luôn ngại nếu để kinh văn Phích Lịch lọt vào tay ngoại nhân. Nhưng nếu chỉ dựa vào đó để Tư Mã Lạc ngang nhiên hạ thủ Thụy Tùng thì thật quá đáng.

Thôi, lão phu đi đây.

Lão quay lại, nhắc tên còn sống lên và lập tức bỏ đi.

Phần mình, Hồng Bảo Kỳ phải sau một lúc lâu trầm ngâm nghĩ ngợi để quả quyết đã không quên những gì vừa vô tình được bạch phát lão nhân thổ lộ, mới lỵ khai căn nhà.

o o o

Tuy địa hình cũng dựa vào chân núi, nhưng nếu với đa phần các địa điểm khác phải là rừng rậm mọc chen chúc ngút ngàn, hoặc là vùng loạn thạch khô cằn sỏi đá, cây cỏ mọc lên không nổi thì Minh Nhiên cốc lại là khu vực chỉ mọc toàn các loại cây bụi thấp lè tè.

Hồng Bảo Kỳ thận trọng di chuyển trong từng bước chân, luôn nhìn xuống đất và xung quanh. Nếu lỡ sa chân vào chỗ lầy lội thì đúng là tự đi đến đây tìm chết.

Tuy nhiên, sau một lúc lâu vẫn bình an vô sự và đã tiến vào khá sâu. Hồng Bảo Kỳ minh bạch rằng hề trước mắt còn thấy lối mòn dù mờ hay rõ thì chẳng có gì phải lo ngại. Nói cách khác, chỉ vì Hồng Bảo Kỳ quá thận trọng nên di chuyển chậm, khiến lúc này trời sắp sập tối mà nơi cần đặt chân tới thì vẫn chưa tìm thấy đâu.

Đang phân vân hoang mang thì bất ngờ Hồng Bảo Kỳ nghe như có tiếng động khẽ vừa mơ hồ vang lên đâu đây.

Có ý mừng, Hồng Bảo Kỳ dừng lại, vừa nhìn quanh vừa khẽ gọi:

- Tại hạ là Hồng Bảo Kỳ, vì được người chỉ điểm nên lần đầu đặt chân đến đây. Có ai không? Xin cho tại hạ diện kiến.

Gọi đến lần thứ hai thì có tiếng đáp, nhưng là thứ âm thanh mà Hồng Bảo Kỳ không hề chờ đợi, vì là tiếng cười nhạt:

- Sao mãi bây giờ người mới đến đây? Còn hai nhân vật nữa đâu, những kẻ cũng đồng hành cùng người ấy?

Nghe theo phương hướng phát thoại, Hồng Bảo Kỳ quay lại, vừa vặn có cơ hội đối diện với một nhân vật ắt hẳn chỉ ngoài đôi mươi một ít và chàng kịp phát hiện ra gã ta chột xuất thủ chộp mình.

Kinh tâm, Hồng Bảo Kỳ vội lách tránh qua một bên:

- Dừng tay! Cho dù muốn động thủ thì cũng xin có đôi lời minh bạch!

Gã kia chồm đến:

- Thì vì muốn minh bạch, ta mới động thủ giao chiêu. Chớ quá nhiều lời, mau tiếp chiêu!

Gã xuất kinh.

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ nhẫn nại tránh thêm lượt nữa:

- Vô oán vô cừ, có gì động thủ giao chiêu? Xin cáo biệt ...

Ngờ đâu gã nọ vẫn hăm hở dịch chuyển lao bám theo Hồng Bảo Kỳ:

- Người có tư cách gì mà muốn đến muốn đi tùy ý? Có chẳng, hãy chứng tỏ người đủ bản lĩnh tùy xuất tùy nhập. Đỡ!

Gã lại hung hăng xuất thủ.

“Ào ...”.

Như chỉ chờ có thế, Hồng Bảo Kỳ quay phắt lại:

- Người trúng kế rồi. Ta chỉ vờ tránh, kỳ thực người tự chồm đến thế này thì đừng trách ta. Xuất chiêu!

Hồng Bảo Kỳ vỗ đáp trả một kinh.

“Ầm!!”.

Song phương cùng khựng lại. Gã nọ như bất phục, lại tìm cách xông lên trước một lượt nữa:

- Có thật người khá như vậy không, hay vừa rồi chỉ nhờ may mắn? Đờ!

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ tuy không có tâm trạng bất phục, nhưng vì thật sự bất bình nên cũng hăm hở phát chiêu:

- Bình sinh ta lâm trận cũng nhiều, nhưng hồ đồ như người quả là lần đầu đối mặt. Đã vậy, đành phải cho người biết ta có gặp may như người vừa bảo chẳng. Xem chiêu!

“Ào ...”.

Gã xoay người thu chiêu, rồi lại thần tốc biến chiêu tấn công vào phương vị khác của Hồng Bảo Kỳ:

- Ta nhìn ra xuất xứ võ công của người rồi. Chỉ tiếc công phu sở học Thần Ưng bang chưa đủ để người tự phụ với ta. Đờ!

“Vù ...”.

Gã biến chiêu thì Hồng Bảo Kỳ cũng biến chiêu tương thích:

- Hãy nói mau, người là ai, xuất xứ sư môn là thế nào? Hay cứ muốn ném các công phu lợi hại của ta bây giờ mới thật sự thi triển? Hãy đờ!

“Ào ...”.

“Ầm!!”.

Chấn kinh lại khiến song phương cùng dừng khựng lại và lần này thì có chủ tâm nên Hồng Bảo Kỳ quyết chiếm tiên cơ, xuất thủ trước:

- Chưa hết đâu. Hãy còn nữa đây. Ráng mà tự vệ. Khai!

“Ào ...”.

Gã cười khẩy:

- Vẫn chưa phân thắng phụ mà. Hãy chờ đấy. Đờ thử chương này xem sao!

“Bùng bùng ...”.

Gã xuất thủ liên hoàn, là điều Hồng Bảo Kỳ vì chưa lần nào ném trái qua nên đành hồi bộ vài ba lượt.

Gã chiếm ấy tiên cơ, vừa cười vừa lao nhanh đến:

- Người kém lắm. Hà hà ... Đờ nữa này!

“Vù ... Vù ...”.

Hồng Bảo Kỳ cười nhạt, cũng vỗ lại cả mấy loạt chương cùng một lúc:

- Người chớ cười vội. Vị tất đã minh bạch mèo nào cắn mỉu nào. Mau đờ!

“Ào ... Ào ...”.

“Bùng bùng bùng ...”.

Gã ngưng cười thật, thay vào đó là bật rít:

- Quả nhiên cũng có đôi chút bản lĩnh. Tuy nhiên cứ đợi khi phân thắng phụ đã. Hãy chờ tuyệt kỹ của ta!

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ lập tức buông tiếng nạt:

- Ta cũng quyết cùng ngươi phân thắng phụ. Và đừng nghĩ ta không có tuyệt kỹ đáp lễ. Khai!

“Vù ...”.

Thật nhanh, trước khi nhị kinh của song phương chạm nhau, gã thần tốc đẩy thêm tả kinh:

- Mau lui cho ta!

“Ào ...”.

Thoáng giật mình, Hồng Bảo Kỳ đành dấn thêm chân nguyên nội lực vào chiêu kinh đã bật xuất, hy vọng vẫn tạm đủ để lấy đơn chương đối phó với nhị kinh hợp nhất là đấu pháp được đối phương bất ngờ vận dụng:

- Ngươi lui hay ta lui? Chấn!

“Ầm!!”.

Hồng Bảo Kỳ bị chấn lui:

- Hự!

Gã đắc ý xông ào vào - Chỉ lui thì chưa đủ. Bây giờ thì mau ngoan ngoãn nằm xuống cho ta!

Ha ... Ha ...

“Ào ...”.

Thất kinh, Hồng Bảo Kỳ lập tức thi triển thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành.

“Vút!”.

Phát hiện Hồng Bảo Kỳ không chỉ kịp tránh thoát mà còn tự biến đầu mắt, gã vội xoay người và nhảy lùi lại một quãng khá xa:

- Đừng mong gỡ thủ đoạn này toan lên tập kích ta. Nếu tự hào là nam tử hán đại trượng phu thì mau hiện thân cùng ta đối diện giao chiêu cho đến khi phân thắng phụ. Mau ra đây. Hay ngươi chỉ là hạng tiểu nhân thì tùy vậy.

Hồng Bảo Kỳ hậm hực xuất hiện ngay trước mặt gã:

- Ta đường đường là nam nhi đại trượng phu, quyết không cần lên hạ thủ, vì ngươi không đáng. Bây giờ thì ... đỡ!

Hồng Bảo Kỳ xuất thủ trước, đồng thời cùng phối hợp với bộ pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, quyết cho gã hồ đồ này nếm mùi lợi hại.

“Ào ...”.

Lúc gã toan xuất lực ứng phó thì Hồng Bảo Kỳ vì đã hoán chuyển bộ vị nên chiêu kinh cũng thay đổi phương vị phát ra, tiến áp vào gã gần hơn.

“Ào ...”.

Gã tái mặt, vội hoành thân đảo tránh.

“Vù ...”.

Hồng Bảo Kỳ vẫn bám theo gã, cứ diện đối diện xuất thủ quật vào gã:

- Ngươi sẽ biết thế nào là lợi hại. Và e chẳng còn mấy may cơ hội nào cho ngươi nữa đâu.

“Ào ...”.

Bị bức dồn, gã bắt ngờ cho tay vào người. Và khi rút ra thì trên tay xuất hiện thêm một thanh kiếm:

- Người đừng mong áp sát ta mãi. Nếu có vũ khí thì mau lấy ra. Bằng không thì cũng đừng cho là ta cố tình chiếm lợi thế hơn người. Xem kiếm!

“Viu ...”.

Hồng Bảo Kỳ hốt hoảng vội lùi tránh:

- Nếu không chủ tâm chiếm lợi thế, người nên bỏ kiếm và tiếp tục cùng ta phân tài cao hạ. Nếu không thì ...

Gã lia kiếm lao ào đến:

- Nếu không thì sao? Hóa ra người không thuận bất kỳ binh khí nào? Vậy tệ quá. Vì đã đến lúc ta phải vận dụng toàn bộ sở học. Thế nên dù thắng người thì chỉ là do sở học của ta tinh thâm và uyên bác hơn người. Đúng không? Đỡ!

Ha ... Ha ...

“Viu ... Viu ...”.

Hồng Bảo Kỳ động nộ, vừa dịch chuyển tránh chiêu vừa buông tiếng cười khẩy:

- Vậy người nghĩ sao nếu ta cũng phải vận dụng toàn bộ sở học để đối phó? Cho người biết, sẽ là một hậu quả e chẳng dễ chịu gì cho người đâu.

Gã vẫn loang loáng vung kiếm:

- Chớ nhiều lời hâu mong trì hoãn thời khắc thảm bại. Trái lại, đây chính là hậu quả tất yếu thuộc về người!

“Viu ... Viu ...”.

Cả giận, Hồng Bảo Kỳ lập tức dịch chuyển nhanh hơn và biến mất khỏi tầm mắt gã:

- Đã vậy, chớ trách ta vận dụng đến tuyệt kỹ Nhất Chương Toái Bia. Xem đây!

Đúng lúc đó, một tiếng quát cực lớn vang lên:

- Đủ rồi, Võ Thủy. Vì đó chính là công phu Khổng Huyết Thủ Toái Bia.

Hồng Bảo Kỳ người cũng mau dừng tay. Đừng để xảy ra điều đáng tiếc. Võ Thủy chỉ tuân lệnh thử qua bản lĩnh của người thôi. Mau dừng lại!!

Hồng Bảo Kỳ không thể dừng. Dù vậy, nhờ Khoái Mã Bộ Thiên Hành thần tốc, chàng chỉ cần lách ngang là đủ để chiêu kinh quật xuống đất, không hề gây phương hại cho gã Võ Thủy rất có thể chỉ hành sự theo lệnh như vừa nghe.

“Ầm!!”.

18. Chương 18: Không Động Phái Cũng Sinh Biến Cố Cốc Minh Nhiên Hung Hiểm Thập Phần

Trời đã tối hẳn.

Dù vậy, nhờ Võ Thủy dùng đuốc sáng soi lối nên Hồng Bảo Kỳ vẫn dễ dàng theo chân một lão tăng.

Lão tăng vừa đi vừa sắn soi mẫu gỗ mới nhận từ tay Hồng Bảo Kỳ:

- A di đà phật. Lão nạp đã sai phái Võ Thủy chờ Hồng Bảo Kỳ người ở quanh đây khá lâu. Ngỡ người đến muộn vì đã lỡ đánh mất tín vật này. Thế nên, thà cẩn tắc vô ưu, lúc này lão nạp mới bảo Võ Thủy kiếm cơ cùng người động thủ. Để đối phó Kiều gia, hành động này của lão nạp ắt người hiểu và sẽ không để tâm chứ?

Hồng Bảo Kỳ ngập ngừng:

- Hóa ra chỉ do tại hạ hồ đồ. Nhớ lại những diễn biến vừa xảy ra, tại hạ thật hổ thẹn. Chỉ mong được đại sư và Vỹ Thủy huynh đài bỏ qua, chứ nào dám để tâm chuyện này.

Vỹ Thủy vẫn đi trước dẫn đường và chợt lên tiếng khen Hồng Bảo Kỳ:

- Thân thủ của Hồng các hạ quả là khá. Vì với ai khác vị tất dễ buộc tại hạ phải dùng đến kiếm đối phó lại. Nhưng dù vậy, tại hạ vẫn chưa thể tin sẽ bị mất mạng nếu buộc phải đối phó tuyệt kỹ Nhất Chương Toái Bì của các hạ.

Hồng Bảo Kỳ đành khen lại gọi là đáp lễ:

- Thân thủ của huynh đài mới thật sự lợi hại hơn, lại có nhiều kinh lịch hơn tại hạ thập bội. Thật bội phục.

Lão tăng chợt háng giọng:

- Như tể đồ vừa nói, nếu lúc này lão nạp chẳng kịp lên tiếng ngăn lại thì theo người, một chương đó sẽ có hậu quả thế nào?

Hồng Bảo Kỳ đành phải đáp lại:

- Thật ý tại hạ chẳng muốn đề cập đến làm gì. Nhưng vì đại sư đã hỏi, tại hạ chỉ có thể đáp thế này. Một chương đó đối với tại hạ do chưa luyện được bao nhiêu hỏa hầu nên vô khả đạt hiệu quả nát đá tan vàng. Huống hồ gần đây vì đã minh bạch đó chỉ là tà công, tại hạ càng thêm lần tránh, chẳng dám khinh suất dùng đến. Nhưng thôi, xin đừng nhắc đến nữa. Trái lại, có thể cho tại hạ hỏi vì sao Vỹ huynh đài tổ tước, ngoài tại hạ còn có thêm hai nhân vật nữa cùng xuất hiện quanh đây?

Vỹ Thủy chợt ngoặt quanh, cho thấy đã đi đến chân núi và hầu như sắp đưa mọi người đi vào một thạch động thâm u:

- Sắp đến nơi rồi. Và vì đây là phạm vi do tể phái Không Động hùng cứ, nói thật nha, mọi động tĩnh quanh đây có bị tể phái phát hiện cũng là điều hoàn toàn dễ hiểu. Trái lại, Ha ... Ha ... nếu có điều gì đó khiến tể phái vô khả phát hiện mới là chuyện lạ. Và điều đó thì tuyệt đối chẳng bao giờ có thể xảy ra. Ha ... Ha ...

Hồng Bảo Kỳ cùng lão tăng cũng tiến vào thạch động. Nhờ đó, Hồng Bảo Kỳ vừa nhìn quanh vừa có cơ hội lên tiếng dò hỏi:

- Hóa ra Minh Nhiên cốc cũng có một phần dẫn sâu đến tận chân núi này? Như vậy, nếu bất chợt có người muốn tiến nhập Minh Nhiên cốc, ắt khó che giấu hành tung và thế nào cũng bị quý phái phát hiện, đúng không?

Lão tăng nọ tuy không đáp gì nhưng Vỹ Thủy thì cùng lúc càng tỏ ra ngông cuồng tự phụ. Vì gã cao ngạo đáp:

- Đã lâu lắm rồi, kể từ khi Minh Nhiên cốc chẳng còn làm cho ai thêm quan tâm thì có thể quả quyết cũng kể từ đó đến nay mọi sự hiện diện của bất kỳ nhân vật võ lâm nào ở quanh đây trầm dậm mà không bị tể phái phát hiện.

Cũng do vậy, khi quyết định chọn nơi này, gia sư đây vì là chương môn nhân nên không hề nói ngoa, lúc bảo sẽ giữ cho các hạ thật an toàn, hầu chờ những định đoạt cuối cùng về hiện trạng của các hạ từ các nhân vật luôn quan tâm đến các hạ.

Chợt nhớ đến sự hiện hữu và từng tồn tại của Bạch Phát lão nhân đã lưu ngụ ở đây suốt năm mươi năm. Hồng Bảo Kỳ vừa cười thâm vừa có ý xem thường Không Động phái. Thế nên Hồng Bảo Kỳ chợt lên tiếng:

- Tại hạ được biết có khá nhiều nhân vật vì cùng nghi ngờ Kiều gia nên quyết hợp lực với nhau. Vậy số phận tại hạ sẽ thế nào? Hoặc tại hạ phải chờ mọi định đoạt mất bao lâu?

Lão tăng lên tiếng:

- Đối phó Kiều gia là điều tối mật, Hồng Bảo Kỳ người chớ tỏ ra khinh suất, hỏi những điều chẳng nên hỏi. Còn về chờ đợi ư? A di đà phật, người không phải chờ thêm ai. Vì lão nạp tự tin sẽ dùng đủ các công phu

Phật môn có thể giúp người dân hóa giải tà công, hầu không trở thành Đệ Nhị Ma Vương như đã từng xuất hiện tám mươi năm trước. Nhưng tạm thời vẫn phải chờ lão nạp nghiền ngẫm thêm. Thôi, người hãy tạm lưu ngụ ở đây. Khi nào nghĩ được biện pháp khả thi, lão nạp sẽ tự thân tìm đến.

Vỹ Thủy cũng bỏ đi, sau khi đã để lại cho Hồng Bảo Kỳ ngọn đuốc, cắm ở vách động:

- Các hạ không ngại nếu phải lưu lại một mình chứ? Tuy nhiên hãy yên tâm, vì thạch động này tuy không là long đàm hổ huyệt thì cũng là chỗ bất khả xâm phạm đối với bất kỳ ngoại nhân nào. Chỉ xin dặn thêm, các hạ chớ tùy tiện bỏ đi hoặc tiến sâu hơn nữa vào trong. Vì ở ngoài chính là khu vực Tử Bán Dạ. Còn sâu trong kia, lại là nơi có địa hình kỳ thực nguy hiểm hơn Tử Bán Dạ thập bội phần. Nhớ đấy, đừng đi loạn nếu không muốn vô cớ uống mạng.

Hồng Bảo Kỳ lại cười thầm, suýt nữa toan nói cho Vỹ Thủy biết bản thân còn từng lưu ngụ một mình ở vực Tuyệt Mệnh, đâu sá gì thạch động này.

Tuy nhiên, Hồng Bảo Kỳ không còn cơ hội nói, vì cả hai đã dần xa.

Còn lại một mình, Hồng Bảo Kỳ tọa công ...

o o o

Vừa mở mắt ra, Hồng Bảo Kỳ giật mình chực kêu, vì từ lúc nào không biết đã có một lão tăng xuất hiện, đã vậy lại đến thật gần và hiện đang ngồi đối diện với Hồng Bảo Kỳ cũng theo tư thế ngồi tọa công.

Tuy nhiên, với ánh mắt của lão tăng dù luôn nhìn nhưng vẫn chỉ toát ra vẻ thương hại bao dung, Hồng Bảo Kỳ nhờ đó bình tâm lại, phát thoại thật khẽ để hỏi:

- Đại sư đã đến lúc nào, tiểu bối chẳng hề hay biết? Bản lãnh này quả thật đáng để khâm phục. Nhưng sao đại sư cứ nhìn tiểu bối bằng ánh mắt ấy, như thương cảm cho cảnh ngộ của tiểu bối thì phải?

Lão tăng này thoát nhìn cũng biết là cao niên hơn lão tăng chứng môn nhân của phái Không Động. Phải chăng vì thế thanh âm giọng nói của lão tăng này nghe từ hòa hơn:

- A di đà Phật. Nhờ có cơ hội nhìn tiểu thí chủ tọa công, lão nạp thêm minh bạch quả nhiên xuất xứ sư thừa của tiểu thí chủ là từ Thần Ứng bang.

Còn cách lão nạp nhìn đích thực cũng có phần thương cảm, nhất là thêm buồn lo cho hậu vận chẳng biết sẽ như thế nào đối với tiểu thí chủ, nếu như không sớm nghĩ được cách giúp tiểu thí chủ hóa giải mọi phiền toái.

Hồng Bảo Kỳ chợt nảy sinh mối hảo cảm với lão tăng trước mặt:

- Đại sư ắt hẳn là cao tăng phái Không Động? Và với những nhận định vừa rồi, đức độ và lòng từ bi của đại sư khiến tiểu bối ngưỡng phục. Vậy xin đại sư gia ân chỉ giáo, tiểu bối đích thực không muốn trở thành Ma Vương, dù phải hành động thế nào cũng nhất nhất tuân theo lời đại sư.

Lão tăng thoáng nhíu mày:

- A di đà Phật. Tiểu thí chủ nhất định luyện công phu ấy chẳng được bao lâu. Và nếu là vậy, lão nạp nghĩ vẫn chưa muộn đối với tiểu thí chủ. Bây giờ thì thế này. Lão nạp sẽ cùng tiểu thí chủ vận dụng nội công tâm pháp, đối lưu chân nguyên nội lực cho nhau. Tiểu thí chủ đừng ngại sẽ gây phương hại cho lão nạp. Trái lại, với nội lực thuần dương, lão nạp tự tin sẽ giúp tiểu thí chủ dần tiêu trừ công phu Huyết Thủ nhưng vẫn giữ nguyên vẹn các công phu còn lại. Tiểu thí chủ có tin vào thành ý của lão nạp chẳng?

Còn hơn là tin, Hồng Bảo Kỳ thật sự hớn hở đáp ứng:

- Nếu được như vậy, suốt đời này tiểu bối quyết khắc ghi đại ân của đại sư vào tận tâm can phế phủ. Nhưng đối lưu chân nguyên nội lực là thế nào?

Lão tăng vẫn ngồi xếp bằng, mỉm cười và từ từ nâng hai tay lên:

- Tiểu thí chủ hãy áp hai tay vào đây, cho bốn lòng bàn tay chạm nhau.

Tiếp đó, A di đà phật, tiểu thí chủ vẫn với phương thức tọa công bình thường, vừa vận dụng nội lực theo khẩu quyết công phu Huyết Thủ, dồn hết qua lão nạp, như thể lão nạp chính là đối tượng nhận chiêu của tiểu thí chủ, đồng thời trong lúc đó tiểu thí chủ cũng phải vừa lẩm nhẩm đọc cho lão nạp nghe toàn bộ khẩu quyết kinh văn Huyết Thủ. Chỉ như thế, nhờ am hiểu rõ đường lối vận lực của tiểu thí chủ, nội lực của lão nạp sẽ từ từ đối lưu đẩy ngược qua, hy vọng sẽ giúp tiểu thí chủ toại nguyện.

Hồng Bảo Kỳ càng thêm vui mừng:

- Quả là inh. Chúng tử do tiểu bối hãy còn ấu trĩ, thế nên đã từng có ý nghĩ xem thường Không Động phái. Nhưng bây giờ thì rõ rồi, đại sư đích thực là cao nhân, lại có đầy lòng từ bi luôn hiện hữu ở Phật môn đệ tử. Thật mong được đại sư thành toàn. Đại ân này tiểu bối nguyện suốt đời không quên.

Và Hồng Bảo Kỳ nâng tay lên, hai mắt từ từ nhắm lại, vừa vận dụng nội lực theo kinh văn khẩu quyết của công phu Huyết Thủ, vừa áp dần hai bàn tay vào ngay hai lòng bàn tay của lão tăng, miệng thì lẩm nhẩm đọc toàn bộ kinh văn khẩu quyết cho lão tăng nghe.

Ngờ đâu, qua tiếp xúc, với cảm giác hai bàn tay lão tăng sao có vẻ mềm mại, hầu như không xứng hợp với niên kỷ ắt phải xấp xỉ thất tuần, đây là đoán theo dáng dấp bên ngoài của lão tăng, điều này khiến cho Hồng Bảo Kỳ vì thoáng phân vân nên khựng lại.

Nhưng thanh âm của lão tăng đã vang lên:

- Đừng để phân thân, là điều tối kỵ trong lúc tọa công. Mau mau bảo nguyên thủ thất, dẹp bỏ mọi tạp niệm, nếu không muốn cả hai chúng ta cùng bị tẩu hỏa nhập ma.

Đó là sự thật, thế là Hồng Bảo Kỳ hết dám nghĩ ngợi vẩn vơ nữa, vội tiếp tục tiến hành đúng như lời lão tăng vì thiện ý, quyết chẳng ngại tổn hao chân nguyên, đang tìm cách giúp Hồng Bảo Kỳ toại nguyện.

Chẳng bao lâu sau, cùng với mọi kinh văn khẩu quyết Hồng Bảo Kỳ đã đọc xong, nội nguyên chân lực từ hai chưởng tay của lão tăng cũng đã tăng dần áp lực, bắt đầu tiến nhập, truyền qua nội thể của Hồng Bảo Kỳ, len lỏi theo từng kinh mạch, phủ tràn từng huyết đạo ở khắp thân Hồng Bảo Kỳ.

Và áp lực này nếu thoát đầu chỉ là chậm thì bất chợt có một lúc vụt tăng nhanh, rất nhanh, lập tức xộc thẳng vào tâm mạch của Hồng Bảo Kỳ.

Quá khiếp đảm, Hồng Bảo Kỳ vừa vội mở mắt, vừa lo lắng đến độ kêu khẩn trương:

- Đại sư ...

Ngờ đâu thoát mở miệng, huyết khí bỗng sôi trào làm Hồng Bảo Kỳ thổ huyết, bắn thành vòi, phún trào ra:

- Oẹ ...

Và điều tệ hại bỗng đến. Đây là Hồng Bảo Kỳ thổ đầu không thổ, lại thổ bắn cả vòi máu vào giữa mặt lão tăng.

“Xòa ...”.

Lão tăng giật mình, vừa thu tay về, vừa mở mắt và là thứ ánh mắt phần nộ tuyệt nhiên không thể có ở bậc cao tăng đức độ. Đã vậy, lão tăng còn quát:

- Ngươi to gan, không cam chịu chết một mình ư?

Tâm cơ nhờ đó máy động, Hồng Bảo Kỳ dù đang tư thế ngồi vẫn tự bật ngã nhào qua một bên và vội đứng lên:

- Lão trọc độc ác, hóa ra chỉ muốn lấy mạng ta.

Nào ngờ vừa đứng lên, hai chân của Hồng Bảo Kỳ bỗng run lẩy bẩy, chỉ suýt nữa tự khuỵu xuống do chân nguyên nội lực trong người cơ hồ đã bị tổn mất, hay đã bị triệt hủy khá nhiều, khiến cơ thể như chẳng còn đủ lực đủ để đứng yên.

Lão tăng cười độc ác, chỉ thân nhiên từ từ đứng lên:

- Tiểu thí chủ đã luyện nhằm tà công. Vậy đừng trách, vì lão nạp chỉ có mỗi một cách là hủy bỏ chân nguyên nội lực của tiểu thí chủ, hầu hóa giải mọi phiền toái không chỉ cho tiểu thí chủ mà còn cho đại cục võ lâm.

Nhờ chưa bị ngã, Hồng Bảo Kỳ lập tâm đứng yên, đành thốt những lời ai oán:

- Nhưng tại hạ không cam tâm bị phế bỏ võ công. Đại sư là bậc từ bi, có sao nhẫn tâm lừa tại hạ, chẳng khác nào hạng ngoa ngôn xảo trá?

Lão tăng vẫn cười độc ác và bất thần bật chồm đến:

- Không để ngươi trở thành Đệ Nhị Ma Vương, là lão nạp hành động chiếu theo lòng từ bi của Phật tổ. Vậy nếu ngươi vẫn không cam tâm, hay là để lão nạp hóa kiếp cho ngươi.

“Ào ...”.

Có cảm nhận vẫn còn một ít chân nguyên nội lực chưa bị triệt hủy, Hồng Bảo Kỳ lập tức chớp động, thi triển ngay thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, chỉ mong tránh chiêu hầu mau mau tìm phương đào tẩu.

“Vút ...”.

Phần nộ vì Hồng Bảo Kỳ vừa kịp thoát, lão tăng vút xòe rộng hữu thủ, lập tức chop một lực cách không vào phương vị vừa di chuyển đến của Hồng Bảo Kỳ:

- Ngươi vẫn còn một ít nội lực ư? Vậy thì càng nhận hậu quả khốc liệt hơn. Nạp mạng!

“Ào ...”.

Thân thủ không đủ nhanh do chân nguyên nội lực mười phần chỉ còn lại ba bốn, chiêu chop của lão tăng khiến Hồng Bảo Kỳ khiếp hãi, chỉ còn mỗi một phản ứng là cố cuống cuống dịch chuyển miễn sao nhanh nhất có thể.

“Vút ...”.

Nhưng quả nhiên Hồng Bảo Kỳ lần này lần đi không đủ nhanh, đành chịu một phần lực đạo của chiêu chop bật vào.

“Bùng ...”.

Toàn thân Hồng Bảo Kỳ bị ngã lùi vào một vách động. May sao lại ở phía vách động đã được Vỹ Thủy lưu lại một ngọn đuốc lúc này chỉ còn cháy le lói.

Hồng Bảo Kỳ vội chop vào ngọn đuốc.

Từ phía sau lại có tiếng lão tăng độc ác nạt tiếp:

- Ngươi còn chưa nạp mạng ư? Mau nằm xuống!

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ lại tràn người qua một bên, tự dịch chuyển men theo vách động, nhân đó cũng thuận tay ném mạnh ngọn đuốc vào chiêu chưởng của lão tăng.

“Vù ...”.

Ngọn kinh của lão tăng thật lợi hại, dễ dàng quật vỡ vụn ngọn đuốc và dù đuốc tắt thì theo đà ngọn kinh cũng vỗ mạnh vào vách động.

“Ầm! Ầm!!”.

Dư kinh lần này lại khiến Hồng Bảo Kỳ bị ngã chúi.

- Hự!

Cũng may, do đang đà dịch chuyển nên nhân cơ hội bị ngã chúi Hồng Bảo Kỳ càng nhanh chân hơn, vẫn cuống cuống chạy men theo vách động.

Và do một nay mắn khác, Hồng Bảo Kỳ chợt phát hiện ở vách động có một chỗ bị gián đoạn. Tuy chẳng còn nhìn thấy gì, nhưng với chỗ gián đoạn vừa ngẫu nhiên phát hiện, Hồng Bảo Kỳ nhận ra ngay đấy chính là lối thoát.

Vì thế Hồng Bảo Kỳ lập tức tẩu ngay.

“Vù ...”.

Nhưng lao đuổi theo Hồng Bảo Kỳ vẫn là tiếng gió kinh kèm theo tiếng cười đắc ý của lão tăng độc ác:

- Người muốn chạy vào đó ư? Hay lắm, để lão nạp giúp người chạy thêm nhanh. Đi nào! Hà hà ...

“Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ vội lách qua một bên. Ngờ đâu ngay sát bên cạnh đã là một vách đá sần sùi, khiến mọi dự định của Hồng Bảo Kỳ đều tan biến.

Và vì không còn chỗ lách nên Hồng Bảo Kỳ đành hứng chịu ngọn kinh của lão tăng quật ngay vào thân.

“Bùng!”.

Chấn kinh đẩy Hồng Bảo Kỳ bay xa.

“Vù ...”.

Đã vậy, lúc rơi xuống với lực chấn chạm khá mạnh, nên đau, thì toàn thân Hồng Bảo Kỳ lại đột ngột lặn dài, chứng tỏ vừa bị rơi vào một triển dốc chỉ toàn là đá với đá, tha hồ cho toàn thân Hồng Bảo Kỳ quăng vật vào và chấn chạm liên hồi kỳ trận.

“Vù ...”.

“Bốp bốp ... bốp ...”.

Những chấn chạm làm Hồng Bảo Kỳ ngất dần, cuối cùng thì mất hết mọi nhận thức.

o o o

... Toàn thân nhói buốt, đau đến tận cốt tủy, khiến Hồng Bảo Kỳ không thể không bật tiếng kêu:

- Ôi ...

Nhờ kêu nên tỉnh, Hồng Bảo Kỳ giật mình, vội ngậm miệng lại và mở mắt nhìn quanh.

Xung quanh tối như mực.

Không tin vào thực tại, Hồng Bảo Kỳ lấy hai tay dụi mắt.

Ngờ đâu vì cử động nên càng thêm đau. Hồng Bảo Kỳ lại bật kêu ngoài tự chủ:

- A ...

Nhờ đó Hồng Bảo Kỳ chợt nhớ rõ mọi việc đã diễn ra. Thế là một lần nữa Hồng Bảo Kỳ cố ngậm miệng lại, đồng thời cố nhịn đau để từ từ đứng lên.

Chợt ...

“Bôm”.

Một trong hai chân của Hồng Bảo Kỳ đã tình cờ chọc sâu vào chỗ có nước.

Sợ hãi, Hồng Bảo Kỳ rút chân về, chỉ dám dùng tay sờ soạng khắp xung quanh.

Đến khi tự mình bạch thì Hồng Bảo Kỳ thêm khiếp đảm.

Bởi xung quanh chỗ Hồng Bảo Kỳ từng nằm và tỉnh lại thì ngoại trừ mỗi một phía là có một mỏm đá nhỏ rất có thể là vật cản duy nhất khiến toàn thân Hồng Bảo Kỳ không tiếp tục bị lặn như đã từng lặn - kỳ dư ở ba phía còn lại đâu đâu cũng là một mặt nước bao phủ.

Sợ sẽ ngã, Hồng Bảo Kỳ vội bấu cả hai tay vào mỏm đá bên cạnh.

Nhưng sau một lúc ngồi như thế, vì muốn tìm lối thoát hiểm, dù phải quay lại đối mặt với lão tăng độc ác cũng được, Hồng Bảo Kỳ vừa tiếp tục bám hai tay vào mỏm đá vừa thận trọng ột chân xuống nước.

Thật may, đáy nước ở đây không chỉ cạn, mồn nước vừa đủ để ngập độ nửa chân, mà phần nền phía dưới lại là đá, rất vững.

Hồng Bảo Kỳ yên tâm, đặt tiếp chân thứ hai xuống.

Quả nhiên nền đất thật vững, Hồng Bảo Kỳ từ từ đứng thẳng lên, cổ nén nhịn từng cơn đau buốt và chậm rãi hít vào người từng làn hơi thật sâu.

Ngờ đâu, không hít mạnh vào thì chẳng sao, trái lại càng hít mạnh thì Hồng Bảo Kỳ càng phát hiện có thêm một mùi thật lạ cứ len lõi xộc ngay vào khứu giác.

Đó là thứ mùi rất lạ, khiến Hồng Bảo Kỳ vì hoang mang nên vẫn len lén hít thêm vài lần nữa.

Cuối cùng, vì minh bạch, Hồng Bảo Kỳ# bật kêu thành tiếng:

- Chao ôi. Là mùi hôi thối của đầm lầy?! Ta đã ngã đúng vào chỗ nguy hiểm nhất của Cốc Minh Nhiên ư? Tử Bán Dạ? Thảo nào xung quanh cứ tối như mực. Hãy thoát mau. Nếu không thì còn gì sinh mạng.

Nhưng dù kinh hoảng, Hồng Bảo Kỳ vẫn còn kịp nhớ đến lão Bạch Phát.

Thế là Hồng Bảo Kỳ lập tức ngồi trở lại mỏm đá, co từng chân lên, tự lột bỏ từng chiếc giày bên ngoài, chỉ chừa lại hai vật tuy tương tự giày nhưng mỏng và không dễ bị thấm nước ở cả hai bên chân.

Tiếp đó, vừa đi vừa rón rén dò đường, Hồng Bảo Kỳ vì không nhìn thấy gì nên chỉ đi bừa về một phía, ghi nhận đó là phía bên tả so với phương vị đứng cạnh mỏm đá.

Nhưng, lâu sau đó, bất luận Hồng Bảo Kỳ đã cẩn trọng thế nào, như là chỉ đi đến chỗ nước ngập độ ngang ngực liền dừng lại và quay trở về, hay là đã tự lần lượt đi thử về ba hướng cùng xuất phát từ mỏm đá nhỏ, thì mọi nỗ lực của Hồng Bảo Kỳ chỉ vô ích. Do đã lọt thõm ở giữa và kể như vô khả thoát, với ba bề xung quanh đều là đầm lầy vừa sâu vừa không tinh thông thủy tính để tiếp tục mạo hiểm may ra có thể vượt thoát.

Đứng cạnh mỏm đá, Hồng Bảo Kỳ tự nhủ đành phải thử thoát theo phương duy nhất còn lại, là hướng ở ngay phía sau mỏm đá.

Hồng Bảo Kỳ đi vòng qua và cứ thế thẳng tiến.

Lần này thì may hơn do Hồng Bảo Kỳ đi đã lâu và thủy chung nước chỉ ngập lấp sấp độ nửa chân.

Không những thế, cuối cùng Hồng Bảo Kỳ cũng có cơ may khi tay tình cờ chạm vào bờ đá, khá dốc.

Hồng Bảo Kỳ dần leo và tự lảm bảm:

- Lẽ nào đây là triền dốc ta từng bị lão tăng độc ác đánh lẫn xuống?

Nhưng như vậy thì phi lý. Do ta đâu thể lẫn quá xa, còn phải lẫn qua cả một khoảng ngập nước quá rộng?

Leo hết chỗ dốc, chỉ suýt nữa Hồng Bảo Kỳ bị ngã, vì không ngờ ở phía bên kia lại là một triền dốc khác, xuôi thuận xuống nước.

Hết rồi. Hồng Bảo Kỳ thâm kêu vì tự hiểu ở phía dưới triền dốc chỗ bên này thế nào cũng là mặt đầm lầy. Huống hồ khi nhớ lại lời gã Vỹ Thủy căn dặn, chỗ sâu bên trong của thạch động là nơi có địa hình còn hung hiểm hơn khu vực Tử Bán Dạ thập bội.

Do không dám mạo hiểm đi khắp đầm lầy nữa, Hồng Bảo Kỳ đành rón rén di chuyển ở đỉnh của hai bờ dốc, đi về phía bên tả.

Được một lúc, Hồng Bảo Kỳ mừng vui do phát hiện mặt đá dưới chân đã bằng phẳng hơn, có phạm vi rộng hơn, nghĩa là khoảng cách giữa hai triền dốc ở hai bên đã xa hơn, sẽ không dễ để Hồng Bảo Kỳ tình cờ lại bị ngã về phía dốc bên nào.

Yên tâm, Hồng Bảo Kỳ tìm chỗ ngồi xuống, vừa nghỉ cho bớt mệt bớt lo, vừa cố tọa công, hy vọng sẽ càng mau lại sức.

Nhờ đó, sau một lúc khá lâu, trong trạng thái ngưng thần, Hồng Bảo Kỳ mơ hồ nghe như đâu đây có tiếng gió thổi.

“Thoát rồi!”.

Vừa thầm kêu Hồng Bảo Kỳ vừa hớn hở đứng lên, cảm nhận toàn thân hưng phấn, cũng một phần đã có lại khá đủ đầy chân nguyên, dĩ nhiên chỉ là một ít còn lại sau khi đã bị lão tăng độc ác nhẫn tâm triệt hủy khá nhiều nội lực của bản thân, và Hồng Bảo Kỳ vội tiến bước.

Hồng Bảo Kỳ quả không nhận định lầm qua các cảm nhận đã trở nên khá quen thuộc nhờ từng vượt thoát từ đáy vực Tuyệt Mệnh. Bởi ở xa xa phía trước Hồng Bảo Kỳ đã thấy có một chỗ nhọt nhọt sáng. Và đó là động lực thúc đẩy Hồng Bảo Kỳ tiến nhanh hơn.

Ngờ đâu, thật là tuyệt vọng, bờ đá dưới chân Hồng Bảo Kỳ dần kết thúc với cả một bề mặt mênh mông phía trước lại là đầm lầy luôn ngập sệt nước.

Tuy vậy, vẫn còn đó một chỗ còn nhọt nhọt sáng ở xa tận đầu kia của mặt đầm lầy mênh mông nước. Nghĩa là Hồng Bảo Kỳ vẫn còn tia hy vọng nếu đủ lực và đủ đờm lược để vượt qua mặt đầm lầy.

Nhìn lại hai vật không thấm nước vẫn mang ở hai chân, Hồng Bảo Kỳ chợt nhớ đến lời thổ lộ, hầu như là căn dặn của lão nhân Bạch Phát:

“Nếu khéo vận dụng khinh thân pháp thì cũng chẳng đến nỗi bị mặt nước lầy ở đây kéo chìm xuống tận đáy” và “Giả như có cơ hội, người hãy hứa giúp lão phu tìm tung tích của gia sư”.

Hồng Bảo Kỳ bị tâm trạng hiếu kỳ thúc giục. Vì nhận thức rằng lão Bạch Phát dù từng lưu ngụ và từng tìm tung tích sư phụ lão suốt năm mươi năm qua ngay tại Minh Nhiên cốc này thì vẫn chưa thể bảo lão đã tìm ở tất cả. Bởi, như Vỹ Thủy từng ngạo mạn bộc lộ, đây là nơi quyết không dễ cho bất kỳ ngoại nhân nào tiến nhập. Nghĩa là lão Bạch Phát chưa hề đặt chân và cũng chưa có cơ hội tìm ở đây, là nơi chỉ có thể tiến vào bằng cách đi xuyên qua một thạch động trong phạm vi hùng cứ của phái Không Động.

- Ta chỉ cần vượt qua bên kia thế nào cũng có cơ hội phát hiện tung tích một đại cao nhân. Biết đâu nhờ đó sẽ tìm được nẻo đào thoát, không thể bị giam hãm mãi ở chỗ này, chẳng có nước và cũng chẳng có vật thực độ nhật qua ngày.

Có phần ý tưởng vào khinh thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, Hồng Bảo Kỳ quyết thực hiện ý định.

Ngờ đâu, đang lúc chực lao đi, nhờ một thoáng tình cờ, Hồng Bảo Kỳ chợt phát hiện dường như lở mờ ở nền đá dưới chân có dấu vết của các tự dạng được ai đó khắc ghi.

Kinh nghi, Hồng Bảo Kỳ tiến lại gần hơn để xem xét.

Và lạ thay, Hồng Bảo Kỳ lần lượt phát hiện những ba loại tự dạng khác nhau, nhất định phải do ba nhân vật nào đó chủ tâm lưu lại.

Một loại tự dạng thì viết:

“Hận không thể cùng nhau chung đôi Quyết chung mộ huyết Tử Bán Dạ!”.

Tự dạng thứ hai thì:

“Hận tình chưa thỏa, lại thọ ân Quyết báo đáp dù phải uống mạng!”.

Tự dạng cuối cùng là:

“Hận không thể dứt bỏ ác niệm Quyết vĩnh ly, vùi Tử Bán Dạ!”.

Hồng Bảo Kỳ đọc đi đọc lại vài lượt và càng đọc càng hoang mang do các tự dạng dù đã rõ là được ba nhân vật khác nhau lưu lại nhưng tiếc thay vì phân hạ khoản không hề có thêm chỗ thử danh nên khó thể đoán đó là những tự dạng do các nhân vật nào lưu lại.

Tuy nhiên, nếu đoán một trong ba câu phải do sư phụ của Bạch Phát lão nhân lưu lại thì nên chẳng hai câu còn lại nhất định chỉ do tổ sư khai sáng phái Hải Hà và Huyết Thủ Ma Vương lần lượt lưu tự?

Bởi ba nhân vật này cùng can hệ chung một mối tình, theo thiên tình sử đã do Bạch Phát lão nhân kể cho Hồng Bảo Kỳ nghe.

Đã vậy, Hồng Bảo Kỳ vẫn hoang mang khi nhớ lại vực Tuyệt Mệnh là nơi từng khiến Hồng Bảo Kỳ phát hiện di học của Ma Vương Huyết Thủ, đồng thời cũng phát hiện Kim Hoa Bảo Kiếm có can hệ đến hạ lạc cùng sự thất tung của tổ sư khai sáng phái Hải Hà cách đây tám mươi năm.

Tóm lại, Hồng Bảo Kỳ tự hỏi, Huyết Thủ Ma Vương và tổ sư phái Hải Hà kỳ thực đã tịch diệt ở đáy Tuyệt Mệnh Vực hay là ở Minh Nhiên cốc này?

Và đây là nghi vấn khó thể tìm ra lời đáp nếu như Hồng Bảo Kỳ không quyết một phen mạo hiểm lao qua bên kia mặt đầm lầy.

Nhưng một ý niệm chợt đến khiến Hồng Bảo Kỳ rùng mình sợ hãi.

“Phải chăng cả ba nhân vật từng lưu tự ở đây cuối cùng cũng đều bỏ mạng khi ai ai vẫn tự hiểu bản lãnh không đủ vượt qua mặt đầm lầy này? Nếu không phải thế, sao ai cũng ghi, tựa hồ quyết chọn Tử Bán Dạ là mộ huyết, là chỗ vĩnh ly, là thà uống mạng vẫn phải tận lực báo đáp? Đã vậy, chao ôi, liệu ta có tư cách vượt qua sao? Chết rồi, nguy thật rồi!”.

Nhưng cho dù nguy thì cơ may thoát hiểm một khi đã hiển hiện ngay trước mắt, Hồng Bảo Kỳ cũng phải liều, hơn là vì nhất đảm, không dám mạo hiểm, cứ mãi lưu lại thì vị tất có thể phát hiện một sinh cơ nào khác tương tự.

Tuy nhiên, với bản tính cẩn trọng, Hồng Bảo Kỳ thay vì quyết định lao vượt ngay - tương tự khi nãy đã phần khích và toan tiến hành - thì bây giờ chỉ dám thực hiện từng bước một. Thoạt tiên cần phải xem có thể tin cậy vào hai vật không thấm nước đã do Bạch Phát lão nhân trao tặng hay không và nếu tin thì độ bao nhiêu phần?

Với chủ ý ấy, Hồng Bảo Kỳ ngồi xuống, tự tụt dần đến mép nước và nhẹ buông thông một chân vào nước xem sao.

Khác với những lần cứ băng ào ào dưới nước, khiến trọng lượng toàn thân tác động lên làm cho hai chân lúng ngập chìm trong nước, thì lần này vì chủ tâm buông thông nên Hồng Bảo Kỳ cảm nhận ống chân như một lực cực nhẹ và mơ hồ đẩy lên.

Muốn minh bạch hơn, Hồng Bảo Kỳ buông thêm chân còn lại vào nước, hai tay thì bấu vào bờ đá, giữ sao cho trọng lượng toàn thân càng dồn lên thượng bàn nhiều chừng nào tốt chừng nấy.

Đích thực hai vật nọ vì không thấm nước nên có công dụng như tạo một lực đẩy, cứ nâng hai chân của Hồng Bảo Kỳ lên cao ngang tầm với mặt nước.

Hài lòng, Hồng Bảo Kỳ thu người lại và đứng lên, đoạn hít một hơi thật sâu với tư thế chuẩn bị.

Tiếp đó, với thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành được chờ sẵn, Hồng Bảo Kỳ đột ngột bật người lao ra, chờ một chân vừa khẽ chạm mặt nước là lập tức thì triển khinh công, tiếp tục thoăn thoắt lướt trên mặt nước bằng cả hai chân và thân tốc di chuyển theo một hình vòng. Để khi đã bế khí đã mãn thì Hồng Bảo Kỳ đã đặt chân quay trở lại bờ đá tương tự lúc xuất phát.

Ở đây, Hồng Bảo Kỳ vụt thở hắt ra, trút hết trọc khí để lấy thanh khí thở và lăm bắm:

- Lão nọ thật không hổ danh là Lục Xảo. Hai vật này quả nhiên tuyệt vời hữu dụng. Chỉ ngại bản thân ta không biết có đủ lực đi, khi thật sự tiến hành thì đừng để bị chìm nhất là vào những lúc cần phải đổi hơi hay không?

Và nghĩ thế nào không biết, Hồng Bảo Kỳ chợt trút bỏ y phục, kể cả loại vũ khí kỳ lạ cũng được bỏ qua một bên.

Sau đó, lại chẳng biết Hồng Bảo Kỳ có các suy nghĩ gì, chợt vươn tay cầm lấy vũ khí kỳ lạ, đoạn tự mỉm cười và lăm bắm:

- Đành phải thế này thôi. Trọng lượng bản thân tuy sẽ nặng hơn nhưng biết đâu đến lúc cần, ta không có vũ khí thì lấy gì đối phó một bất trắc nào đó?

Rồi Hồng Bảo Kỳ lại mặc y phục và cứ thế, với vũ khí kỳ lạ thủ trên tay, Hồng Bảo Kỳ lại chuẩn bị ột lần thử vượt mặt đầm lầy mênh mông nước.

Tận dồn toàn bộ những chân nguyên nội lực ít ỏi còn lại, Hồng Bảo Kỳ bật quát:

- Đi!

“Vù ...”.

Toàn thân lao lướt trên mặt nước với hai chân được Hồng Bảo Kỳ thoăn thoắt thay phiên nhau điểm chạm lồm bồm vào nước.

Và đến lúc cần đổi hơi, nghĩa là cần một chỗ lấy đà, Hồng Bảo Kỳ vụt quạt đánh chất thứ vũ khí kỳ lạ lên mặt nước:

- Lên!!

“Chát!!”.

“Vù ...”.

Chấn lực tuy không đủ mạnh để bốc thân hình lên cao nhưng cũng tạo cho Hồng Bảo Kỳ cơ hội đổi hơi thật thần tốc, tiếp đó là lại thoăn thoắt lướt ào đi như một thuật đăng vân hoặc thủy thượng phiêu thần kỳ.

Dù vậy, vẫn còn một trở ngại nữa Hồng Bảo Kỳ vì không nghĩ đến nên chẳng thể tiên liệu sẵn cách đối phó.

Và thế là khi chân nguyên nội lực cạn kiệt, cộng với toàn thân xương cốt vẫn ngấm ngấm đau buốt từng khớp, chợt làm Hồng Bảo Kỳ chao đảo, như mất đà và chực ngã.

Kinh tâm tán đởm, Hồng Bảo Kỳ quạt loạn thứ vũ khí kỳ lạ lên mặt nước, gắng gượng giữ cho thân hình đừng chìm, miệng thì gào, quát, kêu ầm lên:

- Mau. Lên nào! Mau! Không được ngã. Không được chìm. Mau!! Mau!!

“Chát chát chát ...”.

“Bồm! Bồm bồm ...”.

Ngờ đâu, cuối cùng Hồng Bảo Kỳ cũng bị ngã chìm ngấm. Mặt nước khép dần lại, xóa hẳn sự tồn tại từng có của Hồng Bảo Kỳ.

Dù vậy, chỉ một lúc sau, thật gần ở bờ mép nước, Hồng Bảo Kỳ chợt nhô dần lên, thoát tiên là phần đầu, kế đó thì cao dần, lộ rõ cảnh Hồng Bảo Kỳ đang cuống cuống bước đi, tay vẫn giữ chặt thứ vũ khí kỳ lạ và chỉ tự gục ngã vì một khi đã đặt được chân lên phần bờ khô ráo.

19. Chương 19: Họa Trung Hữu Phúc Ngộ Kỳ Nhân Ẩn Sự Khôn Lường Minh Nhiên Cốc

Với khung cảnh cứ lơ mờ sáng, Hồng Bảo Kỳ dần tỉnh lại, thập phần sợ hãi khi phát hiện toàn thân không những bị ai đó lột sạch toàn bộ y phục mà còn hiện diện cạnh Hồng Bảo Kỳ là một quái nhân cứ co quắp thân hình, tựa hồ muốn che giấu vào những lọn tóc dài vừa bạc trắng hều vừa xấp xỏa buông rũ xung quanh.

Hồng Bảo Kỳ kinh hãi, cũng tự co thân hình lại và lắp bắp kêu:

- Tôn giá là ai? Là người hay là ... là ...

Cũng may cho Hồng Bảo Kỳ, lúc quái nhân phát thoại lại là thứ thanh âm từ hòa, thật dễ nghe:

- Tiểu hài tử đừng kinh hoảng. Há lẽ không nhận ra vì lão phu cũng là người vẫn còn sống tương tự nên đang chờ đợi tiểu hài tử thế nào cũng tự tỉnh lại hay sao?

Và để Hồng Bảo Kỳ an tâm hơn, quái nhân dù chậm chạp vẫn tự lùi xa hơn:

- Nào, đừng ngại. Vì một là lão phu không còn võ công hai là vật nọ, lão phu vẫn để cạnh tiểu hài tử. Nếu như có gì bất ổn, tiểu hài tử trẻ, khỏe hơn, lẽ nào ngại một kẻ yếu đuối tuổi đã gần đất xa trời như lão phu đây sao? Huống hồ ...

Quái nhân chợt thở dài và bật than:

- Huống hồ đã lâu lắm rồi, lão phu luôn cô độc, rất muốn được cùng ai đó trò chuyện. Để sau đó, dẫu phải chết cũng toại nguyện.

Tuy không dễ để những lời lẽ ôn hòa hiền dịu của quái nhân làm át cảnh giác nhưng vì phần nào yên tâm nên Hồng Bảo Kỳ bật ngồi lên:

- Chỉ mới đây, ắt chưa được một ngày, mong lão tiên bối đừng phiền trách, tại hạ từng bị một nhân vật rất từ bi, đức độ nhưng lại thừa độc ác, đã nhẫn tâm phế bỏ không ít võ công, sau đó đẩy tại hạ rơi vào cảnh ngộ này.

Thế nên dù biết là không công bằng, cũng có thể lão tiên bối cho đây là thái độ hồ đồ thì tại hạ vẫn không thể không cảm tắc vô tư.

Dưới lớp ánh sáng mờ mờ chưa thể rõ được xuất phát từ đâu, quái nhân tự hồ có cử chỉ như đang nhún vai:

- Dẫu thế nào, tiểu hài tử đã đặt chân đến đây, một nơi vô khả thoát ra, thì tốt nhất hãy mau gác bỏ mọi phiền não, đừng bao giờ bận tâm đến những gì đã qua. Có như thế, a ... tiểu hài tử mới mong tiếp tục kéo dài cuộc sống. Dù là một cuộc sống hoàn toàn đơn độc, rất cô tịch, thì vẫn là được sống, hơn là chết trong những nỗi phiền muộn tan toan, chỉ tạo phần uất vô dụng.

Hồng Bảo Kỳ kinh hãi nhìn khắp xung quanh:

- Có thật đây là nơi vô khả thoát đi? Chính vì thế, a ... liệu tiểu bối đoán có lầm không, rằng lão tiên bối vì lâm vào cảnh ngộ này, một cảnh ngộ vô khả tự thoát, thế nên đã lâu lắm rồi, có lẽ cũng là tám mươi năm, lão tiên bối cứ thế này tồn tại, tuy sống nhưng không mảnh vải che thân, lại còn hoàn toàn cô độc quanh hiu?

Lần này quái nhân bộc lộ cử chỉ tự nhún vai nhìn khá rõ:

- Tiểu hài tử rồi cũng như thế thôi. Nếu không tin, a ... thời gian còn rất dài, hoàn toàn thừa thãi cho tiểu hài tử dần dà tìm hiểu minh bạch. Giả dĩ nếu có thể phát hiện nẻo thoát, hà hà ... hãy nhớ cho lão phu cùng đi với. Hà hà ...

Hồng Bảo Kỳ cúi khom đầu tự nhìn lại bản thân:

- Toàn bộ y phục của tiểu bối ...

Quái nhân bảo ngay, không chờ Hồng Bảo Kỳ dứt lời:

- Lão phu chỉ tạm cất hộ. Đây là qua kinh nghiệm lão phu từng trải. Bởi ở đây, một là chẳng thêm ai khác, nhất là người khác phái, thế nên tiểu hài tử bắt tất e ngại để cứ lúc nào cũng mặc y phục. Thứ hai, hãy tưởng tượng giả như có một lúc tiểu hài tử có cơ hội vượt thoát, nếu không thận trọng cất giữ y phục dành ột dịp như thế, và ở đây lại chẳng mong tìm thấy bất kỳ y phục nào khác, há lẽ tiểu hài tử đủ dũng lược thoát đi với trạng thái lỏa lồ? Lão phu thì tệ hơn, vì không biết giữ gìn y phục đã dần mục nát từ lâu. Cũng may, có một điều chắc chắn làm lão phu đỡ phiền lo, là suốt đời này chẳng mong cơ hội thoát, vì thế có hay không có y phục cũng chẳng sao.

Hồng Bảo Kỳ chấn động:

- Nhưng tiểu bối quyết phải thoát. Và khi ấy, a ... chỉ tiếc là lão tiên bối đã bảo là không còn võ công, nếu không, tiểu bối hứa sẽ đưa lão tiên bối cùng thoát.

Quái nhân gục gặt đầu:

- Thành ý của tiểu hài tử hãy tạm gác lại, đừng đề cập đến vội. Chỉ vì lão phu muốn hỏi tiểu hài tử định thoát như thế nào?

Hồng Bảo Kỳ chủ tâm không lời nào đề cập đến hai vật không thấm nước đã do Bạch Phát lão nhân tặng:

- Tiểu bối đã đặt được chân đến đây, đã vượt qua một đầm lầy mênh mông nước thì hẳn nhiên khi có đủ lực, tiểu bối cũng sẽ thoát đi tương tự.

Quái nhân lại gục gặt đầu:

- Như thế nào là đủ lực? Và tiểu hài tử có am hiểu thật tường tận địa hình ở khắp xung quanh chưa? Có quả quyết sẽ vượt đi theo phương hướng nào để thoát khỏi đầm lầy, hầu quay trở lại với cõi nhân gian chăng? Hay cuối cùng vì cứ quanh đi quẩn lại mãi nên một là chết mất xác ở bất kỳ chỗ nào đó hoặc hai là đành quay lại đây, tiếp tục tìm cách kéo dài sinh mạng như lão phu?

Hồng Bảo Kỳ chấn động thêm một lượt nữa:

- Nói như vậy, lão tiền bối cũng đã thiên phương bách kế tìm cách thoát?

Và sự thật hoàn toàn đúng như lão tiền bối vừa nói?

Quái nhân cười từ hòa và thật an phận:

- Lão phu đã thử nhắm đoán, vùng đầm lầy ở Minh Nhiên cốc này có phạm vi ước độ vài mươi dặm vuông trở lên. Và sự thật là đến cả các loài chim điểu cũng chưa lần nào vì lạc lối, thử bay đến đây xem sao. Tiểu hài tử liệu có đủ bản lĩnh chấp cánh bay như chim chăng. Nhưng thôi, điều đáng mừng là tiểu hài tử vẫn toàn mạng cho đến lúc này. Và vì đời còn dài, tiểu hài tử hãy cứ nuôi hy vọng biết đâu có phúc phận nhiều hơn, thế nên đừng để tâm những gì lão phu vừa nói. Lão phu già rồi, nhụt hết nhuệ khí rồi và cũng qua từ lâu rồi một thời huyết khí lúc nào cũng phương cương sục sôi. Hà hà ...

Hồng Bảo Kỳ nhìn quanh:

- Nếu phải vĩnh viễn lưu lại đây, về vật thực, tiểu bối có gây phiền toái gì cho lão tiền bối chăng?

Quái nhân xua tay, một cánh tay thật khẳng khiu, gầy trơ xương và nhìn rất rõ qua lớp da hoàn toàn nhăn nhúm:

- Không hề. Vì vật thực ở đây tuy đơn giản nhưng có rất nhiều. Là những rong tảo, những đợt cỏ non, thì thoảng cũng tìm thấy một vài loài giun đất.

Này, đừng vội tỏ ra kinh tởm. Và khi tiểu hài tử thật sự đói dạ, bất luận ăn cái gì cũng thấy ngon. Huống hồ, hề không ăn là chết. Nhưng theo tiểu hài tử vừa thổ lộ, vì quyết phải thoát, lẽ nào không đủ dũng lược ăn tất cả mọi thứ, miễn sống và tìm cho kỳ được cơ hội?

Hoàn toàn tuyệt vọng, Hồng Bảo Kỳ gục xuống chẳng thiết nói gì nữa?

Quái nhân liền bảo:

- Cũng đến lúc ngủ rồi. Vì ở đây, thật khó phân biệt ngày và đêm. Để khi thật sự sụp tối thì điều đó xảy ra rất nhanh. Đến lúc nhìn thấy lại lớp sáng nhợt nhạt này thì kỳ thực đã là khoảng giờ Ngọ của ngày hôm sau. Tiểu hài tử cứ tùy tiện, thấy chỗ nào thích hợp thì cứ nằm xuống, đánh một giấc. Cứ như thế nha.

Hồng Bảo Kỳ chẳng buồn đáp, cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Và cuối cùng, Hồng Bảo Kỳ cũng ngủ, như thể mới gạt bỏ hết mọi phiền não lẫn ưu tư trần trọc.

◦ ◦ ◦

Có vẻ quan tâm, lão nhân dù chậm chạp vẫn tiến dần đến và cười hài lòng khi nhìn thấy Hồng Bảo Kỳ luyện võ công:

- Có thể chứ. Tuổi đời còn đang xuân, huyết khí đang độ vượng, lẽ nào mau nhụt hết nhuệ khí? Tiểu hài tử vậy là khá, chỉ sau mười ngày là có lại hy vọng. Đầu như lão phu trước kia, phải mất những hai ba năm mới tìm lại sinh khí, cho dù chỉ để tiếp tục sống một cách buồn thảm vì luôn cô độc.

Hồng Bảo Kỳ ngưng luyện, lên tiếng hỏi lão nhân:

- Nếu đã tìm lại được sinh khí, thì vì nguyên nhân gì lão trượng để lâm cảnh mất hết võ công, hoặc bị tẩu hỏa nhập ma chẳng?

Lão nhân đi đến chỗ ngồi quen thuộc, khoan thai thả người, tựa lưng vào vách đá:

- Có còn hay bị mất hết võ công đối với lão phu đâu có gì thay đổi. Mà này, không phải lão phu nói để tiểu hài tử mất hết hy vọng. Nhưng chỉ là vì mỗi người mỗi cảnh. Đâu phải ai cũng như ai.

Hồng Bảo Kỳ tiến lại gần:

- Có thật lão trượng đã tự gạt bỏ hết, chẳng còn chút bận tâm nào về mọi điều từng xảy ra cho bản thân. Và sở dĩ tiểu bối hỏi chỉ vì đã suốt năm mươi năm qua vẫn có một nhân vật luôn nhẩn nại tìm do tin rằng lão trượng nhất định chỉ có thể ẩn thân ở đây, một nơi nào đó trong Minh Nhiên cốc.

Lão nhân cười bình thản:

- Có vẻ như tiểu hài tử đang ám chỉ đã đoán biết lão phu là ai?

Hồng Bảo Kỳ nhẹ gạt đầu:

- Nhân vật từng mỗi mòn tìm lão trượng chính là lệnh đồ. Và cũng qua lệnh đồ, tiểu bối ngay khi gặp mặt đã đoán biết ngay lão trượng từng là nhân vật như thế nào. Lão trượng thật chẳng quan tâm gì nữa đến sự tồn vong hoặc hưng suy của Tịch Sơn môn hay sao?

- Tịch Sơn môn? Quan tâm thì sao hoặc không quan tâm thì có gì thay đổi một khi đây là nơi đích thực vô khả thoát?

Hồng Bảo Kỳ nhún vai:

- Tuy vậy, phần tiểu bối vẫn phải quan tâm. Vì thật ra Tịch Sơn môn lại là một trong các thế lực từng truy sát tiểu bối. Thế nên, một khi vẫn còn hy vọng vượt thoát, tiểu bối cần chuẩn bị sẵn, hầu mai hậu vận vẫn phải đối phó Tịch Sơn môn.

- Tiểu hài tử thổ lộ điều này là có ý gì? Toan trông chờ sự chỉ điểm của lão phu, là nhân vật có can hệ với Tịch Sơn môn như tiểu hài tử vừa nói ư?

Hồng Bảo Kỳ nghiêm mặt:

- Như vậy thì không cần. Vì tiểu bối hiện đã có đủ các công phu, chỉ thêm thời gian khổ luyện để đạt mức hỏa hầu in thì tuyệt nhiên vô ngại Tịch Sơn môn, kể cả tuyệt kỹ Phích Lịch Bổng Thiên Lôi.

- Tiểu hài tử có kiến văn kể cũng khá. Vì chỉ với niên kỷ ngắn này, lão phu không hề nghĩ tiểu hài tử lại có cơ hội nghe biết về Phích Lịch Bổng công phu của Tịch Sơn môn. Tuy nhiên đừng quá cao ngạo hoặc quá tự phụ khi bảo đã có công phu đối phó Phích Lịch Bổng, là tuyệt kỹ không thể phủ nhận của Tịch Sơn môn.

Hồng Bảo Kỳ mấp máy môi, toan phản bác. Nhưng kịp nghĩ lại, Hồng Bảo Kỳ chỉ thở dài và khẽ nêu câu hỏi:

- Nếu lão trượng không phủ nhận bản thân chính là nhân vật tiểu bối vừa đề cập thì nên chẳng xin thành tâm đáp lại câu này. Là lão trượng đã từng gặp đối thủ chưa và đâu là công phu khiến lão trượng có thể đã từng bại thủ?

- Võ học vốn mênh mông, không thể quả quyết đâu là bờ. Huống hồ còn có câu “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”. Lão phu đâu đã nhận bản thân từng là thiên hạ đệ nhất cao thủ để tự phụ chưa hề gặp đối thủ?

Nhưng thôi, đã bảo lão phu quyết chẳng quan tâm nữa đến thế sự, còn thêm lâm cảnh ngộ này, lại đã mất hết võ công, tiểu hài tử dù có bất kỳ chủ ý gì cũng đừng mong lão phu lay chuyển.

Hồng Bảo Kỳ hoang mang, đành thở hắt ra:

- Ước chi tiểu bối cũng dễ dàng gạt bỏ mọi chuyện, hầu thừa nhận sự thật để không nghĩ nữa đến cách vượt thoát từ một nơi được lão trượng đã quyết là vô khả thoát. Nhưng tiểu bối lại không cam tâm, thế nên nguyện bằng mọi giá phải thoát nơi này.

- Có phải vì thế, thái độ tiểu hài tử thay đổi, nhất quyết khổ luyện công phu bắt đầu từ hôm nay?

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Mười ngày qua, tiểu bối đã nghĩ thấu suốt, quyết không bó tay trước số phận. Và chưa tận nhân lực thì đâu thể quả quyết đây là kết cục do thiên định.

Lão nhân bậc khen:

- Hảo, có khí phách. Tuy nhiên có thức đêm mới biết đêm dài, lão phu sẽ chờ xem niềm tin của tiểu hài tử kéo dài được bao lâu. Nhưng nhớ, đừng vội nản lòng đấy.

Hồng Bảo Kỳ nhoẻn cười:

- Thật khó đoán chủ ý của lão trượng là mong hay không mong tiểu bối thất bại. Dù vậy, nhờ chưa từng thúc thủ trước số phận nên tiểu bối mới còn giữ được sinh mạng đến tận lúc này. Nhưng, xin cứ như lão trượng vừa nói, khẩu thuyết vô bằng, tiểu bối hứa sẽ chẳng huênh hoang suông, trái lại sẽ thực hiện cho kỳ được.

Kể từ thời điểm đó, Hồng Bảo Kỳ như sống trở lại khoảng thời gian từng bị ngẫu nhiên sinh cầm ở đáy vực Tuyệt Mệnh, bắt đầu chuyên cần khổ luyện công phu, bất kể đêm hay ngày. Đến độ thời gian ngủ nghỉ cũng dần bị thu ngắn lại.

Tương tự, cũng trong thời gian này Hồng Bảo Kỳ còn tìm mọi cơ hội để thám sát từng địa hình khắp xung quanh, hy vọng vẫn có nẻo thoát, vì không tin đây là tuyệt lộ như lão nhân luôn đề quyết.

Đến một hôm, thay vì luyện công, Hồng Bảo Kỳ lại mang vào chân hai vật từng do Bạch Phát lão nhân tặng.

Lão nhân dù vô tâm vẫn thấy thái độ này của Hồng Bảo Kỳ:

- Tiểu hài tử định làm gì?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Nơi vẫn đưa các làn ánh sáng nhợt nhạt vào đây, theo tiểu bối, ắt chính là chỗ có thể thoát hiểm. Tiểu bối muốn đến tận nơi để xem xét.

- Tiểu hài tử đã liệu tính cả chưa? Vì có một trở ngại vị tất tiểu hài tử có thể vượt qua.

Hồng Bảo Kỳ chỉ vào vật vừa tự mang vào hai chân:

- Tiểu bối đã có hai vật này, chúng không thấm nước, sẽ giúp tiểu bối vượt qua đầm lầy là trở ngại duy nhất ngăn cách giữa nơi này và chỗ có ánh sáng.

Chỉ ngại mỗi một điều là không hiểu khinh công của tiểu bối, sau gần một trăm ngày vừa qua luôn gắng công khổ luyện, chẳng biết đã đủ cho tiểu bối thực hiện ý định hay chưa? Dù vậy, tiểu bối đã nhất quyết rồi, không thể không thử mạo hiểm một lần.

Lão nhân không ngăn cản:

- Thái độ cần mẫn luyện công của tiểu hài tử suốt thời gian qua khiến lão phu ngưỡng mộ. Tuy nhiên với thân thủ bản lãnh của tiểu hài tử lúc này thì quá kém, hãy cẩn trọng đấy.

Hồng Bảo Kỳ mỉm cười:

- So với lúc tiểu bối chưa bị ác tăng nhẫn tâm triệt hủy võ công thì thú thật bản lãnh của tiểu bối lúc này chỉ bằng bảy tám phần. Dù vậy, nếu chỉ với ba bốn phần võ công trước đây tiểu bối còn vượt được mặt đầm lầy, thì bây giờ bản lãnh kể đã tăng gấp đôi, lẽ nào lại không thể vượt? Nhưng dấu sao cũng đa tạ lão trượng quan tâm. Tiểu bối hứa sẽ hết sức cẩn trọng.

Sau đó, Hồng Bảo Kỳ đi theo bờ đá, đến tận mép nước, là khởi điểm rìa một mặt đầm lầy nữa nhưng với phía bờ bên kia lại là nơi luôn xuất phát các nguồn sáng nhợt nhạt đến tận bờ bên này. Và vì đây là niềm hy vọng cuối cùng nên Hồng Bảo Kỳ quyết thử một phen vượt qua.

Hồng Bảo Kỳ bật lao đi:

- Lên!!

Toàn thân Hồng Bảo Kỳ lập tức cất lên, vun vút lao đi.

“Vù ...”.

Và đúng với lòng tự tin vừa thể hiện, công phu của Hồng Bảo Kỳ nhờ đã khôi phục thêm vài phần nên khinh thân pháp lúc này quả nhiên hơn trước gấp đôi, lại còn nhờ hai vật mang ở chân, khiến thuật Thủy Thượng phiêu của Hồng Bảo Kỳ lần này lợi hại hơn, chẳng mấy chốc đã ung dung điểm thoăn thoắt và bắt đầu lướt qua mặt đầm lầy.

“Vù ...”.

Không lâu sau đó, vì thấy Hồng Bảo Kỳ phi thân quay trở lại, lão nhân ngạc nhiên:

- Tiểu hài tử đã toại nguyện?

Hồng Bảo Kỳ nhẹ gật đầu:

- Nhưng không toại nguyện hoàn toàn. Dù vậy, vì đã có lối thoát nên tiểu bối quyết quay lại, khổ luyện võ công thêm một thời gian nữa.

Lão nhân thêm ngạc nhiên:

- Địa hình ở bên đó là thế nào? Và còn trở ngại gì nữa khiến tiểu hài tử bảo cần phải khổ luyện thêm?

Hồng Bảo Kỳ cởi bỏ hai vật mang ở chân ra, cẩn trọng cất trở lại chỗ cũ:

- Địa hình ở bên kia ư? Đây là phần đáy của một miệng vực tự nhiên, chót vót trên cao là chỗ lộ thiên, tương tự ở đỉnh núi, cũng là nơi có ánh sáng tràn vào. Tuy nhiên để có thể thoát từ đáy vực lên đến tận chỗ lộ thiên trên đỉnh núi quả là thiên nan vạn nan. Lão trượng có thể lường tượng thế này, đây là một cái bất cực to bị úp xuống và phần khu bát chính là chỗ lộ thiên.

Do vậy, vách đá ở tứ phía xung quanh không chỉ à còn có độ nghiêng đều hướng ngược ra ngoài. Muốn thoát e chỉ có ba cách. Một là tự chấp cánh như chim, bay thẳng từ dưới lên. Cách thứ hai là phải nhờ người từ trên đỉnh dòng dây thật dài, thẳng từ miệng lộ thiên xuống đến tận đây. Điều này cũng vô khả, vì chúng ta ở phía dưới này làm gì có người hay biết để nghĩ phải dùng cách đó để cứu chúng ta? Vậy chỉ còn cách thứ ba.

Lão nhân quan tâm:

- Là cách nào?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Tiểu bối đành chờ đến khi đạt đủ bản lãnh, lúc đó sẽ tự trèo ngược lên.

Và nếu may mắn thoát, lão trượng ưng thuận chẳng, tiểu bối quyết quay lại đưa lão trượng cùng thoát.

Lão nhân lắc đầu:

- Lão phu chỉ muốn biết tiểu hài tử định leo ngược lên như thế nào? Vì với địa hình như tiểu hài tử vừa nói, để có thể leo ngược lên không những là hành vi vô khả mà còn rất mạo hiểm. Bởi không giống với những vách đá khác, cho dù thật dốc thật nghiêng thì sức nặng của người leo lên vẫn còn phần nào đề tỳ vào vách đá. Còn ở đây chính sức nặng toàn thân của người leo sẽ tự trở thành trở ngại, cứ như luôn xô hất người leo phải rơi xuống. Tiểu hài tử không cảm nhận hết mọi nguy hiểm ư?

- Tiểu bối từng vượt thoát từ đáy vực Tuyệt Mệnh. Địa hình ở đây không thể phủ nhận là hung hiểm hơn bội phần. Tuy nhiên cũng không thể bảo sẽ ngăn cản được tiểu bối thực hiện ý định.

- Hãy nói xem, tiểu hài tử định thực hiện theo cách nào?

Hồng Bảo Kỳ thổ lộ thêm:

- Hãy giả dụ thế này, là tiểu bối xuất phát leo ngược lên từ dưới đáy. Cứ leo đến đâu thì tiểu bối vận dụng công phu tuyệt kỹ, làm cho vách đá ở chỗ ấy bị thủng sâu, đủ để tiểu bối có thể tiếp tục bám theo và cột dây tự giữ lại. Cứ như thế tiểu bối leo cao dần. Khi nào cần nghỉ thì nhờ đã có chỗ bấu víu và có thêm dây cột, tiểu bối sẽ tha hồ nghỉ. Còn như có một lúc sơ suất bị sẩy tay rơi xuống, thì nhờ đoạn dây đã được tiểu bối cột từ thân đến chỗ vách đá bị đập thủng ngay phía dưới một ít, tiểu bối đâu ngại bị rơi đến tận đáy, lão trượng nghĩ sao?

- Tiểu hài tử không dùng công phu Bích Hồ Du Tường, lại bảo sẽ dùng tuyệt kỹ đập thủng vào vách đá? Đó là công phu gì?

- Nhất Chương Toái Bia.

Lão nhân khê kêu:

- Ý muốn nói, tiểu hài tử vẫn quyết vượt thoát thật sao?

Hồng Bảo Kỳ ngạc nhiên:

- Tiểu bối cứ ngỡ lão trượng phải hỏi về công phu Nhất Chương Toái Bia?

Hay là lão trượng không hề biết gì về công phu này?

Lời đáp của lão nhân khiến Hồng Bảo Kỳ ngỡ ngàng:

- Tại sao phải hỏi một khi suốt thời gian qua lão phu vẫn luôn thấy tiểu hài tử không ngừng luyện theo công phu ấy? Có chăng lão phu chỉ có hai nghi vấn.

Thứ nhất là nhờ đâu tiểu hài tử tìm được khẩu quyết để luyện? Và vì vừa nghe tiểu hài tử thổ lộ là đã từng vượt thoát từ đáy vực Tuyệt Mệnh, thế nên lão phu chẳng muốn hỏi về một điều đã tự minh bạch. Nghi vấn thứ hai là về cách vượt thoát chỗ này, là điều lão phu không thể ngờ tiểu hài tử không chỉ nghĩ ra mà còn quả quyết sẽ tiến hành. Hãy nói đi, đâu là nguyên nhân khiến tiểu hài tử quyết mạo hiểm?

- Lão trượng sao không có bất kỳ phản ứng gì với công phu Nhất Chương Toái Bia mà theo tiểu bối biết đã từng khiến lão trượng phần hận?

- Tại sao phải phần hận?

- Thế không phải lão trượng từng mang hận tình, do tình địch lợi hại hơn đã cướp mất ý trung nhân của lão trượng hay sao?

- Ai là tình địch lợi hại hơn? Và ai là ý trung nhân của lão phu bị tình địch cướp mất?

- Tình địch là Huyết Thủ Ma Vương, là nhân vật từng nhờ công phu Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia nên vang danh. Còn nữ nhân duy nhất trong chuyện tình tay ba này ư? Chính là tổ sư khai sáng phái Hải Hà, là sư muội đồng môn của lão trượng, đồng thời từng cùng với lão trượng là hai đệ tử duy nhất của cung chủ Sơn Hải Cung, tiểu bối nói không đúng sao?

Lão nhân chợt cười, lần đầu tiên Hồng Bảo Kỳ thấy lão nhân cười sảng khoái như vậy:

- Tiểu hài tử có khá nhiều hiểu biết đấy, lại còn là những bí sự đã có cách đây hơn tám mươi năm. Đã vậy, do hôm nay lão phu chợt có cao hứng, nào, hãy thuật hết mọi thân thế lai lịch của tiểu hài tử cho lão phu nghe thử xem. Vì sao một kẻ có niên kỷ còn quá trẻ như tiểu hài tử lại có các hiểu biết này?

Nào, thuật đi nào.

Tuy hoang mang và ngỡ ngác nhưng Hồng Bảo Kỳ vẫn đáp ứng:

- Mọi chuyện được khởi đầu kể từ khi tiểu bối ngẫu nhiên trở thành kẻ cất giấu một mảnh Hiển Thư Minh Ngọc. Như thế này ...

Lão nhân nhẫn nại nghe cho đến khi Hồng Bảo Kỳ thuật tường tận:

- Lão phu tuy rất cao niên, mọi cử chỉ động thái đều chậm do tuế nguyệt chất chồng, nhưng may mắn thần thức vẫn phần nào minh mẫn, vậy có thể tóm tắt câu chuyện của tiểu hài tử như thế này chăng? Thoạt

tiên, chính là nhờ mảnh Hiển Thư Minh Ngọc gì đó, tiểu hài tử có thành tựu đáng kể nhất chính là thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, đúng không?

Hồng Bảo Kỳ thừa nhận:

- Ý của lão trượng chỉ muốn đề cập về phương diện võ học? Vậy thì đúng rồi, đó là tuyệt kỹ trước tiên tiểu bối có may mắn đắc thủ.

- Kể đó, do liên can cũng mảnh ngọc Hiển Thư, tiểu hài tử vì bị Thần Ưng bang quyết gây bất lợi nên ngẫu nhiên rơi vào cảnh sinh cầm, ngõ không bao giờ thoát, ở đáy vực Tuyệt Mệnh? Và ở đây, tiểu hài tử nhờ bái sư, trở thành đồ tôn của bang chủ Thần Ưng bang nên lần đầu được chỉ điểm võ học, dĩ nhiên phải là sở học Thần Ưng bang?

- Nhưng cũng ở đáy vực Tuyệt Mệnh ...

- Lão phu được nghe kể rồi và vẫn nhớ nhờ những tình cờ may mắn tiểu hài tử lần lượt thủ đắc, nào là Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bì do Huyết Thủ Ma Vương lưu lại, nào là Kim Hoa Bảo Kiếm của tổ sư phái Hải Hà, cuối cùng là di vật của tổ sư Tịch Sơn môn, một vật mà tiểu hài tử không hề biết chính là Cang Nhu Đoản Trượng, vật khắc kỷ của Phích Lịch Bổng Thiên Lôi. Tóm lại, tiểu hài tử đã có quá nhiều may mắn, đều là các vận may mà với bất luận nhân vật võ lâm nào khác chỉ cần một là quá đủ cho họ tha hồ ngạo thị giang hồ.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Vật này chính là Cang Nhu Đoản Trượng?!

Lão nhân phì cười:

- Không sai. Tuy nhiên tiểu hài tử hoàn toàn đoán sai khi cho lão phu chính là tổ sư Tịch Sơn môn. Dù vậy, hãy nghe lão phu hỏi, tiểu hài tử quyết không muốn bị hoặc được trở thành một Huyết Thủ Ma Vương Đệ Nhị thật sao?

Hoang mang, Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Tiểu bối tuy còn nhiều trọng trách, không chỉ cho bản thân mà còn cho đại cục toàn thể võ lâm lúc này, nhưng nếu vì thế mà phải trở thành đại công địch của võ lâm thì tiểu bối thật chẳng thiết.

- Nhưng nếu không vận dụng công phu ấy, tiểu hài tử làm sao toại nguyện? Vì bản lĩnh quá kém.

Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Một tay không thể vỗ nên kêu. Chủ ý của tiểu bối là cần sự hợp lực của mọi người. Chỉ tiếc, hành vi của ác tăng khiến tiểu bối thật sự ngỡ ngàng và tuyệt vọng.

- Nghe này, lòng người luôn hiểm trá, nhất là những nhân vật võ lâm, bất luận họ là tà hay chính. Vẫn có câu tri nhân tri diện bất tri tâm. Ý lão phu muốn biết từ nay về sau tiểu hài tử có còn dễ tin người nữa không? Và nếu thật sự có cơ hội, tiểu hài tử sẽ đối phó thế nào với những hạng khẩu phật tâm xà?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Ở bất luận ai hoặc ở bất luận bang môn phái nào hầu như cũng đều có các ẩn tình này, đa phần các bang môn phái đều phát sinh biến cố, khiến nhiều người không thể nào tự chủ, đôi khi phải thực hiện những điều họ không muốn. Hồi ý của tiểu bối ư? Nếu có cơ hội, tiểu bối sẽ bắt đầu từ các ẩn tình.

Sau đó, chỉ khi mình bạch những ác nhân thủ ác vì do họ vốn ác, luôn có các ác tâm, lúc đó tiểu bối quyết không dung tha họ.

- Hảo. Võ lâm lẽ ra nên có các nhân vật như thế, là Minh Chủ võ lâm càng tốt, để không còn xảy ra bất kỳ một oan khiên nào. Và nếu trước đây thật sự có một nhân vật tương tự thì lão phu đâu đến nỗi bị gán cho ác danh Ma Vương?

Hồng Bảo Kỳ kinh hãi:

- Lão trượng vừa nói gì? Lão trượng là ...

Lão nhân gật đầu:

- Không sai. Lão phu chính là Huyết Thủ Ma Vương. Và vì cũng từng lâm cảnh ngộ như tiểu hài tử, lão phu đã quyết tự loại bỏ mọi ác niệm nếu thật sự luôn xuất phát từ tuyệt kỹ Khổng Huyết Thủ Toái Bì, thế nên đã cố tình tìm chỗ mai danh ẩn tích. Ngờ đâu, mãi đến khi lão phu quyết định tự phế bỏ võ công thì lúc đó mới minh bạch rằng chẳng hề có bất kỳ loại võ công nào mà tự bản thân nó xuất phát hoặc nảy sinh ác niệm. Ác hay không là tự lòng mình.

Thế là, hà hà ... đã sáu mươi năm qua lão phu đành tự kiểm chứng bằng cách khởi luyện lại công phu. Và tiểu hài tử có biết đã xảy ra điều kỳ lạ gì chẳng?

Rằng cũng công phu Khổng Huyết Thủ ấy nhưng do ở đây lão phu không hề có cơ hội để tay nhuộm huyết người nên kết quả thu được thật bất ngờ.

Hồng Bảo Kỳ kinh nghi:

- Là thế nào?

Lão nhân vụt xòe một chưởng tay gầy guộc ra, cho Hồng Bảo Kỳ xem:

- Lão phu đã giấu không cho tiểu hài tử biết kỳ thực toàn bộ công lực của lão phu từ khi luyện lại hiện vẫn còn đủ đầy. Và nhìn đây, lão phu đang vận dụng công phu Khổng Huyết Thủ, tiểu hài tử có phát hiện chưởng tay của lão phu thay đổi gì chẳng?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Không. Vẫn nguyên dạng. Hóa ra đây là điều bất ngờ lão trượng muốn đề cập?

Lão nhân chợt ấn mạnh chưởng tay xuống nền đá.

- Nhìn này!

“Bốp!!”.

Chỉ là một tiếng động thật khẽ, dù vậy, ngay trước mắt Hồng Bảo Kỳ, cả chưởng tay của lão nhân đã dễ dàng ấn ngập thật sâu vào nền đá.

Vì thế, khi lão nhân nhẹ nhàng thu tay về thì ở nền đá hiển nhiên còn lưu lại cả một dấu chưởng tay thật

20. Chương 20: Tự Đến Thiết Xà Nhận Trọng Trách Phô Diễn Tuyệt Công Giải Nghi Ngờ

Đây là một khu trang viên hoang phế, nơi có một bóng nhân ảnh vừa thần tốc lao vào, nhanh như tia chớp và tịnh không gây bất kỳ tiếng động nào.

Nhưng cũng ngay tại khu trang viên này, ở một chỗ khác, thật khuất, lại có những sinh hoạt đang âm thầm diễn khai, chứng tỏ khu trang viên không thật sự hoang phế và cũng là từ lâu chẳng phải không có người lưu ngụ.

Trái lại, có không ít hơn tám chín người và lúc này tất cả đều bộc lộ phần uất, cùng giương mắt nhìn chăm chăm vào một thi thể đang được đặt nằm bất động trên linh sàng giữa họ.

Không hiểu giữa họ đã diễn ra cảnh yên lặng như thế này lâu chưa? Riêng lúc này, chợt có một phụ nhân lên tiếng, nói chậm, cơ hồ phải khó khăn lắm mới bật được từng tiếng rít qua khe răng:

- Chúng ta phải báo thù. Và hung thủ, hừ, nhất định chẳng ai khác ngoài Hồng Bảo Kỳ, là một tiểu tử chỉ độ gần nửa năm trước, bốn tọa từng ngộ nhận hắn là kẻ có thể giúp bốn giáo hưng môn phục phái. Ngờ đâu lúc này đây, đã có không ít hơn ba mươi nhân mạng bị thảm sát dưới tà công Khổng Huyết Thủ của hắn và trong đó, thật thê thảm thay vừa có cả Ngộ lão huynh của chúng ta.

Thù này không báo quyết không là người ...

Những nhân vật đứng xung quanh tuy vẫn không một lần dời mắt khỏi thi thể giữa họ nhưng do nghe rõ nên tất cả đều biểu lộ thái độ đồng tình với phụ nhân bằng việc cùng lẳng lẳng gật đầu.

Tuy nhiên, chợt vang lên một thanh âm phản bác, tuy nhỏ nhưng rõ, tựa hồ được rót vào tai từng người:

- Báo thù tuy cần nhưng vì bốn giáo không chỉ có mỗi một thù, thế nên phải cân nhắc hầu minh bạch đầu là điều thiết yếu để phân định lợi hại trước sau.

Tất cả cùng giật mình, cùng quay nhìn về mỗi một hướng duy nhất:

- Ai?

Hướng họ nhìn vì là lối xuất nhập duy nhất nên lúc này không ai là không thấy rõ ở đó quả có một nhân vật chẳng biết đã xuất hiện từ lúc nào. Đã vậy, nhân vật này còn cố tình che kín diện mạo, chỉ lên tiếng phát thoại qua lớp vải đen phủ ngang mặt:

- Đừng ngại. Tại hạ không thể đến nếu như không biết rõ địa hình chốn này. Và tương tự, nếu tại hạ đến vì muốn gây bất lợi thì phải chẳng mọi phản ứng của chư vị lúc này đều đã muện? Nhưng trái lại, tại hạ đến vì thiện ý và vì muốn Thiết Xà giáo hưng môn phục phái.

Phụ nhân lúc này từng lên tiếng lập tức bước lách ra, đi đến gần Thần bí nhân:

- Các hạ vẫn có thể đến nếu đã cố tình dò xét và nhất là đã lên bám theo ai đó đến đây. Tương tự, sự xuất hiện của các hạ vị tất vì thiện ý, nếu không, sao chẳng xuất lộ chân diện?

Thần bí nhân vụt xạ mắt loang loáng nhìn khắp lượt:

- Bốn giáo vì sao ra nông nổi này, để chư vị đến cả mọi nhất cử nhất động đều phải thập thò lén lút, chẳng dám công khai lộ diện? Và đây cũng là nguyên do khiến tại hạ tuy chưa tiện xuất lộ chân diện nhưng không vì thế mà vội càn quyết gì hạ không vì thiện ý.

Phụ nhân sa sầm nét mặt:

- Miệng lưỡi thật khéo. Nhưng cho hỏi, các hạ dựa vào đâu để từng lời thốt ra cơ hồ đều tự nhận là người của bốn giáo Thiết Xà? Nên nhớ, thời hưng thịnh của bốn giáo tuy qua lâu rồi, thêm cách đây ba năm lại bị Thần Ưng bang một phen nhất võng đả tận, nhưng giáo đồ bốn giáo gồm những ai hoặc hiện còn bao nhiêu nhân vật trung thành, ở đây ai ai cũng rõ. Vì thế có thể quả quyết chẳng ai biết các hạ là ai. Hãy giải thích đi.

Thần bí nhân không vội giải thích, chỉ bình thản tiến lại gần họ, đi luôn đến bên cạnh thi thể vẫn bất động nằm trên linh sàng:

- Quả nhiên là kiệt tác từ công phu Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia. Lòng ngực vỡ nát, lộ rõ toàn bộ lục phủ ngũ tạng, đến cả tâm thất cũng bị hung thủ dùng tay bóp vỡ, dùng máu huyết tuôn ra để làm cho công phu Khổng Huyết Thủ thêm tinh tiến hơn. Đích thực đây là mối huyết thù không thể không báo phục. Tuy nhiên, bốn giáo không thể không có giáo chủ. Chỉ như thế mới danh chính ngôn thuận, không những để báo thù mà còn tiến hành phục giáo hưng môn. Ai là giáo chủ?

Thái độ quá ung dung của Thần bí nhân khiến tất cả tuy bất phục nhưng dường như chẳng ai tiện tay đối phó. Bất quá họ chỉ có thể phản ứng bằng lời.

Có một nhân vật trung niên hậm hực hỏi:

- Các hạ đừng làm ra vẻ thần bí nữa. Thiện bất lai - lai giả bất thiện. Hãy nói mau chủ ý của các hạ là gì?

Thần bí nhân chợt nhìn thẳng vào phụ nhân trước sau đã nhiều lần phát thoại:

- Bốn giáo phải chăng vẫn chưa có giáo chủ? Vì sau hậu quả do Thần Ưng bang gây ra, trong chư vị chẳng ai thuận phục nhau, hay do tín vật giáo chủ từ lâu đã thất lạc khiến việc chọn giáo chủ muện phần khó khăn?

Phụ nhân giật mình:

- Ý muốn nói, hôm nay các hạ không hề ngẫu nhiên xuất hiện? Và vì các hạ đã may mắn thủ đắc tín vật giáo chủ nên tự cho đủ tư cách đảm đương trọng trách này?

Những nhân vật còn lại nghe phụ nhân nói như thế cũng cùng giật mình:

- Có thật không?

- Đã tám mươi mấy năm rồi, bốn giáo kể từ khi để thất lạc tín vật, uy thế cứ ngày càng suy giảm. Nếu quả thật đã có tín vật tái xuất hiện thì ...

- Thì sao? Há lẽ phải trao ngay cương vị giáo chủ cho bất luận kẻ nào chỉ có mỗi một điều may mắn là tình cờ thủ đắc tín vật hay sao?

- Đây, đừng phản ứng vội. Còn chờ xem đây là tín vật thật hay giả.

- Không sai. Và vị tất trong tay đã có sẵn tín vật.

Thần bí nhân chợt bật ra tiếng phì cười:

- Quả nhiên ở mỗi người trong chư vị đều lộ ra những bất thuận, chẳng ai phục ai. Được lắm, vậy thì cứ như thế này nha. Thoạt tiên, trong chúng ta cần phân biệt mau ai có bản lĩnh cao nhất. Kế đó, hãy giả như tại hạ có bản lĩnh khiến chư vị khẫu phục, thì phải chăng tại hạ chỉ cần có thêm tín vật là sẽ được chư vị tâm phục, để an tâm phó giao trọng trách?

Dứt lời, bằng thủ pháp cách không, Thần bí nhân chợt nâng cao tả chưởng và ung dung hướng về một phần vách của thạch thất, khẽ ấn một cái.

Mọi người nghi hoặc ngó theo.

Lập tức tất cả cùng kêu ồ khi nhìn rõ ở thạch thất chợt hiển lộ một dấu chưởng tay vừa mới được lực cách không ấn sâu vào và tạo thành, là điều từ trước đó ở vách thạch thất không hề có.

Phụ nhân còn kêu thêm một lời thảng thốt:

- Phải chăng các hạ vì tìm được di học do giáo chủ bốn giáo cách đây tám mươi năm lưu lại nên có thể luyện tuyệt kỹ này?

Thần bí nhân không đáp, chỉ hỏi ngược lại:

- Trong chư vị có ai bất phục chăng? Và còn ai nữa không từng nghe biết rõ về tuyệt kỹ này?

Có một lão nhân đã gần lục tuần chợt háng giọng lên tiếng:

- Tám mươi hai năm trước đây, giáo chủ bốn giáo tình cờ phát hiện một pho tuyệt học. Vì muốn bốn giáo có thêm uy danh, chí ít phải ngang bằng đại phái Thiếu Lâm luôn được xem là thái sơn bắc đẩu, thế nên giáo chủ bốn giáo đã quyết định ẩn cư, bế quan toạ công. Ngờ đâu kể từ ấy giáo chủ hoàn toàn biệt tích. Thay vào đó, hai năm sau, ở võ lâm lại xuất hiện một Cái thể ma vương, hành tung dù bí ẩn thì do đã gây ra quá nhiều thảm trạng khiến nhân dạng của Cái thể ma vương bị phát hiện. Điều oái oăm là ai ai cũng cho Cái thể ma vương chính là giáo chủ bốn giáo. Thế là cùng với thái độ hợp lực, quyết đối phó Ma Vương, khắp võ lâm cũng xem bốn giáo là thế lực tà ma cần phải loại trừ. Bốn giáo dần suy vi từ đấy. Các hạ có thật đã thủ đắc di học của giáo chủ bốn giáo thời đó? Vậy nói đi, giáo chủ bốn giáo có phải là Cái thể ma vương, được gọi là Huyết Thủ Ma Vương?

Thần bí nhân chợt thở hắt ra:

- Bất luận ai nếu am hiểu tuyệt học Khổng Huyết Thủ, lại dùng công phu này gây đồ sát khắp nơi, hành ác mà không gớm tay, giết người và bắt phần thiện ác hắc bạch thì chính là Ma Vương. Không sai, vì tại hạ đã thủ đắc toàn bộ sở học do giáo chủ bốn giáo thời đó lưu truyền nên có thể cho chư vị minh bạch. Giáo chủ bốn giáo chưa bao giờ là Cái thể ma vương. Trái lại còn là đại anh hùng thể thiên hành đạo, chưa từng gây tổn hại cho bất kỳ ai và chỉ hạ thủ khi buộc phải thay võ lâm diệt trừ một ác nhân nào đó.

Phụ nhân lập tức tiếp lời:

- Ma Vương hiện nay chính là Hồng Bảo Kỳ. Do vậy, nếu các hạ muốn đảm nhận trọng trách giáo chủ thì một là xin minh bạch ọi người tổ tường sự khác biệt giữa tuyệt kỹ các hạ vừa phô diễn so với công phu Khổng Huyết Thủ là thế nào. Hai là các hạ hãy cho xem tín vật giáo chủ. Và ba là phải lập trọng thệ, vì bốn giáo hãy đối đầu và kết liễu Hồng Bảo Kỳ, báo thù cho Ngô lão huynh mới chết, qua đó minh chứng cho vô lâm thấy từ thừa nào giữa bốn giáo và Huyết Thủ Ma Vương là vô can.

Thần bí nhân lại nâng tả thủ lên:

- Tuy chưa thể quả quyết đúng sai thế nào nhưng qua danh xưng Khổng Huyết Thủ, tại hạ đoán điểm hữu biệt của hai loại công phu này nhất định phải có liên quan đến bàn tay khi vận dụng công phu. Tỷ như bàn tay của tại hạ đây, chư vị đều nhìn thấy rõ vẫn mang dáng vẻ bình thường. Dù vậy, để chư vị không phải nghi ngờ tại hạ có là hung thủ sát hại Ngô Lão huynh đây hay không, cũng như tại hạ có là kẻ đã gây ra hàng mấy mươi thảm trạng mới đây hay chăng thì tại hạ có chủ ý này. Là nếu tại hạ trở thành giáo chủ bốn giáo, chư vị sẽ luôn ở cạnh tại hạ. Khi đó, nếu vẫn diễn ra bất kỳ thảm trạng nào nữa và ở đâu đó, ắt chư vị tự minh bạch không hề do tại hạ gây ra. Còn việc báo thù, đương nhiên khi đảm nhận trọng trách, tại hạ quyết vì sự tồn vong cũng như hưng môn phục phái của bốn giáo mà tiến hành. Riêng vì tín vật, theo di lệnh của giáo chủ bốn giáo, tại hạ tìm đến đây lần này là để thu hồi. Và chư vị tin hay không, tín vật đó kỳ thực tám mươi năm qua vẫn hằng tồn tại ở đây, là nơi lâu lắm rồi từng là một phần của tổng đàn bốn giáo.

Tất cả đều ngỡ ngơ:

- Ý muốn nói đích thực các hạ đã tiếp nhận toàn bộ những gì do giáo chủ lưu lại? Từ sở học cho đến trọng trách sẽ là giáo chủ bốn giáo kể từ lúc này?

- Tín vật được ẩn giấu ở đâu? Chỉ khi nhìn thấy bọn mõ mới tin lời.

- Nhưng cho dù có tín vật, các hạ vẫn phải hiển lộ công phu, sao cho bọn mõ tâm phục khẩu phục.

- Đúng vậy. Vì nếu chỉ với tuyệt kỹ vừa rồi, ai có thể dám chắc các hạ không là đồng bọn được Hồng Bảo Kỳ sắp đặt hầu cùng nhau tiến hành một đại âm mưu vô tiền khoáng hậu nào đấy?

Thần bí nhân bật cười:

- Trong chư vị ở đây, hãy cho biết được bao nhiêu người có thể nhìn ra toàn bộ công phu từng giúp bốn giáo tám mươi năm trước vang danh? Nhược bằng chẳng một ai trong chư vị nhận biết thì tại hạ dù có phô diễn, liệu có ích gì?

Nhưng cũng liền sau đó, Thần bí nhân vẫn lên tiếp đáp ứng:

- Dù vậy, ngay khi tại hạ thu hồi tín vật ắt sẽ có cách khiến chư vị tâm phục khẩu phục.

Đoạn trước ánh mắt vừa hoài nghi vừa ngỡ ngàng của mọi người, Thần bí nhân chợt di chuyển đến một góc của thạch thất:

- Qua di lệnh, tại hạ được biết địa điểm này từng là nơi dành riêng cho giáo chủ luyện công. Vì thế rất kín đáo, khiến chư vị ắt hẳn suốt thời gian vừa qua luôn dùng để ẩn thân hành sự, mưu cầu có một ngày giúp bốn giáo phục phái hưng môn. Tuy nhiên chư vị nhất định không thể nào biết đây cũng là nơi mà tín vật của bốn giáo suốt tám mươi năm qua vẫn chờ có người đến thu hồi tiếp nhận. Chính là chỗ này.

Thần bí nhân đột ngột bật vồ vào vách thạch thất vài lượt, ở vị thế mà chỉ một mình Thần bí nhân vì nhờ tiếp nhận di lệnh nên rất am hiểu.

“Bộp! Bộp! Bộp!”.

Vách thạch thất ở đây chợt tách khai.

“Cạch!”.

Nhưng thay vì khai mở khá rộng về hai phía thì vách thạch thất chỉ hé thành một khe nhỏ, sau đó thì ngừng lại hoàn toàn.

Diễn biến này khiến mọi người cùng bàng hoàng ngạc nhiên thì phụ nhân duy nhất ở đây lại bình thản lên tiếng:

- Quả nhiên chỉ nhờ thực thụ tiếp nhận di lệnh từ giáo chủ bốn giáo, các hạ mới am tường đâu là nơi lưu giấu tín vật. Dù vậy, ắt do cơ quan đã lâu ngày không phát động mới xảy ra tình huống này. Sao các hạ không vận dụng tuyệt kỹ lúc này, phá vỡ vách thạch thất hầu nhanh chóng thu hồi tín vật?

Thần bí nhân lắc đầu, đồng thời còn buông kèm theo một tiếng hừ lạt:

- Tôn giá vẫn nghi ngờ tại hạ chính là hung thủ gần đây đã gây ra khá nhiều thảm trạng? Và mong rằng nếu tại hạ dụng lực phá vỡ vách thạch thất cũng tự cáo giác thân phận? Đã vậy, tại hạ sẽ cho tôn giá toại nguyện, để xem kiến văn của tôn giá đích thực nông sâu như thế nào? Nhìn đây.

Lần này Thần bí nhân dùng hữu thủ, giương thẳng ra với các ngón tay thay vì xòe thành trảo thì lại xếp sát vào nhau như một lưỡi cương đao. Và cứ thế, Thần bí nhân bắt ngờ chọc thẳng các ngón tay vào khe hở.

“Phập!”.

Lúc này, khi toàn bộ bàn tay đã lút ngập vào vách thạch thất, Thần bí nhân chợt lên tiếng nạt:

- Khai!

Bàn tay ấy lập tức được Thần bí nhân giật mạnh về với chấn lực tác động, vách thạch thất ở chỗ đó liền vỡ toang, tạo một lỗ thủng khá to, như một hốc đá nhỏ.

Trong hốc đá đã ẩn hiện một vật.

Lập tức từ một nhân vật nào đó đang đứng phía sau lưng Thần bí nhân cùng với mọi người, đã bật ra một tiếng quát khá to:

- Tín vật Thiết Xà trượng đâu thể dễ để ngoại nhân sở hữu. Hãy mau nằm xuống cho ta!

Tiếng quát làm ai ai cũng rung động. Nhưng khác với mọi người. Thần bí nhân ngay lúc tiếng quát đã bắt ngờ lạng người biến mất.

“Vù ...”.

Chính vì thế, do quả nhiên có một lực đạo toan lên ám toán Thần bí nhân từ phía sau, nên khi Thần bí nhân biến mất, lực đạo đó dù mất đối tượng thì vẫn theo đà, quật mạnh vào vách thạch thất, “Bùng!!”.

Vách thạch thất tiếp tục bị vỡ thêm.

“Rào ... Rào ...”.

Vật từng ẩn hiện trong đó lúc này càng thêm lộ rõ, chính là một Thiết Trượng được chạm khắc theo hình thù một mảnh xà.

Tín vật Thiết Xà giáo là Thiết Xà trượng lập tức trở thành đối tượng cho các nhân vật Thiết Xà giáo vì tranh nhau nên ngay tức khắc diễn khai một trường não loạn.

- Lão Hoàng chỉ là Đường chủ, tư cách gì toan sở hữu Thiết Xà trượng?

Mau tránh ra.

“Vù ...”.

- A, lão Thịnh bây giờ mới chịu bộc lộ dã tâm rồi sao? Nhưng liệu lão đủ bản lĩnh chiếm đoạt tín vật cùng ta chăng? Xem này!

“Ào ...”.

- Mọi người làm gì vậy? Sao lại tranh giành nhau? Há lẽ bất tuân di lệnh của giáo chủ, vì tín vật tất cả đã phát cuồng rồi sao? Mau dừng lại!

“Bung Bung Bung!!”.

“Ầm! Ầm!!”.

Cục diện diễn khai thật nhanh và theo đó tín vật Thiết Xà giáo chính là Thiết Xà tượng chỉ trong thoáng chốc không hiểu đã thay ngôi đổi chủ chẳng biết bao nhiêu lần mà nói. Đồng thời cùng với những lần mà nói. Đồng thời cùng với những lần đổi chủ thay người sở hữu này, tín vật cũng liên tiếp nhiều lần làm cho không ít người chỉ mới đó đã bị trọng thương, tổn hại về thể xác lẫn nguyên khí nội lực.

Và lúc này đây, Thiết Xà tượng chợt bị chấn kinh đánh bật lên cao.

“Vù ...”.

Mọi người, dù có bị thương tích hay không, tất cả đều hốt hoảng, chợt nhất loạt bật lao theo, hy vọng bản thân sẽ là người trước nhất chạm tay đến và sở hữu tín vật.

“Vút! Vút! Vút ...”.

Nhưng nhanh như một tia chớp, đã có một bóng nhân ảnh lao lướt lên, vượt qua cả mọi người, và thần tốc thu giữ Thiết Xà tượng vào tay.

“Vút!”.

Mọi người sững sờ nhìn theo. Để khi tất cả đều thất vọng hạ thân xuống thì cũng là lúc bóng nhân ảnh nọ cùng hạ thân xuống như họ, lộ rõ chính là Thần bí nhân đã có Thiết Xà tượng trong tay.

Thần bí nhân chợt nâng cao tín vật:

- Tín vật ở đây. Ai muốn tranh đoạt thì xin mời. Và nếu tất cả đều muốn đoạt, được, tất cả hãy cùng lên, bốn giáo chủ sẵn sàng hầu tiếp và nhất định cho chư vị biết thế nào là lợi hại.

Có khoảng sáu bảy nhân vật chợt để lộ một vài cử chỉ mơ hồ như muốn xông lên nhưng vì dự dè nên không dám.

Thần bí nhân loang loáng mực quanh xạ nhìn những nhân vật ấy:

- Sao vậy? Không dám ư? Nếu thế, bốn giáo chủ quyết chẳng khách khí, đành thu giữ tín vật theo di lệnh đã tiếp nhận từ giáo chủ tiền nhiệm. Nhân đây, xin có các mệnh lệnh đầu tiên. Thứ nhất, bốn giáo chủ tạm bỏ qua cho chư vị lần này. Mai hậu nếu còn để xảy ra cảnh huynh đệ tương tàn như vừa rồi, bốn giáo chủ quyết nghiêm trị. Mệnh lệnh thứ hai, ắt chư vị đều rõ cùng với tín vật này còn có thêm một bí ẩn khác mà chỉ đích thân giáo chủ mới biết, mới có thể vận dụng. Trong chư vị nếu ai bất phục thì đây là thời khắc duy nhất cho kẻ đó tự ý ly khai, bốn giáo chủ cũng hứa bỏ qua, không cần truy cứu. Kỳ dư những nhân vật nào thật sự thuận phục thì mau lần lượt tiến lên.

Bốn giáo chủ sẽ dùng tín vật này, điểm hóa và chính thức phân phó trách nhiệm cho từng người. Thế nào?

Một trong những nhân vật từng để lộ cử chỉ bất phục mơ hồ chợt lên tiếng:

- Nếu các hạ tự phụ đã biết rõ cách vận dụng điều bí ẩn của tín vật thì sao không thử phô diễn một lần ọi người cùng tổ tường?

Thần bí nhân bật cười:

- Chư vị vẫn nghi ngờ tại hạ không thật sự tiếp nhận từ di lệnh của giáo chủ tiền nhiệm? Đã vậy, tại hạ đâu ngại cho chư vị chỉ ít lá một lần tổ tường hư thực. Xem đây.

Thiết Xà tượng vẫn được Thần bí nhân nâng cao và từ vật này, ngay khi Thần bí nhân dứt lời, liền từ từ phát sáng. Thoạt tiên chỉ phát sáng ở chỗ tay Thần bí nhân cầm, sau đó thì lan dần, cuối cùng làm cho toàn bộ thanh tượng Thiết Xà cùng phát sáng, là lớp đỏ rực tợ màu máu.

Họ rúng động:

- Xích Luyện Thiết Thủ Tuyệt Công?!

- Qua thanh âm giọng nói, đích thực các hạ chẳng thể có niên kỷ vượt quá hai mươi ngoài và tuyệt công Thiết Thủ Xích Luyện càng không thể chỉ luyện trong vài ba năm là thành tựu. Các hạ kỳ thực là ai?

- Phải đấy, các hạ là ai? Và vì nguyên nhân nào đã đắc thành tuyệt công Xích Luyện Thiết Thủ cơ hồ vượt qua cả giáo chủ bốn giáo vào thời gian tám mươi năm trước?

Thần bí nhân thấu liễu chân nguyên, khiến Thiết Xà trượng không phát sáng nữa:

- Có những kỳ tích khiến bất kỳ ai cũng khó thể ngờ. Tương tự, nhờ kỳ tích nên tại hạ mới đủ bản lĩnh lấn đấm lược để dám tiếp nhận trọng trách. Thế nên, nếu chư vị đều nhất dạ nhất tâm mong sao bốn giáo sớm có ngày tái lập hưng thịnh thì ngay lúc này xin đừng chần chừ. Trái lại hãy tỏ lộ lập trường, thuận hay không thuận cùng tại hạ phát dương quang đại, đưa bốn giáo công khai lộ diện giang hồ, nối tiếp di ý tiền nhân, cùng vô lâm chi trì đại nghĩa?

Có không ít nhân vật tự lùi xa:

- Bốn giáo đã chịu quá nhiều tổn hại vì mọi bang môn phái khác, lại chịu đựng một thời gian quá dài. Thế nên ngay lúc này xin đừng nói đến việc cùng vô lâm chi trì chính nghĩa. Mối bất thuận.

- Mối cũng vậy. Ân phải đền, oán tất báo. Các hạ chỉ được bọn mõ thuận phục khi nào hứa giúp bốn giáo độc bá vô lâm, để không một ai xem thường nữa.

Phụ nhân cùng nói:

- Phu quân của La Cát Giao này, cùng nhiều giáo đồ khác đều tuân giáo tuyệt mệnh. Thế nên khó thể bảo ta thuận phục, để bỏ qua mà không báo thù.

Thần bí nhân chớp nhẹ đôi mắt:

- Oan có đầu nợ có chủ. Tại hạ đâu chủ trương không báo phục oán thù?

Có chăng, xin đừng vì thế mà khiến bốn giáo trở thành đối đầu cùng mọi bang môn phái khác. Trái lại, cần luôn cân nhắc mỗi khi hành động, sao ọi thù nhân dù bại thủ vẫn phải tâm phục khẩu phục chúng ta. La Cát Giao tôn giá há lẽ không tán đồng?

Phụ nhân có tính danh La Cát Giao đành miễn cưỡng đáp qua tiếng thở dài:

- Sát hại chuyết phụ là Hồng Bảo Kỳ. Nếu các hạ hứa giúp ta báo phục được, ta nguyện là người đầu tiên nhìn nhận tư cách giáo chủ của các hạ.

Thần bí nhân nhẹ gật đầu:

- Tại hạ hứa sẽ giúp tôn giá minh bạch và toại nguyện. Cho dù hung thủ sát hại tôn phu quân là ai, tại hạ quyết không ngại đối đầu. Được chứ?

La Cát Giao cũng là nhân vật đầu tiên tiến lại gần Thần bí nhân để khom người hành lễ:

- Thuộc hạ La Cát Giao, tham kiến giáo chủ.

Thần bí nhân từ từ hướng đầu Thiết Xà trượng về phía phụ nhân La Cát Giao:

- Theo giáo quy từng do tiền nhân di mệnh, bốn giáo chủ không thể không điểm hóa cho tôn giá. Hãy lập lại, có thuận phục và hứa cùng bốn giáo chung chia họa phúc, sinh tử có nhau hay không?

La Cát Giao khom người thấp hơn:

- Thuộc hạ xin lập thệ và hứa luôn thuận phục.

Từ Thiết Xà trượng mang hình đầu rắn lập tức phát xạ ra một tia sáng đỏ nhợt nhạt, chiếu ngay vào đỉnh đầu La Cát Giao:

- Bốn giáo chủ tiếp nhận và phân phó cho tôn giá đảm nhận trọng trách Chấp Pháp. Luật bất vị thân, được toàn quyền nghiêm trị bất luận ai dám vi phạm giáo quy, kể cả bốn giáo chủ, tôn giá cũng có quyền nghiêm trị.

La Cát Giao liền lay tạ sau một thoáng tự rùng mình:

- Thuộc hạ tạ giáo chủ tín nhiệm.

Nhờ đã có một người thuận phục, các nhân vật còn lại hoặc nhanh chân hoặc chậm cuối cuối cũng lần lượt lên tiếp nhận sự điểm hóa từ Thiết Xà trượng của Thần bí nhân.

Tổ về hài lòng, Thần bí nhân bảo:

- Cũng tuân theo di mệnh của giáo chủ tiền nhiệm, ngay hôm nay, sau khi an táng xong Ngô lão huynh, bốn giáo chủ sẽ chỉ điểm thêm võ học cho chư vị. Và tùy theo danh phận của từng người, đương nhiên tại hạ cũng sẽ có các chỉ điểm khác nhau với các loại công phu khác nhau. Hạn sau một tuần trăng, bốn giáo sẽ công khai lộ diện, tuyên cáo trước quần hùng sự tái xuất của bốn giáo Thiết Xà.

Cả chín nhân vật nọ, được kể là khai báo công thần, đều lần đầu có cảm nhận phấn khích sau khi được giáo chủ hứa như thế. Từ đó, họ cũng bớt đồ kị, thay vào là dần cảm phục.

La Cát Giao chợt khản trương quay về:

- Giáo chủ?!

Lúc này, vẫn với thân phận Thần bí nhân, giáo chủ Thiết Xà giáo đang chỉ điểm võ học ọi người. Tiếng của La Cát Giao gọi khiến mọi người ngừng lại và cùng hướng mắt nhìn.

Thần bí nhân giáo chủ lên tiếng:

- La chấp pháp sao không thấy mang các vật thực về như mọi ngày?

La Cát Giáo lấy mắt nhìn từng người, cuối cùng thì dừng ở Thần bí nhân giáo chủ:

- Suốt đêm qua giáo chủ có bỏ đi đâu chẳng?

Thần bí nhân giáo chủ đáp:

- Rõ rồi. Phải chăng La chấp pháp vừa phát hiện đã có thêm nạm nhân nữa của tà công Khổng Thuyết Thủ Toái Bì? Thật may, quanh tại hạ suốt đêm qua luôn có nhị vị Hộ Giáo kề bên. Vì tại hạ phải chỉ điểm cho Nhị hộ giáo cách lập trận Âm Dương Tương Hỗ như từng hứa.

Có hai nhân vật cùng gật đầu thừa nhận:

- Hoa mã và Đồng huynh đệ đích thực đã cùng giáo chủ luyện công suốt đêm qua.

La Cát Giao lại hỏi:

- Vậy còn lúc mờ sáng thì sao?

Thần bí nhân giáo chủ lấy tay chỉ vào một nhóm cao thủ năm người đang đứng xung quanh:

- Ngoại trừ Tổng đường chủ đã đi chưa quay về, từ mờ sáng tại hạ vừa tọa công tự điều nguyên vừa giúp Ngũ đường chủ tiến hành luyện Thiết Xà trận cho dù thiếu hai phương vị là Tổng đường chủ và La chấp pháp.

Năm nhân vật này cũng gật đầu thừa nhận:

- Bọn mã, tuy luyện nhưng kỳ thực cũng là dùng trận Thiết Xà làm hộ pháp, giúp giáo chủ phóng tâm tọa công. Có thể quả quyết giáo chủ chưa một lần tự ý ly khai. Đã xảy ra chuyện gì, La chấp pháp?

La Cát Giao thở hắt ra:

- Huyết Thủ Ma Vương đã quay áo lại, không biết có thật sự nhằm vào bốn giáo hay không. Vì Tổng đường chủ đã bị thám sát, chính là do công phu Khổng Huyết Thủ Toái Bì.

Đang tư thế ngồi tọa công, Thần bí nhân giáo chủ đứng bật lên:

- Ở đâu? Chúng ta phải đến xem xét ngay.

La Cát Giao lắc đầu:

- Không cần. Vì thi thể của Tổng đường chủ đang được đưa về. Giáo chủ cũng hãy chuẩn bị, vì sẽ có ít nhất là hai phái Không Động và Hoa Sơn cùng đến.

Lập tức từ ngoài xa có thanh âm vọng vào thật to:

- Thật là đường đột, chương môn nhị phái Không Động, Hoa Sơn. Vũ Diệc đại sư và Vệ Công Diệc xin được hội diện giáo chủ Thiết Xà giáo.

Hoàn toàn bị bất ngờ, hai nhân vật Hộ giáo ngay lập tức quắc mắt nhìn La Cát Giao:

- Bốn giáo chưa đến ngày công nhiên lộ diện, mọi nội tình bốn giáo, nhị phái sao dễ dàng hay tỏ thực hư, là La chấp pháp chủ tâm chăng?

La Cát Giao thần nhiên giải thích:

- Bốn chấp pháp không thể biết tin Tổng đường chủ lâm nạn nếu chẳng nhờ nhị phái Không Động - Hoa Sơn tình cờ thổ lộ. Và cũng chỉ là thuận miệng thôi, bốn chấp pháp có cảm nghĩ đây là cơ hội cho bốn giáo tuyên cáo tái xuất giang hồ. Có gì không đúng sao?

Những nhân vật đường chủ ít nhiều cũng thể hiện thái độ đồng tình với hành động của La Cát Giao:

- Bẩm giáo chủ. So với hạn kỳ từng ấn định thì chỉ vài ba ngày nữa cũng đến lúc bốn giáo công nhiên xuất lộ. Tuy hành vi này của La chấp pháp có phần tùy tiện nhưng xét lại cũng có lợi cho bốn giáo Thiết Xà. Dù vậy, định đoạt thế nào xin tùy giáo chủ.

Thần bí nhân giáo chủ lúc bấy giờ ung dung vung vẩy Trương Thiết Xà:

- Dù gì thì nhị phái cũng đã đến. Nếu muốn tiếp nhận di thể của Tổng đường chủ, chúng ta không thể không cùng nhị phái hội diện. Tuy nhiên, giáo có giáo quy, gia có gia pháp, nhị phái nếu thật sự đến vì thiện ý thành tâm, họ phải đợi chúng ta có một vài sắp đặt đúng theo lễ, sao cho ngay từ đầu sẽ chẳng một ai dám xem thường bốn giáo. Về việc này, bốn tọa xin phó giao cho La chấp pháp.

La Cát Giao bối rối:

- Thuộc hạ chưa rõ ý giáo chủ muốn có những sắp đặt thế nào?

Thần bí nhân giáo chủ bật cười; - Trú sở hiện tại của bốn giáo hiển nhiên chưa thuận tiện để đón chờ bất kỳ nhân vật nào đến bài phỏng. Dù vậy, ngộ biến phải tung quyền, hướng hồ đây lại là sự hiện diện của các nhân vật nhất môn chi chủ, càng khiến chúng ta không thể tỏ ra khiếm khuyết lễ nghi. Vậy hãy tạm sắp đặt thế này, phiên La chấp pháp đảm nhận phần việc tri khách, lập tức hồi báo để nhị phái biết lúc nào bốn tọa xuất hiện nghênh đón họ. Còn Ngũ đường chủ đảm nhận việc khai lộ, bốn tọa muốn khi xuất hiện phải có đủ tiền hô hậu ứng. Nhị hộ giáo sẽ tiến ra ngay sau bốn tọa. Hãy lấy khoảnh sân lộ thiên ngay phía hữu khu trang viện làm nơi giao diện. Nào, mau bắt đầu. Phiên La chấp pháp tiến hành trước.

Nhưng La Cát Giao chưa kịp cáo tri, thanh âm khi nãy lại vang vào, lần này thì khá gần:

- Xin đừng quá khách sáo. Vì tất cả đã đến đây, chỉ phiên giáo chủ mau tự thân tiếp nghinh đại giá nhị vị chương môn là đủ.

Thần bí nhân giáo chủ vẫn thần nhiên hắng giọng, hạ lệnh cho La Cát Giao:

- La chấp pháp không nghe mệnh lệnh của bốn tọa sao? Nào, cứ bắt đầu.

Nhập gia tùy tục, khách phải theo chủ. Nhưng đừng tỏ ra vội, kéo họ chê cười bốn giáo có giáo quy chẳng đủ nghiêm.

La Cát Giao bối rối, hướng hồ đúng lúc này đã có một vài nhân vật bắt đầu lộ diện:

- Nhưng họ đã đến rồi. Thuộc hạ ...

Thần bí nhân giáo chủ vụt nâng cao Thiết Xà trượng:

- La chấp pháp mau thi hành theo đúng sự phân phó.

La Cát Giao đành cất lớn tiếng cáo tri:

- Bốn giáo chậm tiếp nghinh, mong nhị phái, nhất là nhị vị chương môn lượng thứ. Xin giữ lễ, chuẩn bị cung nghinh đại hạ giá giáo chủ tề giáo Thiết Xà đang đến.

Thần bí nhân giáo chủ gật đầu:

- Làm tốt lắm. Nào, khởi giá. Ngũ đường chủ bốn giáo mau tiến bước.

Giao phận sự hậu ủng cho Nhị hộ giáo đảm nhận đi.

Đoàn người của Thiết Xà giáo cứ thế tiến ra, dần vượt qua từng nhân vật thuộc nhị phái Hoa Sơn - Không Động đang từ ngoài tiến ngược vào.

Lúc sắp chạm mặt một tầng nhân khá cao niên, tầng nhân này vụt quát:

- Nếu Hồng Bảo Kỳ người toan dùng thủ đoạn này để ung dung đào thoát thì làm rồi. Nhị phái đến đây đâu phải để người tùy tiện hí lộng? Tất cả mau đứng lại.

Thần bí nhân giáo chủ liền đáp lại bằng tràng cười sang sảng:

- Hóa ra nhị phái tìm đến chỉ do đối phó Hồng Bảo Kỳ. Đã vậy, bốn tọa cùng Nhị hộ giáo và Ngũ đường chủ vẫn tiếp tục theo lễ, xin được tiễn khách.

Ha ... Ha ...

Hiểu rõ chủ ý của giáo chủ, Ngũ đường chủ lại tiếp tục bước đi, làm tròn nhiệm vụ tiền hô, cùng Nhị hộ giáo ở phía sau đoạn hậu, vẫn ung dung đi vượt qua từng nhân vật đã ngang nhiên đi ngược vào.

Có một đệ tử Hoa Sơn phái lập tức tiến ra, giơ ngang hai tay, quyết cản lối tiến bước của đoàn người tiền hô hậu ủng cùng giáo chủ Thiết Xà giáo đi giá:

- Thật cuồng ngạo. Há lẽ chẳng xem chừng môn nhân nhị đại phái Hoa Sơn - Không Động ra gì ư? Mau dừng lại, nếu không thì đừng trách Lôi Điển ta sao phải thất lễ.

Những nhân vật Đường chủ có một thoáng khựng lại. Lập tức họ nghe mệnh lệnh của giáo chủ uy mãnh bật ra:

- Ngũ đường chủ cứ việc tiến bước. Còn phận sự cáo tri của La chấp pháp nếu không hoàn thành, bốn tọa sẽ nghiêm trị sau. Há lẽ ngay ngày đầu bốn giáo tái xuất giang hồ lại để người người xem thường? La chấp pháp đâu? Sao không thi hành nhiệm vụ?

La Cát Giao dù bối rối vẫn vội lên tiếng:

- Nơi thắt khách sẽ là khoảnh sân lộ thiên phía bên ngoài và ở hữu viện.

Mong nhị phái miễn trách và tốt nhất là nên giữ cho đúng lễ.

Lôi Điển buộc phải nhượng lối dù vậy lại hậm hực quát:

- Hồng Bảo Kỳ người thật quá đáng. Há không biết thi thể của một nhân vật Thiết Xà giáo đang do bọn ta vất vả cùng mang đến đây hay sao? Có muốn bọn ta ném bừa ở đây chẳng?

Thần bí nhân giáo chủ hừ lạnh:

- Tổng đường chủ bốn giáo nếu có thêm bất kỳ một tổn hại nào dù nhỏ, trách nhiệm này bốn tọa quyết không bỏ qua, sẽ hỏi tội giáo huấn bất nghiêm ở nhân vật nào không biết bảo ban dạy dỗ Lôi Điển các hạ. La chấp pháp mau tiếp tục. Nhân tiện hãy hỏi nhị phái muốn bốn giáo tiếp đón hay tiễn khách?

Nhưng nhớ, chỗ giao diện vẫn là phía hữu viện. Ngũ đường chủ, đi!

Đoàn người Thiết Xà giáo dù chỉ có tám người, không kể La chấp pháp vì không đi thành đoàn, tuy là quá ít so với số nhân lực của nhị phái lần này đường đột tìm đến, nhưng qua sắp đặt và thái độ nhất mực khẳng khái của Thần bí nhân giáo chủ cũng khiến nhị phái miễn cưỡng nhân nhượng, Bọn họ đành lục tục đi trở ra, vô tình trở thành một thế lực hậu ủng khá uy nghi đi nối ngay phía sau Nhị hộ giáo.

Ra đến phía ngoài, trước khi Ngũ đường chủ đặt chân vào khoảnh sân lộ thiên đã ấn định. Thần bí nhân giáo chủ chợt hắng giọng bảo:

- Dù là tiếp đón hay tiễn khách thì bốn giáo vì chủ nên không thể đơn phương tùy tiện tiến hành. La chấp pháp, khách đâu?

Đi ở phía sau đoàn người Thiết Xà giáo, có một nhân vật nhị phái Hoa Sơn - Không Động phần nộ quát; - Hồng Bảo Kỳ người càng lúc càng quá đáng, cao ngạo và tột cùng vô lễ.

Bốn chưởng môn nhân đang ở đây, liệu người có đủ dũng lược quay lại, dùng diện mạo thật đối mặt cùng Vệ Công Diện ta chăng?

Có phần nhân nhượng, Thần bí nhân giáo chủ Thiết Xà giáo quay lại:

- Nghe danh đã lâu, nay gặp mặt càng minh bạch quả là danh bất hư truyền. Nhị hộ giáo mau thay bốn tọa. Mau lên, tiếp nhận lại thi hài của Tổng đường chủ và cho bốn tọa biết tử trạng của Tổng đường chủ là thế nào, hoặc có thể tạm kết luận hung thủ sát hại Tổng đường chủ là ai chăng?

Lúc này vì đoàn tiền hô hậu ủng của giáo chủ Thiết Xà giáo đã ngẫu nhiên đổi tiền thành hậu, thế nên vừa nghe lệnh, hai nhân vật Nhị hộ giáo lập tức cúi đầu lãnh lệnh:

- Tuân lệnh giáo chủ.

Nhưng Vệ Công Diện, chưởng môn phái Hoa Sơn lại quát:

- Không cần. Vì lúc này và ở ngay đây ai cũng biết hung thủ là nhân vật thế nào. Vậy nên chẳng Hồng Bảo Kỳ người mau tự tiến lên đón nhận, cũng là thú nhận người chính là hung thủ đã dùng tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bì hạ sát chính thuộc hạ của người.

Thần bí nhân giáo chủ lại bật cười thật to, vang dội và sang sảng:

- Xin minh bạch cho, thứ nhất, bốn giáo chủ cho đến tận lúc này vẫn chưa am hiểu công phu Khổng Huyết Thủ Toái Bì. Vệ chưởng môn khi thốt lời xin hãy thật cẩn ngôn, nếu không e khó tránh bị người cười chê là hồ đồ. Thứ hai, có những giáo đồ bốn giáo ở đây, ai ai cũng có thể minh chứng bốn giáo chủ suốt hai mươi bảy ngày qua chưa hề lìa xa mọi người, dù là nửa bước. Vậy muốn kết tội, phiền Vệ chưởng môn ột bằng chứng thuyết phục, nếu không, Ha ... Ha ... toàn thể giáo đồ bốn giáo e khó nuốt nổi sự vu khống và sỉ nhục này.

La Cát Giáo lập tức lên tiếng:

- Đích thực đã trải qua đúng hai mươi bảy ngày giáo chủ tể giáo chưa một lần hoặc là tìm cơ hội tự ý ly khai.

Lão tăng khi nãy lại một lần nữa tùy tiện cất tiếng quát:

- Bất luận thế nào, lão nạp cũng đề quyết người chính là Hồng Bảo Kỳ. Để minh bạch, người có dám ngay tại đây lột bỏ lớp khăn che kín diện mạo người hay chăng?

Thần bí nhân giáo chủ hừ nhạt:

- Hồng Bảo Kỳ là nhân vật quen biết thế nào với đại sư? Vả lại, qua sắc thái giận dữ của đại sư, phải chăng Hồng Bảo Kỳ cũng từng đắc tội hoặc với đại sư, hoặc với quý phái Không Động?

Thật lạ, như bị chạm đúng tâm sự, lão tăng chợt cuồng nộ bạt lao ập vào:

- Người đừng vờ vĩnh. Có giỏi, hãy thi triển tà công Khổng Huyết Thủ, để xem có kết liễu được lão nạp chăng? Đờ!!

“Ào ...”.

Nhị hộ giáo cùng một lúc bật quát:

- To gan! Mau ...

Nhưng nhanh hơn, Thần bí nhân lập tức bước lách ra, dùng một tay xua ngăn phản ứng của Nhị hộ giáo, đồng thời dùng cánh tay còn lại nhẹ nhàng xuất lực đối phó với chưởng kinh của lão tăng:

- Không cho thấy sự lợi hại, ắt nhị phái vẫn tiếp tục xem thường bốn giáo.

Đành đắc tội vậy. Lui lại nào!

“Bùng!!”.

Nhất chuông của Thần bí nhân giáo chủ không chỉ lập tức kích lùi lão tăng mà với một ít dư kinh còn lại, chẳng hiểu sao vẫn thừa năng lực chạm đánh chát vào một cội cây cạnh đó. Và cội cây sau một thoáng tự chấn động cứ từ từ gục đổ theo tư thế bị gãy gấp lại.

“Ầm!!”.

Mọi người chấn động, nhất là khi nghe Nhị hộ giáo hầu như cổ tình lên tiếng tán dương:

- Công phu Xích Luyện Thiết Thủ của giáo chủ quả là tuyệt công cái thế.

Nhân đó, Thần bí nhân giáo chủ loang loáng quét mục quang nhìn từng nhân vật của nhị phái Hoa Sơn - Không Động:

- Xin lập lại, đừng ai tiếp tục xem thường bốn giáo. Nếu không, lần thứ hai sẽ không có bất kỳ sự nương tay nào. Trái lại, hãy lấy cội cây làm gương và đừng liều lĩnh thứ tiếp nhận một kích Thiết Thủ Xích Luyện là tuyệt công thượng thừa của bốn giáo. Và bây giờ, xin đa tạ và mong được đại phái Hoa Sơn ứng thuận cho nhận lại di thể của huynh đệ bốn giáo. Nhị hộ pháp mau tiếp nhận.

Do rung động, hai đệ tử phái Hoa Sơn đành phó giao thật nhanh một chiếc cang cho hai nhân vật hộ giáo.

Nhị hộ giáo nhanh chóng quay lại, cho Thần bí nhân giáo chủ lần đầu tiên mục kích thăm trạng vẫn còn nguyên đó của thi thể được đặt nằm trên cang với lồng ngực bị vỡ toang.

Thần bí nhân giáo chủ cũng lần đầu tiên để lộ tâm trạng phần nộ, thể hiện qua tiếng quát kinh thiên động địa:

- Ác nhân Huyết Thủ Ma Vương bốn tọa thể không đội trời chung cùng người. Nhất định người sẽ có một ngày như thế này.

Và bất ngờ vũ lộng Thiết Xà trượng Thần bí nhân giáo chủ thi triển một trượng chiêu khiến kinh phong rít lên ầm ầm, cuối cùng thì giáng nện toàn bộ trượng kinh xuống một nền đất cách đó những ba trượng.

“Vù ... Vù ...”.

“Ầm!!”.

Cát đất tung bay tơi tả, lưu lại một hiện trạng là chột xuất hiện ở đó một hố đất thật sâu và to ước khoảng nửa trượng vuông.

Nhị hộ giáo lần này không thể thốt bất kỳ lời tán dương nào. Trái lại, họ chỉ kêu thảng thốt:

- Đây là công phu gì, lại tốt cùng lợi hại?

Thu Thiết Xà trượng về, Thần bí nhân giáo chủ buông tiếng than nặng nề:

- Chỉ mấy ngày nữa bốn giáo công khai xuất thế, ngờ đâu chưa gì đã chịu tổn hao một nhân mạng. Tổng đường chủ sống khôn thác thiêng, hãy giúp bốn tọa mau chóng báo thù, cho Tổng đường chủ yên tâm nhắm mắt.

Chột có một lão tăng nữa tự ý tiến ra từ nhóm nhân vật Không Động phái:

- A di đà phật. Nói như vậy hóa ra giáo chủ không hề là hung thủ sát hại thuộc hạ quý giáo bằng tà công Khổng Huyết Thủ thật sao?

Thần bí nhân giáo chủ lập tức đáp lại:

- Muốn minh bạch hư thực, bốn giáo chủ có một đề xuất này, thật mong được sự đáp ứng từ nhị phái. Là ngay sáng mai, nếu được, xin nhị phái cùng bốn giáo luôn đồng hành. Thứ nhất, để nhất cử nhất động của bốn giáo chủ luôn được nhị phái để mắt đến. Khi đó, nếu hung thủ lại gây án, tất cả sẽ minh bạch, bốn giáo chủ không hề là hạng ác nhân như mọi người đang ngộ nhận.

Hoặc ngược lại, hung thủ vì tình ranh hơn, quyết không gây bất kỳ một thảm sát nào nữa, thì đúng chẳng đây là nhị phái đã phần nào tạo phúc cho vô lâm?

Đại sư nọ cau mày:

- Sao không bảo vì giáo chủ chính là hung thủ nên không thể tiếp tục hành ác, bởi đã tự đặt bản thân vào tình thế bị nhị phái giám sát?

Thần bí nhân giáo chủ phì cười:

- Điều đó còn tùy vào dụng ý thứ hai mà bốn giáo chủ sẽ giải bày ngay.

Đó là cung cách hành động của bốn giáo khi có nhị phái đồng hành sẽ có tác dụng bức dồn hung thủ đích thực phải tự xuất đầu lộ diện. Và xin tin lời bốn giáo chủ, chậm nhất chỉ trong vòng một tuần trăng là toàn bộ hư thực ắt minh bạch.

Vệ Công Diện nghi hoặc:

- Quý giáo định hành động thế nào? Và tại sao dám tự tin nên đề xuất này, như thể Vệ mỗ dù là chương môn nhân một đại phái vẫn phải tuân theo sắp đặt của quý giáo?

Thần bí nhân giáo chủ lần này bật cười thành tiếng:

- Nếu Vệ chương môn cảm thấy bị khuất tất, không muốn đáp ứng cũng chẳng sao. Vì xét ra, sở dĩ có đề xuất như vậy cũng do thoát tiên nhị phái nghi ngờ bốn giáo chủ, thế nên đây là cơ hội cho nhị phái tự minh bạch, nếu không tiếp nhận, bốn giáo chủ quyết không miễn cưỡng. Nhưng nếu đã là thế. Ha ...

Ha ... mong nhị phái từ rày về sau hãy cẩn ngôn cho. Giá như muốn kết tội bốn giáo chủ thì nhớ phải có bằng chứng xác thực, đừng lập lại thái độ như lần này. Bằng không, bốn giáo chủ sẽ không khách sáo nữa. Xin được tiễn chân.

Ha ... Ha ...

Vệ Công Diện tái mặt:

- Người có dám phơi bày lư sơn chân diện mạo của người chẳng? Nếu không dám, chứng tỏ người chính là Hồng Bảo Kỳ, là hung thủ gần đây đã liên tiếp tạo quá nhiều thảm sát bằng tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bì chính người trước kia từng thừa nhận đã luyện.

Thần bí nhân giáo chủ vụt quay lại, lần lượt nhìn Nhị hộ giáo, Ngũ đường chủ và La Cát Giao chấp pháp Thiết Xà giáo:

- Chư vị hãy đáp một lời rất thật. Tổng đường chủ có phải do bốn tọa hạ thủ chẳng?

Họ không thể không đáp:

- Giáo chủ suốt hai mươi mấy ngày qua chưa từng ly khai bọn thuộc hạ, dĩ nhiên không thể là hung thủ gây thảm trạng cho Tổng đường chủ.

Thần bí nhân giáo chủ gật đầu vẫn tiếp tục hỏi họ:

- Thảm trạng của Tổng đường chủ là do công phụ gì?

Họ nhất loạt đáp:

- Đích thực là tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bì.

Bật cười thật to, Thần bí nhân giáo chủ quay lại với Vệ Công Diện:

- Vệ chương môn nghe rồi chứ. Vì chính Vệ chương môn vừa nói chỉ có Hồng Bảo Kỳ là luyện được Khổng Huyết Thủ Toái Bì. Tổng đường chủ bốn giáo cũng do chính tà công này sát hại. Chỉ tiếc bốn giáo chủ lại không là hung thủ. Vậy Vệ chương môn có cảm thấy đã tự mâu thuẫn chẳng? Ha ... Ha ...

Vệ Công Diện động nộ bật quát:

- Những nhân vật này đều là giáo đồ của Thiết Xà giáo, những lời bênh vực dành cho người là giáo chủ của họ đều không đáng tin.

La Cát Giao biến sắc, cùng tỏ ra động nộ:

- Vệ chương môn xin cần ngôn cho. Há lẽ kể cả La Cát Giao này, Vệ chương môn cũng bảo là không đáng tin?

Vệ Công Diện cả cười:

- Cùng một giuộc như nhau, nguơ tầm nguơ mã tầm mã, Vệ mỗ dĩ nhiên cũng phải nghi ngờ. Ha ... Ha ...

La Cát Giao bật quát:

- Vệ Công Diện nguơ thật quá đáng. Đừng nghĩ ta sợ nguơ. Hãy mau tiến ra, La Cát Giao ta quyết lĩnh giáo tuyệt học của nguơ.

Thần bí nhân giáo chủ vội ngăn lại:

- Đủ rồi. Có bốn giáo chủ ở đây, ai dám khinh mạn hoặc xem thường Thiết Xà giáo?

Vệ Công Diện lập tức tiến ra:

- Ý nguơ muốn động thủ chẳng, Hồng Bảo Kỳ? Nếu vậy, ta càng có cơ hội, quyết ngay tại đây phơi bày diện mạo thật của nguơ. Hãy xuất thủ đi.

Nhị hộ giáo chợt tiến lên; - Giáo chủ hà tất ra tay. Hãy gì phó việc này cho thuộc hạ.

Thần bí nhân giáo chủ xua tay khước từ:

- Ở đây không là trường sinh tử đấu, cũng không phải lúc phân tài cao hạ, xem ai có bản lãnh inh hơn ai. Trái lại, cần phải cho tất cả minh bạch, rằng phạm việc gì cũng phải có đạo lý. Và điều bốn giáo chủ muốn tỏ rõ là một khi chẳng có bất kỳ chứng cứ nào thì bất luận là ai cũng không được tùy tiện vu khống hoặc cố tình áp đặt một tội danh nào đó cho bốn giáo. Thế nên, bốn tọa lấy thân phận giáo chủ bốn giáo Thiết Xà hôm nay trịnh trọng cáo tri, mọi chuyện đã xảy đến cho bốn giáo vào tám mươi năm trước sẽ không bao giờ cho phép tái diễn. Một là hãy nêu bằng chứng, chỉ rõ bốn giáo chủ là hung thủ dùng tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bia gây nhiều thảm sát gần đây, ngay lập tức bốn giáo chủ xin tự sát, lấy cái chết tạ tội với toàn thể võ lâm. Và hai là, nếu không thể nêu bất kỳ bằng chứng nào dù nhỏ, thì bất luận ai, bất luận bang môn phái nào, chỉ cần một hành vi gây bất lợi đối với bất kỳ ai trong bốn giáo Thiết Xà, bốn tọa quyết chẳng dung tha. Đạo lý này chư vị đã nghe minh bạch cả chứ? Và Vệ chương môn nếu vẫn muốn, được, bốn giáo chủ sẵn sàng nghe bất kỳ bằng chứng buộc tội nào từ phía phái Hoa Sơn. Có hay không?

Vệ Công Diện tái mặt. Và ngay khi phát hiện ở Vệ Công Diện lại xuất hiện thêm vẻ bối rối, Thần bí nhân giáo chủ không bỏ lỡ cơ hội, nói thêm:

- Không có ư? Có nghĩa là Vệ chương môn ngay lúc này chỉ muốn cùng bốn giáo chủ ấn chứng võ công? Điều này thì bốn giáo chủ chấp thuận. Vì xét ra cũng nên để khắp võ lâm biết bốn giáo Thiết Xà dựa vào đâu, quyết phen này tái xuất, hầu cùng võ lâm đối phó và tiêu diệt kẻ đã luyện tà công, dùng công phu Khổng Huyết Thủ, gieo nhiều thảm họa. Xin được Vệ chương môn chỉ giáo. Và tạm phó giao Thiết Xà tượng cho La chấp pháp giữ hộ.

Cục diện đã thay đổi, khiến La Cát Giao phấn khích, vội tiến đến và kính cẩn tiếp nhận Thiết Xà tượng.

Phần Vệ Công Diện cũng không thể khước từ một cục diện thay vì hỏi tội thì lại trở thành trận ấn chứng võ công cùng với giáo chủ Thiết Xà giáo, Vệ Công Diện chậm rãi tiến ra thêm, thần thái đều trong tư thế chuẩn bị.

Thần bí nhân giáo chủ cũng tiến lên với hai tay hoàn toàn không có gì:

- Vệ chương môn có cần ấn định giới hạn bao nhiêu chiêu chẳng? Riêng bốn giáo chủ ngay lập tức sẽ nhận bại nếu Vệ chương môn đủ bản lãnh lột bỏ lớp khăn đang che trên mặt bốn giáo chủ.

Bị khích nộ, Vệ Công Diện lập tức bật chồm đến:

- Nguơ đã nói thì nhớ hãy giữ lời. Xem chiêu!

“Vù ...”.

Thần bí nhân giáo chủ không hề tỏ ra vội hay là nao núng, chỉ đứng nguyên vị và bình thản bắt kéo hữu thủ lên:

- Vệ chương môn sao qua nóng vội? Lẽ nào cũng không cần dò xét hư thực về bản lãnh hoặc nông hoặc sâu của bốn giáo chủ sao? Thế thì đành để Vệ chương môn thất vọng vậy? Lui.

Hữu thủ của Thần bí nhân chợt chớp động thật nhanh, khiến Vệ Công Diện tuy đã liên tiếp biến chiêu, mong chớp được vào lớp khăn che kín diện mạo của đối phương cũng không sao tránh thoát hữu thủ của đối phương vì quá biến ảo chợt chạm mạnh vào.

“Bùng!!”.

Thần bí nhân bị dao động lắc lư, dù vậy vẫn nguyên vị, tợ hồ hai chân đã cắm sâu, đã mọc rễ ngay vào nền đất phía trước.

Trái lại, do không ngờ đã bị kích lùi nửa bước, khiến Vệ Công Diện ngay lập tức buông tiếng cười lạnh:

- Hảo công phu. Đã vậy, Vệ mỗ không khách sáo nữa, nguyện cùng giáo chủ tam chiêu ẩn chứng. Nếu may thắng, chỉ xin giáo chủ cho diện kiến tôn nhan. Còn nhờ bại, số phận Vệ mỗ tùy giáo chủ định đoạt.

Thần bí nhân giáo chủ mỉm cười:

- Chủ trương của bốn giáo không hề muốn cùng các phái đối đầu, thế nên mong Vệ chương môn chớ quá lời. Trái lại, giả như bốn giáo chủ may mắn hơn, có thể khiến Vệ chương môn tin phục, thì đề xuất của bốn giáo chủ vẫn không thay đổi. Rất mong được nhị phái luôn đồng hành, cũng là cách để vô lâm đường nghi kỵ bốn giáo. Xin mời. Ha ... Ha ...

Vệ Công Diện hít vào một hơi thật sâu:

- Được, quân tử nhất ngôn. Đệ nhất chiêu. Đỡ “Ào ... Ào ...”.

Thần bí nhân vẫn từ từ nâng dần hữu thủ.

- Tứ mã nan truy. Xin cẩn trọng!

“Vù ...”.

Đột ngột Vệ Công Diện đảo người, thu nhanh nhất chương để bắt thần tung kích thứ hai:

- Đệ nhị chiêu. Trúng!!

“Vù ...”.

“Ào ... Ào ...”.

Thần bí nhân chuyển dồn chân trụ từ tả sang hữu, nhờ đó, chỉ cần khẽ xoay người là lại ung dung diện đối diện với chiêu kinh do Vệ Công Diện tung ào đến:

- Võ học Hoa Sơn phái quả danh bất hư truyền. Vì vậy, bốn giáo chủ dù miễn cưỡng cũng phải tiếp chiêu! Đỡ.

“Bùng ... Bùng ...”.

Chấn kinh lại làm Thần bí nhân chao đảo lắc lư, tương tự cũng làm Vệ Công Diện bị kích lùi nửa bước.

Vệ Công Diện khựng lại và biến sắc:

- Khá lắm. Quả chẳng hổ danh một giáo chủ. Tuy nhiên ở chiêu thứ hai, Vệ mỗ muốn lĩnh giáo binh khí. Không biết giáo chủ có ưng thuận không?

Thần bí nhân giáo chủ nhẹ gật sấn và đưa tay ra:

- La chấp pháp. Thiết Xà trượng.

La Cát Giao với sắc thái thần phục, vội bước đến và kính cẩn dùng hai tay nâng cao Thiết Xà trượng lên:

- Thỉnh giáo chủ tiếp nhận.

Vệ Công Diện cũng đã thử kiếm, thấy vậy vội nói:

- Kiếm pháp bốn phái Hoa Sơn tuy chỉ có tám chiêu nhưng biến hóa vô vàn. Xin báo trước để giáo chủ không phải bất ngờ.

La Cát Giáo giật mình quay lại:

- Vệ chưởng môn muốn diễn khai trường quyết đấu thật sao? Nhưng chớ quên hạn định tam chiêu chỉ còn một. Hay Vệ chưởng môn toan nuốt lời, tuy còn một nhưng lại định diễn khai liên hoàn thành cả tám chiêu?

Vệ Công Diện lạnh lùng bảo:

- Phân tám chiêu để tạm gọi là có sự hữu biệt, kỳ thực pho kiếm pháp của bốn phái vốn dĩ vẫn có danh xưng là Liên Hoàn Hí Đỉnh Hoa Sơn Luận Kiếm, nào phải tự mổ tách khai hay nuốt lời? Nhưng nếu giáo chủ quý giáo cảm thấy ngại thì Vệ mổ đây quyết không miễn cưỡng.

Thần bí nhân liền hắng giọng lên tiếng:

- Đa tạ La chấp pháp. Nhưng xin chớ quá lo. Vì trượng pháp của bốn giáo cũng chủ trương thi triển theo các lộ số liên hoàn. Nếu buộc phải tách khai thì đâu dễ minh bạch những biến ảo lợi hại của từng chiêu số. Bốn giáo chủ tuyệt đối vô ngại, xin thỉnh Vệ chưởng môn tiên xuất kiếm chiêu.

Vệ Công Diện lập tức loang kiếm lao đến:

- Thoạt tiên xin có lời bội phục, giáo chủ quả có khí phách ngất trời. Xin thất lễ. Khai kiếm!!

“Ào ... Ào ...”.

Nhìn vàng kiếm quang ngút ngàn do Vệ Công Diện triển khai, Thần bí nhân bật cười và cũng loang thiết trượng tạo ngay một màn trượng phong mịt mờ:

- Đa tạ Vệ chưởng môn quá khen. Vì trái lại, được lĩnh giáo tuyệt học này của quý phái, thật khiến bốn giáo chủ thêm hãnh diện. Xin hãy cẩn trọng. Ha ha “Vù ... Vù ...”.

Nhưng chẳng để kiếm quang chạm trượng phong, Vệ Công Diện như lời báo trước, đã lập tức biến chiêu, tung thành các chiêu kiếm liên hoàn:

- Giáo chủ hãy cẩn trọng thì đúng hơn. Trúng!!

“Vù ...”.

Thần bí nhân cũng biến chiêu ứng phó:

- Xin tâm linh hảo ý nhắc nhở. Trúng này!!

“Viu ...”.

Vệ Công Diện biến sắc.

Tuy nhiên đầu trượng mang hình đầu mãnh xà vẫn thần tốc chạm gõ vào đầu mũi kiếm của Vệ Công Diện “Coong ...”.

Tay kiếm bị bức chồn, buộc Vệ Công Diện thu kiếm về.

Thần bí nhân cũng vội thu Thiết Xà trượng, ngờ đâu lại phát hiện Vệ Công Diện hậm hực bật nhanh thêm một kiếm chiêu nữa:

- Trúng!!

“Véo ...”.

Đó là một chiêu kiếm cố tình chọc thẳng vào giữa mặt Thần bí nhân giáo chủ.

Tuy nhiên, với tả thủ cũng từ này giờ chưa vận dụng, Thần bí nhân đột ngột bật chếch lên thật mạnh:

- Thật đắc tội. Lui mau!

Lập tức tả thủ được xèo như ngọn cương đao của Thần bí nhân chấn chạm ngay vào thân kiếm của Vệ Công Diện:

“Bùng! Choang ...”.

Tiếng chấn chạm ngân vang, khiến mọi người, nhất là các nhân vật Thiết Xà giáo vừa nhìn thấy thanh kiếm của Vệ Công Diện bị chấn dội ngược, lập tức cùng nhau reo hò tán dương:

- Tuyệt công Xích Luyện Thiết Thủ đây rồi?
- Hảo công phu. Giáo chủ thần công cái thế, đã thắng rồi!!
- Thiết Thủ lợi hại, không hề ngại chạm cùng lợi khí đối phương. Giáo chủ chính là cứu tinh nhân của bốn giáo Thiết Xà. Ha ... Ha ...

Vệ Công Diện giật mình nhảy lùi lại và thật sự ngỡ ngàng khi phát hiện tả thủ của Thần bí nhân giáo chủ Thiết Xà quả thật vẫn vô sự, chẳng hề mang thương tích:

- Vệ mỗ bái phục. Tuyệt công Thiết Thủ Xích Luyện của giáo chủ tốt cùng lợi hại.

Thần bí nhân nhẹ nhàng đáp lại:

- Cũng nhờ Vệ chưởng môn nương tay, không nỡ để lợi khí gây phương hại. Bốn giáo chủ nào dám nhận lời khen tặng của Vệ chưởng môn.

Và để chấm dứt mọi chuyện, Thần bí nhân đảo mắt tìm và nhìn phái Không Động:

- Chư vị đại sư liệu có gì chỉ giáo thêm chẳng? Nếu không, mọi định đoạt thế nào đều tùy chư vị. Vì ngay sáng mai, bốn giáo nhất quyết vẫn sẽ khởi hành như đã giải bày.

Cũng như Vệ Công Diện từng hỏi, lần này vừa nghe Thần bí nhân tỏ ý định, La Cát Giao lập tức lên tiếng hỏi ngay:

- Giáo chủ định sẽ hành động như thế nào?

Thần bí nhân giáo chủ đáp:

- Bốn giáo ngoài việc hợp lực truy tìm hung thủ Ma Vương, còn phải đòi lại công bằng ở Thần Ưng bang. Tuy nhiên, do không thể đơn phương tiến hành, bốn giáo chủ đã quyết định sẽ tìm đến Kiều gia, sau đó nhờ Kiều lão anh hùng thay võ lâm đứng ra tác chủ. Chỉ như thế, hành sự của bốn giáo mới danh chính ngôn thuận, cũng loại bỏ dần các nghi ngờ từ lâu mọi người vẫn gán cho bốn giáo Thiết Xà. Chư vị nghĩ sao? La chấp pháp thấy sao?

La Cát Giáo cùng các nhân vật Thiết Xà giáo đều tán đồng:

- Kiều gia vang danh hiệp nghĩa. Giáo chủ định đoạt thế này thật là ỉnh. Xin tuân theo giáo chủ.

21. Chương 21: Hung Đồ Huyết Thủ Lại Tái Hiện Thần Công Uy Mạnh Bức Kiều Gia

Lúc sắp đến Kiều gia, nhị phái Hoa Sơn và Không Động vì mãi theo chân Thiết Xà giáo nên ít nhiều cũng gây kinh động đến những ai quan tâm.

Vì vậy, không hề lạ khi hôm đó phái Hoa Sơn có thêm sự hiện diện của một nhân vật nữa. Và lúc thoát đến, nhân vật này liền tìm ngay giáo chủ Thiết Xà giáo và cam chịu xưng danh do bị Nhị hộ giáo ngăn lại:

- Tiểu nữ Công Tôn Minh, ngũ sư muội của chưởng môn Hoa Sơn phái.

Phiên nhị vị tiền bối thay lời bẩm báo giúp tiểu nữ được diện kiến quý giáo chủ.

Lập tức từ trong lều trưởng tuy dựng tạm nhưng được dành riêng cho giáo chủ liền có tiếng người cười vọng ra:

- Ngõ ai, nếu là Công Tôn Minh tôn giá thì xin mời vào. Vì như hằng luôn tỏ bày, bốn giáo chủ chỉ mong được cùng cao thủ các phái trở thành bằng hữu, hướng hồ đây lại là cao thủ phái Hoa Sơn, là phái suốt mấy ngày qua đã không ngại vất vả, luôn đồng hành cùng bốn giáo. Xin mời.

Nhị hộ giáo lấp tức vén mở cửa lều.

- Giáo chủ đã có lệnh. Cung thỉnh Công Tôn Minh nữ hiệp.

Chờ khi Công Tôn Minh đã tiến vào trong, Nhị hộ giáo hạ kín cửa lều, thế nên chỉ còn nghe những lời phát thoại từ bên trong vọng ra.

Thoạt tiên là thanh âm giọng nói của giáo chủ Thiết Xà giáo:

- Nghe danh không bằng thấy mặt. Nào, xin mời Công Tôn nữ hiệp tọa vị, cũng đừng khách sáo làm gì, sau đó bốn giáo chủ nguyện lắng nghe Công Tôn Nữ hiệp chỉ giáo.

Tiếp đó là những tiếng sột soạt, như thể cả chủ lẫn khách đều đang chuyển qua tư thế ngồi. Đồng thời lại có tiếng của giáo chủ Thiết Xà giáo nói tiếp:

- Bốn giáo chủ vì chỉ mới lần đầu đảm nhận trọng trách, thế nên cũng tự biết khó thể tránh các thiếu sót, nhất là đã sơ ý đắc tội phần nào đó với quý chưong môn. Thật mong được sự cảm thông của Công Tôn Nữ hiệp.

Dường như do cục diện vụt chuyển qua đề tài rất dễ gây khó xử, thế nên với bất kỳ ai ở ngoài nếu cố ý lên nghe thì cũng dễ dàng lường tượng cảnh bối rối đang diễn ra bên trong lều, qua những tiếng sột soạt lại vang lên, chứng tỏ vì bối rối nên chủ khách khó thể ngồi yên.

Quá vậy, thanh âm của Công Tôn Minh vang lên tuy khê nhưng khá rõ:

- Giáo chủ có bản lãnh lợi hại, kể cả cung cách hành động cũng phần nào đúng mực, Công Tôn Minh này dù thiên vị đến đâu vẫn không thể bất chấp đạo lý để cố tình tìm đến đây gây khó khăn cho giáo chủ.

- Được nghe những lời này, bốn giáo chủ như cởi tác lòng. Xin đa tạ đã đại lượng của Công Tôn Minh Nữ hiệp.

- Giáo chủ đừng quá khách khí. Trái lại, hãy cho biết, có phải thật ý giáo chủ quyết nhờ cậy hoàn toàn ở Kiều gia?

- Kiều gia vang danh nghĩa hiệp, tuy không lập phái nhưng thịnh danh như không hề kém, nhất là so với nhị đại phái Thiếu Lâm - Võ Đang. Thế nên, thay vì bốn giáo có thể làm phiền nhị đại phái này, một điều nhất định sẽ khiến những bang môn phái khác còn lại ít nhiều cũng bị kinh động, thì sao bằng chỉ cần nhờ cậy ở một mình Kiều lão anh hùng thay võ lâm chủ trì cho?

Công Tôn Nữ hiệp nếu có cao kiến gì khác xin cứ chỉ giáo.

Lại có những tiếng sột soạt vang lên, sau đó mới là lời của Công Tôn Minh:

- Thiển nghĩ, nếu ngoài sự tác chủ của Kiều gia, lại có thêm các danh môn chính phái khác cùng dự vào, ắt hẳn hành sự của quý giáo càng nhiều thuận lợi.

- Ý muốn nói, Công Tôn Nữ hiệp vì đã cảm thông, sẽ không ngăn cản nếu bốn giáo vẫn tiến hành đòi lại công bằng ở Thần Ưng bang?

- Thần Ưng bang độ vài năm trở lại đây vẫn luôn có hành tung gây không ít băn khoăn nghi ngại cho đồng đạo võ lâm. Chỉ ngại quý giáo khó đủ thực lực nếu vẫn muốn tiến hành. Trừ phi ...

- Trừ phi thế nào?

- Mong giáo chủ một lần nữa phô diễn thần công. Hầu qua đó minh chứng hành sự của quý giáo không chỉ quang minh lỗi lạc mà còn được toan liệu cân nhắc trước sau, chẳng hề là hành động xốc nổi.

- Bốn giáo chủ nào dám tự phụ. Tuy nhiên để Công Tôn Nữ hiệp không phải thất vọng, được lắm, bốn giáo đành phô diễn một ít tài mọn. Hãy nhìn đây.

Lập tức từ trong lều vang phát lên một thanh âm như thể có vật gì đó bị bốc cháy.

“Xèo ...”.

Liền khúc đó cũng có tiếng Công Tôn Minh kêu thán phục:

- Hảo công phu. Nhưng đây là tuyệt công Xích Luyện Thiết Thủ hay chỉ do giáo chủ vận dụng tam muội chân hỏa?
- Cả hai.
- Nghĩa là giáo chủ phải có ít nhất một giáp tý công phu tu vì nội lực?
- Cũng gần gần như thế.
- Vậy thì lần trước, nếu không do giáo chủ thủ hạ lưu tình, tề sư huynh Vệ Công Diện quyết không là đối thủ của giáo chủ?
- Cũng không thể quả quyết như thế. Trái lại, với chủ trương, thà kết tình hữu hảo hơn là trở thành đối đầu, đích thực do thân thủ của Vệ chương môn ẩn tàng nhiều biến ảo lợi hại, bốn giáo chủ không thăm bại đã là may mắn lắm rồi.
- Giáo chủ quả đại lượng. Công Tôn Minh xin có lời ngưỡng phục, quyết không làm phiền quý giáo nữa.
- Công Tôn Nữ hiệp về ư? Nếu vậy, hãy để bốn giáo chủ tiễn chân. Mời.

Nhị hộ giáo lại vén mở cửa lều và nhìn Công Tôn Minh cùng Thần bí nhân giáo chủ lần lượt bước ra.

Chủ tiễn khách thật đúng lễ, đến độ Thần bí nhân giáo chủ đưa Công Tôn Minh đi cả một đổi xa, với toàn những lời lẽ khách sáo chẳng ai muốn để tâm làm gì. Bằng không giả như quả thật có ai đó cố tình dò xét lên nghe nhất định sẽ phải giật mình nghi hoặc với câu cuối cùng được Công Tôn Minh thốt thật khê:

- Kế sách của ngươi quá táo bạo và liều lĩnh. Dù vậy, vì tin ngươi, được ta hứa sẽ thay ngươi lo liệu chu toàn. Thôi, tiễn ta đến đây đủ rồi. Không khéo sẽ để kẻ khác nghi ngờ. Ta về đây.

Bảo vệ là về phía lều trại của phái Hoa Sơn, tuy nhiên, Công Tôn Minh chỉ vừa ly khai Thần bí nhân giáo chủ Thiết Xà giáo độ mười trượng chợt có bóng nhân ảnh bất ngờ từ xa lao ập về phía Công Tôn Minh.

Phát hiện được ngay, Thần bí nhân giáo chủ lập tức khẩn trương hô hoán:

- Công Tôn Nữ hiệp mau cẩn trọng. Phía sau!

Tiếng kêu khá lớn của Thần bí nhân giáo chủ không chỉ khiến Công Tôn Minh giật mình, lập tức có phản ứng, mà từ phía lều trại của nhị phái Hoa Sơn - Không Động và của Thiết Xà giáo vì cũng nghe nên bị gây kinh động.

Nhiều nhân vật nhờ nhanh chân nên cấp thời lao túa ra.

Và ai cũng thấy Công Tôn Minh tuy đã khẩn trương nhảy tránh với một chiêu kiếm cấp thời khuỵa loạn, ngăn ngừa mọi nguy biến có thể đổ ập vào thân, nhưng bằng một chiêu kinh quật bổ từ trên cao xuống, bóng nhân ảnh nọ lập tức đặt Công Tôn Minh vào tử địa.

“Ào ...”.

Thần bí nhân giáo chủ khi đó cũng đã có phản ứng, toàn thân và Thiết Xà trượng cùng thần tốc lao đi. Để đến lúc tối hậu, Thiết Xà trượng lại được Thần bí nhân tận lực bật ném lập tức xé gió lao cắm vào phương vị đang lơ lửng ở trên không của bóng nhân ảnh nọ:

- Muốn chết ư? Xem này!

“Viu ...”.

Bóng nhân ảnh có bản lĩnh thật phi thường, tuy phát hiện bóng trượng ập đến vẫn không màng tránh. Trái lại, với một tay vẫn giữ nguyên chiêu kinh quật áp đỉnh uy hiếp Công Tôn Minh, bóng nhân ảnh ung dung dùng tay còn lại để vươn trảo, vừa chop vừa sẵn sàng đẩy bật thanh Thiết Xà trượng bay đi.

Công Tôn Minh vẫn cuống quýt khuỵa loạn trường kiếm, cơ hồ không thể nào nhận ra tử thần ập đến là từ bên trên chứ chẳng từ tứ phía xung quanh như bản thân đang đề phòng bằng một chiêu kiếm vô dụng.

Nhưng chỉ nhờ như thế mới thấy thân thủ đích thực của Thần bí nhân giáo chủ lợi hại đến mức nào. Với hai tay nhất thời rảnh rang. Thần bí nhân giáo chủ bắt thần quạt một chiêu kinh xuống nền đất phía dưới.

“Ầm!!”.

Chấn kinh hiển hiện, tạo chấn lực khiến toàn thân Thần bí nhân giáo chủ chợt bốc cao.

Nhân đó, với hữu thủ còn lại, Thần bí nhân tận lực xuất bật một chiêu chop chẳng nhắm vào ai, chỉ bang quơ chop vào khoảng không ở ngay bên trên đầu Công Tôn Minh mà thôi.

“Ào ...”.

Cùng lúc này, như cảm nhận đã lao đến quá nhanh của Thiết Xà trượng chỉ ẩn tàng toàn là những nguy cơ, bóng nhân ảnh nọ chẳng chop cũng chẳng dám dụng lực đánh bật thiết trượng, trái lại đành phải cấp thời lảng không đảo bộ, bật lên một phương vị khác cao hơn.

“Vút!”.

Nhờ đó, một chiêu áp đỉnh của bóng nhân ảnh toan gây bất lợi cho Công Tôn Minh vụt giảm đi, do khoảng cách đã đột nhiên tăng xa, thế là vừa vụn chạm vào chiêu chop cách không cứ ngỡ vô thưởng vô phạt vừa mới do Thần bí nhân giáo chủ thi triển.

Nhị kinh chạm nhau “Ầm!!”.

Áp lực tạm phát tán, dù vậy vẫn khiến Công Tôn Minh chao đảo ngã nghiêng, tuyệt kỹ cũng run rẩy ngỡ phải bị chấn bay:

- Hự!

Dư kinh cũng làm Thần bí nhân giáo chủ Thiết Xà giáo bắt buộc phải hạ thân xuống, lo lắng nhìn theo Thiết Xà trượng bay xa dần theo đà.

Tương tự, chấn kinh càng làm bóng nhân ảnh nọ bật cao thêm, nhưng vì không do chủ ý thế nên phải vội trầm đảo người, toan tìm chỗ chuẩn bị ột lần bắt buộc phải để hai chân chạm đất.

“Ào ...”.

Lúc này, người của nhị phái Hoa Sơn - Không Động cùng thủ hạ Thiết Xà giáo cũng đã chạy đến. Thần bí nhân giáo chủ vội kêu và phân phó:

- Đối phương có thân thủ rất lợi hại. Mọi người chớ vội phát chiêu đối đầu. Trái lại xin mau hiệp lực lập vòng vây. Phiền La chấp pháp hãy thay bốn giáo chủ thu hồi lại Thiết Xà trượng.

Nhưng đâu phải ai ai cũng dễ dàng thuận phục, tuân theo sắp đặt của Thần bí nhân giáo chủ. Huống hồ vì nhận định rõ đâu là phương vị thế nào bóng nhân ảnh cũng hạ thân xuống. Lôi Điển, đệ tử của chương môn phái Hoa Sơn lập tức hăm hở bật lao lên, tung chiêu kinh đón đầu kẻ địch:

- Lão thất phu sao dám đắc tội Hoa Sơn phái? Vậy đừng trách ta thất lễ.

Đỡ!!

“Ào ...”.

Bóng nhân ảnh đang dần hạ xuống, nhờ đó lộ rõ là một lão nhân lạ mặt.

Phát hiện hành vi của Lôi Điển, lão nhân cười lạnh lòng độc ác:

- Người đến như thế này thật đúng lúc. Hãy yên tâm, vì người dù mất mạng thì chí ít vẫn được lão phu đây nói lời cảm tạ. Hà Hà ...

Toàn thân của lão nhân vụt tự chuyển đổi xoay cuộn, hai chân thì bật đổi lên cao, đầu cùng với hai tay thì lao chúc xuống. Và với tư thế ấy, hai tay của lão nhân thần tốc vừa chop vừa vỗ lên đầu Lôi Điển, thần nhiên lao xuyên qua lớp lực đạo đã do Lôi Điển bật hất lên.

“Ào ...”.

“Vù ...”.

Có tiếng của Vệ Công Diện chưởng môn Hoa Sơn phái bật gào vô vọng:

- Không được hại mạng đệ tử ta. Lôi Điển lùi lại mau!!

Lôi Điển cuống quýt bước lùi và cũng tự biết đây là những phản ứng vô dụng.

Chưởng môn Không Động phái là Vũ Diệc đại sư cũng bật kêu kinh hoàng:

- Hành vi quả độc ác. Còn không mau thu chiêu dừng lại? Xem kiếm!!

Nhưng kể cả phản ứng của Vũ Diệc đại sư cũng là muộn, chỉ do nước xa không thể cứu được lửa gần.

Ngờ đâu, Thần bí nhân ngay khi chạm đất đã lập tức giẫm chân lấy đà bật lao kịp lúc và từ hữu thủ bật thoát ra một chiêu kinh cực nhanh:

- Xem chưởng!!

“Ào ...”.

Mọi diễn biến xảy ra thật nhanh, đến độ khi cục diện kết thúc tuyệt nhiên chẳng một ai nhận biết toàn bộ trình tự diễn biến đã xảy hoặc trước hoặc sau như thế nào.

Chỉ thấy hai tay của lão nhân lẹ mắt thay vì tiếp tục chop vỗ vào đầu Lôi Điển thì lại chuyển đổi phương vị, kịp đón đỡ chiêu kinh thần tốc do Thần bí nhân quật đến.

“Ầm! Ầm!!”.

Kể đó, lão nhân nọ hoặc bị chấn lực hất bay hoặc đẩy là trù tính sẵn có, thế nên đã nương theo chấn kinh, bay thật xa và lao biệt dạng, lão nhanh như thể chưa từng xuất hiện.

“Vút!”.

Mọi người hoàn hồn, đều nhận biết đây là nhờ sự ứng cứu của Thần bí nhân giáo chủ.

Nhưng chẳng một ai kịp tán dương hay có lời cảm tạ thì La Cát Giao đã mang Thiết Xà trượng quay lại:

- Giáo chủ xin thu nhận.

Cùng lúc này, từ xa xa có loạt cười vang đến thật rõ:

- Công phu khá lắm. Nhưng không rõ đây có phải là tuyệt công của Xích Luyện Thiết Thủ của quý giáo Thiết Xà thật chẳng? Hay tại do lão phu kiến văn chưa đủ, khiến cứ mơ hồ nghĩ đến một loại công phu khác? Dù sao bản lãnh đạt như giáo chủ cũng đáng khâm phục. Ha ... Ha ...

Nhân đang lúc phó giao Thiết Xà trượng cho giáo chủ, La Cát Giao cũng bấm báo luôn:

- Thật không ngờ Kiều lão anh hùng đã thân chinh đến, là cơ hội cho chúng ta, đúng không, giáo chủ?

Vệ Công Diện vội lên tiếng, rất hoan hỉ đối với một lão nhân đang từ xa phiêu hốt lướt nhẹ đến:

- Kiều lão đại hiệp?! Vệ mỗ chẳng kịp đón, càng thêm tội khi gây huyên não khiến Kiều lão đại hiệp bận tâm. Mong được lượng thứ, lượng thứ.

Vũ Diệc đại sư cũng tiến ra tiếp nghinh:

- A di đà phật, đang muốn làm phiền Kiều lão anh hùng, ngờ đâu lại được chạm mặt ở đây, Lão nạp Vũ Diệc cũng mong Kiều lão anh hùng thứ lượng.

Với kinh thân pháp tuyệt phẩm, lão nhân họ Kiều rõ ràng là vẫn băng băng bước đi nhưng mỗi bước lại cách xa nhau có đến gần một trượng. Vì thế, lúc dừng lại, bụi đất ở ngay dưới chân lão Kiều tịnh không một hạt nào bị tung bay. Đã vậy, với phong thái đỉnh đạc, Kiều lão tươi cười lần lượt thi lễ với từng nhân vật:

- Vệ chưởng môn xin chớ quá lời. Vũ Diệc chưởng môn cũng đừng ngần ngại hay khách sáo. Kỳ thực lỗi là ở Kiều mỗ, đã để xảy ra sự biến chẳng hay.

Và nếu như không nhờ thần công cái thế của giáo chủ quý giáo Thiết Xà đây, hà hà ... phải chăng do sự bất cẩn của lão phu, khiến giáo chủ không lộ diện cùng nhau đàm đạo và cho lão phu có lời cảm tạ? Hà Hà ...

Nghiêm giọng, Thần bí nhân giáo chủ tiến ra thi lễ:

- Chưa được diện kiến Kiều chủ nhân lần nào, bốn giáo chủ thật hổ thẹn vì lại được Kiều chủ nhân từ xa tiếp nghinh. Lỗi này xin hẹn dịp khác, nhất định sẽ có lời tạ tội.

Kiều lão bật cười:

- Nói rất khéo, khiến lão phu dù không hài lòng vẫn đành chấp nhận mọi sự thật là buộc phải đối thoại với giáo chủ, một nhân vật hầu như thừa nhận có lai lịch bất minh bất bạch. Đúng như thế chứ? Ha ha.

Thần bí nhân giáo chủ cũng cười to:

- Kiều gia quả nhiên không hổ danh là nơi xuất thân của một Kiều chủ nhân uy chấn giang hồ. Đến cả tin tức cũng linh thông, ắt hẳn đã biết rõ dụng ý của bốn giáo lần này tìm đến bái phỏng để làm gì. Bái phục, thập phần bái phục. Ha ... Ha ...

Kiều lão thản nhiên thừa nhận:

- Nhị phái Hoa Sơn - Không Động cùng đến, lại do nhị vị chưởng môn thống xuất môn đồ. Điều khác thường này nếu Kiều gia không được cấp báo kịp thời thì chẳng hóa ra chỉ để người người cười chê và xem thường ư? Đã vậy, lão phu sẵn sàng nghe một lời thật minh bạch từ phía giáo chủ, quý giáo muốn gì?

Thần bí nhân ung dung đáp lại:

- Có hai việc. Thứ nhất, đã tám mươi năm qua rồi, bốn giáo hầu như vẫn luôn bị võ lâm liệt vào loại tà giáo. Điều này không đúng, bằng chứng là gần đây giáo đồ bốn giáo cùng có nhân vật bị sát hại bởi tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bia. Do cùng mục kích và đều minh bạch điều này, may thay nhị phái Hoa Sơn - Không Động đã đáp ứng lời thỉnh cầu của bốn giáo, ưng thuận cùng đồng hành và không ngại tìm đến đây, mong được Kiều chủ nhân là bậc nghĩa hiệp thuận tình đứng ra chủ trì công đạo, giúp bốn giáo xóa bỏ bao định kiến hoàn toàn nhầm lẫn đã và đang tồn tại ở khắp quần hào.

Kiều lão cười cười:

- Tài khẩu biện của giáo chủ quả lợi hại. Vậy là sự hiện diện của nhị phái, theo giáo chủ vừa khéo léo giải thích, chỉ vì đáp ứng lời thỉnh cầu của quý giáo? Cũng có nghĩa nhị phái đã minh bạch hung thủ đã thi triển tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bia gần đây gây ra nhiều thảm trạng tuyệt vô can với quý giáo Thiết Xà?

Vệ Công Diện vội lên tiếng phủ nhận:

- Kiều lão đại hiệp xin đừng ngộ nhận. Kỳ thực tề phái chưa thể minh bạch bất kỳ điều gì tương tự.

Kiều lão thoáng cau mày và lập tức nhìn qua Vũ Diệc đại sư:

- Chưởng môn đại sư thì sao?

Vũ Diệc đại sư cúi đầu niệm phật:

- Nhị phái theo chân Thiết Xà giáo cũng phần nào để giải tỏa mọi nghi ngờ có liên quan đến hung đồ Ma Vương Huyết Thủ. Nhưng tiếc thay suốt mấy ngày qua hung đồ tịnh không một lần nữa xuất hiện hoặc gây ra thảm sát nào nữa ở bất kỳ đâu, khiến lão nạp khó thể quả quyết hung đồ có hay không có can hệ Thiết Xà giáo.

Nhăn mày nhíu mặt, Kiều lão liền quay trở lại với Thần bí nhân giáo chủ:

- Giáo chủ có muốn giải thích gì chẳng qua những lời tợ hồ chẳng tạo thuận lợi cho giáo chủ từ phía nhị chưởng môn nhị phái?

Thần bí nhân giáo chủ nhún vai:

- Hung đồ không dám xuất hiện, điều đó hoàn toàn phù hợp với trù định của bốn giáo chủ. Thế nên, như ngay từ lúc đầu đã bày tỏ cùng nhị phái, bốn giáo chủ cũng mong Kiều chủ nhân chớ lấy điều này làm trọng. Vì không chóng thì chầy, ước độ chỉ trong vòng một tuần trăng là mọi hư thực đều minh bạch. Vả

chẳng, nếu dụng tâm của bốn giáo luôn được các đại phái danh môn chuẩn thuận hậu thuẫn, tin này dĩ nhiên nhanh chóng loan truyền, thì đúng không hung đồ càng không dám xuất hiện gây án càng là việc tạo phúc cho võ lâm?

Kiều lão cười lạt:

- Xem ra giáo chủ quá tự tin, tựa hồ quả quyết bản thân không hề là hung đồ, nhất là qua hành vi luôn che giấu chân diện.

Thần bí nhân bảo:

- Chỉ cần được Kiêu chủ nhân chấp thuận hậu thuẫn. Bốn giáo chủ đâu ngại bộc lộ chân diện ngay tại đây và trước mắt mọi người.

Kiều lão nhẹ gật đầu:

- Vậy hãy cho nghe luôn việc thứ hai, để xem lão phu có thể chấp nhận và đáp ứng hay không.

Thần bí nhân hằng giọng:

- Việc thứ hai cũng là nhờ Kiêu chủ nhân chủ trì công đạo, giúp bốn giáo đòi lại công bằng, qua hành vi Thần Ưng bang từng gây thảm sát, tận diệt hầu như là toàn bộ bốn giáo Thiết Xà cách đây ba năm. Kiêu chủ nhân nghĩ sao?

Kiều lão lại cau mày:

- Lão phu cũng từng nghe việc này. Tuy nhiên đâu thể trách Thần Ưng bang, một khi sự việc vẫn như giáo chủ vừa bày tỏ, là định kiến của toàn thể võ lâm đối với Thiết Xà giáo đều như nhau?

Thần bí nhân giáo chủ thở dài:

- Ý muốn nói Kiêu chủ nhân chẳng những không đáp ứng mà mọi thành kiến đối với bốn giáo, kể cả ở Kiêu chủ nhân cũng khó mong thay đổi?

Kiều lão cũng thở dài:

- Lão phu e đó là sự thật.

Đột ngột Thần bí nhân giáo chủ bật phá lên cười:

- Kể cả các sự thật là Thần Ưng bang từng gây nhiều tội ác, Kiêu chủ nhân dù vang danh nghĩa hiệp vẫn bình chân như vại, tự thủ bàng quan ư? Vậy thì ở võ lâm có còn đạo lý chẳng? Ha ... Ha ...

Kiều lão dần biến sắc:

- Giáo chủ muốn ám chỉ điều gì?

Thần bí nhân giáo chủ lắc đầu:

- Kiêu gia tuy không lập phái, nhưng uy thế thật ra đâu kém gì các đại phái võ lâm. Thế nên bốn giáo chủ không tin Kiêu gia tịnh không hay biết gì về các hành vi cùng mọi diễn biến trên võ lâm. Vì thế, cần gì ám chỉ, trái lại bốn giáo chủ đề quyết Kiêu chủ nhân hầu như chẳng xứng với danh xưng đại hiệp.

Kiều lão bật cười:

- Khá lắm. Giáo chủ lại biết dụng kế khích tướng. Dù vậy, muốn lão phu ưng thuận đáp ứng, nên chẳng giáo chủ hãy thử nêu vài bằng chứng cho thấy Thần Ưng bang có những hành vi ngang ngược đã và đang là mối đại họa cho võ lâm. Giáo chủ có thể chẳng? Ha ... Ha ...

Thần bí nhân không hề nao núng đáp ngay:

- Qua một dịp tình cờ, bốn giáo chủ được biết Thần Ưng bang từng có mưu toan, quyết chiếm hữu một vật gọi là Hiên Thư Minh Ngọc. Không biết Kiêu chủ nhân từng nghe nói về vật này chưa? Và nghe đâu cũng vì vật này, một lão họ Hồ nào đó đang bị Thần Ưng bang truy sát gắt gao. Mà sao sắc diện của Kiêu chủ nhân chợt nhợt nhạt như vậy?

Kiều lão vùng cười vang:

- Giáo chủ chớ đoán bừa. Có chăng lão phu cũng như mọi người, vì quan tâm đến Hiến Thư Minh Ngọc nên không thể không bị lời tiết lộ của giáo chủ làm cho xao động. Dù vậy, chúng có để gây bất lợi cho Thần Ứng bang theo lời của giáo chủ là chưa đủ. Thế nên lão phu vẫn chưa thể tỏ rõ lập trường.

Thần bí nhân giáo chủ cũng cười:

- Vậy thì tiếc quá. Bổng giáo chủ cũng chưa thể xuất lộ chân diện. Và điều đáng tiếc hơn là đành nói lời từ biệt cùng Kiêu chủ nhân ngay tại đây. Xin lượng thứ vì đã làm phiền. Cáo từ. Ha ... Ha ...

Kiều lão vụt quát:

- Đứng lại Bối sẵn có nhị phái ở đây, nếu lão phu không thể buộc người tự xuất lộ chân diện thì làm sao mình bạch ai là hung đồ Huyết Thủ Ma Vương.

Thần bí nhân giáo chủ cười khẩy:

- Vậy Kiêu chủ nhân bảo bốn giáo chủ là hung đồ Ma Vương Huyết Thủ?

Kiều lão quả quyết:

- Có thể người gần đây đã gặp kỳ tích, dù vậy với tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bia chẳng ai khác ngoài Hồng Bảo Kỳ từng luyện. Lão phu đề quyết người chính là Hồng Bảo Kỳ.

Thần bí nhân giáo chủ bật cười và ung dung đưa một tay lên, nắm hờ vào một góc khăn che mặt:

- Nếu bốn giáo chủ lộ diện và không là Hồng Bảo Kỳ thì sao? Liệu Kiêu chủ nhân dám hứa lời, giúp bốn giáo đối phó Thần Ứng bang và chủ trì công đạo chăng? Hãy đáp đi và ngay lập tức Kiêu chủ nhân sẽ được toại nguyện.

Thế nào? Ha ... Ha ...

Kiều lão khựng lại, rất phân vân.

Đến khi mấp máy môi toan nói thì Kiêu lão cũng như mọi người đều bất ngờ nghe từ xa xa vang đến một loạt gào lanh lảnh:

- A ... a Vệ Công Diện giạt mình:

- Há lẽ cũng là lão vô danh lúc này?

Thần bí nhân giáo chủ vẫn nhìn và hất hàm hỏi Kiêu lão:

- Quanh đây là phạm vi uy lực của Kiêu gia ...

Kiều lão lập tức bật người lao đi:

- Đương nhiên mọi việc sẽ do lão phu tác chủ, chẳng cần giáo chủ nhắc.

Hừ!

“Vút!”.

Thần bí nhân giáo chủ cũng lao theo:

- Chúng ta cũng mau đến xem sao.

Những giáo đồ Thiết Xà giáo lao đi, khiến các nhân vật nhị phái Hoa Sơn - Không Động càng thêm náo nức cũng theo chân.

“Vút! Vút!”.

Lúc đến nơi, nếu ai ai cũng thấy cảnh một nữ lang đang bị hai nhân vật nam nhân ra tay khống chế thì một trong hai nam nhân này lập tức lên tiếng bẩm báo cùng Kiêu lão:

- Chủ nhân gia hãy nhìn xem. Bọn thuộc hạ vừa phát hiện một thi thể, nhất định là do tà công Khổng Huyết Thủ sát hại.

La Cát Giao chợt kêu với ánh mắt vẫn luôn nhìn nữ lang nọ:

- Lạc Yến Chi?! Giáo chủ, à chính là Lạc Yến Chi, từng cùng Hồng Bảo Kỳ nhẫn tâm sát hại phu quân của thuộc hạ.

Kiều lão lên tiếng:

- Lạc cô nương từ lâu nay vẫn được Kiều gia cho tạm nấu thân. Đã xảy ra việc gì khiến hai người tỏ vẻ quá nặng tay đối với Lạc cô nương? Hay là vẫn vì nôn nóng. Lạc cô nương toan lên đi, mưu toan việc báo phục gia thù, là điều lão phu từng hết lời khuyên ngăn vì cho rằng thời cơ chưa thuận tiện? Nếu vậy, hai người hãy mau thỉnh Lạc cô nương hồi gia và nhớ chăm sóc thật chu đáo.

Đi đi, mọi việc ở đây đã có lão phu lo liệu.

Lạc Yến Chi vùng kêu:

- Hồng Bảo Kỳ đang ở gần đây. Thi thể kia nhất định chỉ do Hồng Bảo Kỳ hạ thù. Kiều lão tiến tới xin dừng ngăn cản tiểu nữ đang muốn tìm Hồng Bảo Kỳ.

Hai nam nhân nọ toan đưa Lạc Yến Chi đi, chợt nghe Kiều lão bảo:

- Chờ đã. Lạc cô nương đã xem xét kỹ thi thể ấy chưa? Có thể lập lại đây là do ai hạ thủ chăng?

Công Tôn Minh cũng như nhiều nhân vật khác, vì đã nhìn ra thi thể nọ là ai, nên tự tiến lại gần hầu nhìn kỹ hơn vào thi thể nọ:

- Chính là lão vô danh lúc này chỉ suýt nữa kết liễu Công Tôn Minh này.

Nhưng sao lão chết ở đây? Tử trạng thể này thì đúng là do tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bia gây ra, dĩ nhiên hung thủ phải là Hồng Bảo Kỳ. Đã vậy, giáo chủ Thiết Xà giáo kẻ đã tự mình chứng bản thân không thể là Hồng Bảo Kỳ. Có phải như thế chăng Kiều lão đại hiệp?

La Cát Giao cũng vỗ lẽ:

- Hiển nhiên rồi. Vì nếu giáo chủ bốn giáo là hung thủ kết liễu thì với tử trạng thể này lão nhất định phải phơi thây ngay tại đường trường, quyết không thể còn mạng hoặc còn lực để chạy xa thêm những vài mươi trượng, đến tận đây mới chịu ngã gục.

Vũ Diệc đại sư cũng phải thừa nhận:

- Nhớ lại diễn biến lúc này, A di đà phật, dù tuyệt công của giáo chủ quý giáo có cái thể vô song cũng không thể nào đủ thần lực để chấn bay thi thể đối phương xa đến vậy, đủ rõ.

Kiều lão hậm hực bảo:

- Cũng chẳng thể bảo đã đủ rõ giáo chủ Thiết Xà giáo không là Hồng Bảo Kỳ hóa thân. Và tốt nhất, hừ, giáo chủ hãy mau tự xuất lộ chân diện ọi người cùng minh bạch.

Thần bí nhân giáo chủ đang mãi nhìn thi thể nọ và chợt lẩm bẩm:

- Bất luận ai là hung thủ thì dụng tâm nhất định chỉ mong tạo thêm nghi ngờ, nhắm vào bốn giáo chủ. Nhưng quanh đây đều là phạm vi uy lực của Kiều gia, còn ai dám to gan gây ra sự thể này ở đây. Trừ phi ...

Kiều gia phẫn nộ:

- Người lại muốn ám chỉ trong Kiều gia đã có người luyện được Khổng Huyết Thủ Toái Bia ư?

Thần bí nhân giáo chủ không đáp, chỉ bất ngờ gọi Nhị hộ giáo:

- Phiền nhị vị xem lại tử trạng này và thử so sánh với tử trạng của Tổng đường chủ bốn giáo. Sau đó cho biết nhị vị có nhận định thể nào?

Lôi Diễm chợt lên tiếng:

- Như thế thì không cần. Vì Lôi mỗ cũng đã tự ngắm ngắm so sánh. Hãy nhìn đi, hai tay của thi thể đã bị gập gãy, ắt là do một kích lúc này của giáo chủ lúc cấp thời cứu nguy cho Lôi mỗ. Và với thương tích như

vậy, lão vì chưa chết nên mới có cơ hội chạy đi. Chỉ khi chạy đến đây lão mới bị hung thủ đích thực xuất hiện sát hại. Nhưng có phải là do người của Kiều gia gây ra hay không thì ...

Vệ Công Diệc vội mắng Lôi Diễm:

- Mau im đi. Mọi cơ sự đều do người gây ra, sao bây giờ vẫn cứ lảm lời, lại toan hồ đồ kêu cả Kiều gia vào đây?

Thần bí nhân giáo chủ chợt chuyển mục quang, ngược nhìn Lạc Yến Chi:

- La chấp pháp vừa nói cô nương cùng Hồng Bảo Kỳ từng là hung thủ sát hại trưởng phu của La chấp pháp. Cô nương thừa nhận chăng?

Thật lạ, Lạc Yến Chi ngay lập tức thừa nhận:

- Nhưng mọi chuyện xảy ra đều do ngộ nhận, hướng hồ bọn tiểu nữ khi đó đang lúc lâm nguy, không thể không có phản ứng tự vệ. Nếu không tin, giáo chủ hãy hỏi lại quý thuộc hạ. Đã vậy, chính quý thuộc hạ cũng từng thừa nhận và đã hứa quyết bỏ qua chuyện này. Mọi lời của tiểu nữ đều là sự thật, quyết chẳng giả dối.

Chợt bị giáo chủ xạ mắt nhìn, La Cát Giao đành thổ lộ:

- Nhưng vì lúc đó thuộc hạ đâu thể biết Hồng Bảo Kỳ có ngày bỗng trở thành Huyết Thủ Ma Vương. Mong giáo chủ minh xét và ột lời thật công bằng.

Thần bí nhân giáo chủ gật đầu:

- Nếu là vậy, liệu Lạc cô nương có chấp thuận tạm khuất tất dung thân ở bốn giáo, chờ bốn giáo chủ tra xét tường tận mọi thực hư? Đổi lại, bốn giáo chủ hứa sẽ không gây bất kỳ tổn hại nào dù nhỏ cho Lạc cô nương.

Kiều lão nạt ngang:

- Không được. Vì Lạc cô nương dù sao vẫn đang là khách của lão phu.

Quý giáo hành động thế này phải chẳng quá xem thường Kiều gia?

Lạc Yến Chi bật kêu:

- Nhưng tiểu nữ không muốn lưu lại nữa. Hướng hồ, với phụ thù đang mang, tiểu nữ thật không cam tâm cứ để Thần Ứng bang thông dong tự tại.

Thần bí nhân giáo chủ kinh ngạc:

- Nói sao? Lạc cô nương cũng có mối thù với Thần Ứng bang, tương tự bốn giáo Thiết Xà ư? Nếu vậy ...

Kiều lão vụt xua tay:

- Bọn người mau đưa Lạc cô nương về.

Thần bí nhân giáo chủ bật quát:

- Đứng lại. Vì là khách, Lạc cô nương có quyền định đoạt bản thân. Kiều chủ nhân nếu cứ miễn cưỡng khách thể này chẳng hóa ra quá bức bách người ư?

Kiều lão lạnh giọng:

- Giáo chủ muốn cùng lão phu đối đầu?

Thần bí nhân giáo chủ xạ mắt nhìn quanh:

- Có nhị phái Hoa Sơn - Không Động ở đây, lời của bốn giáo chủ có gì không đúng chẳng? Hướng hồ Kiều chủ nhân vang danh nghĩa hiệp, nhất định không thể tùy tiện hành động, bất chấp đạo lý hoặc thị phi. Sao không để Lạc cô nương tự quyết định?

Kiều lão lạnh lùng báo:

- Đến với Kiều gia là do Lạc cô nương tự đến. Nay muốn đi, nhất là muốn đi cùng quý giáo Thiết Xà, thì sẽ hoàn toàn hợp lẽ nếu quý giáo đến tận Kiều gia và thỉnh cầu lão phu ưng thuận để Lạc cô nương tạ tội. Có gì không đúng chăng?

Thần bí nhân giáo chủ cũng lạnh giọng:

- Xem ra Kiều chủ nhân nếu không phải muốn làm khó cho bốn giáo thì cũng từ lâu cố tình nhắm mắt bịt tai trước mặt mọi hành vi ngang ngược của Thần Ưng bang. Hoặc giả Kiều chủ nhân tự lượng sức, vì biết không thể đối phó nên chẳng dám cùng Thần Ưng bang đối đầu? Nếu là vậy, hóa ra chuyện này tìm đến Kiều gia đã khiến bốn giáo cùng nhai phải thật sự thất vọng.

Kiều lão dần tái mặt:

- Lão phu đang muốn tự tay lột bỏ lớp khăn che mặt kia, để xem người là nhân vật thế nào dám ngang ngược tự cao tự đại trước mặt lão phu.

Thần bí nhân giáo chủ bật cười:

- Chỉ qua thái độ không dám đối phó Thần Ưng bang cũng đủ đoán biết đã có những khác biệt thế nào về bản lĩnh giữa bốn giáo chủ và Kiều chủ nhân. Nhưng nếu Kiều chủ nhân vẫn muốn tự chuốc nhục bại, Ha ... Ha ... thì theo bốn tọa, phải có một trận ẩn chứng võ công chí ít là trước mặt các đại phái. Kiều chủ nhân dám không? Ha ... Ha ...

Kiều lão quá khích nộ, ngay lập tức bật lao đến:

- Cuồng đồ to gan. Để xem người có bao nhiêu bản lĩnh. Đờ!

“Ào ... Ào ...”.

Thần bí nhân giáo chủ chợt lắc vai biến mất:

- Nếu trong ba chiêu, Kiều chủ nhân có thể động chạm đến dù là một chéo áo, bốn tọa quyết cam nhận bại. Kỳ dư Kiều chủ nhân không thể thì tốt hơn hãy phóng hạ bái thiếp, gởi đi khắp quần hùng và đúng hạn kỳ, bốn tọa khắc tự đến cùng Kiều chủ nhân ẩn chứng công phu hầu minh bạch trắng phự. Có dám chăng? Ha ... Ha ...

Hết một chiêu, Kiều lão bất thần dừng lại, cũng kịp trấn định thần sắc, không còn xúc nộ nữa:

- Sóng Trường Giang quả nhiên lớp sau đè lớp trước. Thật đáng khen cho giáo chủ Thiết Xà giáo, vì qua chiêu vừa rồi đủ cho lão phu minh bạch hậu vận của võ lâm sau này đều kỳ vọng vào bản lĩnh cái thế của giáo chủ. Nhân đây, lão phu không thể không thừa nhận giáo chủ tuyệt nhiên không là hung đồ Huyết Thủ Ma Vương. Chẳng những thế, lão phu cũng tán thành, cần phải cùng quý giáo, đối đầu Thần Ưng bang, tiêu trừ mối họa cho võ lâm. Cung hỉ quý giáo sẽ có ngày phát dương quang đại, lập lại đại uy danh thừa nào. Thật bái phục.

Thái độ thay đổi quá nhanh của Kiều lão khiến nhiều nhân vật ngỡ ngàng.

Vì vậy, Thần bí nhân giáo chủ cũng phải tỏ thái độ tương ứng:

- Đa tạ Kiều chủ nhân quá khen. Cũng có nghĩa là Lạc cô nương nếu muốn vẫn tùy tiện đồng hành cùng bốn giáo?

Kiều lão vui vẻ gật đầu. Không phát ý cũng không chút nào miễn cưỡng.

22. Chương 22: Tịch Sơn Môn Mưu Đồ Độc Bá Diễn Biến Bất Ngờ Trương Cang Nhu

Vệ Công Diện bỗng dừng lại, tỏ ý hàm hực lên tiếng:

- Nếu giáo chủ không giải thích tường tận, bốn phái chẳng thể mù quáng, tiếp tục đi hầu như không chủ đích như thế.

Những nhân vật của nhị phái Hoa Sơn - Không Động như cùng chung tâm trạng, có nhiều người cùng dừng lại, nhất là khi nghe Vũ Diệc đại sư bày tỏ chủ ý:

- A di đà phật. Thái độ của Kiều lão anh hùng xét kỹ lại tuy có đáng nghi nhưng nếu quả quyết họ thế nào cũng trở mặt đối phó chúng ta thì điều này thà được nghe giáo chủ giải thích tỏ tường, hơn là cứ mãi hoang mang, đi không chủ đích như thế này đã gần một ngày một đêm. Hay cũng như thái độ luôn che giấu chân diện, giáo chủ vì có những ẩn tình khó nói, đến mức độ chẳng thể tin và thổ lộ cùng ai?

Tuy cũng phải dừng lại như mọi người nhưng Thần bí nhân giáo chủ thay vì giải thích thì lại nghi hoặc đảo mắt nhìn quanh và thốt lên những lời lẩm bẩm:

- Thật lạ. Lẽ ra họ phải xuất đầu lộ diện sớm hơn, đằng này ... Hay là họ còn nhiều thủ đoạn hiểm hơn, khiến bao toan liệu không dễ xảy ra như đã định?

Công Tôn Minh tiến lại gần:

- Giáo chủ đã toan liệu thế nào? Và có mấy phần đáng tin rằng thế nào Kiều gia cũng trở mặt? Đừng quên, họ Kiều luôn vang danh nghĩa hiệp, đâu dễ trở mặt để tự biến thành đối tượng cho toàn thể võ lâm đặt nghi ngờ, chỉ khiến gia thân bại danh liệt?

Lạc Yển Chi chợt thở dài ảo não:

- Chỉ những ai đã từng lưu ngụ thời gian dài mới có thể biết Kiều gia luôn có nhiều hành vi đáng ngờ. Như tiểu nữ chẳng hạn, suốt thời gian qua thật chẳng mấy khi có được tâm trạng bình an cứ cảm thấy mơ mơ hồ hồ thế nào đấy. Có thể bảo Kiều gia chẳng thật sự nghĩa hiệp hay quân tử như từ lâu nay mọi người hằng nghĩ.

Vệ Công Diện không tin:

- Vậy chủ tâm của Kiều gia là gì? Muốn độc bá võ lâm ư? Hãy nhớ, cho dù chưa lập phái thì từ lâu nay Kiều gia nghiêm nhiên cũng được xem như là Thiên hạ đệ nhất gia và kỳ thực đâu kém gì một võ lâm Minh Chủ. Vậy đừng hồ đồ nghi ngờ quá đáng chỉ vì mỗi hành vi khó hiểu của Kiều lão đại hiệp lần này.

Thần bí nhân giáo chủ vẫn khư khư với những nghi ngờ:

- Điều đáng ngại là cái chết hoàn toàn bất minh bất bạch của lão nhân vô danh. Huống hồ nơi xuất hiện cũng như nơi lão táng mạng lại rất gần Kiều gia.

Lão là ai? Vì sao bất đồ xuất hiện? Lại có âm mưu hay dự định gì khi thoai xuất hiện là lập tức đối phó Hoa Sơn phái?

Chợt từ một nơi lẩn khuất gần đó bất đồ vang lên thanh âm một câu hỏi:

- Bọn ngươi không biết thật ư? Vậy nói đi, Hồng Bảo Kỳ có hay không có liên can Hoa Sơn phái? Huống hồ ngoài cái chết vừa rồi của môn nhân bốn môn, cách đây không lâu, đến cả nhị lão pháp môn, trấn diện của bốn môn Tịch Sơn cũng phải thảm tử vì cùng một công phu Khổng Huyết Thủ Toái Bì.

Há lẽ bốn môn cứ thế bỏ qua, không tận diệt Hoa Sơn phái để báo thù? Ha ...

Ha ...

Vệ Công Diện khiếp đảm:

- Sao lại xảy ra nhầm lẫn tai hại này? Kỳ thực Hồng Bảo Kỳ tuy có một ít can hệ nhưng kể từ khi Vệ mỗ hay biết hẳn đã luyện lâm tà công, đã dùng thân phận chương môn, phủ nhận mọi can hệ cùng hẳn. Quý môn xử sự thế này thật chẳng công bằng đối với Hoa Sơn tề phái.

Nhiều cao thủ xuất hiện, đa phần đều cao niên, thấp nhất cũng có niên kỷ ngoại ngũ tuần, kỳ dư có một lão nhân như đã ngoài tám mươi. Chính lão nhân này lên tiếng:

- Bất luận thế nào, bốn môn đành từ Hoa Sơn, cốt ý truy cho được Hồng tiểu tử. Kể cả phái Không Động cũng vậy. Vì lão phu từng biết, cách đây chỉ độ trăm ngày, Hồng tiểu tử đã đặt chân đến Minh Nhiên cốc - Không Động phái. Tất cả hãy ngoan ngoãn thúc thủ và bất luận ai có thể chỉ rõ tung tích tiểu tử họ Hồng, bốn môn lập tức khoan dung, phóng thích ngay cho kẻ đó.

La Cát Giao lên liếc nhìn giáo chủ:

- Họ là Tịch Sơn môn? Vậy tốt nhất bốn giáo chẳng nên đối đầu.

Thần bí nhân giáo chủ lắc đầu. Cùng lúc đó, lão nhân cao niên nhất vừa xuất hiện cũng lên tiếng để cập đến Thiết Xà giáo:

- Người là giáo chủ Thiết Xà giáo? Tuy không trực tiếp sát hại môn nhân bốn môn nhưng cũng do người một phần gây ra. Thế nên ngay hôm nay hoặc người tự thoát nhờ vào bản thân hoặc hãy ngoan ngoãn chịu chung số phận như nhị phái Hoa Sơn - Không Động.

Thần bí nhân giáo chủ cười lạnh:

- Oan có đầu nợ có chủ. Quý môn sao không tự nghĩ lại những điều vừa nói? Và nếu vẫn khẳng khẳng thực hiện theo những lời lẽ hồ đồ ấy, bốn giáo chủ sẽ là nhân vật đầu tiên bắt phục.

Lão nhân nọ cười khanh khách:

- Có đờm lược đấy. Nhưng không biết bản lãnh có thật xứng với thái độ ngông cuồng của người chẳng? Hay chỉ là thùng rỗng kêu to, khẩu thuyết vô bằng? Kha kha ...

Thần bí nhân giáo chủ liền nâng cao Thiết Xà trượng:

- Nếu tôn giá đủ bản lãnh tiếp nhận tam trượng và không hề hấn gì thì không chỉ riêng sinh mạng của bốn giáo chủ mà tất cả mọi người ở đây ắt sẽ do quý môn tùy nghi định đoạt. Ngược lại, nếu tôn giá thất bại, liệu có dám hứa lời triệt thoái, đồng thời hãy nên truy tìm chính hung và dừng lập lại thái độ hồ đồ như lần này chẳng?

Lão nhân động nộ gầm vang:

- Thật hoang đường. Vì lão phu không thể bại, cũng như người đừng mong có cơ hội toàn mạng sau những lời lẽ ngạo mạn vừa rồi. Hãy mau nạp mạng cho lão phu!!

Bằng một chớp động thần tốc, lão nhân vừa quát dứt lời đã lập tức xuất hiện hầu như ngay trước mặt Thần bí nhân giáo chủ Thiết Xà giáo và dĩ nhiên cũng quật tung một chưởng kinh trần đầy phần nộ “Ào ...”.

Tuy nhiên, cũng nhanh không kém, Thần bí nhân giáo chủ chỉ một choáng lắc vai và lập tức di hình hoán vị biến mất, chỉ còn lưu lại tiếng nói cười đầy tự tin:

- Nếu vậy sao tôn giá không đáp ứng cùng bốn giáo chủ quá tam chiêu?

Đừng nóng nảy chứ? Ha ... Ha ...

Bị huyệt chiêu, lão nhân lập tức thu kinh, là thân thủ xuất thần nhập hóa đến độ đã đạt mức thu phát tùy tâm.

Tiếp đó, cũng thần tốc tương tự, lão nhân vụt dịch chuyển vài bước liên hoàn là dễ dàng cùng Thần bí nhân giáo chủ lập lại cảnh diện đối diện cùng nhau.

“Vút!”.

Tuy nhiên, lần đối diện này, lão nhân bảo:

- Lão phu đã quá xem thường người. Được. Lão phu ứng thuận, sẽ cùng nhau quá tam chiêu. Tuy nhiên, để thật công bằng, người cũng phải tiếp nhận của lão phu tam chưởng, lần lượt mỗi người thay nhau xuất phát một. Người kém niên kỷ hơn lão phu, mau xuất thủ đi, chớ phí lời.

Thần bí nhân giáo chủ nhẹ nhàng dung đưa Thiết Xà trượng:

- Đừng vội. Trái lại phiên tôn giá thoát tiên mau cho gọi quý môn nhân đứng cả về một bên. Vì bốn giáo chủ quyết không thể phân thân một khi quý môn giở trò thừa gió bẻ măng đang lúc cục diện giữa bốn giáo chủ và tôn giá tạm thời chưa phân thắng phụ.

Lão nhân rất tự tin, lập tức vẫy tay hất hàm ra lệnh:

- Tạm thời nếu chưa có lệnh của lão phu, không một ai được manh động.

Rõ chưa?

Nhưng trong những lão môn nhân Tịch Sơn môn lập tức vang lên câu phản bác:

- Môn chủ đã có nghiêm lệnh. Thật mong Đại lão hộ pháp đừng tùy tiện đổi thay.

Lão nhân Đại hộ pháp giận đến biến sắc:

- Lo gì chứ? Bọn người sợ lão phu bại ư? Đừng quên, đến Tư Mã Lạc cũng chưa dám làm lão phu phật ý. Thực hiện theo mệnh lệnh mau.

Chỉ như thế các môn nhân Tịch Sơn môn dù miễn cưỡng cũng phải tự dịch chuyển dần qua một bên. Khiến Thần bí nhân giáo chủ Thiết Xà giáo lo ngại bảo:

- Môn nhân quý môn xem ra vẫn bất phục ...

Lão nhân Đại hộ pháp ngạo nghễ xua tay:

- Người nên lo cho bản thân thì hơn. Vì lão phu hứa, một khi chưa thể kết liễu người chỉ trong tam chiêu đến lượt thì bất luận kẻ nào dám trái lệnh, lập tức sẽ nhận hậu quả như thế này.

Lão hất tay, tơ hồ một cử chỉ tùy tiện, thế nhưng lại bật phát ra một cửa cầu khí, nhỏ như một nắm tay.

“Ào ...”.

Và khi quả cầu khí xé gió lao vào một cội cây cách xa ba trượng, lại tạo một tiếng chấn nổ thật kinh hoàng “Ầm!!”.

Cội cây đổ ập xuống, phơi lộ phần thớ cây bên trong đều bị cháy xém tựa than.

“Rầm ...”.

Thần bí nhân giáo chủ giật mình:

- Lợi hại đến thế sao?

Lão nhân Đại hộ pháp bật cười:

- Người nên tự lượng sức. Bằng không Phích Lịch Thiên Lô chuông của lão phu sẽ khiến người chuốc hậu quả còn tệ hại hơn cội cây đó thập phần.

Ha ... Ha ...

Thần bí nhân giáo chủ cũng bật cười, dù vậy lúc lên tiếng vẫn ít nhiều để lộ tâm trạng mất dần tự tin qua giọng nói:

- Vị tất như tôn giá nói. Trái lại, công phu Xích Luyện Thiết Thủ của bốn giáo chủ sẽ không nhân nhượng nếu tôn giá bất ngờ lộ sơ hở.

Lão nhân Đại hộ pháp lại phân nộ gầm:

- Chớ nhiều lời. Hãy xuất thân mau.

Nâng dần Thiết Xà trượng lên, Thần bí nhân giáo chủ vụt trầm giọng lên tiếng:

- Đã vậy, bắt tất mãi khách sáo. Đây là đệ nhất chiêu. Hãy đỡ!

Thiết Xà trượng bật loáng lên, lập tức tạo một vòng trượng, kinh phong tỏa cả một phạm vi ngoài hai trượng xung quanh “Vù ... vù ...”.

Lão nhân Đại hộ pháp cũng chạnh tay phản kích.

- Khá lắm. Nhưng hãy xem lão phu hóa giải đây.

Lão chop một trảo cách không vào giữa vòng trượng kinh.

“Ầm!!”.

Chỉ một tiếng chấn chạm duy nhất bật vang lên, không những khiến vàng trượng kinh tan biến mà còn làm Thần bí nhân giáo chủ lắc lư lùi lại với thanh Thiết Xà trượng vì chấn rung nên phát ngân thành chuỗi thanh âm vo vo.

Và lão nhân Đại hộ pháp vì vẫn an nhiên vô sự nên lập tức bật chồm đến, khí thế thật hung hãn:

- Đến lượt lão phu. Đỡ!!

“Ào ...”.

Thần bí nhân giáo chủ vội trụ bộ đồng thời cũng cấp thời bật nhanh tả thủ với cả bàn tay chột đó rục tuyền một màu chu sa:

- Xem chiêu!!

“Bùng!!”.

Thần bí nhân giáo chủ bị kích lùi, lần này vừa liên hồi chao đảo nghiêng:

- Hự!!

Lão nhân Đại hộ pháp tuy có bị khựng lại nhưng nhanh chóng buông tiếng cười ngạo nghễ:

- Nếu không thể miễn cưỡng thì thôi. Cho dù thân thủ của ngươi kể chẳng khá đấy. Hà hà ...

Vũ Diệc đại sư chột lên tiếng:

- A di đà phật. Vì đây là chuyện cũng can hệ tề phái Không Động, nên chẳng hay để lão nạp mạo muội tiếp nhận một kinh?

Lão nhân Đại hộ pháp ung dung:

- Nếu ngươi đã chán sống thì lại đây, lão phu sẽ cho ngươi toại nguyện.

Nào. Phát chiêu đi, bất kể tuyệt kỹ nào lợi hại nhất của phái Không Động ngươi. Vì đang là lượt của ngươi đó. Hà hà ...

Vũ Diệc đại sư lập tức tiến ra.

Ngờ đâu, Thần bí nhân giáo chủ bỗng ngăn lại:

- Đại sư xin dừng mạo hiểm. Vì nội lực đối phương có không ít hơn bảy tám mươi năm tu vi, chỉ e đại sư khó thể chi trì.

Vũ Diệc đại sư tái mặt:

- Dù vậy, A di đà phật ...

Lão Đại hộ pháp gay gắt hối thúc:

- Không cần tranh nhau nạp mạng. Vì đối với lão phu, bất luận kẻ nào cũng vậy, hễ ngang bướng chấp nệ bất ngộ thì tuần tự đều nạp mạng, hoặc trước hoặc sau. Tiểu tăng kia nếu muốn thì mau xuất thủ, chớ để phí thời gian.

Phùng phùng lửa giận, Vũ Diệc đại sư bật gầm thật to:

- Ngã phật từ bi, đệ tử đành đại khai sát giới. Xem chừng!

“Ào ... Ào ...”.

Lão nhân Đại hộ pháp bật ngay lời tán dương:

- Quả không thẹn danh bậc tên sư công phu khá đấy. Nhưng xem lão phu hóa giải đây. Khai!!

Đấu pháp của lão nhân không đổi thay, vẫn chớp một trảo cách không với thần thái như lúc đối phó Thần bí nhân giáo chủ Thiết Xà giáo.

“Vù ...”.

Trảo kinh chấn chạm và vượt xuyên qua vàng chuông chiêu của đại sư Vũ Diệc, chuông môn phái không.
“Bùng!!”.

Chấn kinh kích Vũ Diệc đại sư bại lùi khá xa. Cùng lúc đó, miệng của đại sư bất ngờ bật thổ huyết.

- Oẹ!!

Lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn cười đắc ý, đồng thời lạnh lùng bật lao vào Vũ Diệc đại sư:

- Đến lượt của lão phu đây. Hãy cố chi trì tính mạng. Ha ... Ha ...

“Ào ...”.

Diễn biến này khiến toàn trường rung động, vì quá rõ Vũ Diệc đại sư để tự ổn định cước bộ hoặc chân nguyên nội lực còn chưa thể thì liệu bản lãnh nào đón đỡ hoặc bảo vệ sinh mạng trước một đối phương đang lộ rõ là có thân thủ lợi hại hơn bội phần.

Thần bí nhân giáo chủ Thiết Xà giáo lập tức loang Thiết Xà tượng tự lao vào:

- Chiêu này xin để bốn giáo chủ tiếp nhận. Hay tôn giá ngại nếu biết đây là tuyệt kỹ Thiết Xà giáo? Đỡ!!

“Vụt ... Vụt ...”.

Động thái của Thần bí nhân giáo chủ ngay lập tức tạo nhiều tiếng kêu kinh ngạc của nhiều người, nhất là những nhân vật Thiết Xà giáo:

- Tuyệt công Thiết Thủ Xích Luyện?!

- Hảo tuyệt công. Phen này nhất định giáo chủ bốn giáo sẽ chiếm lợi thế.

Điều đó khiến lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn lưu tâm, vì thế không thể không nhận thấy thanh Thiết Xà tượng lúc này đã hoàn toàn ửng đỏ. Và theo chiêu thức của Thần bí nhân giáo chủ, từ thanh Thiết Xà tượng cứ tung tóe bắn ra những tia kinh quang đỏ thật kỳ quái.

Thế là lão phản kích quay lại, cũng ngoặt luôn chiêu chuông đang tấn kích Vũ Diệc đại sư, cho hướng thẳng vào vùng trượng kinh phát tỏa lớp sáng đỏ:

- Đã năm mươi năm, lão phu không hề ngờ sẽ có ngày chạm trán bất kỳ loại công phu nào tương tự. Người làm lão phu ngạc nhiên nhiều đấy. Mong sao người cũng không khiến lão phu thất vọng. Đỡ!!

“Bùng! Bùng ...”.

Thần bí nhân giáo chủ lại chao đảo thối lùi. Dù vậy, Thần bí nhân giáo chủ vẫn bất chợt lắc người biến mất, duy có thanh âm phát lên thật to mới cho biết dụng tâm gì của Thần bí nhân giáo chủ:

- Đây là lượt cuối cùng của bốn giáo chủ. Xem chiêu!!

“Ào ... Ào ...”.

Đã có chiêu trượng loang loáng, tất phải lộ rõ phương vị phát chiêu của Thần bí nhân giáo chủ.

Lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn thần tốc chuyển dịch, tin rằng thế nào cũng diện đối diện Thần bí nhân giáo chủ.

“Vút!”.

Ngờ đâu bóng nhân ảnh của Thần bí nhân giáo chủ cứ loang loáng thay đổi, khiến trượng kinh đang lao vào lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn cũng xoay cuộn đổi thay, không hề có bất kỳ phương vị nào nhất định.

Lão nhân biến sắc:

- Hảo thân pháp. Tuy nhiên đừng ngỡ có thể khiến lão phu thúc thủ.

Lão bật lao lên thật nhanh.

“Vút!”.

Chợt xuất hiện ngay một vòng trượng kinh cũng đột ngột xuất phát từ trên cao, quật áp xuống toàn thân lão nhân Đại hộ pháp:

- Tôn giá không thúc thủ mà được sao? Khai!!

“Ào ... Ào ...”.

Hoàn toàn biến sắc, lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn hồi hải hạ trầm xuống. Và khi hai chân vừa chạm đất, lão cố tình rùn bộ, hạ người xuống thấp hơn nữa, cơ hồ sà sát mặt đất, đồng thời lật ngửa hai bàn tay, vội hất ngược lên trên những hai chưởng kinh cùng lúc:

- Lão phu quyết không thúc thủ. Đỡ!!

“Vù ... Vù ...”.

Nhưng bỗng trượng kinh vụt tan biến, thay vào đó là tiếng Thần bí nhân giáo chủ bật cười:

- Có như thế chứ. Và lúc này, chỉ có kỳ tích mới khiến tôn giá không bại.

Xem đây. Ha ... Ha ...

Đứng ở ngoài, lập tức vang phát lên các thứ tiếng hô hoán của tất cả những ai quan tâm và đang chú mục vào cục diện:

- Hay! Giáo chủ thắng rồi!

- Ôi!! Ở phía sau kia, Đại lão hộ pháp!!!

- Ôi chao ...

Thần bí nhân giáo chủ sau một lúc di hình hoán vị dịch chuyển đủ mọi chỗ, giờ đây quả thật đã ung dung hiển lộ và đứng ngay phía sau lưng lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn.

Lão cũng phát hiện điều này. Thế nhưng do đã hoàn toàn lỡ bộ, thần sắc lão thật khó coi, có thể hiểu tuy biết đã lâm bất lợi nhưng lúc này kể như lão hoàn toàn thúc thủ. Và tình thế này ắt hẳn chỉ có kỳ tích xuất hiện mới mong giúp lão toàn mạng hoặc chí ít là đừng bại.

Chợt, kỳ tích xuất hiện thật.

Đây là một tiếng gọi thật khẩn trương, vang đến từ xa:

- Nhị vị chưởng môn xin mau đến đây. Nếu không, sinh mạng của Vũ Lâm đại sư khó thể tiếp tục chủ trì vì đã bị Huyết Thủ Ma Vương hạ thủ.

Bốn chữ Huyết Thủ Ma Vương khiến bất luận ai nghe cũng phải chấn động.

Vũ Diệc đại sư vội bật người lao đi. Ngờ đâu chỉ vừa mới dụng lực, Vũ Diệc đại sư bỗng ôm ngực và quặn người thổ huyết:

- Oe!!

Mọi người lại thêm một tầng chấn động.

Cũng lúc này, vì từ xa bắt đầu xuất hiện một nhân vật cứ cuống cuống chạy đến, trên tay có bông xốc thêm một nhân vật nữa, Thần bí nhân giáo chủ lập tức thu chiêu và lắc người lao đến đón đầu nhân vật đang chạy đến:

- Nạn nhân còn sống ư?

“Vút!”.

Nhờ đó mọi hiểm nguy đang chờ gây phương hại cho lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn cũng tan biến, khiến lão ngẩn người.

Tuy nhiên, vì thấy có không ít nhân vật cũng chạy đến để xem xét diễn biến vừa phát sinh, có liên can đến Huyết Thủ Ma Vương, lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn vì cũng quan tâm nên chẳng nghĩ ngợi thêm, vội lao đến.

Đang được đặt nằm giữa mọi người, ngay trên nền đất là một đại sư với thảm trạng là toàn bộ lồng ngực bị vỡ toang, cho thấy rõ lục phủ ngũ tạng và nhất là buồng tim đang thoi thóp co giật cho những nhịp đập cuối cùng.

Đứng gần nạn nhân nhất, là một nhân vật trung kiên đang khiếp đảm giải thích:

- Trang Duy Nhật mỗ có đến phái Không Động, vì thế được Vũ Lâm đại sư cùng đồng hành đi tìm nhị vị chưởng môn. Ngờ đâu, chỉ vừa mới đây thôi, khi mỗ cùng Vũ Lâm đại sư tạm phân khai để dò hỏi hành tung nhị phái, chẳng được bao lâu thì mỗ nghe Vũ Lâm đại sư gào thét kinh hoàng. Lúc quay lại thì đã thế này rồi. Hồng Bảo Kỳ thật độc ác. Mỗ hận không thể tự tay kết liễu hắn.

Thần bí nhân giáo chủ cũng đứng gần, chợt hỏi khẩn trương:

- Có cách nào giúp Vũ Lâm đại sư lên tiếng, dù chỉ nói một đôi lời trước khi quá muộn?

Lão nhân Đại hộ pháp lách vào:

- Để lão phu. Đừng ngại, vì lão phu chỉ muốn báo thù cho nhị lão pháp môn trấn diện cũng bị Huyết Thủ Ma Vương sát hại.

Vệ Công Diện hoài nghi:

- Lời này có đáng tin chẳng một khi Tịch Sơn môn vừa có thái độ toan tận diệt nhị phái Hoa Sơn - Không Động?

Trang Duy Nhật giật mình:

- Nói gì? Tiền bối đây là người của Tịch Sơn môn.

Chợt thân hình đang bất động của Vũ Lâm đại sư ngay lúc này bỗng tự giật nảy lên một lượt.

Thần bí nhân giáo chủ bàng hoàng kêu:

- Ôi, muộn rồi!!

Buồng tim trong lồng ngực nạn nhân lúc này cũng đã ngừng lại, không còn thoi thóp hay co bóp nữa.

Lão nhân Đại hộ pháp giận dữ giẫm chân:

- Chỉ tại bọn người. Nếu không có thế lão phu đã biết Hồng Bảo Kỳ lúc này đang ở đâu. Hừ!!

Thần bí nhân giáo chủ vụt ngẩng cao đầu nhìn quanh:

- Hung thủ dùng tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bia gần đây gây nhiều thảm trạng quyết không phải là Hồng Bảo Kỳ.

Trang Duy Nhật cau mày:

- Các hạ là ai? Vì sao dám qua quyết hung thủ không phải là Hồng Bảo Kỳ?

Vũ Diệc đại sư dù chậm chân cuối cùng cũng vẫn có cơ hội lách người tiến vào:

- Đây là giáo cho Thiết Xà giáo đã mấy phen tự đứng ra giải nguy, đồng thời cứu mạng cho nhiều nhân vật nhị phái Hoa Sơn - Không Động.

Thần bí nhân giáo chủ lại nhìn quanh, đồng thời chợt lấy tay tự gỡ bỏ lớp khăn che mặt:

- Vì tại hạ chính là Hồng Bảo Kỳ.

Lạc Yến Chi thật vui mừng bật kêu:

- Quả là Bảo Kỳ huynh thật rồi. Thế mà suốt một ngày qua, muội cứ ngỡ ngỡ, chưa dám tin giáo chủ Thiết Xà giáo chính là Bảo Kỳ huynh, cho dù đã được nghe lời giải thích của huynh từng rót vào tại muội, như là bằng bí pháp Truyền âm nhập mật thì phải?

Mọi người không hện mà đồng, cùng ngơ ngàng nhìn Hồng Bảo Kỳ, kể cả lão nhân Đại hộ pháp của Tịch Sơn môn cũng ngơ ngàng tương tự.

Dĩ nhiên cũng có các phản ứng tất yếu phải diễn ra, ngờ đâu lại là phản ứng không một ai ngờ là có thể có. Những loạt gầm quát cơ hồ cùng vang lên, lập tức gây náo loạn:

- Hắn là Hồng Bảo Kỳ?! Vậy mau giết hắn, báo thù cho nhị lão pháp môn trấn điện.
- Mau tuân theo lệnh môn chủ. Hồng Bảo Kỳ là đại công địch võ lâm. Hãy diệt trừ hắn.
- Không được để Huyết Thủ Ma Vương tự tung tự tác. Tất cả cùng xông lên nào.
- Giết. Diệt trừ Huyết Thủ Ma Vương.
- Mau kết liễu Hồng Bảo Kỳ!!

Những loạt hô hoán đa phần đều xuất phát từ các nhân vật Tịch Sơn môn.

Và cũng là họ, không một chút chần chừ, lập tức hung hãn bật lao đến.

- Giết Hồng Bảo Kỳ!!
- Diệt trừ Huyết Thủ Ma Vương.
- Kẻ nào vô can thì mau tránh. Còn chậm chân thì chính là đồng lõa cùng hắn, nhất định cũng phải chết. Giết!!
- Diệt luôn Thiết Xà giáo. Là người ư?! Hãy mau nạp mạng!

Đứng quanh Hồng Bảo Kỳ lúc này hầu hết là những nhân vật vì chung tâm trạng lo lắng và muốn mục kích thảm trạng đã xảy đến cho Vũ Lâm đại sư.

Vì thế, khi các nhân vật cao niên Tịch Sơn môn hùng hổ bật lao đến và tìm cách xông vào tiếp cận Hồng Bảo Kỳ từ tứ phía thì hứng chịu hậu quả trước tiên chính là những người đứng xung quanh Hồng Bảo Kỳ.

Những đạo chưởng kinh thật dũng mãnh từ khắp mọi nơi cùng ập đến đó dồn vào giữa.

“Ào ... Ào ...”.

“Vù ... Vù ...”.

Hồng Bảo Kỳ động tâm, vội hô hoán khẩn trương, nhất là có phần hoang mang:

- Lục Xảo lão trượng xin mau ngăn thuộc hạ lại. Vì đã rõ tại hạ tuy là Hồng Bảo Kỳ nhưng tuyệt nhiên không phải hung đồ Ma Vương Huyết Thủ.

Mọi người cũng vậy, lẽ nào không tin tại hạ. Xin mau dừng tay, đừng tạo ra các ngộ nhận đáng tiếc.

Những đạo chưởng kinh đã cuộn ập đến và bất luận ai dù tin hay không, nhưng do bản thân đang vô tình trở thành một trong các đối tượng của những đạo chưởng kinh nên mạnh ai người ấy tự xuất lực đối phó.

- Này, sao hồ đồ đối phó vào ta? Dừng lại mau.
- Ê! Ta đâu phải là Hồng Bảo Kỳ, sao lại vô cớ xuất thủ?! Ôi ...
- Dừng phí lời nữa, bọn Tịch Sơn môn vừa già vừa hàm hồ này hầu như đã phát cuồng thì phải. Mọi người nên tự lo thân thì hơn.

Những loạt loạn chiến đành diễn khai, khiến lão nhân Đại hộ pháp của Tịch Sơn môn vì cũng là một trong vài nhân vật đứng quanh Hồng Bảo Kỳ nên lo lắng vội kêu:

- Tất cả mau dừng lại. Lão phu cảm thấy cần phải hỏi sơn hồi lại ý môn chủ, hầu tránh mọi ngộ nhận đáng tiếc. Dừng lại mau, bọn người dám kháng lại mệnh lệnh của lão phu ư?

Những loạt chạm kinh cũng đến lúc vang lên.

“Ầm!!”.

“Bùng! Bùng! Bùng! ...”.

Và hiển nhiên phải có thấy người gục ngã:

- A ... a ...

- Hự!!

“Huỵch! Huỵch! ...”.

Các nhân vật Tịch Sơn môn càng thêm hung hãn, chợt cười sằng sặc và cứ thế tiếp tục phát chiêu:

- Kẻ nào về hòa với Hồng tiểu tử thì phải chết. Nếu không phải thì tránh mau. Ha ... Ha ...

- Bất luận ai, bất luận môn phái nào, nếu không mau tránh thì phải nạp mạng. Ha ... Ha ...

Họ vẫn từ tứ phía vừa phát kinh vừa xông ừa vào.

“Ào ... Ào ...”.

“Vù ... Vù ...”.

Hồng Bảo Kỳ bối rối, giận nhất là không thể phân thân, tự mình lo đối phó từ phía. Vì thế, chỉ chọn một phía duy nhất, Hồng Bảo Kỳ chớp động lao vọt ra, tay thì tung loang loáng Thiết Xà trượng:

- Ai muốn đối phó Hồng Bảo Kỳ ta thì ra đây. Lục Xảo lão trượng có muốn như thế này chẳng, nếu quý thuộc hạ vẫn không dừng tay, tại hạ khó thể nể mặt, nương tay với họ? Mau lên ngăn họ đi chứ? Nếu không, xem trượng!!

Hồng Bảo Kỳ nhờ thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành nên dễ thoát ra và lập tức quật bùng một chiêu trượng, hướng vào một lão nhân Tịch Sơn môn hầu như cố ý sát hại Lạc Yến Chi.

“Ào ...”.

Mục kích trước mắt sẽ có một thuộc hạ vong mạng - vì trượng chiêu lợi hại của Hồng Bảo Kỳ - lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn vội vận lực vào thanh âm, quát lên thật to:

- Đây là mệnh lệnh, không ai được phản kháng. Hãy mau dừng tay.

Cùng lúc đó, Lạc Yến Chi tuy kinh hoảng vì bị đối phương uy hiếp trực diện, nhưng vào lúc tối hậu nàng vẫn kịp lách người và bắt ngờ thoát chiêu khiến đối phương phải kêu lên:

- Tiểu liễu đầu cũng am hiểu sở học bốn môn?

Và đến lượt đối phương phát hiện đang là đối tượng bị trượng chiêu của Hồng Bảo Kỳ quật vào. Lão thất kinh và bất đồ chuyển thành giận dữ, lập tức đảo ngoặt người, vừa gầm vừa trút, phần nộ vào một chiêu kinh:

- Người tuy lợi hại nhưng muốn đối phó hoặc ngăn cản đại sự của bốn môn thì đủ bản lĩnh chẳng? Đỡ chiêu?

“Ào ...”.

Thật bất ngờ, Hồng Bảo Kỳ chợt di hình hoán vị, chuyển đầu mắt, kể cả trượng chiêu cũng được thu về. Thay vào đó, Hồng Bảo Kỳ từ một phương vị mới lại kêu, lại gọi lão nhân Đại hộ pháp của Tịch Sơn môn.

- Tại hạ đã thoát chết từ Minh Nhiên cốc, may thay nhờ đó nên có một ít hiểu biết về tung tích của lệnh sư. Lục Xảo lão trượng nếu thật sự quan tâm hãy mau hóa giải diễn biến này. Vì dường như tại hạ phát hiện ở quý môn còn có những ẩn tình mà xem ra kể cả lão trượng cũng bị đồng môn bưng bít, không cho tỏ tường.

Đáp lại thái độ và chủ ý của Hồng Bảo Kỳ, có một lão nhân Tịch Sơn môn chợt giương ột vật tựa lá cờ, hình ba góc, đồng thời cùng lão nhân quát to:

- Thượng Lệnh kỳ của môn chủ ở đây, bất tuân giá tử. Truyền cho lão Đại hộ pháp phải tận lực kết liễu Hồng tiểu tử. Kỳ dư những môn đồ còn lại mau cùng bốn tọa, tận diệt tất cả. Giết!!

Lá cờ màu vàng với hai mặt đều có vẽ hai chữ Phích Lịch thật lo, khiến lão nhân Đại hộ pháp thoạt nhìn thấy lá cờ liền bàng hoàng khê kêu:

- Phích Lịch Tịch Sơn kỳ? Lão phu ... kiến lệnh thị kiến nhân, xin tuân theo lệnh dụ môn chủ.

Cục diện liền thay đổi, những nhân vật Tịch Sơn môn bắt đầu tiến hành trận đồ sát, đối tượng là bất luận ai không liên can Tịch Sơn môn, dĩ nhiên là bao gồm nhị phái Không Động - Hoa Sơn và Thiết Xà giáo.

- Nghịch ngã giả xong, thuận ngã giả tồn. Giết!!

- Mau nạp mạng!!

- Sát!! Diệt tất cả. Ha ... Ha ...

Kể cả lão nhân Đại hộ pháp cùng lập tức bật người lao về phía Hồng Bảo Kỳ:

- Lão phu vô khả kháng lệnh. Vậy bất luận ngươi có là Huyết Thủ Ma Vương hay không, cũng phải nạp mạng cho lão phu. Đỡ!!

“Ào ... Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ hoàn toàn rung động, nhất là bắt đầu nghe xung quanh đã và đang thi nhau vang lên các loạt gào thảm thiết, cơ hồ át cả mọi náo loạn vẫn diễn khai phát xuất từ tà tâm, quyết tận diệt nhị phái Hoa Sơn - Không Động cùng Thiết Xà giáo được Tịch Sơn môn khởi xướng. Hồng Bảo Kỳ lập tức vận dụng toàn lực vào thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, không phải chỉ lo tránh các chiêu công lợi hại của lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn, mà còn có cố tình đảo chuyển khắp mọi nơi, thoát ẩu thoát hiện hầu tìm cách ứng cứu ở những nơi cần thiết.

“Vù ... Vù”.

Cùng với thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, Thiết Xà trượng cũng được Hồng Bảo Kỳ triển khai tận lực, thoát đông thoát tây, vũ lộng khắp mọi nơi:

- Xem chiêu!!

“Ào ... Ào ...”.

Lão nhân Đại hộ pháp cũng tận lực bám theo Hồng Bảo Kỳ:

- Chỉ sau thời gian ngắn cách biệt, không ngờ ngươi đột ngột đạt bản lãnh ngắn này. Mau lại đây, hãy còn một chiêu nữa lão phu và ngươi vẫn cần tiếp diễn để phân thắng phụ. Ngươi không dám ư? Đỡ!

“Ào ... Ào ...”.

Nhưng Hồng Bảo Kỳ đã dịch chuyển qua chỗ khác, nhờ đó kịp tiếp ứng Vệ Công Diện đang khốn đốn trước một lão nhân Tịch Sơn môn có bản lãnh lợi hại hơn. Hồng Bảo Kỳ quật chéo tả kinh:

- Vệ nhị sư thúc hãy để tiểu diệt đối phó chiêu này. Xem chiêu!!

“Ầm!!”.

Cũng lúc đó, ngay khi Vệ Công Diện tạm thoát nguy, Hồng Bảo Kỳ kinh tâm, vội loang nhanh một trượng vì phát hiện đến lượt Công Tôn Minh Ngũ sư cô bị một lão nhân Tịch Sơn môn khác uy hiếp sinh mạng:

- Không được hại mạng Ngũ sư cô của ta. Mau lui lại nào!

“Ào ... Ào ...”.

Nhưng tình hình càng lúc càng tồi tệ, các đệ tử của nhị phái Không Động Hoa Sơn bị thảm sát mỗi lúc mỗi nhiều:

- A ...

- Ồi sư phụ mau cứu ...! - Hự!

- Oa!!

Trái lại, các lão nhân Tịch Sơn môn thì ngày càng hung hãn, cứ lạnh lùng kết liễu nhân mạng này lại đến nạn nhân khác:

- Mau nạp mạng! Ha ha - “Ào ... Bùng!!”.

- Giết! Ha ... Ha ...

“Ầm! Ầm!!”.

- Nếu ta không muốn vong mạng, trừ phi, Ha ... Ha ... hãy mau mau thúc thủ, tự lượng sức và chấp thuận mãi mãi tuân thủ theo mọi phân phó của bốn môn. Người không ưng thuận ư? Vậy thì số phận người chỉ là cái chết. Ha ...

Ha ...

“Ầm!!”.

“Oa!!”.

Hồng Bảo Kỳ vừa hoang mang vừa phẫn nộ. Và bằng một cử chỉ mơ hồ, trên tay Hồng Bảo Kỳ lại xuất hiện thêm một vật nữa, chính là loại vũ khí dị kỳ màu đen - cũng là Cang Nhu Đoản trượng xuất xứ từ Tịch Sơn môn. Hồng Bảo Kỳ như mảnh hổ đang bị dồn ép vào bước đường cùng, bắt đầu vung loạn cả hai loại khí giới, phát tán ra từ phía từng loạt kinh dũng mãnh và đầy uy lực:

- Phải chăng Tịch Sơn môn có mưu đồ độc bá võ lâm, toan uy hiếp tận diệt nếu các võ phái bất thuận phục? Nếu vậy, chỉ khi nào bốn giáo chủ chẳng còn, bằng không Tịch Sơn môn chớ mong toại nguyện? Trái lại còn phải nếm các tuyệt học của bốn giáo chủ. Xem chiêu!! Nếu không muốn chết thì mau tránh. Đỡ!!

“Ào ... Ào ...”.

“Vù ... Vù ...”.

Nội nguyên chân lực được Hồng Bảo Kỳ dồn cả vào hai loại khí giới khiến chiêu phát ra lập tứ tỏa kinh chiếm phạm vi từ phương vị bản thân đến khắp trường xung quanh.

Khí thế của Hồng Bảo Kỳ thật đáng gờm, khiến các lão nhân Tịch Sơn môn dù hung hăng thế nào thì cũng phải kiêng dè, cứ trông chừng theo từng phương vị dịch chuyển của Hồng Bảo Kỳ hầu liệu trước cách lần tránh.

“Ào ...”.

“Vù ...”.

Nhờ đó, tạm thời các nhân vật nhị phái được giảm thiểu những nhân mạng bị Tịch Sơn môn đồ sát.

Tuy vậy, diễn biến này lại khiến Tịch Sơn môn thêm phẫn nộ. Lão nhân cầm Phích Lịch Tịch Sơn kỳ một lần nữa bật gầm phát lệnh, khích lệ và thúc ép các nhân vật đồng môn tiếp tục tiến hành trận chiến thị uy đối với các phái:

- Thượng Lệnh kỳ ở đây. Bất luận kẻ nào bất thuận phục bốn môn hãy giết đừng dung tình. Tiến lên! Sát!!

Phích Lịch Tịch Sơn kỳ như có ma lực, khiến các lão nhân Tịch Sơn môn phẫn khích và hứng chí. Họ lại mặc tình buông lung hung tính, tận lực xuất thủ chẳng nương tay bất kỳ đối thủ nào:

- Giết!!

- Không khuất phục nhị phái thì trông mong gì bốn môn có cơ hội thu phục võ lâm. Sát!!

- Mau nạp mạng! Ha ... Ha ...

Những tiếng kêu bị thảm cuối cùng của vài ba nạn nhân nữa lại liên tiếp phát vang lên, biến cảnh quang càng thêm hợp với một một tràng đầm huyết đứng như chủ ý của Tịch Sơn môn.

- A ...

- Ôi ... chết ta rồi! Hự!!

- Oa ...!!

Trong đó, cũng có một tiếng kêu thét đầy phẫn nộ của một nữ nhân dù bị sát hại nhưng uất hận và không cam chịu:

- Lữ Tịch Sơn môn thật độc ác!! Á ... Giáo chủ xin hãy báo thù cho thuộc hạ!! Oa!!

Hồng Bảo Kỳ động dung, vội liếc mắt nhìn và đằng hoàng nhìn giao đồ Thiết Xà giáo đầu tiên bị Tịch Sơn môn sát hại thê thảm. Lập tức, Hồng Bảo Kỳ di hình hoán vị, bật tràn người đến:

- La chấp pháp chờ đi vội. Hãy nhìn đây, bổn giáo chủ ngay lập tức báo thù cho La chấp pháp! Lão thất phu muốn chết!! Khai chiêu!! A ... a ...

Tận lực thi triển thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, bóng hình của Hồng Bảo Kỳ như hóa thành bóng u linh, thần tốc ẩn hiện ở mọi phía. Vì thế cũng khiến bóng Thiết Xà tượng như hóa thành muôn nghìn chiếc và tất cả đều tập trung đổ dồn vào mỗi một nhân vật là lão nhân Tịch Sơn môn vừa hả hê hạ sát kết liễu La Cát Giao.

Áp lực này khiến lão nhân nọ kinh tâm khiếp đảm, đến rụng rời tứ chi:

- Ôi người giết lão thật sao?! A ...

Hồng Bảo Kỳ với lợi thế xuất phát không hề rõ phương vị, lập tức hất cuộn một trượng chiêu từ dưới cuộn lên:

- La chấp pháp hãy nhìn đây và xin yên lòng nhắm mắt. Chết ...!!

Thiết Xà tượng giáng vào lão nhân nọ, tạo tiếng chạm như một vật đã mục sắp rách nay lại còn tự căng trương lên đến độ phải tự vỡ.

“Bùng!!”.

Toàn thân lão nhân nọ bị vỡ toang, huyết nhục và xương cốt cùng theo đó bật bay bổng lên cao, để khi rơi xuống liền tạo thành một trận mưa đỏ ối xen lẫn các mảnh nhục thể tung tóe lộn nhộn.

“Rào ... Rào ...”.

Thảm trạng này thật kinh hoàng, khiến bất luận ai nếu được một cơ hội nhìn đều lạnh người vì khiếp sợ.

Đã vậy, với loại vũ khí kỳ lạ đã cầm sẵn bên tay tả, Hồng Bảo Kỳ đang đà cuồng nộ lập tức tự bật tràn người sang một bên, thuận tay giáng luôn vào một lão nhân Tịch Sơn môn khác đang chực chờ đoạt mạng Lôi Điển, đệ tử phái Hoa Sơn:

- Sát nhân thì phải đền mạng. Bổn giáo chủ quyết tận diệt Tịch Sơn môn.

Khai ...!

“Ào ... Ào ...”.

Lôi Điển đang lúc nguy, phát hiện có cứu tinh, lại còn là Hồng Bảo Kỳ, giáo chủ Thiết Xà giáo, chẳng hiểu sao họ Lôi lại thét lên, tỏ ý không hài lòng:

- Thật chẳng dám phiền giáo chủ. Lôi mỗ có thể tự lo liệu. Ôi ...

Ở Lôi Điển đã bộc lộ một thoáng phân thần, lập tức bị đối thủ lợi dụng để lạnh lùng bật chop một trảo lên đầu họ Lôi.

“Vù ...”.

Vừa lúc này, Cang Nhu Đoản trượng của Hồng Bảo Kỳ cũng quật ập cao “Bùng!!!”.

Đối thủ của Lôi Điển không phải không biết bản thân đang gặp nguy. Trái lại, dù biết nhưng vì cơ hội đoạt mạng Lôi Điển quá rõ, khiến lão nhân Tịch Sơn môn này phải chuốc hậu quả, toàn thân bị quật vỡ toang và bù lại chiêu trảo cuối cùng của lão nhân cũng đắc thủ.

“Bộp!!!”.

Vậy là cùng lúc với Lôi Điển bị vỡ đầu chết tốt thì hung thủ sát hại Lôi Điển chỉ trước đó một sát na cùng bị Hồng Bảo Kỳ quật cho tan tành. Cả hai cùng ngã gục.

- Hự!!

- Oa ...!!

“Huych! Huych!”.

Với tâm trạng thêm cuồng nộ, Hồng Bảo Kỳ chợt gầm vang:

- Bốn giáo Chủ đang ở đây. Tịch Sơn môn nếu muốn độc bá võ lâm thì thoát tiên hãy đến đây, đối đầu với bốn giáo chủ. Mau lại đây!!

Đáp lại, chợt có tiếng của lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn vang lên kinh ngạc, nhờ đó giúp Hồng Bảo Kỳ kịp trấn định:

- Hồng Bảo Kỳ, trên tay ngươi là vật gì? Mau cho lão phu xem.

Hồng Bảo Kỳ nhờ kịp trấn định, tạm nguôi ngoai cơn cuồng nộ, lập tức lên tiếng minh định:

- Lục Xảo lão trượng vẫn nhận biết rõ vật này ư? Vậy hãy mau cho người của quý môn triệt thoái, đổi lại bốn giáo chủ chẳng ngại, ngay lập tức phó giao vật này lại cho lão trượng. Nhanh lên. Vì tại hạ không muốn tiếp diễn thảm trạng vô tiền khoáng hậu này.

Lão nhân đang cầm Phích Lịch Tịch Sơn kỳ nhờ đó có cơ hội nhận ra loại vũ khí lạ kỳ đang do Hồng Bảo Kỳ sở hữu:

- Cang Nhu Đoản trượng? Đây là di vật của bốn môn, sao lọt vào tay ngươi?

Lão nhân Đại hộ pháp vội lao về phía Hồng Bảo Kỳ:

- Lão phu hứa không chỉ triệt thoái và loại bỏ ngay thảm trạng này mà còn quyết liệt ngăn cản, chẳng để bốn môn Tịch Sơn tái diễn, gây đại loạn cho võ lâm. Nhưng muốn vậy, hãy nhanh lên, lão phu không thể không có Cang Nhu Đoản trượng trong tay. Hãy mau giao cho lão phu và người sẽ toại nguyện.

Lão nhân cầm Phích Lịch Tịch Sơn kỳ biến sắc, vội bật lao đến đón đầu lão nhân Đại hộ pháp, đồng thời còn cuống cuồng ra lệnh cho các lao nhân Tịch Sơn môn cùng hành động theo:

- Mau ngăn chặn Đại lão hộ pháp. Nếu cần thì cứ hạ thủ. Thượng Lệnh kỳ đây. Môn hạ bốn môn mau vây kín Hồng tiểu tử, bằng mọi giá phải thu hồi Cang Nhu Đoản trượng. Nhanh lên!!

Một lần nữa cục diện lại chuyển biến, lần này đối tượng của Tịch Sơn môn chỉ còn là hai nhân vật:

Đại lão hộ pháp và Hồng Bảo Kỳ, khiến khí thế lần này của mười mấy lão nhân Tịch Sơn môn như phủ tràn và bùng bùng sát khí:

- Mau giao hoàn di vật cho bốn môn. Nếu không, Hồng tiểu tử ngươi tất phải chết!!

- Giết!! Cứ giết hắn, sau đó tha hồ thu vật!

“Ào ... Ào ...”.

“Vù ... Vù ...”.

Lão nhân Đại hộ pháp phát hiện bị đồng môn cầm Phích Lịch Tịch Sơn kỳ đón đầu, lập tức cười cuồng ngạo và phần nào uất hận:

- Thật giỏi cho Tư Mã Lạc dám mạo nhận Phích Lịch Tịch Sơn kỳ qua mặt lão phu. Đã vậy lại còn để tiểu lão nhi ngươi, một kẻ kém bản lĩnh, có toàn quyền dùng Lệnh Kỳ giả sai khiến lão phu. Đó là tội chết. Hãy nằm xuống!!

Và lão hất kinh, là một vầng kinh hình quả cầu, tuy chỉ nhỏ bằng nắm tay nhưng uy lực thì tốt cùng lợi hại như đã một lần phô diễn.

“Viu ...”.

Nhìn quả cầu khí bất thần hiển hiện, lão nhân cầm Phích Lịch Tịch Sơn kỳ thất sắc, lập tức cuống cuồng tìm đường lẩn nhanh.

“Vút!”.

Nhưng lão nhân Đại hộ pháp dường như không có ý truy sát, thế nên khi đã khiến kẻ cầm Thượng Lệnh kỳ tạm thời tránh chiêu, lão tiếp tục lao đến gần Hồng Bảo Kỳ:

- Nếu tin lời lão phu, người coi, chần chờ gì chưa giao phó Cang Nhu Đoản tượng? Mau lên. Và sự thật thế nào người sẽ minh bạch ngay.

Đã có sự đối đầu giữa hai lão nhân này, đồng thời Hồng Bảo Kỳ còn nghe lão này đề quyết Thượng Lệnh kỳ của lão kia là giả mạo. Vì thế, có phần nào mơ hồ hiểu, Hồng Bảo Kỳ lập tức đáp ứng, phó giao ngay Cang Nhu Đoản tượng cho lão nhân Đại hộ pháp Tịch Sơn môn:

- Được, vì không nhẫn tâm nhìn thêm nhiều nạn nhân thảm tử, tại hạ tin lão tượng phu. Đây, hãy mau nhận lấy.

Với Cang Nhu Đoản tượng vừa có được, lão nhân Đại hộ pháp bỗng chộp cứng cả hai tay vào một đầu của Đoản Tượng, đoạn vận lực quát thật to:

- Mong Tổ sư anh minh hiển linh cho đệ tử cơ hội trùng chấn môn hộ.

Khai xuất!

Bằng một thủ pháp quái kỳ, cách lão nhân Đại hộ pháp dùng lực bỗng làm cho toàn thân Đoản Tượng tự phình to, cuối cùng thì tự bật xuất ở đầu ngoài của Đoản Tượng một ngọn cờ cũng hình ba góc và nhất là cũng vẽ to hai chữ Phích Lịch ở cả hai bên mặt của lá cờ.

“Bụp!”.

Hồng Bảo Kỳ ngỡ ngàng và vỡ lẽ:

- Phích Lịch Tịch Sơn kỳ?!

Lão nhân Đại hộ pháp đắc ý đáp lại:

- Không sai. Và chỉ với vật này lão phu mới đủ tư cách trùng chấn môn hộ, buộc Tư Mã Lạc phải từ bỏ ngay ý định gieo họa khắp võ lâm.

Những môn nhân Tịch Sơn môn cũng ngỡ ngàng về diễn biến này. Họ lần lượt nhìn cả hai lá cờ cơ hồ giống hệt nhau đang do hai nhân vật khác nhau cầm giữ mỗi người một ngọn.

Đại lão Hộ pháp đắc ý, nhẹ nhàng nâng cao ngọn Phích Lịch Tịch Sơn kỳ lên cao, ung dung hỏi nhân vật vẫn đang sở hữu một ngọn Phích Lịch Tây Sơn Kỳ tương tự:

- Tiểu lão nhi người có cần lão phu minh chứng đâu là Thượng Lệnh kỳ đích thực chẳng? Hoặc giả người nên tự lượng sức, hủy bỏ ngay Thượng Lệnh kỳ giả mạo và lập tức theo lão phu hồi sơn cùng Tư Mã Lạc tổ tường mọi hư thực? Người muốn thế nào?

Tuy bối rối nhưng lão nhân nọ vẫn nói cứng:

- Vật trên tay bốn nhân là do môn chủ tận tay giao phó, hiển nhiên không phải vật mạo nhận. Thế nên xin khuyên đại lão hộ pháp một câu là chớ miễn cưỡng vô ích. Nếu không ...

Đại lão hộ pháp bắt đầu di chuyển đến gần lão nhân nọ và bất thần bật cười thật to:

- Nói như người, Cang Nhu Đoản tượng này cũng là vật mạo nhận ư?

Đừng quên, vật này đã từng thất tung cùng sư phụ lão phu đã ngoài tám mươi năm, kể cả Tư Mã Lạc dù may mắn tiến nhập Linh Địa Tịch Sơn cũng thất vọng do không thể sở hữu vật này vốn ẩn tàng lệnh kỳ tối thượng của bốn môn.

Nói cách khác, với Thượng Lệnh kỳ này, lão phu kể như tạm quyền môn chủ.

Tiểu lão nhi người có thật muốn kháng lệnh chẳng? Nếu vậy. Ha ... Ha ... để lão phu cho người thấy một Thượng Lệnh kỳ đích thực sẽ có công năng lợi hại như thế nào. Xem đây!

Đại lão hộ pháp bật chồm đến và dùng Thượng Lệnh kỳ như vũ khí, quật thật mạnh vào phương vị đang đứng của lão nhân nọ.

“Ào ...”.

Lão nhân nọ hoàn toàn khiếp đảm, vùng kêu thất thanh, đồng thời bật tung người lao đi thật nhanh, chú ý tìm phương đào tẩu:

- Ối ... Phích Lịch Thiên Lô Tịch Sơn kỳ?!

“Vút!”.

Thấy vậy, đại lão hộ pháp thay vì đuổi theo ngay, lại cố tình chần chờ và dùng Thượng Lệnh kỳ ra lệnh cho các môn nhân Tịch Sơn môn:

- Bọn ngươi nữa, mau triệt thoái. Tất cả hãy cùng lão phu hồi sơn mau!!

Nhanh như lúc xuất hiện, họ triệt thoái tất cả, lưu lại phía sau họ là kết quả một cục diện đã do chính họ gây ra ...

23. Chương 23: Bối Đồ Kỳ Quần Hùng Phân Hóa Tịch Sơn Môn Độc Bá Võ Lâm

Sau một lúc lâu vẫn tiếp tục bàng hoàng với cục diện đã xảy ra và hiện lại một thảm trường có quá nhiều nhân mạng bị sát hại, Vệ Công Diện là người đầu tiên nhớ đến sự lộ diện của Hồng Bảo Kỳ:

- Hóa ra chính là người?! Hay lắm, có phải người đang chờ một lời cảm kích của Vệ mỗ, chứ ông môn nhân Hoa Sơn phải chăng, Hồng giáo chủ?

Hồng Bảo Kỳ gượng cười và lắc đầu:

- Nhị sư thúc xin đừng quá lời, kỳ thực ...

Vệ Công Diện lạnh lùng nạt ngang:

- Không dám, tề phái bản lãnh quá kém, đến nỗi nếu hôm nay không nhờ Hồng giáo chủ và quý giáo Thiết Xà tiếp trợ, chỉ e kể cả sinh mạng Vệ mỗ cũng khó vẹn toàn. Thế nên thật sự không dám nhận là có liên quan, càng không dám mơ nghĩ bản thân là Nhị sư thúc của Hồng giáo chủ.

Hồng Bảo Kỳ bối rối và ngơ ngác:

- Sao vậy Nhị sư thúc?

Một lần nữa Vệ Công Diện khẳng khái không nhận mối can hệ với Hồng Bảo Kỳ:

- Chẳng sao cả. Vì dù thế nào, bốn phái cũng chẳng thể vì tình riêng, dễ dàng bỏ qua hành vi luôn lạm sát người vô cớ gần đây của Hồng giáo chủ, với công phu Huyết Thủ Toái Bì trước đây chính miệng Hồng giáo chủ thừa nhận đã từng luyện. Thế nên ...

Công Tôn Minh, ngũ sư cô của Hồng Bảo Kỳ và cũng là ngũ sư muội của Vệ Công Diện chợt kêu lên, hầu như chủ ý ngắt lời Vệ Công Diện:

- Nhị sư huynh sao lại nói những lời này? Há lẽ sau bao ngày đồng hành cùng Thiết Xà giáo vẫn chưa đủ để nhị sư huynh tin hung đồ Huyết Thủ Ma Vương là nhân vật hoàn toàn khác, không hề do Hồng Bảo Kỳ sư diệt của chúng ta gây ra hay sao?

Hồng Bảo Kỳ cũng lập tức giải thích:

- Điều đó hoàn toàn là sự thật. Và tiểu diệt cũng xin thú nhận thế này, là toàn bộ công phu trước kia tiểu diệt đã tự phế hủy. Thế nên đích thực tiểu diệt tuyệt vô can với hung đồ Huyết Thủ Ma Vương gần đây.

Vệ Công Diện cười khẩy:

- Bảo đã tự phế bỏ võ công nhưng kỳ thực bản lãnh của Hồng giáo chủ lúc này là thế nào, điều này ai cũng rõ. Dù sao, ân tiếp trợ hôm nay, Vệ mỗ hứa sẽ có ngày đền đáp. Nhưng cũng từ lúc này trở đi xin Hồng giáo chủ đừng nhận hay tự xưng là tiểu diệt với Vệ mỗ nữa. Nếu được như thế, chẳng những riêng Vệ mỗ

mà toàn phái Hoa Sơn sẽ thêm cảm kích Hồng giáo chủ bội phần. Còn bây giờ, xin có lời cáo biệt, hy vọng không bị Hồng giáo chủ chê trách là thiếu lễ độ.

Thái độ của Vệ Công Diện khiến Công Tôn Minh bất bình:

- Nhị sư huynh thật cố chấp. Nhưng dù sao nhị sư huynh cũng là chưởng môn nhân, định đoạt thế nào là tùy nhị sư huynh. Riêng phần muội, đành xin nhị sư huynh lượng thứ. Vì muội muốn tiếp tục đồng hành cùng Bảo Kỳ, chỉ là để giúp Bảo Kỳ minh oan, hầu không còn bị ai khác nữa dù vô tình hay hữu ý, ngộ nhận Hồng Bảo Kỳ là Huyết Thủ Ma Vương. Xin có lời cáo từ.

Vệ Công Diện không nói không rằng, chỉ lẳng lặng cùng một ít đệ tử còn lại thu nạp thi thể các đệ tử xấu số và vùi vàng lỵ khai.

Hồng Bảo Kỳ nhìn theo và thở dài:

- Hồng Bảo Kỳ này biết phải hành động thế nào để xóa bỏ ác cảm của nhị sư thúc đối với bản thân đây?

Trang Duy Nhật chợt lên tiếng:

- Nào chỉ riêng phái Hoa Sơn? Vì Trang mõ e sẽ chẳng ai tin Hồng giáo chủ không là Ma Vương Huyết Thủ.

Hồng Bảo Kỳ động tâm quay lại:

- Kể cả Trang tiên bối cũng không tin ở văn bối sao? Vậy thì lẽ nào cái chết của Vũ Lâm đại sư, theo Trang tiên bối, cũng do văn bối gây ra?

Trang Duy Nhật lắc đầu:

- Thú thật, mõ không hề tin Hồng giáo chủ có bản lãnh phân thân, vừa cùng mọi người đối phó Tịch Sơn môn ở đây vừa là hung thủ thi triển tà công Huyết Thủ gây thảm hại cho đại sư Vũ Lâm. Tuy nhiên, từ lâu nay khắp giang hồ đều định ninh chỉ một mình Hồng Bảo Kỳ là am hiểu tà công này, thật khó thuyết phục để mọi người dễ dàng tin ngay Huyết Thủ Ma Vương là nhân vật khác.

Nhị lão hộ giáo Thiết Xà lập tức có phản ứng, cả hai lần lượt lên tiếng cơ hồ phụ họa nhau:

- Trang các hạ nói có đúng như thâm tâm đang nghĩ chăng? Vì Vũ Lâm Không Động phái thảm tử hiển nhiên là do công phu Huyết Thủ Toái Bía gây ra và càng hiển nhiên thêm, hung thủ lại không là giáo chủ tệ giáo. Há lẽ như thế chưa đủ minh chứng giáo chủ bốn giáo không hề là Huyết Thủ Ma Vương.

Còn điều gì thuyết phục hơn?

- Không sai. Hồng giáo chủ bốn giáo từ lâu nay luôn cận kề bọn lão phu.

Bất luận thế nào giáo chủ bốn giáo cũng chưa từng là Ma Vương Huyết Thủ. Vì thế, bất chấp mọi người nghĩ gì, toàn thể võ lâm các phái nghi ngờ thế nào thì bọn lão phu vẫn tuyệt đối tin và tín nhiệm Hồng giáo chủ. Và dĩ nhiên đây là cơ hội để bốn giáo Thiết Xà quang môn phục hưng, lập lại uy danh đã từng để mất tám mươi năm trước.

Các nhân vật đường chủ Thiết Xà giáo cũng lập tức cùng nhau tiến đến và cúi đầu trước Hồng Bảo Kỳ:

- Giáo chủ. Bấy lâu nay huynh đệ bọn thuộc hạ vẫn chưa thật sự thuận phục giáo chủ, phần nào cũng do giáo chủ luôn giữ kín chân diện lai lịch.

Nhưng lúc này thì khác rồi, vì đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục giáo chủ nên từ nay bọn thuộc hạ nguyện xin tận trung, thể đồng sinh tử cùng giáo chủ, dù phải lao vào rừng đao núi kiếm quyết chẳng chau mày khiếp sợ.

Lạc Yển Chi cũng lên tiếng:

- Bảo Kỳ huynh. Muội cũng tin tưởng và nguyện từ nay luôn đồng hành cùng huynh, tận diệt Thần Ung bang, báo thù cho Thiết Xà giáo và cũng là báo phục gia thù của muội.

Hồng Bảo Kỳ phấn khích lập tức nâng cao Thiết Xà trượng:

- Đa tạ sự hậu thuẫn của chư vị, Hồng Bảo Kỳ tại hạ nhờ đó cũng thấu suốt, một khi bản thân không là Huyết Thủ Ma Vương thì chẳng có gì phải lo sợ. Thế nên từ nay tại hạ sẽ dùng diện mạo thật, nguyện không phụ lòng kỳ vọng của mọi người. Nhất là vì võ lâm, quyết diệt trừ hung đồ Ma Vương Huyết Thủ, là nhân vật có liên can phái Không Động.

Các tăng nhân đệ tử phái Không Động cùng giết mình:

- Hồng giáo chủ không được hồ đồ.

- A di đà phật, lẽ nào Hồng thí chủ nhẫn tâm đề quyết điều kinh thiên động địa ấy cho đệ phái Không Động.

Vũ Diệc đại sư, trưởng môn phái Hoa Sơn cũng phẫn nộ lên tiếng:

- Tuy Hồng giáo chủ có ân cứu mạng nhưng nếu vì thế mà đề quyết một điều không hề có cho bốn phái thì lão nạp Vũ Diệc đây thà chết để trả lại sinh mạng, quyết không chịu sủ nhục.

Hồng Bảo Kỳ cười cười, quay qua nói với Trang Duy Nhật:

- Trang tổng quản từng khuyên tại hạ tìm đến Minh Nhiên cốc, đúng không? Tại hạ đã đến, đã được Vũ Diệc trưởng môn đây tiếp nhận. Tuy nhiên, ngay đêm đầu tiên tại hạ được Không Động phái cho dung thân, cũng đêm ấy xuất hiện một cao tăng tự nhận là người của Không Động phái. Cao tăng này lại còn bảo sẽ giúp tại hạ dần hóa giải tà công nếu như tại hạ chấp thuận đọc lại toàn bộ khẩu quyết kinh văn Huyết thủ. Ngờ đâu, khi đã đọc xong, tại hạ lập tức bị cao tăng nọ phỉ bợ vô công, kể đó còn toan kết liễu tại hạ. Chỉ nhờ may, tại hạ tạm thoát chết, đổi lại là bị lạc vào phạm vi Tử Bán Dạ tột cùng hung hiểm của cốc Minh Nhiên. Và giờ đây, thú thật, ngay lần đầu được tin trên võ lâm đã xuất hiện một Ma Vương Huyết Thủ, tại hạ không thể không nghĩ ngay đến cao tăng ấy.

Những nhân vật Không Động phái lại có phản ứng. Họ hồ hởi loạn xạ, nhất quyết không chịu tin vào lời của Hồng Bảo Kỳ:

- Cho dù điều đó là có thật thì hung đồ cũng không đủ ác tâm sát hại chính Vũ Lâm đại sư bá. Vì đây là hành vi khi sư diệt tổ, tội ác khó dung.

Hồng Bảo Kỳ vẫn cười cười, chỉ nói với một mình Trang Duy Nhật:

- Tại hạ đã nói hết những gì cần nói, chủ ý mong Trang tổng quản nên tự xem lại các nhân vật cùng hện nhau liên minh đối phó Kiều gia. Vì cao tăng nọ không thể hay biết sự xuất hiện của tại hạ ở cốc Minh Nhiên nếu như vô can với các nhân vật liên minh cùng Trang tổng quản. Riêng phần tại hạ, với trọng trách là giáo chủ Thiết Xà giáo, kể từ nay bốn giáo kể như công nhiên tái xuất giang hồ. Tuy chủ tâm không cùng các võ phái đối đầu, nhưng nếu các phái vô cớ mạo phạm, tại hạ vì tự vệ, nhất định sẽ không khoanh tay thút thủ.

Trừ Phi, Ha ... Ha ... trừ phi có bất kỳ ai đủ lý lẽ lẫn bằng cứ chứng minh tại hạ là hạng ác đồ thiên lý bất dung, thì khi đó tại hạ quyết tự xử, trả lại công đạo cho võ lâm. Xin cáo từ. Ha ... Ha ...

Thiết Xà giáo ly khai với võn vẹn chỉ có một giáo chủ và bảy giáo đồ, có thêm chẳng là hai nữ nhân nữa, là Công Tôn Minh và Lạc Yển Chi.

Đang đi Lạc Yển Chi chợt hỏi Hồng Bảo Kỳ:

- Phải chăng ngay lúc này chúng ta dù chỉ ngần này người vẫn đi đến tổng đàn Thần Ung bang?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Thực lực của chúng ta chưa đủ, tiến đến tổng đàn Thần Ung bang lúc này là thất sách. Nhưng muốn tăng thêm thế lực, vì không thể trông cậy vào thất phái hoặc ở Kiều gia, ngu huynh đã có sẵn một chủ ý. Yển Chi muội có còn giữ thanh tiểu kiếm độ nào chăng?

Lạc Yển Chi gật đầu và lấy thanh tiểu kiếm ra, giao cho Hồng Bảo Kỳ:

- Muội đã nhớ lại, tiêu ký Kim Mai ở trên thân tiểu kiếm là biểu đạt cho Kim Mai tiên tử. Bảo Kỳ huynh định tăng thêm thế lực nhờ vào thanh tiểu kiếm này như thế nào?

Hồng Bảo Kỳ cười cười, cắt luôn thanh tiểu kiếm Kim Mai vào người:

- Kim Mai tiên tử chính là tổ sư khai sang phái Hải Hà. Từ lâu nay, vì sự thất tung của tổ sư, phái Hải Hà cam đành khuất thân sống ẩn cư. Nhưng nếu ngu huynh đủ bản lãnh giúp họ toại nguyện, họ sẽ có cơ hội xuất thế và mong rằng họ sẽ giúp chúng ta đối phó Thần Ưng bang?

Công Tôn Minh ngạc nhiên:

- Nếu Hải Hà phái từ lâu thoái ẩn, hải tử ngươi nhờ may mắn gì đã gặp họ? Tuy nhiên, nếu được Hải Hà phái tiếp lực, quả là điều vượt ngoài mong muốn của chúng ta lúc này.

Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Ngũ sư cô vẫn lo ngại tiểu diệt khó thể đương đầu nếu cứ bị vô lâm để quyết là hung đồ Ma Vương Huyết Thủ?

Công Tôn Minh trầm tư gật đầu:

- Vô lâm là chốn đầy thị phi, kèm theo đó là mọi hiểm nguy chực chờ nếu bản thân hải tử vẫn là đối tượng cho họ nghi ngờ.

Nhị lão hộ giáo tiếp lời:

- Còn những đồ kị nữa. Hãn Công Tôn Nữ hiệp khó thể phủ nhận đây là nguyên nhân khiến lệnh sư huynh Vệ Công Diện tỏ thái độ với Hồng giáo chủ.

Công Tôn Minh kinh ngạc:

- Nhị lão cũng nhận thấy điều đó ư? Không sai, vì theo tiểu nữ, nhị sư huynh Vệ Công Diện quả thật vì đồ kị nên cố tình bỏ qua mọi chứng cứ cho thấy Bảo Kỳ không hề là Huyết Thủ Ma Vương. Và có thể nói, nếu quý giáo Thiết Xà lần này nhờ tị diệt Bảo Kỳ, lấy lại uy danh thừa nào, thì sẽ là nguyên nhân khiến nhiều nhân vật nữa đồ kị. Như vậy, tốt hơn hết hãy sớm diệt trừ hung đồ Ma Vương, giúp vô lâm minh bạch thực hư. Vì càng chậm chỉ càng khiến Bảo Kỳ gặp nhiều phiền toái khó thể lường hết hậu quả.

Hồng Bảo Kỳ lo ngại, vội bảo:

- Đã vậy, chúng ta nên mau đến phái Hải Hà. Có thêm họ hậu thuẫn, mối lo ngại của ngũ sư cô dù đúng cũng giảm thiểu rất nhiều. Đi nào.

Chợt có tràng cười vọng đến:

- Ngươi nên lo thân ngươi thì hơn. Vì ngay tại đây lúc này sẽ là thời khắc cuối cùng của Hồng Bảo Kỳ ngươi. Ha ... Ha ...

Và có một lão nhân thật cao niên chợt xuất hiện.

“Vút!”.

Hồng Bảo Kỳ nhìn ra lão nhân ấy:

- Với Phích Lịch Bồng Thiên Lô đang giữ trong tay, tôn giá chính là môn chủ Tịch Sơn môn, tính danh Tư Mã Lạc?

Cầm một đoản bồng màu đỏ chót, lão nhân nọ cười đắc ý:

- Nếu đã nhận ra Thiên Lô Phích Lịch Bồng, ắt Hồng Bảo Kỳ ngươi cũng quá rõ công phu Thiên Lô Phích Lịch Bồng lợi hại như thế nào, đúng không?

Đã vậy, đây là hai con đường để ngươi thay thế chín nhân vật còn lại, bằng hữu của ngươi và mau mau quyết định. Một là thuận theo bốn môn chủ, trở thành thuộc hạ Tịch Sơn môn, mãi mãi tuân theo mọi sai xử của bốn nhân, chỉ như thế cả mười người bọn ngươi mới có cơ hội tiếp tục sống. Hoặc hai là, Ha ... Ha ... bất luận ai dám nghịch ý bốn môn chủ đều phải chết. Ha ... Ha ...

Hồng Bảo Kỳ thâm kinh tâm, lập tức tự tiến ra, một tay giăng ngang thanh Thiết Xà trượng, quả quyết đáp thay mọi người:

- Đương nhiên bốn giáo chủ chẳng bao giờ thuận theo con đường thứ nhất, chỉ vì trợ trụ vi ngược, gây thêm đại họa cho võ lâm. Tuy nhiên, nếu lão muốn kết liễu ngàn ấy nhân vật vừa là bằng hữu vừa là thuộc hạ của bốn giáo chủ ở đây thì điều tiên quyết là hãy chứng tỏ đủ bản lãnh kết liễu Hồng Bảo Kỳ này trước. Xin được lĩnh giáo công phu Thiên Lô Phích Lịch của Tư Mã môn chủ.

Lão Tư Mã Lạc càng thêm ngạo nghễ:

- Nghe nói người cũng có một ít thành tựu, nhất là về Xích Luyện Thiết Thủ tuyệt công. Chẳng trách ngay lúc này người có thái độ như một kẻ vì chưa thấy quan tài nên chưa sa lụy. Được, bốn môn chủ sẽ cho người biết lợi hại. Vì nếu không thu nhập được người, bốn môn chủ còn trông mong gì thu nhập hết quần hùng, độc bá võ lâm, chiếm danh Minh Chủ? Nào, tiến lên đi, Ha ...

Ha ...

Hồng Bảo Kỳ hạ thấp giọng căn dặn mọi người:

- Bất luận thế nào xin mọi người chớ vội manh động. Vì chỉ cần một mình tại hạ đối phó là đủ. Nào, lùi mau về một bên và hãy cẩn trọng, tự lo cho bản thân.

Nhưng Hồng Bảo Kỳ chưa kịp xuất lực thì lão Tư Mã Lạc đột nhiên tung ngọn Phích Lịch Bổng, nhắm vào một cội cây xa cách đó năm trượng để quật một chiêu thị uy:

- Chớ nhiều lời. Trái lại, hãy nhìn và nên tự lượng sức trước khi quá muộn.

Khai xuất!

“Viu ...”.

Từ Phích Lịch Bổng Thiên Lô lập tức vọt bắn ra một quả cầu khí phát quang đỏ chói, va thẳng vào cội cây.

“Bùng!!!”.

Sự chấn chạm làm thân cây rung động và tự phát hỏa “Phùng ... Phùng”.

Tiếp đó, mọi diễn biến xảy ra thật nhanh, chỉ nháy mắt là cả cội cây vụt cháy thành than, hoàn toàn trái ngược với nguyên tàn lá cây hãy còn xanh mơn mớn.

Tàn cây xanh lúc này trở nên quá nặng, lập tức quật ập xuống “Rào ... Rào ... Âm!!!”.

Chỉ lúc này, ngọn lửa tự bùng phát mới bắt đầu thiêu cháy từng chiếc là một, tạo thành một ngọn lửa thật to “Rào ... Rào ...”.

Hoàn toàn chấn động trước lối phô diễn công phu lợi hại của lão Tư Mã Lạc, mọi người, kể cả bản thân Hồng Bảo Kỳ chỉ còn mỗi một phản ứng là trợn to mọi ánh mắt nhìn vào ngọn lửa dù quái kỳ nhưng tột cùng uy lực.

Tuy nhiên, ngay khi có thể trấn định, Hồng Bảo Kỳ ngẩng mặt cười vang:

- Hảo công phu. Tuy nhiên, nếu tôn giá toan dùng uy vũ, khiếp phục quần hùng, hầu trở thành võ lâm Minh Chủ thì chỉ là hành động thiển cận, thiếu suy xét. Bởi tà bất thắng chính và đạo lý này tại hạ là người đầu tiên dù biết phải chết vẫn quyết chứng minh. Xin được lĩnh giáo tuyệt học của tôn giá. Ha ...

ha ... Đỡ!

Hồng Bảo Kỳ bật người lao đến, vũ lộng ngay một chiêu Thiết Xà trượng “Ào ...”.

Đổi lại, lão Tư Mã Lạc cũng bật chồm đến, lạnh lùng thi triển ngay một chiêu Phích Lịch Thiên Lô:

- Người muốn chết!!

“Vù ...”.

“Âm!!!”.

Hồng Bảo Kỳ tái mặt vì bị kích lùi khá xa, là cơ hội cho lão Tư Mã Lạc tiếp tục xuất kinh cùng với thái độ thần tốc lao đến:

- Hãy mau nằm xuống!!

“Ào ... Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ vội thi triển thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, lo tránh chiêu thật nhanh:

- Không dễ như thế đâu!

“Vút!”.

Chiêu kinh bị hụt, nện thật mạnh xuống nền đất vô tội.

“Ầm!!”.

Đó là cơ hội cho Hồng Bảo Kỳ ngay khi hiện thân, lập tức giáng một Thiết Xà trượng vào lão Tư Mã Lạc:

- Đến lượt tại hạ đây. Trúng!!

“Vù ... Vù ...”.

Lão Tư Mã Lạc dù bất ngờ thì vẫn không nao núng, trái lại cứ tiếp tục lạnh lùng tung Bổng, thi triển một chiêu Thiên Lô Phích Lịch:

- Quả nhiên đúng như được bẩm báo, tiểu tử ngươi còn có bản lĩnh lẩn tránh, thoát chiêu, nhanh như lũ gián sợ ban ngày. Đỡ này!

“Bùng!!”.

Bản lĩnh của lão Tư Mã Lạc quá lợi hại, Hồng Bảo Kỳ dù là người tiên xuất chiêu công, là chủ động, thế nhưng vẫn bị kích lùi sau khi chạm phải một chiêu kể như chỉ là phản ứng lúc cấp bách của lão.

Đã vậy, vì lại chiếm tiên cơ, lão Tư Mã Lạc cười ngạo nghễ khi tiếp tục bắt chồm đến:

- Lần này thì ngươi đừng mong thoát. Ha ... Ha ...

“Ào ... Ào ...”.

Hồng Bảo Kỳ tiên bảo kỳ thân, đành thi triển Khoái Mã Bộ Thiên Hành để tránh chiêu.

“Vút!”.

Lão Tư Mã Lạc lần này dường như đã có tiên liệu nên cũng kịp thời thu chiêu, không để chiêu bổng chấn chạm xuống nền đất một cách hoài phí như lúc này. Và lập tức lão bảo nguyên thủ nhất, quyết chờ và tin chắc thế nào Hồng Bảo Kỳ cũng bắt đồ hiện thân để xuất trượng chiêu.

Hồng Bảo Kỳ lần này chợt hiện thân với vị thế từ trên cao quật áp xuống một trượng kinh:

- Mau đỡ!!

“Vù ... Vù ...”.

Lão Tư Mã Lạc vùng thất sắc, lần đầu tỏ lộ cử chỉ cuống cuống khi tìm cách đảo tránh thật nhanh qua một bên.

“Vút!”.

Đến lượt Hồng Bảo Kỳ hụt chiêu, quật luân Thiết Xà trượng, xuống đất, khoét thành một lỗ sâu hoắm, đồng thời cũng làm bản thân Hồng Bảo Kỳ chao đảo do bị lực phản chấn bức dội.

“Bùng!!”.

Lão Tư Mã Lạc lấy lại vẻ đắc ý vì có cơ hội bật nhào và hất mạnh Thiên Lô Phích Lịch bổng công phu:

- Lần này đúng là Hồng Bảo Kỳ ngươi tự nạp mạng. Hãy xem chiêu!

“Ào ...”.

Nhưng chẳng ai có thể ngờ Hồng Bảo Kỳ lại có thân bộ pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành tột cùng lợi hại. Vì thế, dù lâm nguy và phải hành động trong lúc thật, khẩn trương thì chỉ cần một lượt lắc vai đảo người là Hồng Bảo Kỳ ung dung thoát:

- Vị tất như tôn giá quả quyết!

“Vút!”.

Lão động tâm, lập tức thu chiêu.

Vừa lúc này, Hồng Bảo Kỳ lại nhanh chóng tái xuất lộ nhân ảnh, hiện thân ở bên tả của lão và tận lực tung tả kinh:

- Tiếp chiêu!!

“Ào ...”.

Lão giật mình, dù vậy vẫn kịp hoành ngang Phích Lịch Bổng, bật tung một quả cầu khí đỏ ối cho chạm vào chưởng lực của Hồng Bảo Kỳ:

- Thân thủ người khá đấy, đúng là hậu sinh khả úy. Đỡ!!

“Ầm! Ầm!”.

Lão bị kích lùi, khiến thần sắc có phần nào hoang mang:

- Hảo công phu. Là tuyệt kỹ của Thiết Xà giáo chăng? Danh xưng là gì?

Hồng Bảo Kỳ cũng lão đảo lùi và chưa kịp mở miệng đáp lại thì phát hiện lão Tư Mã Lạc tuy vờ hỏi nhưng liền lúc đó đã ngấm ngầm bật tung một bổng thần tốc.

“Ào ...”.

Thán phục thân thủ quá ư tuyệt phẩm của lão, Hồng Bảo Kỳ đành tiên bảo kỳ thân, vội di hình hoán vị tránh chiêu:

- Tôn giá có bản lĩnh quá thượng thừa, cơ sao không dùng bản lĩnh này tạo phúc cho võ lâm?

“Vút!”.

Bị huyệt chiêu, lão Tư Mã Lạc dần động nộ:

- Phế thuyết! Võ lâm chỉ toàn lũ người vô dụng, tại sao bốn môn chủ phải lo tạo phúc cho họ? Trái lại, chỉ cần họ nhất nhất thuận phục, tôn xưng bốn môn chủ là Minh Chủ, đấy chính là họ tự tạo phúc. Nhược bằng bất thuận.

Ha ... Ha ... nghịch ngỗ giả vờ, cũng như bọn người, họ phải chết. Xem đây!

Ha ... Ha ...

Lão lại hất bổng Phích Lịch, nhưng thay vì đối phó Hồng Bảo Kỳ thì do vô khả phát hiện phương vị của Hồng Bảo Kỳ lúc này ở đâu, lão tung một quả cầu khí đỏ ối đầy uy lực vào nhóm các nhân vật đồng hành cùng Hồng Bảo Kỳ.

“Ào ... Ào ...”.

Cử chỉ của lão khiến Hồng Bảo Kỳ kinh hãi kêu thất thanh:

- Mọi người hãy cẩn trọng. Ôi ... sao lại xuất lực đối phó? Hãy tránh mau!

Cùng một lúc với tiếng Hồng Bảo Kỳ kêu, năm nhân vật ngũ đường chủ Thiết Xà giáo vì vô tình đứng ngay phía ngoài, lại là hướng bị lão Tư Mã Lạc quật quả cầu khí nhắm đến, nên cả năm lập tức hợp lực phát kinh với thái độ như thể tin chắc sẽ đủ để chi trì, thậm chí còn có thể hóa giải và đối phó quả cầu khí màu đỏ.

“Ào ...”.

“Vù ...”.

Tiếng chấn chạm vụt xé nó như tiếng sấm động thật kinh hãi.

“Ầm!”.

Thật lạ, khác với hai lần đã cùng Hồng Bảo Kỳ chạm chiêu khiến quả cầu khi chưa lần nào tự bùng phát thành ngọn lửa, nhưng lại giống hệt lần đầu lão Tư Mã Lạc dùng công phu này phô diễn về thiêu cháy một cội cây, quả cầu khi lần này sau tiếng chấn chạm liền bùng phát lên cả một quãng lửa, ngay lập tức thiêu cháy ít nhất là hai trong năm nhân vật ngũ đường chủ Thiết Xà giáo.

“Phùng! Phùng!”.

Hai nhân vật nọ bị phát cháy như hai ngọn đuốc sống:

- Ôi ...

- A ... a ...

Những nhân vật còn lại thấy vậy đều rung động, lập tức cùng nhau xông ồa lên, quyết tìm đủ cách giúp hai nhân vật nọ ngừng cảnh sẽ bị thiêu cháy đến chết.

Hồng Bảo Kỳ cũng bất thần xuất hiện cạnh họ nhưng đành vô kế khá thì vì hai ngọn đuốc sống chẳng những không còn mở miệng kêu thêm gì nữa mà cả hai còn cùng nhau lần lượt gieo ngã xuống thật nặng nề.

“Huych! Huych!”.

Mục kích thảm trạng này Hồng Bảo Kỳ đành để tâm trạng rơi vào cơn cuồng nộ, tương tự lúc Hồng Bảo Kỳ mục kích tận mắt Lôi Điện - đệ tử phái Hoa Sơn bị Tịch Sơn môn quật vỡ đầu chết thảm. Hồng Bảo Kỳ vùng quay lại hai mắt long song sọc đảo tìm lão Tư Mã Lạc:

- Lão thật độc ác, sát nhân một cách vô cớ, hành vi này so ra nào kém gì Huyết Thủ Ma Vương. Bốn giáo chủ quyết báo thù này, đồng thời cũng vì võ lâm tiêu trừ đại họa.

Nhưng cảnh trạng lại diễn ra đúng hệt lúc Hồng Bảo Kỳ dù cuồng nộ vì mục kích cái chết thê thảm của Lôi Điện và liền sau đó có cơ hội kịp trấn định, ngưng ngay cơn cuồng nộ. Vì lần này, ngay khi dứt lời, Hồng Bảo Kỳ toan phát tác, mặc tình buông thả sát cơ chực đến theo cơn cuồng nộ thì lập tức nghe thấy lão Tư Mã Lạc phát tay và cười độc ác:

- Người toan liều mạng, cùng bốn môn chủ một phen sinh tử ư? Rất tiếc, hạg có bản lãnh như ngươi, bốn môn chủ rất có cao hứng, nhất định phải thu phục. Giờ thì chọn đi, chỉ cần một mình ngươi ngỏ lời thuận phục, bọn họ sẽ vô sự bằng an, còn ngược lại, Ha ... Ha ... tất cả ắt phải chết, dù ngọc dù đá cũng phải nát thành tro. Ha ... Ha ...

Nhiều lão nhân môn hạ Tịch Sơn môn bất chợt cùng hiện thân, chứng tỏ họ đã có lệnh ẩn phục từ lâu nhưng chẳng để ai phát hiện.

Đột ngột bị vây hãm, những nhân vật đồng hành cùng Hồng Bảo Kỳ đều biến sắc, tự hiểu hiểm cảnh như đã cận kề và chực chờ.

Hồng Bảo Kỳ để tan biến ngay cơn cuồng nộ, thay vào đó vì lo lắng nên khẽ lên tiếng hỏi mọi người:

- Tại hạ không hề muốn trợ trụ vi ngược, đem thân làm khuyến mã cho người. Tuy vậy, vì sinh mạng của tất cả, xin tùy chư vị định đoạt, phần tại hạ quyết chẳng tham sinh úy tử.

Ngũ đường chủ Thiết Xà giáo dù chỉ còn lại ba nhưng họ vẫn chung khẩu đồng tử, cùng khẳng khẳng bảo:

- Vì sự tồn vong của bốn giáo, hậu quả sẽ khó lường nếu giáo chủ cam tâm để ác nhân khuất phục. Chúng thuộc hạ không ngại chết và chỉ cần giáo chủ quả quyết một lời, là hãy liệu cách thoát, tự bảo toàn sinh mạng, hầu mong một ngày lại có cơ hội giúp bốn giáo quang hưng phục môn thì bọn thuộc hạ dù chết vẫn can tâm.

Nhị lão hộ giáo cũng phụ họa:

- Trợ trụ vì ngược là tự lưu ác danh muôn thừa. Và như thế bốn giáo vẫn mãi chẳng có cơ hội lập lại uy danh thừa xưa. Mong giáo chủ cặn suy, bọn thuộc hạ thà đồng sinh đồng tử, quyết không để ác nhân khuất phục.

Tư Mã Lạc cười lạnh:

- Bọn ngươi thật ngu muội, nếu đã muốn chết, bốn môn chủ đâu thể hẹp lượng, không cho bọn ngươi toại nguyện. Mau lập trận Phích Lịch Khốn Quần Ma.

Những môn nhân Tịch Sơn môn lập tức tản khai, càng thít chặt vòng vây, không chừa một lối thoát nào dù nhỏ.

Hồng Bảo Kỳ thần chấn động, nhất là do Lạc Yến Chi cùng ngũ sư cô Công Tôn Minh. Ngờ đâu, tự Công Tôn Minh chợt lên tiếng mắng lão Tư Mã Lạc:

- Dã tâm của lão, cùng những hành vi độc ác, xem thường sinh mạng của đồng đạo võ lâm, ắt có ngày lão tự chuốc hậu quả thảm khốc, với ta sẽ là người kế tiếp, sau Hồng Bảo Kỳ, thà chết quyết không bị lão khuất phục.

Hồng Bảo Kỳ phấn khích, vội hỏi Lạc Yến Chi:

- Yến Chi muội ...

Đã đoán hiểu ý tứ, Lạc Yến Chi vội lên tiếng, không một chút miễn cưỡng:

- Ai chẳng phải chết một lần. Muội cũng vậy, thế nên quyết không để bọn ác ma toại nguyện.

Vững tâm, Hồng Bảo Kỳ vội bảo:

- Đã vậy, tất cả hãy mau hiệp lực chỉ lo đối phó mỗi một mặt hậu. Còn phía trước và hai bên tả hữu cứ để Hồng Bảo Kỳ này ứng phó. Nào, nếu đã đồng lòng thì tiến hành ngay.

Mọi người đang rục rịch chuyển động thì lão Tư Mã Lạc bật gầm vang:

- Tất cả mau xông lên. Giết!!!

Và lão là nhân vật đầu tiên bật lao như tia chớp về phía Hồng Bảo Kỳ:

- Mau nạp mạng!!!

Lão tung Thiên Lôi Phích Lịch Bổng “Ào ... Ào ...”.

Cùng lúc này các môn nhân Tịch Sơn môn cũng từ từ phía cuộn lao vào, sát khí bùng bùng, như muốn gây một thảm trạng vô tiền khoáng hậu:

- Bọn ngươi muốn chết!!!

- Giết! Giết! Ha ... Ha ...

“Ào ... Ào ...”.

“Vù ... Vù ...”.

Hồng Bảo Kỳ vụt chuyển Thiết Xà trượng từ hữu thủ sang tả thủ và thần tốc quật hữu kinh vào ngay quả cầu khí đỏ ối chính là công phu Thiên Lôi Phích Lịch của lão Tư Mã Lạc:

- Lão ma cũng phải nạp mạng. Khai chiêu!!

“Vù ... Vù ...”.

Những nhân vật Thiết Xà giáo cùng Công Tôn Minh và Lạc Yến Chi cũng lo xuất lực đối phó với vòng vây môn nhân Tịch Sơn môn có nhân số đông hơn:

- Thà chết quyết không khuất phục. Đỡ!!

- Xem chiêu!!!

- Mau hợp lực lại. Đánh!!

“Ào ... Ào ...”.

“Vù ... Vù ...”.

Cục diện nhất thời hỗn loạn nhất là khi chuông kinh của Hồng Bảo Kỳ chấn chạm cùng quả cầu khi Phích Lịch Thiên Lôi “Ầm!!”.

Dư kinh phát tán khiến Hồng Bảo Kỳ chao đảo. Bù lại, lão Tư Mã Lạc vùng thất sắc do phát hiện quả cầu khi Thiên Lôi Phích Lịch đã bị Hồng Bảo Kỳ lần này hóa giải dễ dàng:

- Hảo công phu. Hóa ra bốn môn chủ chưa đánh giá đúng hết bản lĩnh của người. Mau phát động trận Phích Lịch, dùng Thiên Lôi đạn hủy diệt tất cả.

Giết! Ha ... Ha ...

Chợt xuất hiện một tràng cười khác, thoát nghe cứ ngỡ là muốn phụ họa cùng tràng cười của lão Tư Mã Lạc:

- Có thể tiến nhập Linh Địa Tịch Sơn, đắc thành sở nguyện như tổ sư hàng ước ao, quả không hổ danh môn chủ bốn môn Tịch Sơn. Tuy nhiên, Ha ... Ha ...

dùng những điều đó như vũ lực, mong độc bá giang hồ, Tư Mã Lạc người không nghĩ đã đi ngược lại chủ trương tôn chỉ của tổ sư hay sao? Thượng Lệnh kỳ ở đây, kiến lệnh như kiến nhân, truyền cho bốn môn, bất luận là ai, cũng hay mau đình thủ. Ha ... Ha ...

Lão Lục Xảo xuất hiện với ngọn Phích Lịch Tịch Sơn kỳ trên tay, làm mọi người đương diện đều hoang mang ngỡ ngàng nhưng chia thành hai nhóm với hai tâm trạng trái ngược nhau.

Hồng Bảo Kỳ hớn hỏ gọi:

- Lục Xảo lão trượng đều thật đúng hành vi toàn bộ cảnh đồ sát khắp võ lâm của quý môn chủ Tư Mã Lạc.

Lão Tư Mã Lạc thì hậm hực và cuồng nộ bật quát:

- Đại sư huynh quyết cùng đệ đối đầu thật sao? Vậy nói đi, tổ sư trước lúc tiến nhập Trung Nguyên có thân phận gì? Và vì nguyên nhân nào tổ sư đành phải thất vọng, bỏ ý định kiến tạo Sơn Hải cung, đồng thời ngậm ngùi nhìn đệ tử tự phân khai thành hai môn phái hữu biệt, một Tịch Sơn môn và một phái Hải Hà?

Và có sự xuất hiện của Phích Lịch Tịch Sơn kỳ, các môn nhân Tịch Sơn môn đành đành hoãn lại ý định phát động thế trận Phích Lịch và dùng Thiên Lôi đạn, khiến nhóm nhân vật phía Hồng Bảo Kỳ được chuyển ngay từ nguy sang an. Huống hồ đây lại là lúc lão Lục Xảo cất giọng sang sang thốt lên những lời chính khí, đầy hiệp nghĩa:

- Lỗi không phải ở sư phụ hoặc ở nhị sư cô. Trái lại, hẳn Tư Mã Lạc người thừa biết nguyên nhân khiến tổ sư không muốn tiến hành kiến tạo một Hải Sơn cung tại Trung Nguyên chỉ vì đã minh bạch mọi sở học của các võ phái Trung Nguyên ít nhiều cũng có những thành tựu nhất định, dĩ nhiên là lợi hại khó lường. Còn thêm nữa là thời đó ở Trung Nguyên lại có sự xuất hiện của Huyết Thủ Ma Vương, một nhân vật mà chính tổ sư cũng thừa nhận không đủ bản lĩnh đối phó. Ý niệm độc bá võ lâm của Tư Mã Lạc người là sai. Còn về việc phải phân khai thành hai môn phái ư? Đây là do số phận và kể cả sư phụ lúc lập ra Tịch Sơn môn cũng không nhằm ý đồ đầy dã tâm như người lúc này. Có lẽ vì thế, chỉ do số trời run rủi mới khiến Phích Lịch Tịch Sơn kỳ rơi vào tay lão phu. Trừ phi Mã Tư Lạc người dám phủ nhận, cũng là hành vi phản bội sư tổ.

Đúng chẳng?

Lão Tư Mã Lạc bật cười sảng sặc:

- Đại sư huynh hiểu như vậy là sai rồi. Huống hồ nào phải đại sư huynh, mà chính là đệ đã có cơ hội an toàn tiến nhập Tịch Sơn Linh Địa. Ở đây, đệ còn là người duy nhất tiếp nhận di lệnh của tổ sư, là điều đệ đang tận lực thi hành. Tuy nhiên có một điều đại sư huynh nói không sai. Tổ sư năm xưa chưa dám vọng động, quả thật chỉ vì ngại Ma Vương Huyết Thủ. Còn sư phụ và nhị sư cô sở dĩ duyên phận không thành, đành tự phân khai thành hai môn phái cũng là vì Ma Vương Huyết Thủ. Thế nên, Ha ... Ha ... điều đệ đang thực hiện đây, một là để hoàn thành di ý của tổ sư, hai là sát nhập hai môn phái Tịch Sơn môn - Hải Hà,

lập lại một Sơn Hải cung như độ nào. Đại sư huynh nếu mãi ngăn đệ chính là hành vi khi sư diệt tổ, đệ quyết không bỏ qua.

Lão Lục Xảo càng nâng cao hơn ngọn Phích Lịch Tịch Sơn kỳ:

- Bất luận thế nào lão phu cũng quyết ngăn cản hành vi sát hại người vô cớ, chỉ thỏa mãn dã tâm của riêng người. Đây là thượng lệnh từ Phích Lịch Tịch Sơn kỳ, người dám bất tuân chẳng?

Lão Tư Mã Lạc cười độc ác:

- Được lắm. Nhưng vì Tư Mã Lạc nay đang đảm nhận trọng trách môn chủ.

Đại sư huynh người nếu dám kháng lệnh thì đừng trách môn chủ vô tình.

Cục diện đang diễn khai theo chiều hướng xấu, khiến Hồng Bảo Kỳ thâm lo, vội thì tháo cấn dặn mọi người:

- Với tình hình này, để bảo toàn thực lực, theo tại hạ, chúng ta nên liệu phương đào tẩu thì hơn. Mọi người hãy lập tức chạy về phía Tây, đã có tại hạ đoạn hậu, đừng quá lo lắng cho dù có thấy tại hạ chậm chân.

Cùng lúc này, lão Tư Mã Lạc vụt quát:

- Muốn tẩu ư? Muộn rồi. Mau giết. Không để một ai chạy thoát!

Các môn nhân Tịch Sơn môn lập tức phát động thể trận Phích Lịch.

Hồng Bảo Kỳ gầm to:

- Chạy mau!! Bất luận ai dám ngăn cản thì hãy nhận một trượng này! Chạy!

24. Chương 24: Tịch Sơn Môn Huynh Đệ Tương Tàn Trong Kỳ Trận Ẩn Tình Hé Lộ

Ngay khi Hồng Bảo Kỳ chớp động, lão Tư Mã Lạc cũng chớp động, bắt thần quật nhanh một bóng Phích Lịch Thiên Lô:

- Người đừng mong chạy thoát! Đỡ!!

“Ào ... Ào ...”.

Lão Lục Xảo vùng lắc vai biến mất:

- Tư Mã Lạc, người dám kháng lệnh thật ư? Lão phu đành phải chiếu theo môn quy xử trị. Hãy đỡ Phích Lịch Thiên Lô Tịch Sơn Kỳ!!

Và từ trên cao liền xuất hiện một lực đạo kinh hồn bạt tụy quật ngay vào Tư Mã Lạc.

“Vù ... Vù ...”.

Cùng lúc này, các môn nhân Tịch Sơn môn chợt có những cử chỉ hành vi thật thuần thực và nhịp nhàng. Họ ném ra mỗi người một nắm Thiên Lô đạn, tuy không nhắm vào bất kỳ ai nhưng vẫn chủ tâm ném về bốn phương tứ hướng, tạo thành một vòng tròn, vây hãm nhóm nhân vật Hồng Bảo Kỳ vào giữa.

“Bùng Bùng Bùng!!”.

Đó là một chuỗi chấn nổ dài bất tận khi Thiên Lô đạn chạm vào đất, hất bụi cát tung bay mịt mù và dĩ nhiên uy lực của vòng vây Thiên Lô đạn đã đạt mục đích là dồn ép co cụm nhóm nhân vật Hồng Bảo Kỳ lưu lại giữa trung tâm, chẳng một ai dám tháo thứ bỏ chạy nữa.

Đã vậy, cùng với loạt chấn nổ này, chợt ai ai cũng nghe lão Tư Mã Lạc cười ngạo nghễ:

- Đại sư huynh toan dùng Phích Lịch Tịch Sơn kỳ, ngỡ có thể đả bại đệ nhờ vào công phu khắc kỷ ư? Nhưng tiếc thay, Ha ... Ha ... Đại sư huynh biết một mà không biết hai. Đã lâu rồi, để đề phòng tình huống tương tự thế này, đệ đã khổ luyện công phu, đến mức không còn ngại bất kỳ công phu nào khắc kỷ. Nếu không tin, mời đại sư huynh hãy tiếp thử một bóng Thiên Lô nữa của đệ. Đỡ chiêu. Ha ... Ha ...

“Ào ... Ào ...”.

Đang bị vây hãm giữa một vòng cát bụi mịt mù, Hồng Bảo Kỳ thêm lo khi chợt nghe tiếng của lão Lục Xảo quát lên đầy phần uất:

- Để Tịch Sơn môn không trở thành đại công địch của toàn thể võ lâm Trung Nguyên, dù phải chết, lão phu cũng quyết không để Tư Mã Lạc người toại nguyên. Hãy chờ!!

“Vù ... Vù ...”.

Không dám chậm trễ, giữa vòng cát bụi còn tung bay mịt mù, Hồng Bảo Kỳ quát vang:

- Vì sự an nguy của võ lâm, Lục Xảo lão trượng liệu có tán thành chẳng nếu tại hạ buộc phải hạ độc thủ, thậm chí phải tận diệt Tịch Sơn môn? Chỉ là điều bất đắc dĩ. Hãy xem đây!!

Chẳng một ai trông thấy Hồng Bảo Kỳ ở đâu hoặc đang dịch chuyển theo phương vị nào. Trái lại tất cả chỉ có thể nghe bất chợt vang lên một chuỗi tiếng thét kinh hoàng:

- Ôi chao, a ... a ...

Và một tiếng chạm kinh vang lên.

“Ầm!!”.

Nhìn lại thì giữa đường trường đã có một môn nhân Tịch Sơn môn chợt bị hất lên cao, vỡ tan thây ngay giữa không trung, khiến máu huyết nhục thể bay bắn tán loạn.

- A ...

“Huych!”.

Nhưng đáp lại, cũng có tiếng gào thét thanh có lão Lục Xảo:

- A ...

“Ầm! Ầm!!”.

Dư kinh hất lão Lục Xảo loạng choạng ngã nghiêng.

- Hự!

Chính lúc đó, nhanh như tia chớp, lão Tư Mã Lạc phi thân lao ập vào lão Lục Xảo:

- Mau nạp mạng!

“Vù ...”.

Hồng Bảo Kỳ lại từ giữa vùng cát bụi mịt mù lao vọt ra, tung ngay một Thiết Xà trượng, đón đầu lão Tư Mã Lạc:

- Lão muốn chết!

“Ào ... Ào ...”.

Phát hiện sự thế, lão Tư Mã Lạc tuy có phần tự giảm cước lực nhưng vẫn hung hãn ra lệnh cho các môn nhân Tịch Sơn môn:

- Mau ném Thiên Lô đạn, hủy diệt tất cả. Để xem tiểu tử phải đối phó thế nào. Ném mau!!

Hồng Bảo Kỳ kinh hoàng, nhất là chợt nhận ra bản thân đang ở cảnh tiến thoái lưỡng nan. Tuy nhiên, với một quyết định thật táo bạo và liều lĩnh, Hồng Bảo Kỳ bất đồ ném luôn Thiết Xà trượng vào lão Tư Mã Lạc, đồng thời cũng thần tốc triển khai khinh thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, dịch chuyển nhanh trở lại với các nhân vật hiện vẫn còn bị khốn đốn trong vùng cát bụi mịt mù.

“Ào ...”.

“Vút!”.

Và có tiếng Hồng Bảo Kỳ quát vang:

- Xem chừng! Đỡ!! Mau nạp mạng nào!!

Cứ quát một tiếng là Hồng Bảo Kỳ quát một kinh, vô hình chung phát động thành một chuỗi chương lực liên hoàn.

“Ầm! Ầm! Ầm!”.

Bụi cát theo đó càng tung bay nhiều hơn, cơ hồ phủ kín toàn bộ cục trường đầy tử khí.

“Rào ... Rào ...”.

Dù vậy, giữa vùng bụi cát dày đặc vẫn vang lên từng loạt gào bi thảm.

- A ...

- Hự! Hự!

Kèm theo là chuỗi chạm nổ liên miên bất tuyệt dĩ nhiên là do Thiên Lô đạn tạo nên.

“Bùng bùng bùng ...”.

Hồng Bảo Kỳ cũng bị bụi cát mịt mù vây phủ, chợt nghe lão Tư Mã Lạc vùng cười đắc ý:

- Lão phu đã thu hồi Phích Lịch Tịch Sơn kỳ. Ha ... Ha ... vậy từ nay còn ai là đối thủ của lão phu, còn ai dám ngăn cản lão phu trở thành minh chủ của võ lâm Trung Nguyên?! Ha ... Ha ...

Lão Tư Mã Lạc cứ cười mãi cho đến khi bụi cát dần lắng xuống.

Lúc này hiện trường chỉ còn lại mỗi một mình lão cũng Hồng Bảo Kỳ là nhân vật sống sót. Kỳ dư tất cả đều chết.

Nhưng phản ứng của lão Tư Mã Lạc thật lạ kỳ, không giận dữ, không phẫn nộ, chỉ thản nhiên hỏi Hồng Bảo Kỳ:

- Nhìn những thân người lưu lại, vẫn thiếu hai nữ nhân. Có phải ngươi đã kịp đưa họ đi nhân lúc bụi cát che mờ thị tuyến tất cả?

Hồng Bảo Kỳ cười lạnh, chỉ riêng giọng nói là tràn đầy phẫn hận:

- Nhưng Thiên Lô đạn cũng gây nhiều tổn thương cho họ. Mỗi hận này đều xuất phát từ dã tâm độc ác của lão, ta quyết báo phục. Xuất thủ đi.

Lão nhún vai với một lần nữa tự lướt mắt nhìn quanh:

- Đối lại, môn hạ của lão phu cũng bị ngươi thăm sát. Ngươi thật lợi hại, thừa biết họ giữ Thiên Lô đạn trong người nên cố tình gây chấn chạm, khiến họ chết vì Thiên Lô đạn của chính họ. Nhưng ngươi còn trông chờ gì vào lão đại sư huynh của lão phu khi đã mạo hiểm mang lão thoát đi?

Hồng Bảo Kỳ ngơ ngác:

- Lão đã thấy rõ từng hành vi của ta? Vậy sao lão không ngăn lại? Hay lão còn có những dụng mưu gì?

Lão cười khanh khách:

- Ngươi thử đoán xem. Nhưng thôi, để khỏi phí thời gian, lão phu chẳng ngại cho ngươi tỏ tường. Ha ... Ha ... thoát tiên xin có lời cảm kích, vì nhờ ngươi, lão phu không phải phí lực tự loại bỏ lũ thủ hạ vừa vô dụng vừa già nua cằn cỗi. Vả lại, nếu phải tự tay giết họ, lão phu cũng phần nào cảm thấy chùn tay. Kể đó, đại sư huynh của lão phu lúc này dù còn tại thế thì cũng chỉ là một hình hài sắp chết với toàn thân kinh mạch nhất định đã bị thác loạn. Có cần lão phu cảm kích chẳng vì ngươi đã một lần nữa giúp lão phu khỏi mang tiếng sát hại đồng môn? Ha ... Ha ... Còn phần ngươi, lão phu vẫn hứng thú nếu có ngươi là môn hạ đầu tiên của Sơn Hải cung lần này lão phu quyết khai lập.

Hãy cân nhắc với đề xuất này, đừng để lão phu buộc phải ra tay kết liễu ngươi đang lúc tuổi hãy còn thanh xuân. Ha ... Ha ...

Nhân lúc lão cười, Hồng Bảo Kỳ ung dung nhặt lại thanh Thiết Xà trượng:

- Lão tự tin thế này có phải dựa vào Phích Lịch Tịch Sơn kỳ vừa lọt vào tay lão?

Lão cười khẩy:

- Tịch Sơn Kỳ - Thiên Lô Bổng, hai vật này khi được hợp lại, người tin chẳng, tuyệt chẳng ai là đối thủ của lão phu. Nếu cần, lão phu sẽ cho người biết lợi hại. Nhưng muốn vậy, hãy chấp thuận cùng lão phu đánh cược. Ai bại thì sinh mạng sẽ do đối phương định đoạt, bất luận theo cách nào.

Hồng Bảo Kỳ cả cười:

- Được, ta chấp thuận, chỉ hy vọng lão đừng thực ngôn nuốt lời.

Lão thần nhiên cầm cả hai vật vào một tay, ngọn Phích Lịch Tịch Sơn kỳ dù muốn dù không thì lúc rũ xuống cũng tự che kín Phích Lịch Bổng Thiên Lô:

- Người nhất định phải bại. Thế nên, để người tâm phục khẩu phục, lão phu nhường người xuất thủ trước. Nào, bắt đầu đi.

Hồng Bảo Kỳ ngay lập tức lắc vai biến mất:

- Đã vậy, ta chẳng khách sáo. Đệ nhất chiêu. Đỡ!!

“Ào ... Ào ...”.

Lão Tư Mã Lạc không chút nao núng, cũng đảo người biến mất:

- Đấu pháp của người, lão phu đâu dễ bị bắt ngờ. Đỡ này!

Hồng Bảo Kỳ những toan chiếm lợi thế nhờ vào khinh thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, ngờ đâu lần này bị lão Tư Mã Lạc inh hơn, vì đoán biết, nên phản khách vi chủ. Thế nên, sợ bản thân khó đương đầu hợp kình Thiên Lô Bổng và Tịch Sơn Kỳ, Hồng Bảo Kỳ hốt hoảng thu chiêu, chỉ tiếp tục vận dụng càng nhanh càng tốt thân bộ pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành.

“Vút!”.

Và Hồng Bảo Kỳ ngỡ ngàng khi nghe lão Tư Mã Lạc bật cười ngạo nghễ:

- Lão phu vẫn chưa xuất chiêu, người vội gì thế hử? Ha ... Ha ...

Tức giận vì bị lừa, Hồng Bảo Kỳ gầm vang:

- Dù vậy, với thân pháp độc bộ của ta, trước sau gì lão cũng ném mùi lợi hại.

Đang lúc Hồng Bảo Kỳ vừa liên hồi dịch chuyển và vừa phát thoại, do đã chờ sẵn, lão lập tức bật tung ngọn Phích Lịch Tịch Sơn kỳ, ngay vào lúc Hồng Bảo Kỳ cũng vừa dứt lời:

- Trúng này!!

“Ào ... Ào ...”.

Như đã nói, cả Tịch Sơn Kỳ và Thiên Lô Bổng đều được lão Tư Mã Lạc cầm gọn trong một tay, thế nên khi xuất lực vận dụng luôn Thiên Lô Bổng. Và thật lợi hại khôn lường cho công phu bản lĩnh lần này của lão. Ngọn Tịch Sơn Kỳ thoát được bật tung là lập tức phát xạ ra không còn là quả cầu khí đồ ối nữa mà là các tia chớp lóe, vừa đỏ rực vừa rì rầm kèm theo các loạt chấn động đầy uy lực.

“Xẹt ... Ầm!!”.

“Xẹt ... Ầm!!”.

Những tia chớp nhoáng đó quạt ầm ầm xung quanh chỗ lão đứng, chiếm trọn phạm vi gần ba trượng vuông, dĩ nhiên cũng bao gồm Hồng Bảo Kỳ đang liên hồi dịch chuyển trong cùng phạm vi đã được lão dự đoán, dựa qua lời Hồng Bảo Kỳ vừa phát thoại.

“Xẹt ... Ầm!!”.

“Xẹt ... Âm!!”.

Áp lực tốt cùng lợi hại của công phu này khiến Hồng Bảo Kỳ dù có khinh thân pháp tự phụ là độc bộ cũng phải lão đảo ngã nghiêng và vẫn hiện thân.

Lão dù đặc ý vẫn tái mặt, vội quật thêm Tịch Sơn Kỳ:

- Người vẫn chưa nhận bại sao? Vậy hãy thử thêm một lượt nữa. Trúng!!

Hồng Bảo Kỳ biến sắc, vội chớp động lắc vai.

“Vút!”.

Những loạt chớp đỏ lại nhoáng nhoáng xuất hiện quanh lão, cũng bao phủ khắp phạm vi ba trượng.

“Xẹt ... Âm!!”.

“Xẹt ... Âm! Âm!!”.

Nhưng sau đó, vì không thấy Hồng Bảo Kỳ đâu nữa, lão cười khẩy và lên tiếng:

- Người đã chết rồi sao, Hồng tiểu tử?! Như vậy thì tệ quá, vì lão phu, như đã nói, nào muốn kết liễu người.

Chợt Hồng Bảo Kỳ xuất hiện ngay phía sau lão Tư Mã Lạc:

- Đâu dễ vậy. Đỡ!!

Lần này vì Thiết Xà trượng đã được chuyển đổi qua tay tả, Hồng Bảo Kỳ ngay khi dứt lời, thoát phát hiện lão chực quay lại liền thần tốc quật hữu kinh vào lão, rất nhanh.

“Vù ...”.

Ngờ đâu lão cũng đã gian ngoa quỷ quyết, khi quay lại cũng là lúc quật mạnh ngọn Tịch Sơn Kỳ:

- Người nên nhận bại thì hơn. Đỡ!!

“Xẹt!!”.

“Bùng!!”.

Chấn kinh làm Hồng Bảo Kỳ thoái hậu, nhờ đó tiếp tục giúp Hồng Bảo Kỳ đảo người thi triển luôn Khoái Mã Bộ Thiên Hành, miệng thì phát lên cười ha hả:

- Một kích của ta, lão có cảm nhận thế nào? Ta khuyên lão hãy mau nhận bại. Nếu không, nhất định lần sau số phận lão cũng sẽ như Tịch Sơn Kỳ vừa bị ta phá hủy. Ha ... Ha ...

Lão Tư Mã Lạc cũng bị chấn kinh bức cho khựng lại và dĩ nhiên vì lo lắng nên lập tức nhìn ngay vào ngọn Tịch Sơn Kỳ:

- Người ...

Hồng Bảo Kỳ đã hiện thân ngay phía sau lão với nét mặt đằng đằng sát khí. Hồng Bảo Kỳ bật loang Thiết Xà trượng đã được dồn chân nguyên nội lực đến độ chói khiến thanh trượng rực đỏ với tuyệt công Thiết Thủ Xích Luyện:

- Đến lượt lão vì bị lừa nên mau nạp mạng!

“Ào ...”.

Kinh hồn bạt tụy, lão phi thân lao đi ngay, đồng thời, bất luận Tịch Sơn Kỳ có bị hủy, lão cũng cuống cuống quật bừa về phía hậu.

“Xẹt!!”.

“Ầm! Ầm!!”.

Công lực đẩy lão bay xa hơn.

“Vù ...”.

Ngờ đâu Hồng Bảo Kỳ vẫn theo bén gót:

- Sao vẫn chưa nạp mạng?!

Một tả kinh được Hồng Bảo Kỳ tận lực xuất khai, nhắm đúng vào hậu tâm lão.

“Vù ...”.

Lão càng thêm khiếp vía, vội đảo người liên tục, không hề dám sơ thất dù chỉ để liếc nhìn lại phía sau.

“Vút!”.

Không ngờ nhờ đó lão thoát, chỉ một phen kinh hoảng vị bị chiêu kinh của Hồng Bảo Kỳ xẹt sượt ngay bên cạnh, giáng vào nền đất cạnh chân lão.

“Ầm!!”.

Bụi cát tung bay.

“Rào ... Rào ...”.

Nhân đó, lão tận lực bật người nhảy lên thật cao.

“Vút!”.

Và vì muốn yên tâm hơn, đề phòng vẫn bị Hồng Bảo Kỳ ngấm ngầm lao sát theo như hình với bóng, lão Tư Mã Lạc còn đột ngột lảng không đảo người nhiều lượt, lúc ngoặt tả, lúc hạ thấp và khi thì bất ngờ đảo chuyển qua phía hữu.

“Vút! Vút!”.

Lão thi triển khinh công thượng thừa theo cung cách đó khá nhanh và thật linh hoạt. Nhờ đó, khi tin chắc đã thoát hoàn toàn sự đeo bám của Hồng Bảo Kỳ, lão đảo người ngoặt chuyển thêm một lần nữa mới nhẹ nhàng hạ thân xuống.

“Vù ...”.

Nhưng ngay khi hạ thân, lão vẫn cẩn trọng hờm sẵn hai khí giới lợi hại là Phích Lịch Tịch Sơn kỳ và Thiên Lôi Phích Lịch Bổng.

May cho lão, hóa ra chỉ bị Hồng Bảo Kỳ lừa. Vì trước mắt lão, ngọn Tịch Sơn Kỳ vẫn nguyên vẹn, đồng thời đang được lão ngưng thần chờ đợi với tư thế luôn bảo nguyên thủ nhất, nghe ngóng khắp nơi và chỉ cần phát hiện một tiếng động dù nhỏ nào, ắt là do Hồng Bảo Kỳ bất ngờ hiện thân gây ra, là lão ngay lập tức phát chiêu kinh.

Sau một lúc lâu chờ đợi nhưng không phát hiện gì, lão nghi hoặc lên tiếng:

- Người đã chết hay kỳ thực đã lén bại tẩu?!

Hỏi xong lão mới biết đã lầm và cũng là hỏi thừa. Thế là lão cuồng nộ quật loạn Tịch Sơn Kỳ và Thiên Lôi Bổng, dùng uy lực tột cùng lợi hại của hai loại khí giới này quật vỡ tung các thi thể vẫn nằm rải rác khắp nơi quanh lão:

- Tiểu tử khả ố. Lần sau lão phu quyết phanh thây người, như thế này, như thế này ...

“Xẹt ... Ầm!”.

“Xẹt ... Ầm! Ầm!”.

Mọi thi thể, bất kể là môn hạ Tịch Sơn môn hay giáo đồ Thiết Xà giáo đều bị lão phát tác, hủy thành tro bụi.

“Xẹt ... Ầm!”.

“Xẹt ... Ầm! Ầm!”.

o o o

Trong khi đó, Hồng Bảo Kỳ dù thất vọng vẫn vội quay lại chỗ đã kịp thời tìm ra để an trí ba nhân vật duy nhất còn cần đến Hồng Bảo Kỳ.

Chờ đón Hồng Bảo Kỳ lại là vẻ mặt bi thảm và hầu như tuyệt vọng của Lạc Yến Chi:

- Bảo Kỳ huynh sao quay về quá muộn. Công Tôn nữ hiệp và Lục lão tiên bối e khó qua nổi.

Hồng Bảo Kỳ biến sắc, lướt ngay đến cạnh hai thân hình bất động hầu như vẫn nằm song song cạnh nhau:

- Ngũ sư cô ...

Công Tôn Minh với toàn thân y phục vừa bị rách bươm vừa nhuộm huyết hồng loang lổ, chột lác đầu và thì thào hồi thúc Hồng Bảo Kỳ:

- Ta vẫn có thể tạm chi trì. Chỉ riêng Lục lão là vẫn chờ hài tử người.

Dường như có điều gì hệ trọng cần căn dặn.

Hồng Bảo Kỳ giật mình, vì lúc đó có một bàn tay già nua của lão Lục Xảo khẽ chạm vào tay Hồng Bảo Kỳ:

- Lão trượng có điều gì, xin cứ di ngôn căn dặn.

Lão Lục Xảo với diện mạo hoàn toàn nhợt nhạt, đang cố gắng giương đôi mắt sắp lác thần nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Lão phu đã ... thu nhận Lạc nha đầu ... làm truyền nhân ... Ủy thác người ...

giúp ả trùng chấn môn hộ ... xử trị nghịch đồ ... Phần người, lão phu tiếc là không thể ... trao truyền khẩu quyết khắc ký Thiên Lô Bổng cho bất kỳ ai ... Thế nên ... đừng ngại vận dụng công phu ... Huyết Thủ. Nếu không ... nếu không ...

Hồng Bảo Kỳ giờ đã rõ Lục lão là nhân vật thế nào, vội trấn an lão:

- Lão trượng hãy yên tâm. Khẩu quyết khắc ký Thiên Lô Bổng kể cả tân lệnh đồ là Lạc Yến Chi cũng biết. Tại hạ nguyện hứa giúp lão trượng và Tịch Sơn môn toại nguyện. Còn về công phu Huyết Thủ, tại hạ tự biết lo liệu, quyết không tự biến thành Ma Vương Huyết Thủ lần thứ hai. Không bao giờ ...

Lão chột buông thông cánh tay đã trở nên vô lực xuống, chỉ kịp lăm bắm thêm một lời cuối cùng:

- Thật ngu xuẩn ... không hề có công phu nào tà ác ... trái lại chỉ do lòng người ... Tư Mã Lạc là hạng như vậy. Lẽ nào công phu Phích Lịch cũng là tà công? Thật ngu xuẩn ... ngu xuẩn ...

Giọng của lão nhỏ dần và tắt lịm. Cũng là lúc lão trút hồn khỏi xác, lập tức quy thiên, hóa nên người thiên cổ.

Còn đang sững người nhìn lão, Hồng Bảo Kỳ bỗng nghe đến lượt Công Tôn Minh thì thào lên tiếng căn dặn:

- Lục lão nói không sai. Và từ lâu nay ta vẫn không tin có loại tà công nhất định sẽ khiến người luyện trở thành Ma Vương tà ác. Nhưng cũng theo lời lão Lục, có phải hài tử người vẫn còn nguyên vẹn công phu Huyết Thủ Toái Bì, chẳng hề bị phế hay tự hóa giải như người từng thổ lộ?

Hồng Bảo Kỳ nhìn quay lại với ngũ sư cô Công Tôn Minh:

- Tà công đó của tiểu diệt đích thực đã bị một lão ác tăng phế bỏ. Nhưng dù còn thì cũng chẳng ích gì. Vì bản lãnh cùng công phu Thiên Lô - Tịch Sơn của lão môn chủ Tịch Sơn môn quá lợi hại, nội lực của lão cũng quá thâm hậu.

Thú thật tiểu diệt không là đối thủ của lão. Nhân đề cập đến chuyện này, ngũ sư cô có thể chi trì được nữa chẳng nếu chúng ta buộc phải tìm chỗ ẩn thân khác? Vì rất có thể lão sẽ phát hiện nếu cứ khẳng khái kết liễu tiểu diệt cho bằng được.

Lạc Yến Chi kinh tâm động phách:

- Nếu vậy chúng ta làm sao thoát? Vì kể cả bản thân muội, Thiên Lôị đạn của Tịch Sơn môn vẫn khiến muội váng vất, nội nguyên chân lực cũng thất tán ít nhiều. Hay là Bảo Kỳ huynh hãy tạm phân khai, tiên bảo kỳ thân đừng vì muội mà nguy đến tính mạng?

Công Tôn Minh cũng thở dài tuyệt vọng:

- Đối tượng của lão môn chủ Tịch Sơn môn chính là hải tử người. Yến Chi nói đúng, người nên tự bảo trọng. Có giữ vẹn sinh mạng lúc này thì mai hậu mới còn cơ hội diệt trừ lão, báo thù và hóa giải kiếp nạn cho vô lâm. Đi đi, cứ để mặc ta và Yến Chi. Bọn ta sẽ không sao đâu.

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu, giọng chùn xuống:

- Tiểu diệt cũng bị nội thương. Dù muốn thoát một mình cũng vì tất toại nguyện. Chi bằng chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết. Chỉ hy vọng lão đừng ráo riết truy lùng, là cơ hội duy nhất giúp cả ba chúng ta phen này cùng thoát nạn. Ngũ sư cô hãy cố gắng chịu đựng. Hai huynh muội tiểu diệt sẽ đưa ngũ sư cô cùng đi. Nào, tiểu diệt đành thất lễ. Yến Chi, mau đặt ngũ sư cô nằm phục lên lưng ngu huynh.

Lạc Yến Chi tuy thực hiện nhưng chỉ với thái độ miễn cưỡng:

- Nếu phải chọn lựa hoặc tất cả cùng chết hoặc nên giữ sao cho ít nhất cũng có một người toàn mạng thì theo muội, chủ ý này của Bảo Kỳ huynh muội khó tán thành.

Hồng Bảo Kỳ không đáp gì thêm, chỉ trao thanh Thiết Xà trượng cho Lạc Yến Chi sau khi đã tiếp nhận Công Tôn Minh nằm trên lưng:

- Ngu huynh tuy không dám tự nhận là anh hùng nhưng bình sinh chưa có bất kỳ hành vi nào khiến phải thẹn với lương tâm. Thôi, đừng phí thời gian nữa, mau đi thôi. Ngũ sư cô có chủ kiến gì chăng? Chúng ta nên đi theo hướng nào?

Công Tôn Minh vẫn thì thào vì kiệt lực:

- Tính khí của người thật chẳng khác nào Hồng Tiết Liệt, thân phụ người thừa xưa. Còn đi về phía nào ư? À, đất trời tuy mệnh mông nhưng đối với chúng ta lúc này quả thật muốn tìm một chỗ dung thân sao quá thiên nan vạn nan?

Tiếng thở than của Công Tôn Minh vừa dứt thì ngẫu nhiên sao chổi có một nữ nhân xuất hiện với một câu hỏi thật khó đoán chủ ý là thế nào:

- Cho hỏi, có phải thiếu hiệp đây là Hồng Bảo Kỳ?

Lạc Yến Chi động dung, vội hoành ngang Thiết Xà trượng, thủ trước Hồng Bảo Kỳ:

- Nếu phải thì sao? Hoặc không phải thì sao?

Nhưng ở nữ nhân nọ tịnh không để lộ địch ý, cũng không bất bình vì phản ứng của Lạc Yến Chi:

- Tiểu nữ chỉ là thuộc hạ, phụng lệnh chủ nhân, cần tìm Hồng Bảo Kỳ thiếu hiệp. Nếu không phải thì thôi, dĩ nhiên tiểu nữ đành có lời cáo biệt và xin hỏi nơi khác.

Hồng Bảo Kỳ khẽ háng giọng:

- Chẳng hay quý chủ nhân là nhân vật hà danh hà tính và muốn tìm Hồng Bảo Kỳ có dụng ý gì? Vì tại hạ chính là Hồng Bảo Kỳ.

Nữ lang hoài nghi:

- Có thật các hạ là Hồng Bảo Kỳ?

Lạc Yến Chi cau mày nhíu mắt:

- Cô nương nên đáp lời thì hơn nếu như cô nương đang thật sự cần tìm Hồng Bảo Kỳ.

Nữ lang cười nhẹ:

- Tiểu nữ sẵn sàng đáp ứng miễn sao có thể minh chứng đã không tìm lầm người. Và sở dĩ tiểu nữ có thái độ này, xin lượng thứ, vì ai bảo cô nương lúc thoát đầu cứ mập mờ, không thừa nhận ngay thiếu hiệp phải hay không phải Hồng Bảo Kỳ, là nhân vật tiểu nữ có nhiệm vụ tìm?

Hồng Bảo Kỳ lại háng giọng lên tiếng một lần nữa:

- Miệng lưỡi cô nương thật sắc sảo. Dù vậy, có hai nguyên nhân khiến cô nương nên tin tại hạ chính là Hồng Bảo Kỳ. Thứ nhất, là nam nhi đại trượng phu, tại hạ hành bất cải danh, tọa bất cải tính, đích thực là Hồng Bảo Kỳ. Và thứ hai, sở dĩ bọn tại hạ phải tỏ ra cẩn trọng chỉ vì đang lâm cảnh hiểm nguy, đến cả chỗ dung thân cũng khó tìm. Mong cô nương thông cảm.

Nữ lang lại cười, lần này thật tươi:

- Các hạ chính là Hồng Bảo Kỳ? Vậy có thể cho biết tính danh của lệnh song thân? Xin chớ nghĩ tiểu nữ tò mò, kỳ thực chỉ để minh bạch bản thân không bị người hí lộng.

Hồng Bảo Kỳ động tâm:

- Quý chủ nhân hẳn từng quen biết song thân phụ mẫu của tại hạ? Vì khắp võ lâm hiện nay thật chẳng có mấy nhân vật am hiểu rõ lai lịch của tại hạ.

Nữ lang bảo:

- Mong được các hạ đáp lời. Và sau đó, khi đã tỏ tường hư thực, nhất định các hạ sẽ toại nguyện.

Lạc Yến Chi lập tức phát tác:

- Cô nương thật càng lúc càng quá quắt. Hay đã quên ở đây và lúc này chỉ cô nương là cần bọn ta, nào phải ngược lại.

Hồng Bảo Kỳ kịp ngăn lại:

- Mau bình tâm lại nào, Yến Chi muội. Huống hồ về xưng danh thì chúng ta cũng đã tỏ bày. Thiết nghĩ ắt chẳng thêm hậu quả tai hại nào nữa cho dù ngu huynh có nói hay không về thân thế lai lịch.

Nữ lang vui vẻ gạt đầu, phụ họa ngay:

- Các hạ nói không sai. Nhân đây tiểu nữ có thể quả quyết, một khi đã minh bạch các hạ chính là người cần tìm thì điều dẫn đến chỉ là thuận lợi, tuyệt nhiên chẳng có bất kỳ hậu quả nào xấu cho các hạ.

Tuy bán tín bán nghi nhưng Hồng Bảo Kỳ vẫn đáp ứng:

- Hy vọng sẽ được như vậy. Về lai lịch của tại hạ thì gia phụ là Hồng Tiết Liệt, xuất thân Hoa Sơn phái. Còn gia mẫu là Kha Tường Vi. Cô nương hài lòng chưa?

Nữ lang thoáng nhú mày:

- Vậy các hạ gọi Kha Tường Lan là thế nào?

Hồng Bảo Kỳ thất kinh:

- Quý chủ nhân phải chăng có can hệ Hải Hà phái? Nếu không, sao biết [Thiếu trang] ... chủ nhân hẳn là đại cao nhân, mới dám cùng Hải Hà phái đối đầu?

Nữ lang cười cười:

- Có là đại cao thủ hay không thì tiểu nữ thật chẳng dám quả quyết. Tuy nhiên có một điều mà thiếu hiệp nên tin tưởng, chớ tỏ vẻ hồ nghi là chẳng đại cao thủ nào đủ bản lĩnh gây bất lợi cho tệt chủ nhân, nhất là khi tệt chủ nhân cố tình ẩn diện, thật đấy. Thôi, đi nào. Nếu không thì muộn mất vì cũng sắp tối rồi. Mời.

Và nữ lang bước đi.

Lạc Yến Chi phân vân, ngờ đâu chợt nghe rõ từng tiếng thì thảo của Công Tôn Minh, chủ ý nói vào tai Hồng Bảo Kỳ:

- Chúng ta thoát rồi. Vì nếu ta đoán không lầm, nhân vật duy nhất từng có thuật ẩn thân tốt cùng inh chính là một trong Vô lâm Nhị Tiên Tử và đây là Viên Linh Linh Tiên Tử.

Hồng Bảo Kỳ lập tức công Công Tôn Minh bước vội theo nữ lang nọ:

- Nếu vậy, chúng ta hãy nên nhanh chân. Đi nào, Yến Chi muội.

Họ đi được vài mươi trượng, chợt nữ lang cố ý dừng chân chờ họ cùng đến gần:

- Bắt đầu kể từ đây, mọi người nên đi sát vào nhau, nếu nắm tay càng tốt.

Và nhớ hãy đi đúng theo từng vết chân của tiểu nữ.

Một lần nữa Lạc Yến Chi đang phân vân thì nghe Công Tôn Minh bảo:

- Nghĩa là chúng ta sắp tiến nhập vào một trận thế kỳ môn? Thảo nào cô nương đã bảo chỉ cần theo chân là bọn ta sẽ có thuận lợi. Vì nếu có trận thế kỳ môn che chở, quả thật chẳng một ai, kể cả lão môn chủ Tịch Sơn môn có thể tìm và gây nguy hiểm cho bọn ta. Nào, hãy may mắn làm theo nào.

Hồng Bảo Kỳ chủ động, một tay nắm lấy tay nữ lang nọ, tay còn lại thì đưa ra cho Lạc Yến Chi nắm:

- Ngu huynh có nhiều điều rất cần tỏ bày cùng chủ nhân ở đây. Đừng ngần ngại, nhanh nào.

Họ nối gót nhau bước đi, kể cả ngay sau đó toàn bộ cảnh quang xung quanh họ chợt ụp tối thật quái đản và khác thường.

Tuy nhiên, chỉ sau một đoạn di chuyển không quá dài, cảnh quang xung quanh họ lại mờ mờ sáng và họ được nghe Công Tôn Minh phấn khích giải thích:

- Đây là những biến hóa khi thế trận chợt thay đổi. Và nói về kỳ môn thuật quả thật chẳng ai bằng Tiên Tử Viên Linh Linh.

Cùng lúc đó, nữ lang nọ tự gỡ thoát bàn tay đang bị Hồng Bảo Kỳ nắm giữ:

- Công Tôn Minh nữ hiệp quả có mục lực tinh tường. Vì đích thực tể chủ nhân chính là Viên Linh Linh Tiên Tử.

Hồng Bảo Kỳ dù không còn giữ tay nữ lang thì vẫn tuân thủ lời đã căn dặn, luôn di chuyển đúng theo từng bước chân của nữ lang:

- Cô nương sao tường tận tính danh của ngũ sư cô tại hạ là Công Tôn Minh? Trừ phi ngay từ đầu cô nương đã biết bọn tại hạ gồm những ai? Vì thế sự xuất hiện là có chủ ý và việc hỏi về lai lịch tại hạ chỉ là dụng ý làm cho sự xuất hiện có vẻ ngẫu nhiên? Vậy phải chăng nên hiểu đây là hảo ý của cô nương, dụng tâm tạo cơ hội cho bọn tại hạ có chỗ dung thân, không ngại bị lão Tư Mã Lạc truy tìm phát hiện?

Nữ lang bật cười:

- Nhưng cũng một phần tể chủ nhân muốn dò xét rõ thêm nhiều điều chưa biết về thiếu hiệp. Qua đó, nếu phát hiện thiếu hiệp hoặc là dạng tham sinh úy tử hoặc không đủ thái độ quang minh lỗi lạc thì theo lệnh, tiểu nữ sẽ không được tùy tiện hiện thân, càng không được đưa mọi người vào đây như thế này.

Hồng Bảo Kỳ chấn động, khiến bước chân chực khựng lại:

- Chứng tỏ cô nương có bản lãnh thật inh. Ngoài cách ẩn thân chẳng để ai phát hiện, cô nương còn từ chỗ ẩn, với thính lực tinh tường, nghe rõ tiếng than không chỗ dung thân của ngũ sư cô tại hạ? Vậy có thể cho minh bạch, quý chủ nhân cần gì ở tại hạ chẳng, nhất là qua hảo ý tiếp trợ vào lúc thật cần thiết này?

Nữ lang lắc đầu:

- So về bản lãnh, Hồng thiếu hiệp có thể cùng môn chủ Tịch Sơn môn đương đầu một lúc lâu, đấy mới thật sự là bản lãnh đã đạt đến inh. Tiểu nữ nào dám so sánh, ngoại trừ mỗi thuật ẩn thân e lần sau nhất định sẽ bị thiếu hiệp dễ dàng chủ tâm phát hiện. Nhưng thôi, chúng ta cũng đến nơi rồi, những gì tiểu nữ vừa thổ lộ sẽ chẳng bao lâu nữa thiếu hiệp ắt minh bạch.

Nào, xin phó giao Công Tôn nữ hiệp cho tiểu nữ. Đừng ngại, vì đã có lệnh phải chăm sóc và chữa trị cho Công Tôn nữ hiệp. Phần thiếu hiệp có thấy ngôi am miếu khuất cội bồ đề thật to kia chẳng? Tệ chủ nhân vẫn chờ ở đây. Nếu muốn, thiếu hiệp hãy đưa Lạc cô nương cùng đi. Cũng nói thêm, tệ chủ nhân luôn có hảo cảm với nữ nhân. Và ở tại đây, lúc này, thêm thiếu hiệp nữa, vị chi chỉ có hai nam nhân so với tổng số nữ nhân đương diện như sắp gần hai mươi.

Công Tôn Minh không chút nghi ngại, lên tiếng nhận lời ngay:

- Từng có lời truyền tụng, ý nói Viên Linh Linh Tiên Tử đã một phen vỡ mộng ái tình. Và nếu lời này khả dĩ đáng tin thì phải chăng Viên Linh Linh Tiên Tử chọn nơi lưu ngụ ở nơi am miếu vì đã thí phát quy y? Đã vậy, Hồng Bảo Kỳ người đừng quá lo lắng cho ta. Trái lại hãy mau đưa Yến Chi cùng mau đến diện kiến bậc nữ kỳ nhân. Ta tin đây sẽ là một thuận lợi nào nữa cho cả hai thì phải. Phần ta thì hoàn toàn yên tâm phó giao cho người của Viên Linh Linh Tiên Tử chăm sóc.

Nghe vậy, Hồng Bảo Kỳ cũng không ngần ngại, chuyển Công Tôn Minh cho nữ lang nọ:

- Xin phiền cô nương chăm sóc hộ. Đa tạ.

Cử chỉ và thái độ của Hồng Bảo Kỳ cùng Công Tôn Minh rốt cuộc cũng khiến Lạc Yến Chi hết hoang mang lo lắng. Nàng an tâm đi cạnh Hồng Bảo Kỳ, cùng thẳng tiến đến chỗ có cội cây bồ đề thật to:

- Vô lâm Nhị Tiên Tử, muội chưa nghe ai đề cập đến bao giờ. Bảo Kỳ huynh thì sao?

Hồng Bảo Kỳ nhẹ giọng đáp:

- Muội còn nhớ lão nhân quỷ diện từng cùng chúng ta lưu ngụ bên dưới vực Tuyệt Mệnh? Tính danh của lão là Thụy Tùng, có một lần đã cùng ngu huynh suýt bị mất mạng vì tuyệt kỹ Tán Áo Tổng Âm. Đây là công phu sở học của một trong Vô lâm Nhị Tiên Tử còn lại. Cũng nhờ dịp này, ngu huynh mới được nghe lão Thụy Tùng lần đầu đề cập đến danh xưng này và còn biết đường như giữa hai nhân vật cùng chung danh xưng Nhị Tiên Tử Vô lâm luôn không thuận nhau. Điều này thật chẳng biết đúng sai thế nào.

Lập tức từ phía cội bồ đề có tiếng niệm phật hiệu vang nhẹ đến:

- Không thuận nhau thì đúng nhưng đến nỗi phải đối đầu nhau thì chưa bao giờ. Vô lượng thọ phật, và điều đáng mừng là không ngờ Trác Phi Mộng vẫn còn tại thế, ắt hẳn tuyệt chứng năm xưa may gặp kỳ tích nên đã vượt tử quan chẳng?

Hồng Bảo Kỳ động dung, chợt ra hiệu cho Lạc Yến Chi cùng dừng lại, phần bản thân thì lễ độ phát thoại vọng đến phía trước:

- Tiền bối nhất định là Viên Linh Linh, một trong Vô lâm Nhị Tiên Tử?

Từ ngôi am miếu, khuất dưới cội bồ đề liền xuất hiện một đạo cô với niên kỷ khó thể đoán là bao nhiêu. Dù vậy, nở một nụ cười từ hòa, đạo cô vẫy tay kêu gọi Hồng Bảo Kỳ và Lạc Yến Chi cùng đến gần:

- Đã hơn hai mươi năm, Viên Linh Linh chỉ là danh xưng thuộc về dĩ vãng. Đạo hiệu của bản đạo vẫn quen dùng là Hoài Vương. Thiếu hiệp mau đến đây, chỉ ít để bản đạo hỏi thăm đôi điều về những cố nhân không ngờ đều quen biết thiếu hiệp.

Hồng Bảo Kỳ đáp ứng, ung dung tiến lại gần, hầu như mâu thuẫn hoàn toàn với thái độ lúc nãy vì động dung nên dừng lại, đủ hiểu trong thâm tâm đã có dấu hiệu bất an. Và vừa đi, Hồng Bảo Kỳ vừa lên tiếng:

- Tiền bối nói “những cố nhân”, chứng tỏ muốn ám chỉ không phải mỗi một nhân vật từng thành danh nhờ Tổng Âm Tán Áo, là Trác Phi Mộng? Mà còn đề cập luôn đến Thụy Tùng tiền bối. Tuy nhiên văn bối xin có lời minh bạch, hai nhân vật này cùng văn bối có những nguyên nhân hoàn toàn trái ngược nhau khi tình cờ tương hội. Trong đó, nếu Thụy tiền bối dần tạo nhiều thiện cảm thì Trác Phi Mộng thoát xuất hiện liền có địch ý, chỉ muốn kết liễu sinh mạng văn bối. Thế nên những thăm hỏi như tiền bối vừa đề cập e sẽ khó như nguyện.

Đạo cô vẫn cười từ hòa:

- Dĩ nhiên bản đạo đã nghe lúc nãy thiếu hiệp nói đến lần suýt bị Trác Phi Mộng đoạt mạng. Nhưng đây là nói riêng về trường hợp của thiếu hiệp, có thể vốn dĩ giữa cả hai từng có những oán cừu nào đó chẳng?

Về phần Thụy Tùng thì khác. Trác Phi Mộng với Thụy Tùng từng là bằng hữu cùng bàn đạo, có gọi là cố nhân cũng không sai ngoa.

Một lần nữa vì động dung nên Hồng Bảo Kỳ giữ tay Lạc Yến Chi dừng lại.

Cũng may lần này dừng vì chỉ cách đạo cô Hoài Vương một khoảng vừa phải nên Hồng Bảo Kỳ tự tin không hề gây bất kỳ sự lưu tâm nào bất thường cho đạo cô Hoài Vương:

- Văn bối xin mạo muội hỏi, tình bằng hữu giữa tam vị từ lâu vẫn mãi duy trì hay kỳ thực đã có một khoảng thời gian nào đó gián đoạn?

Đạo cô cau mặt:

- Như thiếu hiệp muốn nói kể cả Thụy Tùng cũng từng suýt mất mạng vì Trác Phi Mộng?

Hồng Bảo Kỳ đáp bằng một câu hỏi:

- Nếu điều này có thật thì tiền bối nghĩ sao?

Đạo cô trầm tư:

- Bàn đạo nhớ có một lần Thụy Tùng từng xin được chỉ điểm về kỳ môn thuật. Và nếu điều thiếu hiệp vừa nói đã thật sự xảy ra thì nên chăng bàn đạo cần phải hiểu đây là Thụy Tùng lường trước thế nào cũng có ngày cùng Trác Phi Mộng đối đầu và cũng rõ chỉ có kỳ môn thuật của bàn đạo mới đủ uy lực giúp Thụy Tùng đối phó bí kỹ Tán Áo Tổng Âm của Trác Phi Mộng?

Hồng Bảo Kỳ nhẹ thở ra:

- Vào lần văn bối suýt mất mạng vì bí kỹ Tổng Âm Tán Áo, bản thân Thụy tiên bối đã vướng nội thương nghiêm trọng, phải để văn bối công trên lưng. Và tuy nhờ Thụy tiên bối chỉ điểm, văn bối may thoát chết nhưng một chân của Thụy tiên bối vẫn bị nhân vật thi triển bí kỹ Tán Áo Tổng Âm đoạn hủy. Vậy theo tiền bối đây là thái độ giữa những bằng hữu hay chỉ là cật thù?

Đạo cô không đáp, chỉ khẽ chép miệng hỏi:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, hướng hồ đâu dễ nhận định tình bằng hữu đã ngoài hai mươi năm xa cách? Mà thôi, đừng bàn đến chuyện đó nữa. Trái lại, hãy mau cùng bàn đạo vào trong này. Vì sở dĩ bàn đạo muốn tìm thiếu hiệp chỉ là liên can đến Kha Tường Lan, di mẫu của thiếu hiệp. Đi nào!

Họ tiến đến cội bồ đề, đi vòng qua và cùng bước vào phần bên trong của một đạo am có thờ Tam Thanh Lão Tổ.

Ở đây, sau khi phân ngôi chủ khách, Lạc Yến Chi hóa ra chỉ là người ngồi nghe, vì kỳ dư đều do Hồng Bảo Kỳ và đạo cô Hoài Vương cùng nhau đối thoại. Thoạt tiên, Hồng Bảo Kỳ hỏi đạo cô:

- Văn bối được nghe di mẫu từng thọ ân cứu mạng của tiền bối, phải chăng có liên can Hải Hà phái?

Ngồi ở thềm bồ đoàn đối diện, phong thái của đạo cô lần này khác, uy nghiêm hơn, đúng là phong thái bậc cao nhân:

- Thiếu hiệp ắt hẳn chưa có dịp nghe biết nhiều hoặc thật tường tận về phái Hải Hà? Vì sự thật là lệnh di mẫu Kha Tường Lan do tuân thủ các nghiêm luật khắt khe nên quyết chẳng dám tỏ lộ những gì liên can đến phái Hải Hà.

Đúng không?

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Mãi vào lúc cuối đời, văn bối mới được di mẫu bộc lộ chỗ xuất thân là phái Hải Hà.

Đạo cô cũng gật đầu:

- Thế nên chủ ý của bàn đạo là mong thiếu hiệp chớ để tâm phiền trách, cho dù chủ hung làm lệnh di mẫu có lần suýt mất mạng và may được bàn đạo tình cờ giải nguy đúng là người của phái Hải Hà gây ra.

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Sau lần đó, di mẫu vẫn toàn mạng, vậy thì đâu có gì vãn bối để tâm tầm thù đối với phái Hải Hà? Nhân đây, vì đang nói về chủ ý của tiền bối, dám hỏi tiền bối cho người tìm và đưa bọn vãn bối vào đây còn có gì chỉ giáo?

Đạo cô đáp:

- Qua Thụy Tùng, bản đạo từ lâu đã nghe về dã tâm độc bá võ lâm của Tịch Sơn môn. Tuy nhiên, theo bản đạo, điều đó khó thể xảy ra nếu như Tịch Sơn môn vẫn hoài công vô ích cho việc truy tìm và thu hồi Phích Lịch Thiên Lô Bổng. Ngờ đâu.

Hồng Bảo Kỳ động tâm:

- Có vẻ cũng từ lâu tiền bối có thể đã biết chỗ hạ lạc của Phích Lịch Bổng Thiên Lô?

Đạo cô gật đầu và chợt nhìn Lạc Yến Chi:

- Bản đạo luôn có những lưu tâm thiên về các liên can đến Lạc cô nương.

Vì lệnh đường năm xưa nếu không nhờ bản đạo ngấm ngầm tiếp ứng e khó có cơ hội toàn mạng để đặt chân vào Lạc tướng phủ và trở thành Lạc phu nhân.

Qua đó, bản đạo hoàn toàn tán đồng với hành vi của lệnh đường, thà đắc tội với mỗi một Tịch Sơn môn nhưng lại bảo toàn cho đại cục võ lâm. Lệnh đường mới xứng đáng là nữ hiệp.

Lạc Yến Chi bị phong thái của đạo cô thu phục:

- Mong được tiền bối chỉ điểm, ai là hung thủ đã sát hại gia mẫu?

Đạo cô bảo:

- Bản đạo tuy không quả quyết đích danh nhưng nhất định hung thủ phải là người của Tịch Sơn môn.

Và đột ngột quay nhìn Hồng Bảo Kỳ, Đạo cô bảo tiếp:

- Thụy Tùng tuy luôn tận trung nhưng thủy chung cũng không tán thành mưu toan gây náo loạn võ lâm để chiếm địa vị độc tôn của Tịch Sơn môn. Sao thiếu hiệp không hỏi Thụy Tùng, hầu giúp Lạc cô nương minh bạch ai là kẻ thù sát mẫu?

Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Điều đó vãn bối có nghĩ đến. Nhưng tiếc thay, lúc này mọi cơ hội chẳng còn nữa.

Đạo cô kinh ngạc:

- Nghĩa là sao? Há lẽ Thụy Tùng đã ...

Hồng Bảo Kỳ nhẹ gật đầu:

- Tịch Sơn môn thật độc ác. Chính họ đã sát hại Thụy tiền bối, cho dù vào thời điểm đó vãn bối cứ nghĩ đã an toàn khi tình cờ đưa Thụy tiền bối ẩn thân.

Đạo cô giật mình:

- Thiếu hiệp đã từng đặt chân đến phái Hải Hà? Và có thật chẳng, dù Thụy Tùng đang ở đó vẫn bị người của Tịch Sơn môn tìm đến sát hại?

Hồng Bảo Kỳ lần đầu thổ lộ về mọi điều liên quan đến phái Hải Hà:

- Đích thực vãn bối đã ở đây. Nhờ đó có am hiểu đôi điều liên quan đến tiền bối cùng một nhân vật có tính danh là Vương Thế Hải.

Đạo cô thoáng rùng mình:

- Thiếu hiệp nghe hiểu như thế nào?

Hồng Bảo Kỳ cúi thấp đầu:

- Thú thật, Vương Thế Hải, bang chủ Thần Ung bang là sư tổ của vãn bối.

Và nhờ đặt chân đến phái Hải Hà, văn bối có biết sự tổ vì nguyên do nào đó đành phải phụ tình đối với hai bậc nữ hiệp anh thư đã đồng thời có nhiều tình ý với sự tổ. Đây là Võ Lâm Nhị Tiên Tử.

Đạo cô thở dài:

- Điều này bản đạo ngỡ mãi chôn kín, hướng hồ đã qua những hai mươi năm, ngờ đâu nay phải nhắc lại. Không sai, bản đạo và Trác Phi Mộng năm xưa suýt nữa đối đầu nhau vì cùng yêu thương Vương Thế Hải. Tuy nhiên, riêng Trác Phi Mộng thì không rõ thế nào, phần bản đạo, cũng nhờ lần gặp Kha Tường Lan, mới biết Vương Thế Hải phụ tình không do chủ ý, hoặc do tâm tính thay đổi, trái lại chỉ vì một lời đã lập trọng thệ, lại muốn giúp phái Hải Hà có được cơ hội xuất thế. Do đó thay vì oán hận, bản đạo ngưỡng phục Vương Thế Hải quả là trang quân tử, nam tử hán đại trượng phu.

Chợt Hồng Bảo Kỳ hỏi khi ngừng đầu lên:

- Nhưng sự tổ lại bị mưu hại, tiền bối biết chăng?

Đạo cô gật đầu:

- Thần Ưng bang từ lâu nay khiếm khuyết ngôi bang chủ, qua đó bản đạo đoán có thể do Vương Thế Hải vì cố giúp phái Hải Hà, lực bất tòng tâm nên sinh mạng chẳng còn. Nhưng sự thể đã xảy ra như thế này, bản đạo quả thật cần chờ nghe minh bạch.

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Gia sư tổ ngay khi ly khai phái Hải Hà vừa về đến Thần Ưng bang thì không lâu sau đó đã bị bọn phản bang mưu hại. Và kỳ thực, gia sư tổ chưa hề có cơ hội giúp phái Hải Hà tiến hành theo lời đã lập trọng thệ.

Đạo cô giật mình:

- Có chuyện này thật sao?

Lại một lần nữa Hồng Bảo Kỳ lần đầu tiết lộ về các ẩn tình liên quan đến mọi bất hạnh từng xảy ra cho Bang Chủ Thần Ưng bang:

- Sự tổ bị ám hại đang lúc tọa công, chỉ suýt nữa mất mạng vì tẩu hỏa nhập ma. Sau đó, để tiến hành thanh lý môn hộ, cũng là mong có cơ hội giúp phái Hải Hà toại nguyện. Sự tổ đã ngầm ngầm thu nhận truyền nhân là Long Kiến Xương với các sắp đặt như sau ...

Hồng Bảo Kỳ kể tiếp hết một lượt những gì bản thân đã trải, đã tình cờ hội ngộ Long Kiến Xương trong hoàn cảnh nào, ở đây vực Tuyệt Mệnh. Sau cùng, Hồng Bảo Kỳ nói:

- Tuy văn bối chưa biết mưu đồ của bọn phản bang là thế nào nhưng có thể quả quyết họ cũng chung một dã tâm như Tịch Sơn môn. Bằng chứng là cùng với mẫu thân của Lạc Yến Chi có một nhân vật phản môn nữa của Tịch Sơn môn từ lâu đã tiềm nhập vào Thần Ưng bang. Và để tranh đoạt Phích Lịch Thiên Lô Bổng, Thần Ưng bang đã thăm sát Lạc gia. Với cách hành động này của bọn phản bang, từ việc liên tiếp mưu hại bang chủ của chính họ cho đến hành vi thăm sát Lạc gia toan chiếm hữu Phích Lịch Bổng Thiên Lô, văn bối cho rằng ở Thần Ưng bang nhất định có ẩn tàng bảo vật, hoặc một tuyệt kỹ công phu nào đó khiến họ động tâm và chỉ khi bang chủ không còn họ mới có cơ hội sục tìm và toại nguyện. Tiền bối từng cùng gia sư tổ có mối hảo cảm thâm giao, có thể đoán đó là vật gì chẳng?

Đạo cô giật mình và chấn động:

- Bản đạo tuy không chắc lắm nhưng nếu ở Thần Ưng bang có bảo vật khiến ai đó quan tâm thì theo những hiểu biết nông cạn của bản đạo e chỉ là máu huyết của lũ Đại Ưng.

Hồng Bảo Kỳ ngơ ngàng:

- Máu huyết của lũ Đại Ưng? Cái đó cũng xem là bảo vật ư?

Đạo cô khẽ thở dài:

- Trác Phi Mộng lúc đầu được hạ sinh đã mang tuyệt chứng. Và đã là tuyệt chứng thì mười phần đủ mười là vô phương chữa trị. Tuy nhiên, có một lần, bản đạo nhớ, khi cùng Trác Phi Mộng đến tổng đàn Thần Ưng bang, lúc chờ được đối diện Vương Thế Hải thì bị lũ Đại Ưng bất ngờ tấn công. Dù vậy, với bản lãnh

của bản đạo cùng Trác Phi Mộng hợp lại, là Vô Lâm Nhị Tiên Tử thì đâu ngại gì lũ Đại Ứng. Ngờ đâu cũng lúc đó, tuyệt chứng chợt nổi lên gây phát tác khiến Trác Phi Mộng lâm cảnh khốn đốn. Thế là có một Đại Ứng từ trên lao bổ xuống, toan sát hại Trác Phi Mộng. Kịp thời, Vương Thế Hải xuất hiện, kết liễu Đại Ứng, nhân đó cứu nguy cho Trác Phi Mộng. Và với diễn biến tồi tệ đó, vì giận nên Trác Phi Mộng hậm hực bỏ đi, kéo theo cả bản đạo cùng đi. Trong dịp này, bản đạo vô tình nghe Trác Phi Mộng tâm sự, cho hay là tuyệt chứng chợt được trấn áp rất nhanh, nhờ tình cờ bị máu huyết của con Đại Ứng xấu số văng trúng vào miệng khi bị Vương Thế Hải vượn trảo, cách không kết liễu. Như vậy, phải chăng máu huyết của lũ Đại Ứng chính là bảo vật ỏi một mình Trác Phi Mộng quan tâm?

Hồng Bảo Kỳ rùng mình:

- Điều này rất hệ trọng và liệu tiền bối tin chăng, Trác Phi Mộng phần vì không được yêu nên sinh hận, phần vì cần có nhiều máu huyết của lũ Đại Ứng để chữa trị tuyệt chứng nên chính là hung thủ hậu thuẫn cho bọn phản bang mưu hại gia sư tổ Vương Thế Hải?

Đạo cô phân vân và hoang mang:

- Xét về tính khí thì Trác Phi Mộng khó trở thành hạng người độc ác như vậy. Thế nên nếu không có bằng chứng nào khác thuyết phục hơn, bản đạo khuyên thiếu hiệp chớ hồ đồ vì vô đoán mà gây thêm nhiều oán cừu không cần thiết, rất có thể sẽ tự rước họa vào thân.

Hồng Bảo Kỳ chợt cười nhẹ:

- Đa tạ được giáo huấn, văn bối sẽ hết sức cẩn trọng. Tuy nhiên, nếu cần phải đối đầu, liệu tiền bối có thể chỉ điểm cách cho văn bối đối phó bí kỹ Tán Áo Tổng Âm?

Đạo cô nhẹ gật đầu:

- Bản đạo đã từng phá lệ chỉ điểm cho Thụy Tùng, đâu ngại chỉ điểm thêm cho thiếu hiệp. Hơn nữa, vì muốn giúp thiếu hiệp đối phó chủ yếu là với Tịch Sơn môn lúc này, bản đạo mới cố tình sắp đặt cuộc hội ngộ hôm nay.

Hướng hồ thiếu hiệp lại còn là đồ tôn của Vương Thế Hải cố nhân, hiển nhiên bản đạo nên tạo cơ hội thành toàn. Nhưng điều đó hãy để đến mai, vì lúc này trời đã tối. Vả lại, nhân nói về phái Hải Hà, bản đạo có thể hỏi thiếu hiệp một vài điều được chăng?

Hồng Bảo Kỳ miễn cưỡng đáp lời:

- Văn bối chỉ có thể đáp nếu các câu hỏi đừng vượt quá sự hiểu biết.

Đạo cô mỉm cười:

- Là bản đạo muốn hỏi về sự ly khai an toàn của thiếu hiệp từ phái Hải Hà. Phải chăng thiếu hiệp cũng trải qua cảnh ngộ tương tự Vương Thế Hải năm xưa?

Hồng Bảo Kỳ bối rối, vừa đáp vừa len lén liếc nhìn Lạc Yến Chi:

- Đúng vậy, phái Hải Hà chỉ ưng thuận cho văn bối an toàn ly khai sau khi đã lập trọng thệ giúp họ có cơ hội tái xuất thế, công khai lộ diện giang hồ.

- Vậy thiếu hiệp có hứa lời hôn định nào đó với chủng môn nhân phái Hải Hà?

Hồng Bảo Kỳ thêm bối rối khiến đạo cô hiểu và vội khuyên Hồng Bảo Kỳ:

- Điều này rất hệ trọng. Thiếu hiệp nên nói thật ngay bây giờ hơn là mãi giữ kín. Vì biết đâu lại xảy ra cho ai đó một cách bề bồng như năm xưa bản đạo từng chịu đựng?

Lạc Yến Chi đoán hiểu:

- Có phải nơi lưu ngụ của phái Hải Hà vì rất bí ẩn khiến bất nhập bất xuất? Và với bất luận ai đã lỡ lạc chân đến, đều không thể ly khai, nếu như không đáp ứng họ những đề xuất nào đó?

Đạo cô nhìn Lạc Yến Chi:

- Cô nương cũng nên cảm thông cho những ai đã lâm cảnh như Vương Thế Hải năm xưa, hoặc như Hồng thiếu hiệp lúc này. Bởi phái Hải Hà từ tám mươi năm qua luôn có những nghiêm luật khắc khe. Tuy vậy, nếu bảo phái Hải Hà là nơi bất khả bất nhập thì vị tất. Vì như lời Hồng thiếu hiệp vừa thuật kể, phải chăng môn hạ Tịch Sơn môn vẫn ung dung xuất nhập tùy tiện, mặc tình sát hại Thụy Tùng ngay tại nơi ẩn thân của phái Hải Hà?

Có cơ hội để lảng tránh một câu hỏi khó đáp là câu có liên quan đến hôn định giữa Hồng Bảo Kỳ và Long Ngân Hoa, chưởng môn phái Hải Hà, nên khi nghe đạo cô Hoài Vương nói xong, Hồng Bảo Kỳ vội lên tiếng, vội làm ra vẻ chỉ chú tâm đến nội tình của phái Hải Hà:

- Đó là điều từ lâu nay văn bối vẫn không sao đoán hiểu. Vì kỳ thực ở nơi trú ngụ của phái Hải Hà, bất luận ai cũng khó mong tùy nghi xuất nhập, lại còn to gan gây ra thảm án ngay tại đó như đã xảy ra cho Thụy tiên bối.

Đạo cô cười cười, ra vẻ đã đoán biết vì sao Hồng Bảo Kỳ đặt chủ tâm vào điều này:

- Có thể đã xảy ra một việc nhưng vì bản đạo không thể quả quyết đúng sai thế nào. Đây là qua lời thuật kể của lệnh di mẫu Kha Tường Lan thì dường như đã từ lâu phái Hải Hà luôn có nội gián, là nhân vật tuy thân ở phái Hải Hà nhưng lòng dạ thì gởi ở Tịch Sơn môn.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Di mẫu của văn bối đã nói như thế thật sao?

Đạo cô bảo:

- Đây chỉ là theo sự suy đoán của Kha Tường Lan. Và sở dĩ Kha Tường Lan phát hiện, một phần có liên can đến cái chết của lệnh tôn Hồng Tiết Liệt.

Thiếu hiệp đã bao giờ được nghe minh bạch về cái chết của lệnh tôn chưa?

Hồng Bảo Kỳ sinh nghi:

- Há lẽ cũng liên quan Tịch Sơn môn?

Đạo cô đáp:

- Không sai. Vì theo sự truy xét của Kha Tường Lan, mẫu thân của Lạc Yến Chi cô nương trước đó cũng một lần được phái Hoa Sơn giải nguy, là Hồng Tiết Liệt và Vệ Công Diện cùng thực hiện. Và sau đó, khi mẫu thân của Lạc Yến Chi lại bị truy sát đến tận thất tung, không hiểu tin này vì sao lọt đến tai chưởng môn sư phụ của Hồng Tiết Liệt và Vệ Công Diện. Cả hai đều bị sư phụ quở mắng, lại bị đề quyết đã phạm phải tội tiền dâm hậu sát. Nếu không thì mẫu thân của Yến Chi vì sao chợt mất tích. Để tự thanh minh cho nỗi oan khiên này, Hồng Tiết Liệt thì cứ theo sự thật mà kể lại, ngờ đâu bị Vệ Công Diện có tư tâm, cứ khẳng khẳng bảo là không hề cùng Hồng Tiết Liệt sư huynh giải nguy cho nạn nhân. Thế là bị dồn vào tuyệt lộ, Hồng Tiết Liệt đành chọn cái chết, quyết đem sinh mạng bảo chứng cho sự vô tội.

Hồng Bảo Kỳ chấn động:

- Vệ Công Diện dám như thế ư?

Đạo cô bảo:

- Bản đạo chỉ nói lại theo toàn bộ những gì được nghe Kha Tường Lan thuật kể. Tuy nhiên, cũng theo sự dò xét riêng của Kha Tường Lan sau này, mới biết rằng Vệ Công Diện có thể vì bạn tình nên quyết hại đại sư huynh Hồng Tiết Liệt. Bởi Hồng Tiết Liệt luôn được sư phụ tin yêu, lại hứa gả ngũ sư muội là Công Tôn Minh cho Hồng Tiết Liệt. Ngờ đâu Vệ Công Diện lại cũng ngấm ngấm tương tư ngũ sư muội. Kể cả sau đó, khi Hồng Tiết Liệt tùy tiện cùng nữ nhân khác là Kha Tường Vi, trở thành phu phụ, Vệ Công Diện cứ ngỡ sẽ được Công Tôn Minh đoái hoài, hóa ra chỉ là ảo tưởng. Từ đó, theo Kha Tường Lan tự kiến giải, Vệ Công Diện nuôi hận, để khi có cơ hội là hại ngay đại sư huynh.

Điều này thiếu hiệp nên hỏi lại Công Tôn Minh vì biết đâu còn nhiều ẩn tình nào khác vượt ngoài suy đoán của Kha Tường Lan thì sao?

Lạc Yến Chi áy náy:

- Thật không ngờ chỉ vì ra ân cứu nguy cho gia mẫu, phụ thân của Bảo Kỳ huynh lại chịu hàm oan, sau cùng còn bị Vệ Công Điện dùng độc mưu hại. Bảo Kỳ huynh, muội và Lạc gia đã thọ nhận quá nhiều ân tình của Hồng gia. Thật chẳng biết làm sao báo đền.

Hồng Bảo Kỳ bàng hoàng sau những gì vừa nghe, đành bộc lộ tâm trạng hoang mang qua thái độ thiếu ngủ, tự đứng lên:

- Ngu huynh ngay lúc này rất cần được ở một mình. Mong tiền bối lượng thứ hãy chấp thuận cho Lạc Yến Chi tạm lưu lại đây, vẫn bồi xin được tạm lui ra ngoài một lúc.

Đạo cô gật đầu, còn ngấm ngấm ra hiệu, ý bảo Lạc Yến Chi cứ để yên cho Hồng Bảo Kỳ.

Sau khi Hồng Bảo Kỳ đi khuất, đạo cô Hoài Vương chợt hạ thấp giọng hỏi Yến Chi:

- Đạo hiệu Hoài Vương của bản đạo, cô nương có hiểu là gì chăng? Nhân đây, hãy để bản đạo giải thích, sau đó có nhiều điều cần phân phó cho cô nương. Như thế này, Hoài là hoài nhớ, Vương là Vương Thế Hải. Cô nương có hiểu ẩn ý của bản đạo là gì chăng?

25. Chương 25: Thi Ân Báo Đức Nhận Oan Cừu Độc Mưu Liên Hoàn Nguy Quân Tử

Đang thả hồn thơ thần, bỗng xuất hiện một ngọn lãnh phong làm Hồng Bảo Kỳ rùng mình, ngỡ bị thâm lạnh.

Ngờ đâu chỉ là một giọng nói nghe lạnh tự băng:

- Hồng thiếu hiệp sao vẫn ở đây? Chưa ăn tối ư?

Hồng Bảo Kỳ giật mình quay lại và nhẹ thở phào khi lơ mơ nhận ra người lên tiếng chỉ là nữ lang từng đưa đường đến đây:

- Ngỡ là ai khiến tại hạ giật mình hoảng hốt. Hóa ra trời đã tối khuya, lẽ nào chỉ vì lo tại hạ đói phải khiến cô nương bận lòng?

Thật lạ, giọng của nữ lang vẫn tạo cho Hồng Bảo Kỳ cảm giác lạnh khó tả:

- Đương nhiên tiểu nữ không thể không lo lắng. Thế nên xin mạo muội hỏi, thiếu hiệp đã ra ngoài này từ lúc nào và có thật đã chưa ăn tối?

Hồng Bảo Kỳ bối rối:

- Tại hạ đã ra đây từ lúc nào ư? Không biết nữa, vì mãi nghĩ khiến tại hạ quên cả thời gian. Nhưng phải chăng ở đây Viên Linh Linh Tiên Tử có những nghiêm luật riêng? Và lẽ ra tại ta nên dùng bữa với mọi người?

Nữ lang chợt thở hắt ra:

- Thôi nào, xin thiếu hiệp hãy tỏ ra thật tâm cho, nhất là vì sao vẫn chưa ăn tối? Trừ phi thiếu hiệp đã biết trước trong các thức ăn đã bị hạ độc, thế nên tìm cách lánh mặt không ăn?

Hồng Bảo Kỳ giật mình chấn động:

- Trong thức ăn có độc? Thật chẳng? Ai đã hạ độc thủ? Và mọi người hiện nay đã như thế nào rồi?

Nhưng sau nhiều nghi vấn thốt ra dập dồn, Hồng Bảo Kỳ thay vì chờ nghe đáp thì lại hối hả đi quay trở lại đạo am.

Nữ lang lập tức ngăn lại:

- Thiếu hiệp toan hành động gì? Hoặc giả sợ chất độc do chính tay thiếu hiệp hạ thủ chưa đủ thu thập tất cả nên muốn quay vào tiếp tục kết liễu?

Hồng Bảo Kỳ trừng mắt nhìn nữ lang:

- Tại hạ có phải hung thủ hay không, ắt cô nương thừa hiểu. Nhất là khi cô nương bảo tất cả đều trúng độc thì hiển nhiên cũng có ngũ sư cô Công Tôn Minh cùng Lạc Yến Chi là hai nhân vật lẽ ra nên được tại hạ loại ra. Và tốt nhất, cô nương cũng cùng vào với tại hạ. Hư thực thế nào nhất định sẽ được tỏ tường.

Và Hồng Bảo Kỳ bước lách qua nữ lang, tiếp tục khấn trương đi về phía ngôi đạo am lúc này khó nhìn thấy vì bị đêm đen vây phủ.

Nữ lang lần này không ngăn cản, trái lại đã tỏ ra nhận lời, đi cùng Hồng Bảo Kỳ:

- Lời thiếu hiệp giải thích nghe có phần thuận tai. Tuy nhiên, chỉ hôm nay, khi ba người thiếu hiệp xuất hiện, ở đây liền có sự biến, lẽ nào không do thiếu hiệp hạ thủ, thuận tiện cũng kết liễu luôn hai nhân vật đồng hành vì có lẽ nào đó đã khiến thiếu hiệp hạ thủ không thương tình?

Hồng Bảo Kỳ đã đến đạo am, lập tức xô cửa tiến vào:

- Tại hạ không phủ nhận điều trùng hợp cô nương vừa nêu, quả là khó giải thích. Tuy nhiên, ôi ...

Cửa đạo am vừa được xô mở lập tức gây cho Hồng Bảo Kỳ cảm giác bàng hoàng. Bởi dưới ánh sáng leo lét duy nhất của một đĩa đèn dầu lạc, giữa đạo am là cảnh thê thảm của ba nhân vật còn đang oằn người thổ huyết từng cơn và toàn là huyết đen, cho thấy mầm thức ăn cạnh họ đều đã bị hạ độc và tức thì phát tác ngay lúc họ còn đang ăn đang dở.

Hồng Bảo Kỳ lao như lướt vào:

- Hoài Vương tiền bối?! Ngũ sư cô? Ai đã hạ độc thủ khiến tất cả ra nông nổi này?

Ắt do có bản lĩnh inh nhất nên đáp lại câu lo lắng hỏi của Hồng Bảo Kỳ chỉ mỗi một mình đạo cô Hoài Vương là gắng gượng lên tiếng:

- Bần đạo không tin ... do thiếu hiệp ... hạ độc thủ ... Chúng tở ... hung thủ chỉ là một trong những kẻ từng thọ ân của bần đạo ... Có một quyển Bí phổ kỳ môn ... bần đạo phó giao cho thiếu hiệp ... Hãy thay bần đạo ... thanh lý kẻ phản bội ...

Hồng Bảo Kỳ lập tức ngồi phục xuống cạnh đạo cô Hoài Vương. Chợt nghe nữ lang nọ quát:

- Nghĩa mẫu vẫn chưa lìa trần, hà cớ gì thiếu hiệp vội tiếp nhận Bí phổ kỳ môn? Đủ thấy Hồng Bảo Kỳ người chính là kẻ hạ độc thủ và dụng tâm không gì khác ngoài việc mưu toan chiếm hữu bí phổ. Ta nhất định không cho người toại nguyện.

Nàng bật chồm đến và chực ra tay.

Nhưng nhanh hơn, Hồng Bảo Kỳ đỡ đạo cô vào tay và lập tức thi triển Khoái Mã Bộ Thiên Hành khinh thân pháp để vội tránh cảnh giao thủ cùng nữ lang:

- Mau dừng tay và hãy xem tại hạ đang có hành động gì, thay vì vội đề quyết cho tại hạ những hành vi không hề có.

Và nữ lang hoang mang ngơ ngác khi thấy Hồng Bảo Kỳ đã tự dùng móng tay rạch đứt phần thịt da ở tay còn lại, cố tình áu huyết bản thân nhỏ từng giọt vào miệng đạo cô Hoài Vương. Đã vậy, khi thấy Hồng Bảo Kỳ cũng tiếp tục hành động tương tự, áu rơi lần lượt vào miệng của Công Tôn Minh và Lạc Yến Chi. Nữ lang sinh nghi vội hỏi:

- Người hành động như thế là có gì?

Hồng Bảo Kỳ đang để chảy các giọt máu cuối cùng vào miệng Lạc Yến Chi, vừa đáp, vừa tự điểm huyết chỉ huyết áu dừng chảy nữa:

- Cô nương tin hay không thì tùy. Vì dường như máu huyết của tại hạ có công năng giải độc. Sao cô nương không thử xem hiện tình của Viên Linh Linh Tiên Tử, không phải đã có những biến chuyển thuận lợi hay sao?

Nữ lang kinh tâm, vội tiến lại gần đạo cô để tự dùng tay lần lượt xem xét khắp các kinh mạch. Nhân đó, sắc thái của nữ lang dần thay đổi:

- Quả là kỳ diệu ...! Tuy nhiên quyền Bí phổ kỳ môn này tạm thời ta chưa thể giao cho người. Vì biết đâu, người vừa là hung thủ hạ độc, vừa giả vờ thi ân, giải độc cho nghĩa mẫu ta, vẫn với dụng ý chiếm hữu vật này thì sao?

Còn đang nói thì nữ lang đã cho tay vào người đạo cô, tỏ ý quyết tự tay thu giữ quyền bí phổ nào đó như vừa nói.

Hồng Bảo Kỳ gượng cười, vừa nhún vai vừa để mặc cho nữ lang hành động:

- Tại hạ không thể trách thái độ này của cô nương. Tuy nhiên, chờ khi mọi hư thực tỏ tường, tại hạ tin rằng kể cả Viên Linh Linh Tiên Tử rồi cũng sẽ rõ ai là hung thủ.

Bất chợt Hồng Bảo Kỳ thấy đạo cô Hoài Vương tự giật nảy người lên, cùng lúc với cánh tay của nữ lang thu về vì đã lấy được một quyền bí phổ nhỏ:

- Hự!!

Động tâm, Hồng Bảo Kỳ chớp động và thần tốc lao đến:

- Hoài Vương tiền bối!

Nhưng cũng nhanh tương tự, nữ lang nọ khẩn trương đặt một tay lên đỉnh đầu đạo cô:

- Chớ manh động. Nếu không ...

Ngờ đâu Hồng Bảo Kỳ vụt biến mất.

“Vút!”.

Khiến nữ lang kinh hãi, vội ngả nhào toàn thân qua một bên, đồng thời còn chủ tâm phẩy tay làm cho đĩa đèn dầu lạc vì chỉ leo lét cháy nên lập tức tắt phụt.

“Vù ...”.

Cùng một lúc với bóng đêm đen vụt buông phủ là tiếng của chấn kinh đột ngột vang lên.

“Bùng!!”.

Hậu quả là có thanh âm bật kêu đau đớn của nữ lang nọ:

- Hự!!

Sau đó, tất cả đều tĩnh lặng, chỉ còn lại các nhịp hô hấp hoặc trì trệ nặng nhọc hoặc dần dần trở nên đều đặn của ba nhân vật từng bị trúng độc thức ăn.

Dù vậy, chẳng bao lâu sau, vạn vật ở bên trong ngôi đạo am dần yên tĩnh, đến một nhịp hô hấp nhỏ cũng không nghe phát ra.

Trái lại, ở một chỗ thật khuất lấp và kín đáo khá xa so với ngôi đạo am lại có tiếng ào ào nặng nề vang lên:

- Bần đạo không ngờ lại lâm cảnh tương tự cố nhân Vương Thế Hải ...

Nhưng bần đạo đâu bao giờ bạc đãi ả? Có chăng ... a ... gần đây bần đạo có phát hiện ả ... luôn thân thiện với họ Đường ... một nam nhân tuần tú từng suýt bị một nữ nhân nhấn tâm hạ thủ ... Bần đạo tuy luôn có hảo cảm với các nữ nhân ... nhưng đôi khi cũng có ... một vài nữ nhân khiến ... bần đạo chỉ mang cảm giác phản cảm. Há lẽ ... họ Đường đã lung lạc, xúi giục ả bội phản, hãm hại bần đạo?

Có tiếng của Công Tôn Minh, khe khẽ cất lên:

- Họ Đường là nam nhân duy nhất ở đây? Tiên Tử đã cứu y, thiết tưởng đã đủ, có sao còn cho y lưu lại? Có phải lai lịch của y vì Tiên Tử đã tỏ tường nên không thể không gia ân, tạo cơ hội cho y?

- Nữ nhân từng toan kết liễu y, có mắng bảo y là kẻ phản bang ... Điều đó khiến bản đạo động tâm ... Sau này có dò hỏi, mới biết, qua lời họ Đường kể ...

nữ nhân kia không chỉ là ... nghĩa nữ của cố nhân Vương Thế Hải mà còn có dụng mưu, toan dùng mỹ nhân kế ... lung lạc Vương Thế Hải. Khi đó ... bản đạo vì vẫn ... hoài tưởng cố nhân, mới cảm thương dành cho y lưu lại, còn tận tình điểm chỉ y ... khá nhiều công phu. A ... thật khó tin họ Đường đã lung lạc ả phản đồ hay là điều ngược lại?

Hồng Bảo Kỳ khẽ háng giọng:

- Nói đến nghĩa nữ của sư tổ Vương Thế Hải, văn bối mới nhớ. Sư phụ Long Kiến Xương từng xếp yêu nữ này vào diện tình nghi. Thêm nữa, yêu nữ từng có ý trung nhân đích thực ở họ Đường. Vậy phải chăng chuyện yêu nữ toan kết liễu họ Đường chỉ là một mưu kế và dụng tâm chẳng gì khác ngoài việc tạo cảm thương, để tiền bối tiếp nhận họ Đường, hầu họ đạt mục đích cuối cùng là lên hạ độc thủ tất cả như đêm nay đã xảy ra?

Lạc Yến Chi cũng lên tiếng:

- Nhưng sao họ không ra tay hoặc sớm hơn hoặc muộn hơn, lại chờ đúng lúc này, khi chúng ta đặt chân đến đây?

Công Tôn Minh cất giọng ngày càng rõ:

- Yến Chi nói đúng. Và muốn tìm lời đáp ắt cần xem xét lại, biết đâu cũng ngày hôm nay trong mọi lời đàm luận giữa mọi người đã vô tình đề cập điều gì đó có thể là manh mối bất lợi cho kế mưu của bọn họ, khiến họ phải thi độc kế ngay hôm nay?

Hồng Bảo Kỳ khẽ kêu:

- Trác Phi Mộng?

Đạo cô cả kinh:

- Liên can gì ... đến Trác Phi Mộng?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Họ sợ văn bối nếu được chỉ điểm thì sau này sẽ không ngại bí kỹ Tán Áo Tổng Âm của Trác Phi Mộng nữa. Bằng chứng là quyền Bí phổ kỳ môn, ả kia quyết không để lọt vào tay văn bối.

Chợt giữa đêm đen vang phá lên một chuỗi thanh âm ngạo nghễ:

- Người nhận thức như vậy là tốt. Thế nên hãy mau mau giao quyền bí phổ ấy ra đây. Nếu không, Ha ... Ha ... tất cả sẽ phải chết.

Đạo cô phần nộ kêu:

- Chính y! Họ Đường đấy.

Thanh âm nộ lại cất lên:

- Không sai, chính là ta. Đường Vĩnh Thuận đây. Nhân tiện cũng có lời đa tạ, vì nhờ mụ, ta đã tiếp nhận bảy tám phần sở học của mụ. Ha ... Ha ...

Có tiếng của đạo cô hộc lên đau đớn:

- Ôi ... Hự!

Tiếp đó, tất cả đều yên ắng, chỉ còn mỗi một tiếng Hồng Bảo Kỳ thì thào thật khẽ:

- Nguy tai, có lẽ chúng ta đã tình cờ đi lạc giữa một trận đồ. Vì Hồng Bảo Kỳ này không thể phát hiện tung tích của Đường Vĩnh Thuận ở đâu. Thật mong Hoài Vương tiền bối mau kíp thời trấn định, hầu điểm chỉ cách di chuyển để thoát hiểm cảnh này.

Đáp lại chỉ là tiếng của đạo cô phều phào:

- Bần đạo e khó thể chi trì. Ắt bội phản thật độc ác, đã dùng nội kinh chấn thẳng vào tâm mạch, khiến bần đạo phen này nhất định phải vong mạng.

Thiếu hiệp hãy nghe cho rõ, đây là cách phá giải thể trận ...

Giọng của đạo cô nhỏ dần, cuối cùng thì ngừng hẳn. Chỉ còn lại tiếng Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Vãn bối hứa sẽ báo thù. Viên Linh Linh Tiên Tử hãy yên nghỉ.

Bất chợt vang lên một chuỗi cười lồng lộng:

- Mụ họ Viên đã tuyệt mệnh rồi ư? Thật tiếc ư vì vẫn chưa biết tại sao phải chết. Kể cả bọn người nữa, đã đến lúc Đường Vĩnh Thuận ta cho bọn người nếm mùi lợi hại từ hai loại võ học từng thành danh của Võ Lâm Nhị Tiên Tử. Ha ... Ha ...

Đúng lúc này, cảnh quang xung quanh vụt thay đổi và gió, những loạt cuồng phong hung hãn chợt phát sinh như muốn thổi bạt tất cả những gì tình cờ nằm trên đường lao ào ào của chúng.

“Ào ... Ào ...”.

Nhân đó, với một chút ánh sáng lơ mơ cũng bất chợt xuất hiện, lộ rõ sắc mặt đầy hốt hoảng của Hồng Bảo Kỳ:

- Nguy tai, trận thể đã bị biến động!

Lạc Yến Chi cũng kinh hãi, chợt cuống cuống ẩn vào tay Hồng Bảo Kỳ một vật:

- Đây là Bí phổ kỳ môn, đã tình cờ được ả bội phản nọ đánh rơi ngay người muội. Bảo Kỳ huynh nên mau xem, biết đâu tìm được cách đối phó tình huống này?

Cuồng phong thổi ngày càng mạnh khiến Hồng Bảo Kỳ phải vòng tay ôm giữ cả Công Tôn Minh lẫn Lạc Yến Chi:

- Ngu huynh đâu phải hạng kỳ tài, có tư chất thông minh đỉnh ngộ. Huống hồ vào tình huống này, càng không thích hợp cho việc nghiền ngẫm chân kinh.

Chợt xuất hiện thêm nhiều loạt thanh âm kỳ quái.

“U ... u ... u ...”.

Hồng Bảo Kỳ thêm kinh hãi:

- Tán Ảo Tống Âm? Hóa ra đứng sau mọi diễn biến từng xảy ra cho Thần Ưng bang và nhất là ở ngay tại đây chính là Trác Phi Mộng? Ôi phen này chúng ta nguy mất.

Công Tôn Minh chợt chớp lấy quyển bí phổ kỳ môn:

- Mau đưa cho ta. Vì với Kỳ môn thuật, đa phần các võ phái cũng có chút ít am hiểu. Hy vọng ta kịp tìm ra cách phá giải thể trận vừa bị biến đổi này.

Đang lúc Công Tôn Minh bắt đầu chú tâm xem quyển bí phổ kỳ môn, Lạc Yến Chi bất chợt bưng hai tai và kêu:

- Ôi ... đầu của muội sao cứ ê buốt lạ! Chao ôi!

Hồng Bảo Kỳ lo lắng, vội nói vào tai nàng:

- Hãy bảo nguyên thủ nhất, chớ để các chuỗi âm thanh kỳ quái lọt vào tai.

Những thanh âm kỳ quái vẫn vang lên, như xuất phát từ khắp nơi.

“U ... u ... u ...”.

Lạc Yến Chi tái nhợt thần sắc, kể cả Công Tôn Minh cũng xuất hiện các dấu hiệu bị tác động. Thấy vậy, Hồng Bảo Kỳ vội đứng lên, ôm Lạc Yến Chi bằng một tay và dùng tay còn lại chộp vào tay ngũ sư cô Công Tôn Minh:

- Bất luận thế nào chúng ta cũng phải liều. Tiểu diệt sẽ thử hành động theo cung cách trước kia vì nhờ Thụy Tùng tiền bối điểm chỉ nên thoát. Đi nào, ngũ sư cô.

Đúng lúc đó, Công Tôn Minh vui mừng kêu:

- Có rồi. Hóa ra đây là trận Phản Ngũ Hành. Hải tử ngươi mau di chuyển theo phương cách Nhất tả - Tam hữu. Nhanh.

Vì đã có ý liệu nên Hồng Bảo Kỳ bất cần hỏi lại, cứ thoản thoắt di chuyển theo cách thức Công Tôn Minh vừa nghiệm ra từ quyển bí phổ kỳ môn.

- Vậy thì đi!

“Vút!”.

Chuỗi âm thanh nọ vẫn mơ hồ và dai dẳng bám theo.

“U ... u ... u ...”.

Công Tôn Minh bị tác động, hai chân chợt lão đảo suýt ngã.

Hồng Bảo Kỳ thất kinh, vội tiếp tục di chuyển tam hữu nhất tả, đồng thời còn cố tình há miệng bật ra chuỗi tiếng hú thật to:

- Hu ... ú ... ú ...

Nhờ đó Công Tôn Minh dù bị tiếng hú làm vắng vất vẫn thoát cảnh bị chuỗi âm thanh kỳ lạ gây chấn động. Với bước chân dần vững hơn, Công Tôn Minh lại tiếp tục xem và nghiên ngẫm quyển bí phổ kỳ môn. Đến một lúc, Công Tôn Minh cau mặt, lấy tay ra hiệu cho Hồng Bảo Kỳ.

Phát hiện, Hồng Bảo Kỳ ngưng phát tác tiếng hú, đồng thời cũng ngưng dịch chuyển, nhờ đó kịp nghe tiếng Công Tôn Minh thì thào:

- Trận thế có thể bất chợt biến đổi tùy theo cung cách bị Đường Vĩnh Thuận phát động. Hải tử ngươi nên nhân cơ hội này phá hủy trận thế bằng cách nào đó miễn quật đổ gãy càng nhiều các chướng ngại vật càng tốt.

Chuỗi thanh âm dai dẳng đã có dịp vượt nổi lên.

“U ... u ... u ...”.

Hồng Bảo Kỳ bật cười thật to:

- Muốn vậy, tiểu diệt đành lần đầu tiên tái vận dụng lại tuyệt kỹ Nhất Chưởng Toái Bia, Xin phó giao tạm Yến Chi cho ngũ sư cô. Và xem đây, Ha ...

Ha ...

Đang cười, Hồng Bảo Kỳ đột ngột bật thoát từ hai tay, luân phiên quật ra các loạt kinh chiêu tràn trề uy lực, một trước, một sau và quật liên hoàn vào các cột cây - các khối đá ngẫu nhiên nhìn thấy.

“Vù ... Âm!!”.

“Ào ... Âm!!”.

Các cột cây bị đốn gãy ngang thân.

“Rào ... Rào ...”.

“Rầm! Rầm!!”.

Những khối đá dù to nặng đến nghìn cân cũng bị công phu Nhất Chưởng Toái Bia quật vỡ tan từng mảnh.

“Ầm! Ầm!!”.

Những tảng đá vụn văng bay tán loạn.

“Viu ...”.

“Rào ... Rào ...”.

Và chỉ một lúc sau, xung quanh phạm vi độ mười mười lăm trượng vuông đều bị biến thành cảnh hoang tàn tơi tả.

Các loại thanh âm kỳ quái cũng biến mất. Đến cả bóng dáng của bất luận ai, dù là Đường Vĩnh Thuận hay nữ lang từng đưa đường cho Hồng Bảo Kỳ cũng chẳng nhìn thấy.

Ngờ đã thoát, Công Tôn Minh ra hiệu cho Hồng Bảo Kỳ lại gần:

- Thế trận đã bị phá. Nhân đây ngươi hãy mau xem kỹ đoạn này, chính là cách đối phó với bí kỹ Tán Áo Tổng Âm cũng dựa vào các bước di chuyển theo phép Ngũ Hành xen lẫn Cửu Cung bộ vị.

Hồng Bảo Kỳ toan tiến lại gần thì bất đồ nghe Công Tôn Minh kêu thất thanh:

- Ở phía sau. Ôi, không ...

Hồng Bảo Kỳ đã biến mất.

“Vút!”.

Và từ phương vị đang dịch chuyển bằng thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, Hồng Bảo Kỳ cho dù chỉ nhìn thấy một bóng mờ đang chực đào tẩu thì vẫn thần tốc tung vút theo một chiêu kinh tận lực:

- Muốn ám toán tại hạ ư? Nhưng lẽ ra thoát tiên hãy tự lượng sức, vì không dễ toại nguyện đâu. Xem chừng!

“Ào ...”.

Ngờ đâu chính lúc này, Hồng Bảo Kỳ lại nghe Công Tôn Minh bật gào:

- Mau trả lại bí phổ kỳ môn cho ta. A ... a ...

Hồng Bảo Kỳ chấn động, lập tức khẩn trương đảo người quay ngoặt trở lại và càng thêm khiếp đảm khi tận mắt nhìn thấy ả phản đồ của Viên Linh Linh Tiên Tử không chỉ bất ngờ xuất hiện đoạt quyển bí phổ kỳ môn ngay trên tay Công Tôn Minh mà ả còn độc ác tung một chiêu tối hậu quyết kết liễu Công Tôn Minh.

Lo sợ bản thân không thể nào kịp cứu nguy cho Công Tôn Minh, Hồng Bảo Kỳ có cảm nhận như đất dưới chân chao đảo, thế nên toàn thân cơ hồ khựng lại.

May thay, Lạc Yến Chi ngay lúc này được lai tỉnh. Vì thế nàng bắt thần bật chồm lên, ra một chiêu quyết liệt quật vào ả nọ ở khoảng cách thật gần:

- Tiện nhân muốn chết!

“Bùng!!”.

Ả nọ hoàn toàn bị bất ngờ, đành do chiêu kinh của Lạc Yến Chi bức thoái hậu vài bộ:

- Hự!!

Đây là cơ hội và Hồng Bảo Kỳ dù không chờ đợi vẫn chẳng mấy may bỏ lỡ. Hồng Bảo Kỳ lại tiếp tục bật ào đến:

- Bội phản là một tội chết! Mau nằm xuống!

Hồng Bảo Kỳ bật tung một kinh Toái Bia Nhất Chương với tận lực bình sinh.

“Ào ... Ào ...”.

Ả nọ chấp chới, thần sắc tái nhợt. Do quá sợ nên ả đành liều dùng quyển bí phổ kỳ môn che chắn ngay trước mặt ả:

- Mau thu chiêu. Nếu không, bí phổ bị hủy là do Hồng Bảo Kỳ ngươi.

Nhưng đã muộn. Chương lực của Hồng Bảo Kỳ vẫn lạnh lùng lao ập đến.

“Bùng!!”.

Quyển bí phổ bị hủy trước tiên.

“Soạt!”.

Các mảnh giấy vụn bay lả tả như muôn ngàn cánh Hồ Điệp.

“Rào ... Rào ...”.

Rồi đến lượt ả nọ nhận chịu hậu quả. Thân ả bị chấn bay thật xa về phía hậu.

- Hự!!

“Ào ...”.

Đề khi rơi xuống, ả đã chết với một vết xuyên thủng to bằng bàn tay phá vỡ tâm thất ả, từ vết thương cứ mãi phún trào như mạch nước ngầm từ lòng đất bị xoi thủng nên phún tỏa lên.

“Huych!”.

Hồng Bảo Kỳ khi đó cũng hạ thân ở ngay bên cạnh Công Tôn Minh và Lạc Yến Chi:

- Ngũ sư cô!!

Công Tôn Minh đã được Lạc Yến Chi đỡ ngã vào vòng tay, đang cố gượng mở to hai mắt nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Hải tử, mạng ta phen này, ... hự!!

Lạc Yến Chi cũng kêu sợ hãi:

- Công Tôn nữ hiệp, hãy cố chi trì. Bảo Kỳ huynh còn chờ gì nữa, hãy mau dốc truyền nội lực, giúp Công Tôn nữ hiệp chi trì, chờ tìm cơ hội cứu vãn.

Hồng Bảo Kỳ hoang mang và bối rối vô tả:

- Truyền nội lực? Được chăng? Truyền như thế nào?

Lạc Yến Chi không giải thích nữa. Vì chính nàng đang tự dốc truyền nội lực bản thân vào nội thể Công Tôn Minh ở huyết Thận Du.

Công Tôn Minh nhờ đó tiếp tục phều phào:

- Hải tử hãy nghe ... và đừng ngắt lời ta. Trước tiên, đây là cách đối phó bí kỹ Tán Ảo Tổng Âm ... Sau cùng, a ... ta đã nghe biết về các nhận định của di mẫu Kha Tường Lan của hải tử về hành vi đề tiện từng do Vệ Công Diện đối xử với phụ thân người. Tuy khó thể có các bằng chứng cần thiết ... nhưng qua tính khí luôn đố kỵ ... và hẹp lượng của y ... Ta quả quyết chính vì y mới khiến ... phụ thân người vong mạng. Đã vậy, đối với điều y từng thề hứa ... ắt chỉ do muốn chuộc lỗi phần nào ... Hải tử, người được toàn quyền định đoạt ... không hề bị ràng buộc ... Nhưng dù sao, cũng chớ để Vệ Nguyệt Tuyết lâm phải cảnh bề bàng ... tương tự ta từng chịu đựng ... Hãy xử sự sao cho xứng bậc quân tử ... Vì từ lâu, Vệ Nguyệt Tuyết ... vẫn đinh ninh đã được song thân phụ mẫu định sẵn hôn sự cùng người ... Điều này sẽ khiến người khó xử ... Dù vậy ta vẫn tin ...

người ắt có cách hoàn mỹ, nhất là đừng ... đừng bao giờ quên xuất thân ... lai ...

lịch ... và ... có địch ý ... với ... với phái Hoa ... Sơn.

Hồng Bảo Kỳ cầm tay Công Tôn Minh, vội gật đầu đáp ứng trước ánh mắt dù sắp lạc thần vĩnh viễn nhưng vẫn trông chờ và cầu khẩn, cứ được Công Tôn Minh nhìn và dành cho bản thân:

- Ngũ sư cô yên tâm. Tiểu đệ hứa sẽ không để ngũ sư cô thất vọng.

Như chỉ chờ có thế, Công Tôn Minh khép mắt lại, thay vào đó xuất hiện một nụ cười từ từ hé lộ biểu đạt vẻ mãn nguyện.

Lạc Yến Chi lúc đó hai mắt đã nhòa lệ:

- Lệnh sư cô chết quá thảm. Chủ hung đích thực là ai? Chúng ta phải làm sao báo thù, giúp bao nhân mạng uổng tử từ đêm qua đều được an lòng nhắm mắt?

Hồng Bảo Kỳ nhìn nàng, tuy cười gượng nhưng miệng thay vì lên tiếng trấn an thì ngược lại, Hồng Bảo Kỳ cứ lảo đảo nho nhỏ:

- Muội cứ tiếp tục khóc than nếu muốn, miễn sao đừng để lộ bất kỳ điều gì khác lạ. Vì ngu huynh vừa phát hiện nhất định đang có kẻ ẩn thân đâu đây dò xét chúng ta.

Lạc Yến Chi chớp mắt, khiến lệ đọng khóe mi phải nhỏ xuống. Nhân đó nàng cúi đầu, vờ như đang sầu thảm nhìn thi thể bất động của Công Tôn Minh vẫn do nàng bồng giữ trên tay.

Phần Hồng Bảo Kỳ cũng vậy, vẫn cầm tay ngũ sư cô, nhưng kỳ thực đang ngưng thần, vận toàn thân nội lực lên nghe ngóng khắp xung quanh.

Nhưng vạn vật xung quanh vẫn tĩnh lặng tương tự vầng dương đã bình lặng dần lên cao, soi tỏ ánh dương quanh rực rỡ khắp mọi nơi.

Chợt Hồng Bảo Kỳ từ từ đặt tay Công Tôn Minh xuống.

Lạc Yến Chi hiểu ý, cũng nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay vô lực của Công Tôn Minh và đặt xuôi theo thân.

Tiếp đó, khi cảm thấy đã đúng lúc, Hồng Bảo Kỳ từ vị thế đang ngồi, chẳng một dấu hiệu nào báo trước, đã đột ngột bật thân lao đi và thật thần tốc chợt biến mất hoàn toàn, như hóa thành hư không.

“Vù ...”.

Và chỉ thoáng mắt sau, từ một chỗ khuất lấp, lập tức vang lên tiếng Hồng Bảo Kỳ bật gầm to và tràn đầy phần nộ:

- Quả nhiên ta đoán không lầm. Thuật ẩn thân lợi hại này đã tự cáo giác người, chính là Đường Vĩnh Thuận, một kẻ vong ân bội nghĩa, hay nói đúng hơn là kẻ đã dụng mưu lừa dối Viên Tiên Tử. Người toan tẩu ư? Vô ích thôi.

Trúng!!

“Bùng!!”.

Kèm theo đó là một chuỗi kêu kinh hoàng:

- Ta không thể tin Hồng tiểu tử người lại có thân pháp lợi hại thế này. A ...

a ...

Và chỉ một lúc sau, Hồng Bảo Kỳ chợt xuất hiện trở lại với Lạc Yến Chi, mang theo trên tay một nhân vật có niên kỷ xấp xỉ tam tuần.

Phát hiện nhân vật này vẫn còn sống, Lạc Yến Chi cau mày hỏi:

- Y là Đường Vĩnh Thuận? Bảo Kỳ huynh lưu mạng y làm gì?

Hồng Bảo Kỳ ném nhân vật nọ xuống đất:

- Y từng cười chê, cho Viên Tiên Tử chết nhưng không rõ nguyên nhân vì sao. Ngu huynh thấy cần lưu mạng y, để qua y, giúp Viên Tiên Tử toại nguyện.

Lạc Yến Chi vỗ lể:

- Huynh định tra khảo y? Nhưng liệu y chịu cung xưng chẳng?

Hồng Bảo Kỳ cười lạt:

- Thế nên ngu huynh mới đưa y quay lại đây. Hy vọng muội có thể chỉ điểm phương cách nào đó, là điều ngu huynh chưa hề biết.

Họ Đường lúc này cũng vừa tỉnh lại:

- Sĩ khả sát bất khả nhục. Đường Vĩnh Thuận ta thà chết, bọn ngươi đừng mong toại nguyện.

Lạc Yến Chi lo ngại:

- Huynh đã điểm huyết chế ngự y chưa? Còn muốn y cung xưng, muội chột nhớ một cách từng nghe lão Bạch Thám Đáo đề cập, dường như gọi là phân cân thác cốt thì phải.

Họ Đường tái mặt:

- Giết ta đi. Vì dù thế nào ta cũng chẳng bao giờ hờ môi cung xưng.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Ngươi đừng vội tự phụ. Muốn dùng thuật phân cân thác cốt phải làm thế nào?

Lạc Yến Chi bảo:

- Theo muội nhớ, cần phải điểm các huyết này, ... huyết này ...

Họ Đường bật cười:

- Hóa ra đây là cách bọn ngươi muốn thực hiện? Được lắm, vậy hãy cứ tiến hành. Để xem bọn ngươi có toại nguyện hay không? Ha ... Ha ...

Lạc Yến Chi bối rối:

- Có lẽ muội nhớ sai. Vậy thì e chẳng còn cách gì khiến y phải cung xưng.

Nhưng Hồng Bảo Kỳ lại bảo:

- Không sai đâu. Vì ngu huynh vừa phát hiện y tuy cười nhưng vẫn lộ sắc mặt sợ hãi. Chứng tỏ y chỉ dùng xảo kế, toan làm chúng ta tin cách đó là sai, sẽ vô tác dụng đối với y. Đã vậy, ngu huynh sẽ cho y nếm mùi lợi hại đúng theo cách Yến Chi muội vừa chỉ. Ngươi nghĩ sao?

Họ Đường hết cười, dù vậy vẫn nói cứng:

- Bất luận thế nào bọn ngươi cũng đừng mong toại nguyện. Hừ!

Hồng Bảo Kỳ liền ngồi xuống cạnh y:

- Có thật chẳng? Dù vậy, để Đường Vĩnh Thuận ngươi tâm phục khẩu phục, ngươi sẽ được nghe cách ta đoán là thế nào. Thoạt tiên, hừ, ngươi thừa nhận chẳng Trác Phi Mộng từ lâu luôn có can hệ Kiều gia?

Họ Đường không màng đáp, trái lại còn cố tình nhắm mắt, vờ như không nghe.

Hồng Bảo Kỳ cười khẩy:

- Ngươi không thừa nhận cũng được. Vì đã một lần ta và Thụy Tùng tiền bối nhờ suýt mất mạng nên mới minh bạch điều đó, tự Trác Phi Mộng đã bộc lộ là có can hệ Kiều gia.

Họ Đường chột mở mắt:

- Có can hệ thì sao?

Hồng Bảo Kỳ phá lên cười thành tiếng:

- Thì sao ư? Ha ... Ha ... thì ta đã tự đoán biết toàn bộ nguyên ủy những mưu toan của lão ngụy đại hiệp họ Kiều chứ sao? Ha ... Ha ...

Họ Đường bĩu môi:

- Kiều chủ nhân thủy chung vẫn là bậc đại hiệp được toàn võ lâm kính ngưỡng. Những gì ngươi có thể đoán chỉ là hồ đồ, đừng mong thuyết phục ai tin ngươi.

Hồng Bảo Kỳ cũng bĩu môi khinh thị:

- Vị tất như người nói. Vì ta đã có cách minh chứng, sẽ cáo giác lão tặc Kiều cho các võ phái minh bạch tường tận về mọi mưu toan của lão. Người có muốn nghe thử chăng? Thế này nha, nếu ta đoán không lầm, Tịch Sơn môn từng có hai phản đồ, đã đồng mưu chiếm đoạt Phích Lịch Bổng Thiên Lôi.

Trong đó có một là mẫu thân của Lạc Yến Chi đây. Nhưng nếu như khổ tâm của mẫu thân Lạc Yến Chi chỉ vì lo cho đại cục võ lâm, sợ Tịch Sơn môn gây nên thảm họa khôn lường, thì nhân vật phản đồ thứ hai lại có dụng tâm chiếm đoạt vật ấy để phó giao cho kẻ từng sai khiến hắn. Kẻ đó chính là Kiều lão, đúng không?

Họ Đường lại nhắm mắt:

- Người muốn đoán cứ đoán, đừng mượn cớ để dò hỏi, vô ích thôi.

Hồng Bảo Kỳ vẫn thản nhiên nói tiếp những gì đã đoán:

- Cùng với thời điểm xảy ra các sự biến ta vừa nêu, Trác Phi Mộng mang hận vì bị tình phụ, lại cần máu huyết của lũ Đại Ưng để chế ngự tuyệt chủng, chính Trác Phi Mộng đã hậu thuẫn và thúc giục bọn phản bang lập mưu hãm hại bang chủ Thần Ưng bang là Vương Thế Hải, sư tổ của Hồng Bảo Kỳ ta.

Họ Đường lại hé mở hai mắt:

- Đêm qua ta đã lên nghe câu chuyện giữa người và mục ngu xuẩn họ Viên.

Vậy ta đoán có lầm chăng chính người là gã Tiểu Hồng từng ngẫu nhiên thủ đắc mảnh Hiển Thư Minh Ngọc, sau đó bị Thần Ưng bang sinh cầm?

Hồng Bảo Kỳ thừa nhận:

- Không sai, chính là ta. Vì qua điều người vừa hỏi, ta chợt hiểu nguyên nhân vì sao từ lâu nay Kiều gia cứ luôn có thái độ dung túng cho Thần Ưng bang. Chỉ vì ở ngoài mặt, Kiều gia nào dám tỏ ra thân thiện nhưng kỳ thực thì ở bên trong cả hai chỉ là một. Bởi đó, người tuy là bang đồ Thần Ưng bang nhưng ngay lúc này đây không những tỏ ra am hiểu quá rõ về Kiều gia, trái lại còn luôn có những lời lẽ bênh vực họ. Đúng chăng?

Họ Đường nghiêng rằng:

- Người sẽ lãnh nhận những hậu quả tốt cùng khốc liệt, nhất là dám đối đầu Kiều gia.

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Đừng dọa ta, vô ích. Trái lại, chính ta sẽ làm lão Kiều lộ chân tướng, đồng thời cũng sẽ tự tay kết liễu mục họ Trác, báo thù cho hai nhân vật là Vương Thế Hải và Viên Linh Linh Tiên Tử. Người không tin ư? Chỉ vì người cho rằng một khi bí phổ kỳ môn của Viên Tiên Tử đã bị hủy thì Hồng Bảo Kỳ ta vô khả đối phó bí kỹ Tán Áo Tổng Âm của mục Trác? Người lầm rồi, vì dù cho bọn người đã thiên phương bách kế, quyết hạ độc thủ tất cả, khi biết rằng thế nào Viên Tiên Tử cũng chỉ điểm cách phá giải Tán Áo Tổng Âm cho ta, nhưng may sao ngay vào lúc cuối đời, ngũ sư cô của ta là Công Tôn Minh cũng có cơ hội bày cho ta cách đó. Hãy nói đi, thân thủ của mục Trác Phi Mộng dù lợi hại nhưng một khi bí kỹ Tán Áo Tổng Âm bỗng trở nên vô dụng đối với ta thì liệu mục có còn là đối thủ của ta không? Huống hồ còn một điều này nữa thiết nghĩ người nên biết, đó là khinh thân pháp ta vừa vận dụng đã bại người thực có danh xưng là Khoái Mã Bộ Thiên Hành. Người có từng nghe Kiều lão hoặc mục họ Trác đề cập đến công phu ấy bao giờ chưa?

Họ Đường thất kinh:

- Hồ lão đã chết từ lâu. Ta không tin đã xảy ra sự ngẫu nhiên khiến người trở thành truyền nhân khiến người trở thành truyền nhân của lão Thiên Hạ Đệ Nhất Tuyệt Bộ. Trừ phi ...

Hồng Bảo Kỳ vẫn cười cười:

- Thế nên người nghĩ Hiển Thư Minh Ngọc từng ở trong tay ta một thời gian chỉ là vô ích ư?

Họ Đường lại nghiêng rằng:

- Những gì lão Hồ từng nghĩ cách lưu tự, toan cáo giác Kiều chủ nhân đều bị hủy, người đừng bịa ra chuyện này mong đe dọa ta. Sẽ chẳng ai tin người đâu. Không bao giờ.

Hồng Bảo Kỳ chợt cười lạnh:

- Vậy người tin chẳng nếu ta bảo sẽ lấy mạng người bằng chính công phu Huyết Thủ? Hãy nhìn đây.

Hồng Bảo Kỳ nâng cao bàn tay tả, dần vận lực, khiến cả bàn tay vùng đỏ ửng tợ máu huyết.

Họ Đường sợ hãi:

- Người là Huyết Thủ Ma Vương?

Hồng Bảo Kỳ cười sằng sặc:

- Người sợ rồi sao? Sợ sẽ bị ta dùng chính máu huyết của người làm cho công lực bản thân thêm tăng tiến, đúng không? Đã vậy, hà ... hà ... ta sẽ hủy toang lồng ngực của người, sau đó sẽ từ từ bóp vỡ tâm thất của người, áu huyết của người từ đó thấm dần vào tâm chưởng của ta. Giúp nội lực của ta tăng thêm một bậc. Ha ... Ha ...

Họ Đường rúng động, sợ đến run bần bật:

- Người là Huyết Thủ Ma Vương, toàn thể võ lâm sẽ xem người là đại công địch. Họ sẽ hiệp lực tiêu diệt người, như đã đối xử với Huyết Thủ Ma Vương trước kia.

Chợt xúc nộ, Hồng Bảo Kỳ quật tung tả kinh đỏ ối vào đầu họ Đường:

- Chớ nói nhảm. Ta không hề là Huyết Thủ Ma Vương. Và chương này chỉ là Xích Luyện Thiết Thủ tuyệt công, sẽ tiễn người vào quỷ môn quan. Vĩnh biệt!

“Bùng!!”.

Họ Đường vỡ đầu chết tốt.

26. Chương 26: Hải Hà Lâm Biển Hủy Hoa Sơn Chạm Trán Ma Vương Bất Bại Thủ

Lạc Yến Chi chợt dừng lại và cất giọng mệt mỏi:

- Muội không thể đi được nữa. Nhưng để không làm chậm trễ mọi việc của Bảo Kỳ huynh, muội sẽ tạm lưu lại đây chờ đợi. Huynh đi đi.

Hồng Bảo Kỳ cũng dừng lại và lo lắng:

- Thần sắc của muội đích thực quá mệt mỏi. Lẽ nào độc chất trong người muội vẫn chưa hóa giải hết? Hãy để ngu huynh trích huyết, nhỏ tiếp cho muội.

Lạc Yến Chi lắc đầu:

- Không cần đâu. Vì nếu độc chất còn, dĩ nhiên muội phải nhận biết. Chỉ là muội quá kiệt lực, e khó thể tiếp tục cùng Bảo Kỳ huynh đi đến phái Hải Hà.

Hồng Bảo Kỳ nhìn quanh, đoạn bảo nàng:

- Ở đằng kia có chỗ nghỉ chân, chúng ta mau đến đó, ngu huynh sẽ chờ cho đến khi muội hồi phục chân nguyên.

Lạc Yến Chi miễn cưỡng theo chân Hồng Bảo Kỳ. Và thái độ này của nàng đã khiến Hồng Bảo Kỳ ưu tư, vội lên tiếng khi cả hai cùng ngồi nghỉ chân bên nhau:

- Có phải muội không muốn cùng ngu huynh đi đến phái Hải Hà?

Lạc Yến Chi vờ nhắm mắt và cúi đầu:

- Không phải. Muội chỉ ngại nếu mãi theo chân sẽ khiến Bảo Kỳ huynh chậm cước trình, không thuận lợi cho tình thế đang khẩn trương lúc này.

Hồng Bảo Kỳ thở ra nhẹ nhẹ:

- Nhất định muội đã nghe Viên Linh Linh Tiên Tử nói khá nhiều về các nghiêm luật nội tình của phái Hải Hà. Muội không muốn đến đây chỉ vì đã biết giữa ngu huynh và Long Ngân Hoa, chưởng môn phái Hải Hà từng có hôn định, đúng không?

Nàng ngẩng đầu lên vừa cười lật vừa nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Hôn định của huynh nào liên can gì muội. Huynh đừng vô đoán nữa, có được không? Hoặc huynh ngại để muội lưu lại một mình sẽ bất lợi cho huynh?

Hồng Bảo Kỳ ặt:

- Bất lợi cho ngu huynh?

Nàng bảo:

- Đúng vậy. Vì huynh đã vô tình bộc lộ bản thân chính Huyết Thủ Ma Vương. Và huynh sợ đến nỗi đã phóng hỏa thiêu hủy toàn bộ thi thể của những ai từng bị sát hại ở nơi Viên Tiên Tử lưu ngụ, kể cả các cội cây có thể cáo giác công phu Huyết Thủ Toái Bia của huynh. Không phải sao?

Hồng Bảo Kỳ phì cười:

- Muội lầm rồi. Ngu huynh phóng hỏa thiêu hủy cũng là cách hỏa táng, do thời gian không cho phép chúng ta an táng tất cả. Còn về công phu Huyết Thủ ư? Lúc ngu huynh cố tình đề cập chỉ là muốn dò xét qua họ Đường, mong mình bạch hung đồ Ma Vương Huyết Thủ lúc này đích thực là ai, có hay không có liên can đến Kiều gia. Thế nên, làm gì có chuyện ngu huynh ngại nếu để muội lưu lại một mình?

Lạc Yến Chi phân vân:

- Có thật huynh không là Ma Vương Huyết Thủ?

Hồng Bảo Kỳ chợt thở dài:

- Ngu huynh hiểu rất rõ tâm trạng muội lúc này. Không những vậy, kể cả ngu huynh cũng đang trong tâm trạng bối rối. Vì sao, muội có biết chăng? Thứ nhất, vì ngu huynh đã từng tiếp nhận lời ủy thác của Lạc bá bá, hứa quyết chăm sóc uội. Trong khi đó, thứ hai, Long Ngân Hoa ngoài thân phận chưởng môn phái Hải Hà, lại còn là cốt nhục hậu nhân của sư phụ ngu huynh.

Long Kiến Xương chính là ân nhân cứu mạng, điều đó ngu huynh không thể không báo đền. Còn thứ ba, thêm Vệ Nguyệt Tuyết nữa, di ngôn của ngũ sư cô không muốn ngu huynh gây cảnh bề bàng cho Vệ Nguyệt Tuyết. Muội hãy mách bảo, chỉ cho ngu huynh một cách gì đi. Vì thật tâm, ngu huynh không bao giờ muốn nhìn thấy muội buồn phiền, nhất là vào lúc này.

Lạc Yến Chi hoài nghi:

- Huynh nói thật chăng khi bảo Long Ngân Hoa còn là hậu nhân di tử của sư phụ huynh?

Hồng Bảo Kỳ nhẹ gật đầu:

- Lúc nghe Long Ngân Hoa đề xuất, mong ngu huynh lập trọng thệ sau đó phải ước định hôn sự cùng nàng, thú thật ngu huynh chỉ muốn phản kháng.

Ngờ đâu, ngay khi nghe biết tính danh của nàng là Long Ngân Hoa, ngu huynh giật mình, vội hỏi về Long Kiến Xương sư phụ. Hóa ra nàng chính là di tử của ân công sư phụ. Muội thấy vậy, ngu huynh còn biết phải là gì một khi trong thâm tâm vẫn mong sao có cơ hội báo đền đại ân của sư phụ, nhờ sư phụ nên ngu huynh mới có ngày nay?

Lạc Yến Chi gượng cười:

- Thì muội đâu trách gì huynh. Huống hồ giữa huynh và muội kỳ thực chỉ là tình bằng hữu, luôn thân cận vì vẫn thường chung số phận. Muội đâu có tư cách can dự vào tư sự của huynh.

Hồng Bao Kỳ bỗng chớp nhanh đôi mắt:

- Chúng ta tạm thời không đề cập đến chuyện này nữa, được chăng? Vì ngu huynh thật không nỡ xa rời muội, chúng ta hãy cùng đến phái Hải Hà nha?

Nụ cười của Lạc Yến Chi tươi dần. Ngờ đâu lúc phát thoại thay vì đáp lời ưng thuận thì Lạc Yến Chi lại kêu:

- Nguy rồi, chúng ta đã bị vây phục. Thật lạ, với bản lãnh của huynh, lẽ nào không phát hiện, đến bây giờ thì muộn rồi.

Lập tức có tràng cười lạnh lạnh phát ra, với khoảng cách chỉ độ năm trượng so với chỗ Lạc Yến Chi đang cùng Hồng Bảo Kỳ ngồi nghỉ chân:

- Người trông mong gì vào bản lãnh thật sự kém của hần? Nhưng cũng may, nhờ có người, bọn ta mới biết hần là người khẩu thị tâm phi như thế nào.

Vì với bọn ta nếu hần tự phụ đưa ra những điều hứa bất hảo, hầu bảo vệ vẹn toàn sinh mạng của chính hần, thì phải chăng, đối với người, hần lại huênh hoang, cho bản thân hần có thân thủ cao cường? Ha ... Ha ... hóa ra Hồng Bảo Kỳ người còn là phường háo sắc, chuyên mê hoặc lũ nữ nhân nhẹ dạ. Ha ...

Ha ...

Có nhiều nữ nhân xuất hiện, đa phần đều thủ kiếm và sự kiện này khiến Hồng Bảo Kỳ thất sắc, vụt đứng lên:

- Chư vị đã tự ý xuất sơn? Phải chăng là chủ ý của Long Ngân Hoa? Nhưng sao vẫn chưa thấy quý chương môn xuất hiện?

Một phụ nhân cao niên nhất, độ ngũ tuần, vừa cười vừa ung dung tiến lại gần:

- Nếu bọn ta không phá lệ xuất sơn nếu không đường đột xuất hiện ở đây thì làm sao biết đã bị Hồng Bao Kỳ người dối lừa như thế nào. Còn Long Ngân Hoa ư? Ha ... Ha ... ả bất thành trọng trách, đã để tư tình tác động, ảnh hưởng đến sự tồn vong của bốn phái. Tội của ả đang bị nghiêm trị và lúc này ắt đã bỏ thân ở đâu đó trong Thiên Nhược cốc. Ha ... Ha ...

Lạc Yến Chi kinh hãi, cũng đứng lên:

- Bảo Kỳ huynh, họ là phái Hải Hà?

Hồng Bảo Kỳ sa sầm nét mặt:

- Đúng vậy. Không những thế, ngu huynh còn đoán họ vì nhị tâm nên mưu hại Long Ngân Hoa. Đi, chúng ta hãy mau đến cốc Thiên Nhược, giải cứu Long Ngân Hoa.

Phụ nhân nọ phá cười:

- Người thật sự lo lắng cho ả đến thế sao? Há không biết cốc Thiên Nhược từ thừa nào đến giờ chỉ có thể nhập nhưng bất khả xuất sao?

Hồng Bảo Kỳ cười nhạt:

- Chư vị đến đã lâu, ắt nghe rõ để biết đâu là nguyên do khiến tại hạ không thể không quan tâm đến Long Ngân Hoa. Và nếu Long Ngân Hoa có mệnh hệ gì, chư vị tin hay không thì tùy, tại hạ quyết chẳng dung thứ bất luận ai trong chư vị. Đi nào Yến Chi muội.

Nhưng phụ nhân nọ lại cười, đồng thời còn có cách ngăn Hồng Bảo Kỳ lại:

- Gượng đã. Vì nếu người thật sự quan tâm đến ả thì càng dễ ọi thương lượng ắt phải diễn khai. Nhưng đừng nghĩ bọn ta sợ lời hăm dọa của kẻ kém bản lãnh là người. Ha ... Ha ...

Hồng Bảo Kỳ động tâm:

- Thương lượng ư? Ắt hần phải có liên can đến số phận Long Ngân Hoa lúc này?

Phụ nhân nọ cao ngạo gật đầu:

- Không sai. Và ả sẽ được toàn mạng, sẽ được cùng người hội ngộ ngay lúc này nếu người ưng thuận phó giao cho bọn ta một vật.

Hồng Bảo Kỳ kéo nhẹ tay, đẩy Lạc Yến Chi hơi nhích lùi về phía sau lưng.

Tôn giá cần vật gì? Nhưng thoát tiên sao không cho tại hạ được nhìn thấy Long Ngân Hoa?

Phụ nhân vỗ hai tay vào nhau một lượt và bảo:

- Cũng may, vì người biết giữ chữ tín, nhất là lời đã hứa cùng Long Ngân Hoa, nếu không bọn ta cứ ngỡ đưa ả cùng đi chỉ là hành vi vô dụng. Hãy nhìn đi. Và nếu muốn bọn ta phóng thích cho ả, hãy ngoan ngoãn giao Hiên Thư Minh Ngọc ra đây.

Từ khoảng cách mười lăm trượng, Long Ngân Hoa thật sự xuất hiện.

Nhưng vẻ ngoài của nàng rất thờ phách, đã vậy còn được hai nữ nhân khác đi kèm hai bên. Tuy nhiên, lúc nhìn thấy Hồng Bảo Kỳ, Long Ngân Hoa có phần tươi tỉnh hơn, vì thế nàng như có động lực để bật kêu thật nhanh:

- Hồng ca ca mau chạy đi. Bọn họ đã để Tịch Sơn môn thu phục, thế nên từ lâu đã sinh nhị tâm.

Hai nữ nhân đi kèm hai bên Long Ngân Hoa cùng biến sắc, toan phát tác và thế nào cũng gây bất lợi cho Long Ngân Hoa. Ngờ đâu phụ nhân đang cùng Hồng Bảo Kỳ đối thoại vẫn thản nhiên ra hiệu cho hai ả kia:

- Cứ để ả nói. Vì trước sau gì chúng ta cũng ọi người biết ngoài Sơn Hải cung chẳng ai đủ tư cách độc bá võ lâm, ra lệnh cho khắp Trung Nguyên thuận phục. Huống hồ, Ha ... Ha ... với bản lãnh của Hồng Bảo Kỳ, hấn dù cấp cánh vẫn không thoát, trừ phi ngoan ngoãn pho giao một vật như đã nói. Ha ...

Ha ...

Hồng Bảo Kỳ cười lạt:

- Như vậy, Thụy tiền bối bị sát hại là do chư vị gây ra, không hề do địch nhân từ ngoài lên đột nhập?

Phụ nhân đắc ý bảo:

- Cần gì ai khác lên vào, một khi kể từ lúc bốn cung bắt hạnh tự tách khai thành hai môn phái Tịch Sơn và Hải Hà thì cả hai môn phái này vẫn còn đó những môn nhân luôn trung thành, quyết giúp Sơn Hải cung trở nên thái sơn bắc đẩu của võ lâm Trung Nguyên. Thế nên bất luận ai dù ở thân phận nào chẳng nữa nếu hoạt động ngược lại tôn chỉ này thì sau trước gì cũng cuộc phải các hậu quả khó lường.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Có nghĩa là các chưong môn nhân của quý phái đều lần lượt bị chư vị tìm kế gây bất lợi?

Phụ nhân nhún vai:

- Đây là họ tự chuốc lấy, khi cứ mãi khư khư tuân giữ theo các nghiêm luật ngu xuẩn, chỉ khiến bọn ta đành cam chịu sống cảnh như bị sinh cầm. Mà thôi, chuyện đó vô can tới người. Điều quan hệ lúc này là cần sự định đoạt của người, muốn ả Long Ngân Hoa chết hay được phóng thích?

Hồng Bảo Kỳ đưa mắt nhìn Long Ngân Hoa và đương nhiên thấy vẻ mặt nàng đang tỏ ra lo lắng như thế nào. Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Có thể cho tại hạ hỏi, chư vị cần Hiên Thư Minh Ngọc để làm gì chẳng?

Vì theo những hiểu biết của tại hạ, vật đó không hề đem đến cho vị bất kỳ thuận lợi gì, nhất là về công phu võ học, có chăng chỉ là những bất lợi và chỉ đối với Kiêu gia mà thôi.

Phụ nhân gằn giọng:

- Chớ phí lời. Tuy nhiên, người nói đúng, vì cần đối phó Kiêu gia nên bọn ta chẳng mong muốn gì khác ngoài việc được sở hữu Minh Ngọc Hiên Thư.

Hãy mau giao ra đây.

Hồng Bảo Kỳ lại thở dài, lần này còn kèm cái lắc đầu thất vọng:

- Vật đó từ lâu đã không do tại hạ giữ nữa. Dù vậy tại hạ có một vật khác.

Phụ nhân biến sắc quát:

- Người to gan. Ngõ bọn ta không dám hạ thủ tất cả ba người bọn người ư?

Hãy mau trao ra Hiển Thư Minh Ngọc. Ngoài vật đó, bọn ta chẳng màng bất kỳ vật gì khác.

Hồng Bảo Kỳ khấn trương kêu:

- Nếu là Kim Mai Bảo Kiếm thì sao? Há lẽ nào tôn giá cũng chẳng quan tâm.

Phụ nhân giật mình:

- Bảo Kiếm Kim Mai? Há lẽ người vẫn nhớ các lời đã hứa và chỉ chưa đầy một tuần trăng đã kịp hoàn thành sứ mạng.

Hồng Bảo Kỳ nhẹ thở ra:

- Hãy phóng thích Long Ngân Hoa. Chỉ tiếc tại hạ không thật sự giữ Hiển Thư Minh Ngọc. Nếu không, dù đánh đổi bất kỳ vật gì, tại hạ cũng sẵn lòng, miễn sao Long Ngân Hoa được toàn mạng.

Long Ngân Hoa cũng biến sắc, cùng kêu:

- Hồng ca ca đừng giao di vật đó cho họ. Vì với Kim Mai Bảo Kiếm, họ sẽ ...

Phụ nhân phần nộ:

- Mau làm ả câm miệng. Chớ để ả làm hỏng đại sự của bốn cung.

Hai nữ nhân đi kèm liền điểm huyết chế ngự Long Ngân Hoa.

Hồng Bảo Kỳ bật cười:

- Tôn giá bắt tất quá lo lắng. Vì như đã nói, tại hạ sẵn sàng đánh đổi bất kỳ vật gì miễn có thể cứu mạng Long Ngân Hoa. Yển Chi muội hãy mau trao thanh tiểu kiếm cho ngu huynh.

Thoạt nhìn thấy thanh tiểu kiếm quả nhiên đang do Lạc Yển Chi từ phía sau đưa ra phía trước cho Hồng Bảo Kỳ, đôi mắt của các nữ nhân đứng quanh đó đều ngời sáng. Phụ nhân họ cũng vậy, nhất là khi hồi hã, thúc giục Hồng Bảo Kỳ:

- Đích thực là Bảo Kiếm Kim Mai. Mau ném qua đây. Đổi lại, ta hứa sẽ cho bọn người, cả ba người đều toàn mạng.

Hồng Bảo Kỳ nâng cao thanh Tiểu kiếm:

- Đừng vội. Vì sinh mạng bọn tại hạ còn trong tay chư vị thì lo gì không có lúc chiếm hữu vật này. Thoạt tiên xin hãy phóng thích Long Ngân Hoa.

Phụ nhân lập tức hất hàm ra lệnh cho hai nữ nhân áp giải Long Ngân Hoa:

- Đưa ả đến đây. Chớ lo, ta đã có cách, bất luận tiểu tử dùng thủ đoạn gì cũng không thể dễ dàng đắc thủ.

Tiếp đó, khi đã đón nhận Long Ngân Hoa từ tay hai ả nọ, phụ nhân cười cười, ra lệnh cho Hồng Bảo Kỳ:

- Ta sẽ để ả từ từ tiến về phía ngươi. Và kỳ hạnh cho ngươi, nếu ả đi được năm bước, ngươi phải lập tức ném Kim Mai Bảo Kiếm cho ta, bằng bất tuân, hừ, ta sẽ lập tức hạ thủ, kết liễu ả. Khi đó, phần nào đúng như ngươi vừa nói, bọn ta chỉ cần kết liễu tất cả bên ngươi thì lo gì không đắc thủ Kim Mai di vật.

Nào, hãy bắt đầu.

- Đừng vội. Tại hạ muốn Long Ngân Hoa chỉ ít phải được giải khai á huyết. Vì biết đâu tôn giá đã ngấm ngầm giở trò, nài không thể phát thoại thì làm sao cáo giá?

Phụ nhân cười khẩy:

- Người chỉ khéo lo hão. Vì với bọn người, bọn ta cần gì giở trò. Tuy nhiên, ngươi vẫn toại nguyện.

Mục giải khai huyết đạo cho Long Ngân Hoa và đích thực chỉ giải khai mỗi một á huyết. Dù vậy khi có thể lên tiếng, Long Ngân Hoa lại kêu rất lo lắng:

- Họ vẫn lưu cấm chế, khiến muội nhất thời không thể vận dụng võ công, Hồng ca ca đừng để bọn họ lừa. Vì vị tất khi đã toại nguyện, họ sẽ giữ lời và để chúng ta an toàn ly khai.

Hồng Bảo Kỳ cau mày:

- Có thật như thế chẳng? Nếu vậy hay là tại hạ thà hủy bỏ thanh tiểu kiếm này?

Phụ nhân nó vội gắt:

- Người không được hồ đồ. Trái lại điều gì ta đã hứa, quyết chẳng sai lời.

Hãy sẵn sàng vì ta bắt đầu để ả đi về phía người đây. Nhớ đấy, hạn kỳ dành cho người chỉ trong vòng năm bước chân của ả. Một! Hai!

Long Ngân Hoa quả thật đã bị một tà thuật nào đó cấm chế võ công, khiến các bước chân của nàng dù mau hay chậm thì cũng chỉ là các bước chân tương tự người chưa hề luyện võ công. Chính vì thế, phụ nhân nọ vẫn đắc ý, tiếp tục đếm theo từng bước chân của nàng:

- Ba! Bốn! N ...

Đúng lúc đó, Hồng Bảo Kỳ chớp động:

“Vù ...”.

Phụ nhân cười lạnh, cũng lập tức xuất thủ, quật một kinh vào ngay hậu tâm Long Ngân Hoa:

- Người lẽ ta nên tự lượng sức. Vì với thái độ này của người, càng thêm thuận lợi cho bọn ta. Xem ta. Xem ta kết liễu ả đây!

“Ào ...”.

Ngờ đâu, ngay khi xuất hiện cạnh Long Ngân Hoa, Hồng Bảo Kỳ bật cười sang sảng và thần tốc kéo Long Ngân Hoa cũng bản thân di hình hoán vị biến đâu mất, để ngọn kinh của phụ nhân hoàn toàn hụt vào hư không.

- Sao tôn giá biết tại hạ không tự lượng sức? Ha ... Ha ...

Động nộ, phụ nhân rút kiếm và quát vang:

- Mau lập trận. Giết tất cả bọn chúng!!

“Choang. Vù ...!!”.

Những nữ nhân khác cũng vung kiếm. Nào ngờ họ chợt thấy Long Ngân Hoa cùng Hồng Bảo Kỳ xuất hiện trở lại Lạc Yển Chi. Và lúc này, Long Ngân Hoa vì được Hồng Bảo Kỳ phó giao thanh tiểu kiếm, nên khẩn trương nâng cao:

- Kiến vật như kiến nhân. Tất cả hãy dừng tay. Bốn chưởng môn hứa sẽ dung tha cho ai ngoan ngoãn thận phục. Nhược bằng bất thuận, chiếu theo di mệnh tổ sư sẽ phải chết!!

Có nhiều nữ nhân rung động, toan hạ kiếm, ngờ đâu phụ nhân nọ lại lạnh lùng ra lệnh cho họ:

- Chỉ có di mệnh của tổ sư khai sáng Sơn Hải cung mới đáng tuân giữ.

Còn không mau giết bọn chúng? Huống hồ với bản lãnh của chúng, đâu đáng là đối thủ của chúng ta. Hãy tiến lên.

Hồng Bảo Kỳ bật gầm vang:

- Yển Chi muội hãy lưu tâm hộ Long Ngân Hoa. Ngụ huynh cần cho họ nếm mùi lợi hại.

Và Hồng Bảo Kỳ lại biến mất.

“Vút”.

Nhưng chỉ chớp mắt sau, Hồng Bảo Kỳ lại xuất hiện, diện đối diện với phụ nhân nọ:

- Sẽ minh bạch ngay thôi, ai không là đối thủ của ai. Đỡ chưởng.

“Ào”.

Phụ nhân nọ liền biến sắc, vội khoa kiếm tiếp chiêu thật nhanh:

- Bất quá người chỉ dựa vào khinh thân pháp Nhất Tuyệt Bộ của lão Hồ Côn bản lãnh thì có gì đáng kể. Xem kiếm!

“Viu ... viu ...”.

Nào ngờ, vừa tung kiếm, mũi thất kinh vội nhảy lùi:

- Bản lãnh của người ...

Hồng Bảo Kỳ cũng chồ theo mũi và nở nụ cười lạnh:

- Mũi biết đã quá muộn. Hãy nhận lấy số phận dành cho hạng phản bội.

Trúng!

“Bùng!!”.

Chấn kinh hất mũi bay cao:

- A ...

Và từ thân thể mũi, nhục huyết thịt da vùng vỡ toang, bay bắn tung tóe.

“Xòà ...”.

Kế đó thì thể mũi nặng nề gieo xuống đất, nằm bất động.

“Huych!”.

Cục diện này khiến tất cả chấn động. Và có một nữ nhân kêu thất thanh:

- Huyết Thủ Toái Bia.

Chợt Hồng Bảo Kỳ xuất hiện trở lại cạnh Lạc Yến Chi và Long Ngân Hoa.

Nhưng với sắc mặt lo lắng, Hồng Bảo Kỳ khẽ hỏi Long Ngân Hoa:

- Tại sao họ kinh ngạc khác với lần trước, chẳng phải họ cũng đã biết ngu ca từng có thời gian luyện công phu Nhất Chương Toái Bia hay sao?

Long Ngân Hoa chưa kịp đáp thì đa phần các nữ nhân đứng xung quanh đều động nộ. Họ tiến hành lập kiếm trận và hừng hực sát khí nhìn Hồng Bảo Kỳ:

- Nguyên nhân duy nhất khiến bốn cung tách khai chính là từ Huyết Thủ Ma Vương. Người đã thu hồi Kim Mai Bảo Kiếm lại đột ngột có bản lãnh tăng tiến hơn xưa thập bội, đó minh chứng tỏ sự bốn phái chỉ vì lụy tình làm hỏng đại sự bốn cung, đáng là tội nhân thiên cổ. Bọn người cũng vậy, hãy mau nạp mạng đi thôi.

Phát hiện họ chuẩn bị phát kiếm trận, Hồng Bảo Kỳ thất kinh vội kêu:

- Chờ đã. Trong này còn nhiều ẩn tình, mong chư vị nên nhẫn nại lắng nghe, đừng buộc tội hạ cùng chư vị đón đầu, hậu quả sẽ bất như ý.

Nhưng họ vẫn phát kiếm trận:

- Vì sự tồn vong của bốn cung Sơn Hải. Giết!!

Long Ngân Hoa cũng thất vọng, đành hạ Kim Mai Bảo Kiếm xuống, đồng thời cuống cuống gọi Hồng Bảo Kỳ:

- Chúng ta phải thoát mau, ngay khi còn cơ hội. Hồng ca ca hãy nhanh nhanh giúp muội giải tỏa cấm chế. Nếu không, chúng ta nhất định không thoát chết.

Hồng Bảo Kỳ bắt đầu cảm nhận áp lực từ kiếm trận đang dần hiển hiện, vội bảo Long Ngân Hoa:

- Giải tỏa cấm chế như thế nào?

Lạc Yến Chi đã nhanh hơn, tự xem qua khắp các kinh mạch cho Long Ngân Hoa:

- Cũng may, đây lại là cấm chế được họ thi triển theo bí thuật Tịch Sơn môn, Bảo Kỳ huynh hãy lo đối phó kiếm trận, việc này cứ giao phó cho muội.

Thập phần tin tưởng ở Lạc Yến Chi, Hồng Bảo Kỳ lập tức hất loạn ra tứ phía nhiều loạt kinh, hy vọng làm giảm bớt áp lực từ kiếm trận đang ngày càng uy hiếp bất luận ai bị giam trong trận:

- Lui lại nào!

“Ào ... Ào ...”.

Cùng lúc này, bằng thủ pháp độc môn, Lạc Yến Chi cũng nhanh nhẹn giúp Long Ngân Hoa giải bỏ cấm chế!

- Khai!!

Long Ngân Hoa ngay khi có thể dụng lực, vội kéo Lạc Yến Chi cùng lùi thật nhanh qua một bên:

- Hãy mau di chuyển theo muội, nhanh!!

Nhờ đó, Lạc Yến Chi vừa kịp cảm nhận có một chiêu kiếm bất thần uy hiếp từ phía hậu, đã thoát ngay, chỉ bị tia kiếm kinh chạm sượt làm rách một vết nhỏ ở y phục.

Đồng thời, với thanh tiểu kiếm Kim Mai, Long Ngân Hoa chợt bật loang loáng, vừa xuất thủ vừa luôn miệng ra lệnh:

- Mọi người nên mau dừng kiếm trận. Nếu không, chẳng những kiếm trận sẽ dễ dàng bị bốn chiêu môn phá giải, mà tội bất tuân thượng lệnh cũng khó thể mong bốn chiêu môn dung tình. Ngừng mau! Nếu ai dám kháng lệnh thì xem đây!!

“Vù ...”.

“Choang! Choang!”.

Đã hai thanh kiếm bị Long Ngân Hoa dùng bảo kiếm chấn gãy. Dù vậy, kiếm trận vẫn diễn khai, chứng tỏ những nhân vật lập kiếm trận vẫn quyết chẳng tuân thủ nữa mọi mệnh lệnh hoặc từ Long Ngân Hoa chiêu môn hoặc từ di vật Tổ sư của họ là Kim Mai Bảo Kiếm.

Hồng Bảo Kỳ vẫn tung loạn các chiêu kinh, quyết làm giảm thiểu uy lực của kiếm trận lợi hại:

- Ngân Hoa, ngu ca không muốn gây đồ sát. Nếu có cách thoát, nàng hãy mau đưa Yến Chi ra ngoài trước. Nhanh lên!

Long Ngân Hoa với sắc mặt lo lắng đành đáp:

- Chẳng rõ họ đã bị Tịch Sơn môn mê hoặc thế nào, bỗng dưng hung hăng liều chết. Muội có đưa Yến Chi cô nương cùng thoát thì dễ, phần Hồng ca ca thì sao? Ối, đỡ!!

Nàng lại bật loang tiểu kiếm, kịp chấn gãy một thanh kiếm khác, trước khi thanh kiếm đó bất thần đâm mạnh vào Lạc Yến Chi.

“Choang!”.

Lạc Yến Chi lúc này mới biết kiếm trận lợi hại như thế nào:

- Bảo Kỳ huynh nếu có thể sao không mau hủy trận? Nhanh lên, nếu không chúng ta e nguy mất.

Hồng Bảo Kỳ lại thúc hồi Long Ngân Hoa:

- Ngu huynh không đủ nhẫn tâm. Hai nàng hãy thoát mau. Đừng lo lắng cho ta! Nhanh nào!

Lạc Yến Chi lập tức chộp vào tay Long Ngân Hoa:

- Hai chúng ta nên thoát ra mau. Riêng Bảo Kỳ nhất định vẫn thoát, vì gần đây cũng đã am hiểu khá nhiều về kỳ môn trận thế. Nếu không, chính chúng ta sẽ là nguyên nhân khiến Bảo Kỳ dù không muốn cũng biết thành hung đồ ác sát.

Long Ngân Hoa vội gật đầu:

- Bọn muội thoát đây. Hồng ca ca hãy bảo trọng!

Hồng Bảo Kỳ bật cười vang dậy:

- Vậy hãy thoát mau. Một mình ngu ca càng dễ đối phó. Xem đây! Ha ...

Ha ...

Long Ngân Hoa vì là chương môn nhân phái Hải Hà nên rất am tường cung cách biến động của kiếm trận cũng xuất xứ từ phái Hải Hà. Hơn nữa với Kim Mai Bảo Kiếm trong tay, những thanh kiếm vây hãm xung quanh đâu thể gây khó khăn cho nàng. Vì thế, chỉ sau vài bước chân dịch chuyển, Long Ngân Hoa đã nhanh chóng đưa Lạc Yến Chi thoát trận.

Và ngay khi vừa thoát, lúc toan quay lại nhìn thì Long Ngân Hoa đã nghe thanh âm giọng nói của Hồng Bảo Kỳ khê thốt bên tai:

- Chạy mau, tránh voi chẳng hổ mặt nào, ngu ca cũng thoát rồi đây. Chạy nào!

Thế là cùng với Hồng Bảo Kỳ, Long Ngân Hoa nắm tay kéo Lạc Yến Chi cùng tẩu thoát.

”Vút! Vút! Vút!

° ° °

Khi biết chắc chắn đã thoát, Long Ngân Hoa chậm dần lại:

- Hồng ca ca ...

Ngờ đâu, vì Long Ngân Hoa chỉ nắm giữ một tay của Lạc Yến Chi, Hồng Bảo Kỳ thì nắm tay còn lại cũng của Lạc Yến Chi, thay vì cùng chậm dần như Long Ngân Hoa, Hồng Bảo Kỳ lại khẩn trương, tiếp tục kéo Lạc Yến Chi chạy tiếp:

- Đừng dừng vội, Ngân Hoa muội không nghe văng vẳng ở phía trước có tiếng giao phong sao? Hãy mau chạy đến đấy. Nếu không chúng ta sẽ chẳng có cơ hội thuận lợi hơn. Đi nào.

“Vút!”.

Long Ngân Hoa đành chạy theo và hoang mang hỏi:

- Hồng ca ca có thể nghe được xa đến thế ư? Vì muội vẫn chưa có phát hiện gì. Mà này, muội đã nghe rồi. Nhưng sao chỉ toàn là những loạt gào bi thảm, nào phải tiếng giao phong?

Hồng Bảo Kỳ càng thêm khẩn trương. Vì thế, vô tình tạo cơ hội cho Long Ngân Hoa phát hiện một sự thật là kể cả bản thân nàng, dĩ nhiên là cùng Lạc Yến Chi, đều đang được Hồng Bảo Kỳ kéo đi. Chứng tỏ thân thủ bản lĩnh lúc này của nàng hoàn toàn không thể sánh với Hồng Bảo Kỳ.

“Vút!”.

Và chỉ một lúc sau, cả Long Ngân Hoa lẫn Lạc Yến Chi đều hiểu vì sao Hồng Bảo Kỳ tỏ ra khẩn trương.

Trước mặt cả hai lúc này, ở một khoảnh sân lộ thiên của một ngôi hoang miếu, chợt hiển hiện một cục trường thê thảm. Có không ít hơn mười thi thể đã nằm bất động giữa các vũng máu huyết vẫn tuôn xối xả từ các lồng ngực vỡ toang của chính những thi thể này.

Đồng thời, từ bên trong hang ở đâu đó phía sau ngôi hoang miếu lại đang phát ra một loạt gào bi thảm nữa:

- A ... A ... Ma Vương Huyết ...

Như một mũi trường tiễn chợt bật bay từ cánh cung giương cứng, Hồng Bảo Kỳ buông tay Lạc Yến Chi để một mình thân tốc lao nhanh vào trong miếu.

- Hung đồ Huyết Thủ Ma Vương, có ta là Hồng Bảo Kỳ đến đây!

“Vút!”.

Lạc Yến Chi thấy vậy, toan lao theo, ngờ đâu bỗng bị Long Ngân Hoa giữ tay lại:

- Đừng manh động. Trái lại, hãy tạm ở ngoài này, hợp với Hồng ca ca, đừng để hung đồ tẩu thoát!

Bên trong miếu bỗng vang lên một loạt chạm kính khủng khiếp.

“Ầm!!”.

Dư kinh chấn động làm cả tòa miếu lay lắt.

“Rắc ... Rắc ...”.

Đúng lúc đó, nóc miếu bị phá vỡ, hất bay ngược lên trên.

“Rào ... Rào ...”.

Và cùng với hàng trăm hàng ngàn mảnh ngói vỡ vụn tung bay, chợt có một bóng nhân ảnh theo lỗ thủng ở nóc miếu lao vút lên cao với thuật khinh công thật thượng thừa.

“Vù ...”.

Lạc Yến Chi khẽ kêu:

- Vân Long Tam Hiện?!

Nhưng cũng lúc này, ngôi hoang miếu chợt từ từ đổ ụp xuống.

“Rào ... Rào ...”.

Long Ngân Hoa kêu thất thanh:

- Hồng ca ca!

May thay, từ ngôi hoang miếu đang đổ ụp xuống chợt lao ngược ra hai bóng nhân ảnh khác.

“Vù ...”.

Lạc Yến Chi động nộ quát vang:

- Đối phương còn đồng bọn, đang truy đuổi Hồng Bảo Kỳ. Chúng ta mau hiệp lực tiếp ứng. Đánh nào!!

Ngờ đâu, một trong hai bóng nhân ảnh nọ chợt lên tiếng:

- Mau dừng tay. Và hãy mau nói, hung đồ vừa tẩu theo lối nào?

Nhờ đó, vì kịp nhìn thấy bóng Hồng Bảo Kỳ không chỉ thoát cảnh bị ngôi miếu sụp đè, mà còn đưa thoát thêm một nữ lang đang mang thần sắc nhợt nhạt vì khiếp đảm, Long Ngân Hoa vội đáp lời Hồng Bảo Kỳ:

- Hồng ca ca đuổi không kịp nữa đâu. Hung đồ đã tẩu khá lâu, trước cả lúc ngôi hoang miếu bị đổ.

Với thái độ nôn nóng, Hồng Bảo Kỳ vẫn gặng hỏi:

- Không cần biết kịp hay ngược lại. Hãy nói đi, hoặc giả kể cả muội cũng chẳng phát hiện hung đồ tẩu theo hướng nào?

Bấy giờ Long Ngân Hoa bình tĩnh, toàn thân vùng chấn động:

- Nguy rồi, phương hướng hung đồ bỏ chạy chính là hướng chúng ta vừa chạy đến?! Đuổi theo mau!

Hồng Bảo Kỳ lập tức ngăn lại và có ngay các sắp đặt cần thiết:

- Việc đó hãy để ngu ca đảm đương. Đây là Vệ Nguyệt Tuyết, đành phiền nàng cùng Yến Chi quan tâm hộ. Nhất là tạm thời đừng khinh suất tự tách khai. Nếu cần, hãy cùng chạy đến sau. Ngu ca phải đi trước, hy vọng có thể kịp cứu vãn, không để Hải Hà phải bị hung đồ thẩm sát.

“Vút!”.

Đành phải tiếp nhân Vệ Nguyệt Tuyết là nữ nhân vừa được Hồng Bảo Kỳ cứu nguy và cùng thoát từ khi ngôi hoang miếu bị phá hủy. Long Ngân Hoa lo lắng nhìn Lạc Yến Chi:

- Lạc cô nương có đồng ý chẳng chúng ta không thể để một mình Hồng Bảo Kỳ đương đầu với hung đồ? Đuổi theo chứ?

Vệ Nguyệt Tuyết lúc này cứ như người vừa tỉnh lại sau cơn mê loạn, vụt kêu:

- Sao hả? Hồng Bảo Kỳ đang đuổi theo ác nhân Huyết Thủ Ma Vương thật sao? Vậy thì nguy hiểm lắm. Xuất thủ của Ma Vương có liên quan Tịch Sơn môn. Vạn nhất Ma Vương dẫn dụ Hồng Bảo Kỳ đến chỗ có lão Tư Mã Lạc, môn chủ Tịch Sơn môn phục sẵn thì còn gì sinh mạng? Nhị vị tỷ tỷ xin giúp Nguyệt Tuyết này, cần phải mau ngăn Hồng Bảo Kỳ lại, Nếu cần nữa, Nguyệt Tuyết thà hy sinh tính mạng, liều chết cùng Ma Vương, quyết không cam tâm nhìn Hồng Bảo Kỳ một lần nào nữa bị tổn hại.

Lạc Yến Chi đương nhiên chỉ lo lắng ỏi một mình Hồng Bảo Kỳ, tán thành ngay:

- Nhưng Nguyệt Tuyết muội đủ lực chẳng? Nếu không e khó đuổi kịp Bảo Kỳ huynh.

Long Ngân Hoa vội phân phó:

- Hãy theo cung cách lúc này. Nguyệt Tuyết ắt có bản lĩnh kém nhất, mau nắm lấy tay ta và tay Lạc cô nương. Chạy nào, Lạc tỷ tỷ!

Cả ba cùng chạy và lần này Lạc Yến Chi phải xuất lực do bản lĩnh của nàng tuy có kém Long Ngân Hoa nhưng ở đây lại có phần inh hơn Vệ Nguyệt Tuyết.

“Vút! Vút!”.

Được một lúc, Long Ngân Hoa chợt tỏ ra khẩn trương:

- Ta đã nghe có tiếng giao phong. Chúng tớ Hồng ca ca đã kịp xuất hiện ứng cứu Hải Hà phái. Chúng ta phải nhanh hơn nữa nếu muốn hợp lực cùng Bảo Kỳ đối phó với Huyết Thủ Ma Vương.

Lạc Yến Chi đang mệt đến thở chẳng ra hơi, dù vậy vẫn lên tiếng tán phục công lực của Long Ngân Hoa:

- Quả không hổ danh chưởng môn nhân Hải Hà phái. Yến Chi này thật bá phục vì vẫn chưa nghe thấy bất kỳ tiếng động nào. Hay là Ngân Hoa muội cứ đi trước, kịp ứng cứu Bảo Kỳ huynh hay không mới là điều hệ trọng.

Vệ Nguyệt Tuyết cũng phụ họa:

- Hóa ra Ngân Hoa tỷ là chưởng môn phái Hải Hà, ngang hàng Tịch Sơn môn? Yến Chi tỷ nói rất phải, Ngân Hoa tỷ hãy đi trước. Vì kỳ thực thân thủ của Huyết Thủ Ma Vương như có phần lợi hại hơn lão Tư Mã Lạc môn chủ Tịch Sơn môn.

Long Ngân Hoa rất muốn đi nhưng đành lắc đầu thở dài:

- Hồng ca ca đã tin tưởng, phó thác cho Ngân Hoa này trách nhiệm lo sao cho Yến Chi tỷ và Nguyệt Tuyết muội an toàn. Huống hồ chàng còn căn dặn, chớ khinh suất tự tách khai. Đã vậy, chúng ta đi cùng đi, đến cùng đến. Ngân Hoa đâu dám để chàng thất vọng.

Lạc Yến Chi có phần cảm kích:

- Nếu là vậy, Ngân Hoa này, chúng ta đừng vội nữa có được không? Bởi cứ chạy cật lực như thế này, dù có kịp đến nơi, e chỉ mỗi một mình Ngân Hoa muội là còn chút ít sức lực hỗ trợ chàng, Phần Yến Chi cùng Nguyệt Tuyết e vô khả.

Long Ngân Hoa nhận chân sự thật ấy, liền chậm lại:

- Yến Chi tỷ nhắc đúng lắm. Vì đừng nói có kịp đến hay không, giả như đúng lúc này chợt có đại địch xuất hiện, một mình muội đâu thể phân thân vừa lo đối phó vừa lo bảo toàn cho Yến Chi tỷ cùng Nguyệt Tuyết! Được rồi, có chậm một lúc cũng không sao, hơn là vội nhưng lại gây nhiều khó khăn.

Lúc này, kể cả Lạc Yến Chi cùng Vệ Nguyệt Tuyết rốt cục cũng có thể nghe xa xa đang vang lên từng loạt gào bi thảm. Vì thế, bảo là chậm, nhưng cả ba vẫn nôn nóng, như thể nếu được chấp cánh, họ sẽ lập tức bay ngay đến.

Chợt họ nghe rõ tiếng Hồng Bảo Kỳ gầm quát thật to, dù khoảng cách khá xa vẫn nghe mồn mồn:

- Tại hạ bảo chư vị đứng cụm lại. Đối phó với Huyết Thủ Ma Vương, chư vị lập kiếm trận chỉ vô ích. Nào, thực hiện mau. Còn hung đồ, các hạ dám sát nhân hại mạng nhưng không đủ dõm lược công nhiên lộ diện hoặc cùng tại hạ đối chiêu ư? Hãy đỡ chưởng!!

“Ào ... Ào ...”.

Đáp lại Hồng Bảo Kỳ là một giọng cười ồm ồm, thoát nghe cũng đủ biết người cười đã cố tình biến giọng:

- Người đâu đủ lợi hại để bốn nhân chẳng dám cùng người đối chiêu. Hãy ngưng thi triển thân bộ pháp ma mỵ của người, bốn nhân sẽ cho người toại nguyện. Nhược bằng chẳng dám. Ha ... Ha ... , một mình người liệu quan tâm đến ngần này lũ nữ nhân vô dụng và vụng về chẳng? Hãy xem bốn nhân tiếp tục đồ sát đây. Ha ... Ha ...

“Ầm!!”.

Liền tiếp theo sau lại là một loạt gào bi thảm:

- A ... A ...

Thêm một nạn nhân nữa thảm tử vì tà công Khổng Huyết Thủ Toái Bì khiến Long Ngân Hoa quá lo lắng, lập tức vận lực hô vang:

- Những đệ tử bốn phái Hải Hà mau nghe lệnh. Hãy lập tức triệt thoái kiếm trận, dừng cụm vào nhau, quay mặt ra ngoài, nhưng Hồng Bảo Kỳ thiếu hiệp đã chỉ điểm. Nhanh lên, bốn chưởng môn sẽ lập tức đến tiếp ứng.

Nhưng Long Ngân Hoa cùng Yến Chi, Nguyệt Tuyết chưa kịp chạy đến thì nghe Hồng Bảo Kỳ từ xa hét gào đề tỉnh:

- Ngân Hoa muội, hung đồ đang cơn loạn sát, vừa chạy về phía muội. Hãy bảo Yến Chi, Nguyệt Tuyết cùng muội lập thế tâm phân đỉnh túc, mau mau tự lo cho nhau. Hung đồ, đừng mong tẩu! Đỡ!

“Ào ... Ào ...”.

Thất kinh, Yến Chi cùng Nguyệt Tuyết không cần chờ Long Ngân Hoa bảo, cả hai đã vội đứng áp lưng vào nhau, cùng Long Ngân Hoa quay mặt về ba phía, bất luận ai có vũ khí gì cũng chực chờ hờm sẵn.

“Vút!”.

Long Ngân Hoa nghiêng răng thủ tiểu kiếm:

- Hung đồ mau lại đây. Bốn chưởng môn sẽ cho người nếm mùi tuyệt kỹ phái Hải Hà.

Ngờ đâu, tuy chẳng ai nhìn thấy hoặc phát hiện có Hồng Bảo Kỳ đuổi theo sau bóng nhân ảnh, cứ ngỡ khinh thân pháp của bóng nhân ảnh quá lợi hại khiến Hồng Bảo Kỳ chẳng tài nào đuổi kịp, thì bất đồ, ngay khi bóng nhân ảnh xuất hiện khá gần Lạc Yến Chi, lộ rõ là một đạo nhân, mặc đạo phục với diện mạo hoàn toàn bị che kín, đang chực xuất thủ với một chưởng tay không chỉ nhuộm đầy huyết bắn mà còn biến dạng trở nên to thật to, chợt giữa thình không vang lên một loạt tiếng quát bằng chính thanh âm giọng nói của Hồng Bảo Kỳ:

- Dừng mạnh động, hãy đứng theo vị thế ấy. Mọi sự cứ phó giao cho Hồng Bảo Kỳ này! Đỡ!

“Ào ... Ào ...”.

Phát hiện chợt bị uy hiếp từ trên cao, đạo nhân mờ mờ diện lập tức động thân lao tránh:

- Người nhanh đấy, nhưng vẫn chưa thể làm gì bốn nhân. Ha ... Ha ...

“Vút!”.

Nhưng vẫn có tiếng quát của Hồng Bảo Kỳ tiếp tục vang lên, không để đạo nhân mờ mờ diện có cơ hội cười mãi:

- Ai bảo ta không đủ nhanh. Trúng này!

“Vù ...”.

Đạo nhân môn diện lập tức ngưng cười, thay vào đó cứ cuống cuồng dịch chuyển liên tục, cuối cùng đành uốn ngược người lên cao, phô diễn một tư thức Lý Ngự Đá Đỉnh thật ngạo mạn và lợi hại.

“Vút!”

Ngọn kinh của Hồng Bảo Kỳ hút mục tiêu, va mạnh xuống nền đất khoét thành một hố to.

“Ầm!!”

Long Ngân Hoa bật kêu:

- Hồng ca ca mau lên, hung thủ đang quay lại với Hải Hà phái. Phên này họ nguy mất.

Nhưng các nữ nhân phái Hải Hà dù đang lục tục chạy đến, vẫn vội vội vàng vàng đứng túm tụm lại với nhau, khi họ nghe tiếng kêu lo lắng của Long Ngân Hoa, chững môn của họ.

Nhờ đó, dù Hồng Bảo Kỳ thủy chung vẫn chưa lộ diện, đang ở phương vị nào chẳng ai biết, thì tràng cười đắc ý của Hồng Bảo Kỳ cứ vang lên, như đang đuổi theo bén gót hung đồ đạo nhân môn diện:

- Chư vị hãy cứ đứng như thế, tại hạ hứa sẽ chẳng để thêm bất luận ai biến thành nạn nhân nữa của Huyết Thủ Ma Vương. Đỡ!

“Ầm!!”

Đạo nhân môn diện đang lao về phía các nữ nhân phái Hải Hà, một kích không rõ phương vị xuất phát của Hồng Bảo Kỳ làm đạo nhân môn diện khựng lại và phản nộ:

- Trước kia ta thật sai lầm khi chẳng nỡ dùng nội kinh chấn vỡ kinh mạch của ngươi. Hãy mau lộ diện. Ta sẽ toại nguyện, cùng ngươi chiêu đối chiêu.

Hiện thân mau.

Hồng Bảo Kỳ chợt lơ mờ ẩn hiện vẫn vận dụng khinh thân phái Khoái Mã Bộ Thiên Hành lẫn quần xung quanh hung đồ đạo nhân:

- Rốt cuộc các hạ là tăng hay đạo? Hãy bộ lộ lư sơn chân diện mục, tại hạ sẽ cùng các hạ đối chiêu, thử xem Nhất Chương Toái Bia lợi hại hay Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia tà công của các hạ lợi hại hơn.

Đạo nhân môn diện đang xạ mục quang nhìn không chớp mắt vào bóng nhân ảnh cứ luôn ẩn hiện của Hồng Bảo Kỳ:

- Khinh thân pháp của ngươi lẽ nào chính là tuyệt kỹ độc nhất vô nhị của lão Hồ, nhân vật mệnh danh Thiên Hạ Độc Nhất Tuyệt Bộ?

Hồng Bảo Kỳ liên tăng nhanh cước lực, chỉ vừa đủ để biến bóng nhân ảnh thành các vệt bóng mờ:

- Mục lực của các hạ quả thật lợi hại. Nhưng nếu muốn dò tìm sơ hở từ Nhất Tuyệt Bộ tại hạ đang thi triển, các hạ sẽ chẳng bao giờ toại nguyện. Ha ...

Ha ...

Đạo nhân môn diện vẫn xạ mục quang:

- Ta có chủ ý này. Ngươi vẫn còn ý nghĩ, quyết vạch mặt Kiều gia chẳng?

Hãy hợp lực cùng ta. Đổi lại, ta hứa sẽ không gây thêm cảnh đồ sát nào nữa.

Vì đối với ta, chỉ cần vạch rõ chân tướng và kết liễu lão Kiều là đủ. Thế nào?

Những nữ nhân đứng ngoài cùng hoang mang do đang mục kích cảnh vô tiền khoáng hậu, là cuối đối thoại lạ lùng giữa một nhân vật tuy hiện thân nhưng không lộ diện, với một Hồng Bảo Kỳ dù lộ diện thì lại chỉ là các vệt lơ mờ chạy quanh nhân vật kia. Khi đó, Hồng Bảo Kỳ đang lên tiếng:

- Hóa ra tại hạ từng ngỡ đúng các hạ phải là một trong những nhân vật muốn đối phó Kiều gia? Chỉ như thế các hạ mới biết tìm tại hạ ở đâu và cần dùng thủ đoạn gì để khiến tại hạ tự nói ra yếu quyết luyện tà công Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia vô tình tạo cơ hội cho các hạ toại nguyện.

Đạo nhân mông diện dùng giọng ồm ồm để nạt:

- Chớ nhiều lời. Trái lại, hãy nói mau, đề xuất của ta, Hồng tiểu tử ngươi có thuận hay bất thuận?

Hồng Bảo Kỳ hừ nhạt:

- Thuận thì sao? Các hạ có thể quả quyết sẽ không dùng Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia tiếp tục gây thảm sát chăng?

Đạo nhân nhún vai:

- Như đã nói. Ta chỉ cần kết liễu lão Kiều. Và nếu ngươi ưng thuận, hãy mau giao phó tất cả cho ta những gì ngươi từng phát hiện nhờ vào Hiển Thư Minh Ngọc đã có thời gian dài ở trong tay ngươi.

Hồng Bảo Kỳ kinh ngạc:

- Hiển Thư Minh Ngọc tại hạ đã phó giao cho Trang Duy Nhật. Các hạ không biết sao?

Đạo nhân mông diện cười khẩy:

- Lúc được người phó giao thì đã muộn. Vì toàn bộ lưu tự từng do lão Hồ tỉ mỉ khắc thật nhỏ, chủ yếu là các cáo giác tất cả những hành vi thương luân bại lý có thể vạch rõ chân tướng lão Kiều đều bị xóa sạch. Là người gây ra chẳng, trước khi phó giao Hiển Thư Minh Ngọc cho Trang Duy Nhật? Đó là những gì ta cần, ngươi nên đáp ứng. Vì ta sẽ tự tay kết liễu lão Kiều.

Hồng Bảo Kỳ hiện thân, đứng ngay trước mặt đạo nhân mông diện:

- Tại hạ cũng muốn vạch mặt lão Kiều. Nhưng làm sao tại hạ tin vào lời các hạ đây?

Đạo nhân lại nhún vai:

- Ngươi phải tin. Huống hồ ngoài ta, hừ, e cả lão Tư Mã Lạc cũng chưa đủ bản lĩnh đối phó với lão họ Kiều. Hay ngươi không tin Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia của ta đã sắp luyện đủ thập thành hỏa hầu?

Vừa nói, đạo nhân vừa nâng dần hữu thủ với cả bàn tay đang từ từ biến dạng, cứ tự phình to lên mãi, to mãi.

Và thật bất ngờ, đạo nhân mông diện bỗng hét mạnh Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia vào Hồng Bảo Kỳ:

- Ngươi đã trúng kế của ta, Mau nạp mạng!

“Ào ...”.

Long Ngân Hoa và các nữ nhân khác đồng loạt kêu hoảng:

- Ôi ... cẩn trọng!

Hồng Bảo Kỳ chợt biến mất, chỉ còn lưu lại tròng cười đắc ý:

- Không dễ đâu. Trái lại, nếu ta không mạo hiểm lộ diện, đâu thể minh bạch các hạ là hạng người như thế nào. Ha ... Ha ...

“Vút!”.

Đạo nhân găm phần nộ:

- Nếu không giết ngươi, ta dù có kết liễu lão họ Kiều vẫn chẳng mong trở thành bá chủ võ lâm. Mau hiện thân nạp mạng cho ta!

Chợt từ thình không đột ngột ẩn hiện một đạo kinh quang ửng đỏ, cuộn đỏ xuống đầu đạo nhân mông diện.

- Bây giờ mới là lúc các hạ phải nạp mạng. Hãy xem Thiết Thủ Xích Luyện tuyệt công của ta.

“Ào ... Ào ...”.

Đạo nhân lách người lách tránh thật nhanh:

- Thiết Xà Trượng?!

Nhưng dù chuyển đổi phương vị thế nào thì đạo nhân môn diện vẫn bị đạo kinh quang ứng đồ dai dẳng bám theo:

- Không sai! Và Thiết Xà Trượng sẽ là hung khí kết liễu đời Huyết Thủ Ma Vương. Trúng!

“Ào ...”.

Đạo nhân lại lách tránh, dù vậy vẫn khó thể thoát bóng kinh chạm sượt qua.

“Ầm!!”.

Càng thêm cuồng nộ, đạo nhân thần tốc chớp Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia vào chỗ vừa bị đạo kinh quang ứng đồ quật phải, ngay trên mặt đất:

- Người chờ mong thoát. Trúng!

“Ào ... Ào ...”.

Lần này có vẻ đạo nhân đã đoán đúng phương vị của Hồng Bảo Kỳ, hoặc cũng có thể Hồng Bảo Kỳ vì huyệt chiêu, bị lỡ đà, nên không sao kịp thi triển Khoái Mã Bộ Thiên Hành để lao biến đi. Và có một lực đạo xuất hiện từ phía ngược lại, chạm thẳng vào bóng kinh Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia của đạo nhân:

- Trúng thì trúng. Ta đâu ngại. Đỡ!

“Ầm! Ầm!!”.

Tiếng chạm kinh thật vang dội và hậu quả xảy ra càng bất ngờ hơn. Đó là Hồng Bảo Kỳ thủy chung vẫn biến mất, không hề để lộ phương vị đang dịch chuyển. Ngược lại, đạo nhân môn diện cũng biến mất, chẳng ai thấy tung tích ở đâu, khiến Long Ngân Hoa dù có bản lãnh inh nhất vẫn kêu hoang mang:

- Là thế nào đây? Hung đồ đã bị sát hại, kể cả thi thể cũng bị tiêu hủy, hay ác ma đã bắt Hồng ca ca mang đi?

Hồng Bảo Kỳ chợt xuất hiện, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt:

- Ma Vương thật lợi hại. Thật tiếc là phen này ta đành để Ma Vương có cơ hội bại tửu. Phần ta thì, ọe ...

Hồng Bảo Kỳ bỗng nghiêng người thổ huyết ...

27. Chương 27: Có Đàm Luận Mới Truy Nguyên Ủy Những Bí Ẩn Ở Ngọc Hiển Thư

Thời gian càng trôi qua càng tạo nhiều khẩn trương lo lắng ọi người.

Tuy vậy, chỉ với tám nữ nhân còn lại của phái Hải Hà, họ vẫn bảo nguyên thủ nhất, cố chuyên tâm chỉ trì kiếm trận đã lập từ lúc trời mờ tối hôm qua, dù mỗi mệt vẫn cố chịu đựng.

Trong khi đó, ở giữa kiếm trận, ngồi quanh Hồng Bảo Kỳ là sắc mặt cứ luôn lo lắng của ba nữ nhân khác, gồm Lục Yến Chi, Long Ngân Hoa và Vệ Nguyệt Tuyết. Họ cũng ngồi thế này suốt từ hôm qua, tính đến lúc này đã sắp tròn một ngày một đêm, họ cũng kiệt quệ. Dù vậy, họ vẫn chú tâm, lo sao cho Hồng Bảo Kỳ có đủ các cơ hội cần thiết để tự điều công trị thương. Và giả như bất ngờ có địch nhân xuất hiện, chắc chắn họ sẽ liều chết, quyết không để Hồng Bảo Kỳ bị phương hại dù là mấy may một chân tơ kẽ tóc.

Chợt, tất cả cùng thở hắt ra, khi phát hiện Hồng Bảo Kỳ lần đầu hé mở đôi mắt, cũng hé nở luôn một nụ cười toại nguyện.

Long Ngân Hoa khẽ kêu:

- Hồng ca ca ổn chứ?

Hồng Bảo Kỳ nhìn nàng:

- Hãy cho ngu ca có lời đáp tạ đến quý phái Hải Hà. Họ đã chịu nhiều tân khổ.

Lạc Yến Chi cũng lên tiếng:

- Nhờ Bảo huynh, ai ai cũng được toàn mạng. Huynh hà tất quá khách sáo, chẳng khác nào xem tất cả như ngoại nhân.

Hồng Bảo Kỳ chuyển mục quang qua nhìn Lạc Yến Chi:

- Có phải thật tâm muội không thích ngu huynh xem tất cả như ngoại nhân?

Vệ Nguyệt Tuyết chột cúi đầu:

- Người nên nói lời cảm kích chính là muội. Vì không chỉ riêng Hồng sư ca, nhị vị tỷ tỷ Yến Chi và Ngân Hoa đã cư xử quá tốt với muội. Nghĩ lại, muội cảm thấy thẹn, nhất là những hành vi do gia phụ từng đổ kị gây nên tội lỗi khó bù đắp cho bá bá Hồng Tiết Liệt.

Hồng Bảo Kỳ mỉm cười:

- Dừng nhắc lại nữa. Huống hồ những trưởng bối đều đã ra người thiên cổ, phận chúng ta là hậu nhân, tốt nhất đừng bình phẩm mọi hành vi của tiền nhân. Mà này, nếu tất cả đều hòa thuận, tại hạ đối lắm rồi, ắt mọi người cũng vậy, Long chưởng môn hay Vệ chưởng môn, liệu có thể tìm các vật thực cần thiết giúp mọi người tạm lót dạ chăng?

Long Ngân Hoa ngờ ngàng:

- Sao Hồng ca ca gọi Nguyệt Tuyết là chưởng môn? Vì cho dù thân phụ của Nguyệt Tuyết đã bị Huyết Thủ Ma Vương sát hại thì đối với nàng, Hoa Sơn phái vẫn còn đó một trưởng bối là Công Tôn Ninh nữ hiệp, trọng trách này đâu thể đến lượt Nguyệt Tuyết đảm nhận? Trừ phi, dù lo tọa công trị thương, Hồng ca ca vẫn để tâm nghe tất cả những gì bọn muội thì thảo đàm luận cùng nhau, đúng không?

Hồng Bảo Kỳ vẫn mỉm cười:

- Nếu muội toan trách ngu ca vì cố tình phân tâm, khiến thời gian tọa công kéo dài thì sai rồi. Trái lại, kể cả ngu ca cũng chưa thể hiểu vì sao đã chuyên chú tọa công, Tâm, Khí, Thần hợp một, nhưng vẫn không nghe sót bất kỳ lời nào của mọi người. Tương tự, công lực bản thân ngu ca tăng tiến lạ, như thể vừa trải qua một lần thay da đổi thịt, lột xác thành một Hồng Bảo Kỳ hoàn toàn khác.

Lạc Yến Chi không tin:

- Nếu bảo đã nghe cả thì Bảo Kỳ huynh hãy tự nhắc lại xem. Vệ Nguyệt Tuyết đã thổ lộ Ma Vương Huyết Thủ là nhân vật như thế nào và tại sao đã chủ tâm thăm sát hầu như là toàn bộ Hoa Sơn phái?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Dích thực ngu huynh đã nghe tất cả, thế nên vừa rồi mới bảo Nguyệt Tuyết đừng nhắc ại những gì đã qua, chỉ can hệ đến các trưởng bối đều đã quá vắng. Tuy nhiên, ngu huynh vẫn cảm thấy lạ, nếu Ma Vương Huyết Thủ thật sự có can hệ đến Tịch Sơn môn thì lẽ nào cứ quyết đối đầu cùng Kiều gia vốn dĩ là nhân vật hầu như hậu thuẫn cho Tịch Sơn môn đã từ lâu? Do đó, lúc tọa công, ngu huynh có tư nghĩ, hay là cũng như Vệ Công Diện chưởng môn Hoa Sơn phái, Huyết Thủ Ma Vương chỉ là cao thủ của một võ phái nào đó, xong bị Tịch Sơn môn thu phục? Và lúc này, vì tự thị đã có tà công Không Huyết Thủ đạt đủ thập thành nên Ma Vương Huyết Thủ quyết không để Tịch Sơn môn lung lạc nữa? Tự trung cũng như Tư Mã Lạc, hoặc như Kiều gia, nhân vật đang hóa thành Huyết Thủ Ma Vương cũng có tham tâm muốn được toàn thể võ lâm công cử lên làm Minh Chủ?

Vệ Nguyệt Tuyết giật mình:

- Với những lời này, muội thừa nhận Hồng sư ca quả nhiên đã đạt bản lãnh inh, mới có thể vừa tọa công, vừa nghe không sót bất kỳ mọi động tĩnh xung quanh. Đồng thời, như nghe Hồng sư ca kiến giải, muội chợt nhớ, trước lúc hạ thủ gia phụ, quả thật Huyết Thủ Ma Vương có đề cập đến chuyện này. Cho thấy Hồng sư ca luận rất đúng. Ma Vương Huyết Thủ chính là nhân vật từng bị Tịch Sơn môn lung lạc nên với lòng đổ kị sẵn có, gia phụ mới nhắm mắt cố tình làm ngơ, khiến Hồng bá bá đành chịu tiếng oan, chết không nhắm mắt.

Hồng Bảo Kỳ cau mày:

- Đã bảo muội đừng nhắc đến nữa. Huống hồ vào lúc đó, lệnh tôn Vệ Công Diện đâu thể biết hậu quả sẽ như thế nào, nếu để Tịch Sơn môn lung lạc sai khiến? Tóm lại, mọi diễn biến xảy ra ở bất kỳ đâu cũng đều xuất phát từ chữ “tham”. Lệnh tôn tham danh háms lợi, phải nhận một kết cục chẳng ra gì.

Sơn Hải cung cũng có lớp hậu nhân tham danh, khiến phái Hải Hà, kể cả Tịch Sơn môn cũng có người bất phục, đã ngầm ngầm kháng cự, gây hệ lụy đến tận ngày nay. Tương tự, ở bang Thần Ưng hay ở Thiết Xà giáo cũng vậy. Những thủ hạ vì lòng tham làm ù quáng, gây ra những thảm biến khó lường. Và cứ theo đó mà suy, hừ, kết cục của Kiều gia ắt cũng thân bại danh liệt thôi.

Lạc Yến Chi kinh nghi:

- Sao lại có cả Thiết Xà giáo?

Hồng Bảo Kỳ tiết lộ:

- Tám mươi năm trước, giáo chủ Thiết Xà giáo nhờ bản lãnh inh, lại hành sự quang minh lỗi lạc khiến khắp võ lâm ngưỡng mộ, đồng thời cũng làm cho uy danh Thiết Xà giáo vươn cao, cơ hồ ngang bằng đệ nhất phái Thiếu Lâm. Nhưng có một hôm, giáo chủ Thiết Xà giáo vì đuổi theo một ác nhân nên vô tình bị sảy chân rơi vào vực Tuyệt Mệnh, chỉ suýt chút nữa mất mạng. Ngờ đâu, họa trung hữu phúc, giáo chủ Thiết Xà giáo tình cờ phát hiện di học do Tàn Thủ lão nhân lưu lại. Thế nên, chưa đầy một năm, giáo chủ Thiết Xà giáo tái xuất giang hồ, võ học lại tinh tiến hơn xưa. Tuy nhiên mọi thịnh danh được người người ngưỡng mộ chợt biến mất, thay vào đó, giáo chủ Thiết Xà giáo bắt đầu bị gán ột ác danh, là Ma Vương Huyết Thủ. Và ...

Long Ngân bàng hoàng:

- Hồng ca các đang đề cập đến nhân vật từng khiến Tổ sư khai sáng phái Hải Hà phải lụy tình, đến nỗi đã biệt tích suốt tám mươi năm qua?

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Nhưng không thể bảo là lụy tình. Chỉ vì từ trước khi cung chủ Sơn Hải Cung có quyết định tác hợp cho hai đệ tử là sư huynh, sư muội trở thành phu phụ, thì vị sư muội, chính là tổ sư khai sáng phái Hải Hà, đã cùng giáo chủ Thiết Xà giáo vì yêu nhau nên đã thề non hẹn biển. Chính trong thời gian giáo chủ Thiết Xà giáo lâm bất trắc, bị sinh cầm gấn một năm ở đáy vực Tuyệt Mệnh, vị sư huynh của Tổ sư khai sáng phái Hải Hà, là nhân vật sau đó khai sáng Tịch Sơn môn, mới có cơ hội thân cận và quyết tán tỉnh vị sư muội. Vì thế, một năm sau, giáo chủ Thiết Xà giáo tái xuất, tình xưa đương nhiên được nối lại, đã phần nào khiến Tổ sư Tịch Sơn môn phần hận. Tiếp đó, lúc ai ai cũng minh định giáo chủ Thiết Xà giáo còn là Huyết Thủ Ma Vương và quyết cùng nhau hợp lực đối phó để khu trừ, thì chỉ có một mình Tổ sư phái Hải Hà là không hề tin tình lang có thể trở thành nhân vật Đại Ác Ma.

Long Ngân Hoa hoang mang:

- Nếu vậy, Tổ sư phái Hải Hà chợt bỏ đi biệt tích, phải chăng là theo chân giáo chủ Thiết Xà giáo? Và hậu quả tiếp theo là gì?

Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Lòng đồ kỵ của Tổ sư Tịch Sơn môn cùng với tham vọng của một vài giáo đồ Thiết Xà giáo đã gây ra hậu quả khôn lường. Vì kỳ thực giáo chủ Thiết Xà giáo tuy có luyện công phu Huyết Thủ Toái Bì, do Tàn Thủ lão nhân lưu lại, nhưng chưa bao giờ là Ma Vương, nghĩa là chưa bao giờ vô cớ sát nhân hại mạng. Tuy nhiên, cũng như Yến Chi muội đã biết công phu Huyết Thủ quá bá đạo. Chính vì thế, với những ác tâm cùng nhiều mưu toan, bọn phản giáo đã tung tin ra giang hồ, lại được Tổ sư Tịch Sơn môn hết lòng hậu thuẫn, tất cả bọn họ đều toại nguyện khi thấy rằng đất trời tuy mệnh mông nhưng quả nhiên chẳng còn lấy một chỗ cho giáo chủ Thiết Xà giáo dung thân.

Lạc Yến Chi vỡ lẽ:

- Giáo chủ Thiết Xà giáo cũng bị bọn phản giáo mưu hại? Vì lẽ đó, lúc này Bảo Kỳ huynh mới đề cập luôn Thiết Xà giáo khi đang nói về chữ “tham” là nguyên ủy xuất phát mọi sự biến?

Hồng Bảo Kỳ thừa nhận:

- Không sai. Nhưng chuyện xảy ra cho Thiết Xà giáo tám mươi năm trước đã không đưa đến kết quả mỹ mãn cho những ai có mưu toan hãm hại giáo chủ Thiết Xà Giáo. Thứ nhất, vì giáo chủ Thiết Xà Giáo không là Ma Vương, thế nên khi bị quần hùng hợp lực truy sát, Ma Vương thay vì gây ra thảm sát, là điều hoàn toàn có thể nếu so với bản lãnh của giáo chủ Thiết Xà Giáo lúc bấy giờ. Trái lại, Ma Vương đã nhẫn nhục chịu đựng, phần do chán ngán với lòng người nham hiểm, dành tìm chỗ ẩn thân, tự hứa sẽ không bao giờ đặt chân quay lại chốn giang hồ đầy thị phi nữa.

Vệ Nguyệt Tuyết gật gù:

- Khấp vô lâm thời đó chỉ muốn tận diệt Ma Vương, đương nhiên chẳng ai mãn nguyện vì Ma Vương đã tự thoái ẩn và không hề do họ trừ khử.

Hồng Bảo Kỳ nói tiếp:

- Những kẻ phản bội Thiết Xà giáo cũng không sao mãn nguyện, vì cùng với sự thoái ẩn tuyệt tích của giáo chủ thì thanh Thiết Xà Trượng từ đó cũng bật vô âm tín.

Lạc Yến Chi bật cười:

- Thiết Xà Trượng là thượng lệnh tối cao của Thiết Xà giáo. Bọn phản giáo đâu thể tiếp nhận trọng trách giáo chủ nếu trong tay không hề có vật này. Vị Ma Vương năm xưa dùng thủ đoạn này quả thật inh.

Hồng Bảo Kỳ cũng cười theo:

- Dù sao, cũng có một điều làm Ma Vương khó xử. Là dù đã tự tìm chỗ ẩn thân, ngờ đã quá kín đáo, ngờ đâu vẫn bị tổ sư phái Hải Hà phát hiện và tìm đến.

Lạc Yến Chi giật mình:

- Thanh Kim Mai Bảo Kiếm đã do Bảo Kỳ huynh và muội phát hiện ở vực Tuyệt Mệnh, há lẽ đấy cũng là chỗ Ma Vương tự tìm đến ẩn thân, sau đó lại đến lượt chủ nhân thanh Kim Mai Bảo Kiếm cũng tìm tới?

Hồng Bảo Kỳ lại thở dài một lượt nữa:

- Cùng với sự xuất hiện của tổ sư phái Hải Hà ở vực Tuyệt Mệnh, tổ sư Tịch Sơn môn cũng đến. Tuy nhiên, nếu tổ sư phái Hải Hà có thể an toàn hạ thân xuống đáy vực là nhờ Ma Vương cảm kích tấm chân tình thật sự thủy chung của ý trung nhân nên xuất hiện đưa xuống, thì tổ sư Tịch Sơn môn chỉ suýt nữa tan tành nát thịt vì cố ý nhảy liều xuống đáy vực, may sao đã có Ma Vương đầy thiện ý, chẳng nề hà là cả hai là tình địch, vẫn ra tay giải nguy.

Long Ngân Hoa nhú mày:

- Sau đó thì sao? Thiên tình sử tay ba này đã có kết cục thế nào?

Vệ Nguyệt Tuyết lẩm bẩm:

- Theo muội, ắt hẳn Ma Vương đã nhượng ý trung nhân cho tình địch, vì bản thân đã quyết định mãi mãi thoái ẩn giang hồ.

Lạc Yến Chi không tán thành:

- Nhưng cũng tám mươi năm qua tổ sư phái Hải Hà vẫn chưa một lần tái hiện. Thế nên theo tỷ nghĩ, tổ sư Tịch Sơn môn khi được tình địch cứu mạng, vì cảm kích ắt đã cam tâm để đôi uyên ương cùng nhau đi tận chân trời góc bể. Cả hai vì thế đã mãi mãi tuyệt tích.

Long Ngân Hoa khẽ lay vào người Hồng Bảo Kỳ:

- Yến Chi tỷ nói đúng hay suy luận của Nguyệt Tuyết mới đúng hơn?

Hồng Bảo Kỳ cười cười:

- Cả hai đều đoán đúng. Là thế này, vì đã có chủ ý mãi mãi thoái ẩn giang hồ, Ma Vương đâu nỡ tâm làm khổ lụy cho ý trung nhân, thế nên sau đó đã lẳng lặng ly khai, tìm đến chốn thâm sơn cùng cốc, tin chắc sẽ

chẳng ai nữa tìm thấy. Ngờ đâu, phát hiện tình lang đã bỏ đi, tổ sư phái Hải Hà không thất vọng, lại tiếp tục đi tìm. Riêng tổ sư Tịch Sơn môn thì vì cảm kích, đúng như Yến Chi muội vừa kiến giải, thế nên cũng tìm và là quyết tìm lại tình lang cho sư muội, không còn vị kỷ, nghĩ cho bản thân nữa.

Long Ngân Hoa thở dài:

- Nhất định chỗ ẩn thân của Ma Vương cũng được phát hiện. Nếu không, câu chuyện Hồng ca ca vừa kể hẳn nhiên là nhờ nhìn thấy lưu tự của họ, do tìm thấy nhau, họ mới lưu tự, nhất là tâm trạng vì cảm kích nên mới có biến đổi của tổ sư Tịch Sơn môn.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Đúng vậy. Huống hồ khi lưu tự, tổ sư Tịch Sơn môn có tỏ bày chủ ý:

Hận tình chưa báo phục, lại mang ân cứu mạng. Đủ hiểu nghĩa cử của Ma Vương đã tự hóa giải mọi thành kiến từng bị khắp vô lâm gán cho.

Vệ Nguyệt Tuyết lên tiếng:

- Ý Hồng ca ca muốn nói công phu Huyết Thủ không hề biến người luyện trở thành Ma Vương? Trái lại chỉ là do tâm địa, khiến người dùng công phu tuyết thế để đạt mục đích, bất chấp thủ đoạn?

Hồng Bảo Kỳ đáp:

- Đó là sự thật. Vì Hồng Bảo Kỳ này cũng một thời gian luyện công phu đấy nhưng nào bị thay tâm đổi tính. Thế nên, mọi người thử nhận định xem, có liên can gì chẳng giữa môn chủ Tịch Sơn môn lúc này với Kiều gia và nhân vật đang tự hóa thân Ma Vương Huyết Thủ? Và nếu có thì họ liên can thế nào?

Long Ngân Hoa lại thở dài:

- Hành vi của ba nhân vật này thật kín kẽ, mãi đến lúc này mới phần nào chịu hé lộ là ai trong họ cũng có dã tâm trở nên Minh Chủ vô lâm. Ước chi có thể tìm thấy lão Hồ. Lão này với khinh thân pháp độc nhất vô nhị, vang danh là Thiên Hạ Nhất Tuyệt bộ, có thể bảo chẳng có bí ẩn nào giấu được lão. Vì bất kỳ chỗ nào, nếu muốn, lão vẫn ung dung đến rồi đi, cứ như Thần Long kiến vĩ bất kiến thủ.

Hồng Bảo Kỳ cũng thở dài thất vọng:

- Nhưng lão vẫn bị Kiều gia mưu hại. Đường Vĩnh Thuận đã thừa nhận điều này. Kể cả toàn bộ những gì lão Hồ tự thu thập và lưu lại theo cung cách kỳ bí của lão, những tự dạng được lưu lại nhỏ li ti, muốn đọc phải cần có Hiến Thư Minh Ngọc, rốt cuộc cũng bị Kiều gia phá hủy. Nếu không, chúng ta lúc này muốn vạch mặt Kiều gia là điều thật, dễ dàng.

Lạc Yến Chi hoài nghi:

- Vậy từ đâu Bảo Kỳ huynh đắc thủ khinh thân pháp Nhất Tuyệt Bộ của lão Hồ?

Hồng Bảo Kỳ thổ lộ:

- Ngu huynh có một quãng thời gian được thu giữ Hiến Thư Minh Ngọc.

Nhưng chỉ đến khi ngu huynh lần đầu đặt chân đến Lạc gia mới có cơ hội xem xét kỹ vật này. Nhờ đó tình cờ phát hiện ở phần đế của mảnh ngọc Hiến Thư lại là chỗ để lão Hồ lưu lại khinh thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành cũng bằng các tự dạng nhỏ li ti. Từ đó, ngu huynh có cơ hội sở hữu loại công phu tuyết thế này.

Vệ Nguyệt Tuyết cau mày:

- Hồng sư ca có bỏ sót điều gì chẳng? Vì lẽ ra, nếu đã có thể khắc các ký tự nhỏ li ti, lưu lại kinh văn tuyết học, thì lẽ nào lão Hồ không nhân đó lưu thêm một vài điều, gọi là cáo giác các hành vi tội lỗi của Kiều gia?

Hồng Bảo Kỳ chép miệng:

- Nói như vậy, nhất định ta đã bỏ sót. Vì quả thật ta chỉ xem xét phần có ghi lại kinh văn võ học mà thôi.

Long Ngân Hoa bảo:

- Thì lúc này xem lại, đâu có muộn?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Ngu ca đã nuốt mảnh đá vào miệng từ lâu, còn đâu nữa để bảo muộn hay không muộn?

Lạc Yến Chi kinh hãi:

- Sao Bảo Kỳ huynh dám nuốt?

Vạn nhất vật đó quá cứng, bị thủng bụng thì sao? Vả lại, nếu muốn hủy, nào phải không có đủ các cách khác để Bảo Kỳ huynh thực hiện?

Hồng Bảo Kỳ phì cười:

- Cũng may, vật đó thoát nhìn giống gỗ nên ngờ rất cứng, ngờ đâu, sau khi ngu huynh càn cố tình phá huynh thì mảnh đá càng trở nên mềm, dễ dàng bị vo tròn. Thế là ngu huynh ném luôn vào miệng.

Vệ Nguyệt Tuyết giật mình:

- Thoạt nhìn thì giống mảnh gỗ, thế nhưng càng dụng lực tác động thì vật đó càng dễ dàng vo tròn vì trở nên mềm ư? Nếu vậy, để muội thử đoán xem, có phải kể từ khi Hồng sư ca nuốt vật đó thì bản thân cũng bắt đầu xuất hiện các điều kỳ lạ, như là có khả năng tự giải độc, đúng không?

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Đúng như vậy. Nhưng sao muội biết?

Vệ Nguyệt Tuyết chột vồ tay:

- Cung hỷ Hồng sư ca. Thảo nào công lực của Hồng sư ca ngày càng tăng tiến. Cũng phải kể đến tính khí kỳ quặc của lão Hồ. Nào là thích lưu lại các tự dạng nhỏ li ti, lại còn quỷ quái, lưu tự ngay trên báu vật, bản thân lão dù đoạt được ắt vẫn chẳng biết đó là báu vật. Hồng sư ca nghe bao giờ chưa một vật hãn thế gọi là Thiên Niên Hắc Ngưu Đả?

Long Ngân Hoa động tâm:

- Là vật đó ư? Nghe bảo xuất xứ của báu vật chỉ có ở nơi cực lạnh, tận Tây Vực. Và một thời từng là vật sở hữu riêng của Vương Xà Lão Tẩu. Vì mùi của vật này chính là khắc tinh, khiến bất kỳ loại độc xà nào cũng chẳng dám lại gần. Há lẽ lão Hồ đã một phen mạo hiểm, lặn lội đến tận Tây Vực, chỉ để hý vọng mộ quái bà Vương Xà Lão Tẩu?

Lạc Yến Chi khẽ kêu:

- Chờ đã. Có một lần tỷ được nghe lão Bạch Thám Đáo thổ lộ mộ Vương Xà Lão Tẩu từ lâu cũng đã tiến nhập Trung Nguyên. Lão Bạch còn đoán Vương Xà Lão Tẩu vì lưu tâm lũ Đại Ứng của Thần Ứng bang nên không ngại xa xôi, mới vào Trung Nguyên.

Hồng Bảo Kỳ vỗ lè:

- Thần Ứng bang ư? Lại cũng lưu tâm đến lũ Đại Ứng ư? Vậy thì nhất định lão Hồ đã đoạt vật đó ngay tại tổng đàn Thần Ứng bang. Huống hồ Trác Phi Mộng ngoài sự việc từng tỏ ra có liên can Kiều gia thì còn là nhân vật hậu thuẫn cho bọn phản bang mưu hại bang chủ của họ. Trác Phi Mộng cũng quan tâm đến lũ Đại Ứng. Có thể kết luận được chưa, rằng Trác Phi Mộng phải có chung xuất xứ với mộ quái bà Vương Xà Lão Tẩu? Hoặc cả hai là mẫu tử, hoặc là sư đồ? Và muốn minh bạch, nên chẳng chúng ta hãy mau đến tổng đàn Thần Ứng bang?

Lạc Yến Chi phân vân:

- Liệu có kịp chẳng, vì chỉ bảy ngày nữa là đến ngày diễn khai thịnh hội võ lâm tại Thiếu Thất sơn phái Thiếu Lâm?

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Thịnh hội gì?

Long Ngân Hoa cười cười:

- Hóa ra Hồng ca ca chưa nghe gì ư? Đây là do Nguyệt Tuyết thổ lộ. Chỉ vì phái Hoa Sơn nhận được bái thiếp do phương trưởng phái Thiếu Lâm cùng Tư Mã Lạc chung nhau thụ danh thỉnh mời, nên mới lý khai sơn môn. Nào ngờ chỉ đi đến đây đã bị Ma Vương Huyết Thủ thăm sát.

Hồng Bảo Kỳ gượng cười:

- Ngu ca quả thật chưa nghe tin này. Ất do lúc đó, mảnh Thiên Niên Hắc Ngưu Đỉnh chưa phát huy diệu dụng, võ công của ngu ca chưa phục hồi, khiến chẳng thể nghe. Nhưng sao lại do Tư Mã Lạc thỉnh mời, còn được phái Thiếu Lâm hậu thuẫn?

Vệ Nguyệt Tuyết giải thích:

- Tuy trên bái thiếp không nói rõ chủ ý của thịnh hội lần này là gì nhưng theo gia phụ từng đoán thì dường như Tư Mã Lạc muốn nhân cơ hội này lập đại công trước quần hùng, nhờ đó biết đâu lão sẽ được quần hùng ngưỡng mộ, sẽ chấp thuận lão là Minh chủ.

Hồng Bảo Kỳ hoài nghi:

- Lệnh tôn khi đó vẫn còn là nhân vật bị Tịch Sơn môn lung lạc, lẽ nào cũng chẳng biết dụng tâm đích thực của lão Tư Mã Lạc là gì?

Lạc Yến Chi bảo:

- Bảo Kỳ huynh xin đừng gây thêm ngại ngùng cho Nguyệt Tuyết. Trái lại, hãy nghĩ đi, nếu chẳng có sự xuất hiện và cáo giác của Huyết Thủ Ma Vương, hiển nhiên Nguyệt Tuyết chẳng bao giờ biết phụ thân từng là nhân vật do Tịch Sơn môn sai sử. Đúng chẳng?

Ngân Hoa phụ họa:

- Thế nên, khi tiếp nhận bái thiếp, phụ thân của Nguyệt Tuyết dù biết rõ dụng ý của thịnh hội là gì vẫn đầu óc mê muội. Vì làm như thế có khác nào tự thừa nhận từng có can hệ Tịch Sơn môn. Hồng ca ca hãy cảm thông cho Nguyệt Tuyết.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Nguyệt Tuyết muội có thể lượng thứ cho ta một lần chẳng? Chỉ vì ta không ngờ lại có cuộc thịnh hội này. Tuy nhiên với bảy ngày, theo ta có thể đủ, nếu chúng ta đừng bao giờ chậm trễ. Vì chỉ cần kịp đến Thần Ứng bang trước, thu thập các chứng cứ thích hợp, thì ở ngay tại thịnh hội võ lâm, chúng ta mới có cơ hội vạch rõ chân tướng Kiều gia.

Yến chi tán đồng:

- Nếu vậy thì phải đi ngay. Mọi người nghĩ sao?

Hồng Bảo Kỳ phì cười:

- Cũng đừng quá vội. Phải ăn chút gì đã, mới có sức để đi chứ. Hay là mọi người chẳng ai đói, ngoại trừ mỗi một Hồng Bảo Kỳ này?

Long Ngân Hoa đứng lên:

- Sao lại không đói? Được, chúng ta hãy mau tìm thức ăn. Đến khi trời sáng thì lập tức lên đường.

Các nữ nhân phái Hải Hà cùng phân khai, cùng nhau kiếm tìm các loại có thể ăn hầu bù lại cả một ngày một đêm đã mệt nhọc vì làm hộ pháp cho Hồng Bảo Kỳ tọa công trị thương.

28. Chương 28: Độc Kế Khôn Lường Diệt Thần Ứng Cầu Xin Diệu Kế Quyết Vãn Hồi

Thần Ứng bang với lũ Đại ứng là nỗi khiếp đảm đối với bất luận ai nếu không đủ bản lĩnh lại vẫn liều lĩnh tiến nhập vào tận tổng đàn bang Thần Ứng.

Tuy nhiên điều đó không hề chờ đón một nhóm nhân vật đều toàn là nữ nhân chỉ có duy nhất mỗi mình Hồng Bảo Kỳ là nam nhân. Trái lại, lúc sắp đến gần tổng đàn Thần Ưng bang, Hồng Bảo Kỳ ngạc nhiên tột độ đến nỗi phải bật thốt lên:

- Quái lạ! Tất cả đều quá tĩnh lặng. Là điều thật bất thường nếu không muốn bảo kể cả lũ đại ưng giờ này vẫn say ngủ, tịnh không gây bất kỳ một tiếng động nào dù nhỏ.

Long Ngân Hoa hoài nghi:

- Lối xuất nhập vẫn còn cách chúng ta những ba mươi trượng. Há lẽ Hồng ca ca có thính lực quá inh, đến độ tự tin có thể phát hiện mọi tiếng động khả nghi từ khoảng cách xa hơn nhiều lần?

Lạc Yến Chi thì bảo:

- Hư thực thế nào, cứ đến gần khắc rõ. Đi nào.

Vì không cần tỏ ra cẩn trọng nữa, tất cả đi nhanh hơn và cuối cùng thì minh bạch tại sao họ có thể ung dung di chuyển mà chẳng sợ bất kỳ trở ngại nào.

Do chờ đón mọi người, thoát tiên là ở ngay lối xuất nhập dẫn vào tổng đàn Thần Ưng bang là một thi thể với tử trạng thật thê thảm.

Vệ Nguyệt Tuyết khiếp đảm:

- Là công phu Phích Lịch Bổng Thiên Lô của Tịch Sơn môn?

Long Ngân Hoa nhìn vào sâu bên trong:

- Hồng ca ca nói đúng. Lũ đại ưng vẫn say ngủ, chỉ tiếc là giấc ngủ nghìn thu. Nhưng tất cả là do Tịch Sơn môn gây ra sao?

Lạc Yến Chi hoang mang:

- Lão Tư Mã Lạc đang nuôi mộng được quần hùng ngưỡng mộ, kẻ đó sẽ cùng cử lão làm võ lâm minh chủ.

Vậy thì hành vi thập phần ác độc này chẳng phải chỉ gây tác dụng ngược lại và hoàn toàn bất lợi cho lão sao? Lẽ nào lão quá ngu xuẩn, tự biến thành đại công địch võ lâm, thay vì cần tô hồng bản thân, để được lên ngôi Minh chủ?

Hồng Bảo Kỳ cũng hoang mang không kém:

- Hoặc giả đã có điều gì bất như ý xảy ra, khiến lão tự rõ chỉ có thể dùng vũ lực để độc bá võ lâm, không mong gì được quần hùng kính ngưỡng, như mọi người đã và đang kính ngưỡng Kiều gia?

Long Ngân Hoa tán đồng:

- Nhưng đó là điều gì?

Hồng Bảo Kỳ nhìn quanh:

- Hãy tản khai và dò xét thử xem. Biết đâu sẽ có manh mối nào đó.

Mọi người làm theo, Long Ngân Hoa cũng ra lệnh cho các nữ nhân phái Hải Hà cùng phân khai truy tìm manh mối.

Tuy nhiên, tất cả đều thất vọng. Vì dù đi về đâu hay tìm theo phương hướng nào, tất cả chỉ nhìn thấy toàn là các thi thể nếu chưa bị thiêu hủy hoàn toàn thì cũng bị cháy sém, đúng là do tuyệt kỹ Tịch Sơn môn gây ra.

Hồng Bảo Kỳ chợt nhìn về phía hậu sơn:

- Tịch Sơn Kỳ và Thiên Lô Bổng của Tịch Sơn môn quả thật lợi hại. Và nếu Tư Mã Lạc quyết dùng vũ lực độc bá võ lâm thì không biết Kiều gia có đủ bản lĩnh đối phó hầu ngăn cản lão Tư Mã Lạc toại nguyện chăng?

Lạc Yến Chi cũng nhìn theo Hồng Bảo Kỳ:

- Ý Bảo Kỳ huynh muốn nói, mụ Trác Phi Mộng và Vương Xà Lão Tẩu cũng khó mong toàn mạng? Thế nên, vì mối thù này, Kiều gia cho dù từng là đồng mưu cùng Tịch Sơn môn thì kể từ nay, cả hai sẽ trở mặt, và chính Kiều gia sẽ ra mặt hầu ngăn cản Tịch Sơn môn độc bá võ lâm? Vật thì thi thể của hai nhân vật này, nếu không thấy ở đây, huynh bảo có thể lão Tư Mã Lạc đã ném họ xuống đáy vực Tuyệt Mệnh?

Vệ Nguyệt Tuyết chợt hiểu, vội lên tiếng:

- Hồng sư ca toan mạo hiểm lao xuống vực Tuyệt Mệnh lần nữa ư? Thôi nào, một là vì quá nguy hiểm và hai là sẽ khiến chúng ta chậm chân, e không kịp đến dự thịnh hội võ lâm chỉ hai ngày nữa là diễn khai ở phái Thiếu Lâm.

Chợt, Hồng Bảo Kỳ cau mày nhíu mặt:

- Những đệ tử phái Hải Hà đã quay lại cả chưa, Ngân Hoa muội?

Long Ngân Hoa tìm quanh:

- Còn thiếu một. Lẽ nào quanh đây vẫn còn ẩn nấp địch nhân và đệ tử tệt phái đã bị mưu hại?

Hồng Bảo Kỳ chợt lắc vai biến mất:

- Ta nghe có tiếng động ở đâu đó bên trong nội sảnh Thần Ứng bang. Để ta vào trước xem sao.

“Vù ...”.

Nhóm Long Ngân Hoa thấy vậy cũng tất tả chạy theo. Và khi đến đủ gần, ai cũng nghe tiếng Hồng Bảo Kỳ bật gầm:

- Toan tự sát ư? Đâu dễ như vậy! Mau nằm xuống nào!

Đáp lại là tiếng kêu đau đớn của một nữ nhân quyết chẳng thể làm thành nam nhân:

- Hự!!

Nhóm Long Ngân Hoa lao vào nội sảnh và Lạc Yến Chi là người đầu tiên bật kêu:

- Lão Bạch Thám Đáo?!

Không như Lạc Yến Chi vừa kêu vừa chạy vội đến để xem xét một thi thể cũng bị cháy sém khắp y phục. Long Ngân Hoa thì ngơ ngàng lao đến cạnh một nữ nhân quả nhiên chính là đệ tử phái Hải Hà vừa bị Hồng Bảo Kỳ hạ thủ. Long Ngân Hoa đưa tay đỡ nữ nhân ấy ngồi lên:

- Thế này là thế nào?

Hồng Bảo Kỳ đáp, dĩ nhiên cho Long Ngân Hoa và Lạc Yến Chi cùng minh bạch:

- Tiếng động lúc nãy ta phát hiện nhất định là do lão Bạch Thám Đáo hoảng sợ gây ra. Đến khi ta lao vào, chỉ thấy lão thì đã bất động và hung thủ điểm tử huyết kết liễu lão ta chính là đệ tử phái Hải Hà, cũng toan tự kết liễu vì sợ bị tra khảo.

Lạc Yến Chi không nói gì, chỉ tiếp tục chú mục nhìn lão Bạch Thám Đáo.

Riêng Long Ngân Hoa thì hậm hực bởi nữ nhân nọ, cũng vừa tỉnh lại:

- Tỷ vẫn để luận điệu của Tịch Sơn môn mê hoặc ư? Nếu không, hãy giải thích vì sao tỷ lại có hành động này, như cố tình không để mọi người có cơ hội dò hỏi gì ở nhân vật duy nhất đã may thoát cảnh thẩm sát?

Nữ nhân nọ cười lạnh:

- Ta không vì Tịch Sơn môn. Trái lại, ắt người cũng từng nghe biết, bốn cung thoát tiên tiến nhập Trung Nguyên vì chủ ý gì. Ta chỉ hận là khó mong toàn mạng hầu có ngày mục kích bốn cung đủ uy lực hiệu triệu khắp võ lâm Trung Nguyên.

Long Ngân Hoa thất vọng lắc đầu:

- Tỷ lầm rồi. Thời thế đã thay đổi, đến cả cung chủ bốn cung Sơn Hải cũng nhận chân sự thật, đành loại bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Huống hồ, tỷ là người có xuất thân Trung Nguyên, há lẽ chấp nhận để các nhân

vật Trung Nguyên cứ liên miên hứng chịu hành vi đồ sát này của Tư Mã Lạc mới đích thực không có cùng xuất thân nguyên ủy với tỷ?

Đúng lúc này, Lạc Yến Chi bỗng kêu:

- May quá, muội chỉ làm càn, không ngờ công phu Tịch Sơn môn vẫn có thể giúp lão Bạch Thám Đáo phần nào hồi sinh.

Mọi người nhìn qua, quả nhiên thấy lão Bạch đang có dấu hiệu còn sinh khí, qua hai rèm mắt đang cố chớp động.

Hồng Bảo Kỳ vội phục người xuống cạnh lão, nói như rót vào tai lão:

- Thần Ứng bang tại sao lâm thảm họa này? Bọn tại hạ chỉ cần một lời đáp, ắt tự mình bạch ngay. Có phải do Tịch Sơn môn gây ra?

Lão họ Bạch dù đã cố hết sức vẫn không hé được mắt. Tuy nhiên, như không cam tâm chết oan uổng, miệng lão lại bật thốt thành chuỗi những âm tiết rời rạc:

- Kiều gia ... quá độc ác ... Thiếu Dương ... công phu ... sát nhân ... diệt khẩu ... đồ họa ... Tịch Sơn ... lại còn ... lại còn ...

Hồng Bảo Kỳ nôn nóng:

- Có thật đã do Kiều gia gây ra chăng? Lão nguy hiểm đó còn có mưu đồ gì, hoặc còn có hành vi gì độc ác hơn?

Lạc Yến Chi vụt chép miệng:

- Muộn rồi. Khí đã tuyệt, lão đã chết, lần này là chắc chắn.

Long Ngân Hoa thì rùng mình, lập tức lên tiếng nửa luyến tiếc, nửa trách mắng nữ nhân nọ:

- Tỷ có nghe chăng? Vậy là ý nguyện của tỷ bất thành. Kiều gia là hung thủ, quyết gieo họa cho Tịch Sơn môn, cùng là Sơn Hải cung trong tâm tưởng của tỷ. Phải chi tỷ đừng vội kết liễu lão Bạch, a ... , nhất định qua lão Bạch, chúng ta có cơ hội cực tốt để định tội Kiều gia, cũng phần nào tránh cho Sơn Hải cung của tỷ không phải mang lấy tội của người. Đằng này ...

Nữ nhân nọ biến sắc, chợt hét to:

- Thuộc hạ đã sai lầm. Đành lấy cái chết tạ tội. Vĩnh biệt! A ... A ...

Long Ngân Hoa tuy ngăn cản nhưng không kịp, vì máu huyết đã từ miệng nữ nhân tuôn ra xối xả. Nàng thở hắt ra:

- Lưỡi đã bị cắn đứt. Cách tự sát này kể như vô phương cứu vãn.

Cùng lúc đó, Lạc Yến Chi bắt đầu đập một chương vào đầu lão Bạch Thám Đáo:

- Để những nhân mạng uổng tử của Lạc gia được thỏa nguyện, xin Hoàng thiên minh giám, Lạc Yến Chi tiểu nữ buộc phải có hành động này.

“Bộp!”.

Thủ cấp lão Bạch vỡ toang, là cơ hội để Hồng Bảo Kỳ cho Long Ngân Hoa và Vệ Nguyệt Tuyết biết lão Bạch Thám Đáo đã từng gây ra thảm trạng thế nào cho Lạc gia. Sau cùng, Hồng Bảo Kỳ lên tiếng như tự hỏi:

- Thiếu Dương công phu? Há lẽ cũng với công phu này, Kiều gia có thể nguy tạo một trường huyết sát tương tự như đã do tuyệt kỹ Tịch Sơn môn gây ra? Hay là lão Bạch do thần trí đã hồ đồ nên lâm? Vì phải là công phu Phích Lịch Thiên Lôi mới đúng.

Lạc Yến Chi khẽ kêu:

- Chẳng biết đúng hay không, vì với yếu quyết kinh văn trên thân Phích Lịch Thiên Lôi Bổng độ nào, muội do muốn được yên thân, tiếp tục lưu ngụ ở Kiều gia, quả thật đã phải tỏ bày tất cả cho lão Kiều nghe. Tuy

nhân, để vận dụng yếu quyết này, lẽ nào trong tay lão Kiều còn có một Phích Lịch Bổng Thiên Lô thứ hai, cũng là điều lão Bạch Thám Đáo muốn thổ lộ nhưng chẳng kịp?

Mọi người chấn động, nhất là Hồng Bảo Kỳ, khi bảo:

- Điều này rất hệ trọng. Vì từ nay nếu chỉ dựa vào tử trạng giống nhau để kết tội ột mình Tịch Sơn môn thì quá bất công. Tương tự, lão Kiều một khi cũng có Phích Lịch Thiên Lô Bổng trong tay thì muốn đối phó ai, lão tha hồ che giấu tung tích cũng như thân phận. Lúc đó, có ai dám đề quyết lão Kiều là hung đồ ác nhân, không hề kém Huyết Thủ Ma Vương? Chúng ta nên mau đến phái Thiếu Lâm. Nhanh lên nào.

o o o

... Đang cùng nhau phi thân lao đi, Long Ngân Hoa chợt len lén hỏi Hồng Bảo Kỳ:

- Vừa rồi, khi bảo mọi người phân khai, lý do được Hồng ca ca đưa ra là quá miễn cưỡng. Hãy nói đi, có phải chỉ vì Hồng ca ca chẳng dám tin ai nữa, ngoại trừ bọn muội?

Hồng Bảo Kỳ cười cười và chợt chậm dần lại:

- Không sai. Sau sự biến cố luôn phát sinh từ Hải Hà phái. Đích thực ta chẳng tin ai nữa. Tương tự, nhân lúc này, hãy cho ta hỏi lần lượt từng người.

Thoạt tiên là nàng, sau lần ta lập trọng thệ, nàng nghĩ sao, có hứa mãi cùng ta nên phu thê chẳng?

Long Ngân Hoa bối rối, dừng chân lại:

- Hồng ca ca muốn ám chỉ, phải là phu thê thì Hồng ca ca mới trọn tin ở muội?

Yến Chi cùng Nguyệt Tuyết vì động tâm nên cũng dừng lại và cả hai nghe Hồng Bảo Kỳ đáp thật minh bạch:

- Không sai. Huống hồ đây là lúc cần phải có các quyết định tối hậu. Thế nên, ta sẽ tuyệt đối an tâm nếu Nàng đáp ứng, như trước kia ta đã đáp ứng và đã lập trọng thệ nguyện cùng nàng trở thành phu phụ.

Long Ngân Hoa không còn chọn lựa nào khác:

- Chàng yên tâm. Thiếp mãi mãi chỉ là người của chàng, dù sống chết vẫn là người của Hồng gia.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu và quay sang Vệ Nguyệt Tuyết, cũng tỏ ý tương tự:

- Nếu chấp nhận bỏ hết mọi lầm lỗi của tiền nhân thì muội nghĩ sao về hôn sự đã do lệnh tôn ước định, hứa gả muội cho ta?

Nguyệt Tuyết cúi đầu chấp nhận:

- Chàng quá đại lượng, đã bỏ qua mọi lỗi lầm của gia phụ. Thế nên, thiếp chỉ có thể tỏ lòng cảm kích bằng cách quyết mãi trao thân này cho chàng.

Hồng Bảo Kỳ hài lòng, cuối cùng mới nói với Lạc Yến Chi:

- Lạc bá bá đã có lời ủy thác, huống hồ hai chúng ta đã nhiều phen cùng nhau sinh tử. Vậy nếu Hồng Bảo Kỳ ta ngỏ lời cầu hôn. Yến Chi nàng có ưng thuận chẳng?

Lạc Yến Chi sung sướng reo:

- Muội cũng gây nhiều phiền toái cho huynh, nếu huynh không trách, cũng chẳng để tâm, lại còn ngỏ lời này, ôi chao, thiếp còn gì vui mừng hơn.

Hồng Bảo Kỳ gật đầu:

- Đã vậy, ta xin thú thật, một phần vì ta còn nghi kỵ nên khi này ta mới bảo các đệ tử phái Hải Hà tách khai, cứ thẳng tiến đến Thiếu Lâm. Phần thứ hai, là ý của ta muốn đưa tam vị phu nhân đến bái phỏng một nhân vật. Vì điều này quá hệ trọng khiến các hành động của ta dù bị chê là quá đa nghi ta cũng phải thực hiện. Tuy nhiên, do cả ba đều thuận tình, đều nguyện ý cùng ta trở thành phu thê, mãi mãi bên nhau, ta thật mãn nguyện và xin thành tâm có lời cảm tạ cả ba. Đi thôi và mọi người sẽ biết đây là nhân vật thể nào ...

o o o

Vệ Nguyệt Tuyết chợt kêu, tỏ ra kinh ngạc:

- Xa xa phía trước chính là sơn môn Không Động phái. Phải chăng chàng đã đoán biết nhân vật nào từng hóa thân Huyết Thủ Ma Vương, cũng là nhân vật trước kia đã hại chàng cũng ở phái Không Động, nên toan đưa bọn thiếp đến cùng chàng bảo thù phục hận, trừ họa cho võ lâm?

Thoảng giật mình, Hồng Bảo Kỳ lập tức ra hiệu cho cả ba mỹ nhân cùng dừng lại:

- Kỳ thực ta không hề có ý đó. Nhưng nay được Nguyệt Tuyết nhắc, ta nghĩ, biết đâu kẻ hóa thân Huyết Thủ Ma Vương đích thực đang ẩn thân quanh đây để trị liệu nội thương? Chúng ta nên cẩn trọng thì hơn, hãy đi theo lối này.

Hồng Bảo Kỳ chuyển hướng, cứ thận trọng đi chệch xa dần sơn môn Không Động phái.

Thái độ của Hồng Bảo Kỳ khiến ba mỹ nhân cũng thận trọng theo, đến độ Long Ngân Hoa lúc lên tiếng cũng hạ thật thấp giọng, hồi rất khê:

- Rốt cục chàng định đưa bọn thiếp đến bái phỏng nhân vật nào?

Hồng Bảo Kỳ cười bí ẩn:

- Tuy không quen nhưng quyết chẳng xa lạ gì, nhất là đối với nàng. Kìa, ở phía trước đây, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Nhưng Lạc Yến Chi khê kêu:

- Chàng chờ đã. Hãy nhìn xem cảnh quang này tương tự lúc chúng ta được đưa đến hội diện Viên Linh Linh Tiên Tử. Thiếp nghĩ ở phía trước chính là một kỳ trận. Do chàng lập ư?

Hồng Bảo Kỳ lại một phen giật mình:

- Không! Vì ta nào am hiểu kỳ môn trận thế. Nàng cũng biết như thế đúng không?

Bỗng đến lượt Long Ngân Hoa khê kêu:

- Yến Chi nói rất đúng. Tuy nhiên, thiếp càng nhìn sao càng cảm thấy giống cách sắp đặt của kiếm trận Hải Hà phái. Phải chăng nhân vật này có phần liên quan đến phái Hải Hà?

Hồng Bảo Kỳ đành thổ lộ:

- Đây là nơi ta đã tự đưa giáo chủ Thiết Xà giáo năm xưa đến lưu ngụ. Và nói như Ngân Hoa, lẽ nào trận thế chính là do lão tiên bối đã sắp đặt?

Vệ Nguyệt Tuyết rùng mình:

- Cũng là Huyết Thủ Ma Vương ư? Vậy có khi nào sau bao nhiêu năm ẩn tích, nhân vật đó lúc này thay tâm đổi tính và biến thành ...

Hồng Bảo Kỳ phì cười:

- Một đời công lực của Huyết Thủ Ma Vương năm xưa đều đã trút truyền cho ta. Nguyệt Tuyết nàng chớ lo lắng hão.

Yến Chi chợt bảo:

- Hư thực thế nào rồi sẽ biết nếu như Ngân Hoa muội có thể đưa tất cả chúng ta cùng vào trong, xuyên qua trận.

Ngân Hoa gật đầu:

- Chính là cách bố trí của kiếm trận phái Hải Hà. Dù hiểu Huyết Thủ Ma Vương năm xưa vẫn luôn chung tình, lập trận vừa tự bảo vệ, vừa phần nào luôn nhắc nhở đến ý trung nhân năm xưa. Mọi người cứ đi chuyển theo ta là an toàn xuất nhập. Đi nào!

Có Ngân Hoa mở đường, mọi người cứ theo đó nối bước. Và đang lúc di chuyển, họ nghe một giọng nói ôn hòa vang lên:

- Có phải người chẳng, Bảo Kỳ? Vậy là người đã cho phái Hải Hà toại nguyện? Nếu không, người đâu thể tùy tiện xuyên trận, thay vì phải ở ngoài gọi lão phu. Là trận chỉ có phái Hải Hà am hiểu?

Hồng Bảo Kỳ reo lên:

- Lão nhân gia vẫn vô sự? Làm tiểu bối đã một phen lo hão. Nhưng cùng đi với tiểu bối không chỉ mỗi một phái Hải Hà. Trái lại có cả môn chủ Tịch Sơn môn tương lai cùng tân chủ môn Hoa Sơn phái đương nhiệm. Lão nhân gia có cho tất cả được diện kiến chẳng?

Một lão nhân gia thật già chột lồm khộm xuất hiện:

- Bọn họ hết người rồi sao? Tịch Sơn môn và Hoa Sơn phái bây giờ lại chọn toàn nữ nhân đảm nhận trọng trách? Hoặc giả đã có quá nhiều sự biến, đúng như lão phu từng đề tính tiểu hải tử người về một nhân vật có thể vận dụng công phu Huyết Thủ gieo họa cho người?

Long Ngân Hoa khom người thi lễ:

- Tiểu nữ là chủ môn nhân đương nhiệm phái Hải Hà, thật ngưỡng mộ về cung cách hành xử trước kia của lão tiền bối, nhất là đối với tổ sư của nhị môn phái Tịch Sơn - Hải Hà.

Lão nhân cười từ hòa:

- Đừng đa lễ. Lão phu chỉ mong đừng bị gán cho hai chữ “Ma Vương” là đủ, đâu đáng để bọn hậu nhân ngưỡng mộ. Mà thôi, phải hữu sự thì Bảo Kỳ mới đưa nhiều nhân vật nhất môn chi chủ cùng đến. Nếu là việc khẩn, hãy mau theo lão phu vào trong, đừng để chậm, dù chỉ một sát na.

Họ theo chân lão nhân, nhờ đó Hồng Bảo Kỳ có cơ hội giải thích rõ thêm:

- Từ khi ta thoát chết ở Minh Nhiên cốc và được lão nhân gia trao truyền nội lực, thú thật, mọi hành động của ta sau này đều do lão nhân gia tự tiên liệu và sắp đặt sẵn. Thế nên, lần này vì vấp phải mưu kế quá thâm độc nhưng thật kín kẽ của Kiều gia, ta nghĩ không thể hỏi ai cho bằng quay lại đây nhờ lão nhân gia chỉ điểm. Hy vọng sẽ có cách vạch chân tướng Kiều gia ngay ngày mai, khi thịnh hội khai diễn.

Họ cùng tiến vào một nếp thảo lư đơn sơ mộc mạc. Và lão nhân gia nói ngay:

- Bảo Kỳ người tuy thừa trung hậu, lại độ lượng nữa, nhưng tâm cơ kém, tư chất thì chỉ tầm thường, thế nên lão phu nói thẳng, dù đã phó giao Thiết Xà giáo cho người, lão phu cũng chẳng yên tâm. Ý lão phu muốn ám chỉ, thịnh hội ngày mai gì đó, thật mong người đừng bao giờ mơ tưởng hoặc chột nảy tham vọng muốn trở thành Minh chủ. Hiểu chưa?

Long Ngân Hoa kinh ngạc:

- Sao lão tiền bối biết võ lâm sẽ có Minh chủ vào dịp thịnh hội ngày mai?

Lão nhân phì cười:

- Có một môn chủ Tịch Sơn môn tương lai, lại có một tân chủ môn Hoa Sơn phái, đủ hiểu đại họa đã xảy ra. Vậy thì diễn khai thịnh hội võ lâm để làm gì nếu không vì một hư danh Minh chủ? Nhưng thôi, xét về thời gian thì đã cận kề, Bảo Kỳ người hỏi gì thì mau lên!

Hồng Bảo Kỳ thán phục:

- Hiện có ba nhân vật đang cùng một dã tâm muốn trở thành Minh chủ võ lâm. Và cả ba lại có những mối quan hệ khá là rối rắm thế này.

Hồng Bảo Kỳ tuân tự thuật lại mọi diễn biến có liên can đến ba nhân vật, là Tư Mã Lạc, Kiều gia và Huyết Thủ Ma Vương.

Nghe xong, lão nhân hỏi:

- Vậy người suy đoán thế nào về các diễn tiến sẽ xảy đến ngày mai?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Nếu đoán được, bọn tiểu bối đâu phải vội đến thỉnh giáo lão nhân gia?

Lão nhân nhìn ba nữ nhân:

- Còn bọn tiểu liễu đầu các người thì sao? Có cao kiến gì chăng?

Ngân Hoa gượng cười:

- Tiểu nữ tính đến nay chỉ xuất lộ giang hồ chưa đầy một tuần trăng, đành thú nhận chẳng có kinh lịch để đoán biết bất kỳ điều gì.

Nguyệt Tuyết thở dài:

- Tiểu nữ thì tệ hơn, dù thường hành tẩu giang hồ nhưng nhất nhất đều có phụ thân bên cạnh định đoạt tất cả tiểu nữ không có chủ kiến.

Lão nhân phì cười:

- Chứng tỏ, Bảo Kỳ người dù đạt thân thủ lĩnh, có muốn trở thành Minh Chủ võ lâm cũng khó mong hoàn thành trọng trách. Đã vậy, bên cạnh lại chẳng có ai đủ tâm cơ để hỗ trợ. Thế nên ...

Chợt Yến Chi lên tiếng:

- Sao lão nhân gia không hỏi tiểu nữ? Vì tiểu nữ có thể đoán ở thịnh hội võ lâm ngày mai nhất định sẽ diễn khai các trường long tranh hổ đấu, phần thắng ắt sẽ thuộc về một trong hai nhân vật, là Kiều gia và Huyết Thủ Ma Vương hiện nay.

Lão nhân cười cười:

- Người không kể đến Tịch Sơn môn, tại sao?

Yến Chi giải thích:

- Vì Kiều gia cơ hồ đã thừa bản lãnh đối đầu Tư Mã Lạc. Nếu không thì tại sao Kiều gia tận diệt Thần Ưng bang đồ họa cho Tịch Sơn môn? Đủ thấy Kiều gia không hề ngại Tư Mã Lạc.

Lão nhân bảo:

- Lão phu đoán khác. Tư Mã Lạc sẽ dễ dàng loại bỏ Kiều gia, kể đến mới là trường long tranh hổ đấu giữa hai công phu Phích Lịch và Huyết Thủ. Trừ phi Kiều gia còn có mưu đồ, hoặc có các tuyệt kỹ khác mà cho đến nay chẳng một ai phát hiện.

Lời nói của lão nhân vừa dứt, cơ hồ cả bốn người nhóm Hồng Bảo Kỳ cùng kêu:

- Vậy thì phải rồi.

- Không sai. Vì Kiều gia đã ngấm ngầm luyện thêm công phu Phích Lịch.

- Không phải Phích Lịch, chỉ có phần giống thôi.

- Đúng vậy. Đó là công phu Thiếu Dương gì đó.

Lão nhân giật nảy người:

- Sao? Công phu Thiếu Dương ư? Nếu vậy, gã họ Kiều này nhất định không ở họ Kiều. Gã phải mang họ Thiên mới đúng. Phải rồi, lão phu nhớ rồi, gã chính là Thiên Mộ Kiều, di tử duy nhất của Thiên Mộ Phục. Gã thật tinh quái, lấy chữ Kiều làm tên, nếu vậy tính danh lúc này của gã phải là Kiều Mộ Thiên hoặc Kiều Thiên Mộ, bọn người thừa nhận chẳng?

Hồng Bảo Kỳ bối rối:

- Bọn tiểu bối kỳ thực không hề biết chủ nhân Kiều gia mang tính danh là gì. Nhưng có thêm chi tiết này, mong được lão nhân gia chỉ giáo, là Kiều gia có liên quan đến Trắc Phi Mộng, sau này được biết cũng liên quan Vương Xà Lão Tẩu, xuất thân Tây Vực. Lão nhân gia có chút hiểu biết gì chăng?

Lão nhân ngăn người:

- Vương Xà Lão Tẩu ư? Lão phu không biết. Nhưng ở Tây Vực tám mươi năm trước từng có nhân vật tự xưng là Xà Vương, tuyệt kỹ của Xà Vương có nguyên ủy xuất xứ từ Xà Trận, nghe đâu được Xà Vương tự phụ gọi là Tán Áo Tổng Âm gì đó.

Yếu Chi kêu:

- Đây là tuyệt kỹ từng giúp Trác Phi Mộng vang danh, được xem là một trong Nhị Tiên Tử vô lâm.

Nguyệt Tuyết vỗ tay:

- Như vậy, nếu Trác Phi Mộng không là hậu nhân cốt nhục thì cũng là truyền nhân của Xà Vương.

Hồng Bảo Kỳ lại hỏi lão nhân:

- Kiều gia có liên can hai nhân vật này, từng gây nội biến ở bang Thần Ưng, hầu chiếm hữu lũ đại ưng, dùng máu huyết của đại ưng để chữa trị tuyệt chứng cho Trác Phi Mộng. Lão nhân gia có thể nhận định gì về sự liên quan này?

Lão nhân bần thần:

- Lão phu đang nghĩ về Thiên Mộ Phục. Đây là bậc kỳ tài, thông minh xuất chúng, vì muốn mau chóng nổi danh nên đã có lần tìm lão phu xin ẩn chứng võ công. Và cũng do trận ẩn chứng lần đó, vì lão phu thắng, khiến Thiên Mộ Phục bất phục. Thế nên trong sự cố khiến lão phu lần đầu sảy chân rơi xuống vực Tuyệt Mệnh chính là do truy đuổi theo Thiên Mộ Phục. Và như lão phu từng thổ lộ cho Bảo Kỳ người biết thì qua sự biến lần đó, lão phu mới tỉnh ngộ là đã lầm mưu gian của Thiên Mộ Phục hợp cùng bọn phản giáo.

Chứng tỏ, Thiên Mộ Phục là loại người không dễ dàng bỏ qua bất kỳ mối hận nào. Trái lại, hẩn hẹp lượng, luôn để tâm và trước sau gì cũng tìm được phương cách báo thù. Họ Thiên là loại người nguy hiểm. Cũng may, khi lão phu bị gán cho hai chữ Ma Vương, nhờ kịp ẩn thân ngay, nếu không e khó thoát cảnh bị quần hùng vây công khừ trừ và trong đó thế nào cũng có Thiên Mộ Phục, với tuyệt kỹ Thiếu Dương Thần Công mà khi luyện đến thập thành sẽ dễ dàng thiêu hủy bất kỳ bộ vị nào trên người đối phương. Rất lợi hại đấy.

Hồng Bảo Kỳ vỡ lẽ:

- Chứng tỏ Kiều gia hiện nay đích thực là Thiên Mộ Kiều độ nào đó. Vì khi tận diệt Thần Ưng bang, Kiều gia đã khôn khéo vận dụng tuyệt kỹ Thiếu Dương hợp với khẩu quyết kinh văn Phích Lịch, tạo một trường thăm sát thoát nhìn ai cũng ngỡ chỉ do Tư Mã Lạc gây ra. Thủ đoạn của lão Kiều này quả tốt cùng inh.

Lão nhân chợt kêu:

- Thôi, lão phu đoán được rồi. Kế của Thiên Mộ Kiều quả là lợi hại, đúng với tâm tính của y, chỉ muốn người người ngưỡng phục. Là thế này, y tận diệt Thần Ưng bang chính là sát nhân diệt khẩu, để chẳng còn ai nữa có thể vạch rõ chân tướng cùng tâm địa độc ác của y. Còn đồ họa cho Tịch Sơn để ngày mai, trước mặt quần hùng, nếu Tư Mã Lạc cáo giác y thì y sẽ cáo giác ngược lại và sẽ khích nộ Tư Mã Lạc bộc lộ toàn bộ hung tính. Khi đó y sẽ thay võ lâm diệt trừ Tư Mã Lạc. Tóm lại, chủ ý của y vẫn luôn muốn quần hùng ngưỡng phục, tự công cử y làm võ lâm Minh chủ. Vì thế, dù lâu nay y thừa bản lãnh uy hiếp quần hùng nhưng y vẫn quyết ẩn nhẫn chờ thời cơ. Điều y cần là phải có một đại ác ma cho y trở tài. Thế nên bao lâu nay y vẫn chú tâm, hầu như giúp cho Tư Mã Lạc toại nguyện, bằng cách cũng truy tìm Phích Lịch Bổng Thiên Lôi. Và sở dĩ gần đây y thay đổi, quyết trở mặt cùng Tư Mã Lạc, chỉ vì đã có một Huyết Thủ Ma Vương xuất thế. Một đại ác ma là đủ cho y, hai thì quá thừa. Do vậy để lão phu thử đoán tiếp, ngày mai có thể chính Thiên Mộ Kiều điểm chỉ cho võ lâm biết kẻ nào hiện là Huyết Thủ Ma Vương. Kế đó, y sẽ tự thủ bàng quan, để Tư Mã Lạc tha hồ ra oai, diệt trừ Ma Vương Huyết Thủ.

Và cuối cùng sẽ đến lượt y loại trừ Tư Mã Lạc, trước sự kính ngưỡng của quần hùng. Y sẽ được suy cử lên làm Minh chủ. Toàn bộ mưu đồ của y phải như vậy.

Hồng Bảo Kỳ thán phục:

- Vậy tiểu bối phải làm gì? Có nên đối đầu Kiều gia ngay tại đó chẳng?

Lão cười:

- Người có chứng cứ thuyết phục để cáo giác Thiên Mộ Kiều chăng? Nhất định là không. Vậy thì thế này, ngày mai người cũng như mọi người, nếu cần thì cứ lên tiếng suy cử y làm Minh chủ. Sau đó, hãy tiến hành theo kế sách này của lão phu, như vậy ... như vậy ... Được chưa.

Hồng Bảo Kỳ giật mình:

- Lão nhân gia quả quyết họ vẫn ở đây vực ...

- Suyt! Thiên cơ bất khả lậu. Hãy y kế thực hiện người sẽ toại nguyện.

Nào, mau đi đi. Nhưng cũng nhớ, lâu lâu quay lại thăm lão phu đây.

29. Chương 29: Kiều Gia Toại Nguyện Ngôi Minh Chủ Đáy Tuyết Mệnh Lộ Mặt Ác Nhân

Đang khấn trương cùng Ngân Hoa, Yến Chi và Nguyệt Tuyết đi đến phái Thiếu Lâm. Hồng Bảo Kỳ chợt biến sắc, cước lực theo đó cũng chậm dần:

- Chúng ta đã đến muộn?! Hoặc giả, thịnh hội võ lâm khai diễn sớm hơn, không đúng hạn kỳ từng ấn định.

Long Ngân Hoa cũng bất chợt tỏ ra lo lắng, vội hỏi Hồng Bảo Kỳ:

- Chàng đã phát hiện điều gì? Nhưng lúc này chỉ mới là giờ Thìn và nếu thịnh hội võ lâm đích thực đã diễn khai sớm hơn, chàng ôi, sao thiếp cảm thấy lo cho số đề tử ít ỏi còn lại của Hải Hà phái. Vì tính theo cước trình, họ không thể nào kịp đến phái Thiếu Lâm, dù là vào chiều muộn ngày hôm qua. Như vậy, mãi sáng nay họ mới đến, vạn nhất họ đã gặp đại địch thì sao đây?

Lạc Yến Chi luôn chứng tỏ là nhân vật duy nhất nhờ từng bôn tẩu giang hồ nên có nhiều kinh lịch hơn:

- Đừng quá lo lắng chỉ vì cứ võ đoán. Trái lại, tốt hơn hết Bảo Kỳ chàng nên cho bọn thiếp biết đã có những phát hiện gì?

Hồng Bảo Kỳ càng thả chậm dần cước lực:

- Xa xa phía trước, đương nhiên vẫn chưa đến sơn môn phái Thiếu Lâm, ta cứ mơ hồ nghe có tiếng giao phong. Đồng thời, với cảnh quang quanh đây, sao ta có cảm giác giống như ở tổng đàn Thần Ưng bang. Sát khí thật nhiều, dường như cũng có cả mùi máu.

Vừa lúc đó, Vệ Nguyệt Tuyết chợt lấy tay chỉ vào một chỗ khuất ở vệ đường bên tả:

- Chàng không nghe có tiếng lữ nhặng vo ve hay sao? Chúng đang lẫn quần bầu vào nhau ở đó.

Hồng Bảo Kỳ động tâm, lập tức lắc vai biến mất. Tiếp đó, khi đã hiện thân đứng ở chỗ vệ Nguyệt Tuyết vừa chỉ, Hồng Bảo Kỳ tái mặt và bất ngờ gầm vang:

- Huyết Thủ Ma Vương?! Phen này Hồng Bảo Kỳ ta quyết thề không đội trời chung cùng người.

Long Ngân Hoa bàng hoàng, chực chạy đến với Hồng Bảo Kỳ. Ngờ đâu, Hồng Bảo Kỳ đã thần tốc quay lại với sắc mặt đàng đàng sát khí, mắt tóe hung quang và cộc lốc ra lệnh:

- Đi mau. Không có nhiều thời gian đâu.

Chưa bao giờ Hồng Bảo Kỳ có thái độ này, thế nên khiến Ngân Hoa khiếp đảm, đành cùng Yến Chi và Nguyệt Tuyết - cả hai cũng có cảm giác tương tự - vội lao theo Hồng Bảo Kỳ.

Được chừng nửa dặm, một lần nữa Vệ Nguyệt Tuyết lại lấy tay chỉ qua vệ đường bên hữu:

- Ở đây cũng xuất hiện lữ nhặng vo ve.

Hồng Bảo Kỳ cứ như người hóa đá, thủy chung vẫn lẳng lặng lao đi.

Nhưng vì Hồng Bảo Kỳ chỉ thi triển cước lực vừa phải, đủ để các mỹ nhân không bị bỏ lại phía sau, thế nên tất cả đều ngầm hiểu ý lệnh của Hồng Bảo Kỳ, họ đành tiếp tục theo chân, không nàng nào dám tùy

tiện dừng lại xem xét chỗ có xuất hiện lỗ nặng, dù thừa hiểu đây phải là một thi thể nhất định đã bị tà công Khổng Huyết Thủ sát hại, chết một cách thê thảm.

Nhưng lúc đó, bất luận ai cũng nghe từ từ xa xa phía trước chợt phát lên một chuỗi gầm rít đầy phần hận:

- Phen này ta cam bại. Nhưng từ nay trở đi, khắp võ lâm đừng mong còn những ngày ăn ngon ngủ yên. Hãy nhớ đây!!

Tiếp đó là một tiếng quát, uy mãnh hơn và hung hãn hơn tiếng rít bội phần:

- Người toan tẩu ư? Đừng mong toại nguyện một khi vẫn còn có bốn môn chủ ở đây! Hãy mau đứng lại và nạp mạng!!

Hồng Bảo Kỳ dừng, cũng ra hiệu cho các mỹ nhân cùng dừng:

- Là lão Tư Mã Lạc. Chúng tổ kẻ đang bại tẩu chẳng phải ai khác ngoài hung đồ Huyết Thủ. Vậy là đã có cơ hội giúp chúng ta báo thù cho quá nhiều nạn nhân từng bị Khổng Huyết Thủ Toái Bia thảm sát.

Và thật trùng hợp, từ xa xa phía trước bắt đầu loang loáng ẩn hiện một bóng nhân ảnh cứ vô tình lao đúng về phía nhóm của Hồng Bảo Kỳ đang đứng. Không những thế, bóng nhân ảnh vì biết bị đuổi ở phía sau nên vừa chạy vừa gầm phần nộ:

- Sao lão cứ quyết liệt muốn đối phó ta? Cho lão hay, nếu ta không mang nội thương chưa thật sự hồi phục thì hôm nay lão đừng mong có cơ hội thị uy trước bọn võ lâm vô dụng. Dù vậy, cũng nhờ dịp này ta mới rõ tâm địa của lão là thế nào. Và ta thề sẽ có ngày phanh thây xẻ thịt lão, là hạng người từng lung lạc, chỉ lợi dụng những ai có thể cần cho lão. Để khi lão không cần nữa thì thần nhiên loại bỏ chẳng tiếc thương. Hạng như lão thì đừng mong trở thành Minh chủ võ lâm, là đại công địch võ lâm thì có.

Hồng Bảo Kỳ trầm trọng tiến ra phía trước vài bước, cũng hạ thấp giọng ra lệnh cho các mỹ nhân:

- Hẳn chính là Ma Vương Huyết Thủ. Hãy để một mình ta đối phó. Mọi người mau lùi cả ra phía sau ta. Cứ đứng cụm lại như đã từng thực hiện. Nhanh nào.

Ngân Hoa, Yến Chi, Nguyệt Tuyết răm rắp tuân theo. Họ cụm lại thành thế Tam phân đỉnh túc và tự Ngân Hoa lãnh phương vị đoạn hậu, để Yến Chi cùng Nguyệt Tuyết có vị thế khá an toàn là đứng về hai bên tả hữu với mặt trước đã có Hồng Bảo Kỳ án ngữ.

Tiếng quát của Tư Mã Lạc, môn chủ Tịch Sơn môn cũng lồng lộng vang đến mỗi lúc một gần:

- Vỹ Thủy ngươi không những là phản đồ Không Động phái, mà còn quá độc ác dùng tà công Khổng Huyết Thủ gây đồ sát khắp võ lâm với dã tâm muốn nhuộm huyết người làm tăng tiến nội lực bản thân. Người chính là đại công địch võ lâm. Hôm nay nếu không trừ khử ngươi, bốn môn chủ lập thế sẽ mãi mãi thoái ẩn giang hồ. Hãy đứng lại nạp mạng mau.

Hai chữ Vỹ Thủy khiến Hồng Bảo Kỳ giật mình và lập tức nhớ lại một gã đã từng ra tay giao đấu với bản thân, ngay khi Hồng Bảo Kỳ lần đầu đặt chân đến hậu sơn Không Động phái theo sự chỉ điểm của Trang Duy Nhật. Không ngờ gã lại chính là Ma Vương Huyết Thủ, nhờ mạo nhận như một lão tăng, dễ dàng lừa Hồng Bảo Kỳ tự độc khẩu quyết công phu Huyết Thủ cho gã nghe, để sau đó bản lãnh gã ngày càng tăng tiến do đủ độc ác sát nhân hại nhiều mạng, nhuộm huyết người, tự giúp nội lực bản thân tiến triển.

Đang ngẫm nghĩ, Hồng Bảo Kỳ chợt nghe ở phía sau vang lên những tiếng hô hoán thất thanh cơ hồ do cả ba mỹ nhân đồng loạt kêu thật to:

- Ôi chao ...

- Sao chàng chẳng xuất thủ?!

- Chàng bị sao rồi? A ...

Giật mình nhìn lại, Hồng Bảo Kỳ liền thấy khuôn mặt của Vỹ Thủy cơ hồ đã xuất hiện ngay phía trước, thật gần. Và Vỹ Thủy đang cười độc ác:

- Phải chăng ngươi cũng bị nội thương sau lần cùng ta đụng độ? Vậy thì đây là số phận của ngươi, cũng là sự định sẵn của hoàng thiên, giúp ta tăng thêm công lực nhờ được nhuộm huyết của ngươi. Hãy nạp mạng. Ha ... Ha ...

Với hữu chưởng vụt nở to, Võ Thủy thần tốc bật xuất vào Hồng Bảo Kỳ một kinh Khổng Huyết Thủ.

“Ào ... Ào ...”.

Với bao nhận thức vừa kịp quay lại, Hồng Bảo Kỳ phát hiện chỉ có thể cùng Võ Thủy đối chiêu, cho dù thừa bản lãnh tránh nhưng không được phép tránh. Bởi nếu tránh thì Hồng Bảo Kỳ chỉ tránh được phần mình, kỳ dư theo ngọn dĩa, ngọn kinh Khổng Huyết Thủ của Võ Thủy sẽ mặc tình thăm sát các nữ nhân đã lùi cả về phía sau, theo chủ ý lúc đầu của Hồng Bảo Kỳ.

Ngờ đâu chỉ với thêm một sát na toan tính này, Hồng Bảo Kỳ lại nhận ra kể cả xuất lực đối chiêu cũng chẳng bao giờ kịp. Thế nên, thay vì sợ, ắt phải vội lách tránh một mình, Hồng Bảo Kỳ chỉ để cảm xúc phần nộ trào dâng, biểu đạt bằng chuỗi tiếng gào hú thật to và đầy bi tráng:

- A ... A ... A ...

Ngọn kinh Khổng Huyết Thủ ập đến.

“Ào ... Ào ...”.

Và bao quanh thân của Hồng Bảo Kỳ chợt hiển hiện một vòng kinh khí ửng màu đỏ nhạt, càng lúc càng tỏa đầy, tăng theo chuỗi tiếng gào hú của Hồng Bảo Kỳ:

- A ... A ...

Chiêu kinh Khổng Huyết Thủ chạm thật mạnh vào vòng kinh khí.

”Ầm!”.

Vòng kinh khí liền tan biến. Tuy nhiên, Hồng Bảo Kỳ vẫn sừng sững và nguyên vẹn. Trái lại Võ Thủy đã bị phản kinh bức thoái hậu:

- Hự!!

Đây là lúc lão Tư Mã Lạc kịp lao ào đến:

- Hung đồ Ma Vương còn không mau nạp mạng.

Trên tay Tư Mã Lạc là ngọn Tịch Sơn Kỳ hình ba góc, với cả hai bên mặt đều thêu rõ các chữ Phích Lịch. Lão quật Tịch Sơn Kỳ xuống, để lộ ẩn bên trong còn có thêm ngọn Phích Lịch Thiên Lô Bổng, và cả hai cùng tạo thêm một chiêu kinh Thiên Lô Tịch Sơn cực kỳ uy mãnh, giáng thẳng vào thân hình đang chập choạng lùi của Võ Thủy.

“Ầm! Ầm!!”.

Có lửa bộc phát lên.

“Xòa ...”.

Và Võ Thủy đổ gục, chỉ kịp kêu một lời cuối cùng:

- Ta không cam tâm nhận bại vì công phu Phích Lịch. A ...

” Huych!!!”.

Toàn thân Võ Thủy nhanh chóng bị thiêu hủy. Dù vậy, trước khi thi thể của Ma Vương Huyết Thủ bị hủy hoàn toàn, từ xa xa đã lần lượt chạy đến và xuất hiện rất nhiều những nhân vật võ lâm các phái.

Và nhân vật đầu tiên xuất hiện là một lão nhân uy nghiêm đỉnh đặc, phong thái tiêu sái như bậc cao nhân:

- Cung hỉ Tư Mã huynh đã vì võ lâm, khử trừ xong đại họa Ma Vương Huyết Thủ. Nhưng nhân đây cũng xin mạo muội hỏi, chuyện Tư Mã huynh từng lung lạc và lợi dụng các nhân vật, như đã lợi dụng gã Võ Thủy này, hư thực là thế nào?

Tư Mã Lạc khi đó đang quắc mắt nhìn Hồng Bảo Kỳ. Nhưng khi nghe có người cất vắn, lão lập tức quay phắt lại, đối diện với lão nhân tiêu sái nọ, thế nên không thể thấy Hồng Bảo Kỳ đang lấy tay ra hiệu gì đó cho ba mỹ nhân cũng vừa từ phía sau vội tiến đến cạnh Hồng Bảo Kỳ.

Do đó, lúc lão Tư Mã Lạc hậm hực lên tiếng, chủ ý là đốp chát và khẩu chiến với lão nhân tiêu sái nọ, thì phía sau lão, Vệ Nguyệt Tuyết đã nhanh nhẹn cướp lời lão:

- Kiêu lão huynh hỏi như vậy là có ý gì? Phải chăng Kiêu lão huynh muốn ...

- Kiêu lão đại hiệp cùng chư vị võ lâm tiền bối xin hãy nghe đây. Chuyện Tịch Sơn môn từng lung lạc và thu phục các nhân vật võ lâm là có thật. Vì thế, gia phụ Vệ Công Diện do không còn cần thiết nữa, chính lão Tư Mã Lạc độc ác đã sai Vỹ Thủy ra tay sát hại. Mong chư vị tiền bối, nhất là Kiêu lão đại hiệp giúp bốn phái Hoa Sơn đòi lại công đạo.

Những nhân vật các võ phái kéo đến mỗi lúc mỗi thêm đông, là cơ hội cho lão nhân tiêu sái - chính là Kiêu lão - cười vang:

- Hóa ra Ma Vương Vỹ Thủy từ lâu nay luôn hành sự là tuân theo sự sai xử của môn chủ Tịch Sơn môn. Tư Mã huynh còn gì để nói nữa chăng?

Long Ngân Hoa cũng lên tiếng:

- Thì ra đây là Kiêu lão đại hiệp uy chấn giang hồ. Tiểu nữ là chủ môn phái Hải Hà, cũng từng bị Tịch Sơn môn gây nhiều thảm biến. Thật mong được Kiêu lão đại hiệp tác chủ, vì võ lâm chi trì công đạo.

Kiêu lão cười lớn hơn:

- Lão phu còn biết, vì để thu hồi Phích Lịch Thiên Lô Bổng, Tịch Sơn môn cũng từng gây thảm sát ở Lạc gia. Ở đây may có Lạc cô nương, tương tự cũng có Trang Duy Nhật lão đệ cùng hiện diện. Nếu chư vị ưng thuận, một mình lão phu xin nguyện đảm trách việc này, Tư Mã huynh hãy mau cho lão phu thỉnh giáo tuyệt kỹ Phích Lịch của quý môn Tịch Sơn. Và nhớ, chỉ một mình lão phu thôi. Ha ... Ha ...

Đã lâm cảnh bị dồn ép, lão Tư Mã Lạc dần động sát cơ, lập tức gầm vang:

- Cây muốn lặng nhưng gió chẳng chịu ngừng. Đã vậy ngay hôm nay, lão phu quyết một phen nhuộm huyết khắp võ lâm. Kẻ đầu tiên chính là Kiêu Mộ Thiên tiểu lão nhi ngươi. Hãy đỡ!

“Ào ... Ào ...”.

Trận chiến đã diễn khai, quần hùng lập tức lùi cả ra xa.

Kiêu Mộ Thiên vẫn cười và ung dung đối phó với công phu Phích Lịch:

- Chỉ với công phu này, Tư Mã Lạc lão thất phu toan nhuộm huyết khắp võ lâm ư? Đừng quá xem thường võ học Trung Nguyên. Và đây là bằng chứng.

Đỡ!! Ha ... Ha ...

“Vù ... Vù ...”.

Quần hùng bắt đầu trầm trồ:

- Quả không hổ danh là Kiêu lão đại hiệp!

- Bản lĩnh thật inh. E khắp võ lâm chẳng ai bằng.

Cũng lùi ra xa như mọi người, Hồng Bảo Kỳ và các mỹ nhân còn len lén tìm và tự đi đến gần Trang Duy Nhật.

Có vẻ Trang Duy Nhật ngay từ lúc theo quần hùng kéo đến đây đã nhìn thấy họ. Vì vậy, cũng tương tự họ, Trang Duy Nhật đang lên di chuyển đến gần. Và khi có cơ hội, Trang Duy Nhật ra hiệu cho tất cả lùi xa hơn, đoạn thì thảo với Hồng Bảo Kỳ:

- Mừng cho ngươi đã, minh bạch chưa hề là Ma Vương Huyết Thủ. Dù vậy, sao ngươi cùng lũ a đầu như cố tình chấp cánh cho hổ, tạo cơ hội cho lão Kiêu củng cố danh xưng đại hiệp không hề xứng với lão? Hoặc

giả bọn người có chủ ý phá hỏng mọi dự mưu của bọn ta, những nhân vật từ lâu vẫn luôn nghi ngờ Kiều lão? Và sở dĩ như vậy vì người còn uất hận sau lần ta và một trong nhiều cao thủ vẫn cố chấp, nghi người là Ma Vương Huyết Thủ, cho dù đã có nhiều bằng chứng thuyết phục, đủ rõ người không là Huyết Thủ Ma Vương?

Lạc Yến Chi bối rối, toan lên tiếng giải thích. Nhưng Hồng Bảo Kỳ nhanh hơn, vội đưa mắt nhìn nàng và thản nhiên đáp lời Trang Duy Nhật:

- Bọn tiểu diệt nào dám oán hận ai. Huống hồ, Yến Chi đã thuận tình nhận tiểu diệt là phu quân, đương nhiên tiểu diệt cũng phải xem Trang tiên bối như thân cưu. Tuy vậy, tiểu diệt xin mạo muội hỏi, cừu cừu dù vẫn nghi ngờ thì liệu đã có chí ít là một bằng cớ để cáo giác Kiều lão chưa?

Trang Duy Nhật thở dài:

- Tuy không có, vì với Hiển Thư Minh Ngọc, bọn ta cũng chẳng phát hiện bất kỳ bằng chứng nào, nhưng nếu ngăn được lão thì cứ ngăn. Đâu như người vừa hành động, thật khiến bọn ta thất vọng.

Chợt Hồng Bảo Kỳ nghiêm mặt và hạ thấp giọng thì thào:

- Có người đang chú tâm nghe. Xin lượng thứ, tiểu diệt đành dừng lời ở đây, sẽ giải thích thêm khi có cơ hội.

Trang Duy Nhật kinh ngạc:

- Quả nhiên từ phía sau người đang có phương tượng phái Thiếu Lâm cứ chú tâm nhìn ngó. Nhưng đừng lo, Vi Bát đại sư chính là nhân vật chủ xương của bọn ta. Thật ngạc nhiên là người tuy không quay lại vẫn phát hiện động thái này của Vi Bát đại sư.

Hồng Bảo Kỳ vẫn thì thào:

- Dù vậy, hiện tại bọn tiểu diệt chỉ tạm tin một mình cừu cừu. Nhân vật đó đang di chuyển đến, bọn tiểu diệt đành tạm lui bước. Cáo từ.

Nhưng đã có tiếng niệm phật dù vang khê vẫn rõ như rót vào tai Hồng Bảo Kỳ:

- Tiểu thí chủ thâm tàng bất lộ, có bản lãnh tuyệt đại tinh, cho dù niên kỷ hãy còn rất trẻ. Xin hãy tạm lui bước để lão nạp có cơ hội thay mặt nhiều nhân vật ngổ lời tạ lỗi, sau nữa là lời thỉnh cầu tiểu thí chủ cùng xuất lực cứu vãn võ lâm. A di đà phật.

Hồng Bảo Kỳ đành bước tránh qua một bên, nhượng chỗ ột tăng nhân quả nhiên đang tiến lại gần. Hồng Bảo Kỳ nhìn thẳng vào mắt tăng nhân:

- Tại hạ có kiến văn nông cạn và ấu trĩ, xin lượng thứ vì chưa hề biết đại sư là chủ môn đại phái Thiếu Lâm uy danh vang rền. Và thân thủ bản lãnh của đại sư mới thật là tinh thâm hậu, tại hạ nào dám nhận lời khen tặng vừa rồi của đại sư.

Tăng nhân cũng nhìn lại Hồng Bảo Kỳ:

- Quả nhiên lão nạp nhìn nhận không lầm. Thậm chí thân thủ của tiểu thí chủ còn đạt mức tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên. Và với bản lãnh này, A di đà phật, nếu tiểu thí chủ chính là Ma Vương Huyết Thủ thì sẽ là mối đại họa từ ngàn năm qua võ lâm chưa từng gặp.

Hồng Bảo Kỳ cười nhạt:

- Thật may, tại hạ đã có cơ hội hóa giải công phu Khổng Huyết Thủ. Dù vậy, với công phu Nhất Chưởng Toái Bì tại hạ đã khởi luyện và có một ít tựu thành, không hiểu về lâu về dài có bị chư vị cao thủ các phái lại gán cho hai chữ Ma Vương nữa chăng?

Tăng nhân chợt chớp mắt:

- Lão nạp đã hiểu ẩn ý của tiểu thí chủ. Và không thể không thừa nhận chỉ có tâm tà chứ không hề có công phu tà. Có phải đó là ý của tiểu thí chủ muốn ám chỉ?

Hồng Bảo Kỳ thán phục:

- Đại sư quả thật chẳng hổ danh bậc cao nhân đứng đầu đại phái Thiếu Lâm và cũng là thái sơn bắc đẩu của mọi võ phái. Đã vậy, tại hạ xin hứa sẽ tận lực và có cách phó giao Kiều lão cho quần hùng nghiêm trị. Đổi lại, khi thành sự, tại hạ tất có duy nhất mỗi một thỉnh cầu, hi vọng khi đó được đại sư đứng ra thay võ lâm tác chủ.

Trang Duy Nhật cau mày:

- Người tự thị đủ bản lãnh vừa đối đầu vừa vạch rõ chân tướng Kiều lão thật sao? Còn điều gì người toan thỉnh cầu? Muốn trở thành Minh chủ võ lâm ư?

Hồng Bảo Kỳ phì cười:

- Tiểu diệt chẳng cần gì cho bản thân. Trái lại, cừu cừu hãy nhìn đây, cả ba giai nhân này đều là phu nhân của Hồng Bảo Kỳ. Một là chủ môn phái Hải Hà, Long Ngân Hoa, một là Vệ Nguyệt Tuyết đương nhiên tiếp nhận trọng trách chủ môn của phái Hoa Sơn. Phần Lạc Yến Chi thì đã có di lệnh, sẽ là môn chủ Tịch Sơn môn. Vậy phải chăng một mình tiểu diệt sẽ có cơ hội điều động một lúc cả ba môn phái? Thế lực lúc đó của tiểu diệt đâu kém gì Minh chủ. Đúng chẳng?

Tăng nhân gật đầu:

- Càng nghe tiểu thí chủ nói lão nạp càng minh bạch, tiểu thí chủ không hề có tà ý, nhất là đối với các hư danh hảo vọng của chốn giang hồ. Được, a di đà phật, đối phó Kiều gia xong, lão nạp nhất định sẽ có cách cho tiểu thí chủ toại nguyện. Và lão nạp quả quyết bản lãnh lúc này của tiểu thí chủ chẳng hề kém Kiều gia. Nhưng nếu cần bọn lão nạp tiếp ứng, xin cứ nói.

Trang Duy Nhật bán tín bán nghi:

- Đại sư quả quyết hẳn có bản lãnh tuyệt đại inh thật sao? Vậy hãy nói xem, người sẽ có các hành động như thế nào?

Hồng Bảo Kỳ nháy mắt một cách tinh quái với Yến Chi, Ngân Hoa và Nguyệt Tuyết:

- Thoạt tiên, hà hà ... xin hãy để lão Kiều Mộ Thiên được toại nguyện. Có phải tính danh của lão là như vậy? Và nếu lão đủ bản lãnh diệt trừ lão Tư Mã Lạc thì kể ra cũng đáng trở thành Minh chủ võ lâm. Đây là một phần kế sách của tại hạ đấy. Hà hà ...

Vừa lúc đó, mọi người đều nghe có tiếng của quần hùng đồng loạt reo hò và tán dương:

- Thì ra là công phu Thiếu Dương?!

- Hảo công phu. Vì sao ra đầu hề kém công phu Phích Lịch?

- Sao lại kém? Kiều lão thủy chung chỉ dụng chưởng pháp, đương nhiên phải có bản lãnh inh hơn lão Tư Mã Lạc đã luôn cùng lúc vận dụng hai loại khí giới là Thiên Lô Bổng và Tịch Sơn Kỳ.

- Này, đừng làm ồn. Nhìn kìa như đây là lúc tối hậu thì phải. Đây, nhìn xem. Thiếu Dương thần công thật tốt cùng lợi hại.

Hồng Bảo Kỳ lắc vai biến mất và đã thần tốc đứng lẫn vào đám đông đang chú mục vào trận chiến vô tiền khoáng hậu giữa hai lão nhân đại cao thủ.

Lão Kiều bật quát cực to:

- Nếu quyết không nhận bại thì đừng trách công phu Thiếu Dương của lão phu tuyệt tình. Đỡ!!

“Ào ... Ào ...”.

Lão Tư Mã Lạc cũng đang vận dụng công phu Thiên Lô - Tịch Sơn đến độ chói, phổ vào công phu Phích Lịch:

- Nếu lão phu chết, tiểu lão nhi Kiều Mộ Thiên người cũng đừng mong toàn mạng. Khai thủ!!

“Xẹt! Vù ...”.

“Ầm!! Bùng ... Bùng ... Bùng ...”.

Và lão Kiều chọt như bóng u linh, lao thật nhanh vào lão Tư Mã Lạc đang còn loạng choạng bước lùi:

- Còn không mau nằm xuống, chờ quần hùng xét xử bao tội ác của lão thất phu người? Trúng!

“Ầm!!”.

Lão Tư Mã Lạc lại bị chấn động liên tục, miệng cũng thổ huyết lai láng. Dù vậy, lão vẫn gắng gượng nâng cao Thiên Lô Bổng và Tịch Sơn Kỳ:

- Lão phu thà chết, quyết chẳng bao giờ để Kiều Mộ Thiên người toại nguyện. Xem đây!!

Lão quật cả hai thứ khí giới xuống.

“Ầo ...”.

Hồng Bảo Kỳ vội kêu:

- Dừng để lão tự sát!!

Kiều Mộ Thiên cũng chồm đến:

- Muốn tự kết liễu ư? Không được đâu.

Nhưng đã muộn.

“Ầm!!”.

Thiên Lô Bổng và Tịch Sơn Kỳ cùng chạm nhau, khiến cả hai loại khí giới cùng bị hủy, tạo nên một tiếng chấn động thật to với dư kinh thừa đủ để tự quật tan xác lão Tư Mã Lạc.

“Bùng!!”.

o o o

Dù miễn cưỡng hay không, Hồng Bảo Kỳ và nhiều nhân vật nữa vẫn nói gót bước đi cùng đoàn người đang hân hoan nô nức kéo quay lại Thiếu Lâm phái.

Và như một Minh chủ võ lâm thực thụ, lão Kiều Mộ Thiên đang đi đầu đoàn người bỗng dừng lại và tự đưa hai tay lên cao:

- Tất cả hãy dừng lại. Và dù luôn được chư vị anh hùng ngưỡng phục tán dương nhiều đến đâu nữa thì ngay phía trước đã là sơn môn Thiếu Lâm phái, một nơi tôn nghiêm, được kể là thánh địa Phật môn, chúng ta nên tôn trọng và đừng làm ồn. Một lần nữa xin có lời cảm kích vì được hầu hết các lộ số anh hùng không ngớt lời khen. Xin hẹn dịp khác, nếu được, mời tất cả hãy đến Kiều gia, Kiều Mộ Thiên sẽ tiếp đãi nồng hậu và nhất là sẽ luôn vì võ lâm giang hồ cao ngạo chờ chính nghĩa.

Đoàn người đã dừng lại và một lần nữa cùng nhau reo hò, tán dương Kiều Mộ Thiên. Và điều gì đến phải đến, có nhiều nhân vật bỗng thay nhau hô hoán, thỉnh cầu Kiều Mộ Thiên đảm nhận trọng trách Minh chủ.

Diễn biến này khiến không ít các cao thủ cau mày nhíu mặt.

Hồng Bảo Kỳ thấy tất cả, liền tủm tỉm cười, nói với Trang Duy Nhật:

- Sự việc diễn ra càng lúc càng thuận lợi. Nếu cứ vẩn vơ tin ở tiểu diệt, xin hãy tiến hành ngay ba việc này. Thứ nhất, hãy ghi nhớ các nhân vật đang ngấm ngầm bắt phục lão Kiều. Thứ hai, cũng ghi nhận tương tự những nhân vật nào hầu như đã bị lão Kiều thu phục và chính họ luôn cố gắng để quần hùng cùng tán đồng đề cử lão Kiều làm Minh chủ. Và thứ ba, sao cứ vẩn vơ không khuyên Vi Bát đại sư mau thuận theo số đông, hãy lên tiếng thừa nhận Kiều lão làm võ lâm Minh chủ?

Cũng lúc này, sau hồi lâu hò reo, chợt có một vài nhân vật chẳng rõ bằng cách nào bỗng đem ra thật nhiều rượu. Họ phân phối thật nhanh, bắt đầu chúc rượu và lại cùng nhau hò reo, bảo tất cả hãy uống rượu mừng tân Minh chủ.

Lạc Yến Chi lên tiếng:

- Tất cả đều đã được sắp đặt sẵn, kể cả rượu cũng vậy. Thảo nào Kiều lão cố ý ngăn, không ưng thuận để cho đoàn người tiến thêm nữa vào tận phái Thiếu Lâm. Vì nếu đi vào đó, đã bảo là thánh địa Phật môn, thì họ làm gì có cơ hội uống rượu mừng tân Minh chủ?

Vi Bát đại sư khẽ thở dài:

- A di đà phật. Nếu Hồng thí chủ không bày tỏ toàn bộ diệu kế ngay lúc này. Lão nạp e không chỉ riêng phái Thiếu Lâm, mà còn các cao thủ chân chính khác của các phái sẽ tỏ lộ phản ứng. Lúc đó hậu quả e khó lường.

Hồng Bảo Kỳ cười nhạt:

- Kiều lão rất tinh quái, nếu không đủ chứng cứ thuyết phục thì đừng mong buộc tội gì vào lão. Thế nên, hãy kể như lão là một mãnh thú, tại hạ nguyện đảm nhận phần việc là đánh động và dồn thú vào bẫy. Sau đó tất cả sẽ minh bạch.

Trang Duy Nhật cau mày:

- Đánh động như thế nào? Sau đó thì dồn thú chạy vào bẫy nào?

Hồng Bảo Kỳ giải thích:

- Cửu cửu hắc đã rõ, điều lão Kiều sợ nhất là bị cáo giác điều gì đó cứ ngỡ chỉ một mình lão biết. Tiểu diệt sẽ lợi dụng sự căm nghi của lão để làm lão tự chột dạ. Khi đó, lão sẽ tự bộc lộ chân tướng. Còn dồn thú vào đâu thì ngay sau đây xin mọi người hãy tạm tuân theo những sắp đặt của Long Ngân Hoa và Lạc Yến Chi. Là hãy đưa tất cả những ai thuộc về hai hạng nhân vật tiểu diệt đã nêu cùng đến hai địa điểm hữu biệt. Ở đó, những ai đang thuận phục lão Kiều sẽ có cái nhìn hoàn toàn khác về lão Kiều. Còn những ai, vẫn ngấm ngầm bất phục và nghi ngờ lão, tất có cơ hội thỏa nguyện. Nào, đã đến lúc rồi. Xin đừng làm lão Kiều nghi ngờ. Trái lại, đại sư xin hãy mau có lời vừa là ưng thuận lão Kiều làm Minh chủ, vừa tìm cách tạm trấn an những ai có thể biểu lộ các phản ứng không đúng lúc.

Chợt Long Ngân Hoa hậm hực bảo:

- Thiếp không thể chờ đợi lâu hơn. Chàng hãy nhìn xung quanh xem có thấy còn đệ tử nào của tệt phái Hải Hà chăng? Chúng tổ tất cả đã bị sát hại, tuy là do Ma Vương thâm sát nhưng chủ hung đích thực vẫn là Kiều lão. Bởi nếu không có lão cố tình dung dưỡng, giúp cho Tịch Sơn môn thì Tịch Sơn môn đâu có ung dung lung lạc nhiều người, dẫn đến xuất hiện một Vỹ Thủy chợt hóa thành Ma Vương? Kiều lão đã chủ tâm để xảy ra một đại ác ma, hầu lão có cơ hội giương oai và tỏ rõ bản lãnh hơn người của lão. Thế nên, đại ác ma dù đã bị trừ diệt thì mọi tổn thất do đại ác ma gây ra vẫn phải tính cả cho lão Kiều.

Hồng Bảo Kỳ phân vân:

- Ý nàng muốn được tự tay kết liễu lão? Vạn nhất Lạc Yến Chi hay Vệ Nguyệt Tuyết cũng muốn thì sao? Hãy nhớ, khắp võ lâm hiện nay hầu như ở võ phái nào cũng từng hứng chịu nhiều tổn thất dù không trực tiếp thì cũng gián tiếp do Kiều lão gây ra. Nếu ai ai cũng muốn tự tay kết liễu lão thì cục diện sẽ như thế nào? Nàng đã nghĩ đến hậu quả chưa?

Vi Bát đại sư bật khen:

- Lời của Hồng thí chủ thật tinh, chứng tỏ đã nhìn thấu suốt toàn bộ đại cục võ lâm kể cả quá khứ lẫn tương lai. A di đà phật, đã vậy lão nạp tin chắc kế sách của tiểu thí chủ toan thực hiện nhất định thành sự. Được, bọn lão nạp nguyện tuân theo mọi chủ kiến, sẽ công cử lão Kiều ngay lúc này trở thành Minh chủ võ lâm.

Và diễn biến thêm thuận lợi, quần hùng đều reo hò khi được nghe phương trượng phái Thiếu Lâm cũng lên tiếng thừa nhận Kiều lão xứng đáng là võ lâm Minh chủ.

Cầm một bát rượu, Hồng Bảo Kỳ tìm cơ hội tiến lại gần lão Kiều và nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cung hỉ Kiều Minh chủ. Và như thế này ắt hẳn lệnh tôn Thiên Mộ Phục ở cửu tuyền rất toại nguyện, đúng không Minh chủ Thiên Mộ Kiều?

Lão Kiều thoáng biến sắc:

- Người ...

Hồng Bảo Kỳ cười cười và lui dần:

- Minh chủ quên rồi sao? Tại hạ là Hồng Bảo Kỳ, giáo chủ Thiết Xà giáo.

Nếu còn những quan tâm gì khác, xin hẹn gặp lại Minh chủ vào lần sau. Cáo từ.

Lão bối rối nhìn theo Hồng Bảo Kỳ quả nhiên đang đi khuất dần.

o o o

... Chờ lúc màn đêm đen đã buông phủ khắp nơi, lão Kiều lẳng lặng lao đi, lỵ khai nhanh Thiếu Lâm phái.

Chợt có âm thanh mơ mơ hồ hồ của Hồng Bảo Kỳ bám theo hầu như ngay bên cạnh lão:

- Minh chủ sao vội gì bỏ đi?

Lão khựng lại và nhìn khắp xung quanh:

- Vẫn là người? Sao không hiện thân?

- Tại hạ đang quanh quẩn không xa Minh chủ lắm đâu. Hẳn Minh chủ cũng nhận ra tại hạ đang thi triển khinh thân pháp gì và của ai?

Lão bối rối, cứ đảo mắt tìm khắp nơi:

- Người định thị vào Nhất Tuyệt Bộ của lão Hồ để hí lộng lão phu ư?

Người kém bản lãnh thế sao?

- Nhất Tuyệt Bộ dù lợi hại thì vẫn là kém nếu như tại hạ không đạt nội lực thượng thừa. Bằng chứng là tại hạ không những luôn kịp bám theo từng bước chân mà còn khiến Minh chủ không thể nào nhận rõ phương vị của tại hạ.

Lão định thần và hừ nhạt:

- Muốn lão phu nhận rõ phương vị của người đâu khó. Vì chỉ cần ...

- Chỉ cần thi triển bí kỹ Tán Áo Tổng Âm chứ gì? Đừng mừng vội. Vì cách phá giải bí kỹ Tây Vực này, tại hạ may đã được Viên Linh Linh Tiên Tử kịp chỉ điểm trước lúc lâm chung. Minh chủ chớ thi triển, trừ khi muốn gây kinh động đến quần hùng.

Lão hậm hực:

- Người tự phụ nội lực đã đạt thượng thừa, sao không lộ diện, cùng lão phu một phen phân tài cao hạ?

- Minh chủ đã luyện xong Thiếu Dương kết hợp với công phu Phích Lịch?

Nhưng liệu hợp kinh đó có vượt qua được lớp cang khí hộ thân gần đây tại hạ đã tự thành chăng?

Lão giật mình:

- Người biết quá nhiều đấy.

- Không nhiều bằng lão Hồ đâu. Dù vậy, muốn kết liễu tại hạ thì không hề dễ như kết liễu lão Hồ.

Lão chợt động thân lao đi:

- Lời của người chỉ là khẩu thuyết vô bằng. Huống hồ gần đây lão phu cũng có một ít thành tựu về Tiên Thiên Khí Công. Nếu đủ dõm lược, hãy cố mà bám theo lão phu.

Thanh âm của Hồng Bảo Kỳ quả nhiên vẫn dai dẳng và mơ hồ bám sát theo lão:

- Với công phu Nhất Tuyệt Bộ, tại hạ sẽ thay lão Hồ, mãi mãi bám theo Minh chủ. Để xem mùi vị được trở thành đệ nhất nhân có tạo sinh thú gì cho Minh chủ chăng? Ha ... Ha ...

Cả hai cứ như thế ngấm ngấm diễn khai trận tỷ thí khinh công.

o o o

... Cuối cùng, lão Kiều phải dừng lại và kêu:

- Người muốn gì ở lão phu sau khi mãi bám theo gần trọn hai đêm với hai ngày?

Thanh âm của Hồng Bảo Kỳ vẫn lẩn quẩn quanh lão Kiều:

- Tại hạ chỉ muốn Minh chủ trước mặt quần hùng, thú nhận lai lịch là Thiên Mộ Kiều, sau đó hãy cáo lão, thoái nhiệm cương vị Minh chủ.

Dưới lớp nắng chiều vàng vọt, mặt lão Kiều biến sắc:

- Để người ung dung trở thành Minh chủ sao?

- Không hề. Vì có một cao nhân nhận định, tại hạ tuy thừa thân thủ võ học nhưng lại kém tâm cơ lẫn tư chất để đảm nhận trọng trách ấy. Đừng nghĩ bất kỳ ai cũng có tham vọng như lão, hay như thân phụ lão, Thiên Mộ Phục trước kia.

Lão chợt cười vang dội:

- Ta đã biết cao nhân đó là ai rồi. Khá lắm, cuối cùng thì toàn bộ dự mưu của ta đã bị người phát hiện. Nhưng muốn ta tự thú tội trước quần hùng ư?

Không bao giờ. Trừ phi người đủ bản lĩnh ngăn cản ta lao xuống vực trước mặt để tự sát, như lão Tư Mã Lạc đã thực hiện. Người có dám cùng ta lao xuống vực Tuyệt Mệnh chăng? Ha ... Ha ...

Vì cả hai sau hai đêm và gần hai ngày chạy đuổi nhau lòng vòng, lúc này mới chạy đến tận vực Tuyệt Mệnh, nên quả nhiên khi nói xong, lão vẫn cười và thản nhiên lao xuống vực.

Lúc đó Hồng Bảo Kỳ mới hiện thân:

- Xin có lời vĩnh biệt Kiều Minh chủ.

Và Hồng Bảo Kỳ lác vai biến mất.

” Vút! ”.

o o o

Dưới đáy vực, dù màn đêm đen chưa thật sự buông xuống ở bên trên thì ở dưới này đã cứ mờ mờ tối.

Và khi rơi xuống còn cách đáy vực độ vài mươi trượng, lão Kiều dù hốt hoảng vẫn cố kêu khe khẽ:

- Trác nương nương đâu? Mau hỗ trợ ta đã sắp rơi đến đáy vực đây này.

Lập tức từ dưới đáy vực có cả thảy bốn loạt chuông kinh cùng bật hắt lên cao, tạo chấn lực giúp lão Kiều hạ thân thật an toàn:

- Phu quân sao mãi lúc này mới xuống? Làm thiếp cứ nghĩ phu quân vì đã toại nguyện nên cố tình bỏ rơi thiếp cùng mẫu thân mãi mãi dưới này.

Lão Kiều thở dài:

- Cơ sự đã bại lộ. Tiểu tử Hồng Bảo Kỳ chẳng rõ vì sao đắc thủ được công phu Nhất Tuyệt Bộ của lão Hồ, đã biết rõ tường tận mọi âm mưu của ta, còn minh bạch ta là Thiên Mộ Kiều và dường như hẳn cũng đoán biết những can hệ giữa chúng ta.

Hai nhân vật đang đứng cạnh Kiều lão là một phu nhân cao niên và một lão bà bà lưng còng. Lão bà bà lên tiếng:

- Vậy sao người không tìm cách kết liễu tiểu tử, như trước đây người từng hành động, kết liễu bất luận ai có thể gây bất lợi cho người?

Lão Kiều từ từ ngồi xuống, có vẻ mệt và cần thời gian tọa công điều nguyên:

- Chính vì nghĩ như vậy nên tiểu tể đành liều theo xuống đây. Và với kế trá tử này, tiểu tể hi vọng Hồng tiểu tử sẽ không còn quan tâm nữa. Sau đó tiểu tể sẽ tái xuất hiện, quyết tìm cách kết liễu hẳn. Còn bây giờ ...

Hai nhân vật nọ cũng ngồi xuống:

- Bây giờ thì thế nào?

- Phải đó. Người có diệu kế gì hãy nói mau, hai mẫu tử lão thân nhất định sẽ giúp người lại trở thành Minh chủ.

Kiều lão nhẹ gật đầu:

- Có một kế. Đây là Thiên Mộ Kiêu mỗ ngay lúc này cần phải sát nhân diệt khẩu. Nhạc mẫu và Trác nương nương xin thứ lượng và thành toàn cho.

Và lão xuất kỳ bất ý tung độc thủ, quật vào hai nhân vật trước mặt mỗi người một kinh Thiếu Dương hùng hực nóng.

“Ầm! Ầm!!”.

Cũng như nhiều nạn nhân thảm tử ở tổng đàn Thần Ưng bang, lập tức y phục của hai nhân vật này cũng bị cháy sém, tương tự đã bị công phu Phích Lịch của Tịch Sơn môn kết liễu, còn bị chấn bay đi thật xa.

Chính lúc đó, từ nhiều phương vị ẩn khuất ở các vách đá vây xung quanh đây vực chột bật sáng nhiều ánh đuốc vừa được thắp chung. Và có tiếng niệm phật hiệu cất lên rõ mồn một:

- A di đà phật, thật là nghiệp chướng và may sao lần này quần hùng các võ phái đều được tận mục sở thị hành vi quá độc ác của Thiên Mộ Kiêu ác tặc.

A di đà phật.

Lão Kiêu giật mình nhìn lên.

Đáp lại, từ khắp các vách đá đều xuất lộ các ánh mắt lạnh lùng và kinh tởm của nhiều thật nhiều các cao thủ khắp võ phái nhìn lại lão.

Chợt lão nhìn thấy một ánh mắt quen thuộc, khiến lão tốt cùng phẫn nộ:

- Thì ra tất cả là kế mưu của Hồng Bảo Kỳ người. Hãy nói đi, người đã có những sắp đặt này từ lúc nào?

Hồng Bảo Kỳ từ chỗ đang đứng nhìn xuống lão:

- Ất lão ngạc nhiên và không thể tin tại sao có quá nhiều nhân vật ẩn sẵn quanh đây nhưng nương tử và nhạc mẫu của lão không phát hiện, đúng không?

Vậy thì lão sẽ còn bất ngờ nhiều hơn khi biết rằng hai nhân vật vừa bị lão sát hại thật sự vẫn còn sống. Họ chỉ trá tử theo kế của tại hạ để được duy nhất một cơ hội nhìn rõ lão có tâm địa là thế nào. Không tin, lão hãy tìm xem, họ đâu?

Từ chân vách đá, hai nhân vật lúc nãy chợt đứng lên và lộ diện mạo đích thực là hai cao tăng phái Thiếu Lâm mới đủ nội lực chịu đựng nhị kinh Thiếu Dương Phích Lịch của lão Kiêu.

Biết đã bị bại lộ, lão Kiêu tuyệt vọng tự vỗ chưởng tay lên đầu tự sát.

“Bốp!”.

Khi đó, Hồng Bảo Kỳ vội kêu:

- Mau mau xuống cứu nhị vị cao tăng. Hi vọng họ không bị tổn hại nhiều.

Hai cao tăng nọ chợt thở dài:

- Đa tạ Hồng tiểu thí chủ quan tâm. Bọn lão nạp đã bị hủy toàn bộ võ công, dù vậy vẫn hãnh diện là đã giúp ít nhiều cho đại cục. Ủy, Hồng tiểu thí chủ đi đâu rồi?

Không ai nhìn thấy Hồng Bảo Kỳ đâu nữa. Chúng tỏ chàng đã đi và thực tâm không màng hư danh hảo vọng ở chốn giang hồ đầy thị phi.

Và có tiếng Vi Bát đại sư cất lên:

- A di đà phật. Như thế mới biết, quả thật chỉ có người mang tâm tà và không hề có loại công phu biến ai đó trở nên tà ác. Thật tội cho Huyết Thủ Ma Vương năm xưa, đã chịu hàm oan, cho dù chưa hề dùng tà công Huyết Thủ sát hại vô cớ bất kỳ cao thủ nào. A di đà phật!!

Trang Duy Nhật bật cười:

- Vì nếu kiến giải theo cách đó, phải chăng công phu Phích Lịch và Thiếu Dương cũng là tà công? Thế nên nhân cơ hội này xin quần hùng tỉnh ngộ, cùng nhau tu tâm dưỡng tính, giữ sao cho võ lâm luôn thịnh trị thái hòa, đúng không đại sư. A di đà phật!! Ha ... Ha ...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-tuyet-bo>